LUCA DRAGOŞ MARIAN

VÂNĂTOAREA PANDOREI

LUCA DRAGOŞ MARIAN Aici se inserează textul casetei CIP.

Copyright © 2014 Luca Dragoş Marian
Toate drepturile rezervate.

ISBN:
ISBN-13:

CUPRINS

CAPITOLUL 1 – CUTIA PANDOREI

CAPITOLUL 2 – DIVIZIA DE COMBATERE A OCULTULUI

CAPITOLUL 3 – ECHIPA CORBUL

CAPITOLUL 4 – MOŞTENITORUL LUI SAMAEL

CAPITOLUL 5 – UN DEMON ÎNLĂNŢUIT

CAPITOLUL 6 – BREŞA

CAPITOLUL 7 – PRIMUL DINTRE EI

CAPITOLUL 8 – VIZIUNI NECROMANE

CAPITOLUL 9 – DESTINAŢIE NECUNOSCUTĂ

CAPITOLUL 10 – CEI CE UMBLA NOAPTEA

CAPITOLUL 11 – TREZIREA UNEI SUVERANE

CAPITOLUL 12 – SĂRUTAT DE ÎNTUNERIC

CAPITOLUL 13 – UN ZEU PRINTRE NOI

CAPITOLUL 14 – ALEGERILE PE CARE LE FACEM

MULŢUMIRI

Vreau să le mulţumesc celor apropiaţi pentru că au crezut în mine încă de la început şi m-au sprijinit în această încercare îndrăzneaţă de a exprima o viziune în lumea supranaturalului. Realizarea unei astfel de povestiri a fost extrem de dificilă însă o aventură plăcută, cu această ocazie sper că acest gen de ficţiune să aibă din ce în ce mai mult succes în rândul cititorilor.

PROLOG

- Bine Samuel hai să o luăm uşurel şi în ordine cronologică, nu vreau să te forţez mai mult decât trebuie. mărturisi un bărbat cu o voce caldă şi liniştitoare.

- De acord! răspunse el aproape rătăcit într-o stare de somnolenţă.

- Îţi aduci aminte cine eşti?

Bărbatul ezită să răspundă în timp ce ochii îi simţea grei şi abia îi mai putea ţine deschişi.

- Îţi aminteşti ce ai făcut înainte să intri în această încăpere Samuel? încercă el din nou.

Murmurările ce abia le putu rosti indică faptul că intrase într-un somn adânc de hipnoză provocat intenţionat de psihologul ce stătea în fotoliul din faţa sa.

- Samuel! zise el aşteptând o pauză scurtă. Mă auzi?

- Da! răspunse ferm convins.

- Unde ai fost mai devreme Samuel, ce ai făcut? îl întrebă notând apoi ceva în carneţelul din braţele sale.

- Am fost..., am fost în Olimp, da aşa cred...

- Olimp? exclamă psihologul trecându-şi palma pe sub barba sa aspră de culoare pământie.

- Da.

- Poţi să-mi povesteşti mai multe despre acest Olimp, Samuel?

Bărbatul se zvârcoleşte în canapeaua din mijlocul încăperii iar chipul îi devine tot mai îngrijorat în timp ce amintiri neplăcute îi tulbura subconştientul.

- E un loc cum nu-ţi poţi imagina... ceva imposibil de crezut până nu este văzut cu proprii ochi.

- Continuă! îl rugă bărbatul.

- Era construit sub ocean, la mii de leghe în adâncuri, era izolat într-un asemenea mod încât apa nu putea pătrunde înăuntru iar presiunea

nu ar fi afectat locuitorii din acest oraş.

- Ai idee de ce ar fi vrut cineva să locuiască într-un asemenea loc Samuel? întrebă el curios. Sunt sigur că nu era alegerea cea mai bună când vroiau rudele să te viziteze sau să ieşi în oraş la o cină în doi.

- Nu era chiar aşa de uşor. începu bărbatul cu o urmă de compasiune în glas. Toţi locuitorii din Olimp fie că pierduseră pe cineva drag şi voiau alinare într-un loc uitat de lume, fie au renunţat să mai creadă în sistemul corupt de la suprafaţă şi au găsit refugiu alături de alţii ca ei. Simţeau că nu mai au nimic de pierdut, aveau de gând să-şi petreacă ultimii ani din viaţă acolo.

- Părea un loc pe cinste. mărturisi psihologul.

- Era...

Chipul lui Samuel deveni tot mai tulburat iar deşi ochii îi erau închişi plimbarea pupilelor sub pleoape era destul de vizibilă, vedea lucruri doar de el ştiute.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă lăsându-l câteva clipe înainte.

Bărbatul scutură capul încet în semn de dezamăgire şi nesiguranţa apoi încercă să-l caute pe bărbatul din camera cu el deşi ochii nu i se deschideau.

- Cu toţii au murit, până la ultimul suflet.

- Cum aşa?

- Au mers prea departe, au săpat, au extins oraşul, şi au găsit ceva ce a fost ascuns cu mii de ani în urmă, ceva ce nu trebuia găsit.

Bărbatul din fotoliu continua să completeze spaţii goale din carneţelul sau fascinat în acelaşi timp de povestea ce luase naştere în acest cabinet în urmă cu câteva luni în urmă, căci nu era prima oară când o ascultă, nicidecum, dar de fiecare dată parcă apăreau nişte mici goluri care le umplea abia după ce punea fiecare idee cap la cap şi ascultă cu atenţie şi înregistrările audio pentru detalii care i-au scăpat în momentul respectiv.

- Spune-mi Samuel ce au găsit în adâncuri?

- Cele Şapte Sigilii domnule, da, toate şapte.

- Sigiliile erau nişte elemente metaforice din Cartea Revelaţiilor care prevesteau venirea Apocalipsei, tu vorbeşti de parcă erau mai mult

decât simboluri Samuel.

- Erau porţi, le-am văzut, una în faţa celeilalte formând un cerc imens. Erau construite dintr-o structură pietroasa sculptată cum nu am mai văzut vreodată. Dacă te uitai atent la ele erau goale pe dinăuntru, forma lor ovală scobită în interior ca un pepene galben fără sâmburi, dar din momentul în care atingeai fie şi doar cu un singur deget rama portalului, deveneai una cu sigiliul şi te apropiai tot mai mult de momentul în care omenirea va pieri.

- Cine a deschis sigiliile Samuel, tu? întrebă bărbatul îngrijorat.

- Nu domnule, o veche cunoştinţă de-a mea despre care nu mai ştiam nimic de zeci de ani.

- Continuă te rog Samuel, ce s-a întâmplat după ce au fost deschise sigiliile?

- Călăreţii Apocalipsei au pătruns în lumea reală iar lumile au început să se contopească şi să devină una singură, avea să nu mai fie Pământ, Rai, Iad, Olimp sau alte dimensiuni de te miri cine ştie, avea să fie una singură, o lume fără viaţă şi fără moarte.

- Dar asta nu s-a întâmplat Samuel... mărturisi bărbatul încercând să-l convingă cumva că tot ce spune el e doar pură imaginaţie dezvoltată de o afecţiune psihologică.

- Ştiu! zise bărbatul dându-i dreptate.

Şi auzind asta psihologul răsuflă uşurat constatând că subconştientul domnului Samuel Blake răspundea la posibilitatea ca aventura experimentată de el să fie doar o iluzie generalizată în cel mai real mod.

- Pentru că noi am oprit-o! continuă Samuel cu un gram de mândrie.

- Poftim! grai bărbatul luat pe nepregătite.

- Eu împreună cu echipa mea le-am ţinut piept celor patru călăreţi şi am oprit contopirea înainte că cel de-al şaptelea sigiliu să se manifeste. Entităţile cunoscute în ziua de azi sub pseudonimul de Călăreţii Apocalipsei au fost învinşi şi s-au întors în portalurile prin care au fost eliberaţi, iar omenirea a mai supravieţuit încă unei încercări a naturii de a permite genezei să renască şi să fie manipulată.

Gândurile psihologului ale cărui palme transpirară, îl cutremură şi-i pun la îndoială raţiunea la auzirea unor asemeni relatări de care acest bărbat sub hipnoză era atât de sigur că le-a fost martor.

- Înainte de Olimp îţi aminteşti unde ai fost Samuel?

- Desigur, am fost mort.

- Mort? exclamă bărbatul la auzirea unei asemeni banalităţi.

- M-ai auzit domnule, mort.

- Cine te-a ucis Samuel, poţi să-mi spui?

- Primisem un apel de alarmă la scurt timp după ce crapă de ziuă şi am fost informaţi despre o anomalie ce se petrecuse în Qatar în Peninsulă Arabică. La început primisem detalii despre o forţă cuantică ce se acumulase în acea zonă ce a întrerupt orice legătură cu comunicaţiile de afară, iar apoi la scurt timp întreaga electricitate s-a oprit pe întreaga insulă.

- Ai fost trimis să investighezi locul?

- Da, la vreo două ore de la întreruperea transmisiunilor din Qatar am fost însărcinat cu o misiune de recunoaştere. spuse Samuel controlându-şi vocea tot mai bine faţă de când a început conversaţia.

- Vorbeşti despre o echipă, mi-ai mai povestit despre ei, au fost cu tine?

- Desigur, regulamentul de ordine interioară spune că o echipă trebuie să fie formată de cel puţin patru membri pentru a fi legitimă să fie trimisă într-o misiune de gradul întâi.

- Şi mai exact ce fel de echipa sunteţi voi, cu ce vă ocupaţi, ce va face atât de diferiţi? întrebă psihologul sau neajungând niciodată atât de departe într-o şedinţă.

- Suntem un grup de indivizi neobişnuiţi... ce combatem ocultul, şi tot ceea ce Dumnezeu a vrut să ascundă într-un colţ şi să nu fie descoperit niciodată.

- Deci spui că ocultul există în forme pe care eu sau un om obişnuit nu-l cunoaştem. îl acuză bărbatul contestându-i credibilitatea.

- Vorbesc despre creaturi întunecate izolate în colţuri părăsite, demoni şi entităţi mai în vârstă decât strămoşii noştri, există relicve ce ascund secrete şi puteri care au fost împrăştiate şi îngropate dinainte că

omul să existe pe Pământ.

- Ceea ce spui tu Samuel pare ireal, şi foarte greu de crezut să fiu sincer...

- Îţi spun adevărul, domnule.

- Poate tu aşa crezi, dar un om cu picioarele pe pământ nu ar putea fi convins de tot ce ai spus tu, da ar ieşi un film pe cinste însă doar atât, nu putem contrazice atâţia ani de studii şi religie cu o poveste despre lucruri magice.

- Nici mie nu mi-a plăcut adevărul când l-am auzit prima dată, dar cu timpul ideea se leagă de tine şi totul pare mult mai uşor. spuse Samuel aproape trezindu-se din starea de hipnoză.

- Tot nu mi-ai spus cum ai murit.

- În Qatar, cel care provocase anomaliile ce aproape înghiţiseră oraşul în totalitate, era un spirit arhaic dintr-o altă lume, făcea parte dintr-o civilizaţie care a trăit pe Pământ dinaintea omului sau chiar a dinozaurilor, intenţiile lui au fost clare din momentul în care ni le-a împărtăşit, înlocuirea rasei umane cu cea de-a sa după ce va câştiga destul timp să-i readucă la viaţa aşa cum s-a întâmplat şi cu el, entitatea se numea El N`Amasis.

Bărbatul îşi ridică încheietura şi priveşte limbile ceasului, trecuse aproape o oră de când domnul Samuel Blake începuse să relateze povestea. Simţea oboseala orelor excesive de muncă, pacientul întins de pe canapeaua lui era al patrulea pe ziua de azi iar povestea lui era cea mai diferită şi neobişnuită, drept prin urmare şi afecţiunea de care suferea dânsul era în stare mai avansată. După toate şedinţele de până acum, domnul Murdock era de părere că acest pacient suferea de o stare neobişnuită de personalitate multiplă, cauzată cel mai probabil de stresul serviciului sau monotonia de zi cu zi în viaţa personală. Însă nu trebuia trecută cu vederea foarte uşor sau ignorată pofta lui de aventura sau de supranatural, până la faptul contrariu domnul Samuel Blake era un individ periculos în subconştientul său adânc şi întunecat, acesta poveste creată în care personajul principal devine un combatant cu forţele oculte poate însemna o înclinaţie către descoperirea lucrurilor interzise şi poate chiar crimă.

Până acum domnul Murdock nu considerase că Samuel prezenta un pericol real pentru familia sa sau pentru cei din jur, a sperat că şedinţele din cabinetul său îl vor ajuta să realizeze realitatea din care face parte şi să renunţe la personalitatea dezvoltată şi dotată cu tot ceea ce-i lipseşte dansului, însă având în vedere progresele dezamăgitoare din ultimul timp, este posibil să fie forţat să anunţe autorităţile şi să-l pună sub urmărire strictă până ce nu va deveni un pericol chiar şi pentru el însuşi.

- Cred că ajunge pentru astăzi Samuel. mărturisi psihologul luându-şi ochelarii de pe ochi şi frecându-i apăsat.

- Şi acum? întrebă bărbatul ridicând sprâncenele în semn de nesiguranţă.

- Când voi pocni din degete, te vei trezi, bine Samuel?

- Bine domnule...

- Trei... doi... unu...

Murdock pocneşte degetele cât de puternic putu şi în clipa următoare Samuel Blake se trezi pe acea canapea odihnit de parcă trăsese un pui de somn copios.

- Cum te simţi Samuel? întrebă bărbatul.

- Grozav, nu am mai dormit atât de bine de zile bune.

- Mă bucur. începu Murdock. Îţi aminteşti ceva, despre ce am vorbit?

Samuel se chinui din răsputeri să-şi amintească ceva, îşi forţa mintea atât cât putu şi ezitarea răspunsului era tot mai de durată, era că după un vis pe care nu ţi-l mai aminteai, ştiai că fost ceva, ştiai că ai văzut ceva că era atât de real, dar nu-ţi poţi aminti despre ce era.

- Totul e în ceaţă..., nu, nu cred că-mi pot da seama. răspunse el sincer.

- E în regulă Samuel.

- Cum e până acum domnule Murdock, sunt nebun? întrebă speriat.

Bărbatul începu a râde uşor, amuzat şi în acelaşi timp impresionat de luciditatea de care dădea dovadă şi dispunerea de a accepta un asemenea adevăr.

- Eh nu aş merge chiar atât de departe. minţi el zâmbitor. Eşti doar sub un stres foarte mare atâta tot, ţi-aş recomanda o mică vacanţă, fie doar şi de un weekend.

- Da dar, cu serviciul meu, nu ştiu ce să zic.

- Încearcă doar Samuel, te rog, şi te asigur că totul va fi bine.

Imediat în clipa următoare se aud două ciocănituri uşoare în uşă, apoi clanţa se deschide încet.

- Se poate? întrebă o voce feminină.

- Sigur! răspunde Murdock hotărât.

O femeie intra în încăpere ai cărei pasi erau anunţaţi de o pereche de tocuri înalte. Părul ei roşcat şi ondulat avea o culoare de parcă nici una alta nu ar fi putut da naştere unor asemenea superstiţii sau emoţii că acest roşu intens comparat cu sângele amazoanelor. Avea un chip de o frumuseţe feminină veritabilă ce armoniza în cel mai plăcut mod toate trăsăturile sufletului şi spiritul ei, ochii aveau culoarea verde aprinsă a smaraldului pur, transformându-i privirea dulce şi caldă într-o seducţie răpitoare ce inspiră dorinţa, pasiune şi neconformitate.

Ambii bărbaţi o urmăresc în tăcere, darul grăirii parcă furat de această prezenta ambrozica ce defila printre ei purtând o rochie evazată deasupra genunchilor de nuanţa mătasei naturale neprelucrate.

- Katrina? se întrebă Samuel aproape neputându-şi crede ochii.

- Bună iubitule! răspunse ea zâmbind şi sărutându-l pe obraz.

Stand încă surprins în faţa ei, bărbatul nu ştia ce să înţeleagă şi ce să creadă despre această zeiţă a sexului frumos. O cunoştea, îşi amintea numele ei, fără să-şi solicite prea mulţi conştientul descoperi că are anumite amintiri despre ea şi cu ea însă parcă ceva nu se lega, nu în acest decor.

Din spatele femeii se aud alţi paşi, două perechi de această dată de parcă mergeau în acelaşi ritm, mult mai încet decât cel al unor adulţi. În dreptul uşii apar chipurile a doi copii cu vârste cuprinse între patru şi şapte ani ce păreau foarte preocupaţi în a desface ambalajele unor butonaşe de ciocolată pe care mama lor cu siguranţă le-a cumpărat de la aparatul cu dulciuri de pe hol, înainte să afle tatăl acestora care cu siguranţă o vor da de gol.

- Tati! strigară ei simultan şi porniră spre Samuel cu braţele ridicate.

Bărbatul îi priveşte nesigur şi cu frică în suflet, fără a recunoaşte pe nici unul dintre ei. Erau proprii lui copii, a fost acolo când s-au născut, când le-a dat primul dinţişor, când au căzut prima dată şi s-au lovit, iar el nu le ştia nici măcar numele.

- Au vrut să vină şi ei, le era dor de Samuel. începu Katrina. Sper să nu fie prea mare deranj. mărturisi ea privindu-l pe domnul Murdock.

- Dar deloc, doamna Blake, eram pe cale să încheiem oricum.

- Vă rog spuneţi-mi Katrina. spuse ea cu acelaşi zâmbet ce-l cuceri şi pe Samuel când s-au cunoscut.

- Doar dacă îmi vei spune John. răspunse el amabil.

- De acord. Acum spune-mi John, te rog, e mai bine, cum se simte?

Bărbatul o ia uşor de braţ şi o trage mai aproape de biroul lui din spatele fotoliului în care a stat de vorbă cu soţul ei.

- Sunt nişte formulare vechi pe care trebuie să le completeze soţia ta Samuel, revenim într-o clipă. îi spuse Murdock lăsându-l să se bucure de atenţia celor doi copii ai săi care îi povesteau cu mândrie şi entuziasm ce năzbâtii au mai făcut şi azi.

- Durează doar o clipă iubitule. strigă ea urmându-l pe Murdock.

Bărbatul închide uşa biroului în urma ei şi îi oferă un loc trăgându-i scaunul ca un adevărat domn.

- Ei bine? zise ea nerăbdătoare.

- O să fiu sincer cu tine Katrina. începu el urmărindu-i agitaţia ce nu şi-o putea stăpâni. Soţul nu este deloc bine, nu am mai făcut nici un fel de progres de când şi-a recunoscut dorinţa faţă de a trece de partea lumii celor morţi.

- Dumnezeule! exclamă ea abţinându-şi dorinţa de a izbucni în plâns.

- Puteţi încerca să-l duceţi şi la un alt doctor, vă pot recomanda cel puţin doi psihologi buni, însă trebuie să mărturisesc că în ultima săptămână am fost nevoit să mă consult cu unul dintre ei pentru a mă

sfătui cu privire la soluţia pe care trebuie să o iau în legătură cu Samuel, aşa că probabil va ajunge la aceeaşi concluzie la care am ajuns şi eu.

- Şi aceea care e? îl întrerupse ea.

- Soţul tău a creat o întreagă lume, un univers dacă aşa vrei să-l numeşti, unul modelat după propriile sale dorinţe şi nevoi, în care el şi toţi cunoscuţii lui sunt actori principali. Refuza să-şi accepte realitatea iar subconştientul lui se luptă pentru supremaţie şi control asupra celui cu care îţi împarţi viaţa, acum dacă cel ce va învinge nu va fi soţul pe care tu îl cunoşti şi cu care ai jurat să-ţi petreci bucuriile şi necazurile în faţa altarului, rezultatele ar putea fi catastrofice.

- Nu pot să cred, cum de se întâmplă aşa ceva, nu înţeleg. mărturisi ea cu vocea pregătită de plâns.

- Cauzele pot fi numeroase, dar în acelaşi timp necunoscute, cert e că nu trebuie să-i spui nimic încă şi să te porţi cu el cât de natural poţi.

- Cum pot face aşa ceva, cum mă pot ascunde, dumnezeule!

- Trebuie să fii tare Katrina, îţi promit că o să fac tot ce-mi stă în putinţă să-l ajut să devină acelaşi om pe care l-ai cunoscut.

Ea afirma din cap ştergându-şi stropii cristalini de sub ochi ce s-au strecurat printre gene, cu un şervete de hârtie absorbantă oferit de către domnul Murdock.

- Va fi bine! spuse el nesigur îmbrăţişând-o cald.

Cei doi revin alături de Samuel şi cei doi copii, Katrina urmărindu-i bucuroasă cum se joacă ca şi cum erau din nou o familie întregită şi fericită, brusc parcă şi uitase de conversaţia de alături cu John Murdock ce-i confruntase siguranţă alături de soţul ei.

- E timpul să mergem, haideţi! spuse ea ridicându-i pe cei doi copilaşi bucuroşi de întâlnirea cu tatăl lor ce nu o puteau compara cu nimic altceva.

Samuel se ridică şi el după ce se comportase mai rău decât un copil, mult mai greoi decât ar fi făcut-o acum douăzeci de ani şi îi strânge mâna lui John Murdock.

- La revedere! spuse ea zâmbind şi împingându-i pe copii afară.

- O zi bună! răspunse bărbatul.

Samuel rămâne ultimul ce avea să iasă din cabinet şi apucă

mânerul uşii pentru a o trage după el, dar aruncă o ultimă privire spre psihologul său.

- Pe data viitoare domnule Murdock.

- Să aveţi grijă, la revedere!

Samuel Blake închide uşa după el şi brusc totul în jurul său devine negru şi întunecat, nu că atunci când cineva închide lumina, ci pur şi simplu de parcă nu există lumină, ci doar umbre a ceva ce a existat cândva.

Bărbatul se uită în jur, în stânga şi-n dreapta să dar nu o poate găsi pe Katrina sau pe cei doi copii cu care doar acum cinci minute s-a jucat de parcă era iar în grădiniţă. Samuel da să se întoarcă în cabinet însă în timp ce mâna să caută disperată clanţa uşii, descoperi că şi aceasta dispăru, sau poate că nu existase niciodată. Mai privi o ultimă dată împrejurimile întâlnind numai singurătatea, apoi crescu ritmul bătăilor de inimă iar adrenalina curgea prin vene, impulsuri puternice porneau spre creierul său trezindu-i o stare nemaiîntâlnită de anxietate. Începu a o striga pe Katrina, răspunzându-i doar propriul ecou.

CAPITOLUL 1

CUTIA PANDOREI

Întunericul lui Samuel prinde o formă nedesluşita exact în ceaţă neclară ce-i tulbura privirea. Deja nu se mai lupta cu realitatea sau iluzia care se zbătea să triumfeze în subconştientul său, se împăcase cu gândul că nu mai putea fi convins de nici o emoţie pe care o simţea în adânc, nici un gând care-i trecea prin minte, nici o figură ce o recunoştea şi nici o voce care îl strigă, era singur iar acest sentiment îl înfioră de-a dreptul, nu există pedeapsă mai mare decât singurătatea eternă.

La un moment dat s-a convins singur că poate asta merită, dacă în viaţă a fost un om atât de rău, a provocat numai suferinţa celor din jur şi nu merită nici măcar compasiunea unui apropiat, atunci era clar că soarta lui dreaptă era să putrezească aici, în neant şi întuneric, cu doar şoapte care să-i ofere garanţia că încă nu a pierit de tot.

Renunţă să mai lupte, nici pentru el nici pentru dorinţa de a înţelege ce s-a întâmplat, ce este real şi ce nu. Se lasă purtat de voia sorţii, să plutească spre cer de parcă o forţă necunoscută îl chema într-un loc mai bun. Era o armată de cadavre sub trupul lui gol, adevăraţi criminali ce îl întâmpinau că unul de-al lor, ceea ce nu era poate total neadevărat, o greşeală uşor de făcut, asta se întâmplă când Diavolul îşi strânge o armată şi cauţi să dezgropi ceea ce Dumnezeu a vrut să ascundă, asta te face mai periculos.

Întunericul capăta forme noi, raze slabe de lumină încearcă să-l străpungă de parcă suliţe îşi croiau drum printr-un sicriu macabru îngropat sub pământ, nu se mai întâmplase asta niciodată. Trupul încă îi era tras spre suprafaţă iar valuri fantomatice de întuneric bântuiau în jurul lui ca nişte spirite înaripate ale vikingilor, şuieratul vocilor acestora erau şoapte ascuţite pentru urechile lui, iar ghearele, sfâşiate ca un material vechi de pânză şi putred de câteva veacuri.

Lumină îl ajută să desluşească o figură în întunericul umbrelor ce-l înconjoară şi-i dau târcoale că o haită de lupi flămânzi, se gândi că e Dumnezeu, numai chipul acestuia era atins de razele sclipitoare, trecuse

atât de mult de când nu mai văzuse lumina, cât îi lipsise.

Când ceva ce prețuiești atât de mult, îți este luat cu forța, nu mai poți redeveni niciodată persoană care ai fost, ai avut nevoie de acel lucru la fel ca aerul, a făcut parte din tine și de aceea nu poți renunța la el, cel mai bine e să fii lăsat în pace. Dar asta rareori se întâmplă.

Samuel simte o pereche de brațe cum îl cuprind de jurul taliei, în preajma să încă domina întunericul iar nălucile erau clar deranjate de ideea de a le părăsi, le privește speriat cu ochii înceţoşaţi înainte să încerce să-l apuce de picioare. Le simți, dumnezeule le simți așa cum cineva ar fi pus mâna pe el să-l tragă înapoi, atunci se înfioră cu adevărat. Chipul de deasupra lui nu-l părăsi, însă lupta era crâncenă, de parcă două forțe se luptau pentru el, la un moment dat într-o fracțiune de luciditate s-a gândit dacă nu cumva totul se petrece în mintea lui iar aceasta era de fapt o luptă a subconștientului de a accepta o realitate.

Întunericul aproape se risipi însă în jurul său, încă era o ceată pustiită acoperită de un cer înnorat care-și anunța furia într-o serie de fulgere însetate.

Chipul bărbatului ce-l confunda cu Tatăl nostru îl recunoscu deodată, după ce se trezi din viziunea nostalgică în care își petrecu universul esențial, întinse mâna spre el, nesigur de faptul că ar putea fi real, îngrijorat de încă o dezamăgire ce s-ar fi adunat în ego-ul său.

- Murdock, chiar ești tu? întrebă el rugându-se cu toată ființa să primească un răspuns afirmativ.

- Da prietene, cum te simți? răspunse bucuros.

Îl privi pe John Murdock așa cum un copil își privea părintele după ce a stat departe de el o lungă perioadă de timp, îl recunoscu din prima clipă, chipul i-l asociase imediat cu un personaj extrem de important din viața sa, însă nu-l vedea de această dată că psihologul la care era programat periodic la ședințe de terapie, ci în această realitate că maior al agenției secrete de combatere a forțelor oculte.

- Unde suntem John, ce s-a întâmplat aici? întrebă bărbatul privind debusolat împrejurimile catastrofice greu de recunoscut.

- Samuel, acesta a fost oceanul Atlantic, aici v-am pierdut ultima oară.

Bărbatul dădu să se ridice în ambele picioare sprijinindu-se de umărul lui Murdock, genunchii îi simţea moi şi tremura necontrolat de parcă uitase cum era să meargă. Privi împrejurimile cu un nod în gât, nimic nu mai arată că odinioară, totul era atât de schimbat de parcă mânia titanilor din ceruri se abătuse asupra lumii cu toată furia lor arzătoare. Un ocean întreg secase aşa cum nimeni nu pomenise vreodată în cele mai negre timpuri ale genezei, cerul era prădat de minunăţie şi supremaţie asupra solului, era doar un deşert de nefiinţă, lipsit de existenţa sau de mândria titlului de strajă a stelelor cosmice.

- Îţi aminteşti ceva? întrebă Murdock privindu-l cu atenţie.

- Îmi amintesc, Călăreţii Apocalipsei, de Prometeu, dumnezeule cum s-a ajuns aici, unde am greşit? se întrebă el făcând câţiva paşi fără ajutor.

- Nu aţi greşit cu nimic Samuel, Sigiliile au fost închise, lumea nu a cunoscut niciodată consecinţele acţiunilor nesăbuite ale lui Alexander Gray.

- Atunci cum s-a întâmplat asta, cum de nu am împiedicat sfârşitul lumii? spuse Samuel privind o clădire în depărtare cum se prăbuşeşte în tăcere ca un castel din cărţi de joc.

- Altceva a provocat acest dezastru, nu suntem complet siguri dar credem că este vorba de o relicvă antică de pe vremea civilizaţiei mesopotamie.

Mâna lui Murdock îl cuprinde pe Samuel de umeri, amândoi se confruntau cu un eveniment unic fără precedent ce trezise în conştiinţa umană sentimentul disperat de singurătate, civilizaţia pe care o ştiau de pe vremea strămoşilor era aproape dispărută, pustietate şi întuneric era singura alinare falsă dobândită de pe urmă cenuşei nestinse ce se ridică de pe solul uscat.

Apoi Samuel aruncă o privire spre locul din care s-a ridicat, acelaşi loc din pământ unde John a dat speranţa unei idei părăsite de a-l găsi în viaţă. O întreagă echipă de excavaţie era în spatele acestei

misiuni îndeplinite, iar utilajele folosite în exces în ultimele zile erau pregătite să fie depozitate înapoi la locul lor de proveniență.

- Katrina şi ceilalţi, unde-s, sunt în viaţă? întrebă Samuel căutându-le chipurile.

- În mare măsură sunt convins că da, însă nu putem spune cu exactitate...

- M-au abandonat! îl întrerupse el.

- Samuel...

- Tu cum de eşti aici căutându-mă în pustietate şi ei nu, spune-mi, poţi? se răsti el.

- Trebuie să înţelegi că nu a fost uşor nici pentru ei. marturi Murdock.

- Uşor? începu el râzând ironic. Crezi că mie mi-a fost uşor să rătăcesc în întuneric, să fiu înconjurat de mirosul putred al cadavrelor prin care mi-am croit drum spre suprafaţă, nu domnule.

- Samuel calmează-te!

- Nu vreau să mă calmez! se înfurie bărbatul arătându-şi latura sălbatică pur masculină.

- Nu a fost uşor pentru nimeni Samuel. îi spuse maiorul după ce-l lăsă câteva clipe să se liniştească.

- Îmi pare rău, nu e vina ta. mărturisi el sincer.

- După ce sigiliile au fost închise, am reuşit să trimitem o echipă cu suport aerian după voi, portalul ce contopise Olimpul cu lumea noastră era aproape pe cale să se închidă şi să rămâneţi prinşi acolo pe vecie, între lumi.

- Probabil acolo eram când m-ai găsit, poate nu s-a închis de tot.

- Te-au căutat zile în şir, cu toţii am făcut-o Samuel, Katrina a fost cea mai afectată dintre toţi, nu s-a putut opri din plâns, era convinsă că vei apărea dintr-o dată cum o faci de obicei şi vei învinge şi de această dată strânsoarea morţii.

- Trebuie să fi suferit tare mult după mine dacă a renunţat atât de uşor să mă caute...

- Samuel, au trecut aproape patru ani de la dispariţia ta, e anul 2013, nu-ţi pot spune data exactă ca nimeni nu mai ştie cu exactitate.

Vestea şocantă îi năuci mintea, îl lovi din plin cuvintele rostite de Murdock, o perioadă atât de îndelungată, patru ani, atât de mult a trecut, lui Samuel i s-a părut că trecuse ceva însă acest deznodământ nu era unul la care s-ar fi aşteptat sau pe care era dispus să-l accepte uşor.

- Domnule Murdock! spuse un bărbat în haine militare apropiindu-se de ei.

- Da caporale? răspunse întorcându-şi privirea spre el.

- Ar trebui să ne grăbim, nu suntem singuri.

Samuel îl privi nedumerit cum soldaţii primesc ordine de a se mobiliza şi a se pregăti de plecare în ritm accelerat, erau bine înarmaţi cu arme de foc automate, pistoale semiautomate şi chiar explozibile, până la urmă de ce aveau nevoie de o asemenea artilerie într-o misiune de salvare fără a înfrunta forţe ostile?

- Cum adică nu suntem singuri, ce vrea să spună? întrebă el.

- Îţi povestesc mai multe pe drum, urcă! îl rugă Murdock îndrumându-l spre un vehicul de război deţinând capacităţile încăpătoare ale unui autobuz.

- Ar fi fost bună o ţigară acum. mărturisi Samuel.

Murdock căuta în interiorul jachetei sale şi scoate un baton de tutun vechi şi parfumat pe care i-l oferă bărbatului proaspăt înviat.

- E din rezerva mea proprie, cubaneze, de cea mai bună calitate, am trecut prin iad să fac rost de ele.

Flacăra brichetei lui John Murdock îi aprinde capătul opus de la capătul gurii, iar Samuel trage cu poftă o cantitate consistenţă de fum amărui, parfumat cu arome specifice recoltei de tutun columbiene. Cât de mult îi lipsise gustul foilor de tutun pe buzele uscate, să simtă greutatea tabacului în colţul gurii într-un moment de relaxare unic oferindu-i plăcerea de calitate la cel mai înalt nivel. Fumul îi invadase plămânii, iar aroma puternică rămase impregnată pe cerul gurii, ce naiba, avea să-l fumeze până la capăt, doar nu va muri din asta, a trecut el prin mai multe încercări pregătite de doamna cu coasa, cancerul nu-l va doborî, nu astăzi şi în nici una dintre zile.

- Eşti pregătit pentru o ultimă misiune Spintecătorule *Reaper*? îl întrebă Murdock amintindu-i numele care l-a făcut celebru.

Samuel râse în sinea lui şi-şi spuse că acel nume i-a adus atât momente bune când într-adevăr s-a simţit mândru că-l poartă, cât şi durere confruntându-şi conştiinţa încărcată cu vieţile apropiaţilor a căror moarte a privit-o.

- Mai pregătit de atât nu voi mai fi. mărturisi el şi urcă în vehicul.

Spintecătorul privi oraşul New York, şi nu recunoscu nimic din el, nici o stradă pe care a condus de atâtea ori, nici o clădire pe care o văzuse, nici un stâlp, nimic nu mai arată la fel, împrejurimile semănau cu rezultatul unei revolte a galeriilor sportive, haos ce a dus la distrugeri, şi la crime. Maşinile personale erau abandonate fie în mijlocul şoselei, fie sfărâmate în vitrina unui magazin sau semaforul unei intersecţii, oamenii nu au mai primit răgaz să-şi pregătească evadarea, aşa că s-au refugiat unde au putut în acel moment, ceilalţi ce nu au mai fost atât de norocoşi, şi-au găsit sfârşitul, în ghearele reci ale morţii, sângele lor încă lăsase o urmă veche pe asfalt.

- Ce s-a întâmplat cu toţi oamenii, unde sunt, văd străzile libere, ferestrele deschise, dar nici un cadavru. mărturisi Samuel curios de acest fapt ciudat.

Murdock oftă profund, pregătindu-se parcă să-i dea o veste bărbatului, care probabil îi va afecta percepţia asupra omenirii pentru totdeauna şi chiar nimeni nu era pregătit pentru un ceea ce va avea să afle.

- Marea Britanie, Londra, acolo a izbucnit epidemia. Era ora de vârf în piaţă, erau o mulţime de oameni acolo, nu s-a ştiut cine a fost purtătorul ei...

- Epidemie, despre ce vorbeşti John? îl întrerupse Samuel.

- Vorbesc despre ceea ce vezi tu în prezent, despre oamenii pe care i-ai cunoscut. S-a manifestat ca un virus obişnuit, la început specialiştii au crezut că se transmite pe cale virală, însă doar după ce am fost martori ororii, am înţeles cât de mult ne-am înşelat. Au început să atace în grup, că o haită de hiene, vânau şi se conservau asemeni furnicilor, albinelor, viespilor, insecte care acţionau ca un singur organism preţuind interesul general al coloniei. Se purtau că fiarele, de

parcă cineva le luase minţile, turbaţi de această infecţie, în urma atacurilor încercau să-şi muşte victimele cu caninii pentru a le perfora carnea, saliva continua de acolo, şi în doar patru-cinci minute, apăreau primele semne de infecţie.

- Dumnezeule, nu-mi vine să cred. zise Spintecătorul uluit de-a dreptul.

- Ba s-o crezi Samuel, nimeni nu realizează posibilitatea că aşa ceva s-ar putea întâmpla până ce inevitabilul nu se petrece, apoi va fi deja prea târziu.

- Vreun leac? întrebă Spintecătorul de parcă răspunsul nu era evident.

- Până acum nu. Dar să nu faci greşeala să crezi că această epidemie e doar un virus nemaiîntâlnit până acum, este un lucru viu, iar noi suntem gazda ce o ajutăm să-şi ducă menirea la bun sfârşit, îşi alege victima cu grijă, o analizează pentru a-i detecta posibile anomalii care ar putea pune în pericol infecţia, abia apoi acţionează.

- O spui de parcă ar fi un organism viu. insinuă el.

- Avem toate motivele să credem asta, vezi tu, în trecut omenirea s-a mai confruntat cu o situaţie asemănătoare, nu a ajuns într-un stadiu atât de avansat din câte ştim, însă simptomele se potrivesc.

- Nu-mi amintesc să fi auzit aşa ceva, cum ar fi muşamalizat o epidemie la un asemenea nivel? se întrebă Spintecătorul.

- Simplu, toate urmele au fost şterse când naziştii au descoperit armele nucleare, vorbim de perioada conflictelor din Al Doilea Război Mondial, războiul ce a forţat practic guvernul Statelor Unite ale Americii să înfiinţeze departamentul nostru după ce au ieşit la iveală dovezi incriminatorii cu privire la existenţa ocultului.

- Îmi amintesc, eram printre primii membrii recrutaţi, aveau nevoie de monştri că noi să le purtăm războaiele, cei respinşi de societate.

- Nu a fost uşor pentru nimeni Samuel, cu toţii ne-am primit porţia de-a lungul timpului. spuse Murdock încercând să-i aline durerea.

- Ei bine mie nu mi-a spus nimeni că va fi atât de greu. se răsti el. Să mă confrunt cu lucruri care nu ţi le-ai fi imaginat nici în cele mai

înfiorătoare coşmaruri, aş alege moartea într-o clipă, dacă nu aş fi văzut-o cu ochii mei să ştiu că dincolo de ea nu e decât întuneric şi singurătate.

Tensiunea crescu vizibil între cei doi, în momentele dureroase când Spintecătorul, poate unul dintre puţinii ce au experimentat moartea şi au continuat să trăiască, este bântuit de ororile abisului în care a fost târât de atâtea ori.

- Refuz să cred asta, nu poate fi doar atât dincolo de moarte.îl contrazise Murdock după câteva clipe de reculegere.

- Crede-mă, asta e tot ce ne aşteaptă acolo, nu există nici un paradis cu îngeraşi în rochii, doar un loc al păcătoşilor pe care îl împărţim dar îl experimentăm în felul nostru.

- Atunci înseamnă că ai trăit degeaba atâţia ani dacă doar atât îţi poate oferi lumea de apoi, întuneric. Doar când vei trăi pentru ceva ce merită să lupţi, vei primi acel lucru după ce moarte, eu aşa cred.

Vorbele contradictorii ale maiorului îi dădură speranţa bărbatului însă nu vroia să recunoască asta. Sună ciudat şi aiurea, iar experienţa îl învăţase să nu se încreadă decât în propriile simţuri şi nu în rugăciuni sau miracole, dar adevărul era ca afirmaţiile lui Murdock aveau un sens. Până acum Spintecătorul a trăit numai pentru lupta şi pentru războaie, nu l-a interesat nimic altceva decât să pună capăt vieţilor altora pentru a continua mai departe, era obsedat de ideea de a ucide, iar acesta slujba îi dădea posibilitatea să o facă şi în plus nu trebuia să recunoască că îi place. Ţelul lui în viaţa i-a fost mereu neclar, încă de când a pierit pentru prima oară, în Războiul Civil din 1865, de atunci a trăit cu impresia falsă că e datoria lui să îndrepte răul făcut de alţii în speranţa că sufletul lui pustiit să fie eliberat de povară.

- Bine John, ai spus că nu sigiliile au cauzat epidemia, ai menţionat de o relicvă.

- Cutia Pandorei, ai auzit de ea? întrebă el intrigat.

- Ceva, o poveste mitologică despre o cutie magică oferită de către Zeus titanului Epimeteu.

- Da, ce altceva? îl îndemna să continue.

- Cutia deţinea toate laturile rele ale zeilor, iar atunci când Epimeteu a deschis-o acestea au fost scăpat şi s-au împrăştiat pe pământ.

- În mare parte ai dreptate, însă în cutie se mai află şi altceva, forţe întunecate şi entităţi arhaice întemniţate din motive întemeiate.

- Şi crezi că acest virus sau orice o fi, din Cutia Pandorei provine?

Murdock îngădui privindu-l pe bărbatul pe care l-a salvat din neant, cu ochii plini de speranţă. John nu ar fi ţinut atât de mult să-l găsească dacă nu ar fi fost convins că Spintecătorul este singurul care poate restaura ordinea pe pământ şi dacă nu ar fi avut încredere în capacităţile lui de supravieţuire care l-au ajutat până în momentul de faţă să ocolească momentul morţii.

- Informaţiile pe care mi le-ai împărtăşit nu sunt suficiente John, trebuie să ştim cum oprim epidemia şi cum îndreptăm răul făcut.

- E tot ce ştim până acum Samuel. mărturisi Murdock dezamăgit.

- Şi care e planul tău, cum închidem Cutia Pandorei când nici măcar nu ştim unde este sau de către cine a fost deschisă?

- Arhivele din sediul central DCO, toate datele strânse până acum despre această relicvă se afla în serverul principal, singura problemă este că sistemul a intrat în izolare defensivă după ce infecţia s-a extins şi în facilitate.

- Atunci şansele noastre să intrăm înăuntru sunt aproape nule.

- Singuri da, vom avea nevoie de întăriri.

- Ce vrei să-mi spui John?

- După pierderea ta, echipa s-a destrămat, s-au împrăştiat prin colţurile lumii fiecare găsind refugiul cel mai favorabil în ciuda condiţiilor limitate.

- Doar nu vrei să...! începu Spintecătorul furios.

- Trebuie să reuneşti echipa Corbul, doar cu ajutorul lor avem o şansă să trecem de sistemele defensive ale sediului DCO şi să găsim o cale pentru a opri epidemia.

- Nici în ruptul capului nu mă gândesc la varianta asta John, m-au abandonat ca un câine în mijlocul furtunii, iar acum vrei să îi caut să le dau şansa să moară cu conştiinţa împăcată? zise el gândind cu mintea întunecată de mânie.

- Samuel, vine o perioadă când trebuie să pui binele celorlalţi

înaintea ta. Singur eşti un nemuritor pierdut în întuneric, împreună sunteţi invincibili, aţi dovedit-o de atâtea ori.

Bărbatul căzu pe gânduri iar amintirile îi provocau dureri pe care nu le putea vindeca aşa cum se obişnuise. Consideră că ceea ce au făcut ei atunci, a fost un act de trădare lăsându-l în urmă, uitându-l că pe o amintire ştearsă prăfuită de mileniile ce s-au aşternut în neştire. A fost condamnat să-şi confrunte proprii demoni din întunericul abandonului, iar purgatoriul i-a fost adăpost în tot acel timp în care crezu cu adevărat că există lucruri mult mai îngrozitoare decât moartea.

Îşi priveşte palmele, sursele crimelor pe care le-a îndeplinit cu atâta sete şi dorinţă, a ajuns să creadă că doar asta înseamnă el pentru această lume în care a păşit deşi timpul lui trecuse de mult. Violenţa, crimele, lucrurile interzise pe care le-a văzut cu proprii ochi, l-au schimbat definitiv. Era adevărat că DCO i-a dat un rost de a ucide, i-a pus arma în mână şi l-a trimis să înfrunte eşecurile lui Dumnezeu în luptele împotriva răului întunecat, însă Spintecătorul ucisese cu mult înainte de asta, avea mâinile pătate de sânge într-un asemenea fel încât Judecata de Apoi doar va hotărî sentinţa pentru el.

- Mai bine mă lăsai acolo John, în acea groapă, decât să fiu nevoit să cer ajutorul oamenilor care au renunţat la mine. zise Samuel nehotărât.

- Alegi să-ţi plângi de milă singur pentru restul zilelor în acest haos etern, sau preferi să dai un rost motivului pentru care te-ai întors, pentru ultima dată?

Spintecătorul încă îngândurat, îngădui planul lui Murdock deşi încântarea avea poate să vină pe parcurs.

Vehiculul ia o curbă bruscă pesemne că drumul pe care îl urmau era blocat, ori erau atât de mulţi infectaţi în calea lor că ar fi fost extrem de greu să treacă prin ei. Deasupra lor cerul se aprinse de un roşu sângeriu ca şi cum vidul galaxiei îi privea răzbunător, norii formaseră un gol de aburi, reflectându-se fulgerele argintii ce se ciocneau violent. Puştiul îi întâmpină cu braţele deschise, râuri de praf se ridică peste ei şi se aruncă de parcă un cearceaf de nisip s-ar aşterne în tihnă. Munţii de nisip au înghiţit zgârie norii aproape până la jumătate, vehiculele au fost

acoperite în totalitate, puteai deosebi forma lor doar datorită geamurilor sparte din care se scurgeau cristalele aurii fine ca mătasea. Podul peste care au trecut ţinea acoperiş marii deşertice ce se ridicase din neant, iar picioarele pietroase ale acestuia rămăseseră împotmolite însetate de un strop de apă, totul secase, pretutindeni, acesta a fost şi unul dintre cele mai importante motive pentru care supravieţuirea omenirii s-a prăbuşit.

- Vom face cum spui tu John, dar la final se va sfârşi definitiv, gata cu luptele, gata cu echipa, mi-am primit porţia de horror, mă retrag. mărturisi bărbatul.

- Asta e decizia ta în totalitate Samuel, însă până atunci lucrurile pe care le vei vedea şi cele prin care vei trece, ar putea să te facă să te răzgândeşti.

- Aşa să fie.

Murdock se ridică apoi de pe locul său şi-i indica şoferului coordonatele către un loc anume de la marginea coastei din Miami, un drum lung pe care nu-l puteau străbate aşa, prin pustiu cu câteva galoane de benzină.

- Încotro ne îndreptăm John, ce este în Miami? întrebă Spintecătorul observând marcajul de pe harta ciufulită a maiorului.

- Acolo este prima noastră oprire, acolo ne vom reîntâlni cu cel mai apropiat membru al echipei tale. răspunse bărbatul aruncând o privire spre el.

- Cred că glumeşti, sunt peste 1700 kilometri până acolo...

- Trebuie să ai încredere în mine Samuel, nu te-am dezamăgit până acum nu? mărturisi Murdock scăpând un zâmbet în colţul gurii.

Spintecătorul accepta planul făcut de superiorul său din zilele bune ale omenirii, însă nu îngăduia ideea de a nu cunoaşte toate etapele acestei misiuni, ura faptul că nu ştia cum vor ajunge până în Miami, şi detesta gândul că DCO le cunoştea locaţia exactă chiar şi după aproape patru ani de la extincţia planetei.

- De unde ştii că unul din echipa Corbul s-a refugiat pe coasta Miami, de unde ai atâtea informaţii? întrebă Samuel intrigat şi suspicios.

- Guvernul a insistat să vi se implanteze fiecăruia un cip de localizare în timpul controalelor voastre anuale. răspunse maiorul.

- Nu ştiam nimic despre asta, am şi eu unul în mine?

- Probabil, însă al tău şi al Victoriei nu mai indică nimic, pesemne că ea l-a găsit după ce echipa s-a desfiinţat, sau poate că a ştiut mereu de existenţa lui şi a aşteptat doar momentul potrivit, pe de altă parte al tău nu mai funcţionează de mult, în timpul evenimentelor din Olimp e posibil să fi suferit un scurt-circuit, altfel te-am fi găsit de când i-am scos pe ceilalţi din acel abis.

Furia lui Samuel creşte în ritm accelerat simţindu-şi pulsul cum se zbate grav, încrederea lui în departamentul secret se risipeşte cu fiecare adevăr mărturisit de către Murdock dezvăluind atâtea lucruri care s-au năruit în preajma lui. Câte le-au ascuns în toţi aceşti ani, cât de folosiţi au fost ca nişte marionete consumabile bune de înlocuit în orice clipă, iar cei ce trăgeau sforile erau liderii acestei ţări, însetate de putere.

- Prea bine John, atunci spune-mi te rog, pe Victoria cum o vom găsi fără cipul ei de urmărire? îl întrebă el cu o tentă în voce de indisciplină.

- Să fiu sincer Samuel, eu cred că chiar şi acum ea veghează asupra noastră, iar atunci când vom fi la ananghie, ne va găsi ea pe noi.

- Dacă nu spre ea ne îndreptăm, pe cine vom întâlni în Miami?

- Cred că bănuieşti răspunsul la întrebarea ta, sau măcar speri să ghiceşti. mărturisi Murdock.

Bărbatul se acufunda tot mai adânc în scaunul tapiţat cu o imitaţie de piele, şi savură ultimele fumuri ale trabucului primit de la maior. Apoi căzu prada gândurilor sale putrede de singurătate iar ultimul lucru pe care i l-a spus Murdock, îl făcea să se gândească la Katrina Craft, vrăjitoarea cu părul de foc.

CAPITOLUL 2

DIVIZIA DE COMBATERE A OCULTULUI

Împrejurimile devin tot mai pustii şi mai sumbre în timp ce un vehicul străbate singuratic autostrada şi părăseşte un New York năruit cu toate speranţele şi posibilităţile ce le prevedea cândva. Pe oriunde priveai cu ochii îţi erau dezvăluite numai urmele catastrofice ale apocalipsei, iar infectaţii mişunau în grupuri, fără un scop anume, atâta timp cât nu simţeau viaţa umană rămâneau într-o stare ciudată pasivă şi indiferentă, de parcă nu erau în stare să reacţioneze la nimic din jurul lor, lipsiţi de iniţiativă şi de interes.

La prima vedere infectaţii semănau cu nişte morti-vii, zombi după metaforele folosite în creaţiile fictive că filme ori cărţi de literatură şi se referă de obicei la un om înviat din morţi fără abilitatea de a gândi posedând un singur instinct primar şi acela de autoconservare, nevoia de a se hrăni. În filmul de mare succes al lui George A. Romero din 1968 numit Noaptea Morţilor Vii, aceste personaje unice erau descrise ca fiind oameni decedaţi recent ce au fost reanimaţi misterios de către forţe necunoscute şi porneau în grupuri numeroase în căutare de hrană. Stilul lor de vânătoare era extrem de lent şi se mişcau cu paşi înceţi, deplasându-se simultan într-o anume direcţie urmărind de cele mai multe ori supravieţuitorii umani, personalitatea zombilor pe de altă parte a fost concepută în acele vremuri într-un mod mult mai simplu punându-se accent doar pe aspectul poftei după creierul muritor.

Infectaţii din această realitate în care Samuel Blake a păşit fără a vrea, inconştient de soarta tragică ce a suferit-o omenirea nu cu foarte mult timp în urmă, dezvăluie o stare catatonică reacţionând la alţi stimuli, rătăcind foarte lent unul în jurul celuilalt. Însă atunci când o prezenţă umană este simţită în preajma lor, lucrurile se schimbă considerabil, este suficient ca un singur infectat să adulmece esenţa unei persoane vii căci acesta este trezit la viaţa într-un mod vizibil. Simţurile lui motorii răbufnesc brusc în timp ce creierul în stare de hipnoză primeşte mesaje şi impulsuri, apoi fermecat de savoarea celui viu devine

din ce în ce mai agitat în încercarea de a găsi sursa alertându-i şi pe ceilalţi din jur.

Scopul infectaţilor nu era de a se hrăni asemeni zombilor din filmul lui Romero, nu erau mânaţi de nevoia de a consuma hrana, ori de instinctele criminale dezgustătoare descrise în alte opere fictive, infectaţii aceştia erau altceva, dintr-o altă lume necunoscută, iar unica lor întrebuinţare era de a răspândi virusul, de parcă îi recrutau pentru o armată a cărei lider rămase încă un mister.

Era aproape de apus, un cer sângeriu îi veghea liniştit conştient de natura singurătăţii lipsite de încredere. Şoseaua autostrăzii devenea tot mai greu vizibilă pe întuneric luând în considerare faptul că în cea mai mare parte era acoperită cu nisip iar şoferul nu mai putea deosebi marginile de sunt, se puteau ciocni oricând de un stâlp neobservat sau puteau aluneca în gol să înfrunte şansele morţii într-o răsturnare cascadoricească cu maşina.

- Domnule Murdock, mai avem aproximativ o oră până la Washington. zise şoferul atent la drum.

- Foarte bine. mărturisi el. Şi care e problema?

- Mai avem benzină doar pentru vreo juma` de oră. răspunse soldatul.

Gândurile maiorul îi izbucniră în tâmple că două ciocane lovindu-se simultan, îl cuprinsese neliniştea la auzirea acestei veşti, sigur că el calculase distanta şi consumul vehiculului dinainte să-l găsească pe Spintecător, însă în zilele de azi nimic nu mai putea fi prevăzut cu certitudine. Dacă vor rămâne la marginea oraşului fără capabilitatea de a ajunge la destinaţia exactă stabilită de John, înseamnă că vor deveni ţinte vii pentru toţi infectaţii care ar putea fi atraşi de prezenţa lor, iar faptul că se întunecă, prevedea un dezavantaj în plus.

- Ce căutăm în Washington, credeam că mergem în Miami? întrebă Samuel chiar când era cât pe ce să aţipească.

- Ţi-am spus Samuel, trebuie să ai încredere în mine, ştiu ce fac.

- Gata cu secretele John, vreau să ştiu acum, cred că am dreptul să ştiu planul tău din moment ce fac parte din el.

- Prea bine. îngădui Murdock. După cum ai spus şi tu nu putem

străbate o asemenea distanţa din New York până în Miami, nu în aceste condiţii, aşa că am cerut o evacuare aeriană.

- Evacuare? se minuna Samuel. Credeam că sediul DCO a fost pus sub izolare, de unde ai făcut rost de resursele pentru a împlini o asemenea realizare?

- După epidemie, cei ce am reuşit să scăpăm, ne-am retras într-o mică tabără militară din Munţii Stâncoşi, dintr-un motiv anume se pare că infecţia nu a ajuns până acolo, probabil are ceva de-a face cu temperaturile scăzute.

- De ce Washington, de ce nu New York? întrebă bărbatul determinat să găsească o intenţie ascunsă în planul acesta care nu i-ar fi fost dezvăluită.

- Aterizarea la sol al unui elicopter este extrem de periculoasă luând în considerare faptul că infectaţii ne-ar putea ataca, iar cum în New York nu mai există nici un zgârie nori capabil să suporte greutatea excesivă a unei mase în plus, am ales unul dintre oraşele din apropiere. mărturisi Murdock. Eşti mulţumit? continuă el.

- Să zicem, cel puţin pentru moment. minţi Samuel pierzându-şi încredea în DCO.

Divizia de Combatere a Ocultului s-a înfiinţat oficial în anul 1959, însă acţiunile lor au apărut prin 1945 odată cu sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Franklin Delano Roosevelt a înfiinţat această divizie strict secretă la sugestia unor generali militari care au descoperit la sfârşitul războiului prezente ale unor forţe cu care nu s-au mai confruntat până acum, acestea erau de partea magiei negre. Roosevelt s-a născut la data de 30 ianuarie 1882 şi şi-a început campania că cel de-al treizeci şi doilea preşedinte al Statelor Unite ale Americii în 1933 şi s-a încheiat odată cu războiul. S-a remarcat că o importantă figură politica al secolului douăzecilea având o contribuţie esenţială în înfrângerea naziştilor în cel de-al Doilea Război Mondial.

După o serie de acţiuni secrete care au dus în cele din urmă la atacarea cancelariei în care domnea tiranul Hitler, au apărut urme de suspiciuni cu privire la forţele necunoscute ale nemţilor şi puterile

inumane dobândite în timpul luptelor. Neutralizarea lui Hitler a venit din partea unei echipe de intervenţie a căror identitate a rămas ascunsă pentru siguranţa lor, însă după aceea au fost tot mai clare dovezile incriminatorii care îl acuzau pe Fuhrer de invocarea forţelor întunecate şi practicarea interzisă a ocultului.

Preşedintele Roosevelt a fost nevoit să ascundă aceste fapte de ochii presei şi de cei ai populaţiei căci lumea nu era pregătită încă pentru o asemenea dezvăluire şocantă. În anii 50` americanii experimentau o creştere economică considerabilă care a dus la restaurarea locuinţelor şi construirea altora noi după dezastrele lăsate de nazişti.

În 1953 un tânăr muzician talentat înregistrează primul demo la Memphis Recording Service, iar trei ani mai târziu acest aspirant de 21 de ani ce poartă numele de Elvis Presley devine Regele Rock `n`Roll-ului şi aduce o schimbare pe plan mondial şi o nouă modă adoptată de toţi copiii acelei generaţii.

În Montgomery, Alabama, Martin Luther King cel mai tânăr laureat al premiului Nobel pentru pace, porneşte într-o campanie politică şi socială în 1955 împotriva violenţei rasiste şi într-o luptă pentru drepturile civile ale oamenilor de culoare din ţară.

Marilyn Monroe a fost o actriţă, cântăreaţa şi în acelaşi timp sex simbol a secolului douăzeci păşind în celebritate cu câteva poze în reviste. În 1953 Norma Jeane Mortensen pe numele ei real, a început să joace în peliculele de mare succes ale 20th Century Fox şi i s-a recunoscut nu atât abilităţile dramaturgice cât sex appeal-ul incontestabil.

America încă se refăcea după rănile suferite într-o luptă atât de dureroasă cu forţele comuniste ale Germaniei, şi evident nu erau pregătiţi să primescă informaţii cu privire la condiţiile câştigării războiului sau descoperirile făcute acolo, America avea nevoie să se vindece, uşor şi sigur, iar aceste prezenţe idolatrizante ale anilor 50` erau exact ceea ce avea nevoie ca oamenii să zâmbească din nou.

Aşadar Roosevelt a muşamalizat totul, nu au existat forţe întunecate, Hitler nu a practicat ocult, nu şi-a vândut sufletul diavolului, şi nu a existat niciodată o echipă specială care l-au înfrânt.

Dar adevărul era că totul nu putea fi decât o minciună, un adevăr pus la cale pe plan mondial de către liderii ţării, iar mesagerul trebuia să fie preşedintele în care populaţia avea încredere. În secret au pus bazele înfiinţării Diviziei de Combatere a Ocultului, un departament cu indivizi unici recrutaţi după rezultatele lor excelente în armată şi datorită abilitaţilor neobişnuite în cazul unora. Unul dintre primii specialişti ai DCO-ului era Samuel Blake, care a fost recrutat la sfârşitul anului 1960 după ce prezenţa lui în numeroase războaie din ani diferiţi, a început să bată la ochi, în acelaşi timp şi calitatea lui de a nu îmbătrâni. Înainte de el a existat un neamţ pe nume Karl Wolfgang Gunter, acesta s-a remarcat că fiind una dintre piesele de bază la înfrângerea nemţilor din război, după ce a schimbat taberele.

Şaizeci de ani mai târziu, departamentul secret încă există având sediul plasat sub o instituţie de recercetare ştiinţifică ce servea ca acoperire asupra identităţii ei adevărate. Au fost formate echipe şi au fost grupaţi pe stupuri, după cum le numeau ei. Conceptul era simplu, grupurile trebuiau să conţină cel puţin patru membri însă erau ţinuţi separaţi ce celelalte echipe fără a împărtăşi un mare contact. Grupurile sau echipele oricum vreţi să le numiţi, erau trimise în misiuni secrete în conformitate cu abilităţile lor unice capabile să rezolve ameninţarea ocultă descoperită la momentul dat, dacă echipă era neutralizata sau se dovedea incapabilă să îndeplinească misiunea, era eliberat un alt stup.

Deşi Franklin Roosevelt era bolnav de poliomielita din 1921, asta nu părea că-l va opri şi-l va trage în jos în tentativele lui de a conduce ţara şi de a o ridica din ruine, însă în 1945 odată cu încheierea războiului, s-a stins din viaţă în mod misterios. America şi-a omagiat eroul cum se cuvine şi a primit tot ceea ce dorea şi de care avea nevoie, deşi nu ştia asta.

Vehiculul în care se afla Samuel Blake şi John Murdock încă se târăşte greoi pe la intrarea în Washington cu benzină aproape epuizată în totalitate. Tocmai se lăsase întunericul sumbru al nopţii şi devenise din ce în ce mai greu de condus în lipsa luminii, farurile maşinii încercau din răsputeri să facă faţă cearceafului de ceaţă ce-i întâmpina însă fără iluminatoare stradale sau măcar câteva reflectoare ale magazinelor, era

un drum mort.

Brusc vehiculul cu şase roti se opreşte în mijlocul şoselei iar farurile aruncă ultimele bliţuri de lumină în gol înainte ca şi bateria să înceteze a mai funcţiona. Fără benzină şi fără o baterie nouă mijlocul lor de transport era bun de abandonat, nu se puteau adăposti în el căci prezentau o ţintă sigură pentru un posibil grup de infectaţi care ar trece pe aici, iar pentru a supravieţui prea mult în pustietate aveau nevoie de provizii, lucru ce le lipsea cu desăvârşire.

- Acum ce facem? se întrebă Samuel.

- Luăm tot ce putem şi plecăm pe jos, locul de întâlnire nu poate fi la mai mult de 4-5 kilometri. răspunse Murdock calm.

- Afară, acolo în întuneric? interveni unul dintre agenţii militari. Cu toate fiinţele alea mişunând pe acolo?

- Stăm grupaţi să nu ne rătăcim în ceaţă şi folosim întunericul în propriul nostru avantaj. continuă maiorul Murdock.

- Glumiţi, nu domnule? răspunse acelaşi individ. La ce bun ne ajută întunericul când infectaţii sunt ghidaţi de mirosul nostru, ne vor vâna că pe vite, nu suntem în siguranţă acolo.

Spintecătorul auzi destule, în plus era sătul de atâtea ore de drum într-un vehicul supraaglomerat duhnind a transpiraţie bărbătească şi picioare nespălate. Bărbatul împinge uşa compartimentului lateral al vehiculului forţându-se un pic, apoi coboară şi păşeşte pe nisipul catifelat ce mângâia şoseaua.

Ceilalţi soldaţi abia au îndrăznit doar să privească pe geam să vadă când şi dacă Samuel va păţi ceva în clipele următoare, se aşteptau ca în orice clipă că fie înhăţat de o pereche de gheare din întuneric sau să fie copleşit de un număr mare de infectaţi. Nu se întâmplă nici una nici alta.

Spintecătorul trage o gură adâncă de aer rece care-i trezeşte plămânii la viaţa şi-l pregăteşte pentru o noapte răcoroasă sub cerul liber. Rând pe rând, urmărindu-şi superiorul Murdock, agenţii coboară şi ei încet, atenţi la totul din jur, cu reţineri cu privire la această expediţie primejdioasă.

John se întoarce către Samuel şi-i înmânează o baionetă de

vânătoare într-o teacă brună din piele şi un pistol Beretta de 9mm. cu încărcătorul plin. Spintecătorul îi aruncă mai întâi o privire surprinsă maiorului în urma încrederii ce încă o avea în el, apoi apucă mânerul cuţitului şi-l ataşează cu o curea de pulpă piciorului, iar după aceea strânge în palme pistolul primit ce era folosit în special de forţele de ordine din întreaga lume şi îndreaptă ţeava armei în fata nefiind nimeni în direcţia respectivă şi-i testează acurateţea privind spre capătul ei.

- Astea pentru ce sunt John, îţi e teamă că voi păţi ceva? întrebă el amuzat.

- Sunt în cazul în care lucrurile iau o întorsătură proastă şi vom avea nevoie de tine să le foloseşti, sper totuşi să nu o faci până atunci.

- Doar mă ştii, odată ce mă pornesc, e greu să-mi ţii calea. glumi el.

- Tocmai de aceea ţi-am dat un singur încărcător, foloseşte-l cu înţelepciune. răspunse Murdock.

În şir indian cei unsprezece bărbaţi pornesc într-o aventură clandestină împotriva sorţilor. Pătrunseseră în oraş fără a atrage atenţie asupra lor, mergeau tot timpul cu spatele lipit de structuri dure ca blocuri sau moloz provenit din prăbuşirea numeroaselor clădiri, pentru a evita o ambuscadă neaşteptată. Paşii lor aşezaţi simultan pe cimentul dur era singurul lucru ce se auzea în liniştea de mormânt a capitalei Americii, nu era nici urmă de un supravieţuitor uman sau de vreun infectat care să bântuie în neştire prin neant, doar vântul rece al unui septembrie sumbru de iarnă timpurie.

Murdock era în faţă, conducea grupul fiind singurul care deţinea harta cu locaţia marcată precis cu un marker negru, locul de extracţie trebuia să fie la vreo trei, patru străzi distanţă chiar după ce vor trece de parcul verde ce servea drept adăpost pentru monumentul Washington.

Dar sperând prea devreme că totul să meargă conform planului şi să treacă neobservaţi printr-un oraş abandonat dar invadat de o rasă nouă de oameni, eroii sunt pe cale să dea nas în nas cu cei de care se temeau cel mai mult.

Maiorul Murdock se opreşte brusc speriat de ceea ce descoperise în faţa sa, chiar în parcul în care se vedea înaltul monument istoric ce

semăna ca un obelisc egiptean, construit în anul 1884 comemorând primul preşedinte al Statelor Unite ale Americii, George Washington. John ridică pumnul strâns deasupra capului, mesaj specific militar ce înseamnă că toată lumea este nevoită să se oprească.

Soldaţii se opresc şi se ghemuiesc pe vine adăpostindu-se în spatele unor tufişuri uscate ce nu îi fereau atât de mult de ochii inamicilor precum ar fi sperat. Imaginea din calea lor era de-a dreptul macabra, pentru unul nepregătit să facă faţă supranaturalului, sau să accepte acest prezent apocaliptic, unul care a trăit în întuneric până acum, departe de tot ceea ce se întâmplase în lume în aceşti ultimi trei ani şi jumătate, unul precum Spintecătorul nostru, scena putea deveni una traumatizantă. Dar nu pentru Samuel Blake, nu şi pentru el, un bărbat care a văzut cu proprii ochi lucruri îngrozitoare şi a trecut peste tragedii asemeni cum doar un nemuritor poate să o facă. Iadul nu mai definea o necunoscută pentru el iar constituţia de ocult devenise o parte obişnuită a amintirilor ce sălăşluiesc în mintea lui. Privea calm peşte de tufişurile de cam un metru, trecu de emoţia fricii sau de şocul surprinderii când ochii lui întâlniră faptul metafizic ce definea infectaţii.

Erau poate cincizeci sau şaizeci, posibil să fi fost chiar şi aproape o sută dar nu mai conta, dacă doar unul dintre ei le simţea prezenţa deznodământul avea să fie acelaşi. Arătau că oameni obişnuiţi, cu hainele cu care îi observai pe stradă în fiecare zi, tricouri, blugi, costume de firma, cămăşi sau pantaloni scurţi, doar că aici şi acum păreau foarte putrede iar creaturile din ele de-a dreptul sfidătoare. Lipsa hranei consumată de organismul uman, nepregătit poate să fie gazda pentru această formă de infecţie ce s-a răspândit atât de repede, nu a trecut neobservată peste trupul estetic al oamenilor. Pielea s-a lipit de muşchii slăbiţi aproape atrofiaţi, tenul s-a decolorat într-o nuanţă cenuşie mai deschisă ca cenuşa proaspăt arsă, rănile nu au mai dezvoltat anticorpi care să le vindece şi să le închidă, iar ochii, dumnezeule, ochii erau ce-l mai înfiorător şi mai revoltător aspect atunci când îi priveai şi încercai să găseşti o urmă de decenţă care aminteau despre ei că au fost cândva oameni.

- Şi acum, ne întoarcem? întrebă Samuel în şoaptă.

- Nici vorbă. răspunse Murdock. Dacă ne mişcăm în linişte cu paşi înceţi nu ne vor simţi prezenţa.

- Glumeşti, uită-te câţi sunt, dumnezeule nu avem nici o şansă să trecem neobservaţi.

- Puteţi să încetaţi să vă contraziceţi mereu? interveni soldatul care îi întrerupse şi înainte să coboare din vehicol.

- Mergem unul câte unul. începu maiorul. Staţi apropiaţi unul de celălalt şi nu rămâneţi în urmă, folosiţi tufişurile că ascunzători.

- Nu ştiu, nu-mi miroase a bine John. şopti Spintecătorul.

- La naiba domnule, nu îmi place să o spun dar are dreptate.

- Faceţi cum am spus, e un ordin, vom trece şi peste asta.

Rând pe rând bărbaţii au pornit încet pe lângă tufişuri cu paşi mărunţi dar siguri care să nu le dea de gol prezenţa. Mulţimea de infectaţi era acolo la doar câţiva metri de ei, rătăcind în transe hipnotice, parcă pierduţi în neant clătinându-şi trupurile şi lovindu-se unul de celălalt, erau mulţi, atât de mulţi că nu puteai vedea dincolo de mulţime, că într-o zi aglomerată de pe bulevard la ora de vârf.

Aproape trecuseră de parc, mai aveau de depăşit doar câteva maşini mici legate printr-o coliziune în lanţ care a rezultat un accident de grave proporţii ce a dus probabil şi la un număr mare de răniţi. Soldaţii trec apoi rând pe rând pe lângă acele maşini evitând cu tot posibilul să le atingă, mulţumindu-se că unicul lor zgomot din deplasarea silenţioasă să fie cioburile de sticlă pe care păşeau.

Au reuşit, Murdock a avut dreptate, planul lui a funcţionat, cel puţin de această dată, surprins de reuşită parcă nici chiar lui nu-i venea să creadă că infectaţii nu au suspectat prezenţa unor potenţiale gazde, apoi ultimul agent, cel care avea îndoieli cu privire la acest marş viguros, atinge una dintre maşinile parcate şi alarma ei nederanjată de ani buni, porneşte. Sunetul ei în liniştea deplină a oraşului întunecat alarmează toate fiinţele vii de pe o rază de cel puţin un kilometru, şi mai ales fiinţele care ei bine nu erau tocmai vii, altfel puteau fi numite.

Murdock îl împinge pe bărbatul neglijent din calea sa şi trage o serie de focuri de armă spre bordul acelui Renault Megane argintiu pentru a distruge sursa sunetului ce le atrăgeau inamicii.

Prea târziu însă, acea mulţime copleşitoare de infectaţi se trezise datorită impulsului uman primit recent şi porniseră în fugă spre sursa sunetului chiar dacă gloanţele risipite de maior o opriră. Ce întorsătură de situaţie, la doar câţiva metri distanţă să întâlnească siguranţă deplină, mereu era cineva care o dădea în bară şi strica totul.

- S-a dus cu elementul nostru surpriză. mărturisi Murdock cu voce tare.

- Îmi pare rău domnule, nu a fost cu intenţie...

- Scuzele nu ne mai ajuta cu nimic, fugiţi! ordonă maiorul.

Bărbaţii abandonaseră stilul de deplasare ordonată în şir indian, paşii lor nu mai erau grijulii şi în deplină linişte, fugeau cât îi ţineau plămânii, iar grupul respingător ce îi vana, se apropia tot mai repede. Ciudat să-i vezi aşa, acum câteva clipe erau parcă adormiţi sau sedaţi cu o substanţă halucinogenă, inconştienţi de ceea ce se întâmplă în jurul lor, iar după ce au primit un semnal de alarmă au devenit ca o haită în căutare de hrană. Până la urmă chiar aşa acţionau infectaţii, că o haită de hiene care se îngrămădea să se înfrupte din pradă doborâtă, sau că o colonie de furnici organizate care ucideau datorită numărului mare de indivizi.

Pericolul era din ce în ce mai aproape că parcă le simţeau respiraţia epidemicilor suflându-le în ceafă transpirată, paşii se auzeau în urma lor ca un batalion de luptă pornit la bătălie, nu aveau să renunţe la scopul de a răspândi infecţia, nu se vor opri să-şi tragă respiraţia aşa cum avea nevoie un om normal, îi vor fugari până la ultima suflare.

- Ne ajung din urmă, mai e mult până la locul de extracţie? întrebă Samuel printre gâfâieli.

- Următoarea strada cred, nu vă opriţi! strigă Murdock simţind greutatea din rucsac trăgându-l înapoi.

O mitralieră semiautomată este descărcată din mers şi doi dintre atacatori cad lati la pământ, mulţimea îi calca în picioare şi nici măcar nu aruncă o privire înspre cei infectaţi de seamă lor.

- Cum îi omorâm, care este punctul lor slab?

- Nu ştiu să aibă aşa ceva, dar dacă le distrugi funcţiile cerebrale iar corpul lor nu mai reacţionează la impulsuri le opreşte funcţiile pe

termen lung. răspunse maiorul dovedind o inteligenţă demnă de premiul Nobel.

- Ce? se strâmbă Spintecătorul fără să înţeleagă nimic.

- Dumnezeule, ţinteşte spre cap!

- De ce nu ai spus aşa de la bun început? răspunse el apucând pistolul în palmă.

Samuel trage siguranţa armei şi strânge gentil trăgaciul, apoi explozia de praf de puşcă care-i luminează chipul preschimbat cu o înfăţişare respingătoare, eliberează un glonţ de 9mm. care penetrează scalpul unuia dintre infectaţi şi-l doboară la sol ca pe animal masiv.

- Văd că nu ţi-ai pierdut îndemânarea Samuel. mărturisi Murdock ghidându-i după o cotitură.

- A trecut ceva vreme de când nu am mai folosit unul ca asta, mi-a lipsit.

Conform coordonatelor maiorului aproape ajunseseră la punctul de extracţie stabilit prin radio, tot ce mai aveau de făcut era să intre în clădirea din faţa lor şi să urce până pe acoperiş. Singura problemă era autobuzul şcolar de culoare galbenă care bloca intrarea.

Soldaţii ajung în faţa porţii şi cercetează vizibil zona rapid pentru a găsi o cale să pătrundă în clădire, luând în considerare posibilitatea să reuşească prin interiorul autobuzului. Lanternele luminează scaunele rupte şi zdrenţuite apoi podeaua zgâriată cu unghii umane şi pline de sânge, apoi în colţ, în spatele întunericului, ţâşneşte un copil de vreo şapte sau opt ani care se repede spre gâtul fraged al agentului. Bărbatul este doborât la pământ sub privirile năucite ale celorlalţi, până ca unul să reacţioneze curajos şi să împuşte copilul infectat, camaradul lor fusese deja contaminat.

Samuel întinde mâna să-l ajute să se ridice.

- Nu-l atinge, nici unul dintre voi, păstraţi distanţa! ordonă Murdock.

- Domnule, priviţi-l se simte bine, abia dacă a apucat să-l atingă. zise unul dintre soldaţi gesticulând cu mâna spre el.

- Am spus să nu vă apropiaţi de el. se repetă maiorul îndreptând arma spre acesta.

- Domnule Murdock, cred că sunteţi sub prea mare presiune şi toată tensiunea asta v-a afectat judecata, doar nu vorbiţi serios şi intenţionaţi să ucideţi unul de-al nostru. interveni bărbatul acela punându-se în calea sa.

- Nu mai e de-al nostru, ce nu înţelegi? răspunse Murdock păstrându-şi poziţia ofensivă.

- În acest caz domnule, vă eliberez din funcţia de superior din motive de instabilitate mentală.

Tensiunea creştea în spaţiul restrâns al autobuzului cu scaune sfâşiate, avea să ajungă la limita atunci când soldatul ce interveni în siguranţă prietenului său îndreaptă arma spre John Murdock că într-o confruntare western.

- Hei uşurel, să nu facem o prostie, ceva ce vom regreta mai târziu. zise Samuel ridicând palmele încercând să-i calmeze.

- Retrage arma soldat, e un ordin! porunci Murdock furios.

- Îmi pare rău domnule, nu mai primesc ordine de la dumneavoastră.

Soldatul încheie acea frază cu zâmbetul pe buze apoi bărbatul din spatele lui, cel pe care încerca să-l protejeze se năpusteşte asupra lui iar caninii îi perforează gâtul, o explozie de sânge răbufneşte brusc împroşcându-i pe Murdock, Samuel şi alţi doi soldaţi din cerc, apoi atacatorul este doborât de o ploaie fulgerătoare de gloanţe.

- Dumnezeule, aveai dreptate. mărturisi Spintecătorul.

- L-am avertizat, nu durează mult până infecţia se răspândeşte, şi nu e greu de transmis după ce saliva lor intră în contact cu sângele nostru.

- Deci aşa se transmite, dar dacă sângele infectat ajunge pe noi, aşa cum am păţit acum, dacă îl înghiţim?

- Din câte ştim până acum nu, nu devii infectat decât dacă eşti muşcat, trebuie să fie ceva din saliva lor care conţine virusul. răspunse maiorul privind dezamăgit spre doi soldaţi pierduţi dintr-o singură lovitură.

Şi Samuel avea prilejul să urmărească evoluţia infecţiei, în cel muşcat de curând, trupul lui şi forţele vitale fuseseră doborâte, pe plan

uman era mort, însă virusul abia acum îşi făcea efectul şi ataca organele. Durară doar vreo patru minute până ce corpul neînsufleţit al bărbatului să intre în convulsii puternice, întins pe spate reacţionă de parcă o forţă neautorizată intra în el, de parcă îl posedă, un organism necunoscut părea că se deplasează prin vene, începură din extremităţi apoi se îndrepta spre creier. Bărbatul deschide gura şi aruncă un ultim strigăt de durere până ce ochii i se transformă într-un roşu aprins, pupila se dilată considerabil şi prinse nuanţa sângelui cald iar irisul se decoloră neobişnuit ca ceaţa înfumurată în miez de iarnă.

- Vezi Samuel, e iremediabil, nu există leac pentru cei ca el, odată infectat devine unul de-al lor condus doar de ideea de a distribui răul în ceilalţi potenţiali candidaţi să poarte virusul.

- Pentru numele lui dumnezeu, am văzut destul, curmă-i suferinţa. îl rugă Spintecătorul privindu-l cu ochii îndureraţi.

- Mda, aici se opreşte expediţia pentru tine prietene. începu Murdock îngenunchind lângă el cât încă se zbătea cu organismul invadator. Ţi-ai îndeplinit rolul de soldat, păcat că ai plătit cu vârf şi îndesat pentru asta. continuă maiorul apucând o baionetă.

- La naiba John, fă-o mai repede sau o fac eu, mi-a ajuns să-l văd aşa. se răsti Samuel furios.

Murdock duce lama pumnalului până aproape de gâtul soldatului şi taie plăcuţele de înmatriculare agăţate de gâtul contractat al acestuia. Scria pe ele *Nu uitaţi niciodată prizonierii de război şi pe cei dispăruţi în misiune, Unii au dat totul unii au pierdut totul. Richard E. Hayes 15204778, Colorado Texas 25-08-1984, A pozitiv, catolic.* Avea multe asemănătoare într-un cufăr vechi peste care s-a aşternut praful de-a lungul acestor trei ani şi ceva de război împotriva unui inamic nemaiîntâlnit, le va arunca şi pe acestea acolo în acelaşi loc profitând de ocazia asta să sufle ţărâna care l-a acoperit. A strâns multe şi cu fiecare plăcuţă pierdea o bucăţică din sufletul lui bătrân, atâţia tineri, rămaşi singuri pe lume fără familie fără viitor, forţaţi să lupte într-un război deja terminat, nu aveam cum să câştigăm asta, nu aveam ce revendica, doar speranţa unui bătrân netrebnic care le-a dat vise deşarte într-o realitate post-apocaliptică, sau oare acesta a fost motivul care i-a ţinut în viaţă

până acum.

Murdock strânge din dinţi, vara ţeava mitralierei în gura soldatului şi închide ochii. Nu mai auzea nimic, nici ţipetele lui nici vocea sâcâitoare a lui Samuel care-l presa, nu-i mai vedea convulsiile violente, nu mai era martor suferinţei prin care trecea bărbatul de a cărui siguranţă era responsabil. Arma se descarcă într-o rafală de gloanţe sfărâmându-i capul în zeci de bucăţi şi-i opri transformarea acolo.

- Să mergem până ce nu vom fi copleşiţi cu infectaţi. sugeră Spintecătorul refuzând să mai privească imaginea macabră de pe jos.

- De acord! încuviinţă maiorul.

- Prea târziu. spuse unul dintre soldaţi strângând bine arma în braţe. Sunt deja aici.

Ca un buldozer distrugător, mulţimea copleşitoare de infectaţi se izbeşte violent de caroseria laterală a autobuzului şi aproape i-ar fi răsturnat, dacă nu deja vehiculul era proptit în zidul clădirii.

- Ce facem? întrebă unul din soldaţi simţind panica cum îl cuprinde.

- Deschideţi focul, nu-i lăsaţi să intre! răspunse domnul Murdock.

Armele încep să tragă simultan în direcţii diferite pe geamurile deja sparte ale autobuzului doborându-i rând pe rând pe atacatorii care năvăliseră fără urme de remuşcări. Numărul lor creştea cu fiecare secundă în timp ce gloanţele soldaţilor se consumau în acelaşi timp. Ce se va întâmpla când vor avea nevoie să încarce, doar timpul ne va spune.

Din spatele vehiculului se aude o buşitură puternică, era atât de întuneric acolo încât nu se putea vedea nimic dincolo de umbre, nu că vreunul dintre bărbaţi ar fi observat infectatul ce se infiltra, preocupaţi mai de grabă cu ameninţarea dinspre ferestre. Creatura se năpusti spre ei cu paşi stângaci şi îl apucă pe unul dintre soldaţi de braţe forţându-l să scape armă care încă trăgea fără întrerupere.

Spintecătorul observă prea târziu tragedia ce se petrecu chiar lângă ei, şi până scoase baioneta de la pulpa piciorului să-l decapiteze pe invadatorul din refugiul lor temporar, soldatul se preschimbă şi căzu peste Samuel. Ceilalţi erau atât concentraţi pe faptul că infectaţii

încercau din răsputeri să pătrundă în autobuz că nu au observat nici acum ceea ce s-a întâmplat, plus ca întunericul ce-i înconjura îngreuna situaţia deja devenită imposibilă.

Aşadar Spintecătorul este atacat de agentul ai căror ochi musteau cu rău supranatural, braţele bărbatului erau singurul lucru care-l împiedicau pe infectat să-şi apropie dinţii de gâtul lui pentru o contaminare sigură. Se zbătea îngrozitor creatura, cu atâta poftă şi determinare încât Samuel nu se dovedea în stare să-l arunce de pe el. Degetele lui caută după baioneta pe care o scăpase în urma asaltului neaşteptat, gura duhnitoare a infectatului aproape simţise carnea lui pe buze, nu mai dura mult, încă o zbătută puternică şi va răspândi virusul în trupul lui. Ridică bărbia să-şi ia avânt cu colţii lui veninoşi iar vârful cuţitului din mâna Spintecătorului penetrează guşa şi se înfige în cerul gurii. Infectatul încă în viaţa primind impulsuri de durere de la creier, pierde dezavantajul conflictului şi cade pe spate lovit de tălpile bărbatului. Samuel se ridică apoi asupra sa şi cu o singură mişcare bruscă dar violenta apuca mânerul baionetei şi-i secţionează ţeasta soldatului pe verticală eliberând o cascadă de sânge.

Îşi priveşte capodoperă, o baltă de sânge în care îşi înmuiau picioarele iar în mijlocul ei zăceau nu atât cadavrele atacatorilor cât cele ale soldaţilor ce au căzut victime virusului.

În ritmul acesta nu mai puteau rezista mult, muniţia se va termina curând iar numărul creaturilor părea mai de grabă să crească decât să scadă, focurile de armă atrăgând probabil şi alte grupuri din apropiere.

- Porniţi spre clădire, trebuie să ajungem înăuntru altfel vom pieri în această agitaţie.

- Samuel are dreptate. recunoscu Murdock. Îndreptaţi-vă către scări!

Deodată arma unui soldat înceta să tragă semn că încărcătorul era gol iar secundele ce-i luau să o armeze cu unul nou l-ar fi putut costa viaţa. Uşor infectaţii au găsit metode noi să pătrundă în autobuz, unii pe ferestre iar alţii prin spate pe unde intrase primul dintre ei. Până ca bărbatul a cărei arma era descărcată de câteva clipe bune să scoată

pistolul de la brâu, cel puţin cinci indivizi năpustiră peste el şi-l copleşiră cu lovituri şi muşcături violente.

Spintecătorul se uită în urmă după ce Murdock şi ultimii doi agenţi rămaşi în viaţă se îndreaptă spre scările din interiorul clădirii, infectaţii năvăliseră în autobuz şi devenise doar o chestiune de timp până ce îi vor urmări spre acoperiş.

- Grenada! strigă unul dintre soldaţii la câţiva metri buni de el.

Samuel întoarce capul şi priveşte peste umăr simţind curentul produs de grenadă aruncată pe deasupra lui ce aterizează în autobuzul invadat cu monştri. Explozia urmează la doar câteva milisecunde nepermiţându-i bărbatului timp suficient să reacţioneze, iar în urma detonării podeaua se năruie sub picioarele Spintecătorului.

Auzi vocea lui Murdock strigându-l de câteva ori, apoi îndepărtându-se tot mai adânc sub pământ se prăbuşeşte pe nişte bucăţi dure de granit rupându-şi trei coaste de pe partea dreaptă şi sucindu-şi încheietura într-un mod cumplit de dureros. Bărbatul urlă copleşit de suferinţă, simte o rază de lumină de deasupra găurii produse cum îl veghează.

Încearcă apoi să se mişte, trebuia să se ridice altfel intervenea posibilitatea ca infectaţii să-şi găsească un drum ascuns şi să năvălească peste el, iar dat fiind faptul că era rănit şansele îi erau împotriva. Dinţii i se încleştează în urma durerii, nu putea, efortul încercat îi săgetă întregul corp ca o pereche de ţăruşi înfipte prin abdomen până spre coaste, abandonă ideea.

Îşi privi apoi mâna dreaptă zăcând neajutorat peste molozul dărâmăturilor, era răsucita la aproximativ 360 de grade iar osul antebraţului numit ulna penetrase carnea superioară a palmei, o imagine macabră, greu de suportat pentru cineva care nu a experimentat injurii în spitale.

Spintecătorul îşi ia inima în dinţi şi se pregăteşte pentru tortura care şi-o va provoca singur, ştia că-l va durea îngrozitor, dar trebuia să o facă, altfel oasele i se vor suda strâmb. Îşi apucă palma cu cealaltă mână sănătoasă, şi cu o singură smucire rapidă, aduce încheietura în poziţie corectă. Nu putu abţine ţipătul unei asemenea metode neortodoxe, ar fi

fost dureros pentru oricine, să nu mai spunem de faptul că nu îşi putea administra nici un calmant care să-i amelioreze starea, totul pe viu.

Trecură aproape cinci minute lungi din punctul de vedere al bărbatului până ce coastele sale începură să se vindece în ritm accelerat, chiar şi contuziile care îi învineţi carnea dispăreau periodic datorită metabolismului sau avansat. Bărbatul găsi tăria apoi în caracterul său şi se ridică în ambele picioare, îşi privi încheietura ruptă cum începuse vizibil să se sudeze singura de antebraţ, osul rupt se acoperi cu muşchiul crud şi pielea subţire iar curând dobândi abilitatea de a o mişca ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

- John! strigă el uitându-se spre gaura din tavan.

Nu primi nici un răspuns în afară de ecoul propriei sale voci rătăcind prin pustietate.

- John, mă aude cineva? strigă încă o dată în zadar.

Deveni clar pentru Samuel că era destul de adânc sub pământ iar Murdock şi cei doi soldaţi ori nu îi auzeau strigătele, ori au renunţat să-l caute. La naiba doar nu s-ar fi ostenit atât să-l caute în întregul ocean secat ca să-l abandoneze sub o clădire veche amărâtă.

Bărbatul face câţiva paşi către un pachet de ţigări Kent cu cartonul sfărâmat de greutatea unei cărămizi, probabil o fi căzut prin gaura provocată de explozie odată cu el. Samuel se apleacă, ia pachetul în mâna lui proaspăt vindecată şi îl scutură uşor. Slăvit fie Domnul, ce noroc pe el, se auzea ceva înăuntru. Deschide capacul şi găseşte înăuntru o ultimă ţigareta intactă şi o brichetă ieftină.

Deschide gura încet scârbit de propria situaţie în care a căzut la propriu şi apucă în buze capătul cu filtru al ţigaretei. Încearcă de câteva ori bricheta aruncând la început doar scântei, apoi aprinde celălalt capăt şi trage fumul adânc în plămânii săi entuziasmaţi.

Era întuneric, aproape bezna s-ar putea spune dacă nu ar exista razele albăstriii care curgeau prin gaura din tavan. În aceste clipe rare chipul adevărat al Spintecătorului era vizibil pentru ochiul uman. Trupul şi chipul bărbatului au rămas neschimbate în ultimii 150 de ani, nici un rid în plus nici un fir de păr alb crescut, nici o cicatrice nouă care i-ar fi rămas după ce a dobândit involuntar nemurirea. Dar sufletul lui muri

atunci, pe acea iarbă rece, umedă de rouă dimineţii, ochii umani nu-i puteau vedea adevărata înfăţişare îmbătrânită, trupul intrat în stare de putrefacţie, însă întunericul i-l dezvăluia, şi doamne ce privelişte era. Momentele unice în care faţa lui Samuel era învăluită în întuneric şi există o sursă de lumină înconjurătoare care să-l facă vizibil, dezvăluiau structură osoasă a unui craniu precum doar moartea cu coasa putea fi descrisă, de aici şi numele Spintecătorul *Grim Reaper*.

Făcu câţiva paşi înconjurul găurii fumând cu poftă ţigareta amăruie în speranţa că John vă veni după el.

Brusc văzu ceva în întuneric, în spatele unor umbre ce dansau vesele împreună cu pulberea de praf, sau poate ochii îi jucau feste, nu era prima oară şi probabil nu va fi nici ultima. Se auzi paşi din direcţia aia, fapt ce-l făcu să se oprească din mers şi să scape ţigareta din gură. Mâna îi pleacă uşor spre mânerul pistolului, se gândi că era un infectat, mai mult ca sigur, sau poate era Murdock sau unul dintre soldaţi. O pereche de ochi roşii se aprind din neant, nu era un infectat, ochii erau ascuţiţi spre exterior şi culoarea era malefică, nu doar pupila sau reţină, ci întreg globul ocular mustind cu roşu carmin ce elibera aburi diabolici, un zâmbet larg se arată, cu dinţii ascuţiţi ca a unui câine sălbatic .

Se ivi un individ subţire de cam un metru jumate înălţime, costumaţia lui era pe cât de ciudată pe atât de curioasă, purta o ţinută de clovn de diferite nuanţe că alb, roşu, galben şi purpuriu dar şterse de parcă ţoalele erau foarte vechi. Măscăriciul nu arată de parcă făcea parte din această lume sau cel puţin din acest timp, semăna mai de grabă cu un bufon din epoca medievală menit să-l distreze pe rege în timp ce acesta se ospăta cu bucăţele de pe masă.

Creatura se apropie încet de Spintecător cu un mers crăcănat observat evident datorită picioarelor sale slăbănoage ce păreau a fi o pereche de crengi scorţoase de copac, purta încălţăminte cu botul foarte ascuţit. Machiajul mucalitului putea fi deschis cu uşurinţă ca fiind unul unic şi nemaivăzut, fata era vopsită albă cu o cremă ce începuse a se şterge uşor, buzele şi rânjetul erau prelungi şi de culoare roşie, iar ochii erau înconjuraţi cu un negru întunecat din care porneau varice proeminente. În vârful naşului său încovoiat şi ascuţit spre capăt nu avea

nici un claxon roşu cum ne-ar fi obişnuit un clovn normal, căci el nu intenţiona să pară amuzant, era, ei bine, altceva.

- Domnule Samuel Blake, oh vai ce onoare pe mine! îşi exclamă măscăriciul bucuria ţopăind spre el.

- De unde îmi ştii numele? întrebă bărbatul intrigat îndreptând pistolul spre el.

- Cine nu-l ştie? mărturisi creatura zâmbind. Sunt cel mai mare fan al dumneavoastră domnule Samuel, pe bune.

Spintecătorul trage siguranţa pistolului şi încearcă să-l ţintească în ciuda faptului că fiinţă nu stătea o clipă locului.

- Ai cinci secunde să-mi spui cine eşti, altfel devii arşiţă.

- Ce impulsiv sunteţi, exact cum mă aşteptam.

- Trei... doi... unu...

Măscăriciul căzu în genunchi umil şi se apropie uşor de picioarele bărbatului să le atingă.

- Ştiu, ştiu. începu creatura. E un test nu-i aşa? întrebă el ridicându-şi privirea spre Samuel.

- Nu am nici ce-a mai mică idee despre ce vorbeşti fiinţă hidoasă. mărturisi pistolarul.

Îndată bufonul se ridică în ambele picioare crăcănate ale sale şi face o plecăciune în fata Spintecătorului ţinându-şi căciulă cu trei capete să nu alunece de pe smocurile de păr negru.

- Daţi-mi voie să mă prezint, mă numesc Bellathonis Cel Înfumurat, dar mi se spune scurt, Bellathonis.

- Nu eşti din această lume, nu eşti omenesc, de unde provii? întrebă bărbatul tot mai fascinat de creatura despre care nu mai era sigur că nu e o iluzie a imaginaţiei sale.

- Ce spirit de observaţie aveţi domnule, cât sunt de emoţionat, oh oh oh. mărturisi măscăriciul ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

- Vorbeşte! porunci Samuel urmărindu-l cu capătul periculos al pistolului.

- Am fost cândva esenţa bucuriilor şi a amuzamentului, dar precum lumea s-a năruit în întuneric, aşa s-a întâmplat şi cu spiritul meu...

- Eşti un demon! descoperi bărbatul.

- Nu neapărat domnule Samuel. chicoti el.

- Dar nu spui nici că nu eşti.

- Şi aici aveţi dreptate domnule, dar nu sunt rău sau diabolic. exclamă Bellathonis gesticulând cu degetele sale subţiri.

Pe loc pistolul din mâna Spintecătorului se descarcă intenţionat iar focurile de armă ce produc zgomot puternic în golul pustiu alunga fiinţă care se refugie înapoi în întuneric. Era sigur că l-a nimerit de cel puţin două ori înainte să i se golească singurul încărcător primit, dar nici urmă de sânge sau de cadavru. Îi auzi râsul în umbre, abţinut de parcă cu palmele la gură.

- Arată-te îndată! porunci el.

- Legendă e adevărată, sunteţi unul tare dur domnule Samuel, fără multe întrebări doar *poc poc şi la pământ*.

- De unde ştii atâtea lucruri despre mine? întrebă bărbatul urmând o clipă de linişte subită.

Bellathonis se strecură apoi din întuneric şi se caţără în spatele lui Samuel ca un copil în dimineaţa de crăciun. Îl azvârleşte violent cu o apucătură bruscă şi-l izbeşte de podeaua dura peste care se prăbuşi şi el în urmă cu câteva minute în urmă.

- Ştiu multe despre domnul Samuel Blake. mărturisi măscăriciul cu mândrie. Cel ce nu poate fi ucis, cel ce a înfruntat Călăreţii Apocalipsei, ce-l ce s-a luptat cu El N`Amasis, unicul om ce putea să realizeze prăbuşirea oraşului secret Olimp.

- Văd că cineva te-a informat bine, sau cineva m-a urmărit pretutindeni.

Clovnul zâmbi din nou cu dinţii lui mici şi ascuţiţi apoi într-o clipă de magie îşi puse o şapcă cu cozorocul întors la spate şi se milogi în faţa bărbatului cu un carneţel gol şi un pix ca un admirator cu vârsta de şapte ani.

- Îmi daţi şi mie un autograf vă rog domnule Samuel? îl rugă creatura cu ochii luminaţi. Sunt cel mai mare fan al dumneavoastră.

- Dispari din calea mea! se răsti Spintecătorul lovindu-l cu piciorul uşor ca pe un căţel enervant. Ori vei muri de mâna mea.

continuă el.

- Am văzut amândoi că nu poţi face asta. mărturisi Bellathonis renunţând la şapcă şi carneţelul prostesc. Armele din acesta lume nu mă pot ucide, aşa cum ele nu te pot ucide nici pe tine.

- Prea bine, spune-mi ce vrei de la mine! porunci bărbatul.

Deodată bufonul se arătă cu o eşarfă subţire neagră legată în jurul fetei cu găuri doar în dreptul ochilor, apoi veni lângă Samuel, sprijini piciorul pe două cărămizi suprapuse şi scoate pieptul în fata stând mândru alături de el.

- Vreau să te însoţesc în aventuri domnule Spintecător, tu şi cu mine suntem eterni, suntem la fel. Va fi grozav, oho de-abia aştept, vom fi ca Batman şi Robin, Bonnie şi Clyde, Ike şi Tina, da domnule vom fi nedespărţiţi.

- Mă lipsesc. zise Samuel luându-şi tălpăşiţa de lângă el.

- Haideţi domnule Spintecător, vă rog, ar fi o onoare. mărturisi măscăriciul aruncând şi aceasta eşarfă neagră ce dispăru în întuneric.

- Am spus nu. se răsti el. Târăşte-te înapoi în gaura din care ai ieşit!

Paşi se auziră venind de deasupra, sau dinspre întunericul ce dezvălui o scară dreaptă metalică ce urca în acelaşi loc pe unde s-a prăbuşit bărbatul.

- Voi apărea când ai nevoie de mine domnule Spintecător, acum eşti căutat de companionii tăi.

Samuel se uită împrejur iar clovnul dispăru în neant la fel de misterios cum apăru, nu i se mai auzea nici vocea enervantă şi nu i se mai vedeau nici ochii diabolici, oare chiar dispăru sau nici măcar nu a fost aici, totul se petrecu în mintea lui? Oare căzu iar prada jocului macabru generalizat de subconştientul său, oare era sătul de anii chinuiţi ai terorii la care a fost martor şi aceasta îi era răsplata?

O lumină puternică îi răsare în ochi, provenea dinspre lanterna lui John Murdock, nu se înşelase de această dată, el era cel pe care îl auzi dinspre acele scări.

- Samuel, credeam că te-am pierdut cu siguranţă de această dată.

- Nu ai văzut un...? începu bărbatul sfios.

- Ce să văd Samuel? întrebă Murdock.

- Nimic, las-o baltă. oprindu-se apoi realizând cât de ridicol ar suna dacă ar menţiona de Bellathonis.

Ceilalţi doi soldaţi care supravieţuiseră împreună cu ei acestei confruntări neanticipate cu infectaţi, îi acopereau de deasupra şi-i priveau prin gaura din tavan. Nu scăpaseră de acele fiinţe îngrozitoare atât de uşor precum ar fi crezut, îşi vor croi un drum spre ei, atâta timp cât va fi viaţa umană prezenta, nu vor renunţa la oportunitatea de a răspândi virusul.

- Trebuie să părăsim acest loc Samuel, nu este sigur. mărturisi Murdock.

- Îndată. încuviinţă Spintecătorul aruncând o ultimă privire în întuneric căutând ochii diabolici ai măscăriciului.

Ceva în privinţa acelui spirit manifestat sub înfăţişarea unui clovn îl neliniştea, poate părea inofensiv şi amuzant într-un mod sarcastic dar ceea ce văzuse în ochii lui inumani îl înfioră, de parcă se pierdu în ei intrând într-un abis a cărei uşă a fost deschisă pentru el.

Bărbatul urcă scările prin întunericul pustiu şi înecăcios iar Murdock îl urmă îndeaproape.

Fugă nu se sfârşi pentru ei, nu încă. Samuel privi dincolo de cavitatea produsă de explozia grenăzii iar peretele ce se prăbuşi catastrofic peste autobuzul umplut cu infectaţi, părea să-i fi oprit. Dar nu era aşa, fiinţele se strecurau prin mormanul de cadavre care le zăcea neînsufleţit la picioare şi săpau în continuare cu ghearele lor deja tocite şi însângerate.

- Să mergem, nu ştim cât îi vor ţine acele spărturi de cărămizi şi moloz.

- Cred că suntem în siguranţă, nu văd cum ar putea să dea la o parte...

Propoziţia soldatului se termină într-un strigăt de agonie după ce colţii murdari de sânge ai unui infectat strecurat prin întuneric îl apucă de umăr. Bărbatul reuşeşte să se desprindă de îmbucătură lui arzătoare şi se întinde spre armă după care îl ucide cu o porţie consistenţă de plumb încins.

- Staţi, staţi, nu trageţi, mă simt bine! mărturisi bărbatul făcând câţiva paşi înapoi.

- Ai fost muşcat... zise Spintecătorul înainte să-l pună la pământ un foc de armă.

Samuel privi împrejur ştiind că glonţul nu proveni din arma sa, şi-l văzu pe Murdock furios, cu un fir de fum subţire ridicându-se din ţeavă mitralierei, dezgustat de ceea ce a fost nevoit să facă.

- Grăbiţi-vă proştilor! zbieră el pornind în grabă pe scările clădirii.

Cei doi bărbaţi erau în spatele lui încercând din răsputeri să ţină pasul cu un bătrânel de aproape cincizeci de ani care primise dintr-o dată un impuls de energie, datorat probabil faptului că realizase atât de târziu că siguranţa devenise un lux atât de preţios pe care nu şi l-au permis.

Au purces într-o expediţie primejdioasă cu şansele împotriva lor şi aceasta le-a fost răsplata, din grupul numeros de soldaţi bine antrenaţi şi pregătiţi să facă faţă situaţiilor cele mai periculoase, au rămas doar trei, liderul acestei misiuni însuşi maiorul John Murdock, Samuel supravieţuise şi el până acum deşi trecuse prin încercări îngrozitoare şi un simplu agent ce se dovedise mai curajos decât s-ar fi aşteptat. Cât de mult s-a înşelat Murdock să pornească într-o asemenea aventura nesăbuită într-o lume imperfectă cu puţine şanse de izbândă, dar precum am mai spus şi precum a recunoscut şi el, a fost doar speranţa deşartă a unui bătrân netrebnic, care şi-a aruncat camarazii în ghearele diavolului.

Spintecătorul se opreşte pentru o fracţiune de secundă să-şi tragă suflul, de parcă simţi în această clipă statornică sufletul său bătrân chinuindu-se între graniţa de viaţă şi moarte. Ceilalţi doi oameni care îl salvaseră din întuneric erau înaintea lui aşa că se mulţumi să arunce un ochi în urma căutând cu privirea infectaţii care i-ar urmări, dar nu găsi ori auzi nici unul, era linişte.

Dădu să se întoarcă să-şi continue urcatul în pace apoi auzi paşii lor grei tropăind în grabă pe aceleaşi scări. Nu îndrăzni să întoarcă privirea îngrijorat de numărul excesiv pe care l-ar fi descoperit.

Unul dintre infectaţi aproape ajunse spre el, ghearele erau deja întinse gata să-l apuce şi să-l înhaţe în întuneric să-i dăruiască esenţa

virusului. Colţii erau deja pregătiţi să se înfigă în ceafă bărbatului iar acesta încă se dovedea inconştient de prezenţa profanatoare din spatele său, încă o clipă mai lipsi.

Însă curios că intervenţia de această dată nu veni din partea maiorului Murdock sau a soldatului care îl însoţea, veni din partea unor braţe subţiri cu unghiile ascuţite care apucară infectatul de glezne şi-l prăbuşi zdrobindu-i dinţii şi scalpul de treptele de granit. Spintecătorul se întoarse brusc şi observă un chip familiar.

- Tu! exclamă el observând pericolul de care a fost ferit.

- Aveţi grijă pe viitor domnule Spintecător, nu aş vrea să păţiţi ceva. mărturisi Bellathonis din spatele unei copertine de umbră.

- De unde ai apărut? întrebă curios.

- V-am spus că nu vă voi părăsi niciodată, voi fi mereu pe aproape.

Măscăriciul se întinde peste balustradă şi observă roiul de infectaţi care se apropie cu paşi rapizi, şi-i trezeşte într-un mod evident îngrijorarea.

- Trebuie să plecaţi acum domnule Spintecător. începu bufonul cu rânjet roşiatic. Nu le putem ţine piept la toţi.

- Stai puţin...! strigă Samuel descoperind că prezenţa fiinţei se refugie deja înapoi în întuneric.

Presat de timp şi de împrejurimile înguste bărbatul porni grăbit pe urmele camarazilor săi convins de faptul că nu va avea şanse de izbândă în cazul în care va rămâne să-i înfrunte aşa cum îi stătea în caracter.

Era aproape la ultimul etaj când observă capătul scărilor şi o uşa metalică solidă deschisă din care răsărea lumina lunii. Samuel urca şi ultimele trepte eliberând focul ce i se adună în plămâni apoi închide uşa în spatele său şi se sprijină de ea.

- Unde-ai fost? întrebă Murdock uitându-se spre cer.

- Am fost reţinut. răspunse bărbatul printre răsuflări. Unde-ţi este elicopterul John?

John refuza să răspundă îngrijorat de faptul că echipa de salvare care trebuia să fi ajuns deja aici, nu era de găsit, iar staţia radio prin care

obişnuia să-i contacteze nu mai funcţiona de ceva timp.

Trecură câteva clipe până ca ghearele infectaţilor să se ciocnească de uşa metalică ţinută cu greu închisă de către Spintecător. În acel moment maiorul realiza gravitatea pericolului în care se aflau în cazul în care elicopterul nu ajungea aici în secundele următoare.

- John dacă ai de gând să faci ceva, te sfătuiesc să o faci acum. spuse Samuel împingând cu toată vlagă rămasă în uşa ce-i despărţea de infectaţi.

- Nu înţeleg. bolborosi el temându-se pentru soarta lor. Trebuiau să ajungă până acum, ce s-o fi întâmplat?

Soldatul DCO, ţinti arma în mâinile sale tremuratice spre uşă păzită de Spintecător, semn că nu era pregătit pentru ce avea să intre pe acolo şi nu ar fi putut înfrunta cu uşurinţă moartea care bătea necontenit. Ultima sa reacţie, una bună pe deasupra, fu să scoată un pistol mic, negru, ce semăna cu un revolver. Bărbatul îl ridică spre cer şi trage eliberând o rachetă de semnalizare care lumina cerul cu un fum verde proeminent ce putea fi observat şi de la câţiva kilometri distanţă.

- Nu mai pot să-i ţin mult timp John. recunoscu Samuel simţindu-şi muşchii obosiţi.

- Vor ajunge la timp, trebuie. încuviinţă Murdock nesigur.

Două minute mai târziu Spintecătorul pierde lupta pentru control cu zecile de fiinţe respingătoare care şi-au croit drumul cu forţa către prada. În acelaşi timp aerul se înteţi considerabil şi brusc elicele elicopterului de salvare se auziră din negura întunericului. Gloanţele începură să zboare din toate direcţiile iar rând pe rând infectaţii erau doborâţi, dar numărul lor creştea mai repede decât erau ucişi.

Maiorul Murdock apuca să urce în elicopter continuând să tragă spre creaturile care îl înconjurase pe Samuel Blake într-un unghi închis, singura armă a acestuia cu care se putea apăra împotriva ghearelor ce încercau să-l apuce, era baioneta militară. Soldatul i se alătura teafăr lui John iar Spintecătorul porni într-o cursă contracronometru fugărit de o armată întreagă de infectaţi care se ţinea pe urmele lui, din acest moment era datoria agenţilor din echipa de salvare să intervină şi să-i asigure bărbatului acoperire.

Calea era anevoioasă şi plină de obstacole căci infectaţii îl înconjuraseră din toate direcţiile, însă focurile de armă ale lunetiştilor se dovediră atât de precise încât Spintecătorul se apropia din ce în ce mai mult de ţintă. Mai avea câţiva metri iar elicopterul se îndepărtă uşor deasupra marginii acelei clădiri pentru a evita posibilii infectaţi clandestini care s-ar agăţa de ei. Un glonţ îşi pierde traiectoria deviat de ţeastă unuia, şi străpunge umărul stâng al Spintecătorului împingându-l la o parte în urma impactului. Spasmul fu scurt şi usturător ca un păr încins înfipt violent în carnea sa, explozia de sânge răbufni prin spate încetinind mersul grăbit al bărbatului.

Ploaia de gloanţe se risipi la fel ca şi ceaţa din aer iar Samuel se prinde din aruncătură de tampoanele de aterizare ale vehiculului de salvare. Câţiva infectaţi încercară zadarnic să-l apuce de glezne însă au fost doborâţi înainte de acei lunetişti care şi-au făcut treaba cum trebuie în această seară, cu o mică excepţie.

Spintecătorul este tras la bord de către Murdock şi alţi doi soldaţi apoi bărbatul priveşte în spaţiul gol care îi îndepărtează de infectaţi.

Retrage apoi palma de pe rană cauzată de glonţul fierbinte şi observă gaura din umăr cum scuipă afară o bucăţică de plumb rămasă din împuşcătura apoi se închide vindecându-se complet.

- Scuze! spuse unul dintre lunetişti cu un ton ironic de sinceritate.

- Riscurile meseriei. răspunse Spintecătorul returnând glonţul proprietarului de drept.

CAPITOLUL 3

ECHIPA CORBUL

Vehiculul aerian părăseşte în scurt timp Washingtonul dar nu înainte că Samuel să arunce o ultimă privire pentru a-şi forma o perspectivă apocaliptică desprinsă dintr-o carte a lui Cormac McCarthy în care lumea aşa cum o cunoaştem este preschimbata într-un loc părăsit în abandon, rămasă doar cenuşa purtată de adierea uşoară a vântului.

Nu mai rămânea nimic pentru ei acolo jos, doar amintirea unor bravi soldaţi care au căzut de mână inamicului omenirii despre care ştim atât de puţine. Dar pentru că moartea lor să nu fi fost în zadar, trebuiau să continue misiunea încredinţată lui Murdock de liderii înalţi ai noii ordini mondiale. Şi pentru a face asta aveau de călătorit în oraşe ceva mai îndepărtate.

- Ne bucurăm să vă vedem teferi, domnule. mărturisi pilotul vehiculului aerian.

- Şi noi, însă ne-am fi bucurat să fi fost în acelaşi număr în care am plecat. răspunse maiorul trist în timp ce cugetă la modurile în care au murit soldaţii.

Urmă o clipă de tăcere, jenantă parcă de faptul că cei ce au rămas în viaţă sunt nevoiţi să trăiască cu remuşcări asupra celor ce au pierit.

- Cunoşteau riscurile, şi şansele de supravieţuire... zise iar pilotul schimbând traiectoria.

- Ce importanţă mai are? interveni Spintecătorul mânios. Tot morţi sunt, ce contează cauza pentru care s-au sacrificat.

- Pentru ei a contat Samuel, altfel nu şi-ar fi riscat viaţa să caute acul în carul cu fân. mărturisi Murdock calm.

- Nu am cerut nimănui...

- Ştiu că nu Samuel, dar au făcut-o, pentru că ei au crezut în cineva care poate restaura ordinea, care poate aduce un gram de speranţă că rasa umană va supravieţui.

- Nu ştiu John, nu ştiu dacă pot face asta. spuse Samuel simţind

responsabilitatea devenind o povară grea pe umerii săi.

- Cu toţii au auzit de tine Samuel, numele Spintecătorului este o legendă în DCO şi dacă au ales să-şi încreadă soarta în mâinile tale, au făcut-o cu un scop.

- Încotro acum John? întrebă bărbatul după ce se împacă cu ideea vieţilor pierdute.

- Miami dragul meu Spintecător, Miami. Acolo ne întâlnim cu prietena ta, Katrina Craft. mărturisi maiorul în timp ce Samuel deveni agitat auzind numele rostit.

Era aproape de răsărit când trecuseră deasupra Carolinei de Nord, nici aici nu era mare lucru de văzut, momentul dimineţii anunţat de apariţia marginii de lumină deasupra orizontului dinspre est, cade peste colturile inegale ale structurilor sfărâmate şi ale clădirilor prăbuşite, nici urmă de supravieţuitori, doar acei infectaţi care se târau printre străzi în aşteptarea unei prezenţe umane.

Obosit, flămând şi chinuit de amintirile proaspete dobândite în urma poveştii de groază pe care a trăit-o, Samuel Blake închide ochii pentru câteva clipe să-şi limpezească mintea şi spera să nu se rătăcească într-un coşmar.

Ştia că se îndreptau spre Miami, spre Katrina lui, vrăjitoarea cu părul de foc cum era numită prin agenţie. Unii o considerau o uşuratică, şi se iscară tot felul de discuţii deocheate cu privire la bărbaţii pe care îi seducea cu uşurinţă datorită farmecelor ei, dar poate era de vină doar frumuseţea ei răpitoare, şi de fapt nu era la mijloc nici o vrajă. Katrina Craft a intrat în Divizia de Combatere a Ocultului în anul 2001 la vârstă dificilă de şaptesprezece ani, era doar o adolescentă pe atunci care se confruntă în acelaşi timp cu dilemele pubertăţii intervenind o explozie de schimbări la nivel hormonal cât şi cu zvâcnirile necontrolate ale puterilor vrăjitoreşti pe care nu le înţelegea, a fost botezată pe nedrept Vedenia *Wraith*.

Au urmat multe accidente ciudate apoi în sediul DCO, iscate de manifestările emoţionale puternice ale tinerei pe care nu pe putea suprima, nu au existat victime mortale însă au fost răniţi care nu au ţinut-o minte că cea mai simpatică faţă de pe acolo. Katrina a fost dată pe

mâna unor psihoterapeuţi care rând pe rând au încetat să mai lucreze cu ea refuzând să-şi mai pună viaţa în pericol ori de câte ori vrăjitoarea îşi ieşea din fire. Apoi ea l-a cunoscut pe Spintecător, un bărbat la fel de matur pe cât este şi acum, înalt, chipeş, dur, ce să mai băiatul rău pe care toate fetele de vârsta ei îl vroiau. Ştii cum era, Samuel nu reprezenta genul de bărbat pe care vrei să-l duci acasă să-l prezinţi alor tăi să le mărturiseşti că ţi-ai găsit perechea şi ai renunţa la tot să fii cu el, dar era bărbatul cu care vroiai să te distrezi şi să petreci o aventură de neuitat.

Da domnule Samuel Blake era un om tăcut, nu avea multe lucruri de zis, prefera să nu vorbească şi să se piardă în gândurile lui dezgustat de eternitatea la care este condamnat, dar poţi să spui că avea suflet. Dincolo de muchii tari şi privirea dura se ascundea un om capabil să iubească şi să ţină la ceva dacă conta cu adevărat.

Spintecătorul i-a devenit mentor tinerei rebele dar nu datorită calităţilor sale părinteşti sau psihoterapeutice căci nu excela în nici una, ci pentru simplul fapt că era singurul din DCO care a acceptat să mai lucreze cu ea. Puterile lui vindecătoare i-au permis să-i fie alături ori de câte ori Katrina provoca o explozie violenta datorită izbucnirilor emoţionale său provoca fără voie o vrajă catastrofică care punea în pericol vieţile umane. Puterile ei erau pe atât de puternice pe cât de neînţelese şi greu de controlat fără supravegherea adecvată a uneia din seminţia ei, însă cum toate vrăjitoarele cunoscute au fost ucise cu sânge rece iar mama sa a alungat-o de acasă nevrând să aibă de-a face cu asemenea blasfemii, fata a rămas singură, înconjurată numai de întrebări asupra unor lucruri pe care doar ea le vedea.

Vrăjitoria avea să o coste chiar şi locul în această instituţie care dorise iniţial să o ajute să-şi controleze darul, când lucrurile deveniseră prea periculoase, liderii guvernului american care revendicau în secret dreptul conducerii DCO au vrut să renunţe la tânăra vrăjitoare ba chiar să o omoare datorită faptului că reprezenta o ameninţare prea mare cu care nu se puteau confrunta. Singurul care s-a opus atunci a fost Samuel Blake, el a refuzat să îndeplinească ordinul şi a împiedicat orice mijloc al organizaţiei de a o extermina că pe un câine vagabond. Deşi nu i-a spus-o nimeni niciodată, Katrina ştia asta, ştia că avea să fie ucisă şi ştia că

Spintecătorul era cel ce le stătea în cale.

Anii au trecut uşor, incidentele dezastruoase petrecându-se din ce în ce mai rar. Samuel nu a fost în stare să o ajute în cine ştie ce mod deosebit în a-şi înţelege şi a-şi controla puterile, însă i-a fost alături în fiecare clipă şi pentru asta bărbatul a crescut în ochii ei, a ajuns să-l placă, iar mai târziu după ce a devenit o femeie în adevăratul sens al cuvântului, a ajuns să-l iubească.

Deja de la vârsta de douăzeci şi doi de ani Katrina Craft face primii paşi în noua ei viaţă pe tocuri înalte de femeie. Frumuseţea ei era de o raritate preţioasă, ca un giuvaer valoros pe care trebuia să-l arăţi ori de câte ori aveai ocazia. Trupul ei timid şi nedezvoltat de adolescentă înflori în toată splendoarea împlinindu-şi formele în cele mai apetisante moduri cu putinţă. Coapsele deveniră voluptoase şi obişnuia să şi le pună mereu în valoare purtând pantaloni mulaţi sau fuste scurte care să-i dezvăluie pielea şi să atragă atenţie, fundul atât de tare şi ferm ce trezea în natură bărbaţilor cele mai animalice instincte, iar sânii, simbolul cu cea mai senzuala parte a corpului ei, aveau formă perfectă, rotunzi şi îndrăzneţi ca două portocale care vor să fie privite prin decolteul larg. Chipul ei iarăşi, era atât de seducător cu trăsături care inspirau portrete pentru toţi marii poeţi şi scriitori renumiţi ai lumii. O piele fină şi catifelată că şi crema proaspătă de lapte, buzele cărnoase, dulci şi ispititoare ca mierea fagurelui, iar ochi de o splendoare răpitoare puşi în evidenţă de genele ei lungi şi negre. Era evident că puterile ei de seducţie nu proveneau din partea magiei negre, ci din frumuseţea firavă demnă de o zeiţă a sexului frumos, cine ar fi crezut că o asemenea nestemata preţioasă ar fi crescut chiar sub ochii neliniştiţi ai Spintecătorului cu inima de piatră.

Bărbaţii au făcut roiuri în jurul ei evident, fermecaţi de senzualitatea fiecărei mişcări, nu numai prin agenţie dar şi prin misiunile din ţările îndepărtate unde călătorea cu Samuel, dar pentru Katrina nici unul nu există, nici unul nu a fost alături de ea atunci când a avut nevoie.

Fără nici o urmă de îndoială cei doi au avut şi relaţii sexuale împreună, nu neapărat dragoste şi angajament dar pasiune şi amor fără prejudecăţi. Cu timpul, Katrina s-a maturizat tot mai mult şi a început să

vrea mai mult de la relaţia lor decât sex, dar Samuel a rămas acelaşi om sumbru bântuit de imortalitate, ţinea la ea nu putea nega asta, însă nu era genul de bărbat care se va aşeza la casa lui de la ţară şi se va apuca să crească porci şi găini, nu putea, blestemul nu-i permitea. S-au îndepărtat, nu şi-au mai vorbit, totul ce-i mai lega în continuare, era munca lor.

- Samuel, Samuel trezeşte-te, hai prietene! zise o voce groasă masculină.

Bărbatul deschide ochii lent privirea încă fiindu-i împăienjenită de somnul adânc în care căzuse. Se găsi într-o cameră luminoasă, pereţii aveau o culoare proaspătă albă de parcă abia ar fi fost vopsiţi, aerul pe care îl respira era curat şi uşor rece pentru o dimineaţă atât de însorită dar crengile goale ale copacilor dovedeau faptul că nu era un anotimp călduros.

Samuel aruncă o privire pe ferestrele mari pe lângă perdeaua mătăsoasă şi transparentă strânsă la margini. Era un loc retras de pădure, se vedeau şi nişte coline înzăpezite uşor care se ridicau timide deasupra reliefului să privească peste lacul din faţa încăperii. Se uită apoi spre bărbatul care îl strigase, era un mascul de culoare, solid cu umerii înalţi, tipul de individ de care nu te-ai fi încumetat să-l enervezi, îi recunoscu chipul.

- Pe bune omule câteodată nu ştiu ce-i cu tine, acum eşti aici acum nu mai eşti, parcă vorbesc singur. bombăni afroamericanul bâjbâind la ceva.

- Oase, tu eşti? întrebă Samuel uimit de ce-i văd ochii.

- Pentru a mia oară tipule, nu mă numesc Oase, uită-te la ecusonul meu ce naiba. mărturisi bărbatul sătul să se tot repete.

Samuel privi ecusonul din dreptul inimii de pe tricoul său alb şi găsi într-adevăr un nume ce-i trezea amintiri nu atât de vechi.

- James... mormăi Spintecătorul.

- Vezi că ştii, ce naiba Oase nici măcar nu e un nume real, nu ştiu de unde-ţi vin astea.

- James Bishop aşa te numeşti. insinuă el încă în stare de şoc.

Bărbatul încuviinţă şi luă un păhărel de pe măsuţa mobila din metal cu care intrase în salon. Se uită apoi pe un catalog cu numele lui

Samuel Blake în susul paginii şi începu să adauge în acel păhărel de plastic câte o pastilă din fiecare tub menţionat, se adunară vreo doisprezece la final.

Spintecătorul se ridică în coate încă nereuşind să realizeze unde se afla, sau poate nu vroia să recunoască adevărul greu de suportat. Salonul era destul de spaţios însă nu foarte încărcat, un pat, o noptieră, un frigider mic, un televizor, o chiuvetă, o toaletă separată şi totul sub acea culoare enervant de albă. Abia acum realiza observând mai îndeaproape priveliştea de afară ca ferestrele erau securizate cu gratii dure de oţel, şi după uniforma bărbatului din aceeaşi încăpere cu el, acest loc se definea a fi un sanatoriu.

- Hai prietene trebuie să iei astea. spuse James înmânându-i paharul cu pastile şi pregătindu-i unul cu apă.

- Ce s-a întâmplat cu noi, cum am ajuns aici? întrebă Samuel privindu-l atent.

- Trebuie să-ţi iei pastilele, hai tipule nu am chef de prostii azi.

Bărbatul se conformă şi aruncă pumnul de pastile în gura apoi îşi curăţa gâtul cu câteva înghiţituri de apă proaspătă, însă nu avea de gând să renunţe la întrebările lui atât de uşor.

- James... începu el. Cum am ajuns aici?

Asistentul îşi pierdea răbdarea cu atâtea întrebări idioate, a fost o zi agitată pentru el la servici, iar viaţa personală nu era în cea mai bună stare fiind în pragul unui divorţ. Trebuia să-şi termine tura până la ora 15 adică peste două ore, să facă rondul întregii aripi de pacienţi pentru a le administra medicamentele, apoi trebuia să facă cumva să plece un pic mai devreme de la servici să-şi ia copilul de la şcoală şi apoi să se întâlnească cu avocatul lui care va stabili termenii divorţului.

- Bine, dacă îţi spun promiţi să mă laşi în pace şi îţi vezi de treabă? întrebă James epuizat.

Spintecătorul încuviinţă pregătindu-se pentru deznodământul cutremurător.

- Cum ai ajuns aici nu? Probabil asta vă întrebaţi cu toţii când aveţi o clipă de luciditate. insinuă bărbatul de culoare îndreptându-se cu masa mobila spre uşă. La fel cum a ajuns fiecare pacient la această

instituţie medicală blestemată, fie a fost adus de către o rudă pentru tratament adecvat fie a fost predat de către autorităţi în urma unor reacţii violente.

- Vrei să spui că într-adevăr acest loc e un...? interveni Spintecătorul.

- Bineînţeles! Ce credeai că e o pensiune de vacanţă? Adevărul prietene că acesta este un sanatoriu iar tu nu eşti decât un alt nebun, altfel nu ai fi avut ce căuta aici.

Samuel se ridică apoi în picioare refuzând să creadă aceste baliverne mărturisite de bărbatul în halat alb, nu putea fi nebun, nu vroia să fie, oare aşa se comportă un nebun, se consideră sănătos? Se priveşte în oglinda din spatele chiuvetei apoi, obrajii nebărbieriţi, părul negru ciufulit, palid la faţă cu cearcăne şi pielea trasă, pentru o clipă avu impresia că reflexia de cealaltă parte a oglinzii, semăna cu înfăţişarea sufletului său decedat. Era îmbrăcat într-o pijama de spital de culoare albă, bluza era simplă fără modele, fermoare sau nasturi să-şi poată provoca singur răni, era cu mâneci scurte. Samuel întinde apoi degetele să scoată de sub limbă pastilele primite de la James în timp ce acesta se pregătea să plece, şi observă o serie de tăieturi proaspete pe încheieturile lui.

- Imposibil! îşi spuse el cu voce tare.

- Ce s-a întâmplat? întrebă James curios.

- Nu se poate, nimic nu mă poate tăia aşa, sunt nemuritor...

- Mda ştim, povestea cu imortalitatea şi regenerarea. mărturisi bărbatul sătul de aceleaşi aiureli în fiecare zi.

- Dar e adevărat, nu pot fi rănit. se răsti Samuel arătându-i acele răni.

- Ba poţi prietene, obişnuieşte-te cu ideea, nimeni nu e nemuritor, data trecută te-ai tăiat atât de adânc că medicii abia au reuşit să te ţină în viaţă.

- Insinuezi că eu mi-am făcut asta? întrebă Spintecătorul uluit că ar fi capabil de o faptă că aceasta.

- Ţi-ai tăiat tendoanele cu o bucată de ciob pe care dumnezeu ştie unde ai găsit-o, dacă ar mai fi durat mult până te găseau erai mort

acum din cauza hemoragiei.

- Nu pot să cred! zise el cugetând la cele auzite.

- Ah la naiba, aproape că uităm, psihologul tău m-a rugat să te duc la el în cabinet, ai o programare.

- Acum?

James încuviinţă şi deschise uşa salonului larg dezvăluind holul deprimant care îl strigă pe nume.

- Ştii ceva prietene? începu asistentul împingându-şi măsuţa spre următorul salon. Va trebui să am încredere în tine că îţi aminteşti drumul spre cabinetul lui, mai am o grămadă de treabă şi mă cam grăbesc.

Samuel încă stătu acolo în pragul uşii privind golul întunecat ce despărţea salonul lui de holul îngrozitor prin care mişunau bolnavii fiecare cu afecţiunea lui diferită, cumva semănau cu infectaţii care umblau inconştienţi prin pustiu în căutare de vânat.

- Samuel, prietene? strigă James din faţa uşii următoare.

- Da?

- Am încredere în tine?

- Aha! răspunse el cu urme de îndoială.

Samuel Blake părăseşte încăperea atât de familiară datorită timpului îndelungat petrecut acolo, singur, ascultându-şi propria conştiinţa cum se îndoia de condiţia lui specială. Cu paşii împleticiţi merge pe un coridor îngust dar lung cât vedea cu ochii. Pardoseala reprezenta un strat mozaic de nuanţe negre şi cenuşii creând o stare hipnotică uşor de pierdut în ea, pereţii erau simpli şi curaţi, aşa cum te-ai fi aşteptat într-o instituţie medicală conform normelor de sănătate. Îşi văzu în continuare de mersul său atent deloc grăbit sau presat de împrejurimile cutremurătoare pe care le observă. Se ciocni cu o sumedenie de pacienţi, asemeni lui care îşi manifestau boală sau afecţiunea refuzând realitatea cruntă şi manipulând-o după bunul plac.

Era unul chel pe coridor, slab şi foarte înalt, atât de slab că aproape îi vedeai oasele şi articulaţiile penetrându-i pielea. Patrulă în faţa unei uşi, probabil a propriului sau salon, însă mersul său părea oarecum milităresc, comunist s-ar putea, cu paşi ridicaţi la nouăzeci de grade iar braţele drepte pe lângă corp, primul lucru care ne reamintea

acest peisaj erau patrulele stricte ale naziştilor. Bărbatul se opreşte brusc când Samuel trece prin dreptul lui, ciocneşte călcâiele unul de celălalt şi ridică palma dreaptă spre tâmpla şi-l salută respectuos. Spintecătorul îi răspunde la salut apoi continuă să meargă în timp ce neamţul revine la patrulă să.

Mai departe puţin apare un tip cu doar trei smocuri aurii de păr în cap care părea să fie în mare întârziere. Bolboroseşte ceva, greu de înţeles pentru un tip care nu era obişnuit cu stilul său de a vorbi, în plus stropii de salivă care-i scăpau din gură îl făceau cu atât mai nesociabil.

- Să-mi dai banii mă auzi, ai pierdut pariul...

Veni aproape de Samuel şi îl apucă furios de gulerul bluzei, mai avea puţin să-l lovească smintitul când este preluat de doi asistenţi solizi care-l trag cu forţa spre salon să-i administreze un calmant.

- Să nu îndrăzneşti să mă tragi în piept, ştiu unde stai, am să trimit băieţii după tine... se auzi vocea individului pierzându-se în depărtare.

Nu era sigur că drumul pe care apuca era cel bun, nu avea nici cea mai mică idee unde se afla cabinetul psihologului sau, însă măcar în acest fel avea ocazia să caute o cale de ieşire, să fugă din această casă de nebuni.

- Bună arătosule, ce zi minunată nu? se auzi din spatele unei uşi întredeschise.

Samuel se opreşte pentru o clipă şi împinge încet acea uşă cu palma, curios să afle cine se afla în spatele ei.

- Îţi aduci aminte de mine păpuşă? Nu-mi frânge inimioara să-mi spui contrariul. mărturisi femeia râzând la final.

Bărbatul intră în salon nesigur de ceea ce va întâlni. Încăperea părea goală, doar un scaun vechi şi putred în mijloc şi fie o fată sau o femeie ce şedea acolo cu spatele. Părul ei era negru şi lucios, atât de lung că-i ajungea până la mijloc, nu mişca deloc, de parcă era, să nu exagerăm, moartă.

- Hai nu fi timid, intra! îl rugă ea chicotind.

Samuel îi face pe plac şi intră şovăielnic cu toată fiinţa lui spunându-i că tocmai a făcut o mare greşeală, inima îi ajunse până în gât,

întinse mâna spre ea, nici el sigur de ce, poate să o atingă să vadă dacă e reală, sau să vadă dacă e moartă.

- Puiule vino mai aproape, nu muşc! zise ea chicotind din nou într-un mod sinistru.

Degetele bărbatului aproape îi ating părul, apoi umărul, stătea atât de nemişcată, dumnezeule nici nu părea să respire, apoi femeia se întoarce brusc şi se ridică în picioare. Înainte să-şi dea seama stătea în faţa lui atât de aproape că-i putea simţi respiraţia, părul i se ridică pe mâini şi fiori trecură pe şira spinării.

- Ce s-a întâmplat dragule, nu mă mai placi? rostiră o pereche de buze negre şi uscate. Nu sunt eu fantezia ta cea mai ascunsă, dorinţa ta cea mai arzătoare?

Rânjetul ei era înfiorător, o fată palidă a unei tinere domnişoare ce părea mai în vârstă decât în realitate, şi o pereche de ochi albi, cu darul vederii furat de vreme îndelungată. Bărbatul bâjbâi după uşa pe care intră cu doar câteva clipe în urmă şi fugi îngrozit din salonul fetei ce dădu o altă înfăţişare groazei, apoi închise uşa în urma lui.

- Să mă suni, auzi! strigă ea de cealaltă parte.

Cu cât stătea mai mult în acest loc şi cu cât cutreiera mai des culoarele macabre ale sanatoriului, Samuel Blake îşi pierdea minţile. Fiecare părticică a creierului său cădea pradă uneia din piesele îngrozitoare de teatru în care el era personaj principal, toate manifestările subconştientului sau îl făcea să se piardă în teroare.

Ajunge în capătul culoarului, în sfârşit, gata cu demenţii gata cu asistenţii terminase cu maimuţărelile, dar nici urmă de o scăpare, doar o uşă din lemn de cedru pe care se găsea o tabletă cu numele unui psiholog scris pe ea, *Dr. John Murdock.*Bărbatul bate uşor de două ori şi vocea calmă a domnului Murdock îl pofti înăuntru.

- Ia loc Samuel! îl invită bărbatul detectându-l stingher.

- Prea bine domnule. răspunse el şi se conforma cerinţei.

Murdock termină de completat câteva rânduri într-un caiet de-al său probabil cu alţi pacienţi care trec prin acest cabinet, apoi se ridică în picioare şi se apropie de persoană din faţa biroului său. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de stofă călcaţi la dungă însă ciufuliţi în

spatele genunchilor din cauza statului prea mult pe scaun, purta o cămaşă albă cu nişte dungi discrete bleumarin şi peste ea un halat alb desfăcut al cărui buzunar dezvălui un set de pixuri scumpe. Nu arată deloc că maiorul cu care era obişnuit, în uniformă militară cu bereta pe cap, dar îl mai văzu sub această înfăţişare, prima dacă Samuel crezu că îşi imagină doar însă nu era cu totul neadevărat, îşi aminti şi locul acesta, a mai fost aici, a mai stat pe canapeaua din dreptul lui.

- Ia să vedem Samuel cum arată rănile! zise doctorul aruncând o privire la încheieturile lui.

- Mi-au spus că eu mi-am făcut asta. mărturisi bărbatul incert.

- Nu-ţi aminteşti?

- Nu. răspunse Samuel sincer.

Murdock se îndepărtează de el după ce a observat că rănile au început să se vindece uşor, nu într-un ritm atât de accelerat cum povestea că ar fi dobândit puteri supranaturale, şi cu siguranţă îi vor rămâne cicatrici pentru tot restul vieţii.

- Am avut o discuţie puţin mai aprinsă data trecută, poate a fost vina mea, poate te-am forţat prea mult şi prea devreme. relata domnul John frecându-şi ochii cu buricele degetelor. Am vrut să te fac să înţelegi şi să accepţi în sinea ta adevărata şi unica identitate.

- Şi aceea? completă Samuel de parcă nu anticipa răspunsul.

- Că nu există Spintecătorul.

Vestea îl lovi în spatele plămânilor, o zdruncinătură dureroasă în interior, oare chiar nimeni nu-şi amintea de ei, de aventurile lor care au protejat umanitatea timp de vreo cincizeci de ani?

- Spintecătorul... mormăi el.

- Nu eşti el Samuel, eşti un bărbat de vârstă mijlocie cu o rată la casă, cu o soţie superbă şi cu doi copii care au nevoie de tine. Stresul serviciului prestat te-a adus în starea aceasta, te-am rugat de zeci de ori să-ţi iei o vacanţă să schimbi atmosfera şi să scapi de tensiunea acumulată, dar nu m-ai ascultat. zise el dezamăgit.

- Şi ce s-a întâmplat mai departe?

- Ai clacat. Starea ta psihică s-a agravat, ai devenit violent, ai încercat să-ţi faci rău...

- Katrina! exclamă el.

- E bine, linişteşte-te! Nu i-ai făcut nimic, cel puţin nu ai apucat, nu se poate constata cât ar mai fi durat până ţi-ai fi revărsat veninul asupra ei şi a copiilor.

- Dumnezeule!

- M-a sunat şi m-a anunţat cu privire la schimbările alarmante care au intervenit în starea ta mentală, şi împreună am decis că trebuie să fii adus aici pentru recuperare.

- Recuperare? se răsti Samuel. Pentru numele lui Dumnezeu nu am nevoie de nici o recuperare, mă simt perfect, nu îmi amintesc nimic din ceea ce îmi spui.

- Ştiu Samuel. mărturisi domnul John încercând să-l calmeze. Tocmai de aceea eşti un pericol pentru tine şi cei din jur.

- Dar nu i-aş face niciodată rău, nici ei nici mie. poveşti bărbatul cu ochii în lacrimi de durere.

- Ba ai făcut-o deja Samuel, despre asta îţi spuneam, când te-am forţat să înţelegi că Spintecătorul nu există ai vrut să-mi demonstrezi contrariul, ai spart tabloul din biroul acesta şi ai apucat o bucată de sticlă cu care ţi-ai tăiat venele încheieturilor.

- Doamne Dumnezeule! exclamă bărbatul privind spre cer. De ce nu îmi amintesc toate acestea?

- Probabil subconştientul tău încă încearcă să se împotrivească identităţii tale reale, de aceea îţi aminteşti doar ce vrei şi îţi aminteşti aventurile acelui personaj pe care l-ai creat.

- Spintecătorul.

- Întocmai Samuel. Dar el nu există, e doar un erou pe care l-ai creat să te simţi invincibil atunci când nu mai faci faţă presiunii, el este exact aşa cum ţi-ai fi dorit tu să fii. Gândeşte-te! Nu e real Samuel, nimic din toate acestea, Spintecător, forţe supranaturale, DCO, toate sunt creaţii ale imaginaţiei tale prietene.

- Nu poate fi aşa, nu pot crede că mi-am imaginat totul. mărturisi pacientul dând frâu lacrimilor pe care nu le mai putu înfrâna.

- Te pot ajuta Samuel, dacă mă laşi.

Murdock se aşează apoi pe scaunul tapiţat din piele din spatele

biroului său de lucru şi-i oferă bărbatului o cutie deja desfăcută cu şerveţele de unică folosinţă. Nu era ceva neobişnuit ca un om să plângă după ce toată realitatea pe care o cunoştea i-a fost spulberată cu argumente cutremurătoare, cu atât mai mult dacă un om că Samuel Blake, instabil din punct de vedere mental care se zbate între două personalităţi dominante încercând să spargă bariera realităţii dintre ele.

- Îţi aduci aminte despre ce am mai vorbit la ultima noastră şedinţă, îţi aminteşti unde am rămas? întrebă John observându-l că începu a se linişti puţin.

- Nu pot spune că da domnule.

Murdock atinge uşor cu degetele un obiect de pe biroul său format din cinci biluţe metalice agăţate de un suport simplu. Bilele începură să se lovească într-un ritm organizat mişcându-se în urma impactului doar cele două laterale, acest tip de pentul era folosit frecvent în metodele de hipnoză.

- Vreau să te relaxezi Samuel şi să îmi asculţi vocea, bine? spuse doctorul cu o voce fermă dar calmă.

- De acord! îngădui bărbatul.

- Vreau să asculţi ticăitul şi să te concentrezi doar asupra lui, poţi să faci asta?

- Sigur doctore. răspunse Samuel căzând într-o stare adâncă de somnolenţă.

- Ascultă-mi ruga, când voi ajunge la trei voi pocni din degete, şi vei adormi.

- Aha!

- Unu... doi... trei...

În clipa imediat următoare Samuel Blake adormi profund şi se angaja să răspundă tuturor întrebărilor puse de domnul doctor.

- Foarte bine Samuel, mă auzi?

- Da.

- Mi-ai povestit data trecută despre un eveniment neobişnuit în Qatar, şi că o entitate anume... începu Murdock căutându-i numele în notiţele din carneţelul său.

- El N`Amasis.

- Exact. Ai spus că te-a ucis.

- Aşa este. răspunse Samuel cu un ton străin.

- Dar cum a reuşit dacă pretinzi că eşti nemuritor?

Cu siguranţă John Murdock se gândi că nici în ruptul capului nu va găsi un argument raţional la această afirmaţie revoltătoare.

- Mi-a separat capul de trup. iată că veni şi argumentul mult aşteptat.

- Poftim? întrebă doctorul neanticipând un astfel de răspuns.

- Mi-a luat vreme bună să mă recuperez după aşa ceva, nu se vedea nici urmă de viaţă în mine, nu reacţionăm cum aş fi făcut-o în mod obişnuit. Aşa că m-au băgat într-un sac cu cap cu tot, m-au aruncat la morgă şi m-au declarat mort, pentru a nu ştiu câta oară.

- Şi ai fost mort Samuel?

- Aşa cred, adică cel puţin aşa părea, dar locul acela în care ajunsesem nu-l mai văzusem vreodată.

- Povesteşte-mi despre el! îl rugă psihologul începând să noteze.

- Foc, întuneric, peşteri, gratii, era Iadul din punctul meu de vedere. Fiecare dintre noi îşi executa pedeapsa în viaţa de apoi după judecata supremă, fiecare are locul lui şi va suferi în propriul mod conform păcatelor făcute.

- Pentru tine cum a fost Samuel?

Bărbatul scapă un zâmbet pe buzele sale mai negre decât de obicei şi dădu să se pună în poziţie de picior peste picior cu ochii încă închişi.

- Aveam propriul meu parc de distracţii, iar principala atracţie eram chiar eu. În plus cineva a vrut să nu mă simt vreodată singur şi a avut grijă să-mi trimită pe cap toţi indivizii pe care i-am ucis, criminali, violatori, satanişti.

- Şi erau mulţi? continuă John intrigat.

- Mai mulţi decât îţi poţi imagina, cât vedeam cu ochii. Şi fiecare avea ceva de împărţit cu mine, socoteli nerezolvate, iar Testament băiat bun cum era avea grijă ca băieţii să nu plece dezamăgiţi.

- Acest Testament, era un fel de gardian?

- Ai putea spune şi asta. mărturisi Samuel relatând în continuare.

Dar am impresia că era mai de grabă, cum îi spune, înger păzitor, doar că în loc să aibă grijă de mine făcea exact opusul.

Murdock termină de completat alte pagini din dosarul bărbatului refuzând să stabilească încă verdictul stării sale mentale şi cauza ori tipul afecţiunii de care suferă, hotărăşte să-l mai forţeze încă puţin.

- Dar de Prometeu îţi aminteşti Samuel?

Bărbatul coborî bărbia în piept şi chipul i se întunecă la auzirea numelui celui rostit cu a cărui viaţă a împărţit-o în anii războaielor.

- Îmi amintesc. răspunde el constrâns.

- Ce-mi poţi spune despre el Samuel, cum v-aţi cunoscut, numele lui real?

- Era în timpul Războiului Civil, 1861, atunci l-am cunoscut pe bărbatul ce s-a intitulat o sută cincizeci de ani mai târziu Prometeu, numele lui adevărat era Alexander Gray.

- Alexander Gray zici? afirma Murdock surprins.

- Conflictul militar şi în acelaşi timp politic a durat patru ani între Statele din Sud şi cele din Nord, în urma unei campanii a lui Abraham Lincoln împotriva sclaviei în state, când forţele confederate au început atacul, Lincoln a răspuns cu o armată de voluntari din fiecare stat organizând o mobilizare generală. Aşa ne-am întâlnit, pe câmpul de luptă, am luptat cot la cot în toţi acei ani dureroşi în care am pierdut camarazi, sudoare şi sânge, având grijă unul de celălalt făcând un jurământ între noi, că dacă unul dintre noi moare, celălalt să nu-l plângă.

- Continuă te rog Samuel! îl rugă John rozând capătul pixului cu dinţii.

- Familia lui Alexander moare în 1862 de ciumă, soţia şi fetiţa de doar trei ani, primeşte o scrisoare târzie care îi da vestea, nu mai scoate nici un cuvânt timp de o săptămână şi se preschimbă pentru totdeauna în omul care l-am recunoscut în 2010 în Olimp.

- Ai spus că tu ai primit darul imortalităţii, de aceea ai trăit atâta timp, dar el cum a supravieţuit atâţia ani fără urme de îmbătrânire.

- A făcut un pact prin care şi-a vândut sufletul. mărturisi Samuel sumbru. Şi ambele braţe. completă el.

- Spune mai departe John, ce s-a întâmplat după ce a murit

familia lui, ai reuşit să-l consolezi cumva?

- Nu, şi nimic nu ar fi făcut-o. Am supravieţuit amândoi războiului, şi în 1865 când credeam că totul s-a terminat, Alexander Gray ne trădează şi ucide întregul regiment într-o noapte învăluită de ceaţă, puţin după miezul nopţii, mă păstrează pe mine ultimul.

- Ţi-a spus ceva atunci? întrebă John ridicându-se de pe scaun copleşit de nelinişte.

- Mi-a spus că îi pare rău, şi că e singurul mod de a-şi revedea familia. răspunse Samuel nostalgic.

- Şi ce ai înţeles tu din asta?

- La momentul respectiv nimic, a tras cinci focuri şi am murit la câteva clipe pe iarba rece.

- Dar te-ai întors. insinuă John Murdock uimit de aşa o banalitate.

- Aşa este.

- Ca un mort-viu, un zombi, ce erai?

- Nu ştiu dacă ce spui tu e adevărat, ştiu doar că eram în viaţă dar nu-mi aminteam nimic înainte de moartea mea. Mai târziu când m-am reîntâlnit cu Alexander mi-a mărturisit că începuse să practice magia neagră la scurt timp înainte de sfârşirea războiului, combinase alchimia cu ştiinţa după ce întâlnise nişte persoane accidental care îi reînviase speranţa că-şi va vedea familia din nou, însă trebuia să facă cum spun ei şi să facă un legământ sacru.

- Să înţeleg că acest legământ a avut legătura şi cu sacrificiile umane pe care s-a simţit forţat să le ducă la bun sfârşit, chiar şi dacă a fost vorba de tine.

- Aşa cred şi eu.

Brusc o persoană izbucneşte neinvitata în cabinet neglijând gestul politicos de a bate la uşă, era James Bishop, asistentul de culoare pe care Samuel îl recunoştea sub pseudonimul Oase, părea foarte speriat.

- Pentru numele lui Dumnezeu, sunt în mijlocul unei şedinţe, nu poate aştepta? zise Murdock tresărind în momentul întreruperii.

- Îmi cer scuze domnule. răspunse bărbatul controlându-şi cu greu ritmul respiratoriu. Avem o urgenţă, trebuie să veniţi să vedeţi asta.

continuă el.

- Ce s-a întâmplat? întrebă doctorul.

- Unul dintre pacienţii dumneavoastră a luat ostatică o asistentă, ameninţa că o va omorî şi nu vrea să vorbească decât cu dumneavoastră.

- La naiba! exclamă Murdock furios.

Bărbatul aruncă halatul de pe el şi trage peste cămaşa sacoul care se potrivea cu pantalonii, apoi îngenunchează în fata pacientului hipnotizat.

- Aşteaptă-mă pe hol James, vin imediat!

- Bine domnule. încuviinţă el şi ieşi grăbit afară.

- Samuel ascultă-mă! şopti domnul John alarmant de serios. Când vei auzi pocnitura degetelor mele, vreau să te trezeşti.

- Bine.

- Trei... doi... unu...

Bărbatul se trezeşte imediat fără a-şi aminti multe despre ceea ce au discutat, pentru el totul a fost un somn adânc iar relatarea un vis îndepărtat pe care cu greu şi-l putea aduce aminte.

- S-a întâmplat ceva domnule? întrebă Samuel urmărindu-i starea agitată.

- Nu-ţi face griji pentru asta. Am să te rog să te întorci singur în salonul tău căci toţi angajaţii sunt preocupaţi, cu o problemă.

La naiba probabil vă întrebaţi ce fel de spital de nebuni era asta dacă pacienţii puteau cutreiera culoarele neînsoţiţi după bunul lor plac, şi de două ori într-o singură zi, asta da coincidenţă. Dar adevărul era că lipsa personalului nu era ceva rar întâlnit, iar până la urmă erau doar nişte indivizi instabili mental, unde aveau să se ducă, ori în sala de socializare unde aveau un televizor vechi, câteva mese cu scaune pliante şi o tablă de şah deşi nici unul dintre ei nu putea să joace, ori se rătăceau prin saloanele vecine şi erau găsiţi de către asistenţi până se întunecă. Să fim serioşi condiţiile nu erau cele mai grozave însă institutul de medicină nu îşi dădea atât de mult interesul în a îmbunătăţi o facilitate care adăposteşte oamenii cu boli mentale.

- Samuel ai auzit ce ţi-am spus? repetă doctorul Murdock ridicând vocea.

- Da domnule.

Bărbatul pleacă îndată urmărindu-l pe James Bishop la locul incidentului în plină desfăşurare, destinaţia nu era foarte îndepărtată, câteva culoare mai înainte, aproape de bucătăria instituţiei. Până ca cei doi să fi ajuns acolo se strânsese deja o mulţime de angajaţi ai spitalului care făcuseră un ring în jurul agresorului şi a ostaticei sale. Ceea ce ei nu ştiau era că Samuel Blake îi urmărise pentru a vedea cu ochii săi motivul pentru care John îl părăsise în aşa grabă, şi în plus era o oportunitate ideală să găsească un mod de a fugi din casă de nebuni.

Murdock îşi face loc prin mulţime împingându-i uşor la o parte şi se apropie de agresorul nervos care puse mâna pe un cuţit de bucătărie şi ameninţa asistenta înlăcrimată. Era un tip înalt şi solid, Samuel abia putea să-l vadă, era greu printre capetele ce căutau un unghi mai bun. Agresorul avea părul blond, spălăcit cu câteva şuviţe răvăşite şi greţoase iar altele albite din cauza bătrâneţii, tipul părea la vreo treizeci şi ceva de ani, trăsături rigide, maxilarul proeminent, ochi albaştri dar cu o licărire de înstrăinare. Era atât de concentrat la asistenţii din jurul lui care ar fi vrut să profite de un moment de neatenţie să-l pună la pământ, că nu-şi observă doctorul decât abia atunci când îi auzi vocea.

- Liniştеşte-te te rog, sunt aici. zise el cu vocea calmă ce obişnuieşte să-l liniştească şi pe Samuel.

- Domnule doctor...

- Da eu sunt, am venit de cum am auzit, e în ordine acum.

- Nu domnule Murdock, nu este...

- Ascultă-mă! începu el făcând un pas în faţă. Sunt aici să te ajut, hai să vorbim şi să vedem ce s-a întâmplat.

- Să vorbim? întrebă el jignit înfigând lama cuţitului mai apăsat în pielea femeii. M-am săturat să vorbim, doar asta facem aici, şi nu m-a ajutat cu nimic până acum, nici pe mine nici pe alt suflet sărman damnat în aruncătură asta de groapă.

Bărbatul observă asistenţii cum încearcă să se apropie tot mai mult de el să-i ia cuţitul şi să-l anestezieze din nou, nu avea să permită una ca asta.

- Staţi departe de mine, la o parte! strigă el mânios.

- Toată lumea să se retragă, vorbim acum, doar noi doi.

- Aşa, faceţi ce aţi fost învăţaţi, replici ale societăţii, copii cu personalităţi identice şi scop înjositor de a hrăni ciclul acesta organizat. Nu v-aţi săturat până acum să vă simţiţi indiferenţi, să existaţi doar pentru a umple un mic gol, viaţa voastră lipsită de importanta plină cu defecte şi o singur semnificaţie, nu v-aţi săturat să existaţi doar în granita paternului unei zile obişnuite doar pentru a vă simţi în siguranţă, înspăimântaţi de orice lucru nou sau schimbare? Munciţi într-o societate care vă foloseşte ca sclavi, vă procreaţi asigurând funcţionalitatea sistemului de autoconservare şi apoi muriţi, şi sunteţi recunoscuţi printr-o amintire veche şi o piatră funerară.

Samuel veni tot mai aproape din clipa în care auzi vorbele străinului, nu era ceva ce un nebun obişnuit ar fi spus, nu era stilul de vorbire a unui dereglat mental, erau vorbe pline cu pasiune şi intelect, poate nu foarte raţionale însă afirmaţiile sale dădeau dovadă de o abilitate deosebită de înţelege inteligenţa umană. Iar pe măsură ce se apropia mai mult de mulţimea care îl înconjura pe agresorul furios, chipul lui îi deveni cunoscut.

- Ascultă-mă Alexander, ceea ce se petrece în capul tău în acest moment e o iluzie, ceea ce ai spus tu adineauri nu este cu totul adevărat dar nici neadevărat, modul în care tu priveşti ciclul evolutiv al omului este manipulat de subconştientul tău care se zbate să fie înţeles, dar nu lumea are o problemă cu tine, tu ai o problemă cu ea.

Dumnezeule era Alexander Gray, chiar cel despre care Samuel i-a povestit doctorului Murdock cu câteva minute în urmă în cabinetul său, era aici în acest sanatoriu medical, şi era că el, un nebun.

- Problema? întrebă el începând a râde sarcastic. Nu mai am nici o problemă din momentul ăsta, nu mă poţi ajuta doctore, nimeni nu poate pentru că nu am nevoie de ajutor, dar fetiţa mea, soţia mea, ce vină au avut ele? zise bărbatul izbucnind în lacrimi.

- Nici una Alexander, ascultă-mă, nu este vina ta ceea ce s-a întâmplat cu ele, nu poţi să te pedepseşti la nesfârşit.

- Cineva trebuie pedepsit. mărturisi el printre suspinări.

- Alexander, dă-mi cuţitul te rog! spuse domnul Murdock

apropiindu-se încet de el.

În clipa următoare agresorul repede cu furie lama armei în gâtul fragil al femeii şi îi provoacă o hemoragie extrem de serioasă. Îndată asistenţii văd că momentul aşteptării trecuse de mult şi îl imobilizează pe Alexander Gray folosind forţa brută deşi acesta s-a zbătut continuu şi a dus o luptă pe cinste cu ei.

- Chemaţi o ambulanţă, acum! strigă doctorul încercând să o stabilizeze.

Femeia sângera pe pardoseala rece ca un porc înjunghiat şi a murit în mai puţin de două minute înecându-se în baltă propriului sânge. Lui John îi fu greu să accepte faptul că semnele ei vitale nu mai erau funcţionale, încă încerca să o readucă la viaţa de parcă un miracol avea să se întâmple într-un loc macabru că acesta, va sta alături de ea până va sosi ambulanţa şi apoi medicul legist.

Întreaga scenă îl bulversa pe Samuel şi răscoli întregul stomac provocându-i o stare puternică de vomă, încearcă să se abţină, voma îi vine în gură, prea târziu. Singurul loc care-l găseşte pe moment în care poate revărsa explozia neaşteptată este un ghiveci mare cu un ficus uscat, cu siguranţă asta nu-i va prii bine şi nu-l va face să înflorească.

Bărbatul se îndepărtează apoi de scenă groaznică la care a fost martor, se împleticeşte în propriile picioare şi se loveşte cu spatele de geamul ghişeului de recepţie.

- Pot să te ajut cu ceva? se auzi o voce feminină foarte tânără.

- Poftim? Scuze m-am rătăcit şi...

- Te rog să te întorci în salonul tău, nu vreau să fiu nevoită să chem un asistent acum, au destule pe cap. zise ea mestecând o gumă într-un mod dezgustător.

- Victoria? întrebă el refuzând să-şi creadă ochii.

- Cine credeai, Hanna Montana? E tura mea săptămâna asta. mărturisi ea privindu-l indiferenţă.

- Chiar eşti tu! remarcă Samuel cu certitudine.

Chiar Victoria Hayes, vampiroaică ucigaşă cu chipul gingaş al unei tinere de optsprezece ani, sigur părul, unghiile şi machiajul o făceau să pară că o adolescentă emo însă sub toate acelea, trăsăturile erau

identice.

- Şi? Ai de gând să stai să te holbezi în continuare la mine sau te întorci în salon? îl întrebă cu repulsie. Pentru numele lui Dumnezeu, jur că nu ştiu cât mai rezist cu maniacii ăştia, toţi sunt la fel. continuă ea fără să fie auzită.

- Nu mă cunoşti? întrebă Samuel surprins.

Ţipă îşi termină de pilit ultima unghie lungă de aproape trei centimetri apoi se ridică de pe scaun şi izbeşte palmele de biroul din spatele geamului şi se răsteşte ameninţător.

- Sigur că ştiu cine eşti, eşti nebunul din camera paisprezece.

Samuel se retrage năucit aflând pe calea cea dură ca tânăra Victoria se dovedeşte incapabilă de a-i recunoaşte identitatea lui adevărata aşa cum o pretinde el. Paşii lui devin nesiguri în timp ce se îndepărtează tot mai mult de ghişeul recepţiei, este sigur că o observă în clipa următoare cum întinde mâinile spre el şi afişează o privire speriată dar fu prea târziu, călcâiele lui Samuel se ridică de la sol şi alunecă prin fereastra fără gratii spulberând cioburile în timpul căzăturii. Le vedea în jurul lui strălucind încântător datorită reflexiilor multi colorate ale soarelui ce încălzea zăpadă, privea în sus din momentul căzăturii, vedea cum se îndepărta de geamul spart şi zbura încet spre sol de parcă timpul se opri câteva clipe pentru el să admire mai amănunţit priveliştea, apoi se prăbuşi şi totul deveni întunecat.

CAPITOLUL 4

MOŞTENITORUL LUI SAMAEL

Elicele zgomotoase ale elicopterului zumzăie în continuare prin puştiul apocaliptic desprins din cele mai îndepărtate colţuri ale imaginaţiei, în timp ce vehiculul aerian intra în statul Florida. La început zgomotul puternic al elicelor poate părea deranjant şi enervant însă pe măsură ce te obişnuiai cu ele devenea doar un sunet obişnuit din fundal, că trecerea maşinilor pe o autostradă aglomerată sau un televizor rămas pornit, nu înţelegeai ce se aude iar creierul tău nu se ostenea să identifice sunetul în sine însă crea o stare monotonă lipsită de varietate.

- Samuel, Samuel trezeşte-te! zise un bărbat ale cărui vorbe le mai auzi recent.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Spintecătorul dezmeticindu-şi ochii obosiţi.

- Aproape am ajuns, o să aterizăm în curând. mărturisi Murdock privindu-l atent.

Samuel se îndreptă din poziţia chinuită în care îşi tortura oasele în somnul sau relaxant şi privi din elicopter. Cenuşa, asta era totul ce se vedea peste întregul stat al Floridei, cândva oraşe majore ce au însemnat dezvoltarea structurală a întregii americi atât pe plan internaţional cât şi mondial, acum nu mai reprezenta decât o pată neagră pe hartă, un loc prăbuşit în propria glorie consumat de incendiile distrugătoare şi catastrofele seismice.

Se găseau 283de oraşe în statul Florida, cel puţin atâtea erau în momentul în care omenirea s-a confruntat cu cea mai îngrozitoare epidemie ce a izbucnit vreodată, acum după ce totul a devenit neimportant, arata doar că o insulă mare şi pustie, cu mormane de ciment acoperind şoselele şi ziduri structurale ce serveau drept mijloace de traversare pe pământ solid.

- Nici urmă de infectaţi. observă Samuel cercetând zona atent.

- Probabil aşteaptă undeva, într-o zonă acoperită, sau poate au găsit supravieţuitori şi îi hăituiesc. răspunde maiorul privind printr-un

binoclu cu o lentilă crăpată.

- Imposibil, i-am fi văzut de la această altitudine, locul e abandonat. încuviinţă Spintecătorul.

- Domnule tocmai am pătruns în Miami, caut un loc potrivit de aterizare. zise pilotul.

- De acord. acceptă Murdock dornic să pună la îndoială prezenta infectaţilor.

Elicopterul face câteva ture în jurul ruinelor deasupra metropolei ce a dobândit renumele de capitala economică a statului Florida iar apoi aterizează în centrul unei secţii de poliţie rămase în stare bună deşi totul în jurul ei părea că încă se năruie încet. Deşi zgomotul elicei nu ar fi părut să atragă atenţia din preajmă, siguranţa lor putea încă fi contestată de posibile forme de viaţă ce purtau virusul. Murdock ordona să oprească motorul vehiculului pentru a opri zgomotul continuu care le dădea de gol prezenţa şi se mobilizară cu toţii pentru primejdii într-o aşteptare înfiorătoare.

- Ce spun datele alea John, suntem în locul potrivit? îl întrebă Spintecătorul nefiind recunoscut că una dintre cele mai răbdătoare persoane.

Murdock deschide un laptop negru îmbrăcat într-o husă protectoare şi urmăreşte semnalul proeminent cum pâlpâie pe harta digitală a întregului oraş Miami. Acest oraş era recunoscut ca fiind un centru major în finanţe, comerţ, cultură, media şi divertisment, iar destinaţia lor avea să fie unul dintre acestea, un club de noapte, se numea *Mansion Night Club*, situat pe bulevardul 1235 Plaja Miami Washington, atmosfera incendiara, muzica de calitate, băuturi pe măsură şi desigur fete frumoase, singura problemă constă în faptul că intrarea se realiza doar pe bază de invitaţii, era momentul că Spintecătorul să facă rost de una.

- E aproape. mărturisi Murdock observându-i numele în sistem. La doar câteva străzi distanţă. zise şi închise laptopul.

- Asta nu sună bine. afirma Samuel primind un încărcător plin pentru acea Beretta argintie.

- Mai mult de atât nu ne puteam apropia cu elicopterul. interveni

pilotul. În plus dacă ceva vine spre noi avem avantajul zonei deschise, îi vom vedea pe infectaţi venind de la sute de metri distanţă.

- Zona asta deschisă nu înseamnă neapărat un lucru bun. sugeră bărbatul cu o voce sumbră.

- Ce vrei să spui Samuel? întrebă maiorul pregătit să se dea jos din elicopter.

- Sunteţi o ţintă vizibilă aici, dacă veţi fi găsiţi de un grup de infectaţi, vă vor înconjura şi veţi fi copleşiţi.

- Îi putem ţine la distanţă până decolăm. zise pilotul alcătuind un plan.

- Mă îndoiesc. mărturisi Spintecătorul sincer. Aţi fi morţi în câteva minute, elicopterul nici nu se va ridica de la sol.

Deşi planul lui Murdock părea simplu, o misiune banală de recunoaştere apoi o extracţie dintr-un oraş devenit ostil, dar şansele îi priveau împotrivă, terenul era necunoscut cu mii de infectaţi putând să mişune chiar şi în acest moment în jurul lor, iar această locaţie prezenta un dezavantaj datorită vizibilităţii la care erau expuşi şi zonă largă greu de acoperit, însă precum a recunoscut şi pilotul, oraşul era îngropat în propria lui glorie de mult apusă, iar această secţie de poliţie era cea mai apropiată şi mai sigură locaţie de aterizare.

- Deci, cum spui să procedăm? îl întrebă maiorul Murdock.

- Mă duc singur. răspunse Spintecătorul verificând siguranţa pistolului şi baioneta de la gleznă.

- Nici vorbă Samuel, asta e sinucidere curată...

- Sinucidere? îl mustra ironic pe maior.

- Ştii ce vreau să spun Samuel, nu am riscat atâtea vieţi şi atâta timp de organizare cu misiunea asta de a te găsi în oceanul Atlantic pentru încăpăţânarea ta.

- Nu e încăpăţânare John. minţi el fără remuşcări.

- Atunci ce este? începu maiorul deranjat. Că simt civic şi al răspunderii sigur nu e.

- Ascultă-mă John, e singura cale ştii asta, aveţi nevoie de toate forţele pentru a rezista aici şi de a acoperi întreaga zonă în cazul unui posibil asalt, în plus sunt singurul care pot face faţă pericolelor de pe

drum.

Murdock nu era mulţumit şi în mod evident nu îi surâdea ideea aceasta, însă la naiba pentru a nu ştiu câta oară Spintecătorul avea dreptate, John ura când se întâmplă asta. Samuel era persoana potrivită când venea vorba de a trece printr-un câmp minat sau o zonă în flăcări, cam acelaşi lucru puteai spune şi despre o gloată de infectaţi violenţi şi periculoşi. Aria în care au aterizat părea într-adevăr nesigură, şi era greu de garantat siguranţa tuturor soldaţilor în cazul unui atac inamic, dar după cum a recunoscut şi pilotul, acesta a fost singurul spaţiu pe care l-a considerat la momentul dat adecvat pentru aterizare.

- Cum o vei găsi? întrebă maiorul privindu-l în ochii pătrunzători.

- Să fim serioşi, câte clădiri mai stau în picioare, nu poate fi atât de greu. mărturisi Samuel şi se îndepărta sfidător.

Era miezul zilei şi soarele se strecură timid printre norii pufoşi care acopereau cerul trist al acestei duminici. *Mansion Night Club*-ul era pustiu, doar rafalele de vânt îndrăzneau să se apropie de uşă solidă de la intrare cândva privită de o mulţime de oameni dornici să intre pentru distracţie. Luminile de afară erau stinse, totul părea abandonat, încă un loc părăsit fără urmă de supravieţuitori, doar uşa de urgenţă al cărui semn de *EXIT* încă pâlpâia lent în neştire. Dar poate că ceea ce se presupunea despre acest loc nu era în totalitate adevărat, nu era părăsit.

Era o cameră obscură la etaj, servise drept un birou pentru proprietarul clubului care obişnuia să se relaxeze ocazional în intimitatea lui proprie alături de un trabuc şi un Jack Daniel`s. Acum era un pat în mijlocul ei, jaluzelele erau trase şi nu permiteau prea multă lumină să intre să dezvăluie în totalitate încăperea, însă era îndeajuns pentru a observa prezenţa a două persoane.

Băiatul se ridică în şezut simţind briza răcoroasa caracteristică acestui anotimp. Era tânăr la o vârstă fragedă de douăzeci şi cinci de ani, avea un fizic dezvoltat pentru vârsta lui, era înalt şi chipeş aşa cum şi-ar fi dorit toate fetele îndrăgostite de idolii adolescenţei. Curios era faptul că tunsoarea lui neobişnuită într-un stil mai scurt pe părţi decât deasupra dezvăluia culoarea părului ca fiind albă, era evident vopsit căci

rădăcinile îi trădau adevărata nuanţa iar albul prezenta reflexii albăstriii în lumina puternică. Trupul era plin de tatuaje, povestea lui putea fi spusă doar prin acestea ca o cascadă de imagini care curgeau metodic şi fiecare exprimând o etapă importantă din viaţa sa. Avea pe spate o pereche de aripi de înger, pe fiecare până a acestora era inscripţionat un cuvânt care probabil avea o semnificaţie importanta. Pe braţul drept avea chipul celebrului personaj Joker din seria animată creată de scenaristul de benzi desenate Bob Kane, faţa lui era toată într-un zâmbet larg, aceeaşi cu care obişnuia să-l provoace pe inamicul său de moarte, Batman. Pe celălalt braţ era desenat un demon uriaş cu coarne care stătea într-o poziţie comică în care îşi dezvăluie fesele fundului. Mai erau multe altele, corpul lui bine clădit era plin cu astfel de picturi unice realizate înainte de epidemie, pe când tatuajele încă reprezentau o modă tabu.

Priveşte deoparte spre cealaltă parte a patului, zeiţa frumuseţii ce dormea liniştită lângă el cu umerii goi de culoare măslinie şi sânii acoperiţi cu un cearceaf subţire mătăsos, îi trezea o stare dornică de a-i atinge pielea.

Îşi aminti noaptea trecută pe care o petrecură împreună de parcă nu mai aveau să apuce ziua de mâine. Au dansat la parter pe muzica puternică a difuzoarelor, pe scenă pe care animatoarele cu articole vestimentare provocatoare obişnuiau să menţină o atmosferă incendiara. Au avut întregul bar la discreţie şi au petrecut cu o sticlă de vermut de calitate, apoi după ce amândoi se aprinseseră şi căpătară o stare relaxată, restul veni de la sine. Roşcată cu părul ondulat porni spre el dinspre scena de dans cu lumini orbitoare, paşii erau lenţi şi calculaţi, aşteptarea îl făcea să o dorească tot mai tare. Purta o vestimentaţie sexy formată doar din două piese, o bluză decoltată care-i dezvăluia într-un mod misterios sânii seducători şi pielea de sub buric, şi o fustă mini formată din trei dantele mătăsoase care-i punea în evidenţă coapsele atrăgătoare.

Băiatul o aştepta întins pe un fotoliu din care o privea cu mare atenţie, o lasă să-şi facă numărul incendiar în timp ce îşi termină ultimul pahar de băutură pe acea noapte. Muzica şi fumul încep să se risipească uşor şi să se piardă în neant, nu-i mai era gândul la nimic decât la fiinţă

erotică care-şi punea în valoare frumuseţea în ochii lui plini de recunoştinţă. Pe măsură ce se apropia de el pe acele tocuri înalte, îşi simţea inima bătând tot mai tare, suflul deveni tot mai greu, vroia să o atingă, să-i guste buzele şi pielea fină, dar ea nu-l lăsa, nu încă, trebuia să-l mai amăgească că orice femeie care vroia să fie dorită tot mai mult.

Ajunge în dreptul lui coborând graţios treptele scenei cu paşii ei în ritm de dans, apoi se întoarce cu spatele şi-şi ridică şuviţele de păr deasupra capului apoi le lăsa să alunece provocator pe spatele gol. Dar mişcările acelea suave pline de pasiune, şoldurile ei care se unduiau ameţitor prin fumul artificial, erau o privelişte superbă pentru ochii pofticioşi ai oricărui bărbat.

Katrina îi aruncă apoi o privire amăgitoare şi un zâmbet seducător iar după acea îşi apleacă trupul spre glezne, lent ca băiatul să aibă timp să-i admire mişcările şi să fie fermecat de fundul ei descoperit parţial sub fusta aceea purtată de adieri uşoare.

Nu mai poate îndura, rezistase suficient puterilor ei de seducţie şi tentativelor reuşite de cucerire, era timpul să profite din plin de acel corp pasional ce întrecea până şi viziunile domnişoarelor cu vârste de douăzeci de ani. Se furişează prin spatele ei în timp ce ea se ridică la fel de uşor, îl observă, îi urmăreşte ochii care nu se putea dezlipi defel de trupul acela voluptuos care inspiră încântare. Mâna parcă îi pleacă singura după sânul ei rotund iar când îl apucă în palmă, degetele lui obraznice îi admiră fermitatea şi sfârcul întărit. Îi simte fundul ambrozic şi forma lui seducătoare în totalitate frecându-se de organul lui întărit ce era pregătit să explodeze de nerăbdare. Îi fură o sărutare pasională gustându-i în sfârşit aroma buzelor acelea cărnoase, apoi o întoarce spre el şi o cuprinde de mijloc cu braţele sale solide. Gurile li se întrepătrund cu poftă barbară iar limbile se masează reciproc într-un fel discret şi excitant. Băiatul o apucă cu putere cu palmele de cele două fese fragede şi catifelate apoi o ridică în braţe încălecându-şi mijlocul cu picioarele ei cremoase. Se lăsă apoi să alunece uşor înapoi pe fotoliul relaxant din care fu sedus nedezlipindu-se încă de buzele dulci cu aromă de ciocolată. Katrina se dezlănţuie ispititor călare pe tânărul băiat peste care norocul a dat negreşit, şi îl ajută să-şi dea jos tricoul alb care se mulase pe

pectoralii lui datorită transpiraţiei ce i-o provoca. Sărutările nu încetează şi continuă să se dezbrace reciproc până la ultimul lucru vestimentar, apoi vor continua deasupra, în culcuşul lor armonios pe un pat moale de stejar.

Katrina l-a cunoscut pe tânărul Damon Morris în urmă cu aproximativ şase luni. Povestea nu este una lungă sau plină de evenimente palpitante, totul se petrecuse neaşteptat, s-ar putea spune că soarta a avut un rol important în întâlnirea lor. După izbucnirea epidemiei şi pierderea lui Samuel Blake, vrăjitoarea îşi petrecuse următorii ani din viaţa într-un grup de supravieţuitori care se adăpostiseră într-un mall central dotat cu toate facilităţile necesare să susţină pentru moment siguranţa lor. Îi ajunsese DCO cât pentru o viaţă întreagă şi nu a mai vrut să aibă de-a face cu ei mai ales după ce îl pierduse pe cel ce a ajutat-o să treacă prin cele mai grele momente ale vieţii. Murdock a încercat să o convingă să-şi schimbe judecată şi să accepte pierderea Spintecătorului aşa cum au făcut-o cu toţii, însă pentru ea nu era atât de uşor, amândoi se dedicaseră în totalitate unei vieţi renegate în lupta împotriva forţelor întunecate pline de mistere şi secrete, iar în final nu s-au ales cu nimic, decât cu durere şi o inimă frântă.

Drumul ei s-a despărţit de cel al supravieţuitorilor după ce aceştia au văzut cu ochii lor de ce este în stare femeia cu cunoştinţe în artele magiei negre. Alungată încă o dată de oameni care se tem de originea ei şi nu îi înţeleg puterile neobişnuite, Katrina alege apoi de a înfrunta viaţă şi primejdiile pe calea cea dura. Străbate oraş după oraş prin pustiu şi singurătate, şi ea încă nesigură de ceea ce caută de fapt, o cale de retribuţie pentru răul de care este responsabilă, sau poate ceva care să menţină vie amintirea regretatului Samuel Blake.

Avea să renunţe la viaţa peste aproximativ un an, sătulă să fie mereu pe drumuri izolate de neant, să fugă pentru totdeauna de infectaţii ce mişunau în fiecare oraş, sătulă de lumea crudă în care crescuse şi învăţase pe propria piele natura genetică de rea-voinţă a oamenilor. A căzut în cele din urmă în ghearele reci ale morţii, înconjurată din toate părţile într-o intersecţie de grupuri numeroase de infectaţi, era dispusă să se lase omorâtă, nu mai avea putere să lupte în această lume imperfectă.

Dar nu se întâmplă aşa şi neprevăzutul o întâmpină într-un chip frumos, Damon Morris o salva la timp, justiţiarul cu părul alb, eroul din vremuri apuse. Îşi riscare propria viaţa pentru a ajuta o necunoscută, era doar o supravieţuitoare pentru el atunci, cineva în pericol care avea nevoie de ajutorul lui, nu ar fi crezut pe moment că în timp va ajunge să se îndrăgostească atât de tare de ea încât acum ar fi dispus chiar să se sacrifice pentru binele roşcatei seducătoare. El i-a dat un rost vieţii, a convins-o că încă mai există lucruri care merită salvate şi trăite, a făcut-o să se simtă iar vie şi a umplut golul din suflet lăsat de Samuel.

- Întoarce-te lângă mine Damon! porunci ea întinsă pe aşternutul mătăsos.

- Cum o să mă convingi? o tachină el zâmbindu-i discret.

Katrina îşi strecoară apoi piciorul gol şi catifelat prin cearceaful alb dezgolindu-şi pulpa voluptoasă şi pielea măslinie lucioasă. Băiatul îl atinge uşor cu degetele sale provocându-i senzaţia relaxantă că este mângâiată de ceva atât de fin că parcă erau petale de trandafiri.

- Va trebui să te descurci mai bine de atât frumoaso. mărturisi el admirându-i chipul liniştit.

- Te laşi greu de cucerit văd, s-ar putea să fiu nevoită să-mi folosesc tehnicile secrete.

- Mi-ar plăcea să le văd.

- Ai grijă ce-ţi doreşti, ai putea fi ispitit. spuse Katrina lăsând cearceaful să alunece încet de pe sânii ei goi.

Damon se apleacă către ei admirându-le forma atrăgătoare şi excitantă apoi dădu să atingă sfârcul întărit cu vârful limbii poftind la aroma lor afrodiziaca.

- Nu ai voie, nu te las decât să priveşti. chicoti ea oprindu-i buzele din a atinge pielea uşor rece.

- Vezi, acum eşti tu cea care se lasă greu.

- Nu strica cu nimic dacă o fată se joacă puţin şi amăgeşte un băiat care evident o vrea. zise ea încrezătoare.

- Ce te face aşa sigură că te vreau? întrebă el încă încercând să-i sărute pielea dulce cu arome încântătoare.

Femeia începu să-i manipuleze dorinţele, se prefăcea că se

gândeşte cu strălucire la motivele pentru care ar vrea-o, de parcă nu ştia deja, de parcă nu ar fi fost evident pentru oricine.

- Poate are ceva de-a face cu felul cum arăt? insinuă ea flirtând în continuare discret.

- S-ar putea să ai dreptate. încuviinţă Damon. Dar cred că e mai mult de atât, cred că însemni mai mult decât un chip frumos.

Katrina îi cuprinde apoi obrajii duri în palmele ei fine şi-l trage cu gura în buzele ei nerăbdătoare, îl sărută cald cu pasiunea unei adolescente îndrăgostite, se simţea iar tânăra cu el, se simţea dorită, nu-şi mai amintea de când nu a mai fost atât de fericită, departe de crime, de organizaţii secrete şi departe de coşmarurile ocultului.

- Nu sta prea mult, încep să mă simt singură. mărturisi ea întorcându-se cu spatele descoperind prin aşternut fundul gol fermecător.

Băiatul se ridică apoi din pat şi se aşează în fotoliul tapiţat cu piele din spatele biroului masiv care susţinea un calculator al cărui monitor afişa numeroase camere de supraveghere din club. Pune mâna pe mouse şi începe să treacă de la o cameră la alta să vadă dacă poate identifica vreo neregulă în peisaj, trecu de vreo cinci camere din interior iar apoi cea care filma intrarea de lângă scena de dans, surprinde o prezenţă necunoscută.

- Nu se poate! exclamă el surprins.

- Ce s-a întâmplat? întrebă femeia căzând înapoi în braţele călduroase ale somnului.

- Nimic care să te îngrijoreze, doar că se pare că avem un invitat nepoftit.

Dar Damon era convins că toate uşile au fost închise cu lanţuri şi lacăte, iar atâta timp cât prezenţa lor nu era simţită în acest loc abandonat infectaţii nu aveau nici un motiv să caute gazde, în plus era unul singur, infectaţii umblau în grupuri, ceva nu era în ordine.

- Probabil e un infectat care s-a rătăcit şi cumva a reuşit să intre. insinuă ea relaxată.

- Mă îndoiesc. recunoscu băiatul ţâşnind din cameră.

Spintecătorul descoperă întunericul sumbru şi misterios în clubul de noapte Mansion, trecuse atâta amar de timp de când nu mai văzuse

interiorul unui astfel de loc încât nici nu îndrăzni să se amăgească în încercarea de a-şi aminti. Deşi de afară locul părea pustiu, privind înăuntru descoperă că mesele şi scaunele erau cât de cât aranjate şi neprăfuite, iar pe jos era curat, te-ai fi gândit că atunci când lumea a izbucnit în panică la răspândirea virusului, au dărâmat totul în jurul lor şi au fugit în grabă fiecare pe unde a apucat. Dar nu se găseau cioburi de sticle pe jos, nu se simţea nici un damf putrezit de băuturi vărsate şi nu zăceau trupuri neînsufleţite. Singurul loc al încăperii care îi atrase atenţia era un fotoliu tocmai în celălalt colţ al clubului care era întors cu faţa la scena de dans iar lângă el răsturnată pe jos o sticlă goală de vermut.

Samuel ascultă o pereche de paşi înceţi ce se furişează pe lângă el, ochii caută în secret o prezenţă necunoscută iar mâna lui apuca instinctiv pistolul de la brâu şi-l îndreaptă spre clovnul cu chip înfiorător.

- Sunt eu domnule Spintecător, liniştiţi-vă! zise creatura afişându-se cu zâmbetul larg şi dinţi ascuţiţi.

- Iarăşi tu? afirma bărbatul cu regret retrăgând pistolul la locul lui.

- Desigur, v-am spus că nu vă voi părăsi niciodată, vă apăr spatele. mărturisi măscăriciul prefăcându-se că se adăposteşte de focuri de arme.

- Chiar nu ai găsit nici un alt suflet blestemat să-l chinui şi să mă laşi pe mine în pace? întrebă Samuel îndepărtându-se de el cu paşi lenţi.

- Haideţi domnule Spintecător, nu fiţi aşa. zise Bellathonis căutându-i ochii cu privirea. Am făcut o echipă bună data trecută când ne-am întâlnit.

Samuel Blake căzu pe gânduri mânat de conştiinţa lui pătată de atâta sânge şi încearcă să-şi aducă aminte ce s-a întâmplat ultima oară când s-a ciocnit de acest monstru al naturii, se întâmplaseră multe de atunci. Îşi aminti, era pe scările din interiorul unei clădiri, fugea pe nişte scări pe urmele maiorului Murdock spre acoperiş. Un grup de infectaţi care îi atacaseră şi în oraş îl fugărea, unul aproape apuca să-l înhaţe cu ghearele lui putrezite când bufonul acesta atipic cu înfăţişare respingătoare îl salvează de pericol, şi acum va să zică că-i este dator clovnului, s-o creadă el.

- Îmi amintesc. răspunse Spintecătorul dezamăgit. De ce m-ai ajutat?

- V-am mai spus domnule, de-asta sunt aici, să am grijă de Samuel Blake şi să-l însoţesc în misiunile lui.

- Nu am nevoie de ajutorul tău.

- Aşa spuneţi dumneavoastră domnule Spintecător. zise Bellathonis începând să-l calce pe nervi. Dar eu ştiu mai bine, drumul s-ar putea să te poarte pe meleaguri nedescoperite încă, iar atunci îţi vei dori să ai un prieten.

- Despre ce vorbeşti? De unde ştii ce mă aşteaptă? Cine te-a trimis să mă urmăreşti? întrebă bărbatul cu un ton acuzator.

- Toate la timpul lor domnule Spintecător. răspunde monstrul zâmbind mulţumit.

Samuel renunţa la ideea de a încerca a-l înţelege pe acest personaj desprins parcă din imaginaţia sa, până la urmă nici măcar nu era sigur că nu asta era, o creaţie macabră a inconştientului sau traumatic, nici până în acest moment nu ştia dacă vorbeşte într-adevăr cu fiinţa numită Bellathonis, sau vorbeşte singur. Asta era, nu poate stoarce informaţii de la el pentru că nu există, nu are ce să-i spună despre Cutia Pandorei, despre virus ori despre ceea ce-l aşteaptă pentru că nu e real, trebuie să-l facă să dispară.

- E timpul să pleci, mă întâlnesc cu cineva aici. spuse bărbatul apropiindu-se încet de fotoliul din fata scenei de dans.

- O da, ştiu, frumoasă Katrina Craft. susţinu măscăriciul adoptând o postură macho şi o ţinută de club. Frumos loc şi-a ales să zăbovească, petrecăreaţa, nu aş fi crezut-o genul, dar sunt gata pentru ea. continuă Bellathonis punându-şi o pereche de ochelari de soare inadecvaţi în acest mediu întunecat.

- Gura hidosule, nu o să te apropii de ea.

Clovnul dezvălui o privire dezamăgită afişată în mod intenţionat să fie observată de Samuel, apoi renunţă la cămaşa cu mâneci scurte şi pantalonii mulaţi cu turul lăsat, începuse să se obişnuiască să-l vadă făcând asta, ştii schimbându-şi costumaţia într-o clipă, era un măscărici şi ştia să-şi joace rolul bine, deşi era posibil să poată face mai multe rele

decât schimbatul unor ţoale. La naiba ce îşi spune, Bellathonis nu există, şi cu cât stă mai mult de vorbă cu el şi îl priveşte îşi va dovedi contrariul, atunci va fi clar că a înnebunit.

- Bine domnule, accept asta doar pentru singurul fapt că sunteţi prietenul meu, iar prietenii nu-şi fură femeile. încuviinţă bufonul.

- Nu e femeia mea. recunoscu Samuel cu un sentiment discret de dezamăgire. Acum nu mai este.

- Toate relaţiile au probleme la un moment dat domnule Spintecător, nimic din ceea ce nu poate rezolva un pic de kamasutra.

- Ce poate să ştie un ciudat ca tine despre asta? întrebă el într-un mod hilar.

- Aţi fi surprins, când vine vorba de femei trebuie să recunosc fără modestie că sunt un adevărat doctor al dragostei. mărturisi măscăriciul mimând un gest pervers cu o serie de mişcări din bazin care-i puneau în evidenţă organul sexual.

- Mă îndoiesc că s-a născut nefericită care să accepte să se culce cu tine. insinuă Samuel privind apoi scena de dans pe care se vedeau urmele unor paşi feminini.

- Câte femei frumoase mi-au trecut prin pat că nici nu le mai ţin minte numele, da domnule. recunoscu zelos. Trebuia să le placă doar mi-am etalat vanitatea în mii de aventuri amoroase.

- Mai de grabă mii de dezamăgiri. îl corectă Spintecătorul amuzat de spusele creaturii.

Bărbatul ajunge în dreptul fotoliului şi apucă în mâna sticlă goală apoi o duce la nas. Miros proaspăt, izul alcoolului de pe gura sticlei încă se simţea cu uşurinţă, un fapt improbabil dacă era lăsată acolo de ani de zile, cineva a fost aici de curând.

- Domnule Spintecător! strigă Bellathonis încântat.

- Ce este? întrebă el rezervat.

- Uitaţi ce am găsit! spuse măscăriciul ridicând o ţigaretă intactă găsită pe una dintre mese.

Samuel se repede spre el cu paşi grăbiţi şi o smulge din ghearele lui scârboase apoi o apucă în colţul gurii. Se căuta în toate buzunarele posibile şi descoperă că nu are nici o brichetă, iar pe acele mese de

asemeni nu putea găsi nici una, la naiba.

- Ai un foc? îl întrebă pe Bellathonis care-l urmărea cu admiraţie.

Într-o clipă bufonul îşi schimbă din nou costumaţia şi aparenţele înşelătoare şi adoptă înfăţişarea unui mafiot în costum de firma cu sacou, pantaloni, cămaşa şi cravata. Apoi Samuel îl urmăreşte nedumerit cum vara mana în interiorul sacoului şi scoate un pistol negru pe care i-l îndreaptă spre fată. Bărbatul îl priveşte relaxat şi oarecum jignit de intenţia zadarnică a măscăriciului cu aspect dur. Degetul strânge trăgaciul armei şi capătul se aprinde cu o flacără mică asemănătoare brichetei, cu care îi aprinde ţigareta Spintecătorului, Bellathonis râde apoi mulţumit că i-a captat atenţia şi i-a reuşit încă un număr teatric de comedie pură.

- Credeţi că o veţi găsi aici până la urmă pe doamna Katrina Craft? întrebă el revenind la costumaţia obişnuită de clovn.

- Sunt sigur că da. încuviinţă bărbatul.

- Ştiţi ceva domnule Spintecător?

- Ce?

- Nu cred că e singură. mărturisi măscăriciul că în clipa următoare un foc de armă să-i spulbere ţigareta din gura lui Samuel.

Privirea lui caută agitată prin întunericul sumbru străpuns alocuri de raze proaspete de lumină, senzaţia pe care o simţi atunci când tutunul îi exploda în faţa ochilor îl nelinişti, era puţin probabil să fie Katrina, ea l-ar fi recunoscut, şi atunci de ce această teamă neobişnuită faţă de un atacator misterios?

O siluetă se strecoară din umbrele unui hol îngust ce dădea spre scările dinspre etaj, chipul nu i se vedea încă învăluindu-se sinistru absorbind negura în favoarea lui, purta o geacă de piele veche de culoare roşie şi altceva ce Spintecătorul observă la spatele lui, forma lată şi lucioasă a unei lame tăioase, o sabie.

- Nu era nevoie să faci asta. mărturisi Samuel suprimându-şi furia.

- Ţigările alea or să te ucidă într-o zi, tocmai ţi-am salvat viaţa. răspunse individul misterios.

- Dacă m-ai cunoaşte ai înţelege că nu o vor putea face. spuse Spintecătorul uşor amuzat.

Băiatul se apropie de lumină cu paşi lenţi şi atenţi, încercau fiecare să descopere persoană cu care conversau, singurul lucru care le stătea în cale era scena de dans şi distanţă de câţiva metri învăluită într-o pulbere întunecată.

- Cine eşti? întrebă nemuritorul cu aspect fioros.

- Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare dat fiind faptul că ai examinat acest loc de parcă îţi aparţinea.

- M-ai urmărit! insinuă bărbatul observând camerele de supraveghere din colţurile tavanului.

Damon Morris încuviinţă şi păşi în fata înfruntându-şi curajos adversarul cu chip de mort, nu ştia la ce să se aştepte din partea lui, însă un individ care umblă singur printr-un oraş împânzit cu infectaţi, spunea despre el multe, una la mâna că nu se temea de moarte, iar altă că acest lucru îl dovedea periculos.

- Caut pe cineva. începu Spintecătorul măsurându-l cu privirea. O femeie, am motive să cred că e aici.

- Caută în continuare, nu e nici o femeie pentru tine aici. răspunse băiatul dezvăluind în spatele hainei o pereche de pistoale argintii.

- Am o vagă impresie că minţi, nu mă descurc prea bine în conversaţiile cu mincinoşii, tind să-mi pierd firea. îl ameninţă bărbatul pregătit în orice clipă să scoată Beretta aceea de la brâu.

- Nu cred că-mi place atitudinea ta, ar fi mai bine să pleci, îmi pun mari speranţe că încă îţi aminteşti pe unde ai intrat.

- Nu pot face asta.

- Atunci s-ar putea să avem o problemă. mărturisi Damon atingând mânerele pistoalelor cu degetele.

- Ascultă! zise Samuel calm. Putem să facem asta pe calea cea dură, sau pe cea şi mai dură. continuă el observându-i mişcările ameninţătoare.

- Nu mai e nimic de zis. susţinu băiatul îndreptând fulgerător armele spre adversarul său.

Rafale de gloanţe străpung golul de întuneric ce adăpostea spaţiul sumbru al clubului, iar Samuel se adăposti lent şi fără panică în spatele unui stâlp de beton din care bucăţi de ciment începură să izbucnească. Pistoalele erau clar modificate, probabil de un traficant mărunt care avea o mică afacere în perioada dinainte de epidemie, acestea trăgeau focuri automate capabile de trei din acele gloanţe Magnum 44 pe secundă, DE44 Desert Eagle Mark XIX se numeau, în palmele lui Damon purtau alt nume, *Sentinţa la Moarte.*

Spintecătorul îşi priveşte tricoul găurit după ce focurile de arma se opresc iar gloanţele sunt scuipate din pieptul său solid care nu lasă nici o urmă de răni. Damon se ascunde înapoi în întunericul periculos care adăposteşte neprevăzutul, îşi încarcă pistoalele lucioase constrâns de faptul că deşi era sigur că şi-a atins ţinta, adversarul său era încă în picioare.

Samuel scoate de brâu arma şi străbate încăperea într-un ritm accelerat deschizând focul de armă din mers. Băiatul cu părul deschis răspunde la asalt şi ţâşneşte din spatele unei canapele zdrenţuite dezlănţuind infernul de plumb asupra celui cu chip desfigurat. Spintecătorul suporta asprimea dureroasă a gloanţelor încinse care îi penetrează trupul în numeroase locuri în timp ce focurile sale de armă nu îşi ating nici una ţinta, fiecare a fost spulberat de gloanţele acelor Desert Eagle sfidătoare, cu aşa precizie nemaivăzută.

- Cum ai reuşit să faci asta? întrebă Samuel adăpostindu-se în spatele unui alt stâlp schimbând încărcătorul în acelaşi timp.

- Un truc pe care nu îl pot deconspira. răspunse Damon ascuns în umbrele întunericului. Tu cum de reuşeşti să rămâi în viaţă?

- Un blestem care mă împiedică să pier.

- Blestem zici? susţinu el surprins. Unii ar considera darul imortalităţii o binecuvântare.

- Dacă ar fi trăit cât mine nu ar mai fi de aceeaşi părere.

Cei doi îşi analizează tensiunea şi agitaţia din voce, nici unul nu îndrăzni să atace, erau adversari redutabili, amândoi războinici neînfricaţi care au supravieţuit prin epidemia apocaliptică care a restrâns numărul populaţiei la un sfert, căci dacă virusul nu te dobora, cei

infectaţi o făceau cu siguranţă. Era oare posibil că Spintecătorul să-şi fi găsit naşul?

- Mă tem că nu am prevăzut un schimb de focuri atât de îndelungat, de obicei ţintele mele nu sunt nemuritoare, duelul cu tine m-a lăsat fără gloanţe.

- Să înţeleg că acum e momentul în care îmi spui să renunţ la armă, să luptăm ca bărbaţii? sugeră Samuel deloc surprins.

- Nu chiar, mă descurc şi fără ele. răspunse băiatul dispărând în neantul pustiu.

Ecoul paşilor săi calculaţi se auzea pretutindeni, în acest moment inoportun îi era imposibil să îşi dea seama de prezenţa băiatului, cumva parcă perseverenţă de care dădea dovadă era dobândită în urma unui simţ neobişnuit de a se face nedescoperit. Spintecătorul iese din spatele stâlpului cu pistolul armat cu acest ultim încărcător de care nu-i menţiona adversarului său. Îl caută cu privirea printre mesele spulberate de gloanţele ce au produs ravagii, în spatele barului peste care zăceau cioburi de sticlă şi alcool vărsat, pe scenă de dans deasupra căreia se ridică o pulbere de praf, dar nu era nici urmă de Damon.

O lumină pală se aprinse într-un roşu înflăcărat pentru câteva clipe fulgerătoare iar băiatul ţâşni cu repeziciune apucând în ambele palme mânerul sabiei solide cu lama lată. Spintecătorul îndreaptă pistolul spre el şi trage câteva focuri de armă în acea direcţie încercând să despartă iluzia întunericului de silueta atacatorului. Gloanţele trec pe lângă ţinta şi se opresc în zidurile dure ale holului îngust în care fu văzut băiatul pentru prima oară. Aceeaşi lumină roşiatică izbucneşte vioaie dezvăluind urme misterioase de supranatural şi Damon se face nevăzut în ea. Samuel priveşte în jur nedumerit, oare ochii îi jucau feste sau acest individ ducea limita paranormalului la un alt nivel.

Surprinde cu coada ochiului făclia de lumină ce se risipeşte în gol apoi sabia băiatului îl ratează cu câţiva milimetri proptindu-se în barul putred de lemn, aprins vopsit. Spintecătorul se fereşte de încă un atac al lui Damon care părea a se năpusti spre el cu o violenţă aparte, nesăbuită însă, iar apoi băiatul îl înjunghie în abdomen cu atâta forţă încât vârful spadei ţâşni prin spatele bărbatului eliberând o explozie de

sânge. Samuel se dovedeşte slăbit în urma acestui atac intens iar genunchii nu mai par să-i susţină greutatea, se prăbuşeşte la picioarele băiatului descoperind că sângele îl părăsea chiar şi prin deschizătura gurii.

Damon îl priveşte stingher, nesigur dacă şi-a îndeplinit scopul şi l-a înfrânt pe acest nemuritor sau doar l-a enervat mai tare. O neînţelegere izbucnise acest conflict până la urmă, nici unul având un motiv întemeiat de a-şi lua viaţa altuia, însă mândria uriaşă ce râvnea în ei a demonstrat că această sală nu a fost suficient de încăpătoare pentru testosteronul celor doi.

Spintecătorul îşi mişcă braţul într-un gest spasmatic de inconştienţă, apoi uşor se ridică de la sol cu acea sabie încă înfiptă în trupul lui, simţea metalul rece cum îi atingea organele, simţea lama tăioasă atunci când muşchii i se contractau, îi râde în faţa tânărului spadasin.

- Ce naiba eşti? întrebă băiatul neputând a-şi crede ochilor.

- Cel mai mare coşmar al tău. răspunse Samuel apucându-i ceafă cu palmele.

Figura tânărului Damon este izbită într-un mod violent de tejgheaua barului cu esenţă proaspătă a alcoolului vărsat, cioburile mărunte de sticlă îi penetrează pielea provocându-i câteva tăieturi uşoare. Spintecătorul profita de moment pentru a-şi scoate din abdomen acea sabie greoaie care aproape îl făcu să se îngrijoreze pentru viaţa lui, Damon capitulează slăbiciunea bărbatului şi decide fără a sta pe gânduri să se arunce înapoi într-o luptă de modă veche. Pumnii celor doi se întâlnesc cu figura celuilalt împroşcând împrejur guri zdravene de sânge, doar că în timp ce băiatul cu aspect arătos devenea tot mai desfigurat, loviturile lui Samuel nu lăsau nici un semn.

Damon reuşeşte să arunce un ultim picior care îi deplasează maxilarul Spintecătorului fracturându-i câteva oase, ca apoi să cedeze epuizării. Îngenuncheat în faţa bărbatului care-şi aranjează osul facial înapoi la locul lui pentru a se suda corespunzător, tânărul urmăreşte paşii care se apropiau de el, era dispus să încaseze încă o lovitură înainte să cadă în inconştienţa, era un luptător în inima lui şi era de apreciat asta,

Samuel cu siguranţă o făcea, dar cum toate lucrurile bune aveau un sfârşit, era timpul de noapte bună, a fost distractiv, i-a oferit o confruntare cum nu mai întâlni de multă vreme.

- Încetaţi! se auzi ţipătul unei femei din depărtare.

- Nu te băga! porunci Damon zelos scurgându-şi ultimele picături de sânge prin colţul gurii. Am totul sub control. mărturisi el în continuare inapt să se ţină pe picioare.

Samuel Blake se întoarce lent cuprins de emoţie recunoscând vocea care-i răsună în minte că glasul unei privighetori, era Katrina, frumoasa lui vrăjitoare.

- Samuel? constată ea şocată recunoscându-i identitatea.

- Te bucuri să mă vezi? întrebă el întâlnindu-i ochii cu privirea.

Era încă goală, acoperită doar cu cearceaful alb care-l înfăşură în grabă în jurul sânilor, era desculţa asta observă bărbatul, iar picioarele ei erau împrejmuite de cioburi de sticlă.

- Cum e posibil? Eşti mort, ştiu sigur că eşti. mărturisi ea neputând încă să-şi revină din şoc.

- Vă cunoaşteţi? interveni Damon între pragul anticipat de inconştienţă.

- Obişnuiam să cred asta, dar luând în vedere situaţia de faţă se pare că m-am înşelat. răspunse Katrina apropiindu-se cu atenţie de tânărul băiat snopit în bătaie.

- Chiar şi acum poţi să mă judeci? întrebă Samuel pe un ton răstit acuzator.

- Mă aşteptam la mai mult de la tine, decât să cauţi bătaie cu cineva care ştii că nu-ţi este pe măsură. zise ea dezamăgită. Te-ai simţit bine, te-a făcut să te simţi superior lui?

- Hei stai puţin! spuse Damon întrerupând conversaţia. Cine a spus că nu sunt pe măsura lui, îi pot face faţă, nu am terminat. continuă el reuşind să se ridice pe picioare.

- Cat eşti de prostuţ dragul meu. mărturisi Katrina cu drag apucându-i obrajii mânjiţi cu sânge în palmele ei fragile. Ai fi în stare să te baţi cu întreaga lume pentru a-ţi apăra principiile. prelungi ea momentul ca apoi să-l sărute uşor.

- M-aş lupta doar pentru ceva care merită, pentru tine.

Samuel fu imediat cuprins de furie, mânie, şi alte sentimente revoltătoare printre care se strecură discret şi gelozia, nu putea accepta imaginea acestui peisaj, nu o văzuse niciodată în braţele unui alt bărbat, cu atât mai puţin al unuia de douăzeci şi cinci de ani.

- Stai puţin că nu par să înţeleg. rosti Spintecătorul pe un glas răstit. Murdock mi-a spus că m-ai plâns, că ai fost cea mai afectată de moartea mea dar acum văd cu câtă uşurinţă ai putut să mă înlocuieşti.

- Nu îndrăzni Samuel! porunci ea. Nu ai nici un drept să mă judeci.

- Uite cum zăceam eu îngropat în abandon şi tu te-ai aruncat în braţele unei versiuni mai mature a lui Justin Bieber.

- Te-am jelit Samuel, într-un aşa fel încât nu-ţi poţi imagina, dar ce ai fi vrut să fac, relaţia noastră era terminată dinainte că epidemia să izbucnească, înainte să te pierdem în Olimp, aşa că nu-mi arunca acum reproşurile tale de gelozie, e prea târziu.

- Nu e vorba de gelozie cât de altruism. minţi el cu bună ştire. Unde-ai fost când totul s-a năruit în jurul meu?

- Gata Samuel! se răsti vrăjitoarea aprinzându-şi ochii cu văpăi de flăcări. Înţelege că nu puteam să fac nimic, nici unul dintre noi, DCO a fost compromisă după ce s-a răspândit virusul, nu mai dispuneam de resursele să te căutăm, oraşele erau invadate cu infectaţi.

- Şi aşa că m-aţi abandonat. recunoscu el dezamăgit.

- Nimeni nu a vrut să facă asta Samuel, de ce nu mă crezi?

- Se pare că cineva nu a renunţat la mine, în timp ce voi v-aţi împrăştiat şi v-aţi refugiat aşteptând moartea să vă bată la uşă, cineva a crezut în mine şi a continuat să mă caute, altfel nu aş sta acum în faţa ta.

- Dar gândeşte-te Samuel! începu ea lăsând întâi liniştea să calmeze spiritele. De ce acum? De ce nu ai fost găsit mai devreme şi de ce Murdock te-a căutat doar acum când are nevoie de tine? insinuă Katrina lăsând urme de întrebare.

- Ce te face să crezi că doar acesta e motivul pentru care m-a căutat?

- Doar ai venit după mine nu? Ce altceva ar vrea de la tine decât

să-i găseşti pe ceilalţi să ne arunce în altă misiune de sinucidere? mărturisi roşcata calmându-şi furia.

- Poate am venit doar să te văd, îmi era dor de tine. spuse Spintecătorul recunoscându-şi cu greu adevăratele sentimente.

- Scuteşte-mă Samuel, perioada aia s-a sfârşit de mult, ştiu de ceva vreme cât de puţin însemn pentru tine.

Damon continua să zacă neputincios între ei ascultându-le involuntar conversaţia ideală pentru un loc mai intim, îi era evident că cei doi avuseseră un trecut împreună, probabil şi unul mai intens decât cel al unei simple prietenii. Nu îndrăznea să îi întrerupă însă, se întrebă între timp cum poate fi descris cel mai bine acel sentiment greu de denumit atunci când un bărbat revine în viaţa femeii pe care o iubeşti.

- Nu înţeleg ce ai fi vrut de la mine Katrina. începu Spintecătorul înainte să fie oprit.

- O viaţă normală. răspunse ea cu sufletul îndurerat. Vroiam doar să mă iubeşti. Sau ţi-ai fi schimbat sentimentele pentru mine atunci când aş fi îmbătrânit şi tu nu?

- Cum poţi crede asta? o întrebă apropiindu-se tandru cu paşi înceţi.

- Atunci care era motivul? spuse ea strângând mai tare în palme mâna lui Damon.

- Cum puteam face asta să meargă? întrebă el revoltat. Mă vezi ducând o viaţă normală de familie, să cresc copii, să am o slujbă obişnuită? Voi trăi veşnic Katrina, constrâns de faptul că toţi la care ţin vor pieri înaintea mea.

- De ce ar trebui să te împiedice asta să fii fericit măcar pentru o dată în viaţă?

Samuel întinde lent mâna spre părul ei ondulat şi dă la o parte o şuviţă dezvăluindu-i în totalitate splendoarea chipului ei superb. Sângele fierbea în venele lui Damon care cu greu îşi astâmpăra furia generată de gelozie, îşi încleştă dinţii cu putere simţindu-şi maxilarul izbucnindu-i în gură, dacă individul ăsta care vine după câţiva ani să revendice ceva ce crede că-i aparţine nu se opreşte aici, îl va opri el.

- Pentru cei ca noi nu există fericire, ar trebui să ştii asta mai

bine ca oricine. zise bărbatul observând-o sfioasă atunci când i-a atins pielea obrazului fin.

- Te înşeli Samuel. mărturisi ea retrăgându-se în braţele tânărului băiat. În final cu asta vei rămâne, doar cu nemurire.

Sfidat de argumentele frumoasei vrăjitoare, devine clar în cele din urmă pentru Spintecător că Katrina Craft şi-a găsit jumătatea pentru care merită să lupte în continuare deşi şansele le sunt mereu împotriva pentru cei ca ei, diferiţi să le spunem. Orgoliul ce-i macină lăuntrul îl motivează să caute o explicaţie pentru schimbarea ei bruscă de comportament şi pentru această aventură amoroasă cu un băiat despre care ştiau atât de puţine, însă nu putea recunoaşte cu voce tare că a fost vina lui că s-a ajuns aici. Samuel a fost cel care a îndepărtat-o atunci când Katrina începu a-l iubi cu şi mai multă pasiune, el a constatat faptul că Divizia de Combatere a Ocultului şi misiunea lor nesfârşită de a pune capăt răului era mai presus de propria lor viaţă, dacă nu ar fi renunţat la ea de atunci, dacă i-ar fi arătat câtuşi de puţin ca tine la ea mai mult decât la viaţa însăşi, ar fi fost şi acum împreună.

- Ar trebui să pleci Samuel. mărturisi femeia pornind cu Damon de mână spre holul îngust ce duce spre etaj.

Bărbatul îi priveşte cu mintea încă tulbure incapabilă să proceseze atâtea întâmplări care se petrecuseră într-un timp atât de scurt. Era clar fericită cu acest băiat, aşa cum el nu a putut să o facă, doar bariera dintre bucurie şi gelozie va stabili ce va face Spintecătorul mai departe. Să o lase să plece cu cel de care este îndrăgostită şi să nu-i mai deranjeze niciodată, sau să încerce să îşi îndeplinească scopul venirii sale?

S-a hotărât după câteva clipe, înainte ca cei doi amorezi să se piardă în întunericul dinspre scări, îşi satisfăcu curiozitatea de a o găsi în siguranţă şi se bucura că Katrina a găsit mijloacele de a-şi impune punctul de vedere prin voinţa de a apăra ceea ce îşi doreşte, însă gândul că nu era el acel ceva, durea îngrozitor. Trebuia să o mai aibă lângă el, chiar şi dacă nu era a lui, dar măcar atât cât să-i simtă prezenţa alături.

- Murdock şi cei din DCO zic că ar putea şti ce a cauzat epidemia. spuse Spintecătorul menţinându-şi poziţia în mijlocul

încăperii.

- Samuel, doar ştii că te foloseşte. începu ea oprindu-se din mers. Nu-ţi mai face singur rău şi renunţă la ideile nesăbuite ale maiorului.

- Nu te-ai săturat Katrina să trăieşti mereu pe fugă, nesigură dacă vei supravieţui dimineţii următoare, să găseşti hrană de pe o zi pe alta? Dacă ştii că ai avea puterea să schimbi totul, nu ai face-o?

Frumoasă făptură cu ochii de smarald se opri în cele din urmă înstrăinată de speranţă, Samuel o citi că pe o carte deschisă, era clar că încă o cunoaşte mai bine ca oricine. Da se săturase, şi precum îşi amintea cu câteva luni în urmă era dispusă să renunţe la viaţă dacă acest personaj ce a aprins flacără în inima ei nu apărea. Dar faptul în sine era că dacă se va hotărî într-un sfârşit să se alăture Spintecătorului pe drumul pierzaniei, ar putea pierde pentru totdeauna şansă la o viaţă fericită alături de cel de care e îndrăgostită.

- Nu se merită frumoaso. zise Damon văzând-o tot mai nesigură. Nu trebuie să faci asta, nu le datorezi nimic.

- Ştiu dragul meu. Şi deşi sunt conştientă de faptul că mi-au distrus viaţa, când a venit vorba de activităţi supranaturale şi salvat lumea de ameninţări de care nu era conştientă, divizia nu a fost întrecută de nimeni. Dacă ei susţin că au descoperit cauza din care a izbucnit virusul, ar putea fi şi o cale să-l oprim.

- E doar că... începu băiatul. Nu vreau să te pierd. mărturisi el privindu-i chipul gingaş puţin sub statura lui.

- Nu o să mă pierzi. răspunse Katrina zâmbindu-i cald şi cu afecţiune. După ce toate astea se vor termina, vom avea dreptul la o viaţă normală împreună.

Samuel îi priveşte nerăbdător în acea negură uitată şi le asculta conversaţia plină de dulcegării care părea că nu se mai termină, tocmai pentru faptul că el nu i-a vorbit aşa, a pierdut-o, că nu a ştiut să-şi arate sentimentele. Când va înţelege ideea că o femeie trebuie atât cât să simtă, să vadă şi să audă dragostea ce i-o poartă cineva, Katrina va fi a lui, până atunci să se mulţumească cu privitul de la distanţă.

- Trebuie să-ţi mărturisesc Katrina. spuse Spintecătorul sincer.

S-ar putea să fie o călătorie fără întoarcere.

- Nu aşa sunt toate? răspunse ea ironică.

- Mă duc să mă spăl puţin şi te aştept aici. zise Damon cu sângele uscat complet pe faţă.

- Stai puţin! interveni Samuel revoltat. Playboy-ul ăsta nu vine cu noi.

- Nu fi prostuţ, sigur că vine.

Nu avea nici un rost să se certe cu ea pentru că ştia că e o bătălie pe care nu avea să o câştige, îl învinsese pe Damon în lupta fizică datorită imortalităţii sale inepuizabile dar nu-i putea refuza dorinţa Katrinei, căci nici o forţă divină nu l-ar fi ajutat în acea ceartă.

- Mă duc să mă schimb, revin îndată. mărturisi femeia pierzându-se în întuneric admirată de ambii bărbaţi.

Tânărul Damon dispare pentru câteva clipe într-o toaletă de la parter folosită de către clienţi pe vremea când clubul era deschis, şi îşi priveşte chipul desfigurat parcă nu prea aşa atrăgător. Dă drumul la robinetul chiuvetei şi îşi umple palmele cu apa cristalină apoi o aruncă pe faţă, se curăţa de sângele uscat ce se închegă rapid pe piele şi descoperi o tăietură urâtă la arcada dreaptă, avea şi o vânătaie pe unul dintre pomeţi iar buza inferioară puţin crăpata, ei bine cel puţin a rămas cu fata.

Spintecătorul îl aşteaptă la bar şi pregăteşte două pahare goale cu o sticlă nedesfăcută de Jack Daniel`s care cumva a supravieţuit infernului de gloanţe. Damon se arată în scurt timp, îşi aruncă braţele în mânecile gecii roşii pe care o dădu jos pentru a se spăla şi se aşează apoi lângă bărbatul cu care se confruntă.

- Ce zici să îţi fac cinste cu un pahar puştiule, să vezi că nu am resentimente faţă de tine? zise Samuel cu un zâmbet în colţul gurii.

- Nu este prima oară când iau parte la o bătaie de bar, în afară de asta nu beau cu persoane nesuferite. mărturisi băiatul apucând de sub tejghea o sticlă ascunsă de Wembley Dry Gin la 0,7 mililitri pitită pentru zile negre, părea a fi una dintre ele.

Spintecătorul izbucni în râs, tipul părea totuşi dispus să glumească şi să facă mişto de el deşi cu câteva minute în urmă îşi

împărţeau pumni şi picioare ca doi gladiatori, asta dovedea că deţinea un tupeu arogant pe care nu se sfia să i-l arate căci nu se teme de el, lucru de admirat pentru un puşti.

- Ştii, poate dacă ne-am fi cunoscut sub alte circumstanţe, s-ar putea să te fi plăcut. aprobă bărbatul desfăcând sticlă de whisky şi luând un gât zdravăn din ea având în vedere că partenerul lui de băutura nu vroia.

- Sincer mă îndoiesc, nu obişnuiesc să mă împrietenesc cu persoane care încearcă să mi-o fure pe cea pe care o iubesc. mărturisi Damon turnându-şi cam două degete de gin într-un pahar.

- Stai puţin puştiule, să fie clar, nu încerc să ţi-o fur, e vorba strict de afaceri. începu Spintecătorul căzând prada gustului intens. Şi pe deasupra a fost a mea mai întâi. continuă el vrând să-i rănească orgoliul.

- Cum ai zis şi tu, bătrâne. menţiona băiatul afişându-se calm cu paharul în mână. A fost a ta, dar te-ai învechit, a trecut la lucruri mai bune, şi mai arătoase.

Cei doi se privesc apoi şi izbucnesc în hohote de râs, poate că alcoolul li se urcase deja la cap şi îşi pierdeau minţile pe măsură ce sticlele se goleau, sau poate chiar începuseră să se obişnuiască unul cu celălalt şi descopereau că aveau multe lucruri în comun. Cumva alcoolul pare o explicaţie mai plauzibilă în situaţia lor.

- Trebuie să recunosc că au fost momente când ne-am luptat, când aveam impresia că-mi dispari din faţa ochilor. mărturisi Samuel întorcându-se cu faţa spre el.

- Poate că ai dreptate, poate că privirea nu te înşela. răspunse tânărul cu modestie.

- Adică chiar asta făceai?

- Întocmai. încuviinţă Damon. Am perfecţionat abilitatea de a mă teleporta pe distanţe scurte, cu condiţia să am vizibilitate asupra locului unde vreau să apar, altfel m-aş putea înţepeni într-un perete sau ceva.

- Şi doar nu am vrea asta. glumi bărbatul.

- Nu şi dacă cel ce trage în mine e nemuritor.

- Dar am văzut o lumină roşie puternică atunci când dispăreai, că

o poartă.

- Ai dreptate, prin ele mă deplasez. recunoscu Damon terminându-şi paharul de băutură care îi mai amorţi puţin durerea bătăii.

- Şi atunci, ce se afla de cealaltă parte? întrebă Samuel neastâmpărându-şi curiozitatea.

- Asta bătrâne, vei afla altă dată. răspunse tânărul.

Scena este întreruptă brusc de apariţia vrăjitoarei cu părul de foc, care îi surprinde într-un mod cum nu s-ar fi aşteptat. Nu cu ghearele încleştate în gâtul altuia aşa cum şi-ar fi imaginat după toate insultele şi loviturile care şi le-au aruncat, ci povestind că doi vechi prieteni la un pahar de băutură.

- Vă întrerup cu ceva? întrebă ea ajungând aproape de bar fără ca nici unul să o fi observat.

- Hopa ai dat de belea puştiule. recunoscu Spintecătorul. Aruncă paharul te-a văzut! glumi bărbatul pierzându-şi claritatea privirii.

- Nu mă gândeam că o să vă găsesc aşa, deveniţi prea prietenoşi. mărturisi Katrina.

- Discutăm doar, încercam să îngropăm securea războiului. spuse Damon ridicându-se de pe scaun să o întâmpine apoi cu o sărutare.

- Credeam că asta vrei, să ne înţelegem cu toţii. adăugă Samuel simţindu-şi gura duhnind puternic.

Spintecătorul o admira apoi în toată splendoarea, chiar şi prin mintea tulbure compromisă de alcoolul whisky-ului prin care goneau mii de gânduri îndoielnice, reuşi să-i urmărească încântat ţinuta mulată din vestimentaţie lucioasă care-i curgea perfect pe trup şi îi rotunjea formele voluptoase. Asta era *Vedenia* pe care o ştia el, sub această înfăţişare erotică dar senzuala şi-o amintea, fata cea rea din DCO, cea de care toţi se temeau şi în acelaşi timp o vroiau. Părul ondulat aprins ca văpaiele de foc îi acoperea spatele gol şi decolteul apetisant, vestimentaţia ei era alcătuită dintr-un corset strâmt în jurul taliei ce o îmbrăca doar deasupra buricului, sânii seducători erau dezvăluiţi ispititor datorită decolteului în formă de V iar braţele erau învăluite de o pereche de mănuşi lungi fără degete ajungând până aproape de umeri. Purta o pereche de pantaloni mulaţi dintr-un material lucios dar mai flexibil în comparaţie cu pielea

prelucrată, însă erau acoperiţi aproape în totalitate de cizmele înalte cu tocuri subţiri, toate într-o compoziţie de culori combinate de negru şi roşu carmin. Şi desigur din acest ansamblu vestimentar provocator nu puteau lipsi ghearele unei pisicuţe dornice de atenţie necondiţionată, cele două săbii unice ataşate de antebraţe prin curele metalice capabile să le susţină greutatea şi să-i încredinţeze o înjunghiere precisă.

- Samuel, arăţi de parcă ai văzut o fantomă. insinuă ea ştiind că este cauza acelei figuri răvăşite.

- Cu fantomele mă descurc, dar... începu el reţinut. Văzându-te după atâta timp, aşa, mi-a trezit multe amintiri. continuă Spintecătorul înşelat de aşteptări.

- Şi o să rămâi cu ele bătrâne. interveni Damon apărându-şi teritoriul.

- Calmaţi-vă băieţi! porunci flatată femeia dar cu chef de joacă. Nu este nevoie să vă certaţi pentru mine, mă bucur totuşi să văd că nu mi-am pierdut farmecele. continuă Katrina părăsindu-i cu un mers lent senzual.

Bărbaţii o privesc împreună ridicându-le amândurora şi altceva decât tensiunea arterială apoi tânărul Damon îşi apucă sabia lată şi o însoţeşte spre ieşire unde oraşul damnat îi întâmpină cu virusul răspândit în libertate. Samuel Blake se apleacă peste tejghea şi mai da pe gât o gură consistenţă de whisky care-i arde mai întâi cerul gurii, şi apoi porneşte pe urmele celor doi.

Oraşul îi primeşte din nou cu braţele deschise aproape de asfinţitul soarelui trist, nu mai avea puterea de altădată ori voioşia cu care ne obişnuise, se mulţumea în aceste vremuri apuse doar să răsară în speranţa că va apărea o schimbare în bine, însă dezamăgirea venea mereu necontenită. Ruinele de ciment zdrobit ale oraşului înconjurau *Mansion Night Club-ul* formându-se o fortăreaţă de ziduri inegale în jurul structurii părăsite. Pentru prima oară după o perioadă îndelungată Katrina şi Damon părăsesc refugiul în care se adăpostiseră de mai bine de trei luni, ieşeau doar după hrană şi asta o dată cam la o săptămână când terminau proviziile, chiar şi atunci erau extrem de precauţi cu privire la atenţia pe care o puteau atrage asupra lor şi obişnuiau să plece

în recunoaştere doar pe distanţe scurte.

O ceată singuratică se aşternu deasupra solului, macabru de intensă şi cu o nuanţă roşiatică, mai că ai spune de origine supranaturală. Dar acest lucru nu părea a-i îngrijora prea tare pe cei trei călători căci drumul lor avea să fie scurt şi precis, Samuel îşi amintea perfect distanţă către elicopterul care-i aştepta în mijlocul secţiei aceleia de poliţie de care nu-l încânta pe Spintecător cu locaţia propriu zisă.

Au fost tăcuţi pe tot parcursul, poate şi din vina precauţiei dar în mare parte şi din stânjeneala situaţiei în care se afla mai mult decât oricine bărbatul cu chip de mort. Katrina a fost motivul pentru care a continuat să supravieţuiască atunci când realitatea s-a năruit în jurul lui, pentru ea s-a întors la viaţă în speranţa că va apuca să o mai vadă o ultimă dată, şi iat-o acum, într-o relaţie serioasă cu un tânăr misterios cu o putere neobişnuită. Cine era cu adevărat Damon Morris, şi ce secrete ascunde dincolo de aspectul plăcut al unui băiat ajuns la maturitate?

Se apropiau de acea zonă deschisă în care aterizase cu ceva ceasuri în urmă, nu se auzeau focuri de armă ceea ce era bine, ori nu au întâmpinat probleme pe parcursul aşteptării şi infectaţii nu au fost conştienţi de prezenţa lor, ori au fost atacaţi într-un asemenea mod încât creaturile şi-au îndeplinit scopul şi s-a aşternut liniştea moartă peste ei.

Ajung în dreptul unui semafor îndoit de o maşină care se propti în el, apoi după ce ocoli vehiculul se vedea în depărtare acel elicopter care nu producea nici un zgomot, era linişte, poate prea linişte, nici urmă de Murdock ori de soldaţi. Se apropie cu paşi prudenţi conştienţi de faptul că ar putea fi copleşiţi în orice clipă de un grup fioros de infectaţi. Însă din fericire nu se întâmplă asta, în momentul în care s-au apropiat mai mult au fost întâmpinaţi de o serie de arme îndreptate spre ei, de la distanţă nu au putut fi desluşiţi ca fiind unii de-ai lor, iar ceaţă groasă ce se ridica dinspre sol făcea şi mai nesigur faptul dacă era nevoie să deschidă focul, însă maiorul avu încredere în Spintecător, era convins că se va întoarce precum a promis şi va fi însoţit de frumoasă vrăjitoare, însă în plan nu fusese inclusă şi cea de-a treia persoană .

- Damon? se întrebă John Murdock cumva că ochii să nu-l înşele.

- Vă cunoaşteţi? întrebă Samuel nedumerit.

- Desigur că-l cunoaşte Samuel. interveni răpitoarea Katrina Craft. Doar au lucrat împreună, şi el este din DCO.

Acesta era lucrul neobişnuit în Divizia de Combatere a Ocultului, ordinea lor interioară care le interzicea să fraternizeze cu alte grupuri precum echipa Corbul, era o stricteţe nemaiîntâlnită când venea vorba de relaţii exterioare dar şi cele interioare, probabil din cauză că grupurile să nu producă legături sociale între ele şi să intervină intrigi ori concurenta, aşadar lucrau sub aceeaşi conducere şi de multe ori locuiau sub acelaşi acoperiş însă izolaţi în propriul lor sector fără a fi conştienţi de persoanele de cealaltă parte a pereţilor. De aceea atât Samuel cât şi Katrina nu l-au întâlnit niciodată pe tânărul Damon deşi în tot acest amar de timp au fost unul lângă celălalt.

- Este unul ca voi Samuel, face parte din echipa Templierul. mărturisi Murdock în cele din urmă.

- Ciudat cum ai uitat să menţionezi asta. spuse Spintecătorul privindu-l pe băiat simţind înşelăciunea cum îl provocă să expire flăcări.

- Ai aflat acum, ce importanţă are? întrebă Damon nedumerit.

- Ce importanţă are? susţinu bărbatul cuprins de furie. Tu mi-ai spus John că toţi agenţii DCO sunt monitorizaţi în permanentă cu ajutorul unui cip, cum de nu ai pomenit de faptul că Katrina se afla în compania acestui copil care se joacă de-a eroul?

- Este foarte simplu Samuel. începu maiorul calmându-i temperamentul agresiv. El nu are un astfel de cip implantat sub piele, tocmai de aceea nici eu nu am ştiut că încă este în viaţă.

- Prostii! înjura Spintecătorul izbindu-şi piciorul violent într-un cazan de gunoi.

- Îţi spune adevărul bătrâne. interveni băiatul.

- Adică vrei să zici că ştiai de existenţa acestor cipuri despre care eu am aflat doar cu ceva timp în urmă?

- Desigur. încuviinţă el după câteva clipe de astâmpăr. Mi s-a spus despre ele din ziua în care m-am alăturat diviziei, dar dată fiind identitatea mea au căzut de acord să nu mă urmărească prin acele dispozitive conectate la satelit.

- Asta e o prostie John. mărturisi Samuel simţindu-se cumva sfidat. Toată lumea pare să fi ştiut de aceste cipuri mai puţin eu. Şi pe deasupra ce te face pe tine atât de special puştiule, încât nu a trebuit să fii ţinut sub observaţie?

- Damon Morris este fiul demonului Samael. răspunse Murdock intervenind brusc.

Adevărul păru să-l şocheze pe Samuel Blake, nu s-ar fi aşteptat niciodată la aşa ceva şi nu putea înţelege cum era posibilă o asemenea alianţă. Dacă acest băiat era într-adevăr progenitura unuia dintre cei şapte arhangheli menţionaţi în iudaism, de ce arata atunci că un om obişnuit, unde-i sunt coarnele, pielea întunecată, coada ascuţită, şi ce căuta pe Pământ, de ce nu-i stă alături tatălui său să-şi aştepte moştenirea la tron?

Spintecătorul ştia destul de puţine despre demonul Samael şi printre acelea ca entitatea purta multe nume ca Samael, Samil sau chiar Satana conform Noului Testament unde era însuşit ca fiind căpetenia spiritelor rele, deşi el rămâne unul dintre servitorii Domnului, pare mai mult să vrea ca oamenii să aibă intenţii rele decât bune. În învăţăturile iudaice se spunea că Samael este Îngerul Morţii şi conducea cel de-al Cincilea Rai iar anumite povestiri spun că el a fost cel care a tentat-o pe Eva sub înfăţişarea şarpelui şi a sedus-o apoi lăsând-o însărcinată cu Cain, în timp ce alte surse susţin că acela a fost Gadreel cunoscut şi sub pseudonimul Azazel.

Samael a mai fost descris ca fiind Severitatea Dumnezeului conform Cabalei de către Arthur Edward Waite ,255 şi a fost listat drept al cincilea arhanghel al Beri`ah, cea de-a doua lume celestă în Arborele Vieţii şi se spune că a fost cel ce a făcut-o pe Lilith mireasa după ce aceasta l-a părăsit pe Adam.

Conform cunoştinţelor gnosticisme, Samael este cel de-al treilea nume al demiurgilor (meşteşugari care au dat formă lumii fizice şi al universului), celelalte nume fiind Yaldabaoth şi Saklas, în aceste contexte Samael înseamnă *zeul cel orb*.

În antropozofie Samael este recunoscut că unul dintre cei şapte arhangheli având sarcina aparte să acţioneze ca un zeitgeist (spirit al

timpului), fiecare pentru o perioadă de aproximativ 3600 de ani.

Referitor la faptul că în fata Spintecătorului se afla urmaşul unei astfel de entităţi mitologice, nu putea să nu aibă urme de întrebare cu privire la adevăratele sale intenţii pe acest tărâm damnat, le era prieten sau duşman?

- De când am început să lucrăm cu demonii John, aţi făcut o înţelegere despre care eu nu ştiu? întrebă Samuel stăpânindu-şi cu greu furia.

- Calmează-te prietene. începu maiorul. El nu este unul dintre ei, este om la fel ca tine şi ca mine. Sângele lui poate este pătat de păcatele tatălui său biologic însă Damon nu îi este aliat lui Samael.

- Nu cred că înţeleg pe deplin. mărturisi bărbatul complicându-se povestea tot mai tare.

- Îţi povestesc totul în elicopter dacă vrei doar să ne grăbim un pic, nu vreau să mai stau o clipă în locul ăsta mort. zise Murdock urcându-se la bord.

Eroii îl urmează pe maior în acel elicopter de transport lung de vreo doisprezece metri. Acest tip de vehicul era folosit în special pentru transportarea maselor mari pe câmpul de luptă sau pentru misiuni de salvare, încăpeau în el şaizeci şi şase de persoane şi cam zece sau treisprezece tone de încărcătură precum arme, muniţie sau maşini de luptă. Pentru pretenţiile acestui grup restrâns de soldaţi ce au supravieţuit clipelor grele de epidemie, cerinţele erau mai mult decât suficiente.

După câteva clipe de când motorul este pornit şi elicele se învârt regulamentar, elicopterul se ridică uşor de la sol şi porneşte către următoarea destinaţie constrânşi de faptul că aceasta oprire le va epuiza resursele aproape în totalitate.

CAPITOLUL 5

UN DEMON ÎNLĂNŢUIT

Cat despre adevărata poveste a lui Damon Morris promisă de maiorul Murdock, iat-o, nu aşa complexă precum v-aţi aştepta.

Relatarea începe cu aproximativ 25 de ani în urmă, în anul 1988 într-un oraş de la marginea periferiei din State. Sarah Anne Morris era la o vârstă fragedă şi complicată de optsprezece ani şi purta în pântec copilul demonului Samael care o violase în repetate rânduri sub înfăţişarea umană a unei persoane dragi. Ştiu ce vă gândiţi, cumva parcă povestea pare cunoscută, ei bine dacă sunteţi familiari cu vânătorul de vampiri din benzile desenate ce-i poartă numele s-ar putea să descoperiţi asemănări în biografiile lor. Spre deosebire de Blade, tânărul Damon nu a avut parte de învăţăturile înţelepte ale unui mentor şi a fost nevoit să afle pe calea cea dura originea calităţilor sale supranaturale. Întreaga lui viaţă a fost o fugă continuă, iar la şaisprezece ani are prima întâlnire cu Samael, dar pentru asta a plătit un preţ uriaş, viaţa mamei sale. Sarah nu i-a mărturisit niciodată băiatului adevărul până atunci când au fost găsiţi, încă dinainte să nască, ea a făcut tot posibilul să-şi ascundă urmele pentru a-l proteja pe Damon. A rupt orice legătură cu rudele, cu prietenii, locuiau în oraşe pentru scurte perioade de timp doar cât putea menţine o slujbă, pentru că ştia încă de când Samael i se arătase pentru prima dată în forma reală că va veni o zi când îşi va revendica moştenitorul şi-l va lua de lângă ea.

Poate părea imposibil de crezut şi în acelaşi timp greu de digerat că o astfel de păţanie să se fi petrecut în secolul douăzeci într-o societate civilizată aşa cum am considerat-o mereu. Însă adevărul era că existau multe necunoscute în lume pe care nu îndrăznim să le cercetăm şi ale căror prezenţă nu le contestăm. Ne-a fost dovedit faptul că există forţe dincolo de înţelegerea noastră şi atunci de ce să nu credem că războiul dintre îngeri şi demoni încă se poartă la Porţile Raiului. Dar să nu credeţi că Damon era singurul fiu de demon care a păşit pe meleagurile Pământului, erau sute ca el, încă de la facerea omului, entităţile

întunecate au fost seduse de frumuseţea muritoarelor că Sarah Morris şi le-au luat cu forţă prin trup şi suflet şi s-au contopit cu ele fără de ruşinare ca apoi să le insemineze. Tot mai recent însă, prezenta demonului Samael deveni tot mai frecvenţa în jurul femeilor frumoase, de parcă vroia câţi mai mulţi moştenitori, de parcă pregătea ceva, o armată.

Rămânând orfan de la o vârstă fragedă, Damon ia viaţa în propriile mâini şi continuă să se ascundă de tatăl său care chiar şi în acest moment îl caută prin puştiul seminţiei umane. Precum şi ceilalţi fii de demoni, era diferit faţă de oameni, dobândind calităţi şi puteri fizice neobişnuite, dar în cazul lui moşteni una mai diferită decât ale celorlalţi, se putea teleporta pe distanţe scurte. Fisurile temporare pe care le putea provoca în spaţiul continuu, deschideau un portal către dimensiunea infernului în care zăcea Samael, ori de câte ori Damon îşi folosea această putere tatăl său era la un pas mai aproape de el, trăia fiecare clipă la limită cu riscul că îl va găsi. De aceea atunci când s-a ciocnit involuntar de organizaţia guvernamentală DCO, le-a acceptat propunerea de a se alătura consimţind faptul că aici era mai în siguranţă decât ar fi de unul singur. Drept dovadă şi ei au fost de acord să nu-i implanteze acel cip de urmărire de teamă că locaţia lui ar cădea pe mâini greşite dacă unul de-al demonului Samael ar reuşi să se infiltreze.

Este trecut uşor de miezul nopţii când elicopterul ajunge în Austin Texas. Un vârf de unghie de lună şi stelele strălucitoare vegheau asupra lor, era o privelişte încântătoare privită de deasupra, un ansamblu fantastic clădit însăşi de către mama natură, spaţiul era ideal pentru o ieşire în aer liber cu familia sau pentru grupuri de excursionişti care se aventurau în aceste meleaguri ademenitoare, se zăreau pâlcurile de pădure vie cum acopereau zona cu un verde aprins, râuri cristaline care curgeau la vale şi se revărsau în fluviu într-o cursă fără întoarcere, putea fi distins în zare şi lanţul muntos împrejmuit de norii pufoşi străpunşi de vârfurile acestora.

Dar pe măsură ce se adânceau înspre pădurea întunecată mirosul persistent al morţii deveni tot mai puternic, odorul putred de cadavru se simţea în curenţii de aer, mulţi muriseră aici, printre ascunzişurile

copacilor bătrâni clociţi de sângele învechit ce le-a hrănit rădăcinile.

Un câmp verde acoperit cu iarbă uscată şi arsă pe alocuri le devine punctul cel mai sigur de aterizare, se vedea de aproape că vegetaţia încetase să încânte cu puritatea ei şi lăsase greaţă să o înlocuiască. Sângele infectaţilor mustea proaspăt peste firişoarele de iarbă pe care aterizase elicopterul, pădurea părea că-i urmăreşte din întuneric cu ochii nefiinţelor din obscuritate, era învăluită într-un mister neobişnuit, probabil din cauza celor ce şi-au pierdut vieţile aici răpuşi de epidemia ucigaşă, poate pământul pe care au călcat era blestemat sau poate era doar vina lor că paranoia îi cuprinsese.

Murdock deschide laptop-ul din rucsac şi priveşte monitorul încercând să găsească locaţia exactă a lui James Bishop pe harta digitală. Singura problemă era că semnalul acestuia părea să vină de undeva sub nivelul solului, semnalul emis de către acel cip era direct conectat la funcţiile vitale, iar deşi acestea erau scăpate de sub control bărbatul era în viaţă, erau două posibilităţi în această situaţie, fie era îngropat de viu într-o situaţie primejdioasă în care numai el ştie cum a intrat, ori a găsit un adăpost subteran în care s-a refugiat presupunând faptul că a fost încolţit de infectaţi.

- Cat de aproape suntem de el? întrebă Spintecătorul neputând a desluşi nimic pe aparaturile astea moderne.

Murdock nu răspunde imediat căci datele pe care le citeşte nu corespund cu graficul sau, tot felul de gânduri îi treceau prin cap, dar nici unele de natură bună.

- Este ciudat. recunoscu maiorul.

- Ce anume? interveni Katrina.

- Singura instituţie din zonă e în acea direcţie. spuse Murdock arătând spre est. Iar semnalul lui James ne indică spre ea.

- Şi care e problema? întrebă Samuel nedumerit.

- Este o închisoare statală.

- Asta ar putea fi o problemă. mărturisi vrăjitoarea. Dacă toţi deţinuţii sunt infectaţi va fi imposibil să-l scoatem de acolo.

- Am dovedit în repetate rânduri că nu există imposibilul Katrina. zise Spintecătorul mândru încărcându-şi pistolul. Dacă este

acolo, îl vom găsi.

John Murdock rămâne îngrijorat la baza elicopterului urmărind în continuare pulsul lui James care continua să crească într-un ritm alarmant, cumva şi dintr-un anumit motiv nu doreşte să le dezvăluie celorlalţi acest lucru, ori că-i va îngrijora ori le ascundea ceva, obicei de care nu se putea dezobişnui încă din vremea când DCO trăgea toate sforile.

- De data asta vin cu voi. hotărî maiorul cu fermitate.

- Mă tem că te înşeli John. răspunse Spintecătorul sfidându-l în continuare.

- Nu avem timp să ne certăm în legătură cu asta Samuel, aveţi nevoie de mine acolo.

- Ascultă-mă! începu bărbatul trăgându-l la o parte într-o conversaţie mai intimă.

- Nici nu vreau să aud. răspunse John furios smucindu-se cu repeziciune din apucătura lui prietenoasă. M-am săturat de atitudinea ta Samuel, până acum ai dat indicaţii în stânga şi-n dreapta şi nu ai ascultat nimic din ce ţi-am spus.

- John, uite ce e. îl abordă Spintecătorul cu fineţe. Nu ştiu ce ne aşteaptă acolo, lucrurile s-ar putea să ia o întorsătură bruscă la care nu ne vom aştepta, s-ar putea să nu-l găsim sau s-ar putea să ne ciocnim de un focar de infecţie...

- Îmi pot purta singur de grijă. îl întrerupe Murdock nepoliticos neînţelegându-i adevăratele intenţii.

- Ştiu că poţi John, dar e posibil ca noi să nu putem.

Ei bine nu mai este nevoie de menţionat că vorbele acestea pe care neînfricatul Spintecător le rosti îl uimiră chiar şi pe maior. Nu se întâmplă des că Samuel să recunoască faptul că există ceva de care se teme sau care nu va fi în stare să facă faţă, cu toate acestea nemuritorul născoci un plan neobişnuit pe care i-l dezvălui doar lui Murdock, asta pentru a fi sigur de şansele lui de reuşită. Aşadar maiorul se consemna cu realitatea că nu-i va însoţi spre acea închisoare statală însă va păstra legătura cu Samuel printr-o staţie de recepţie pe o frecvenţă pe care doar cei doi o foloseau.

Damon şi Katrina porniră la drum ţinându-se de mână ca doi porumbei, lucru care îl deranja în mod evident pe Samuel însă încercă din răsputeri să nu-şi manifeste mânia nejustificată. Până la urmă ce rău făcea frumoasă vrăjitoare dacă îşi descoperise alesul tocmai acum, într-o lume sortită pierzaniei, cei doi se iubeau necondiţionat şi nu le era jena să-şi afişeze afecţiunea chiar dacă acest lucru îl făcea pe Spintecător să sufere în adâncul sufletului său negru şi sumbru, ce vină avea Katrina că el nu a fost în stare să aprecieze ce a avut la vremea respectivă şi i-a respins dragostea?

Samuel rămâne la câţiva paşi în spatele lor urmărindu-i fără voie printre trunchii de arbori decojiţi cu asprime. Erau fericiţi împreună trebuia să recunoască, poate că femeia era mai fericită decât a fost cu el, să fim serioşi, ce i-a arătat Samuel Blake Katrinei că a însemnat, doar o aventură târzie care să-i astâmpere nevoile sexuale. Avea sentimente pentru ea şi încă puternice, dar felul lui de-a fi l-a împiedicat să i le dovedească în adevăratul sens, prea târziu s-a trezit abandonat în singurătate şi a tânjit la compasiunea ei.

Era aproape de răsărit, mergeau prin pădure de aproape un ceas. Spintecătorul privi deasupra printre crengile răstignite ale copacilor bătrâni şi văzu cerul senin cum începe să prindă o nuanţă de lumină, mergând spre est era sigur acum că nu se abătuse de la drum, se orienta după soare.

Cei trei trec pe lângă câteva tufişuri, moment în care Samuel observă o bucăţică de cârpa putredă sfâşiată într-una dintre ele, după ce s-a apropiat şi mirosul izbitor al leşului uman îi izbucni în nări, observă o dâră de sânge ce părea proaspătă, ca şi cum un cadavru ar fi fost târât cu brutalitate. Damon şi Katrina nu par să pună mare importanţă pe acest lucru şi se mulţumiră cu priveliştea unui râu limpede ce reflectă razele de soare, însă pe Spintecător îl nelinişti.

Era un prilej bun să se odihnească câteva clipe şi să-şi potolească setea cu această apă cristalină însă pericolul nu trebuia ignorat, nu ştiau câţi infectaţi ar putea mişună prin aceasta pădure ascunsă în întuneric, urmele acelea de sânge nu puteau fi doar o coincidenţă, şi pe lângă asta poate şi apă era infectată, sigur că Murdock

susţine că virusul se transmite doar pe baza muşcăturii, însă nu îşi puteau asuma nici un risc. Până ca Spintecătorul să pună cap la cap toate aceste detalii şi să intenţioneze a-i avertiza pe cei doi cu privire la puritatea apei, Katrina gusta lichidul cu poftă. Inima bărbatului părea să-i stea în loc, nu îndrăzni să-i spună nimic de teamă că paranoia să nu-l cuprindă, însă era îngrijorat, aştepta cu frică şi nelinişte să vadă dacă simptomele epidemiei puneau stăpânire pe ea, suspansul era ucigător, ai crede că unul care a trăit o sută cincizeci de ani şi-ar fi dezvoltat simţul răbdării. Dar starea lui de îngrijorare s-a dovedit nemotivata căci nimic nu se întâmplă cu Katrina, trecuseră mai bine de cinci minute care părură nesfârşite iar starea ei de sănătate nu se schimbă cu nimic, se pare că maiorul avusese dreptate în această privinţă, însă presupunerile femeii în timpul conversaţiei din clubul Mansion îl făcu să se îndoiască de credibilitatea acestuia.

Spintecătorul se apropie şi el de răul ce îşi revărsa spuma ciocnindu-se cu putere de stâncile ce depăşeau cu puţin nivelul apei. Bărbatul calca iarba umedă de la margine şi se apleacă pe vine, simţea răcoarea cum se ridică plăcut cu un aer proaspăt revigorant, iar stropii mici ce îi loveau fata ca o pulbere de precipitaţii îi dădu senzaţia unui duş al cărui dor i-l simţea. Întinde palmele şi le împreunează pentru a gusta din acest elixir al vieţii atât de banal şi în acelaşi timp atât de necesar omului. Gustul insipid dar înviorant îi alimenta funcţiile motorii care îi satisfăcea nevoile pentru fiecare efort depus. Rămase apoi acolo pentru o clipă, admirând priveliştea apei limpezi ce-i permitea să vadă malul acoperit cu nisip şi pietre, să îşi umple plămânii cu mireasma proaspătă răcoroasă, şi printre acestea îi observă şi pe cei doi iubareţi care se stropeau cu picături de apă stârnindu-i râsete frumoasei Katrina.

Dar ceea ce nu ştiau ei erau pericolele cu două picioare ce-i înconjuraseră din toate direcţiile în tot acest timp de când li se făcură simţită prezenţa. Erau într-un număr de zece sau doisprezece indivizi, dinţii ascuţiţi ca de crocodili, respiraţia ce le trăda consumul recent de carne umană, ochii injectaţi cu virusul străin, toate acestea indicau un singur fel de inamic, doar de i-ar fi observat mai din timp.

Fiinţele se năpustesc violent adulmecându-le mirosul

potenţialelor gazde, apar dinspre pădure cu repeziciune fără a le da ocazia să se regrupeze ori să riposteze unui asemenea atac prin surprindere. Primul care îi observă a fost Samuel căci veneau din direcţia în care privea, şi de cum îi văzură ţâşnind din întuneric un gol în stomac îl năvăli brusc doar gândindu-se la ideea că vrăjitoarea să fie doborâtă de aceste creaturi respingătoare. Apucă mânerul pistolului la timp, însă infectaţii ajunseseră prea aproape de ei, nu putea trage nici măcar un singur foc fără a exista riscul să-i nimerească pe cei doi companioni de aventură.

- Fugi! apucă Damon să strige căutând sabia ascunsă în geacă.

Katrina fu trântita la podea în clipa următoare de către un individ cu chipul pe jumătate jupuit, probabil o altă victimă de-a sa a încercat să i se împotrivească. Singurul lucru care stătea între gâtul fraged al femeii care emana o mireasmă îmbietoare şi colţii cu carne crudă rămasă, erau propriile ei mâini care rezistau cu greu presiunii supuse.

Spintecătorul porneşte spre ea călcând cu bocancii în râul rece al cărui nivel atingea cam jumătate de metru, nu mai conta că se va uda, singurul lucru care conta în aceste momente era siguranţa Katrinei, care era pusă la îndoială. Bărbatul apuca baioneta de la glezna piciorului şi trece printre doi infectaţi care au vrut să-l atace dar au primit în schimb gustul inconfundabil al lamei de oţel. Se apropie de ea cu paşi repezi în timp ce acel monstru ce nu-i dădea pace îşi încleştă maxilarul în nenumărate rânduri încercând să o muşte cu brutalitate, mai avea nevoie doar de câţiva paşi să o salveze. Dar Samuel este doborât într-o fracţiune de secundă. Nici nu a văzut de unde a venit acesta, parcă a ţâşnit de nicăieri, însetat de crimă, îl răpune pe bărbat în apa cristalină prăbuşindu-se împreună peste bolovanii duri, iar în urma acestei incursiuni Spintecătorul îşi rupe osul tibiei care străpunge pantalonii într-o imagine înfiorătoare, răgetul de durere nu lipseşte.

Incapabil să o mai salveze acum, alege să arunce cu putere baioneta spre scalpul infectatului ce o atacă pe Katrina şi să se roage că precizia lui nu i-a fost afectată de fractură suferită. Vârful lamei penetrează urechea fiarei şi pierde funcţiile animatorii, se zbate câteva clipe că o găină căreia i-a fost tăiat capul, apoi moare pentru ultima dată.

Bărbatul a renunţat la singura sa armă cu care se putea apăra de infectaţi pentru a o salva pe femeia pentru care încă îşi păstra sentimentele vii, dar acum copleşit de spasmele leziunii suferite, era el cel care avea nevoie să fie salvat.

Tânărul Damon abia reuşea să îi oprească pe contagioşi din a-i supune cu numărul lor superior doborând cu ajutorul sabiei sale patru dintre aceştia. Sub ochii lui totul se petrecu atât de repede de parcă adrenalina ce i se scurgea prin vene accelera timpul într-un ritm ameţitor, şi-a aruncat cu putere lama lată a sabiei şi s-a folosit de greutatea ei pentru a seceră în stânga şi-n dreapta toţi agresorii cu o fineţe de invidiat. Până să realizeze în ce pericol de proporţii se afla Samuel Blake, acesta a fost furat de către curentul răului şi s-a îndepărtat de ei încleştat în gâtul infectatului care îl răni serios.

- Samuel! strigă Katrina observându-l cum se pierde în albie.

Dacă Damon a stat vreo clipă pe gânduri încercând să se hotărască dacă să-l ajute pe bărbatul care râvneşte la femeia lui, nici vorbă, nu a existat urmă de îndoială cu privire la ceea ce avea să facă. O priveşte în preajma sa pe încântătoarea Katrina cum spintecă cu lamele antebraţelor trupul ultimului infectat din grupul atacatorilor, şi se convinge şi de această dată că prezenţa ei senzuala nu putea fi contestată nici atunci când lua o viaţă, sexy şi rea visul oricărui băiat cu poftă de aventură, bine cel puţin pentru cei care îi făceau faţă. Apoi înainte că Samuel să dispară definitiv în adâncitura răului care îl purta dincolo de vale, băiatul sare de pe o stâncă pe altă folosindu-şi teleportările pe distanţe scurte şi se apropie tot mai mult de el. La un moment dat aproape că nu intuit corespunzător distanţa calculată şi piciorul avu intenţia să-i scape de pe piatra alunecoasă, însă se redresa rapid şi îşi continuă traiectoria stabilită.

Spintecătorul între timp se ciocni în repetate rânduri de colţurile ascuţite ale stâncilor care îi provocară răni deschise ce nu aveau timp suficient să se vindece, apa capăta în urma lui o culoare roşiatică învăluită de sângele acestuia care era pierdut din abundenţă, şi pentru că toată păţania aceasta să nu fie de ajuns, mai să spui că răul îşi mări viteza sesizând faptul că se apropia de locul unde se revarsă, dacă Damon era

cel care îl va salva, era bine să ajungă curând la el.

Nivelul apei începu să crească considerabil în timp ce Samuel fu înghiţit cu totul lăsând lichidul să-i inunde plămânii, infectatul pierdu încleştarea cu gâtul lui şi-l caută din răsputeri prin acea capcană a morţii în care intrară împreună, ghidându-se după mirosul sau viu. Băiatul zboară prin porţile sale supranaturale care-i deconspirau tatălui locaţia curentă şi înfige vârful ascuţit al sabiei prin trupul infectatului lăsându-l fără viaţă. Nu avea timp de pierdut căci Spintecătorul aproape este pe punctul de a fi aruncat din râul curgător într-o sentinţă dureroasă prevăzută cu stânci uriaşe şi ascuţite, cine ştie cât ar dura să se recupereze după aşa o cădere.

Bărbatul vede drumul ce-l aşteaptă când ajunge la capătul drumului, era prea târziu, valurile necruţătoare de apă îl cuprind cu furie şi-l trag în gol spre agonia cu care se obişnuise. Apucă să cadă cam un sfert din distanţa la care era condamnat, apoi văzu o lumină roşie aprinzându-se în faţa lui şi se trezi la malul răului pe iarba ce-i deveni aşternut. Katrina şi Damon erau deasupra lui, îl priveau îngrijoraţi nesiguri dacă îşi va reveni după ce aproape se înecă în această peripeţie demnă de povestit. Samuel se ridică în şezut şi îşi priveşte piciorul prin care osul ţâşni într-un mod dezgustător, nu mai avea nimic acum însă, era complet vindecat, nici pe trup nu prezenta urmă de lovitura ori zgârietură, erau vremuri ca acestea când te bucurai să fii invulnerabil.

- Nu aş fi murit ştii, nu era nevoie să te oboseşti atât. îi mărturisi bărbatul lui Damon.

- Ai putea să arăţi un pic de recunoştinţă Samuel, şi-a riscat viaţa pentru a te recupera. interveni Katrina deranjată de argument.

- Ai dreptate, aş putea. începu Samuel. Mersi puştiule, acum poţi să zici că suntem chit. continuă el ridicându-se în picioare.

- Chit? Despre ce vorbeşti bătrâne, cred că panica ţi-a afectat memoria. glumi Damon mulţumindu-se cu faptul că au scăpat cu bine din această încercare.

- Panică, nu cunosc această semnificaţie, asta a fost doar încălzirea pentru ceea ce ne aşteaptă. recunoscu Spintecătorul arătându-le înspre închisoarea care se vedea dincolo de lacul în care era să

sfârşească.

- Mereu să ai ultimul cuvânt. murmură Damon ignorat de Samuel care deja porni la drum.

Câteva zeci de minute mai târziu găsesc o rută între răul curgător şi tufişurile de lângă mal, şi coboară spre închisoarea care putu fi văzută de la înălţime. Pe măsură ce se apropiară deveniră conştienţi şi de pericolele ce le puteau înfrunta dacă hotărau să purceadă fără un plan bine pus la punct.

Structura clădirii împărţită în mai multe corpuri încă se ţine solidă, nu părea să aibă nici o fisură în pereţii din ciment, fapt ce dovedea că a fost construită să reziste condiţiilor grele. Patru turnuri de veghe se ridicau în fiecare colţ al instituţiei iar în jurul întregului ansamblu erau două rânduri cu gard prevăzute cu sârmă ghimpată pentru a împiedica deţinuţii să evadeze. Acest loc părea într-adevăr unul ideal în condiţiile imposibile ale epidemiei, dacă trebuia să găseşti un refugiu care să te menţină în siguranţă de grupurile de infectaţi ce vânau orice fiinţă umană, o închisoare avea să fie lozul câştigător.

Erau zeci de cadavre de partea exterioară a gardului ce zăceau neînsufleţite răpuse de focuri de armă, în sârmă ghimpată erau doi sau trei care au sfârşit sfâşiaţi cu brutalitate de lamele tăioase. Apoi văzură altceva la marginea gardului. Un infectat apăru din senin şi apucă cu ghearele sale mizerabile zalele metalice şi începu a-l zgudui cu putere încercând să descopere dacă îl poate dărâma. Nu trecură mai mult de cinci minute până să fie doborât de un glonţ în frunte, părea să fi fost tras de la mare distanţă, cu o puşcă cu lunetă, atunci deveni clar faptul că închisoarea nu era părăsită, iar supravieţuitorii ce se adăposteau în ea erau în stare de orice să nu îşi compromită siguranţă.

- Bine, cum intrăm? întrebă Katrina după ce observară cu toţii focul de armă tras.

- După cum arată clădirea bănuiesc că în fiecare din acele turnuri este un lunetist care apară cele patru colţuri. mărturisi Samuel ascunzându-se în tufişuri cu ceilalţi doi. Dar nu par să fie trăgători profesionişti, cel puţin nu acesta.

- Nu cred că înţeleg bătrâne. spuse Damon nedumerit.

- A ezitat mult înainte să tragă într-o ţintă fixă, şi pe lângă asta am impresia că a mai tras un foc pe care l-a ratat.

- Eu nu l-am auzit. sesiză băiatul privind spre turnuri.

Adevărul că nimeni nu a auzit şi nu a văzut acel foc de armă dinainte, însă Spintecătorul se gândi că dacă îi va minţi cu privire la experienţa lunetiştilor, vor fi de acord să ducă la bun sfârşit acest plan ce abia îi veni în minte.

- Cred că ştiu cum putem trece neobservaţi pe cealaltă parte a gardului. constată bărbatul privindu-l insistent pe Damon.

La început intenţiile Spintecătorului nu erau elocvente însă după câteva clipe de cugetare în mintea tânărului băiat se formă o imagine evidentă a planului conceput, şi sincer era unul îngrozitor.

- Doar nu te gândeşti serios la asta? întrebă Damon cuprins de teamă responsabilităţii.

- Este singura cale puştiule, crede-mă că mi-aş dori să nu fiu nevoit să apelez la tine. mărturisi Samuel convingător.

- Doar nu vrei să faci ce cred eu, nu? interveni Katrina abia intuind intenţiile Spintecătorului.

- Cu toţii o vom face, ai văzut cum m-a teleportat când am căzut în râu, o poate face din nou cu amândoi de această dată.

- Ce te face să crezi că pot reuşi pe o distanţă atât de mare? se întrebă Damon nesigur privind în depărtare.

- Doar de tine depinde asta puştiule, fă-mă mândru! spuse Samuel cu un zâmbet în colţul gurii.

Katrina închide ochii brusc cuprinsă de teamă care îi năvăli pe toţi trei apoi Damon îşi pune în acţiune abilitatea neobişnuită moştenită de la însuşi demonul Samael şi îşi contesta reuşită. Dură doar câteva secunde care le trecură fulgerător prin faţa ochilor împrejmuite de forţă luminii roşiatică cauzată de portal, apoi iată că imposibilul a reuşit, erau în faţa uşii principale ce dădea în incinta închisorii, dincolo de cele două garduri ce separa curtea interioară de pădure, şi spre surprinderea lor nici unul dintre cei ce vegheau în turnuri nu-i observă.

- Vezi, nu a fost atât de greu. zise Samuel uşurat că au depăşit această experienţă neplăcută.

- Vorbeşte în numele tău, eu nu mai am de gând să trec prin aşa ceva. mărturisi Katrina încă speriată.

- Să ne grăbim!

Precum sugera şi Damon nu aveau mult timp de pierdut cu o conversaţie uşoară, puteau fi oricând reperaţi de acei străjeri înarmaţi şi înainte să-şi dea seama ar putea fi înconjuraţi de o întreagă armată. Spintecătorul încearcă să deschidă uşa folosind forţa brută însă poarta era închisă cu un lacăt solid, probabil l-ar fi putut spulbera cu pistoalele însă zgomotul ar fi fost prea mare. Katrina îi dă pe cei doi bărbaţi la o parte şi le demonstrează pe loc cum fineţea poate compensa brutalitatea în anumite situaţii, îşi puse magia la încercare. Îşi lipeşte palma de lacătul metalic apoi ochii i se închid lent, apelează la sursele întunecate care erau alimentate de copilăria ei traumatizanta, viziunile care i se arătau în aceste momente demonstrau încă o dată ce putere distrugătoare zăcea în adâncul ei, dura doar câteva clipe până ca lacătul să fie acoperit de un înveliş de gheaţă, dar nu numai la exterior căci fiecare bucăţică de metal îngheţa pe loc sub atingerea frumoasei vrăjitoare. Ei bine şi că o lecţie rapidă despre ştiinţele fundamentale ale chimiei, ce credeţi că se întâmplă atunci când loveşti o bucată de metal îngheţat, răspunsul, se sparge la fel de uşor ca sticla.

Reuşesc să pătrundă în interiorul închisorii însă partea cea mai grea abia acum începea. Trebuiau să caute prin holurile înguste ale acestei instituţii prin întunericul sumbru ce-i înconjura şi să facă abstracţie de la peisajul fobic înconjurat cu celule mizerabile şi gratii de fier. După spusele lui Murdock, James Bishop trebuia să fie undeva sub nivelul solului, o încăpere ascunsă sau un tunel. Sau precum descoperiră după câţiva paşi în negura pustie, un puţ vechi în podeaua sfărâmată ce a fost descoperit de curând.

- James, eşti acolo jos? întrebă Samuel aplecându-se peste gaura cu raza de cam un metru.

Un chip se uită la el din adâncuri, prin pulberea de praf şi cortina de umbră, nu i se putea vedea cu exactitate chipul însă ochii păreau a luci într-un galben închis.

- Să fiu al naibii! se auzi murmurând încet dinspre puţ. Chiar eşti

tu Samuel?

- Poţi fi sigur de asta prietene.

- James te simţi bine, eşti rănit? întrebă Katrina cuprinsă de îngrijorare.

- Am fost şi în mai bună stare, m-au bătut, m-au înfometat şi apoi m-au lăsat aici să mor în chinuri îmbăiat în propria urina. mărturisi James slăbit de forţe.

- Te vom scoate de aici uriaşule. promise Spintecătorul. Trebuie doar să găsim ceva să te tragem afară.

- Cine ar face aşa ceva? se întrebă femeia inconştientă de faptul că avea să-şi primească răspunsul mai devreme decât se aştepta.

Înainte să apuce a se ridica de la marginea puţului, cei trei se trezesc înconjuraţi de mai bine de o duzină de arme semiautomate de calibru 7.5mm specifice din dotarea închisorilor. Şi spre surprinderea lor nu erau ofiţerii cei ce le mânuiau, ci deţinuţii care au dobândit controlul asupra acestei instituţii probabil la scurt timp după izbucnirea epidemiei.

- Nu vrem să avem nici un fel de probleme băieţi. mărturisi Samuel convins că poate să se înţeleagă cu ei într-un mod paşnic şi civilizat, de parcă o să vedem aşa ceva.

- Eu nu cred că sunt interesaţi bătrâne. interveni Damon pregătit să apuce mânerele celor două pistoale Desert Eagle modificate.

- Pe lângă faptul că nu înţeleg cum aţi intrat aici. începu unul dintre deţinuţi. Nu văd ce lucru atât de important va determina să călcaţi într-un teritoriu atât de bine păzit.

- Ei bine nu poţi să spui că era atât de bine păzit. comentă tânărul din spatele Spintecătorului. Doar nu ne-a fost atât de greu să...

- Încetează Damon! se răsti Samuel. Ascultaţi, îl vrem doar pe bărbatul ce zace acolo jos. continuă el arătând spre puţ.

- Acel individ este foarte periculos. recunoscu deţinutul cu arma încă îndreptată spre ei.

- Şi noi suntem. mărturisi Spintecătorul fără urmă de îndoială.

Urmă o clipă de tăcere în care tensiunea se acumula în aer iar nervozitatea îi cuprindea făcându-le degetele de pe trăgaci să tresară în orice clipă.

- Pare că am început cu stângul străinilor. sesiză deţinutul.

- Cred că ai dreptate. încuviinţă nemuritorul. Uite ce e, îl scoatem pe prietenul nostru de acolo şi apoi plecăm la fel de paşnic precum am intrat şi nimeni nu este rănit. Cum sună asta? întrebă Samuel căutând o cale amiabilă.

Tăcerea începu a domina printre ei, tot ce se putea auzi era puştiul întunecat ce-i împrejmuia şi răsuflările accelerate provocate de adrenalină.

- Eu zic să păstrăm femeia. sugera un alt deţinut din mulţime.

- Dumnezeu ştie câtă vreme a trecut de când nu am mai avut parte de puţină acţiune. susţinu altul cuprins de excitare. Şi este una focoasă. recunoscu apoi cu zâmbetul pe buze simţindu-şi organul genital gata să explodeze.

- Nici nu vei apuca să o atingi, vierme ce eşti. zise Damon furios îndreptându-şi pistoalele spre ei.

- Staţi puţin, toată lumea să lase armele jos, nu am venit aici căutând necazuri. începu Samuel conştient de faptul că deşi el va supravieţui într-o confruntare cu arme, ceilalţi doi nu. Nu vrem decât să plecăm cu prietenul nostru pe uşa din faţă şi nu ne veţi mai vedea niciodată.

- Ascultă-mă! îl rugă cel cu care păru a putea purta o conversaţie de la bun început. Bărbatul pe care îl căutaţi, este ceva cu el, ceva ieşit din comun.

- Defineşte ce înţelegi prin neobişnuit. zise Spintecătorul având păreri diferite despre neobişnuit.

- Am văzut ceva în ochii lui, ceva inuman, de aceea l-am aruncat acolo, am încercat să-l ucidem după ce ne-a atacat, dar am dat greş, apoi ne-a fost teamă să ne mai apropiem de el.

- Este infectat? interveni Katrina protejată în spatele tânărului ei iubit.

- Nu cred, s-a manifestat altfel când am încercat să-l doborâm, de parcă era posedat sau cam aşa ceva...

- Nu ştii câtă dreptate ai. îi mărturisi apoi Samuel aplecându-se din nou către gura puţului.

Spintecătorul apucă un lanţ metalic care îl descoperi agăţat deasupra lui cu intenţia de a-l trage pe James din adâncul întunecat în care a fost aruncat cu asprime. Dar ceea ce nu avea să ştie era că reuniunea cu penultimul membru al echipei Corbul va fi întreruptă de apariţia unei prezenţe celebre.

- Îl scoatem într-o clipă şi ne vedem de drum, bine? susţinu Samuel ca apoi o uşă dublă să fie deschisă larg cu forţa.

Un individ solid de culoare porneşte mândru spre această scenă de confruntare, părea diferit faţă de ceilalţi deţinuţi, era îmbrăcat într-o haină lungă de blană şi se sprijinea într-un baston extravagant cu capătul semănând cu un craniu, însă nu îl folosea că ar fi avut nevoie de el, nu şchiopăta, ci doar pentru a adopta un aspect superior de parcă se credea un mare lord al crimei în acest loc abandonat de lumină. Samuel îl recunoscu din prima clipă, frizura tunsă foarte scurtă, barbişonul şi părul vopsite auriu, privirea dura împovărata cu mândria crimelor, acest personaj se intitula Simon Coleman, dar de ceva vreme îşi spunea Regele. Fusese acuzat de numeroase omucideri săvârşite cu o violenţă ieşită din comun, fusese implicat în trafic de persoane şi de droguri, iar în ultimul timp apăruseră acuzaţii cu privire la tentative teroriste care nu au putut fi dovedite în instanţă. A primit treizeci şi cinci de ani de închisoare dintre care apucase să ispăşească zece apoi într-o revoltă generală a reuşit să ucidă din nou, de această dată un gardian, apoi a evadat cu ajutorul altor oameni de legătura şi a stat în libertate cinci zile înainte să fie prins lângă graniţa cu Mexic. I s-a mărit sentinţa cu încă treizeci de ani şi va ieşi din puşcărie în anul 2063 la vârsta de nouăzeci şi unu de ani.

Regele îi înlătura pe deţinuţii care îi întâmpinară pe cei trei oaspeţi care au pătruns fără invitaţii şi se apropie cu tupeu măsurându-se cu Spintecătorul depăşindu-l clar în înălţime. Dacă Samuel Blake nu posedă darul imortalităţii ar fi trebuit să fie cu adevărat îngrijorat dacă acest personaj s-ar fi apropiat atât de ameninţător de el, căci dacă era o listă cu cei mai periculoşi infractori din America, Simon Coleman era trecut pe ea.

- Ştii cine sunt, domnule aaa... întreba Regele aşteptând să-i afle

numele.

- Samuel. răspunse el imediat.

- Domnule Samuel, ai habar cu privire la persoană din faţa ta?

- Da te cunosc puţin...

- Mă cunoaşte puţin! repetă bărbatul izbucnind în hohote forţându-i şi pe ceilalţi deţinuţi să râdă. Cum poţi să spui aşa ceva, nu există un asemenea lucru.

- Ascultă-mă, le-am spus şi băieţilor tăi...

- Nu frate, tu să mă asculţi! se răsti acela gesticulând cu toiagul. Nu ai cum să îl cunoşti pe Simon Coleman, căci atunci când tu crezi că ştii ceva despre el, este de fapt opusul la ceea ce ştii. Să nu crezi că poţi să-l manipulezi pe Simon Coleman că nu poate fi manipulat, să nu ai vaga impresie că Simon Coleman e o târfă, de care tu poţi să profiţi, ce zici de asta despre Simon Coleman, ştiai?

Samuel ezită să răspundă ştiind că ceea ce avea să spună îl va irita într-un mod nepoliticos.

- Mi se pare mie că Simon Coleman vorbeşte cam mult.

Pe loc Regele este cuprins de furie şi îl loveşte pe Spintecător cu capătul dur al toiagului forţându-l să scuipe o gură zdravănă de sânge.

- Nu-ţi permit să-l insulţi pe Simon Coleman în propriul lui imperiu. mărturisi bărbatul mobilizându-şi oamenii să-i împuşte.

- Pare mai mult o văgăună decât un imperiu Simon, fără supărare. recunoscu nemuritorul păstrându-şi starea calmă.

- Nici nu ai idee cât de mult am muncit să facem acest loc sigur de locuit, nu ştii câţi fraţi am pierdut şi câte sacrificii am făcut...

- Sincer nici nu mă interesează, am venit după acel bărbat, şi nu plecăm până nu îl luăm.

- Domnule Samuel am impresia că dai dovadă de un tupeu rar în prezenţa mea. începu Regele plin de îngâmfare.

Spintecătorul forţa această întâlnire până la punctul limită şi se juca în continuu cu răbdarea celui ce se intitulează Regele, erau două posibilităţi, fie îi omora pe loc, scurt şi fără remuşcări, fie Simon Coleman dădea dovadă de raţiune şi i-l preda pe bărbatul ce zăcea aproape inconştient în puţul de sub ei.

- Am o propunere pentru tine domnule Samuel, întrucât eşti aşa de neînfricat să-mi vorbeşti pe acest ton. mărturisi Regele defilând elegant în jurul lor.

- Ascult! consimţi Spintecătorul.

- Avem un mic joc aici, în închisoare, ne ajută să ne eliberăm de stres şi să dăm un motiv pariurilor între noi deţinuţii, ştii tu să menţinem o atmosferă de socializare, şi sincer să fiu am cam rămas fără concurenţi.

- Şi vrei ca eu să particip? Mă tem că nu avem bani...

Simon izbucni iar în râs, demonstra clar că era un tip cu serioase probleme psihice specifice criminalilor de speţa lui, dovedea însă o inteligenţă şi o raţiune ieşită din comun pentru un delicvent de rând, părea tipul de manipulator periculos dispus de orice nelegiuire capabilă să-i ducă planul la bun sfârşit.

- Banii nu ne mai sunt de nici un folos acum nu-i aşa, nimic din ceea ce ne dorim nu mai poate fi cumpărat.

- Ai dreptate. răspunse Samuel. Şi atunci?

- Cădem la o învoială. spuse Regele confruntându-i privirea bărbatului. Dacă termini cu bine jocul nostru, ţi-l dăm pe cel pe care îl cauţi şi plecaţi cu toţii de aici fără probleme.

- Şi dacă pierde? interveni Damon Morris.

- Ei bine, să zicem că deveniţi parte din joc. recunoscu Simon Coleman fără a dezvălui prea multe în ceea ce constă jocul deţinuţilor.

Spintecătorul deveni convins că ceva putred era la mijlocul acestei înţelegeri, nu i-ar fi lăsat Simon în veci să plece atât de amiabil, nu unul ca el, un criminal fără onoare, iar jocul despre care vorbea, constă mai mult ca sigur într-un fel de acţiune periculoasă şi probabil sinucigaşă, altminteri nu mai erau ei deţinuţi nemiloşi.

- De acord! răspunse bărbatul după un răgaz scurt.

- Dar Samuel... începu Katrina fără a fi băgată în seamă.

- Când începem? întrebă nerăbdător Spintecătorul.

- De îndată ce vă predaţi armele. răspunse Regele cu un zâmbet parşiv în colţul gurii.

Deşi nu erau mulţumiţi de decizia lui Samuel Blake, Katrina şi Damon încuviinţă planul său şi se încred că are un as în mânecă.

Deţinuţii îi dezarmează pe cei trei de pistoale, săbii şi cuţite iar apoi îi îndrumă în interiorul închisorii amenințaţi în fiecare clipă cu acele arme semiautomate. Mesele şi scaunele din cantină erau aşezate într-un asemenea fel încât formase o arenă de luptă a cărei podea încă adăpostea sânge proaspăt, în jurul ei erau ridicate bănci pe care deţinuţii obişnuiau să urmărească acest joc după cum îl numea Regele, dincolo într-un colţ era şi o tabelă şi un individ care ţinea contul pariurilor făcute, mai că aveai impresia că totul era legal.

Spintecătorul este aruncat în mijlocul arenei şi curând este înconjurat de o mulţime de spectatori printre care şi cei doi cu care pătrunsese în această instituţie. Regele i se alătură şi el lui Samuel Blake aclamat de o serie de urale şi aplauze aşa cum merită un lider, iar sunetul mulţimii îl încânta cu desăvârşire, ştia să-i placă gloria.

- Băieţi se pare că avem un pretendent nou în *Groapa Morţii*, haideţi să-l întâmpinăm aşa cum se cuvine. declară Simon răstit să fie auzit până în spate.

În clipa următoare huiduieli şi resturi de mâncare fură aruncate spre nemuritorul cu chip de mort, nu avea parte de o primire asemeni Regelui, respectul lor trebuia câştigat.

- Haideţi să trecem un pic peste regulile de bază pentru cei de faţă care nu sunt familiarizaţi cu jocul nostru. mărturisi Simon Coleman încântat de atmosferă. Adevărul este că regulile sunt simple, tot ce trebuie să faci domnule Samuel este să supravieţuieşti timpului record de şaizeci de secunde fără să ai un adversar în picioare.

Spintecătorul încă nu-şi descoperi adversarii însă avea impresia că îl aştepta o surpriză de proporţii când acest lucru se va întâmpla. Se pregăteşte pentru gongul de start însă mai întâi se apropie de Simon pentru a-i pune o ultimă întrebare.

- Cine este cel care a stabilit acest record?

- Vorbeşti cu el chiar în această clipă. răspunse Regele zâmbind cu mândrie.

Samuel este lăsat singur în arenă aşteptându-şi sentinţa decisă de puşcăriaşii fără scrupule. Gălăgia produsă în clipele următoare îl împiedică să se concentreze la ceea ce avea să înfrunte, nu era sigur de

ceea ce-l aşteaptă în aşa numita *Groapa a Morţii* însă după nume nu avea cum să fie ceva plăcut. Din mulţime se formează nişte culoare printre care trec câţiva deţinuţi ce aduceau şi adversarii Spintecătorului în nişte zgărzi asemănătoare hingherilor, folosite în aceste tipuri de instituţii pentru a controla condamnaţii periculoşi. De îndată ce le văzu chipurile mutilate de propriile lor unghii, Samuel Blake realiză faptul că cei cinci adversari ai săi erau chiar gardienii închisorii ce fuseseră infectaţi. Probabil că în mintea bolnavă a acestor deţinuţi, li se părea ceva normal să aibă oportunitatea să se răzbune şi ei în felul lor pe oamenii care le-au făcut zile grele cât timp au fost închişi, însă sincer pentru unii că cel care avea să-i înfrunte era de-a dreptul imoral.

După ce gardienii deja cuprinşi de pofta necontrolată sunt poziţionaţi în jurul Spintecătorului, deţinuţii se retrag din ringul îngust şi îi eliberează din zgărzi. Numaidecât creaturile cu ochi fioroşi se năpustesc cu brutalitate asupra bărbatului iar mulţimea izbucneşte în delir cu încurajări şi urale. Luat prin surprindere Samuel este doborât în numai câteva clipe şi descoperă că fără nici o armă îi va fi foarte greu să supravieţuiască acestei încercări depravate.

Simon Coleman priveşte de pe margine mulţumit, convins că va câştiga pariul făcut având în vedere ce întorsătură proastă de situaţie îl copleşi pe bărbatul din arenă. Între timp Katrina şi Damon erau tot mai îngrijoraţi căci pe măsură ce Spintecătorul se zbătea din răsputeri pentru viaţa lui trecuseră aproape treizeci de secunde din timpul acordat.

Samuel încă la podea atacat de către infectatul ce încerca să-l muşte cu dinţii săi ascuţiţi, reuşeşte cumva să se ferească din calea lui şi se rostogoleşte scăpând din încleştarea acestuia. Se străduie să se ridice în picioare, moment în care altul se năpusteşte violent spre el, de această dată însă nu mai este luat pe nepregătite şi este forţat să facă ceea ce ştia mai bine, şi aceea să ucidă. Suceşte capul infectatului cu o forţă fioroasă şi-l doboară pe loc lăsându-l să tresară spasmatic. Chipul Regelui se schimbă radical la nouăzeci de grade, din satisfacţie devine surprindere iar din surprindere teamă şi din teamă, ei bine după ce rămâne doar un singur infectat în picioare, puteţi fi siguri că devine furie. Acest ultim adversar îmbrăcat în haine de gardian se ridică din genunchi şi dă să-l

apuce pe Samuel cu ghearele sale respingătoare, Spintecătorul îl aşteaptă calm, îşi foloseşte răbdarea şi raţiunea pentru a aborda problema, nu forţa brută aşa cum ar fi procedat alţii, trecuseră patruzeci şi cinci de secunde. Bărbatul îi imobilizează gâtul infectatului la subraţul sau puternic, iar apoi îl izbeşte cu brutalitate cu fruntea de podeaua dură care se cutremură în urma impactului. Samuel Blake se ridică în picioare şi îl priveşte sfidător pe Simon Coleman şi îi dovedeşte într-o manieră dispreţuitoare că nu poate fi manipulat. Este secundă cincizeci şi doi când zâmbetul îi revine Regelui pe buze, deşi atât deţinuţii cât şi Spintecătorul erau siguri că îşi ucisese toţi adversarii din Groapă, unul pare că se târăşte încet spre el şi apucă să-l muşte zdravăn de gleznă.

Ei bine în acel moment spaima îl cuprinde atât pe el, cât şi pe Damon şi Katrina. Nici unul dintre ei nu ştia ce se va întâmpla acum cu cel intitulat Spintecătorul, în mod normal un om obişnuit s-ar fi transformat într-un infectat după ce avea să înfrunte chinurile îngrozitoare ale transformării, însă unul cu puterile vindecătoare ale lui Samuel Blake avea oare posibilitatea de a învinge virusul care deja îi ataca sistemul imunitar? Şi pe de altă parte, să zicem că se transformă şi devine una dintre aceste creaturi fioroase în căutare de gazdă umană, cum aveau să-l oprească din moment ce nu poate fi ucis.

Cele şaizeci de secunde se scurg şi Spintecătorul da greş şi nu îşi duce până la capăt înţelegerea făcută cu Simon Coleman, însă în momentul de faţă nu prea îi mai pasă de acest lucru, căci simţea un organism străin cum îl atacă din interior. Febra îl cuprinse brusc iar plămânii îi simţea arzând şi înţepând cu spasme îngrozitoare. Nu îşi mai putea controla respiraţia cum trebuie, aerul nu-i mai părea de ajuns, durerea îl forţează să se prăbuşească. Damon Morris şi Katrina se reped spre el sperând să găsească o cale să-l ajute, chiar şi atunci când nu există una.

- La o parte, nu vă apropiaţi! zbieră el cuprins de focurile arzătoare ale infecţiei.

- Samuel, ce ţi se întâmplă? îl întrebă Katrina îngrijorată serios.

- ...Se luptă... cu el... cu virusul...

- Samuel, a început. mărturisi femeia observându-i ochii

preschimbându-se într-un roşu aprins. Te transformi într-unul că ei. continuă ea înlăcrimată.

- ... Dacă se... încheie... ştii ce... ai de... făcut...

- Nu pot, înţelege că ceea ce-mi ceri e imposibil. recunoscu ea înfiorată de gândul de a încerca să-i ia viaţa.

- ... Îl respinge...

Samuel Blake închide apoi ochii şi renunţă la luptă cu virusul necunoscut, încetase cu spasmele şi cu tremuratul necontrolat, după cum observaseră şi în cazul altora, avea să se trezească în orice clipă transformat într-un monstru mai mare decât era până acum. Katrina este nevoită să-l plângă încă o dată, era sătulă de câte ori îl văzu murind, Damon însă pe de altă parte nu apucase să-l cunoască atât de bine, însă în adâncul lui simţea un oarecare regret pentru acest personaj celebru în lumea ocultului.

Spintecătorul se ridică brusc şi îi priveşte pe cei doi, surprinzător ochii nu erau roşii, şi nu prezenta nici un simptom specific epidemiei care îl atacă, să fie oare posibil ca leacul acestui virus să se afle în puterea vindecătoare a lui Samuel Blake?

- Imposibil! zise Simon Coleman uimit de-a dreptul.

În clipa următoare deţinuţii se dezlănţuiră cuprinşi de euforie, văzându-l pe cel din arenă învingând nu doar adversarii infectaţi dar şi virusul care nu a iertat până acum nici o potenţială gazdă, încep a spera din nou şi îi acordă respectul meritat.

- Linişte! strigă Regele ignorat. Linişte am spus! repetă el trăgând un foc de armă în tavan.

Mulţimea se consemna, se potoliră brusc din manifestările zgomotoase şi aşteptau să vadă ce are de spus cel ce conducea acest show fără audienţă televizată.

- Nu ştiu ce naiba eşti domnule Samuel, dar ai pierdut. susţinu Simon cu o armă îndreptată spre cei trei.

- Uite ce e, fie ne laşi să plecăm aşa cum ne-am înţeles, ori veţi suporta cu toţii consecinţele. răspunse Spintecătorul foarte calm pregătindu-şi asul promis.

- Nu cred că eşti în măsură să te târguieşti, ai pierdut, înţelegerea

e înţelegere, mă aştept ca un om de natura ta să o onoreze.

- Este ultimul avertisment Simon, eşti sigur că nu te răzgândeşti? îl întrebă bărbatul încă o dată.

- Ce ai putea să faci? susţinu Regele mulţumit, pregătit să tragă.

Samuel vara mâna cu impertinenţă în chiloţi şi apucă ceva tare, se chinuie cu desăvârşire să o scoată afară căci dimensiunea voluminoasă îi făcea muncă mai dificilă. Katrina se sfii în acele clipe nesigură de intenţiile Spintecătorului, oare era această o clipă potrivită să-i şocheze pe deţinuţi cu organul lui genital şi să-i încânte ei privirea? Dar ceea ce scoate Samuel în clipa următoare nu este ceea la care se aşteptau cu toţii, ci staţia de recepţie cu care păstra legătura cu Murdock în pădurea de lângă ei.

- La naiba v-am spus să-l controlaţi! răcni Simon Coleman furios.

- Dar am făcut-o, nu ne-am gândit însă să-i căutăm şi în zonele...

Deţinutul nu apucă să-şi termine propoziţia căci mânia Regelui îl determină să-l ucidă cu câteva focuri de armă repetate, moment în care Spintecătorul duce staţia la gură.

- Murdock acum!

- Luaţi-vă adio unul de la altul! le sugera Simon încrezător. Se trage cortina peste voi...

Brusc o explozie puternică spulbera zidurile închisorii şi îi acoperă pe toţi într-o pulbere de praf intensificată de panică creată în rândul deţinuţilor. Simon Coleman nu mai apucă să tragă căci peste tot în jurul lui condamnaţii fugeau îngroziţi de ceea ce se întâmplă iar cei trei musafiri se făcură nevăzuţi în mulţime. Elicopterul apăru din gaura uriaşă din pereţii de beton iar soldaţii DCO începură să dezlănţuie infernul de gloanţe asupra infractorilor.

- Mă duc după James, apoi mă întorc aici. mărturisi Samuel pornind în goană.

- Dar...

- Du-te, nu mă aşteptaţi! îi porunci el Katrinei.

Damon dispare apoi în portalurile dimensiunii lui Samael şi se furişează printre deţinuţii cuprinşi de teamă şi panică, şi în cele din urmă

ajunge la destinaţia propusă şi le recuperează armele după ce îl ameţeşte pe cel care le păzea cu un pumn bine plasat în figură. Katrina se îndrepta cu paşi rapizi spre refugiul elicopterului unde Murdock îi aştepta neliniştit înarmat până în dinţi cu un arsenal pe care abia îl putea căra. Însă frumoasă vrăjitoare nu avea să parcurgă atât de uşor drumul spre adăpost fără a fi întâmpinată într-un mod obscen de către doi delicvenţi înnebuniţi de senzualitatea ei nemaiîntâlnită.

- Ce avem noi aici? zise unul dintre ei făcând abstracţie de la focurile de armă ce zburau în preajma lor.

- Cred că e recompensa noastră că am fost băieţi cuminţi. consimţi celălalt poftind la decolteul ei încântător.

- Bine, poate nu chiar aşa de cuminţi.

- Cu siguranţă acum nu vom fi cuminţi domniţă. i se adresă unul într-un mod vulgar.

- Dacă nu te împotriveşti îţi promitem că se va termina repede. o asigură apropiindu-se hipnotizat de sânii care îl priveau ispititor.

Ferită de ochii celorlalţi frumoasă Katrina Craft se trezeşte încolţită cu spatele la un perete de către aceşti doi violatori sexuali ce nu au mai văzut o femeie în carne şi oase de vreme îndelungată. Dacă era îngrijorată de acest lucru? Nicidecum, sincer îi era milă de ei, şi de ceea ce avea să le facă, însă orice faptă îşi primeşte răsplata, iar aceşti domni meritau din plin să-şi primească pedeapsa bine meritată. Unul încearcă să o atingă cu palma sa grosolană de zona coapsei ca apoi să îi guste probabil pielea înmiresmată, atunci femeia îşi vâra cu brutalitate mâinile în gâtul amândurora încleştându-le respiraţia şi contestându-le abilitatea de supravieţuire. Clipele următoare aveau să fie cruciale pentru cei doi nefericiţi care şi-au ales persoană nepotrivită pentru a ataca şi a încerca să profite de trupul provocator. La scurtă durată după ce Katrina Craft rosteşte o incantaţie ciudată ale căror cuvinte nu puteau fi recunoscute în limba oamenilor, cei doi bărbaţi se simt cuprinşi de o forţă anormală. Trupurile încep a trosni brusc din toate oasele pocnind cu un sunet dezgustător, se prăbuşesc la podea în fata vrăjitoarei doborâţi de chinurile groaznice care abia începură căci vraja care fu aruncată asupra lor era menită să le răsucească muşchii şi carnea până ce oasele se

fărâmau. Cea mai dureroasă parte a fost atunci când blestemul le atacă organul de reproducţie, atunci când spasmele durerii îi ataca în zona intimă, au simţit lumea cum s-a prăbuşit asupra lor, aceştia doi nu vor mai viola vreodată pe cineva, pentru tot restul vieţii. Reuşesc să urmărească silueta femeii care se îndepărta de ei cu un mers elegant punându-i în valoare posteriorul, abandonaţi fără speranţă în chinurile propriilor sale păcate.

Între timp Spintecătorul îşi croieşte drum înapoi la bărbatul aruncat în puţul strâmt care îi deveni adăpost pentru aproape o săptămână şi apucă lanţurile cu care intenţionase şi mai devreme să-l scoată din acel întuneric.

- Cum de nu reuşeşti să stai departe de necazuri James? îl întrebă Samuel începând să-l tragă cu toată puterea.

- Nu sunt sigur. mărturisi el lipsit de vlagă. Cred că este din cauză că sunt negru. glumi el făcând referire la discriminările rasiste.

Brusc o rafală de gloanţe îl forţează pe Spintecător să se prăbuşească lângă un perete de lângă marginea puţului, umplându-l de sânge. Simon Coleman apăru de după colţ schimbând încărcătorul acelei arme semiautomate cu care îl atacă pe Samuel, şi apoi se îndreaptă cu paşi siguri de el să termine treaba.

- Ai distrus totul, tot ceea ce am clădit aici, ne-ai făcut vulnerabili în faţa inamicului, acum va fi doar o chestiune de timp până ce infectaţii ne vor invada. susţinu Regele găsindu-l pe Spintecător responsabil.

Bărbatul îndreaptă arma spre Samuel care încă zăcea inconştient într-un colţ ghemuit în chinurile rănilor, apoi începe a strânge uşor trăgaciul.

- De ce naibii nu mori odată? Ce trebuie să fac să plăteşti pentru acţiunile tale?

Ţeava armei este aruncată cu brutalitate în aer chiar înainte să elibereze focurile de armă care l-ar fi ciuruit pe nemuritorul ce nu-şi revenea după împuşcături. Simon Coleman caută curios în dreptul lui chipul celui ce l-a oprit să-şi ducă până la capăt intenţiile ucigaşe, îl găsi pe James Bishop, eliberat din puţul cu apă, stând pe propriile picioare.

Cei doi bărbaţi de culoare îşi confrunta înălţimile fata în faţă, fără a-i oferi luxul de a înţelege ceea ce se întâmplă, James îşi schimba formă chiar sub ochii înspăimântaţi ai Regelui.

- Răzbunarea e o curvă, nu-i aşa? se auzi o voce inumană dinspre James.

Simon nu putu rosti nici un cuvânt şi nici măcar nu mai avea forţa de reacţie pentru a răspunde provocării care îl luă prin surprindere.

James Bishop îi dezvăluie bărbatului din faţa să identitatea demonului care sălăşluieşte în el de mai bine de douăzeci de ani, numele acestuia ce mulţi nici măcar nu îndrăzneau să-l şoptească era Horace. Aceasta era un cavaler al armatei de cucerire a Raiului, alungat şi exilat datorită mâniei Lui Dumnezeu, Horace a devenit *demonul izbăvirii* şi a ales gazdă pe tărâmul muritorilor un adolescent de culoare care la vremea respectivă nu a ştiut cum să trateze situaţia. Trecând apoi prin nenumărate capele bisericeşti şi cabinete medicale, a descoperit că nu există nici un remediu pentru ceea ce experimenta tânărul James Bishop şi nimeni nu putea să-i dea o explicaţie logică pentru ceea de care suferea, iar cel ce se folosea de trupul lui pentru a supravieţui exilului nu putea fi alungat. Rugăciunile lui au fost ascultate în momentul în care a atras atenţia guvernului SUA şi a fost recrutat de către Divizia de Combatere a Ocultului care considerau serviciile unui demon de nepreţuit, în plus acesta putea deveni un aliat pe măsură în lupta împotriva răului. După ani de cercetări şi experimente dureroase pe care James le-a suportat pe propria piele atunci când demonul Horace se manifestă mai violent de fiecare dată, entitatea a fost îmblânzită. Greu de crezut însă în timp bărbatul a învăţat să nu se mai lase prada posedării şi să fie chiar el cel care controlează acţiunile şi manifestările demonului înfiorător.

Acestea fiind spuse, în acest moment în care Horace i se va arăta pentru prima oară criminalului Simon Coleman, pielea lui James se înnegri complet, dar nu acea nuanţă specifică oamenilor afro-americani, ci un negru închis ca tăciunea stinsă. Un nor de fum cenuşiu îl acoperi din cap până în picioare şi începu a se risipi în aer, masa lui musculară se modifica vizibil, carnea începu să izbucnească iar coastele încercau să-şi

facă loc înăuntrul său. Transformarea era aproape completă iar Regele deveni tot mai tulburat de împrejurările în care se găsea, nu era pregătit pentru aşa ceva, nici un om nu era, Horace îl intimida cu ochii săi complet albi şi dinţii care şi-i afişa intenţionat, aceasta nu era o figură ce putea fi privită. Demonul se apropie de Simon care se făcu tot mai mic în haina sa de blană şi încercă să scape de mânia ce se abătu asupra lui lipindu-se cu spatele de un stâlp. James îşi vâra gheara întunecată sub bărbia lui şi îi încleştează gâtul cu o apucătură incredibil de puternică, apoi folosind doar acea mână îl ridică de la sol încă sprijinindu-l de stâlpul de ciment şi-i zâmbeşte înfiorător.

- Ce naiba eşti...? întreba Regele simţind cum îşi pierde cunoştinţa din lipsa oxigenului.

- Cel mai groaznic coşmar al tău. răspunse Horace cu aceeaşi voce din negură.

Brusc nişte inscripţii roşiatice nemaivăzute se aprind pe pielea lui James, iar bărbatul din strânsoarea lui începe a urla în chinuri. În timp ce inscripţiile se aprindeau tot mai puternic acoperite uşor de fumul eliberat de trupul demonului, Simon Coleman începe a se prăji încet cuprins de o forţă supranaturală ce-l ataca dinăuntru. Dură doar câteva secunde şi carnea bărbatului arata de parcă fusese pusă pe un grătar cu focul prea mare, o pulbere de cenuşa se aşternu pe podea după ce Horace termină cu el, cam atât despre marele Simon Coleman, lordul crimei ce se autointitula Regele.

James Bishop revine apoi la forma iniţială şi se prăbuşeşte în genunchi, era încă slăbit din cauza flămânzenii şi a efortului depus. Între timp Samuel îşi vindeca rănile provocate de gloanţele încinse şi le scuipă lângă cenuşa răposatului, îl ajută pe James să se ridice şi îl va căra pe umerii lui până la elicopter unde Murdock şi întreaga echipă de spărgători de petreceri îi aşteptau.

CAPITOLUL 6

BREŞA

Peste aproximativ şase ore de la incidentul din Austin Texas, inevitabilul s-a abătut asupra deţinuţilor din închisoarea în care a fost întemniţat James Bishop, şi acela că au fost copleşiţi de un grup de infectaţi care a fost atras de către zgomotul focurilor de armă. Rămaşi fără apărare între zidurile dărâmate ale instituţiei, fără un lider care să-i călăuzească în continuare, infractorii au căzut pradă atacului epidemic care se desfăşura în mai puţin de o jumătate de oră. Rând pe rând bărbaţii au fost doborâţi de infectaţi al căror număr creştea cu fiecare contaminare, curând ultimii supravieţuitori au descoperit că nu au cum să scape de mânia virusului care îi încolţise, aşa că formaseră împreună o ultimă tentativă de apărare. Fu penetrată în mai puţin de cinci minute. Poate dacă ascultau rugile Spintecătorului şi se consemnau cu propunerea lui de a-i lăsa să plece în linişte cu bărbatul ţinut în puţ, toate acestea nu se întâmplau, dacă orgoliul şi mândria nu punea stăpânire pe conştiinţă lor deja tulburată de evenimentele apocaliptice la care au fost martori timp de ultimii trei ani, deznodământul nu avea să fie în defavoarea lor.

În cam acelaşi timp ce se abătu liniştea peste Texas, elicopterul în care se aflau cei care erau responsabili pentru acel măcel, aterizează undeva în Munţii Stâncoşi, pe un deal verde cu iarbă proaspătă de unde se vedea priveliştea incredibilă cu brazi înalţi şi munţi acoperiţi cu zăpadă. Era şi un lac liniştit în preajma lor ce reflectă peisajul demn de tablou iar dincolo de el un amplasament militar care putea fi recunoscut cu uşurinţă că acea bază despre care vorbea Murdock.

Era formată în mare parte din corturi şi câteva cabane din lemn solid, în jurul cărora patrulau mereu un grup de soldaţi înarmaţi cu carabine Dragunov SVU de 7.62x54 mmR. După cum susţinu John Murdock epidemia nu ajunsese atât de departe, probabil din cauza temperaturilor scăzute, iar dacă aceasta era cauza pentru care nu au fost găsite urme ale infecţiei în aceste zone, frigul ar putea deveni şi

potenţiala lor arma pentru a combate ameninţarea.

Doi soldaţi se apropie de elicopter în grabă înainte ca acesta să-şi oprească elicele şi-l ajută pe James Bishop să coboare, îl duc apoi cu dificultate într-una dintre cabane unde avea să primească câteva îngrijiri medicale şi cel mai important hrana bogată în proteine. Erau cu toţii destul de obosiţi după ce trecuseră prin atâtea primejdii, iar hazardurile la care au fost martori le va bântui visele de acum încolo pentru o vreme îndelungată, meritau câteva ore de odihnă şi somn în siguranţă corturilor păzite, ceva ce nu mai avuseseră parte de ceva timp.

Vântul rece sufla cu putere şi îşi croi drum printre crăpăturile cabanelor sau a corturilor, în care ultimii supravieţuitori DCO îşi continuau cercetările fără oprire pentru a combate virusul necunoscut. Temperaturile ajungeau până la -10 grade în această după amiază însorită însă spre lăsarea nopţii aveau să ajungă la -20, şi pentru zilele viitoare se anunţau condiţii extreme de ger care au fost stabilite de către specialiştii DCO cu ajutorul unor date primite din satelit, cum televiziunile nu mai existau singura cale să afle prognoza meteo era prin propria lor cercetare ştiinţifică. Hainele groase deveniseră o necesitate indispensabilă în această zonă de munte, însă sacrificiul pe care îl consimţiră de a se retrage aici i-a ţinut protejaţi de epidemia ce atacase întreaga planetă. Erau câţiva locuitori pe aici prin vestul Americii de Nord, câteva familii care au supravieţuit apocalipsei doar pentru simplul fapt că temperaturile nu susţineau agenţii patogeni ai virusului, lucru care nu l-au bănuit la timpul respectiv, iar acum deja era prea târziu pentru a lua măsurile necesare pentru salvarea întregii omeniri. Alte regiuni în care nu se semnalase prezenta epidemiei erau Antarctica, Canada şi Rusia însă şi acestea erau copleşite de dezastrele ce au distrus planeta timp de trei ani şi rezistă cu greu fără ajutoare.

Trecuseră trei zile de când cei patru membrii ai Diviziei de Combatere a Ocultului au fost aduşi în această aşezare militară de către maiorul John Murdock. Deşi frigul era un disconfort indiscutabil, simţeau deja cum îşi recăpătau forţele pierdute în urma aventurilor şi peripeţiilor prin care au trecut. Aici cel puţin au avut parte de o masă caldă şi sănătoasă, adăpost împotriva ameninţării de care erau conştienţi

că nu pot scăpa la infinit şi cel mai important lucru, le-a fost redată speranţă, că omenirea nu va îngenunchea atunci când va fi supusă testului suprem, şi vor exista mereu câţiva printre noi care vor lupta pentru existenţa rasei umane.

Katrina Craft stătea de ceva vreme bună la marginea bazei chiar între granita ce despărţea natura de zona montană şi de soldaţii înfriguraţi care patrulau neconteniţi. O haină groasă de blană îi acoperea umerii, părul roşu îi era aruncat în bătaia vântului năprasnic care o făcu pentru câteva clipe să simtă fiorii gerului, Samuel o privi pentru câteva clipe ezitând şi apoi veni lângă ea încet.

- Samuel? consimţi ea fără a se întoarce.

- Cum ai ştiut că sunt eu? întrebă el luându-l gura pe dinainte.

Femeia zâmbi discret şi lăsă capul în pământ, apoi îşi îmbrăţişă singura trupul cu braţele pentru a se încălzi.

- Aşa este, am uitat. începu Spintecătorul atotştiutor. O vrăjitoare are puterile şi trucurile ei.

- Nu am nevoie de ele pentru a şti că eşti tu Samuel, chiar şi fără ele încă îţi recunosc mirosul.

- Unii ar lua-o drept insultă. mărturisi el.

- Nu ai de ce. răspunse ea întorcându-se să-i privească ochii pătrunzători de culoare închisă. Nu multe persoane se pot lăuda că pot simţi prezenţa altora doar datorită mirosului.

- Ai dreptate, şi atunci cum se face că după atâta timp Katrina, tu încă mi-l recunoşti?

Întrebarea o luă pe nepregătite iar răspunsul se lăsă aşteptat, nu-i putea dezvălui urma sentimentelor pe care le-a simţit cândva pentru el, nu avea să-i dea speranţe deşarte când inima ei aparţinea acum tânărului Damon Morris. Consideră că Samuel ar fi meritat să-i fi mărturisit asta, doar pentru a-l face să regrete ceea ce au avut împreună , poate că şi pentru toată greutatea apăsătoare prin care a trecut ea în perioada când a fost respinsă, însă numai gândul la suferinţa care i-ar provoca, o împiedica.

- ...Nu am ce să-ţi spun Samuel...

- Ce-ar fi să începi cu adevărul. sugeră bărbatul privindu-i chipul

calm şi căutându-i ochii verzi ce îl evitau.

- Îl ştii foarte bine. răspunse ea nesigură de propriile afirmaţii.

- Continui să îmi eviţi întrebarea. acuză Samuel simţindu-şi inima accelerând puternic.

- Te rog! porunci ea decisă. Nu mă face să îţi spun asta.

- Îl iubeşti? Asta e tot ce vreau să ştiu. Vreau doar să îmi spui...

- Da Samuel! se răsti Katrina simţindu-şi sufletul împovărat. Îl iubesc! mărturisi ea apoi calmându-şi tonul vocii.

Spintecătorul se consemna cu ideea că o pierduse definitiv pe singura femeie care i-a fost alături timp de atâţia ani. Chiar dacă i-a fost colega şi în cea mai mare parte a timpului el a fost cel care a susţinut-o şi a ajutat-o să treacă peste momentele dificile la care a fost supusă datorită originii vrăjitoreşti, şi pentru el a fost un fel de răsplata şi compensare pentru tot răul care l-a făcut. Katrina a fost cea care l-a ţinut în viaţă după ce era cuprins de gândurile tulburi învăluite de necurat, era o vreme când se săturase să vadă moarte în jurul lui, numai războaiele la care participase, inclusiv Războiul American Civil, al Doilea Război Mondial şi Războiul Rece, i-au adus numai coşmaruri şi dorinţa de a înceta să mai trăiască învolburat de mirosul proeminent de cadavre. Căutările lui nesfârşite pentru cauza blestemului la care a fost condamnat îl măcinase definitiv, imortalitatea îi permise să supravieţuiască tuturor acestor conflicte şi îl forţau să-şi pună întrebarea, ce este el şi ce căuta aici. Dar pentru prima oară de când nici măcar el nu-şi mai amintea, aceasta adolescentă Katrina Craft îi oferi o iubire necondiţionată de fiica, sora iar apoi amanta, care chiar şi fără să-şi dea seama, i-a dat un rost.

- Mă bucur pentru tine. minţi bărbatul conştient. Meriţi să fii fericită, chiar şi dacă ai ales un puşti despre care am aflat că este fiul unui demon.

- Ştii! începu ea zâmbitoare. Dacă l-ai cunoaşte mai bine, nu cred că l-ai dispreţui atât de tare.

- Cine ştie? Nu pot să-ţi promit nimic...

Cei doi izbucniră în râsete ce le aminteau pentru câteva clipe de vremurile bune ale echipei Corbul, când nici o ameninţare nu le-a putut sta în cale. Au reuşit să-l ucidă pe cel ce se intitula Nemesis, entitatea

străveche care atacase Qatar-ul şi ameninţa că în mai puţin de douăzeci şi patru de ore îşi va învia semenii şi îşi vor începe domnia cu omenirea însclăvită. Apoi l-au confruntat pe Alexander Gray cunoscut de către locuitorii subacvatici ai Olimpului sub numele de Prometeu, şi în acelaşi timp i-au învins pe Cei Patru Călăreţi ai Apocalipsei care şi-au dezlănţuit furia asupra planetei din nesăbuită celui ce i-a eliberat. Şi sigur că au existat multe alte astfel de aventuri care i-a găsit de fiecare dată în circumstanţe primejdioase însă fără îndoială ieşeau învingători, iar aceste amintiri îi duc cu gândul la acel membru al echipei ce lipsea din compoziţia lor.

- Crezi că o vom găsi vreodată pe Victoria? întrebă Katrina privind albul din vârful munţilor uriaşi.

- Aşa vreau să cred. mărturisi Samuel începând a privi şi el în aceeaşi direcţie. Sper doar să nu fi renunţat încă la luptă, şi că mai este acolo undeva, izolată în propria ei eternitate.

- Vă întrerup cu ceva? întrebă John Murdock care apăru din senin în spatele lor.

- Nu, sigur că nu. răspunse femeia întorcându-se. Povesteam doar, ne aminteam de vremurile când omenirea era aşa cum ştiam că trebuie să fie.

- Această lume a muritorilor, a celor ca noi, a fost mereu plină de mistere şi întrebări despre necunoscut. Mereu ne-am întrebat care este scopul nostru pe Pământ şi de ce nu am fost călăuziţi în continuare de către Creator? spuse Murdock căzând prada melancoliei.

- Poate că nu a fost nici un Creator! susţinu Samuel neconvingător.

- Ce vrei să spui cu asta? întrebă Katrina surprinsă de afirmaţia lui controversată.

- Adică, priveşte în jur, de ce suntem mereu înconjuraţi numai de rău, cum putem spune că aceasta a fost voia Domnului când tot ceea ce cunoştea omenirea a fost cedata unui virus de origini necunoscute. zise Spintecătorul pierzându-şi speranţa în divinitate.

- Te înşeli amarnic Samuel.

- Cum aşa?

- De-a lungul istoriei umanitatea s-a confruntat în repetate rânduri cu catastrofe care au fost pe cale de a pune capăt existenţei acestei râse. începu Katrina hotărâtă să-l contrazică. Şi de fiecare dată a triumfat peste răul ce l-a întâmpinat.

- Pentru că au fost cei ca noi, Katrina, care şi-au sacrificat vieţile pentru lupta împotriva răului. Nu au fost forţe cereşti, ci oameni neobişnuiţi într-o lume nepregătită pentru necunoscut.

Afirmaţiile lui Samuel Blake sfidau totul ceea ce a însemnat puterea religiei timp de mii de ani, conform argumentelor sale cei ce ne-au creat ne-au abandonat definitiv şi ne-au lăsat pradă evoluţiei care probabil nu a decurs în direcţia în care trebuia. Rasa umană a devenit o formă de viaţă distructivă capabilă numai de rău, binele era mereu eclipsat de natură răuvoitoare de care a dat dovadă în fiecare era ce a trecut. Dar dacă într-adevăr era aşa, şi dacă nu există Rai sau Iad, de unde au provenit toate acele entităţi străvechi cu care DCO-ul s-a confruntat în tot acest timp, dacă nu Dumnezeu şi altcineva era Creatorul nostru, unde este acum, de ce ne-a părăsit, ce planuri are în continuare cu noi?

- Vroiam să vă anunţ că James s-a trezit, îl investighează de alte răni interne chiar acum, puteţi să-l vedeţi dacă vreţi. îi asigura maiorul Murdock părăsindu-i în scurt timp.

- Să vedem cum se simte. sugeră Katrina îngheţând complet în furia viscolului.

Spintecătorul încuviinţă şi o urmă. Se îndreptau spre o cabană mare, cu o prispă şi scări din lemn care întâmpinau într-un mod primitor vizitatorii, ferestrele erau acoperite cu perdele albe şi curate, cu un şemineu care fumega lemnele din soba, semăna cu genul de pensiune a cărei privelişte te ducea imediat cu gândul la vacanţă şi familie, nicidecum la un adăpost medical precum era folosită aceasta.

Se auzeau hohote de râs dinăuntru din momentul în care cei doi intraseră pe uşa din faţă, John îi îndrumară spre camera unde era cazat uriaşul de culoare şi imediat după aceea putură fi auzite vocile lui Damon Morris şi James Bishop.

- Văd că v-aţi cunoscut deja. observă Katrina intrând încet.

- Tipul e criminal, zău aşa. susţinu bărbatul ridicat în şezut într-un pat de două persoane.

Damon era în această cameră de câteva ore, intrase înainte ca James să se fi trezit, vroia doar să îl privească mai îndeaproape, cumva avea impresia că doar cu ajutorul acestuia, îşi va înţelege şi el adevărata origine ca fiu de demon, din moment ce individul de fată era atât de familiarizat cu cel ce-şi spune Horace.

- Cum te simţi? întrebă Samuel observându-i starea îmbunătăţită.

- Grozav, simt că aş putea escalada munţi. răspunse el abia potolindu-se din porţia de râs.

- Să sperăm că nu va fi cazul. consimţi Spintecătorul.

- Damon îmi povestea despre perioada când l-a ucis pe cunoscutul lider terorist Osama Bin Laden...

- Cel puţin aşa îşi spunea la vremea respectivă. interveni băiatul cu acest mic detaliu.

- Mi-a spus că Al-Qaiada era de fapt o sectă devotată ocultului ce a dispărut din civilizaţie la sfârşitul secolului IX ce îşi spunea înainte *Slujitorii Diavolului*, ştiaţi asta? întrebă James cu entuziasm.

- Trebuie să recunosc că nu. răspunse Samuel.

- Să-ţi povestesc cum l-au ucis, o să mori de râs. recunoscu afroamericanul.

- Mai târziu prietene. îl rugă bărbatul afişând o seriozitate îngrijorătoare. Acum vreau să ştiu, te simţi în stare de o nouă misiune? continuă el ferm.

- Vorbeşti serios? zise surprins. Chiar au de gând să ne trimită la treabă, uită-te în jurul nostru Samuel, nu mai a rămas nimic.

- Şi noi ce suntem? întrebă Katrina furioasă pe ceea ce spunea bărbatul.

- Doar vite care îşi aşteaptă măcelul, să fim serioşi cât credeţi că vom rezista până că epidemia să ajungă la noi, ce va face să credeţi că putem supravieţui la nesfârşit cu un sac de alimente şi o debara de arme...

- Nu vorbim despre supravieţuire James. îl întrerupe Samuel hotărât. Ci despre şansă de a schimba totul, de a opri raul direct de la

sursă. continuă el inspirându-l în decizia ce o va lua.

- Şi aceea? întrebă bărbatul vrând să se ridice din pat fiindu-i atrasă atenţia.

- Cutia Pandorei prietene, aceea este ţinta noastră.

James Bishop se ridică în cele din urmă simţindu-şi încă picioarele puţin slăbite. Statura lui era impresionantă, avea vreo doi metri înălţime, şi era şi un baschetbalist pe deasupra, dacă în adolescenţă nu ar fi păţit incidentul care i-a schimbat viaţa pentru totdeauna, ar fi putut ajunge la profesionişti. Bărbatul solid de culoare îi priveşte de deasupra pe toţi cei din încăpere, pe Samuel, Katrina, Damon şi Murdock, nici unul nu-l depăşea iar el se mândrea cu asta, făcu câţiva paşi şi apoi îşi dădu răspunsul.

- Ce mai aşteptăm Spintecătorule?

- Pe tine, să te îmbraci. mărturisi bărbatul părăsind încăperea.

Damon în acelaşi timp nu înţelesese niciodată obsesia acestora din echipele DCO pentru poreclele acelea neobişnuite, ce se credeau supereroi, justiţiari? Să fim serioşi era atât de copilăresc, Spintecătorul, Vedenia sau Oase, sună ca ceva dintr-un film cu buget redus cu replici scoase la repezeală.

- Am o întrebare pentru tine James. mărturisi Damon după ce toţi ieşiseră din cameră pentru a-i oferi oportunitatea de a se schimba în intimitate.

- Dă-i drumul puştiule! îl spori el.

- De ce ţi se zice Oase *Bones*?

Bărbatul zâmbi discret în timp ce îşi baga ambele picioare în pantaloni şi îşi încheie cureaua, îi pregătea un răspuns care avea să-l impresioneze serios.

- Pentru că atunci când Horace iese la iveală, e ultimul lucru care mai rămâne din inamicii lui.

Cu aceste ultime afirmaţii îndrăzneţe James termină de îmbrăcat un set de haine militare primite de către Murdock care constau într-o pereche de pantaloni, un tricou şi o geacă groasă îmblănită, toate camuflate cu culorile specifice de nuanţe verzi.

- Şi eu care credeam că cei din echipa mea sunt ciudaţi! realiză

Damon după ce rămase ultimul în încăpere.

O oră mai târziu sunt chemaţi într-o altă cabana de la marginea amplasamentului, una mai mică de această dată dar păzită mult mai strict. Aici ţineau armamentul de care mai dispuneau, arme automate sau semiautomate, încărcătoare, pistoale, câteva grenăzi şi alte dispozitive ale căror întrebuinţare era specifică DCO-ului, ştiţi chestii banale că ţăruşi, usturoi, apă sfinţită, capcane de vise, ceva de genul.

- Luaţi orice credeţi că aveţi nevoie. îi invită maiorul Murdock după ce i-a condus înăuntru.

- Aşa mai vii de acasă maiorule. mărturisi James cuprins de euforie văzând atâta putere de foc.

Bărbatul parcursese un drum stabilit ignorând toate armele din jurul său şi apucă un monstru de zece kilograme denumită M249 Saw, aceasta mitralieră automată era capabilă să tragă 200 de runde pe minut şi folosea cartuşe de 5.56 mm. Această armă greu de susţinut atunci când îşi dezlănţuia furia era egală cu puterea de foc al unui arsenal întreg, făcându-se referire ca fiind o armă de asalt menită să asigure focuri de acoperire.

- Aşa da iubire! îşi şopti bărbatul de culoare.

Damon şi Katrina se mulţumiră doar cu câteva încărcătoare noi, băiatul nu putea renunţa atât de uşor la acele Desert Eagle al căror mândru proprietar era de vreme îndelungată.

- Samuel, sper să-ţi mai vină măsura asta. mărturisi John Murdock înmânându-i câteva haine împăturite.

- Vor fi bune.

Bărbatul îmbracă o pereche de pantaloni camuflaţi asemănători cu cei primiţi de James, un tricou mulat de culoare albă care evidenţia sigla DCO şi peste el o vestă care îi putea susţine armele uşoare. O pereche de bocanci militari cu şireturi, cotiere, genunchere şi o geacă pentru a rezista frigului geros din Munţii Stâncoşi. Samuel prefera arme uşoare, detesta să care puşti, mitraliere, explozibile sau lansatoare de rachete, mai ştiu eu ce, se mulţumi doar cu o Beretta identică cu cea pe care o primi când a fost scos din oceanul secat, şi cu o macetă de dimensiuni mari pe care o scoase pentru o clipă din teaca să-i verifice

lama tăioasă.

Acestea fiind stabilite, conform normelor de luptă împotriva forţelor nepământene, erau oficial pregătiţi de a porni cu dreptul în misiunea de care depinde viitorul rasei umane.

Cum Samuel Blake a reuşit ceea ce şi-a propus şi pentru care a fost căutat timp îndelungat în rămăşiţele graniţei dintre lumea noastră şi cea a Olimpului, echipa Corbul a fost reunită, nu în totalitate având în vedere că Victoria încă nu putu fi localizată, însă având în vedere faptul că au primit în schimb serviciile tânărului Damon Morris, am zice că prezintă un avantaj în plus. Speranţele lor încă erau menţinute vii cu privire la apariţia vampiroaicei care a dispărut fără urmă, şi aşteptau în orice clipă să-i întâmpine cu imaginea ei gotica uşor de recunoscut.

Acum era rândul maiorului John Murdock să-şi îndeplinească partea de sarcină, înţelegerea a fost că dacă Spintecătorul reuşeşte să reunească echipa în care îşi punea el speranţele, avea să le deschidă drumul spre locul unde aveau să găsească adevărul insuportabil despre Cutia Pandorei, şi acela fiind sediul central DCO.

Orele 23:45, Los Angeles, cunoscut într-un mod familiar că Oraşul Îngerilor. Încorporat că municipalitate în dată de 4 aprilie 1850 şi declarat oficial că cel mai mare oraş din statul California şi al doilea ca mărime a populaţiei din Statele Unite întrecut doar de New York. Un oraş grandios din punct de vedere economic şi social excelând în zonele urbane alcătuind un ansamblu de zgârie-nori, cel mai înalt atingând 306 metri. LA-ul a devenit căminul vedetelor de la Hollywood după ce cinematografia a explodat datorită lungmetrajelor cu bugete considerabile ce au ajuns până la 280 de milioane de dolari. Acum privit pe ferestrele elicopterului părea doar o amintire tristă ce dovedea cu străşnicie că nimic nu ţine la nesfârşit. Gata cu zgârie-norii uriaşi ce deveniseră acum doar bucăţi de ciment demolate de cutremure, gata cu semnul de marcă amplasat în parcul Griffith ce consemna Hollywood-ul cu litere mari, rămăseseră acum doar trei dintre ele încă în picioare, se sfârşise totul pentru locuitorii din LA, la fel cum se întâmplase şi în celelalte oraşe pe care Spintecătorul le vizitase în decursul acestor ultime zile, New York, Miami sau Texas, peste tot era aceeaşi poveste, numai

moarte şi deznădejde lăsată în urmă de către furia virusului.

Elicopterul aterizează în curtea principală ce era împrejmuită de un gard de siguranţă ce proteja aşa zisa instituţie de cercetare ştiinţifică pe când adevărata ei identitate era cu totul alta. Părea linişte în această zonă, nici urmă de infectaţi ori de cadavre, nu aveau idee cum se făcea însă era posibil ca Murdock să se fi înşelat în această privinţă iar gradul de virusare să nu fie atât de avansat precum bănuise.

Cei cinci coboară precauţi şi pornesc să cerceteze zona din jur pentru a identifica orice urmă a epidemiei ce le-ar pune în pericol misiunea. Totul părea în regulă, şi dacă vroiau ca şansele lor de reuşită să fie cât mai mari, ar fi fost bine să profite de această ocazie şi să pătrundă în sediul sigilat înainte să atragă atenţia nedorită.

- Pe aici! le sugera maiorul îndreptându-se spre intrarea principală.

- Cum vom intra, sediul este în...

- Izolare defensivă, ştiu. şopti Murdock apropiindu-se de consola de lângă uşă.

- Trebuie să fi fost o lecţie plictisitoare căci nu-mi amintesc nimic despre aşa zisa izolare defensivă. recunoscu James Bishop fără a se sfii.

- Nimic nu intră şi nimic nu iese, totul este sigilat iar sistemele lucrează singure împotriva invadatorilor. răspunse Murdock.

- Invadatori? spuse Damon surprins. Asta suntem noi după ce vom intra.

- Aşa este.

Maiorul încă lucrează din răsputeri la consola aceea cu touch-screen care semăna puţin cu un bancomat de lângă strada, avea un dispozitiv de programare virtuală menit să-l ajute să spargă software-ul principal al sediului DCO. Cu modeste calităţi de hacker nedezvăluite până acum, John Murdock reuşeşte imposibilul, în mai puţin de zece minute sparge parola din cinci caractere şi rescrie sistemul pentru a le asigura un drum liber spre arhive.

Momentul lor de bucurie este întrerupt însă brusc de o explozie puternică ce spulbera elicopterul într-un mod înfiorător, precedată de

ţipete de panică şi durere. Ceea ce se întâmplase la doar câţiva metri de ei era că soldaţii din elicopter au fost atacaţi din senin de un grup de infectaţi ce a venit dinspre oraş, iar unul dintre agenţi a scăpat o grenadă în urma îmbulzelii agitate. Motivele lor de relaxare s-au dovedit inoportune în aceste condiţii nesigure cu care încă nu se puteau obişnui, Murdock şi echipa cercetaseră zona pentru posibili rătăciţi însă nu trebuiau niciodată să fie convinşi de faptul că sunt singuri pe aceste străzi. Fără a putea reacţiona în nici un fel, se mulţumesc doar să privească vulcanul de foc care mustea din mijlocul curţii, iar maiorul nu poate decât să se blestemele pentru toate vieţile care continua să piară sub comanda să şi să spere că această povară nu-i va afecta judecată.

Pierduţi în spectacolul de flăcări învăluite de fumuri cenuşii, ceea ce nu şi-au imaginat cei cinci ce priveau din faţa uşii, erau urmările acestei explozii uriaşe. Copertina de fum făcea totul greu de desluşit în depărtare, iar întunericul puţin trecut de miezul nopţii îi pregătea uşor pentru ameninţarea ce se apropia de ei cu paşi alergători, căci nu era un grup de infectaţi ce porniseră spre ei dinspre adâncurile Los Angelesului, ci parcă întregul oraş fu atras de zgomotul puternic.

- Ummm, maiorule... începu Damon îngrijorat.

- Ce se vede oare? se întrebă Murdock fiindu-i afectată vederea din cauza vârstei.

- Toată lumea înăuntru, acum! porunci Samuel cuprins de teamă, dar nu atât pentru el cât pentru ceilalţi muritori.

Zis şi făcut, intrară cu toţii în interiorul sediului central DCO însă următoarea problemă era că uşa se prezentă încă deschisă şi îi invită pe agresori la o porţie pentru cinci persoane de carne umană, trebuiau să acţioneze cumva.

- John, fă ceva! sugeră Spintecătorul intrând în panică.

- Încerc la naiba, dar sistemul nu-mi asculta comenzile. răspunde el lucrând la panoul digital din interior.

- Grozav! consemna nemuritorul apucând iute pistolul de la brâu.

O rafală de focuri de arme izbucneşte din armele lor inspiraţi de decizia de moment a lui Samuel Blake de a-i câştiga maiorului puţin

timp în plus pentru a închide definitiv uşa în urma lor. Însă erau atât de mulţi infectaţi că vor rămâne fără gloanţe până vor fi în stare să doboare fiecare dintre aceşti indivizi, era de parcă întreaga populaţie a oraşului LA se strânsese aici să le facă eroilor zile negre, de parcă nu înfruntaseră destule până acum.

- Grăbeşte-te John! îl rugă Samuel. Pentru numele lui Dumnezeu nu ştiu cât îi mai putem ţine.

- Lasă-mă să lucrez, nu mă mai bate la cap! porunci maiorul încercând să confirme parole noi pentru sistem.

Poate că dacă explozia aceea neaşteptată nu avea loc, nu s-ar afla acum în această situaţie, planul lor nu prevedea o întâlnire de gradul întâi cu purtătorii virusului şi nu ar fi prevăzut că singura lor şansă de supravieţuire era să se sigileze înăuntru cu alţi infectaţi pentru a scăpa de urgia ce-i urmărea. Dar neprevăzutul era ceva obişnuit în zilele noastre şi ar fi trebuit să fie pregătiţi pentru schimbări radicale de situaţie, sigur că nimeni nu şi-a dorit că elicopterul să fie aruncat în aer, cu atât mai puţin soldaţii ce se aflau în el în acel moment, însă efortul lor că i-au adus până aici pe cei meniţi să salveze lumea trebuia onorat cumva, şi nu trebuiau să se lase pradă uşoară inamicului.

Gloata copleşitoare de atacatori se apropia într-un mod şi mai ameninţător, nu apucau să doboare unul ca în urma lui apăreau alţi trei gata să se năpustească asupra lor prin deschizătura îngustă a uşii cu două intrări. Erau la doar câţiva metri de ei, infectaţii începură să calce pe rămăşiţele celorlalţi că ei ucişi de plumbul încins provenit din cele mai moderne arme ale secolului nostru, însă muniţia era şi ea pe terminate, dacă vor supravieţui acestei încercări dificile trebuiau să se îngrijoreze pentru primejdiile ce le vor întâlni şi în interior, dar ce vorbim aici, să treacă mai întâi cu bine peste acest pericol, apoi vor vedea ei cum vor face faţă epidemiei ce se infiltrase în sediu.

Pragul pericolului ce-i ameninţa fu trecut atunci când unul dintre aceşti monştri se năpusti violent asupra Spintecătorului şi-l dobori la podea alunecând cu el pe podeaua lucioasă, adânc în întunericul sumbru. Teama îi cuprinse pe toţi văzând că nu aveau cum să reziste asaltului doar cu aceste arme şi uşor vor fi copleşiţi de numărul atacatorilor.

- Gata! strigă maiorul mândru reuşind să rescrie parola.

Uşa se închide ermetic iar ultimii infectaţi din faţa ei sunt răpuşi de focurile mitralierei automate selectate de către James Bishop din acel amplasament militar din Munţii Stâncoşi. Însă adevărul era că nu se puteau linişti ştiind că undeva în negura aceasta întunecată Samuel Blake se luptă pe viaţă şi moarte cu cel ce se năpusti furios spre el.

Bărbatul îi încleştă gura cu palmele sale simţind tăişul dinţilor acestuia în fiecare clipă împingând în carnea lui, iar sângele ce i se scurgea parcă îi accelera tot mai tare dorinţa pofticioasă de a răspândi virusul ucigaş care se dovedi ineficient împotriva puterilor vindecătoare ale Spintecătorului. Încearcă să-l doboare cu doi pumni în tâmple însă poziţia compromisă în care se afla îi îngreuna mobilitatea, tinde să ducă mâna spre maceta din spatele umerilor, însă din momentul când o scoate, infectatul îi loveşte braţul cu putere şi o scăpa, era puternic acesta, era solid şi dotat cu o musculatură impresionantă, de aceea îi era atât de greu să-i depăşească forţa fizică. Va mai dura doar câteva clipe acum până când agenţii patogeni vor penetra din nou în trupul său şi vor încerca să-i doboare sistemul imunitar.

Deodată o ploaie de gloanţe luminată din întuneric de focuri arzătoare spulbera ţesutul infectatului şi pe cel al Spintecătorului. Bărbatul se ridică cu greu răpus de gloanţele încinse convins că cel care îl salva cu siguranţă putea găsi o modalitate, să zicem puţin mai dureroasă, pentru a-l ajuta. Priveşte în dreptul cadavrului ce zăcea fără suflare la podea şi îl găseşte lângă el pe Damon Morris ale cărui pistoale eliberară fumuri subţiri.

- Acum putem spune că suntem chit? întrebă tânărul zâmbind amintindu-şi de ceea ce îi spuse bărbatul când fu scăpat din furia apei curgătoare.

- Data viitoare puştiule, nu mă mai salva. răspunde Spintecătorul scuipând glonţul din braţul stâng şi cel din abdomen.

Supravieţuitorii se întâlnesc în mijlocul holului de recepţie al sediului cu origini ascunse ce poartă numele DCO. Deşi încă era întuneric aici, Samuel şi-l aminti în totalitate, fiecare tablou, fiecare birou, plantă sau uşa ce demonstra că spaţiul de recepţie era nimic

altceva decât o încăpere obişnuită a unui institut de cercetare ştiinţifică. Ceea ce era ascuns pentru ochii vizitatorilor, erau nivelele secrete de sub ei, adânc sub sol se aflau adevăratele spaţii ce serveau misiunii de a combate forţele ocultului, şi tot acolo se aflau şi arhivele care aveau ca scop să le răspundă întrebărilor pline de necunoscut despre ceea ce este numită Cutia Pandorei.

- Să ne grăbim, nu trebuie să zăbovim prea mult. sugeră Murdock temându-se de ceea ce ar putea ieşi din umbre.

- Arată-ne drumul John! îl rugă Samuel abia introducându-şi maceta înapoi în teacă.

Maiorul Murdock trece prin faţa biroului de recepţie umplut de praf peste care zăceau cioburi şi lucruri mărunte dărâmate în urma cutremurelor, urca câteva trepte joase şi se îndreaptă spre liftul principal care necesită o cheie specială pentru a fi folosit. Pe lângă celelalte două lifturi prezente, acesta era denumit deasupra cu litere mari ca fiind liftul de serviciu, şi spre deosebire de acelea nu urca la nici unul dintre cele trei etaje ale clădirii, ci cobora în zonele misterioase ale Diviziei de Combatere a Ocultului unde cel mai probabil vor întâlni toţi ceilalţi angajaţi contaminaţi de virusul necruţător.

John Murdock caută în buzunarele pantalonilor şi cel al gecii şi descoperă dezamăgit că ceva esenţial lipseşte din inventarul sau, şi cel mai probabil se afla în elicopterul care tocmai fusese distrus. Fruntea de sub bereta verzuie începu să lucească iar stropii de transpiraţie i se scurgeau uşor pe tâmple în timp ce fu cuprins de anxietate. Ştia că o luase cu el, era convins de asta, peste asta cum avea să intre în arhive dacă nu putea folosi cheia în formă hexagonala ce-i permitea accesul liftului şi a altor uşi restricţionate.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Samuel observând panica de pe chipul maiorului.

Bărbatul nu îndrăzni să răspundă convins că dezamăgirea nu avea să lipsească atunci când vor auzi crudul adevăr.

- John...! se răsti el.

Apoi găseşte un obiect solid în timp ce palpează cu degetele buzunarul din interiorul gecii în dreptul pieptului, formă era potrivită,

volumul era destul de solid, brusc agitaţia dispăru şi fu scutit de îngrijorare.

Vara mâna sa cu fermitate în interiorul buzunarului şi scoate acel dispozitiv care semăna puţin cu o statuetă în miniatură al cărui capăt prezenta un model unic într-o formă hexagonala cu un mecanism metalic în interior. Maiorul se apropie de uşile liftului şi introduce cheia în locul unde ar fi trebuit să fie panoul cu butoane care solicită apariţia ascensorului. Peste câteva clipe de linişte obscură se auzi un sunet scurt electronic din dreptul liftului, ca un bipăit care îi anunţa prezenţa iar apoi cele două uşi se deschid simultan. Armele sunt îndreptate îndată în acea direcţie însă spre surprinderea lor întâlnesc doar golul întunecat şi strâmt ce o neliniştea pe vrăjitoarea cu părul roşu.

- De ce este atât de întuneric? întrebă Katrina privind cu teamă spre negura acelui spaţiu îngust.

- Izolare defensivă draga mea. mărturisi maiorul Murdock poftindu-i înăuntru.

- Eşti sigur că nu se va întâmpla nimic, ştii tu, luând în vedere faptul că suntem *intruşii*? continuă ea cu întrebări ce le întârzia adevăratul scop.

- Katrina ce s-a întâmplat? Ai mers de zeci de ori cu acest lift, de ce te porţi acum atât de diferit? o întrebă John surprins de reacţia ei.

- Da dar... şopti ea doar pentru a se auzi singură. Parcă nu era atât de întuneric în el.

- Nu te teme iubito. interveni Damon apucându-i palmele uşor transpirate. Nici un baubau nu o să se apropie de tine cât sunt eu pe aici. glumi el ajutând-o să treacă pragul uşilor.

Însă singurul care bănui aceste urme de ezitare ale femeii era Spintecătorul, doar el cunoştea adevăratele motive de îngrijorare pentru că a petrecut atâta timp alături de ea încât i-a cunoscut fiecare calitate şi defect, şi nu a judecat-o pentru nici una dintre ele.

Încă cuprinsă de teamă situaţiei în care intră de bună voie, Katrina se consemna şi se alătură celorlalţi în acest lift cu oglinzi capabil să transporte zece persoane sau o tonă. Învelişul din interior era cumva metalic, şi împrejmuit de oglinzi care zăceau acum în mare parte sparte

pe platforma pe care calcau. Sub oglinzi se găseau bari aşezate orizontal menite să asigure siguranţa celor dinăuntru în caz de o defecţiune majoră, deasupra era o ieşire de urgenţă şi neoane protejate în spatele unui geam care nu mai funcţionau de mult timp.

Murdock aprinde o lanternă ataşată de arma să şi apoi o sprijină de peretele liftului pentru a găsi orificiul în care trebuia introdusă cheia. O găseşte iar uşile se închid într-un mod fluid şi apoi liftul începe a coborî adânc în nivelele subterane ale institutului. Pe măsură ce se aventurau tot mai aproape de etajul arhivelor, gradul de agitaţie al Katrinei creştea vizibil, acum nu numai ea dar şi ceilalţi aveau motive de îngrijorare cu privire la starea ei alarmantă. Brusc liftul se cutremură urmat de un sunet metalic care deduce ciocnirea unei părţi a pereţilor eliberând o explozie de scântei, apoi se opreşte şi rămâne suspendat la aproximativ două sute de metri dedesubt.

- Asta nu trebuia să se întâmple. mărturisi Damon de parcă nu era convins.

- Nu mai spune! articulă maiorul Murdock îndreptându-şi atenţia spre acel panou cu cheie.

Nimic nu mai funcţiona însă, curentul care alimenta liftul căzu complet, sau poate asta constă în izolarea defensivă de care era Katrina îngrijorată, parcă intui că sistemul DCO va face ceva să îi împiedice din a penetra în adâncurile sediului, însă altă soluţie nu era oricum.

- Sper că găseşti o soluţie pentru asta John. sugeră Samuel aşteptând inevitabilul.

- Încerc, fir-ar să fie! înjura el nervos. Ce atâta grabă doar suntem în siguranţă aici.

- Nu vreau să te contrazic. începu Spintecătorul aprinzându-şi o ţigară procurată de la soldaţii din elicopter. Dar m-aş gândi mai bine la ceea ce ai spus.

Deodată bărbaţii făcură loc în jurul Katrinei ai cărei ochi erau învăluiţi de o văpaie puternică de foc ce lumina întreaga încăpere. Femeia arăta de parcă nu mai era ea, nu mai răspundea la ceea ce era întrebata, părea de parcă se afla într-o transă adâncă ce o făcu în următoarele clipe să leviteze de la sol.

- Ce se întâmplă cu ea? întrebă Damon alarmat de starea ei.

- Se pare că nu o cunoşti atât de bine precum crezi puştiule! mărturisi Samuel reproşându-i acest lucru.

- Du-te dracu` bătrâne! răspunse băiatul lăsând din nou furia să pună stăpânire pe el.

- Samuel! începu maiorul stingher. Răspunde la întrebare, ce are?

Bărbatul trage în piept fumul puternic al ţigaretei, trecu multă vreme de când nu mai simţi gustul amărui al unui Marlboro Roşu, şi avea să savureze fiecare clipă căzând prada melancoliei. Damon Morris sătul să fie victima ignoranţei de care dădea dovadă Spintecătorul, începe a se apropia uşor de femeia pe care o iubeşte, ezită când îi observă acei ochi pătrunzători ce ardeau cu puteri nemaivăzute, şi cu aura invizibilă ce-i flutură părul într-un mod sălbatic.

- Eu nu aş face asta în locul tău. mărturisi Samuel eliberând o porţie de fum pe nări.

- Atunci spune-mi ce e de făcut! porunci băiatul adus în pragul disperării.

- Nu prea e nimic de făcut. confirmă nemuritorul. Aşa îşi manifesta ea teamă şi fobiile de care suferă în mod constant, în orice clipă puterile vrăjitoreşti vor elibera un surplus de energie acumulată şi o vor aduce în stare de inconştienţă pentru câteva clipe.

- Şi atunci ce se va întâmpla cu noi? întrebă tânărul Damon deloc liniştit cu aceste afirmaţii.

- Tu ce crezi? îi răspunse Spintecătorul de parcă răspunsul nu era atât de evident.

Adevărul era că bărbatul avea în totalitate dreptate, Katrina Craft fusese recunoscută încă din timpul adolescenţei pentru manifestările ei incontrolabile provocate de diversele temeri iraţionale că claustrofobia ce reprezintă frică de spaţii închise cum era acest ascensor îngust sau nictofobia ce caracterizează o frică severă de întuneric. Având în vedere aceste lucruri putem spune cu uşurinţă că psihicul vrăjitoarei nu a mai suportat presiunea amplificată şi de grozăviile pe care le-a văzut cu proprii ochi în lumea secată de apocalipsa necruţătoare, şi a clacat.

- Trebuie să ieşim cât mai repede. sugeră maiorul Murdock căutând să acceseze acel panou.

- Dar cum? se întrebă James temându-se de manifestarea Katrinei la care mai fu martor în trecut. Suntem blocaţi între etaje.

Ascultând afirmaţia bărbatului de culoare şi privind spre tavanul cu acel orificiu închis ermetic, o idee apăru în mintea maiorului.

- Pe acolo, este unica noastră şansă.

James îşi foloseşte statură impresionantă pentru a deschide capacul acela bine sigilat găsind un gol de întuneric şi trei cabluri solide ce suspendau liftul deja instabil. El este cel ce urca primul folosindu-şi braţele pentru a se trage deasupra ascensorului, apoi îl ajută şi pe John Murdock a cărui bătrâneţe îi dădu serioase probleme în acest test de rezistenţă.

- Am devenit prea bătrân pentru căcaturile astea. mărturisi el după ce reuşi să ajungă alături de James şi putu să-şi tragă sufletul.

Mai rămăseseră doar Damon, Katrina şi neînfricatul Samuel în interiorul încăperii întunecate, între timp afecţiunea vrăjitoarei avansa iar curenţii de energie ce proveneau dinspre ea deveniră atât de puternici încât hainele celorlalţi începură a fi afectate într-un mod vizibil.

- Nu o părăsesc, să fie clar. mărturisi băiatul ferm convins.

- Nu fi prost puştiule, te va transforma în cenuşă înainte să-i poţi pronunţa numele. răspunse Spintecătorul aruncând mucul de ţigară.

- Ce se va întâmpla în continuare? întrebă el încă nesigur de ceea ce va urma.

- Va fi o explozie puternică, şi nu vrei să fii prins în ea când se va întâmpla, apoi probabil se va prăbuşi liftul atât de adânc cât este posibil. După aceea ea va fi inconştientă, epuizată de energia ce o consumă chiar în aceste clipe.

- Va supravieţui? îl întrebă pe Samuel temându-se de răspuns.

- Mă voi asigura de asta. mărturisi el cu curaj conştient de durerea ce o va îndura.

Damon Morris urca apoi deasupra ascensorului alături de James şi Murdock, observând cum acele cabluri de susţinere începeau să cedeze uşor. Însă pericolul nu trecu atât de uşor nici pentru cei care

încercau să scape de forţă manifestării de care dispunea vrăjitoarea cu părul de foc, erau prinşi între etaje iar singura uşa prin care puteau ieşi era construită dintr-un metal solid şi datorită izolării defensive nu putea fi deschisă.

- James. începu maiorul văzându-l că singura posibilitate. Avem nevoie de o ieşire.

- Ştiu ce vrei să spui. răspunse el înmânându-i mitralieră de care nu se putea descotorosi. La o parte!

Deodată bărbatul îşi scutură trupul într-un mod nefiresc, iar capul tremura necontrolat stăpânit de o prezenţă nefamiliară. Ochii lui James sunt cuprinşi de un alb pustiit că de o ceată adâncă în care se ascundea identitatea demonului ce-şi spune Horace, pielea prinde o nuanţă mult mai închisă dar nevizibila în acest întuneric înconjurător. Cei doi bărbaţi îi fac loc să se manifeste în voie, lucru greu de împlinit într-un spaţiu atât de strâmt. Damon este în continuare captivat de transformarea care îl ducea tot mai aproape de răspunsurile care le caută necontenit despre originea sa de moştenitor al demonului Samael, îl urmări cu admiraţie cum se preschimbă într-o formă mult mai solidă a celui ce îl cunoşteau sub numele de James Bishop, văzu cum fumuri cenuşii îi acopereau corpul şi inscripţii roşiatice începură să ardă de parcă erau însemnări cu fierul încins.

James nu mai există, era doar Horace acum, şi singurul lucru care împiedică un demon răuvoitor să ucidă totul în jurul lui, era conştiinţa contradictorie a bărbatului posedat.

Palmele uriaşe ale demonului se înfig între despărţitura uşilor metalice iar fumul se îndoieşte uşor în conformitate cu mişcările lui. Horace se forţează vizibil înstrăinându-şi chipul de cel uman iar muşchii de pe braţele lui arată de a fi pe punctul de a exploda. Metalul devine manipulat de forţa extraordinară a demonului şi se strâmbă în apucăturile lui brutale. În timp ce el se chinuia din răsputeri să deschidă acele uşi glisante, sub ei Samuel Blake îi privea îngrijorat, nesigur cât va mai dura până ce Katrina îşi va manifesta forţa distrugătoare ce va dezlănţui un întreg infern.

Câteva clipe mai târziu, Horace realizează imposibilul

deschizând până la capăt uşile metalice, însă singura problemă era că deşi păreau lipsite de energie la fel ca ascensorul, cumva sistemul defensiv al sediului le forţa să se închidă la loc. Demonul se propti între ele şi le ţinu deschise simţind presiunea din braţele puternice, însă întrebarea în mintea lor era cât de mult le putea ţine aşa. Fără prea mari bătăi de cap, Murdock şi Damon reuşesc să se strecoare pe sub braţele lui Horace şi îşi îndreaptă atenţia spre ceilalţi doi ce rămăseseră captivi în acea capcană a morţii.

- Samuel, am reuşit, suntem în siguranţă. strigă maiorul cuprins de adrenalină.

- Bine de ştiut, şi Katrina aproape a atins momentul decisiv. răspunde el privindu-i ochii care nu-l recunoscu.

- Poate pot să-i teleportez după ce îşi va manifesta forţa aşa cum pretinde Samuel. sugeră Damon în şoaptă.

- Nu fi nesăbuit. îl contrazice John. Nu poţi vedea nimic în acest întuneric, au mai multe şanse pe cont propriu.

- Vom găsi altă cale să ajungem în arhive...

Brusc propoziţia Spintecătorului fu întreruptă de explozia puternică de flăcări care spulbera interiorul ascensorului, însă cataclismul fu atât de distrugător încât nici chiar Samuel nu bănui că această energie va fi capabilă să cuprindă întregul puţ al liftului. Îndată ce explozia se produse inevitabil, Horace şi ceilalţi doi bărbaţi au fost aruncaţi la o parte de valul energetic produs, însă din fericire au scăpat fără răni serioase.

Spintecătorul pe de altă parte, şi-a primit din plin porţia exploziei după ce acea eliberare masivă de energie a fost recunoscută de către bărbat ca o reacţie nucleară asemănătoare cu cele la care a fost martor în Al Doilea Război Mondial şi care i-au marcat trecutul tulburător. De îndată ce detonarea s-a produs, Samuel a fost izbit cu brutalitate de peretele liftului înfingându-se în spate şi ultimele bucăţi de oglindă ce nu fură spulberate până în acel moment. Degajarea de flăcări se potoli în doar câteva secunde, însă această manifestare bruscă şi violenta a cauzat ca acele cabluri ce abia suspendau liftul să se rupă, iar ascensorul începu a se prăbuşi cu viteză. Katrina Craft deveni

inconştienta aşa cum susţinu Samuel cu câteva minute în urmă, zăcea întinsă la podea peste cioburile de oglindă care îi reflectau frumuseţea răpitoare, iar Spintecătorul nu putea încă reacţiona căci arsurile de gradul trei ce-i deteriora ţesutul viu dar nu şi hainele care erau ignifuge, îl împiedicau să execute până şi cea mai simplă mişcare.

Era o cursă contra cronometru căci ascensorul se prăbuşea spre adâncuri într-un ritm ameţitor, iar dacă Samuel nu îşi vindeca rănile pentru a putea face ceva să o salveze pe vrăjitoarea ce provoca acest dezastru, aceasta va pieri în impactul nimicitor. Secundele trec de parcă sunt minute, timpul pare că se scurge atât de încet în aceste clipe de primejdie pe care bărbatul le urmări neputincios, făcându-şi griji doar pentru femeia pe care nu este sigur că o va salva la timp.

Bărbatul întâlneşte chipul gingaş al Katrinei într-o încăpere spaţioasă şi luminată a unei locuinţe bine aranjată şi mobilată după gusturi feminine. Era îmbrăcată într-o rochie largă dintr-un material mătăsos de culoare albastru-azuriu, prezenta un model de flori albe care săreau în evidenţă pe formele ei atrăgătoare, iar felul cum i se mula pe trup îi trezeau lui Samuel anumite porniri sexuale.

- Neaţa` iubitule. zise ea apropiindu-se veselă de el şi furându-i o sărutare scurtă.

- Neaţa`... răspunse el surprins de împrejurări.

Femeia se întoarce apoi la o tigaia pe care o lăsase nesupravegheată doar pentru câteva clipe să-şi întâmpine soţul, gătea ceva ce mirosea senzaţional, părea aroma proaspătă de clătite pufoase aşa cum doar ea ştia să le facă, cu puţină scorţişoară, esenţa de rom, zahăr vanilat, iar la final puţin sirop de arţar scurs pe deasupra.

- Aşează-te la masa scumpule, ai cafea proaspătă în fierbător. spuse Katrina din bucătărie în timp ce Samuel încă rămăsese nedumerit.

- Vin într-o clipă.

Nu putea înţelege ceea ce tocmai s-a întâmplat, totul era aşa în ceaţă, s-a trezit parcă dintr-o dată în această casă ce semăna cu o locuinţă fericită cu vreo cinci sau şase camere, trebuia să analizeze fiecare detaliu. Aşa deci era într-o casă străină care ar fi trebuit să o recunoască într-o clipă, este îmbrăcat într-un costum de afaceri cu cămaşa şi sacou şi

are o servietă în mână, femeia pe care o cunoştea sub numele de Katrina Craft îl sărută călduros şi îl alinta *scumpule*, ce s-a întâmplat oare cu prăbuşirea liftului, visase, să fi fost doar un coşmar generat de inconştientul lui tumultuos, sau oare acesta este visul şi ar fi bine să se trezească cât mai repede?

Bărbatul păşeşte cu ezitare spre bucătăria fără uşă care se desparte de cameră de zi, şi apoi o găseşte pe soţia sa întorcând ultima clătită cu ajutorul unei spatule din metal. Era cu o mână pe mânerul tigăii şi cu o mână în şold, aşteptând parcă nerăbdătoare într-o poziţie care îi punea în valoare posteriorul, dar de îndată ce Samuel intra în încăpere, ochii ei îl întâmpinară cu acele cristale de smarald sclipitoare şi cu un zâmbet discret al unor buze dulci şi roşii.

- Tatiiiiiii! strigară simultan două voci de copii.

Bărbatul priveşte mai bine în jurul său observând abia acum o fetiţă şi un băieţel care înfulecau la masa din acele clătite făcute de Katrina, murdărindu-se la gura într-un mod specific acestor mici năzdravani.

- Neaţa` copii. spuse el sărutându-i pe fiecare pe frunte, încercând să se comporte normal.

Însă nimic nu era normal, nu recunoscu absolut nimic din acest ansamblu ca fiind ceva normal, nu putea crede că aceasta era locuinţa lui iar împreună cu Katrina care era soţia sa aveau aceşti doi copii minunaţi. Le privi chipurile pentru câteva clipe, cumva parcă aveau trăsături familiare, oare aşa ar fi arătat copiii lor dacă ar fi avut într-adevăr unii, apoi îşi aminti că îi mai văzu şi înainte, în cabinetul psihologului John Murdock, atunci când ea venise să-l viziteze împreună cu cei doi mititei, chiar înainte să fie eliberat din puştiul misterios al oceanului. La naiba ce tot îşi spune, nu există nici un Olimp, asta i-a spus doctorul său, trebuia să accepte o dată pentru totdeauna că avea probleme psihice şi că de fapt ocultul şi tot ceea ce crede el că trăieşte în secret nu există cu adevărat, aceasta era familia lui, Katrina îi era soţie, aceştia erau copiii, dar atunci de ce acest sentiment neobişnuit de nelinişte?

Samuel trece prin spatele femeii pentru a ajunge la fierbătorul de cafea care o ţinu caldă şi îşi toarnă într-o cană albă până o umple cam la

jumătate, dar îndată ce simţi parfumul seducător al Katrinei, mana începu să-i tremure uşor iar amintirile îl cuprinse cu totul. Femeia se întoarce spre el şi-l priveşte în sus pentru a-i găsi ochii pătrunzători, zâmbetul ei încântător îl făcu să nu-şi mai poată stăpâni emoţiile, iar ritmul inimii începu să crească. Katrina îşi înconjoară braţele în jurul gâtului său şi se ridică pe vârfuri pentru a-şi atinge buzele cărnoase de ale lui, sărutul fu lung şi plin de afecţiune şi reacţii intime, limbile se mângâiau reciproc iar gustul ei dulce îi amintea de un fruct afrodiziac.

- O să arzi clătitele. insinuă el neputând a se dezlipi de buzele ei.

- Nu-mi pasă. răspunse ea nelăsându-l a o face.

- Nu cred că o să-mi placă să mănânc clătite arse. spuse Samuel încă încleştat în gura ei seducătoare.

- Ba o să-ţi placă. răspunde Katrina zâmbind. Altceva nu primeşti.

Bărbatul o priveşte apoi cu o poftă necontrolabilă căci acel sărut nu a făcut nimic altceva decât să-i sporească dorinţa iubitoare de a-şi atinge palmele de trupul ei gol.

- Dacă o să vreau ceva nou la desert? o întrebă Samuel discret cu intenţii evidente.

- Clătitele sunt şi deşertul şi felul principal. răspunde ea neputând a-şi controla amuzamentul.

- Cum de sunt atât de norocos? întrebă el în timp ce Katrina se sprijini pe mobilierul de bucătărie.

- O să întârzii la servici, ar trebui să mănânci ceva. sugeră ea zâmbitoare cu ochii nelipsiţi de timiditate.

- Nu mă interesează. mărturisi bărbatul apropiindu-se de silueta ei îmbrăţişând-o călduros. Nu vreau să plec.

- Poţi să-i laşi şi pe copii la şcoală în drum? îl întrebă femeia parcă abia amintindu-şi acest ultim amănunt. Trebuie să ajung undeva.

- Sigur. răspunse el fără habar unde s-ar afla şcoala copiilor sau serviciul lui.

- Scumpule! începu ea apucându-i obrajii cu degetele fine.

- Da? răspunse căzând în melancolie.

- Este timpul să te trezeşti.

Brusc Samuel deschide ochii şi se trezeşte în ascensorul întunecat care încă se prăbuşea într-un ritm ameninţător de zona unde Katrina Craft va pieri pentru totdeauna. Arsurile de pe trupul bărbatului usturau atât de tare încât abia se putea mişca, trebuia să îndure însă, nu avea timp suficient pentru a se vindeca complet după acea explozie şi dacă nu o va salva el pe vrăjitoarea cu părul de foc, nimeni altcineva nu o va face. Cu un ultim efort Samuel se aruncă peste trupul ei şi o îmbrăţişează pentru a o proteja de momentul impactului, acesta nu întârzie să vină iar prăbuşirea este produsă cu o reacţie atât de violenţă încât cei doi sunt acoperiţi cu un voal de praf şi întuneric, peste care s-au prăbuşit reziduri de metal ale ascensorului.

Între timp după ce explozia îşi manifesta forţa, James Bishop reveni şi el la normal ascunzând demonul înapoi în mister, iar ceilalţi doi bărbaţi s-au ridicat pentru a descoperi în ce încăpere se afla în acest moment. La fel ca şi în restul sediului subteran, fiecare încăpere era învăluită în întuneric, doar urme uşoare de lumină ce proveneau din anumite aparaturi ori semne de urgenţă ale uşilor le oferea cât de cât idee despre unde s-ar fi putut îndrepta. După cum descoperiră aceşti trei bărbaţi, se aflau într-un corp al nivelului care se ocupă cu cercetările biologice despre lumea acvatică a oceanelor şi a mărilor. Erau fel şi fel de specimene în această încăpere păstrate în cisterne din sticlă cu substanţe lichide, unele mai mici iar altele mai mari, însă cum şi această zonă fusese afectată de cutremure, nu toate mai erau întregi, întreaga podea era împânzita cu cioburi de sticlă pe care trebuiau să calce dacă vroiau să meargă mai departe.

- Mă duc după ei, nu pot sta cu mâinile în sân în timp ce... începu Damon îngrijorat.

- Nu ai unde să te duci. îl contrazice maiorul. Sunt la sute de metri adâncime, nu îţi poţi găsi drumul prin întunericul ăla.

- Şi ce propui să facem?

- Rămâne cum am stabilit, ne îndreptăm spre arhive şi cu ajutorul lui Dumnezeu, Samuel şi Katrina vor găsi o cale să ni se alăture.

- Cum ştim dacă au supravieţuit? întrebă tânărul băiat gândindu-se la siguranţa femeii.

- Liniştеşte-te puştiule! interveni James. La cum îl ştiu eu pe Spintecător, nu va permite să se întâmple ceva cu Katrina.

- Tocmai de asta îmi era teamă. mărturisi el prevestind ce e mai rău.

Samuel îşi revine după ceva vreme descoperindu-se îngropat cu totul sub bucăţi de fier şi ciment, a avut coloana ruptă în urma acestui accident violent, nu mai spunem de coaste şi oase ale braţelor, însă după cum îşi simţea trupul acum, se vindecă complet. Întrebarea era însă în ce stare se afla femeia de sub el care nu deschisese încă ochii. Bărbatul aruncă cu brutalitate fiarele ce-l acopereau şi o priveşte pe Katrina Craft pentru urme de leziuni, părea însă în regulă, doar câteva zgârieturi pe braţe şi o tăietură ceva mai serioasă pe frunte, însă peste toate acestea nu părea să fi suferit răni majore. Dacă nu ar fi fost el care să atenueze impactul prăbuşirii şi să reziste masei metalice ce a căzut peste ei, cu siguranţă că femeia nu ar fi avut nici o şansă supravieţuirii. Îi căută pulsul cu două degete sub bărbie şi simţi ceva, părea că răsuflă ceea ce era un lucru bun, însă de ce nu se trezea, nu se mai întâmplase niciodată aşa ceva, de obicei în câteva minute era că nouă, de multe ori neputând a-şi aminti ceea ce s-a întâmplat, de ce acum se manifestă atât de diferit?

Încearcă să-i mângâie obrajii fini cu palmele lui putin aspre de praful ce îl întâmpină, continua aşa timp de câteva clipe scurte apoi femeia începu a zâmbi fără a deschide ochii.

- Damon, iubitule! şopti ea cuprinsă de extaz.

Brusc Samuel se opri şi dădu să se ridice de pe trupul ei seducător, însă nu a fost destul de rapid sau poate nici nu a intenţionat să fie, Katrina deschide ochii ei verzi şi întâlnesc chipul dur al Spintecătorului care deşi părea că nu o arata, a fost foarte îngrijorat că de această dată nu a reuşit să o salveze la timp.

- Ce s-a întâmplat Samuel? întrebă ea confuză.

- Este în ordine, nu-ţi face griji. mărturisi el simţindu-i sânii cum îi mângâiau pieptul.

- Am făcut-o din nou nu-i aşa? insinuă ea cuprinsă de remuşcări.

- Cat a trecut de ultima dată?

- Nu ştiu. răspunse femeia căzând pe gânduri. Cred că dinainte

să-l cunosc pe Damon. continuă ea cu ezitare.

- Trebuia să se întâmple cândva. susţinu el profitând de această ocazie de a sta deasupra ei.

- Samuel! îl strigă ea încet.

- Da?

- Trebuie să mă ridic? îi spuse ea abia acum când îşi dădu seama că bărbatul o încălecase.

- Ştiu! răspunse Samuel căzând într-o vrajă amoroasă.

- Samuel, vorbesc serios, priveşte! preciză femeia arătând într-o direcţie anume.

Bărbatul se ridică cu dificultate simţindu-şi trupul împovărat de greutăţile metalice care l-au strivit cu câteva momente în urmă, apoi întinde mâna ca un adevărat domn şi o ajută şi pe Katrina să stea în două picioare. Chiar se simţea în regulă femeia, nu avea nici o contuzie majoră, nici o leziune şi doamne fereşte să fi fost vreo hemoragie internă de care nu era conştientă.

Începeau împreună a se îndrepta spre ceea ce arata ea cu degetul în direcţia unui colţ al acestei încăperi înguste acoperite aproape în totalitate în întuneric şi pulberi de praf. Se apropiau cu paşi prudenţi, nu erau siguri de ce poate fi, părea însă o siluetă umană ce zăcea sprijinită cu spatele de acel perete, şi deşi Samuel încerca să îşi aprindă lanternă pe care o ţinuse în acea vestă încăpătoare, căzătura pare să fi afectat dispozitivul metalic de iluminare.

- Katrina, ai grijă, nu te apropia atât de tare. sugeră el încercând să desluşească chipul aceluia.

- Poate este un supravieţuitor, poate are nevoie de ajutor. răspunse ea apropiindu-se încet şi aplecându-se în genunchi.

- Nu ştiu ce să zic, cine ar putea supravieţui aici timp de trei ani? se gândi Samuel.

Femeia da să atingă trupul neînsufleţit al bărbatului caucazian ce zăcea la podea şi citeşte o plăcuţă metalică din dreptul inimii ce era ataşată cu un ac de siguranţă de halatul alb pe care îl purta, însă la momentul respectiv nu realiză că albul fusese pătat cu sânge uscat.

- Doctorul Arthur Gies... câţi femeia făcând abstracţie de urmele

şterse.

- Acest bărbat lucra aici. confirmă Spintecătorul recunoscându-l ca un bun fizician de la DCO.

Brusc persoană se trezi la viaţa de parcă fusese până acum într-o formă de transă care îi oprise funcţiile motorii. Se repezi violent spre femeia care îi întâmpina chipul desfigurat şi dădu să o atace cu ghearele lui tocite de carnea umană pe care a sfâşiat-o. Samuel este cuprins de spaimă, vede prea târziu întâmplarea şi nu are timp suficient să reacţioneze, iar acel infectat se năpusteşte cu cruzime asupra celei pe care abia o salvase din ghearele morţii.

Katrina însă nu fu luată atât pe nepregătite precum s-ar fi aşteptat nemuritorul, se ridică cu agilitate în două picioare nelăsându-i atacatorului ocazia să se apropie ameninţător de ea, iar atunci când ajunse în dreptul unui perete, îşi propi piciorul în genunchii creaturii forţându-l să se prăbuşească ca un împleticit iar gâtul i se frânge grotesc între structura de ciment şi rezidurile de metal ale ascensorului.

Imediat în clipa următoare, Spintecătorul descoperă ceva ce îi îngrozi ochii, şi aceea că nu erau singuri în această încăpere din cel mai adânc nivel al institutului subteran. Să fi fost vreo zece sau doisprezece indivizi care se strecurară cu viclenie dinspre umbrele întunecate ale obscurului, nu puteai spune cu precizie căci lipsa de lumină făcea totul greu de desluşit cu exactitate. Cei doi se găsesc înconjuraţi în aceste circumstanţe dificile în care moartea îi pândeşte la fiecare colţ, Samuel apuca mânerul macetei din teaca ataşată de spate şi scoate acea lamă tăioasă şi lată ce păru a semăna în reflexiile luminoase cu sabia uriaşă a tânărului Damon Morris.

- Stai în spatele meu! sugeră Spintecătorul pierzând-o pe Katrina din vedere.

Femeia poate că nu folosea de multe ori arme de foc căci le consideră o povară în plus, însă avea alţi aşi în mânecă pe care nu le dezvălui nimănui până în această clipă. Se năpusti cu repeziciune de lângă Samuel fără ca acesta să aibă măcar ocazia să o vadă când îl părăsi, şi scoase din te miri ce ascunzători doisprezece pumnale cu capete ovale netăioase în loc de mânere pe care le aruncă cu precizie

spre atacatorii contaminaţi. Katrina aruncă unul dintre acele cuţite ascuţite bine în genunchiul unui infectat forţându-l să se prăbuşească, apoi se foloseşte de trupul lui pentru a se urca cu acele tocuri ce în picioarele ei păreau mai comode decât ar fi trebuit, şi sare pe deasupra creaturii executând o piruetă de 360 de grade după care aterizează chiar peste ţeasta altuia zdrobindu-i faţă de cimentul dur. Vrăjitoarea priveşte în jur şi observă alţi doi atacatori gata să pornească spre ea mânaţi de nebunia provocată de virusul necunoscut, însă îi doboară în doar câteva clipe aruncând restul de pumnale ce le străpung ţesutul şi le compromit funcţiile vitale.

- Bine, las-o baltă. zise Samuel văzând că frumoasă vrăjitoare se poate descurca şi singură.

În următoarele clipe ce au trecut, Spintecătorul s-a ocupat de ceilalţi infectaţi care apăruseră din întuneric şi le secera trupurile ce se mişcau anormal, cu acea macetă folosită în junglele amazoniene. După ce un morman de cadavre se adună în jurul lui cât să formezi o imagine care să-ţi bântuie visele pentru vreme îndelungată de acum încolo, cei doi rămân în mijlocul încăperii pentru a descoperi dacă aceştia au fost toţi cei care fuseseră atraşi dinspre acest nivel. Evident s-au înşelat amarnic amândoi, de îndată ce focul din plămâni li se risipi iar adrenalina înceta a le mai pulsa în vene, Katrina îşi recuperă pumnalele din cadavrele neînsufleţite iar Samuel şterse puţin lama macetei de sânge de hainele unuia dintre infectaţi. Abia apoi se auziră paşii alergători ai mulţimii copleşitoare ce se îndrepta ameninţător spre ei.

Între timp Murdock, James şi tânărul Damon părăsesc nivelul acela de cercetare biologică şi pornesc pe o altă cale spre nivelul arhivelor folosind nişte scări a căror uşă a fost deschisă cu dificultate de către maior.

După aproximativ un sfert de oră sunt pe cale să ajungă la destinaţia pe care şi-au propus-o. Se aflau într-un nivel plin cu coridoare înguste şi holuri împânzite cu geamuri sparte, iar în încăperile de jur împrejur se găseau, ei bine aţi ghicit ce, angajaţi DCO care fuseseră infectaţi cu virusul nemilos. Din fericire aceştia nu le-au simţit încă prezenţa celor trei bărbaţi care rătăceau prin întuneric între aceste

coridoare pe care sticlă deveni podea. Fiecare pas trebuia făcut cu prudenţă, căci dacă un sunet puţin mai puternic era depistat de creaturile înfiorătoare ce zăceau în stare pasivă, s-ar fi trezit ca fiind felul principal de pe meniul de astă-seară din cantină sediului guvernamental.

- Trecem unul câte unul, încercaţi să faceţi cât mai puţin zgomot posibil. şopti Murdock.

- Domnule, nu ştiu cum să spun asta dar... începu James.

- Ce este? întrebă maiorul cuprins de îngrijorare.

- Sunt un om solid, cântăresc vreo sută de kilograme şi cu toate armele astea de foc pe mine...

- James! articulă Murdock încet.

- Da domnule?

- Nu mă interesează, păstraţi liniştea!

Rând pe rând bărbaţii făcură cum ordonă maiorul şi începură să păşească cu grijă peste cioburile de sticlă încercând să nu atragă asupra lor atenţia nedorită a infectaţilor ce păreau lipsiţi de orice urmă umană. Aproape trecuse şi James care îşi făcea griji că statură şi greutatea să impresionantă nu prezentau un avantaj în acest mic detaliu care era numit subtilitate. Însă cu chiu cu vai dovedi că se poate şi ajunseseră cu toţii în capătul culoarelor întunecate lăsând în urma contaminaţii care nu fură conştienţi de prezenţa lor.

Erau bucuroşi că trecuseră cu bine peste această încercare, când se aud din depărtare din aceeaşi direcţie din care veneau şi ei, paşii alergători a două persoane ce se apropiau cu repeziciune. Când se uitară mai bine cei trei bărbaţi observară siluetele lui Samuel şi Katrina iar în urma lor o gloată întreagă de infectaţi care îi fugăreau. Nu era vorba numai de faptul că erau urmăriţi de acel grup numeros dar zgomotul pe care îl vor provoca în timp ce se vor apropia de ei vor trezi la viaţă şi acei infectaţi din încăperile pe care abia se chinuiră să le depăşească fără a-şi face simţită prezenţa, sincronizarea a fost perfectă ce să zic.

- Grozav, asta e chiar grozav. susţinu James după ce le observă chipurile celor doi colegi.

- Tipul ăsta e ca un magnet pentru necazuri. mărturisi Damon Morris pregătindu-şi pistoalele.

- Ah, fir-ar să fie! adăugă Murdock blestemând orice găsi în limbajul său.

- Foc de acoperire! strigă James dezlănţuind furia de gloanţe încinse.

Nu mai este nevoie de menţionat că în acel moment, toţi infectaţii, fie cei care deja urmăreau doi dintre ei, fie cei ce rătăceau pierduţi prin acele încăperi sau restul ce puteau fi găsiţi în orice alt nivel al sediului subteran, fuseseră atraşi de sunetul armelor. Iadul se dezlănţui din senin odată cu apariţia lui Samuel Blake şi a vrăjitoarei cu părul roşcat, planul lor fusese compromis şi cu acesta şi şansele de supravieţuire care le erau împotriva. Începură desigur să fugă de purtătorii virusului care nu vor renunţa pentru nimic să-şi atingă scopul meschin de a răspândi epidemia, totul se petrecu fulgerător chiar sub ochii lor înspăimântaţi, apucau să facă câţiva paşi apoi trebuiau să se oprească şi să tragă spre cei ce se apropiaseră prea mult, apoi iar o luau la goană şi tot aşa, până ce întâlniră într-un final o uşă solidă, care sperau să le deschidă noi posibilităţi. Nu aveau deloc habar unde ducea sau ce puteau găsi înăuntru, însă sincer în acest moment nu mai avea nici o importanţă, se aruncară că din tun prin acea uşa metalică apoi o închiseseră în urma lor, singura problemă era că nu stătea închisă, iar infectaţii se izbiră în scurt timp de ea încercând să penetreze în acest spaţiu.

James se propti cu toată masă musculară în ea şi o ţinu sigilată încercând să câştige puţin timp pentru ceilalţi să găsească cumva o cale de ieşire, întrebarea era cât va dura acest lucru şi că nu cumva bărbatul să piardă confruntarea fizică cu zecile de creaturi respingătoare ce se împotriveau.

Efortul său s-a dovedit zadarnic însă, căci deşi nu apucaseră să intre prin uşa metalică, alţii găsiseră o cale printr-un sistem de ventilaţie defect şi printr-un spaţiu întunecat ce părea sigur la ochiul vizibil. Erau realmente înconjuraţi, grupurile îi înconjuraseră din toate părţile şi să nu mai zicem de mulţimea copleşitoare ce efectiv bătea la uşă, se pare că misiunea se va termina mai repede decât ar fi crezut. Explozii de gloanţe se dezlănţuie acoperind liniştea cu furia focurilor de armă, totul se

aprinde în jurul lor, probabil unul reuşise să tragă din greşeala într-o cisternă inflamabilă sau ceva de genul. Un container uriaş se desprinde de la sol şi da să se prăbuşească cu brutalitate, trebuie să fi cântărit cel puţin patru sute de kilograme căci părea făcut dintr-un metal solid ca oţelul sau titanul, şi circumstanţele fac să se întâmple ca în direcţia spre care pare a se nărui masa metalică, să fie John Murdock inconştient de ce pericol îl paşte.

Samuel este departe de el concentrat pe ţinta pistolului sau care trebuia încărcat în scurt timp, nu va fi în stare să-l salveze la timp aşa cum reuşi mai devreme în ascensorul cu Katrina. Damon nu fu nici el pe faţă să-l teleporteze la timp prin portalurile supranaturale care îl ducea mai aproape de tatăl său, James încă sprijinea uşa aceea şi nu putea îngădui infectaţilor să pătrundă căci aveau deja destui pe cap, aşa că singura opţiune în acest incident era că maiorul să moară.

Containerul se dărâmă şi un fior rece trece prin spatele lui Murdock, dar din senin palma subţire a unei mâini feminine se strecoară din umbrele încăperii şi opreşte prăbuşirea dovedind o forţă fizică inumană. Abia în acel moment maiorul observă ce moarte cruntă avea să aibă în adâncurile acestui laborator şi tot atunci descoperă şi chipul celei ce l-a salvat. Privirea lui întâlneşte trăsăturile inocente şi ovale ale unei tinere de optsprezece ani ai cărei păr lung şi negru îi permitea să se amestece cu uşurinţă prin întuneric. Ochii erau de un albastru deschis ca şi culoarea mărilor şi reflectă în ei o prezenţă supranaturală de puteri nemaivăzute. Vestimentaţia ei nu putea fi considerată ca fiind cea mai modernă, părea că poartă ceva dintr-o modă trecută a secolului XX, veşminte închise la culoare dintr-un material ieftin dar rezistent şi o haină lungă de piele în care îşi ascundea silueta.

- Aş zice că am picat la ţanc. mărturisi ea.

- Câteva minute mai devreme nu ar fi stricat, ce ţi-a luat atâta timp? o întrebă John Murdock răsuflând uşurat după primejdia prin care trecuse.

- Am fost prinsă cu nişte treburi nerezolvate în Londra, de aceea mi-a luat ceva timp până am ajuns aici. răspunse cu modestie misterioasă femeie.

- Londra? întrebă maiorul cu surprindere.

- Întocmai domnule, dar când am simţit o prezenţă familiară ce apăru dinspre oceanul Atlantic, a trebuit să văd cu ochii mei dacă nu mă înşel. mărturisi ea căutând cu privirea chipul cuiva.

- Victoria, mă bucur să te văd. mărturisi sincer Samuel.

- Spintecătorule, nu m-am înşelat, văd că renumele tău de nemuritor încă rămâne neînfrânt. spuse ea bucuroasă să-l vadă.

- Acelaşi lucru pot spune şi despre tine micuţa doamnă. relata el insinuând faptul că vampiroaică îi împărtăşeşte darul nemuritor.

- Am pierdut ceva? întrebă Victoria descoperindu-i înconjuraţi cu primejdii.

- Destule. consimţi Spintecătorul. Dar nu avem timp să povestim acum...

- Cine-i puştiul? întrebă ea întrerupându-l pe Samuel.

- Uite cine vorbeşte! o contrazise Damon făcând referire la înfăţişarea fetei de optsprezece ani ce o purta.

- Te rog! zise ea amuzată. Sunt mult mai în vârstă decât ai putea tu înţelege, pe când despre tine îmi dau seama că ai, vreo douăzeci şi cinci de ani? intui cu exactitate.

- Victoria Hayes, dă-mi voie să-ţi prezint noua cucerire a Katrinei, Damon Morris. spuse nemuritorul hotărât să facă onorurile.

- Samuel, nu fi bădăran. interveni Katrina deranjată.

Vampiroaică îl priveşte din cap până în picioare, analizându-l şi măsurându-l, încercând să găsească atât defecte cât şi calităţi, iar cel mai important, trăsături şi forme masculine atrăgătoare.

- Te-ai orientat bine. consimţi Victoria făcându-i femeii cu ochiul.

- Nu putem să facem asta altă dată? îi întrerupe maiorul Murdock conştient că încă nu au scăpat de pericole.

- Ai dreptate, dar nu e nici o cale de ieşire. zise Samuel.

- Cunosc eu una, există un orificiu în spatele unui dulap de metal, aşa v-am găsit. le dezvălui tânăra vampiroaică.

- Ce mai aşteptăm? întrebă James care nu mai putea susţine presiunea uşii. Să mergem!

Aşa şi făcură, eroii îşi completară formaţia echipei odată cu alăturarea din senin a vampiroaicei Victoria Hayes, care până la urmă se dovedi mai mult decât capabilă să-i găsească în această lume consumată de întuneric, precum îşi şi puseseră Murdock şi Samuel speranţele.

Victoria era un vampir pur-sânge, născută astfel din dragostea unui cuplu de nemuritori care s-au cunoscut în vremurile cutremurătoare ale anului 1484. Ciumă, foametea, sărăcia şi sclavia erau ororile cu care se confruntau oamenii în acea perioadă, însă prin toate acestea îşi făcu loc şi o rază de speranţă pe care copila a reprezentat-o în izbânda părinţilor săi. Născându-se într-o lume nouă nepregătită pentru vestea că ar exista creaturi ale nopţii care vânau fiinţe umane pentru propria supravieţuire, identitatea vampirilor a fost ascunsă în taine greu de păstrat. Era ceva rar ca un vampir pur-sânge să se nască, era un eveniment de sărbătorit în lumea acestora, însă din păcate, celelalte clanuri de nemuritori, au considerat naşterea fetei că o ameninţare şi au complotat împotriva lor pentru a-i ucide. Victoria pe de altă parte a reuşit să scape de mânia vampirilor şi a fugit din ţară natală pentru a se refugia alături de muritori în locuri greu de bănuit. Datorită vârstei fragede la care şi-a pierdut părinţii şi a lipsei îndrumărilor care aveau scop să o ajute să se confrunte cu viaţa de vampir, aceasta şi-a păstrat înfăţişarea unei adolescente de optsprezece ani, a cărei vârste nu va fi dezvăluită niciodată.

Cinci secole au trecut de atunci, Victoria încă supravieţuind cursului natural de a muri precum era specific oamenilor. În tot acest timp i-a fost dat să vadă lucruri minunate despre evoluţia istoriei însă şi lucruri îngrozitoare cauzate de natură răuvoitoare a rasei umane. Vampirii au început să dispară încet, vânaţi în primii ani ai vieţii de către cei ce nu-i doreau în acesta lume, alţii consumaţi de propriile puteri şi nevoi. În ultimul timp nu mai rămăseseră decât nişte indivizi pe ici pe colo transformaţi de către pofta nebunească a altora, şi care au considerat adecvat să-şi ascundă identităţile în ipostaze de circari şi magicieni şocând cu trucuri ieftine.

Au existat perioade în viaţa Victoriei când a vrut să renunţe la acest mod de trăi, să se lase prada soarelui, căci puteţi să uitaţi de pe

acum toate balivernele văzute în filme despre vampiri, unele fapte erau reale, simţeau nevoia de a bea sânge pentru a supravieţui la fel cum noi aveam nevoie de apă, lumina soarelui îi ardea şi devenise cel mai mare inamic al lor, şi un obiect ascuţit în inima probabil le-ar fi provocat încetarea din viaţă, însă crucifixele, apă sfinţită sau usturoiul, erau mai mult nişte obiceiuri deranjante precum era şi pentru noi mersul prin zăpadă sau arderea mâncării. Şi cunoscând acestea despre domnişoara Victoria Hayes, putem spune cu siguranţă că ea mai mult ca oricine înţelegea suferinţa cauzată de imortalitate cu care se confruntă şi Samuel, şi trăind cinci sute de ani este singura care poate confirma că eternitatea este o perioadă extrem de îndelungată.

- Pe aici, repede! şopti Murdock găsind calea spre încăperea arhivelor.

Acum erau şase odată cu apariţia vampiroaicei, se putea spune că echipa capabilă să rezolve misterul Cutiei Pandora era completă, când te gândeşti că doar cu câteva zile în urmă era doar Samuel Blake cel ce pornea într-o misiune primejdioasă şi îşi punea întrebarea dacă va avea şanse de izbândă în ceea ce Murdock are credinţă.

Arhiva îi întâmpină în clipele următoare cu un voal de întuneric ce din fericire nu ascundea nici o urmă de infectaţi, nu era nimeni în această încăpere. Arată ca o bibliotecă imensă cu mii de cărţi, unele în stare mai proastă decât altele, păstrate în spatele unor geamuri pline de praf şi crăpate, se găseau documente extrem de fragile a cărei hârtie gălbejită le trăda vechimea, şi câteva calculatoare conectate la reţeaua principală a bazei de date acumulate de-a lungul anilor de către Divizia de Combatere a Ocultului.

- Deci fă-mă să înţeleg! ruga Damon în timp ce maiorul începu a căuta informaţii despre Cutia Pandora. Tu eşti un vampir! zise privind-o în ochi pe Victoria.

- Aşa este.

- Şi eşti nemuritoare! afirma el cu urme de întrebare.

- Da.

- La fel că Samuel?

- Nu, nu chiar. răspunse ea pregătită să-i explice. Da, este

adevărat că împărtăşim aceeaşi viaţa veşnică fără a îmbătrâni, însă eu pot fi ucisă, pe când Spintecătorul a dovedit de nenumărate ori contrariul.

- Spintecătorul, sigur... îşi repetă Damon amuzat.

Apoi băiatul da să se întoarcă, însă îşi luă inima în dinţi şi o întrebă ceva ce i-ar fi stat pe gânduri multă vreme de acum încolo, nu vă gândiţi la proştii, nu este ceva obscen dacă asta insinuaţi.

- Stai puţin! exclamă el. Ţie cum ţi se spune în echipă, ştii tu porecla?

Tânăra vampiroaică începu a zâmbi amuzată de întrebarea ce-i compromise curiozitatea lui Damon şi hotărî să-l lase întâi câteva clipe să fiarbă până să-i dezvăluie numele primit atunci când a venit în DCO.

- Mă numesc Ucigaşa *Slayer*. mărturisi ea în cele din urmă.

- Înţeleg, nu cred că mai este nevoie să te întreb de ce. consimţi el mulţumit de răspuns.

- Se înţelege de la sine.

- Dar de ce nu vă spuneţi pur şi simplu după numele voastre reale, de ce această nevoie constantă de mister şi secrete? întrebă el prelungind conversaţia.

- Unde ar mai fi distracţia? susţinu Victoria cu zâmbetul pe buzele întunecate ce-i lumina tenul deschis.

- Ai dreptate! răspunse Damon. Trebuie să-mi găsesc şi eu unul. continuă în şoaptă doar pentru a se auzi singur.

Minutele treceau greu în timp ce maiorul caută în serverul principal ceea pentru care bătuse atâta amar de drum şi înfruntaseră atâtea pericole. Vieţi au fost pierdute de-a lungul aventurii, totul pentru că ei să ajungă aici, însă acum era momentul culminant, va găsi John ceea ce îi va îndruma pe cei din echipa Corbul să oprească răul şi să revendice lumea, sau se vor consemna cu ideea că nu mai există nici un gram de speranţă.

- Gata am găsit! spuse Murdock deschizând numeroase ferestre într-un calculator.

- Ei bine? îl grăbi Samuel copleşit de nerăbdare.

- Datele sunt incomplete, însă totul despre Cutia Pandora este aici, toate legăturile supranaturale care duc în cele din urmă la acest

obiect.

- Spune-ne ce ştii. îl rugă Spintecătorul.

- Scrie aici că acest artefact este de fapt o închisoare pentru forţe care nu trebuiau eliberate pe Pământ. Nu zice de către cine a fost construită sau cum poate fi găsită.

- Atunci e fără folos. afirma James. Nu am aflat nimic care să ne ajute.

- Lasă-l să termine! interveni Katrina.

- Mai spune că ori de câte ori a fost deschisă de către cineva, o bucăţică din realitate a fost furată totodată, şi că în decursul istoriei, au existat câteva personaje importante care au avut un rol crucial în acest lucru.

- Stai puţin! îl întrerupe Samuel. Ceea ce vrei tu să ne spui este că acest obiect, a mai fost deschis în trecut?

- Exact asta spun Samuel.

- Şi cum a fost închis? continuă bărbatul cu întrebările.

- Asta nu zice. Dar vezi tu, din ceea ce înţeleg eu aici, Cutia Pandorei s-a comportat ca o arbore istoric, şi ori de câte ori a fost deschisă, s-a creat o buclă temporară care a înregistrat acel moment pentru totdeauna.

- Nu înţeleg nimic din toate astea domnule. mărturisi James cu sinceritate.

- Vorbeşti de o breşă temporară, un pasaj. susţinu Katrina punând cap că cap detaliile.

- Vrei să-mi spui, că prin această Cutie a Pandorei, s-au stabilit nişte puncte de reper exacte cu momentul când a fost deschisă? întrebă Samuel simţindu-şi raţiunea pusă la încercare.

Maiorul consimţi fără a-i răspunde cu glas, însă era adevărat, după spusele lui John Murdock, artefactul reprezenta lăcaşul unde erau închise lucruri îngrozitoare care au fost alungate din lumea umană, totodată vine şi întrebarea de ce ar vrea cineva întreg la minte să elibereze acele orori care au dovedit în ultimii trei ani că rasa noastră poate ajunge pe cale de dispariţie. Dacă ceea ce susţine maiorul este corect, atunci Cutia Pandorei este un portal dimensional, imaginaţi-vă

nişte coli de hârtie răsfirate, fiecare reprezentând o perioadă când cineva a deschis-o şi acel moment fiind înregistrat pe vecie, apoi imaginaţi-vă că în clipa când altcineva foloseşte tainele interzise ale obiectului, colile se suprapun şi deschid o breşă temporară descoperind calea de a pătrunde dintr-o dimensiune în alta, ceva greu de imaginat până în clipa de faţă.

- Ce altceva? întrebă Samuel încă satisfăcându-şi întrebarea.

- Cam atât, nu scrie nimic despre cum putem închide Cutia Pandorei şi cum putem trimite răul ce s-a abătut asupra planetei înapoi de unde provine.

- Atunci a fost în zadar John, ne-ai târât aici pentru nimic. mărturisi Spintecătorul furios.

- Samuel înţelege...

Însă bărbatul nu mai vroia să înţeleagă nimic, îşi vâra piciorul în acel calculator iar cioburile şi fumul exploziei îi acoperi bocancul, era sătul de balivernele bătrânului, Katrina a avut dreptate când i-a sugerat să nu se încreadă în iluziile lui, câtă dreptate a avut şi el nu a vrut să-i dea crezare.

- Samuel ascultă-mă! începu maiorul.

- Nu mai vreau să ascult nimic John, ne-ai trimis să vânăm cai verzi, nu există nici o speranţă, nu a existat niciodată...

- Dacă nu există Samuel. începu Murdock ridicându-şi vocea. Nu mi-aş fi pus în cap întreaga conducere pentru a te aduce înapoi. Am riscat totul pentru tine, am mâinile pătate de vieţi ale căror nume nici măcar nu le cunoşti, am făcut totul pentru că am crezut în tine.

- Nu mai pot crede nimic din ce spui. mărturisi Spintecătorul dezgustat de cel pe care îl admira cândva.

- Să crezi Samuel, căci este adevărat.

- Şi acum ce facem? întrebă James gândindu-se la infectaţii ce hoinăreau pe holuri.

- Ne întoarcem, nu este evident? răspunse Katrina.

- Ar mai fi o cale. se hotărî Murdock să le spună.

- Despre ce vorbeşti? îl presa nemuritorul.

- Cunoaştem un singur om care a fost de faţă atunci când Cutia

Pandorei a fost deschisă, Karl Wolfgang Gunter.

- Cumva numele lui îmi pare cunoscut, însă nu îl pot asocia cu nici un chip cunoscut. mărturisi vrăjitoarea căzută pe gânduri.

- Asta pentru că nu are nici unul. răspunse cu sinceritate maiorul. I se spune Necromanul, este cel ce l-a ucis pe Adolf Hitler în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

- Este în viaţă? întrebă Damon surprins de un asemenea lucru.

- Nu, nu este. Crima lui a necesitat sacrificiul suprem pentru reuşită, a murit odată cu Hitler.

- Dumnezeule, uite ce ne spune! se răsti Samuel. Vorbeşte despre o persoană care a trăit în 1945.

- Dacă cineva vă poate ajuta de acum încolo să dezvăluie mai multe necunoscute despre Cutia Pandorei, el este acela. susţinu Murdock fără să realizeze ce grozăvii spune.

- Şi cum ai vrea John să vorbim cu el? întrebă Spintecătorul sfidându-i autoritatea.

- Are cineva o carte de telefoane, să sunăm un medium? glumi Damon să mai destindă atmosfera.

- Sau poate o maşină a timpului, să ne întoarcem în trecut? încerca şi James dar nu cu acelaşi simţ al umorului.

- De fapt, asta chiar avem. confirmă Murdock fără a glumi.

- John, pentru numele lui Dumnezeu, vorbim despre călătorii în timp acum? îl contestă Samuel nevrând a-i mai da crezare.

- Nu a fost testată niciodată, însă conform inginerilor care au pus planul la punct, ar trebui să funcţioneze aşa cum trebuie.

- Cum de nu am auzit niciodată despre ea? întrebă Katrina curioasă.

- Era ceva strict secret, nici unul dintre voi nu ar fi aflat niciodată despre ea, dacă nu ne-am fi aflat în aceste circumstanţe. Trebuie să vă avertizez însă, dacă funcţionează şi supravieţuiţi călătoriei, nu va fi una dus-întors.

- Deci nu ne vom mai putea întoarce? întrebă James dezamăgit.

- Şi la ce să te întorci uriaşule? interveni Damon vrând să-i ridice moralul. Nu e ca şi cum ai pierde mare lucru în lumea aceasta după cum

o vezi.

- Aşa deci, cum va fi? îi întrebă John Murdock aşteptând ca fiecare să ia decizia potrivită pentru el.

Însă cu toţii consimţiră după câteva momente această ultimă soluţie de a pătrunde într-un portal temporar despre care nici măcar nu aveau cea mai vagă idee dacă va fi în stare să-i ducă acolo unde aveau nevoie.

Murdock se apropie de una dintre casetele de bibliotecă şi deschide o uşă secretă care dădea într-o încăpere spaţioasă ce dezvălui o poartă ovală împrejmuită de mecanisme avansate. Impresionant sau nu aceasta era maşina timpului despre care vorbea maiorul, sigur că în lumea science-fiction-ului poate că arată în alte forme mult mai spectaculoase, însă în realitatea noastră scopul scuză mijloacele, iar eroii aveau să se mulţumească cu ceea ce aveau în faţă.

- Oare va funcţiona? întrebă Katrina privind-o cu admiraţie.

- Doar un singur mod de a afla. răspunse Murdock îndreptându-se spre consola unde avea să stabilească perioada dorită.

Maiorul reuşeşte imposibilul şi dă naştere unei noi generaţii de tehnologii odată cu pornirea maşinăriei ce umpluse golul sferic cu un lichid gelatinos că mercurul, fulgere de lumini orbitoare începură a fi aruncate cu violenţă, nimeni nu era sigur însă că aşa trebuia să se întâmple. Chiar în acele momente, o buşitură puternică se auzi dinspre uşa pe care intrară în arhive, aşa este, infectaţii au găsit drumul spre ei şi năvăliră într-un mod înfiorător aşa cum ne-au obişnuit.

- Grăbiţi-vă! îi rugă Murdock apucându-şi arma.

Deşi au ezitat la început, nesiguri de ceea ce-i va aştepta pe cealaltă parte, salvatorii omenirii au intrat prin acea breşă creată şi au dispărut fără urmă. Ultimul care rămăsese în prag fu chiar Spintecătorul, inconştient de intenţiile adevărate ale maiorului pregătit să înfrunte moartea cu proprii ochi.

- Haide John, să mergem! porunci bărbatul.

- Nu prietene. răspunse el. Drumul meu se opreşte aici.

- Despre ce vorbeşti, ţi-ai pierdut minţile? îl întrebă Samuel sperând că nu va face ceea ce crede el.

- Nu putem lăsa aceste creaturi să pătrundă odată cu voi în spaţiul temporar, nu ştim ce efect ar putea avea asupra istoriei.

- Ce tot spui acolo John, putem să o facem, haide!

- Îmi pare rău Samuel, dar mai departe de atât nu pot să merg, nu sunt eu cel menit să salvez lumea şi tu ştii asta.

- John nu trebuie să faci asta, suntem implicaţi împreună...

- Samuel? îl strigă maiorul aruncându-i ultimul zâmbet.

- Da! răspunse el năpădit de un nod în gât.

- Îţi mulţumesc că ai crezut în mine.

Apoi Murdock se năpusteşte cu brutalitate spre Samuel şi-l loveşte cu talpa bocancului în abdomen împingându-l în portal, ştia că Spintecătorul probabil nu va fi de acord să-l abandoneze într-un asemenea moment, şi deşi era înspăimântat de moartea ce o va înfrunta, se va consemna cu faptul că a făcut tot ceea ce a putut pentru că cei cinci să aibă o şansă reală de reuşită. Bărbatul trage apoi o serie de focuri de armă în aparatul maşinăriei pentru a o opri definitiv şi se pregăteşte de mulţimea ce-l copleşi în clipele următoare, apuca să doboare doi până să ajungă la el, apoi se înfruptară cu carnea lui, răspândind virusul în sistemul său, însă erau inconştienţi de faptul că înainte să-şi vadă moartea cu ochii, maiorul mai avea un as în mânecă, nu s-ar fi lăsat el aşa o pradă uşoară. Ţinea o grenadă în mâna dreaptă, iar acul de siguranţă în cealaltă, muri cu zâmbetul pe buze, John Murdock, un erou înfrânat de amintirile tulburi ale vieţilor pierdute din propria vină.

CAPITOLUL 7

PRIMUL DINTRE EI

Samuel simţi că trecu ore bune de când avea ochii închişi, se simţea odihnit şi relaxat, însă oasele şi mijlocul încă îi dădeau bătăi de cap, de parcă suferise o leziune recentă. Da să deschidă ochii şi să întâmpine realitatea, era ceva luminos în dreptul său care îi provoca usturimi uşoare, parcă atâta timp petrecut în întuneric, îl făcu străin de razele luminii, aceasta era viaţa la care se condamnase, şi trebuia să se consemneze cu acest fapt, altfel nu va avea tăria să meargă înainte.

Se trezeşte într-o cameră luminoasă şi foarte mică, pereţii erau albi şi prezentau nişte urme ciudate de parcă cineva s-ar fi jucat cu unghiile pe ei, şi dacă priveai mai atent realizai că chiar aşa este, era o fereastră largă ce dădea spre un peisaj spectaculos de iarnă aşa cum orice copil visa în dimineaţa de crăciun. Nu găseai multe piese de mobilier prin preajmă, o măsuţă pe care stătea o vază improvizată cu un buchet de gladiole din toate culorile cunoscute, un dulăpior cu trei sertare şi un pat cu scheletele din metal dur. Samuel era întins pe el, salteaua era moale şi se dovedise mai mult decât capabilă să-i sprijine greutatea şi să-i amelioreze muşchii încordaţi, însă când vru să se ridice, descoperi altceva, era legat de el cu cordoane căptuşite dintr-un material rezistent. Se zbătu câteva clipe iar pentru acele momente simţi o durere atât de îngrozitoare că nu-şi mai aminti cât timp trecu de când aşa o experienţă nu-l mai copleşi. Reuşi să-şi privească mâinile şi încheieturile când apucă să-şi ridice capul, prezenta pe piele numai tăieturi şi contuzii care nu puteau decât să însemne un singur lucru, s-a întors la spitalul de nebuni. Nu îl durea spatele din cauza oboselii şi a stresului pe care l-a acumulat în aceste ultime zile, ci din urmă căzăturii prin fereastra holului din fata recepţiei, asta se întâmplase cu adevărat, însă a lăsat toate aceste vise să pună iar stăpânire pe el, doctorul Murdock îi spusese şi înainte că trebuie să înţeleagă o dată pentru totdeauna, că totul se petrece în mintea lui.

James Bishop pătrunse încet în încăpere şi închide uşa în urma

lui, era îmbrăcat în pantalonii şi tricoul de aceeaşi culoare precum era specific uniformei de asistent, împingea din nou acel cărucior cu medicamente că data trecută, şi precum bănui Spintecătorul, avea să îşi primească din nou pumnul de pastile care ar fi trebuit să-l ajute cu boala să.

- Oase, Oase...! îl strigă el.

- Pentru numele lui Dumnezeu omule, ţi-am mai spus că nu mă numesc aşa. mărturisi bărbatul sătul să audă acel nume.

- Îmi pare rău, James. Spune-mi ce s-a întâmplat cu mine? întrebă Samuel încă încercând să se zbată în acele legături.

- Ce crezi că s-a întâmplat, te-ai aruncat prin geam ca un smintit şi ai căzut două etaje, ai avut noroc că zăpada ţi-a mai atenuat căderea, altfel erai la terapie intensivă acum.

- Ciudat, nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea. mărturisi bărbatul căzând pe gânduri.

- Nu e de mirare omule, ai fost în comă aproape o săptămână, doctorii nu îţi mai dădeau multe şanse că-ţi vei reveni. îi povesti James pregătind un păhărel cu pastile.

- Oase, ascultă-mă! începu Samuel deranjându-l iar cu acel nume.

Bărbatul de culoare însă nu îşi mai bătu gură de pomană să-i explice cât de mult detesta şi fie strigat aşa, doar până la urma lucra într-un sanatoriu de boli mintale iar persoana din faţa să legată de patul metalic nu era nimic altceva decât un alt nebun ce crede că va salva ziua, nu poţi găsi raţiune în ei, poate au un moment sau două pe zi când par a vorbi ceva cu înţeles, însă doar atât, erau incurabili, şi James avea cum să ştie asta mai bine ca oricine, lucra aici de atâţia ani.

- Prietene ascultă-mă, adu-ţi aminte prin câte am trecut împreună, toate aventurile alea prin locuri unde oamenii nici măcar nu-şi imaginau că vor ajunge cândva.

- Sigur omule. răspunse James sătul de baliverne. Cum spui tu.

- Nu, vorbesc serios, de ce nu vrei să mă asculţi, sunt eu Spintecătorul, dă-mi drumul de aici, avem treabă, trebuie să salvăm...

- Nu e nimic de salvat tipule! se răsti el simţind paharul ca se

umple. Uită-te în jur, totul este aşa cum ştii, nu este nici o infecţie, nu este nici o Cutie a Pandorei, nu există nimic din toate acestea.

- Aha! exclamă Samuel. Deci ştii despre infecţie.

- Desigur că ştiu. răspunse el cu fermitate. Doar îmi povesteşti de trei luni aceeaşi poveste, pe bune chiar nu ştiu de unde ai atâtea imaginaţie, aş putea să jur că ar ieşi o carte pe cinste sau un film bun 3D.

- Nu nu nu, ştiu eu ce faci. mărturisi bărbatul doborât de clipele de anxietate. Mă pui la încercare, dacă ştii despre infecţie şi despre Cutia Pandora, sigur ştii mai multe de atât, este totul o conspiraţie. şopti el privind haotic în jurul său.

- Ce conspiraţie omule, ai luat-o razna de tot. De ce ar vrea cineva să-ţi însceneze tocmai ţie ceva când nu eşti decât un pacient dintr-un sanatoriu, eşti un pericol pentru tine însuţi Samuel.

- Te înşeli Oase! susţinu Samuel cu tărie. Ai vorbit de o conspiraţie, sigur te-a pus cineva să spui asta, şi tu eşti implicat, cu toţii sunteţi. şopti el ferit de urechile care ar asculta pereţii.

- Haide, trebuie să iei astea. zise James pregătind pastilele pentru Spintecător.

Bărbatul se apleacă către el să-i ducă paharul la gură, nu îi va da drumul din acele corzi nici în ruptul capului, va prefera să i le împingă cu forţa pe gât decât să îl alerge vreo jumătate de oră prin întregul salon până ce va reuşi să-l anestezieze apoi cu un calmant. Trecuse prin asemenea experienţe, nu doar cu el ci şi cu alţi pacienţi, ştia la ce să se aştepte din partea lor, erau imprevizibili căci conştiinţa şi personalitatea le era mereu în schimbare, însă nimic prea nou pentru experimentatul James Bishop. Samuel atinge gura paharului de plastic cu buzele sale crăpate şi apoi se dă înapoi brusc întorcându-şi privirea.

- Nu mai iau drogurile alea, de acum încolo nu va mai las eu să mă ţineţi sedat, să nu-mi pot aminti ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

- Droguri? îl întrebă James surprins de ceea ce-l duse capul. Haide omule, nu sunt droguri, sunt doar nişte medicamente care te vor ajuta să te simţi mai bine.

- Sigur că sunt, îmi vei spune orice din moment ce şi tu eşti implicat în acest complot, dar nu va mai merge cu mine, de ajuns.

- Nu mă face să ţi le dau cu forţa Samuel, să ştii că o voi face dacă trebuie.

- Aş vrea să te văd încercând. răspunse bărbatul pregătit să-şi folosească dinţii pentru a se împotrivi.

James îi apuca bărbia cu palma sa puternică şi încearcă să-i apropie paharul de gură însă Spintecătorul făcu aşa cum îl avertiză doar cu câteva secunde în urmă, comportându-se de această dată ca un adevărat nebun.

- La naiba! înjura bărbatul privindu-şi muşcătura ce-i lăsa urme de dinţi.

- O să le iei Samuel, nu plec de aici până ce nu văd paharul ăla gol. mărturisi asistentul uitând repede de durere.

- Este în ordine James. îl asigură doctorul Murdock care intră neobservat în această încăpere.

- Am încercat domnule doctor, dar iar a început, vorbeşte într-una despre conspiraţii şi despre organizaţii secrete...

- Ştiu, este în regulă. spuse psihologul pe un ton calm. Le va lua mai târziu, acum trebuie să vorbesc ceva important cu el, este cineva aici care a venit să-l vadă.

- Trebuie să-mi termin rondul. mărturisi James luându-şi căruciorul. Revin mai târziu la el.

De îndată ce bărbatul face aşa cum a spus, se ciocneşte în timp ce părăseşte încăperea cu o prezenţă feminină ai cărei ochi înlăcrimaţi Samuel îi recunoscu din prima clipă. Chiar aşa, era Katrina Craft, sau Blake căci conform acestei piese de teatru în care Spintecătorul se trezi personaj principal, erau căsătoriţi. Femeia purta o vestimentaţie luată la întâmplare, era clar că fusese chemată pe fugă şi nu a încântat nici cu machiajul cu care ne obişnuise. Având în vedere că după spusele lui James şi mai exact că Samuel tocmai s-a trezit dintr-o comă ce l-a ţinut inconştient o săptămână, nu avea cum să fie acesta motivul chemării bruşte a soţiei sale, deci din ceea ce reiese doctorul Murdock avea altceva de discutat cu ea de i-a fost solicitată prezenţa de urgenţă.

Katrina se apropie de patul bărbatului şi încearcă să-şi şteargă lacrimile de parcă nu erau evidente.

- Scumpule, cât de îngrijorată am fost, cum te simţi? îl întrebă ea încercând un zâmbet fals.

- Sunt confuz. răspunse el greoi.

- Este şi normal Samuel după aşa o experienţă. interveni domnul doctor. Suntem norocoşi să te mai avem printre noi, când am auzit ce s-a întâmplat, eram... ei bine să zicem că eram puţin ocupat cu un alt pacient.

- Alexander Gray! completă bărbatul privindu-l atent.

- Da, aşa este, ne-ai urmărit.

Samuel afirma mişcându-şi capul, îşi aminti deodată ce se întâmplă atunci, pe acel hol, acel incident îngrozitor şi sângeros.

- Atunci ştii ce s-a întâmplat mai departe. bănui John vrând să încheie acest subiect mortuar.

- Ce s-a întâmplat cu Alexander? se trezi el întrebând.

- A fost mutat într-o aripă de maximă siguranţă. răspunse doctorul după un oftat îngrijorător. Altceva ai mai vrea să ştii?

- Nu, este în regulă.

- Bine, atunci să trecem la tine Samuel, şi la motivul pentru care v-am chemat doamna Blake.

- Vă ascult! zise femeia.

- O să vă spun adevăratul şi s-ar putea să nu vă placă.

Şi brusc cuvintele lui John Murdock parcă treziseră o stare de alarmă înăuntrul celor doi soţi, după tonalitate şi expresivitate nu avea cum să fie defel o veste bună, ba chiar se aşteptau la ce e mai rău. Aşteptarea deveni copleşitoare, dar domnul doctor îşi caută vorbele potrivite pentru această situaţie care nu va avea un final fericit, era un lucru care până şi lui îi displăcea.

- Sunt foarte dezamăgit Samuel. mărturisi el în cele din urmă. În ultimul timp nu ai mai făcut nici un fel de progres, ba chiar starea ta s-a înrăutăţit, iar după grozăvia pe care ai făcut-o, mă tem să recunosc că am dat greş.

- Samuel! spuse Katrina oprită de plânsetul ce o năvăli brusc.

- Nu-l ascultă, nu vezi ce se întâmplă? începu Samuel cuprins din nou de ideile sale nebuneşti. Minte, cu toţii mint, sunt implicaţi într-

un fel de complot împotriva...

- Complot Samuel? susţinu femeia surprinsă aceasta banalitate. Te auzi ce spui, mai rămâne să-mi zici că toate acestea fac parte dintr-un plan bine pus la punct împotriva celui ce-l numeşti Spintecător.

- Chiar asta spun, ascultă-mă să nu ai încredere în nimeni, James este implicat, la fel şi Murdock, şi dacă mă gândesc mai bine, şi tu eşti.

- Samuel ajunge. interveni psihologul hotărât să pună capăt nebuniei. Nimeni nu complotează împotriva ta, totul face parte doar din imaginaţia ta...

- Minţi! se răsti bărbatul zbătându-se în legăturile patului.

- Fie că vrei să mă crezi sau nu, nu totul se învârte în jurul tău aici, de ce ai crede că cineva ar pune la cale o asemenea înscenare doar pentru tine? îl întrebă Katrina cu lacrimile uscându-se pe obraji.

- Ca să nu-mi pot aminti. răspunse Samuel convins.

- Ce anume scumpule?

- Adevărul. mărturisi el de parcă ceva i se dezvălui abia acum. În mintea mea se afla răspunsul la întrebarea pe care încă nu o ştiu.

- Samuel, îmi pare rău că nu vrei să mă crezi şi să înţelegi că nu eşti cel care crezi tu. mărturisi domnul Murdock cu sinceritate şi în acelaşi timp dezamăgire.

- Mie nu, am auzit destule cât să-mi dau seama de adevăr.

- Nu cred Samuel. Cât despre imortalitatea ta care a fost pusă la îndoială în urmă cu o săptămână, cred că ne-am convins cu toţii că abia ai supravieţuit acelui incident.

- Întocmai, dar am făcut-o. susţinu el cu mândrie. Pentru că asta fac eu, mereu revin din morţi, căci numele meu chiar este Spintecătorul.

Auzind această afirmaţie cutremurătoare şi în acelaşi timp înfiorătoare, Katrina părăseşte salonul în grabă izbucnind din nou în plâns, de această dată fără a mai putea înfrâna instinctul, bărbatul cu care ea se mărită dispăru complet, nu putea recunoaşte deloc această persoană care deveni.

Doctorul John Murdock pleca după ea în speranţa că va reuşi cumva să o consoleze în legătură cu vestea pe care o primi, însă în aceste circumstanţe vorbele s-ar dovedi insuficiente.

Rămas din nou singur în acea cameră albă ai cărei pereţi îl scoteau din minţi, începu a urmări acele desene sculptate de către propriile sale unghii. Erau câteva nume prezente pe unii, erau greu de desluşit căci literele nu erau tocmai că cele puse pe hârtie, însă recunoscu unele ca Victoria Hayes, Katrina Craft, John Murdock, James Bishop, Damon Morris, Alexander Gray, restul păreau a fi numele Celor Patru Călăreţi ai Apocalipsei. Văzu câteva desene care semănau cu nişte întâmplări din timpul aventurilor sale în lumea ocultului şi un alt desen care semnifica graniţa dintre Rai şi Iad.

- Ah la naiba! începu Samuel a spune revenindu-i parcă pentru o scurtă clipă puţină raţiune. Poate că au dreptate, poate că mi-am imaginat totul.

- Sau poate că nu domnule Spintecător. răspunse imediat o voce meschină pe care o recunoscu dar nu o putu asocia cu nici un chip cunoscut.

- Cine a spus asta? întrebă bărbatul cuprins de panică.

Apoi râsete înfiorătoare încep a fi auzite din toate colţurile camerei, chiar că o luase razna, lăsă inconştientul lui să-l domine şi să-l împiedice din a mai face diferenţa dintre realitate şi ficţiune, trebuie să fi fost îngrozitor să suferi de aşa ceva.

- Cine eşti? Arată-te! porunci Samuel trezindu-se răstind în gol.

Însă râsetele continuară pentru câteva momente ce păreau mai lungi decât se dovediră de fapt, camera parcă se învârtea cu el şi se simţi tulburat serios de aceste scene terifiante, deodată peisajele de pe pereţi nu mai păreau simple mâzgălituri, ci o întreagă serie de evenimente care se derulau în faţa lui ca un film bine regizat.

- Încetează, de ce-mi faci asta, cine eşti? răcni el din nou auzit pe întregul etaj.

- Uşurel domnule Spintecător. zise măscăriciul care ţâşni de sub pat. Sunt doar eu, Bellathonis, trebuie să păstrezi liniştea. continuă cu un zâmbet larg.

- Pleacă de lângă mine! îl rugă întorcând privirea. Nu eşti real, nu poţi fi, totul este în imaginaţia mea. susţinu bărbatul încercând a se convinge singur.

- Îmi pare rău domnule Spintecător, dar mă tem că sunt cât de real se poate, ţi-am spus că voi fi mereu alături de tine. mărturisi bufonul schimbându-se în hainele de asistent ale lui James Bishop într-o clipă fulgerătoare.

- Nu nu nu, dacă închid ochii o să dispari, o să număr până la...

- Haide, pe bune, chiar crezi că o să meargă treaba aia, nu sunt Freddy Krueger. zise clovnul amuzat.

- Nu-ţi dau importanţă, nu trebuie, nu eşti real.

Trecu o clipă şi liniştea învălui cameră, dispărură râsetele acelea înfiorătoare iar acel monstru cu chip de circar se făcu nevăzut, se părea că planul lui Samuel dădu roade şi iluzia aceea dispăru, asta nu dovedea decât un singur lucru, că într-adevăr era nebun.

Brusc măscăriciul apare iar de sub pat strâmbându-se şi ridicându-şi ochii şi buzele cu degetele de parcă încerca să sperie un copil de doi ani, apariţia lui Bellathonis îl cutremură.

- Să fi văzut ce faţă ai făcut domnule Spintecător, mă jucam cu tine, chiar ai crezut că dacă închizi ochii o să mă faci să dispar?

- Am sperat.

- Prostii. Dar nu-ţi mai face griji acum, părăsim hotelul ăsta, room-service-ul e de tot rahatul.

- În caz că nu ai observat sunt legat de un nenorocit de pat. se răsti bărbatul.

- Nici o problemă. răspunse creatura dezvăluind din interiorul mânecii un bisturiu cu lama tăioasă.

Privindu-l în acel costum alb şi cu bisturiul chirurgical în mână, parcă dădea a semăna cu un adevărat doctor, asta dacă făceai abstracţie de la machiajul colorat şters şi trăsăturile înfiorătoare, cumva se simţea neliniştit văzându-se neputincios pe un pat cu un monstru deasupra lui ce ţine acel instrument periculos.

- Asistentă, anesteziază-l te rog, şi pregăteşte-mi o băutură tare în timp ce aşteptăm. glumi măscăriciul vorbind singur.

- Pentru numele lui Dumnezeu...

- Nu-ţi face griji domnule Spintecător, sunt profesionist, ştiu exact ce fac. mărturisi Bellathonis după care taie cu grijă acele legături

din jurul brâului.

Apoi bărbatul se ridică din acel pat cu repeziciune de parcă îi era teamă să nu fie descoperit şi legat din nou. Îl priveşte pe Bellathonis care renunţă la acele haine de spital şi îl aşteaptă parcă să dezvăluie acel umor negru cu care îl enerva mai devreme şi să-l scoată din această încurcătură.

- La naiba, e încuiată. descoperi Samuel forţând uşa cu umărul.

- Nu-ţi face griji domnule Spintecător, la o parte! spuse măscăriciul luând în mână un obiect ascuţit din metal.

Creatura veni în dreptul uşii şi se apropie de yala cu dibăcie, statura lui era mai mult decât hilara, abia ajungea până la umărul bărbatului, şi asta dacă se ridică pe vârfuri, iar poziţia aceea crăcănata nu putea da niciodată greş în universul umorului.

- Eşti sigur că ştii ce faci acolo? îl întrebă el observându-l pe bufon cu limba într-o parte încercând să dea impresia unui meşter.

- Sigur că da, am spart o mulţime de locuinţe. răspunse după care îşi pierdu răbdarea.

- Înseamnă că celelalte aveau uşile deschise. glumi Samuel umilindu-l pe măscărici.

- Gata!

Şi într-adevăr creatura reuşi să o deschidă deşi nici el ori bărbatul nu îşi puneau mari speranţe, trebuie să fi fost cum se zice, norocul începătorului. Samuel crapă puţin uşa pentru a privi holul acela pe care descoperi data trecută când îl străbătu, o serie de scene cel puţin înfiorătoare. Când toate acele imagini îi reveniră în faţa ochilor, avu tendinţa de a ezita.

- Ce s-a întâmplat domnule Spintecător, nu vrei să părăseşti casa asta de nebuni? întrebă clovnul cu un chip dezamăgit.

- Ba vreau, dar nu pot. răspunse el trist.

- Sigur că poţi, te voi ajuta eu, de asta sunt aici. recunoscu Bellathonis apoi dispăru de lângă el.

Samuel privi în jur însă nu era nici urmă de acea creatură meschină, şi deşi nu vroia să recunoască, acel mic năzdravan era singura persoană în care se putea încrede. Crăpă uşa puţin mai mult şi reuşi să

vadă capătul holului, era în plină zi, iar culoarele erau străbătute în continuu de către doctori şi asistenţi, nu avea nici o şansă să treacă neobservat printre ei mai ales din cauză că majoritatea ştiau că este legat de patul camerei sale încuiate.

Iar apoi îl văzu şi pe măscăriciul ce se ţinuse după el în tot acest timp, dintr-un motiv anume îi făcea cu mâna prietenos, de parcă punea ceva la cale. Deodată observă o schimbare în comportamentul celor de pe hol, tocmai fuseseră anunţaţi că vreo zece pacienţi fuseseră eliberaţi din zona de maximă securitate unde se afla şi Alexander, iar acum cu toţii erau liberi în incinta spitalului, sigur fusese opera lui Bellathonis.

Precum măscăriciul intenţiona, tot personalul disponibil porni pe urmele celor menţionaţi, iar culoarul pe care îl urmărea Samuel se goli într-o clipă. Deşi metodele sale erau puţin neobişnuite, trebuie să recunoaştem că clovnul reuşea în ceea ce-şi propunea, iar în cazul de faţă, în a-l elibera pe Spintecător şi a-l duce cât mai departe de acest loc de smintiţi.

- Repede! îi şopti creatura din capătul holului.

Bărbatul îl ascultă şi se îndrepta spre el cu grijă, îi era teamă să nu mai fi rămas vreunul din asistenţii de gardă prin aceasta aripă şi să-l descopere în timp ce-şi executa escapadă glorioasă. Trece cu bine de acel coridor iar când holurile se intersectează observă ceva ce-i trezi furia adormită. Era Katrina, soţia sa pe care o împinsese fără să-şi dea seama în braţele unui doctor tânăr ce părea mai mult decât interesat de ea. Din ceea ce-şi dădu el seama din această scenă care o urmări cu atenţie, făcând abstracţie de la Bellathonis care îl strigă continuu, femeia încă era îndurerată după vestea ce o primi şi aceea că îşi pierdu soţul definitiv, însă se simţea singură şi avea nevoie de puţină compasiune, un lucru pe care Samuel nu i l-a putut oferi la momentul potrivit, acum iat-o, îmbrăţişata în braţele unui doctoraş rezident de pe băncile facultăţii care va câştiga în câţiva ani mai mult decât va avea nevoie.

- Domnule Spintecător, haide! strigă bufonul din spatele unei uşi crăpate.

- O clipă. răspunse el plecând.

- Nu, nu o face...

Dar nici chiar Bellathonis nu-l putea face să se răzgândească din ideea ce-i năvăli în minte, gelozia şi ura îl cuprinse în acelaşi timp iar raţiunea lui fusese dată deoparte pentru totdeauna, îşi spusese că dacă tot e să fie nebun precum îl considera toţi, măcar să înceapă a se comporta ca atare. Se îndrepta cu paşi ameninţători spre cei doi porumbei care încă savurau acea îmbrăţişare călduroasă, în timp ce palmă doctorului coborî de pe umerii femeii şi se îndreptau uşor spre fundul ei. Un vulcan erupse în interiorul lui Samuel, ochii îi erau învăluiţi de tendinţe ucigaşe iar privirea dădea dovadă de un chip înspăimântător ce aminti pentru câteva clipe de acel personaj ciudat pe care el îl numeşte Spintecător, degetele i se împreunează şi se formează pumn, venele pulsează cu adrenalina, carnea sta să explodeze în orice clipă.

- Samuel? descoperi Katrina surprinsă.

Bărbatul era la vreo şase şapte metri de ei când fusese observat de cei doi şi începură a se îndepărta unul de celălalt, dar nu avea de gând să se oprească din ceea ce-şi propusese, durerea era prea mare pentru a accepta asta. Tânărul doctor cu ochii încă sorbind formele apetisante ale femeii îl observă târziu, încă captivat de senzualitatea ei, era un băiat tânăr, atletic şi cu o statură potrivită, cumva parcă avu senzaţia că-l mai văzuse undeva, chipul era atât de cunoscut.

- Samuel scumpule, nu este ceea ce crezi...

Atât apuca femeia să spună înainte că Samuel să-i înfigă doctoraşului de la Harvart un pumn în plină figura pe care şi-l va aminti întreaga sa carieră, îl dobori pe loc şi-l lăsa inconştient lângă o băncuţă din lemn cu care se ciocni când se prăbuşi. Apoi privindu-l mai atent ştia şi cine este acest individ, se numea Damon Morris.

- Cum ai putut, am avut încredere în time. mărturisi el îndurerat.

- Şi încă poţi avea scumpule, nu s-a întâmplat nimic între...

- Nu-mi mai spune aşa! se răsti el făcându-se auzit pe întregul etaj. Îmi este scârbă de denumirea asta, îmi este scârbă şi de tine.

- Dar Samuel, tu eşti motivul pentru care sunt în starea asta, din cauză că te iubesc. spuse femeia izbucnind pentru a nu ştiu câta oară în plâns.

- Mă înşeli cu atâta uşurinţă şi continui să mă minţi în faţă, nu

mai am nimic să-ţi zic...

Apoi deodată doi bărbaţi tabăra pe Samuel doborându-l la sol încercând din răsputeri să-l imobilizeze, erau solizi că majoritatea asistenţilor de aici, însă un nebun care se zbătea cu toată forţa le dădea chiar şi lor bătăi de cap. Reuşeşte să-l muşte de braţ pe unul dintre ei forţându-l să-l scape din strânsoare, celălalt însă părea a-l fi apucat bine, şi pregăteau o seringă cu care să-l sedeze, dacă aveau să reuşească asta, Spintecătorul avea să-şi ia la revedere de la evadarea pusă la cale cu Bellathonis. Acul se apropie de gâtul bărbatului într-un ritm lent căci pacientul se împotrivea, când deodată o mână subţire se strecoară şi-i fură asistentului seringa şi se trezeşte chiar el fiind cel sedat de către o persoană necunoscută, durează doar câteva secunde până ce sedativul îşi face efectul iar bărbatul cade într-o stare adâncă de somnolenţă. Celălalt care fusese muşcat mai devreme de către Samuel vede scena petrecută însă nu-şi dă seama cum de acel ac a nimerit chiar în braţul celui ce-l ţinea, asta pentru că prezenţa măscăriciului întunecat nu fusese dezvăluită. O clipă mai târziu, o tigaie apare de nicăieri deasupra capului acelui asistent şi este izbită după aceea cu brutalitate de ceafă acestuia.

- Acum să mergem, repede până ce nu vin şi alţii. porunci Bellathonis trăgându-l pe Samuel de braţ.

- Nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea... recunoscu bărbatul privind-o în ochi pe Katrina care încă nu-şi reveni din şocul evenimentului petrecut.

- Grăbeşte-te domnule Spintecător! insistă clovnul forţându-l să intre pe acea uşă din spatele căreia îl privea mai devreme.

Cei doi năvălesc într-un întuneric meschin pe care Samuel îl descoperi nenatural, nu doar pentru simplul motiv că era alături de acel demon sau ce este el, ci din cauza senzaţiei de nelinişte ce o simţi atunci când pătrunseră prin pragul acelei uşi. Brusc parcă nu mai se auzea nimic în jurul lui, nici măcar gălăgia de pe holurile sanatoriului, nu cumva această uşă nu era una obişnuită şi îl transportă într-un loc total diferit?

Bellathonis bâjbâie apoi ceva pe peretele de unde stătea bărbatul şi găseşte un întrerupător cu care aprinde un bec slab, atât de slab că nu

avea putere să lumineze încăperea ci doar împrejurul lor cât să vadă unde calcau. Descoperiră o podea din granit sau asfalt, oricum ceva dur, şi scări din acelaşi material ce duceau în sus şi în jos, căzu câteva clipe pe gânduri şi apoi îşi dădu seama ce era aceasta, erau scările de evacuare în caz de urgenţă. Măscăriciul începe a coborî acele scări, dar se opreşte la prima treaptă şi se întoarce spre Samuel.

- Domnule Spintecător? îl strigă el în şoaptă.

- Ce este? întrebă bărbatul.

- Îmi pare rău pentru asta. mărturisi el privindu-l cu o pereche de ochi miloşi.

- Pentru ce anume...?

Şi până să-şi termine fraza Samuel este împins pe trepte cu brutalitate de către clovnul viclean şi îl ascunde în întunericul acelor umbre supranaturale, se rostogoli de câteva ori până să-şi piardă cunoştinţa şi îşi aminti că apuca să-l blesteme pe cel numit Bellathonis şi să regrete că a avut încredere în el.

O bubuitură puternică îl trezeşte pe Samuel Blake şi îl face să tresară de parcă nu a mai fost niciodată atât de speriat, pentru o clipă avu impresia că visase, şi că de fapt îşi va reveni după prăbuşirea dura ce o suferi pe scări. Însă nu avea dreptate, căci nu se afla în interiorul spitalului, ci într-un loc cu totul diferit.

- Samuel te simţi bine, eşti inconştient de clipe bune. îl întrebă Katrina alarmată de starea lui.

Bărbatul o privi şi deşi îşi dori să întâlnească chipul gingaş al soţiei sale, realitatea îl lovi cu asprime, era Vedenia, vrăjitoarea îmbrăcată în acel costum mulat ce folosea drept ascunzătoare pentru săbii şi pumnale, nu se afla în lumea pe care toţi încercau să-l convingă că e cea reală, ci în cea a Spintecătorului. O altă explozie aruncă solul la doar câţiva metri de ei, acum era sigur că nu-şi imaginase asta căci bucăţi de pământ fură împrăştiate peste hainele lui militare. Se aflau cu toţii într-un fel de sunt săpat de vreo doi metri adâncime, deasupra păreau a fi saci umpluţi cu nisip aruncaţi unul peste altul, ce altceva mai se vedea, sârmă ghimpată, garduri din lemn bătute în cruciş şi peste tot cadavre şi muniţie folosită.

- Unde naiba suntem? întrebă bărbatul înainte ca o altă explozie să se audă în depărtare.

- Credeam că este evident. mărturisi vampiroaică Victoria care se dovedise extrem de tăcută.

- Nu-mi spune că...

- Ba da prietene. îl întrerupe James. Ai nimerit-o, suntem în Al Doilea Război Mondial.

Focuri de armă zburau spre ei, era un adevărat câmp de luptă, nu aveau cum să se ferească de o direcţie anume căci apoi trăgeau din alte direcţii, şi să nu mai zicem de tunurile şi tancurile, atacurile aeriene, ce să mai, Spintecătorul se simţi că acum şaizeci de ani când lua parte la acest conflict sângeros, a fost aici în acea perioadă, luptând pentru ţara sa, că mai târziu să descopere că acest război a dus la apariţia Diviziei de Combatere a Ocultului.

- Samuel? îl strigă Katrina.

- Ce este? întrebă el privind-o surprins.

- Unde este maiorul Murdock? continuă ea cu întrebarea care stătea tuturor pe limbă.

- Murdock...? ezită el căutând să găsească cuvintele potrivite.

- Samuel ce-ai făcut? îl acuză ea.

- Nu am făcut nimic, de ce imediat te gândeşti că i-aş fi făcut...

- Pentru că ţi-am văzut privirea când v-aţi certat în arhivele sediului, ţi-am văzut furia din ochi.

- Nu i-aş fi face niciodată rău, a fost un lider pentru mine, pentru noi toţi, l-am admirat atâta timp. recunoscu Samuel cu sinceritate.

- Atunci, unde este?

- ... Murdock... a ales să rămână. îi anunţă el în cele din urmă.

- Poftim? zise James chiar şi el surprins de acest fapt.

- Aşa cum ai auzit, mi-a spus că drumul lui se opreşte şi că nu este el cel menit să salveze lumea, a vrut să ne câştige puţin timp să...

- Şi tu l-ai abandonat? îl acuză Katrina cuprinsă de regret.

- Nu a fost aşa, m-a împins prin breşă, nu am avut timp să îl...

- Ce altceva ţi-a mai spus? întrebă uriaşul James care primi în faţă o porţie bună de pământ.

- ... Mi-a spus că... este mândru de noi. minţi el cu înverşunare.

Nu era răspunsul cel real rostit de către maiorul John Murdock înainte să se lase prada acelor fiinţe respingătoare, însă era răspunsul de care echipa Corbul avea nevoie, trebuiau motivaţi să meargă mai departe şi să accepte pierderea celui ce a făcut posibilă reuniunea acestui ultim grup în care îşi punea omenirea speranţă. Misiunea lor trebuia să continue, fie chiar şi fără Murdock ce considerase sacrificiul său fiind unul demn pentru un soldat ca el, şi deşi au existat mereu divergenţe între ei, parcă acum când muri, îl apreciau mai mult.

- Nu putem sta aici la nesfârşit. susţinu tânărul Damon Morris.

- Are dreptate, suntem ţinte uşoare pentru bombardamente. completă James.

- Ştiu. încuviinţă Samuel. Trebuie să găsim un adăpost.

Bărbatul se ridică apoi la marginea şanţului pentru a privi mai exact unde anume sunt. Totul însă era acoperit cu ruine şi cadavre, iar cerul înfiorat de toate aceste crime sângeroase deveni negru şi sumbru, nu neapărat căci era noapte, dar parcă alte puteri puseseră stăpânire pe forţele naturii, ciudat era însă că deşi Spintecătorul a fost prezent în această perioadă de la mijlocul secolului XX, nu-şi amintea acest detaliu.

Timp pentru a admira acel peisaj desprins dintr-unul din coşmarurile prin care trecuseră prin aventurile lor demne de povestit, nu era, însă teamă de acest loc străin îi afectară pe toţi în acest timp, chiar şi pe Samuel, ce simţi ceva neobişnuit în aer, un miros putred de carne stricată. Credeau că sunt în siguranţă în aceste şanţuri adânci adăpostite cât de bine se putea, aşa au procedat soldaţii americani şi cei din grupurile de ţări ale Aliaţilor care au luptat împotriva puterii naziste conduse de către liderul comunist Adolf Hitler. Însă cei din echipa Corbul s-au înşelat de această dată, căci au nimerit pe un tărâm străin, care nu le aparţinea Aliaţilor, ci a inamicilor, iar de îndată ce au fost descoperiţi, un grup mic de soldaţi ce purtau haine demodate de război specifice acelei perioade a anului 1945, îi întâmpina.

- *Wer Sie sind* Cine sunteţi? întrebă unul dintre bărbaţii cu armele îndreptate spre ei.

- Ce spune, nu înţeleg. se întrebă James.

- Staţi, staţi! zise Samuel ridicând braţele în semn de predare.

- *Wer sind Sie mir sagen* Cine sunteţi, spuneţi-mi! repetă el cu o figură necruţătoare.

- Este în ordine, nu căutăm probleme... începu Spintecătorul a explica. Ne-am rătăcit, suntem doar în trecere...

- *Was tragen sie* Cu ce sunt îmbrăcaţi? întrebă altul privindu-i mai atent pe cei cinci străini. *Sie seltsam aussehen* Arata ciudat. recunoscu el apoi.

- Nu are rost Samuel. interveni Katrina ducându-şi mâinile cu grijă la cuţite.

- Nu avem nevoie să atragem atenţie nedorită asupra noastră, în scurt timp ne vom trezi înconjuraţi de sute de comunişti. mărturisi Spintecătorul conştient de puterea forţei naziste.

- *Werfen Sie lhre Waffen* Aruncaţi armele! se răsti soldatul făcându-le semn cu puşca să. *Dieser Zeitpuntkt* Acum!

- Acum ce a spus? întrebă Katrina în şoaptă.

- Cred că vrea să aruncăm armele. descoperi tânărul Damon după gesturile bărbatului.

- *Ich sage, wir toten* Eu zic să-i omorâm. se gândi altul care îndrepta arma spre ei într-un mod ameninţător.

- Samuel ce face? întrebă James de parcă intenţiile lor nu erau evidente.

- Faceţi ce spune, aruncaţi armele! porunci bărbatul.

- *Warten* Aşteaptă! îl opri liderul acestui grup de nazişti coborându-i arma. *Der Fuhrer mochte, um mit ihnen zu sprechen* Führer-ul s-ar putea să vrea să vorbească cu ei.

Apoi un foc de arma se descărcă în pieptul Spintecătorului, fusese altul din acel regiment cu care se ciocniseră, unul din spate care îndrepta acea puşcă Gewehr spre nemuritorul Samuel Blake, iar în timp ce nemţii începură a se certa în limba lor pocita, echipa Corbul rămăsese nemişcată ca până acum.

- *Warum hast du das getan* De ce ai făcut asta? întrebă neamţul repezindu-se spre cel ce a tras.

- *Sie sind gefahrlich* Sunt periculoşi. mărturisi el. *Wir durfen*

nicht riskieren Nu putem să riscăm...

Dar în timp ce soldaţii se contraziceau în acele propoziţii pe care nici unul dintre intruşi nu le înţelegea, li se părură că observă silueta bărbatului împuşcat cum se ridică de la sol. Imposibil, şi-ar fi spus ei, acea împuşcătură în piept ar fi omorât orice om, era o armă recunoscută pentru faptul că nu ierta nici măcar o singură viaţă. Având impresia că doar li se pare că Samuel Blake se ridică din morţi, îşi continua discuţia contradictorie că peste câteva clipe să se convingă cu proprii lor ochi de adevărul imposibil.

- *Was zur Holle* Ce naiba? se întrebară naziştii uimiţi de bărbatul ce stătea în faţa lor fără urmă de rană.

- *Sie alle toten* Omorâţi-i pe toţi! porunci liderul acestui grup îndemnându-i pe toţi să îndrepte armele spre ei.

Dar în momentul când echipa Corbul a realizat că nu vor trece prin această încercare fără să întâmpine furia armelor naziste, s-au pregătit pentru inevitabil, erau convinşi că atunci când îl vor vedea pe Samuel în viaţă după o împuşcătură serioasă, vor intra în panică şi vor hotărî să-i ucidă pe loc, nu era nevoie să le înţeleagă limba, intenţiile erau evidente.

Soldaţii abia apucară să ia poziţia de execuţie şi să tragă siguranţele acelor puşti, când pumnalele de metal ale Katrinei le penetrează carnea de pe trupuri. Se petrecu fulgerător, doar în câteva secunde în care femeia îşi pregăti acele arme ascuţite şi le aruncă pe rând spre atacatorii lor. Naziştii nu au apucat să vadă ce i-a lovit, s-au trezit victime ale propriei lor indiferente, şi-au subestimat adversarii, nu aveau cum să aibă habar că aceşti oameni neobişnuiţi provin din secolul XXI iar abilităţile lor de luptă le depăşea cu mult forţa impusă de către Fuhrer.

- Să ne grăbim, ne vor descoperi curând! sugeră Samuel privindu-le cadavrele ce zăceau la sol.

- Bine. încuviinţă Damon. Dar ai măcar cea mai mică idee unde am putea merge?

- După mine.

Spintecătorul îi îndrumă afară din acele şanţuri din pământ,

nesigur de ceea ce aveau să întâmpine în continuare. Era adevărat că îşi amintea câteva imagini scurte şi neclare despre aceste tărâmuri din perioada războiului, însă nu aşa cum erau acum, totul părea anormal şi diferit, iar singura cauză care putea provoca aceste anomalii nu putea fi decât Cutia Pandorei, cu siguranţă a fost deschisă deja.

Bombardamentele continuară în jurul lor, exploziile îi forţau să purceadă în paşi alergători, într-un ritm constant de alertă, vedeau numai moarte în jurul lor, atâtea cadavre cum nu mai văzuseră niciodată într-un singur loc. Trecuseră prin multe experienţe împreună de-a lungul anilor, atâtea misiuni care îi purtaseră prin locuri greu de ajuns unde imaginaţia o putea lua razna din atâtea ciudăţenii ce li se dezvăluiră, dar parcă niciodată să fi fost atât de multă crimă, zăcând fără rost la picioarele lor, căci în acest moment deja pământul pe care calcau deveni un preş de rămăşiţe umane. Clădirile nu mai arătau aşa cum trebuiau, erau împovărate cu greutate şi stăteau să se prăbuşească în orice clipă, mormane de gunoaie de lemn şi beton zăceau la marginea lor, de parcă erau formate baricade, împotriva soldaţilor americani sau a altora. Curând păşiră într-o ceaţă densă de culoare pământie, părea a se ridica dinspre sol însă cerul deja întunecat nu putea fi privit cu ochiul liber, acum chiar că se aflau în pericol, dacă aveau să întâmpine alţi nazişti nu îi puteau vedea la timp, iar de această dată poate ar deschide focul dinainte să-i identifice. Începură a urca un mic deal în jurul căruia se aflau resturile unei clădiri care folosise probabil ca adăpost împotriva bombardamentelor sau a focurilor de armă din partea Aliaţilor, sârmă ghimpată era rămasă prin alocuri şi ţevi metalice de construcţii desprinse din betonul sfărâmat. Ajunseseră în dreptul unui cazan ruginit de forma rotundă de cam un metru înălţime, în care ardea o flacără destul de puternică ce părea a lumina puţin în jurul lor.

- Ceva nu este în regulă. descoperi Samuel cu teamă.

- La ce te referi? întrebă James curios, pregătit însă de un răspuns pe măsură.

- Totul , tot acest peisaj. mărturisi Spintecătorul. Nu-mi amintesc toată această scenă macabră, pentru noi războiul se terminase înainte de aceste scene nenaturale, ştiu sigur.

- Are dreptate. interveni Victoria Hayes. Simt o prezenţă malefică peste tot în jur, iar ceata asta ascunde sufletele răposate ale victimelor acestui conflict sângeros, acesta nu era o zonă liniştită, a fost un lagăr.

- Cine ar face aşa ceva? întrebă Katrina privind solul din rămăşiţe umane pe care calcau.

- Nu cred că a fost cineva anume. recunoscu Samuel.

Mirosul putred al morţii îi împrejmuia pretutindeni, trecură mai departe prin acea ceată mistică încărcată cu forţe supranaturale, scântei de foc încă mai ardeau pe alocuri probabil în urma unor explozii recente petrecute în această zonă de război, nici urmă însă de supravieţuitori. Era posibil ca acel grup de naziști cu care se întâlniră ei mai devreme să fi făcut parte dintr-o echipă de recunoaştere menită să extermine orice fiinţă umană rămasă în viaţă în urma bombardamentelor, soarta a făcut ca cei cinci să se afle în acel moment inoportun şi să fie descoperiţi de către aceştia. Intrară într-un fel de pasaj îngust tot din ciment, semăna cu un tunel întunecat în care sălăşluiau prezente necunoscute de rău augur, sau poate că imaginaţia le-o luase razna având în vedere toate aceste lucruri îngrozitoare pe care le observaseră de-a lungul drumului. Intrase cu inimile pline de îndoieli, aveau două lanterne pe care reuşiră să le aprindă în momentul în care le loviră un pic. Nimic însă nu părea neobişnuit până acum în acest tunel, câteva umbre ce dansau în neantul gol, şi poate doar şoaptele vocilor celor pieriţi ce răsunau în ecou doar abia cât să fie auzite că către ei.

- Ce se aude? întrebă Damon simţind un fior pe şira spinării.

- Încearcă să le ignori. sugeră Samuel cuprins de un gol în stomac.

- Dar ce sunt?

- Nu sunt sigur, dar cred că este mai bine să nu aflăm.

- Pământul este păgân. mărturisi Victoria receptând semnale datorită simţurilor ei vampirice. Sacrificiile umane au dus la damnarea acestui tărâm ostil, spiritele celor ce au pierit aici sunt pretutindeni.

- Le poţi vedea? o întrebă tânărul Damon surprins.

- Nu. răspunse ea. Dar le pot simţi cum ne urmăresc, cum ne

fixează cu privirea, cum se apropie în fiecare clipă cu paşi prudenţi.

- Ce crezi că vor de la noi, cu ce le putem ajuta? zise Samuel constrâns de faptul că ei nu puteau vedea ori simţi nimic.

- Cu nimic de fapt, rătăcesc prin aceste umbre ale uitării sperând că vor fi eliberaţi din chinurile psihice la care sunt supuşi.

- Ar trebui să ne continuăm drumul. sugeră Katrina sătulă de dezvăluirile înfiorătoare ale vampiroaicei.

Adevărul era că nici unul dintre ei nu era sigur de ceea ce părea a fi prezent în jurul lor în acest tunel întunecat, nici chiar Samuel nu ştia deşi trecuse prin atâtea experienţe neobişnuite, bănuiau că sunt sufletele neliniştite ale celor ce zăceau neînsufleţiţi afară sub cerul învăluit de ceaţă, sau că poate era ceva ce Cutia Pandorei eliberase asta dacă într-adevăr fusese deschisă până acum, în orice caz orice ar fi fost, nu puteau fi siguri de acest lucru până ce nu ajungeau la sursa cauzei care cel mai probabil îi îndrepta spre cancelarul german Hitler.

Adolf Hitler s-a născut în anul 1889 în Braunau am Inn, în partea de vest a Austriei, a fost un personaj de imensa putere politică devenind lider al Partidului Muncitoresc German Naţional-Socialist, în 1933 a fost numit cancelar al Germaniei iar din 1934 Fuhrer devenind conducătorul absolut. Ajuns la putere încă din anul 1933 a dus o luptă politică care a declanşat Al Doilea Război Mondial şi a pus în aplicare planul naţionalist şi rasist de exterminare în masă a evreilor şi altor indezirabili din Europa, precum şi lichidarea adversarilor politici din Germania.

Încă de la începutul carierei sale politice, Hitler a fost o persoană extrem de influenţa în rândul puterii de partid iar după ce a acceptat funcţia de cancelar, naziştii au preluat în scurt timp toate funcţiile de conducere, atât în parlamentul central cât şi în cele regionale. În martie 1933 s-a hotărât să propună noului parlament *Legea de împuternicire*, care prevedea înlăturarea procedurilor şi transferul puterii depline cancelarului şi guvernului sau. Astfel cu ajutorul mulţimii terorizate de către Batalioanele de Asalt *Sturmabteilung SĂ* cunoscute sub numele de Cămăşile Brune, o organizaţie paramilitară nazistă care a jucat un rol important în ascensiunea lui Hitler şi de către Eşalonul de Protecţie

Schutzstaffel SS ce a reprezentat o organizaţie paramilitară fascista care a evoluat de la baza partidului comunist care a servit ca o importanţă garda pentru Fuhrer, legea a fost adoptată cu 444 de voturi împotrivă la 94 contra.

Hitler a fost produsul şi nu creatorul unei societăţi deja infestate de către axiomele ideologice ale nazismului care au reprezentat superioritatea rasială ariana şi dispreţul profund faţă de poporul evreu ce devenise o obsesie care i-a influenţat Fuhrer-ului întreaga filozofie politică. Soluţia finală găsită de către Hitler în timpul celui De-al Doilea Război Mondial a fost Holocaustul, acest termen descrie uciderea a şase milioane de evrei, de toate vârstele, marea majoritate din Europa, exterminaţi fără milă în lagărele morţii de la Auschwitz, Chelmno, Majdenk, Treblinka şi în ghetoul din Varşovia, iar probabil că şoaptele ce puteau fi auzite în noapte de către trecătorii noştri, reprezentau urmele de suferinţă a acelor spirite ce nu-şi puteau găsi liniştea.

Vocile încetară în momentul în care echipa Corbul găsiră capătul tunelului şi ieşiră la lumina fără incidente neplăcute, mintea lor încă era afectată de această experienţă pe care nu vroiau să o recunoască că una înspăimântătoare, dar sângele evreilor ce-l puteau vedea pretutindeni le va aminti pentru totdeauna masacrul ce s-a petrecut aici.

Ceata părea a se fi risipit puţin iar lumina cerului se juca în părul lor cu raze slabe, erau încă pe câmpul de război al naziştilor, iar teritoriul inamic se anunţă extrem de primejdios, dacă vor fi lansate în acest moment bombardamente din aer, Samuel va fi probabil singurul supravieţuitor, iar singur nu va fi în stare să ducă până la capăt misiunea în care îşi punea speranţa omenirea secolului XXI.

Mergând fără rost, căutând răspunsuri acolo unde sperau să găsească, poteca de rămăşiţe umane le dezvălui o clădire înaltă aflată în stare bună. Uşa de la intrare îi întâmpinară cu un lacăt metalic pe care rugina îl făcea să pară mai vechi decât era. În timp ce se apropiară cu paşi înceţi, forţele inamice îi înconjoară şi se pregătesc de execuţie, de această dată nu mai au de gând să discute şi apoi să tragă, vor proceda în sens invers.

- *Auf Bestellung* La comanda mea! se auzi accentul german din

spatele lor.

- Samuel, tu decizi. spuse James nerăbdător să folosească arma aceea automată.

- Deschideţi focul! porunci Spintecătorul apucând pistolul Beretta de la brâu.

Ploaia de gloanţe spinteca ceaţa din aer mai ceva ca în desenele animate, focurile de armă începură din toate direcţiile, fapt ce dovedea că puterea nazistă se baza în primul rând pe numărul copleşitor şi forţa comunistă pe care au demonstrat-o în numeroase rânduri. Echipa Corbul nu fusese în stare să vadă chipurile atacatorilor din cauza negurei întunecate ce se aşternuse peste ei, reuşiră abia să se adăpostească în spatele unor mormane de moloz renunţând pentru moment la ideea de a sparge lacătul acelei uşi. Se aflau într-adevăr în zona unui lagăr de exterminare a nemţilor, iar dacă rămăşiţele umane pe care calcau nu erau de ajuns, alte dovezi le-au adus la lumina acest fapt prin cadavre răstignite pe cruci ce suferiseră serioase mutilări şi torturi la baza cărnii. Totul părea a arde în jurul celor cinci renegaţi, iar betonul în spatele căruia se adăposteau devenise sfărâmat de gloanţele naziştilor a căror putere absolută va fi pusă la încercare în clipele următoare.

Atacatorii erau cuprinşi de nerăbdare să-i ucidă, începură a se apropia de ei crezând în continuare că nimic nu-i poate opri iar captura lor se va nărui sub comanda Fuhrer-ului, asta a fost cea mai mare greşeală a lor. Deveniseră lacomi de atâtea crime, iar influenţele idealistice ale lui Hitler îi convinseseră că sunt invincibili împreună, era de parcă le-ar fi şters minţile, nu aveau conştiinţă, remuşcări şi parcă îşi pierduseră sufletul, tot ceea ce ştiau să facă era să ucidă şi să transmită mesajul superiorităţii absolute.

Naziştii se apropiau cu paşi repezi şi fără grijă, au intrat într-o capcană atât de banală că ai fi crezut că o organizaţie atât de cunoscută şi experimentată pe câmpul de luptă, nu ar fi trebuit întrecută atât de uşor în strategii de război. Atacatorii au fost atraşi sub un acoperiş instabil din lemn şi ruine de ciment, rămăşiţe ale lagărului în care au fost exterminaţi evreii captivi, focurile de armă au fost ceea ce i-au atras acolo, luminile fulgerătoare ce proveneau dinspre pistoalele şi mitralierele celor cinci şi

de asemeni siluetele lor umbrite de întuneric. Totul însă nu era decât o iluzie, un truc ieftin de magie pus la cale de către frumoasă Katrina Craft a căror puteri depăşeau cu mult înţelegerea soldaţilor germani. În momentul când au ajuns în dreptul siluetelor şi s-au pregătit să-i execute în modul acela necruţător care i-a făcut recunoscuţi, au întâlnit doar o masă de fum cenuşiu ce s-a risipit chiar prin faţa ochilor.

- *Was zur Holle* Ce naiba...? apucă neamţul să întrebe.

Apoi clădirea se prăbuşeşte peste ei acoperindu-i cu bucăţi solide de lemn şi ciment sub privirile nerecunoscătoare ale eroilor din alt timp. Câteva momente mai târziu îşi face apariţia şi James Bishop din spatele pereţilor rămaşi în picioare, îl eliberase din nou pe Horace în lumea umană, el fusese cel care prăbuşise acoperişul, doar un demon putea trăi cu conştiinţă atât de încărcată a cărei pierderi de vieţi era responsabilă. Nu erau mândrii de ceea ce făcuse însă circumstanţele îi obligară să răspundă ameninţaţii naziste cu măsuri drastice, ştiau că nu era posibilă o înţelegere cu armata germană şi i-ar fi ucis înainte să deschidă gura, însă după tot acest eveniment, singurul care se simţea diferit era însuşi uriaşul James. Nu putea descrie senzaţia însă era ca şi cum nu regreta nimic din ceea ce făcuse, să fi fost oare Horace de vină, oare pierdea controlul asupra lui?

- Ce este cu tine? îl întrebă subtil Victoria descoperind o strălucire ciudată în ochii lui.

- Despre ce vorbeşti, nu am nimic. minţi el fără să-şi dea seama.

- Nu te cred, ţi-am văzut privirea când ai apărut din spatele dărâmăturilor, era...

- Am spus că sunt bine. se răsti bărbatul cuprins de furie. În plus nu înţeleg de ce este treaba ta, dintr-o dată te-a lovit compasiunea? întrebă James Bishop deloc în apele lui.

- Ce vrei să spui?

- Adică de ce eşti atât de interesată brusc de starea mea de bună dispoziţie, niciodată nu ţi-a păsat de nimeni altcineva decât de tine.

- Poate că nu vreau ca Horace să scape de sub control şi să pună în pericol vieţile celorlalţi şi misiunea...

- Vieţile celorlalţi? o întrerupe uriaşul gesticulând într-un mod

amenințător. Auzi ce spui, tu nici măcar nu eşti vie, nu ştiu de ce te mai ascult. recunoscu el îndepărtându-se uşor.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Samuel apărând dinspre ceilalţi cu senzaţia că se petrecuse o conversaţie aprinsă.

- Spune-i Victoria! o indemna James. Spune-i ceea ce crezi că se întâmplă dacă asta crezi cu adevărat, sunt sigur că vor fi mai mult decât dispuşi să te creadă.

- De ce nu ar face-o? îl întrebă ea calmă.

- Cu toţii ştim că mereu ai fost tipul de singuratică, mereu ascunzând secrete ale DCO-ului, părăsindu-ne misterios în momentele dificile, şi Dumnezeu ştie pe unde ai umblat înainte să îţi faci apariţia în sediul subteran, nimeni nu are încredere în tine.

- Am fost ocupată... răspunse ea nu prea convingătoare. Au fost lucruri nerezolvate sub care a trebuit să-mi îndrept atenţia...

- Lumea a fost condamnată pierzaniei Victoria. o contrazice uriaşul vorbind parcă în două voci suprapuse. Nu mai a rămas nimic, iar neamul tău a dispărut de mult, aşa că lasă balivernele despre lucruri nerezolvate.

- Destul! îi potoli Samuel observând amprenta vocală ce păru a semăna cu cea a demonului Horace.

- Mai ai ceva să-i spui Victoria? o întrebă James ai căror ochi se potoliră.

- Nu. răspunse ea. Totul este în regulă.

- Bine, atunci să mergem, locul ăsta îmi dă fiori. zise Spintecătorul conştient de ceea ce bănuia vampiroaică.

Căci nimic nu era în regulă aşa cum recunoscu ea, şi avea dreptate, poate să fi fost călătoria dimensională care l-ar fi afectat pe James, sau poate toate aceste tărăşenii prin care trecuseră în ultimul timp, însă era evidentă o schimbare majoră în comportamentul lui. În urmă cu mulţi ani după ce primise ajutorul organizaţiei guvernamentale prin acele numeroase experimente dureroase, James reuşise încetul cu încetul să pună stăpânire pe demonul ce-l posedă, evident acesta nu a fost prea fericit de ceea ce se întâmplă, fie vorba între noi era de râsul lumii ca un demon să fie controlat de gazdă lui, Horace a aşteptat mereu

clipa în care tăria bărbatului va fi întrecută încă o dată de către voinţa demonică de care dădea dovadă, iar această clipă pare să fi venit. Încă erau semne discrete, doar câteva replici neobişnuite care păreau a fi spuse de către el, însă dacă ritmul manifestărilor creştea, odată cu el creştea şi şansele ca Horace să se elibereze din legătura spirituală ce-l ţinea legat de James şi să redevină el cel dominant.

Samuel era cu siguranţă unul dintre cei care mai fusese martor la astfel de evenimente, căci nu este aceasta singură dată când James îşi pierde credinţa şi îl scapă de sub control pe Horace, îşi amintea că în urmă cu acei trei ani şi ceva în care se pierduse în graniţa dintre lumi, demonul pusese iar stăpânire pe masculul de culoare iar în acea perioadă, James refuza cu orice preţ să-l mai manifeste în lumea umană, de teamă că va fi dominat. Era o ameninţare să-l ţină printre ei, căci dacă într-adevăr Victoria şi Samuel aveau dreptate iar Horace va pătrunde fără voia lui James în acest meleag al perioadei de război din 1945, întreaga istorie umană ar putea fi schimbată, şi nu în bine.

Bărbatul se calmă, era conştient de faptul că nu se simţea bine, îl simţea pe Horace din adâncurile lui croindu-şi drumul spre realitate, însă nu putea dezvălui acest fapt celor din echipa sa, nu avea nici un rost să îi împovăreze cu un motiv în plus de îngrijorare şi mai presus decât asta, şi-ar putea pierde viaţa dacă demonul îi va pune în pericol.

Samuel Blake sparge acel lacăt la care se fixaseră cu privirea mai devreme, înainte să fie atacaţi de către forţele Fuhrer-ului. Au necesitat trei lovituri puternice cu tocul unei arme ale nemţilor ridicată de pe mormanul de cadavre ce se acumulase de curând. Au deschis uşa cu precauţie întâmpinaţi de un nor de praf stătut şi un gol de întuneric în care se găsea liniştea deplină, o uşurare din partea lor, nu puteau fi siguri însă că această clădire va fi goală, ori că sufletele celor morţi nu rătăcesc prin aceste încăperi aşa cum se întâmplase în tunelul groazei de care au fost bucuroşi să-l lase în urmă.

Armele eroilor au fost primele care au trecut pragul clădirii căutând cu acele lanterne ce aproape îşi epuizaseră bateriile, posibile prezente ostile. Au intrat îndată ce locul s-a prezentat ca a fi un adăpost sigur, cel puţin pentru moment.

- Cum îl vom găsi pe tipul ăla? se întrebă Damon Morris având chipul ascuns în întuneric. Pentru numele lui Dumnezeu, căutam acul în carul cu fân, nici măcar nu ştim dacă există.

- Dacă Cutia Pandorei există trebuie să avem încredere că şi Karl Wolfgang Gunter există, în afară de asta, dacă crezi că ai o idee mai bună, te ascult. spuse Samuel contrazicându-l că de obicei.

- Poate că am bătrâne. recunoscu băiatul cu mândrie.

- Să vedem!

- Eu zic să mergem în forţă în cancelaria Reich-ului, tragem în tot ce mişcă şi-l ucidem pe Hitler, simplu ca bună ziua.

- Genial puştiule, ce pot să zic, poate pierzi din vedere faptul că ne aflăm pe tărâmul inamic şi în plus de asta nu avem nici cea mai mică idee în ce parte a Germaniei se afla aceasta cancelarie.

- Eu am pus la cale planul, de restul detaliilor ocupă-te tu, doar ai fost aici în 1945.

- Îmi pare rău. spuse Spintecătorul amuzat. Dar istoria pe care o cunoşteam eu contrazice totul despre moartea Fuhrer-ului şi...

- Linişte! îi întrerupe Victoria Hayes alarmată încă o dată de către simţurile ei sensibile.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Samuel nedumerit.

- Aţi auzit asta? îi întrebă vampiroaică.

- Ce anume? interveni Katrina căutând sunetele în această linişte.

Pentru urechile lor sunetele receptate de către Victoria erau inexistente, însă era ceva acolo, în spatele uşii pe care abia o închiseseră în urma lor, iar prezenţa pe care o descoperise nu era una naturală, şi se prezentau în număr mare, cumva acest moment îi amintea de prezentul din care veneau, era aceeaşi senzaţie de nelinişte.

- Nu suntem singuri. confirmă ea apucând mânerele perechii de pistoale semiautomate Colt 1911 de calibrul 45 şi se pregăteşte să întâmpine orice va intra pe acea uşă ce începu a fi forţată.

Buşiturile începură a fi tot mai puternice făcând uşa de metal să se cutremure sub loviturile acelea barbare, conversaţia lor avea să mai aştepte căci în acest moment aveau lucruri mai urgente cu care trebuiau

să se confrunte, căci după sunetele ce proveneau de afară, oaspeţii lor nu erau unii prietenoşi. Samuel le făcură semn să se adăpostească oriunde puteau vedea cu ochii, lucru dificil în condiţiile în care lumina devenise o problemă majoră, nu ar fi contat oricum prea mult căci din clipa în care vor izbucni prin pragul uşii, întunericul va fi cel ce îi va întâmpina.

Spintecătorul pune mâna la brâu pregătindu-şi pistolul Beretta şi se ghemui în spatele unei bănci ruginite din metal. Damon Morris apuca şi el pistoalele în palme şi se ascunde după un stâlp solid din beton mânjit cu resturi umane putrezite, Katrina era în dreapta lui, traumatizata de ceea ce se întâmplă şi de mediul înconjurător care îi declanşa frică de întuneric. Victoria Hayes găsi refugiu în umbrele negurei în care se simţea acomodata, în timp ce uriaşul James Bishop aştepta pregătit după un perete dur de unde nu putea fi observat. Loviturile se auzeau în continuare din ce în ce mai tare, închiseră lanternele pentru a dezorienta atacatorii şi aşteptau că Samuel să găsească încă o dată un plan care să-i scoată şi din această încurcătură.

Câteva momente mai târziu, uşa cedează şi este desprinsă din balamale, după ce întâlneşte solul se observă îndoiturile provocate de acele lovituri puternice, acum însă mai trebuiau să descopere şi cine sunt misterioşii atacatori care i-au găsit în acest loc abandonat şi i-au luat pe nepregătite. Câteva siluete pătrund în întuneric târându-se fără vlagă cu paşi nesiguri, intrară unul câte unul, păreau însă că numărul lor nu are un sfârşit. Ascunzătorile echipei Corbul nu fuseseră încă descoperite, însă indivizii se purtau de parcă ştiau că sunt pe aici pe undeva, şi asta însemna că va fi doar o chestiune de timp până ce-i vor găsi. Chipurile erau greu de desluşit printre umbrele ce risipeau praful din aer, însă după forma siluetelor ce putea fi observate nu păreau a purta arme cu ei, nu există o garanţie nici măcar că ar fi un grup de nemţi că cei ce îi întâlniră mai devreme, adevărul era că nici Samuel ori ceilalţi nu aveau nici cea mai mică idee despre identitatea acestor indivizi.

Ochii tuturor erau aţintiţi către Spintecător, el era liderul, el trebuia să ia deciziile acestea, iar pentru moment, bărbatul ridică pumnul strâns în aer ordonându-le agenţilor DCO să rămână pe poziţii şi să nu-şi compromită poziţia.

Pe măsură ce unul dintre musafiri se apropie de Samuel, simţindu-i poate respiraţia sau pur şi simplu se făcu că porni în acea direcţie fără intenţii anume, o urmă de lumină căzu pe fata atacatorului şi chipul îi fu dezvăluit. Pielea prezenta urme serioase de mutilări şi tăieturi de gravitate majoră, cu toate acestea nu părea a sângera, pielea era foarte deschisă şi trasă, iar ochii aceia îngrozitori, îi aducea aminte cu atâta uşurinţă de coşmarurile pe care le întâlni în New York,Washington şi Los Angeles, infectaţii care au cucerit străzile, monştrii care acum rătăceau în prezentul lor transformând rasa umană doar într-o amintire veche. Dacă până acum nu erau siguri că Cutia Pandorei fusese deschisă, întâlnind acei ochi roşii orbiţi de epidemie confirma acest lucru, fie că a fost Hitler sau altcineva, nu mai avea importanţă, istoria a ascuns acest fapt că omenirea s-a mai confruntat cu această forţă eliberată din misterele artifactului, iar al Doilea Război Mondial a însemnat mai mult decât a vrut să se creadă.

Chipul vampiroaicei Victoria se arata din umbre şi îndreaptă cele două pistoale înspre ţinte diferite, se îndepărtau în direcţii opuse, însă acurateţea de care ea era sigură o va împiedica să rateze, singurul lucru care îl mai aştepta era consimţământul lui Samuel Blake ce îi refuza acest drept negând din cap. Spintecătorul spera că dacă aceşti infectaţi germani nu vor fi conştienţi de prezenţa lor în această clădire, vor pleca şi îi vor lăsa în pace, părea un plan bun, simplu şi de mare certitudine, singura problemă era însă starea alarmantă a Katrinei de care el nu era conştient. Nictofobia vrăjitoarei pusese din nou stăpânire pe ea constrânsă în jurul acestor pereţi şi învăluită de atâtea temeri care declanşase puterile acelea incontrolabile. Singurul care ştia ce se întâmplă era iubitul ei Damon ce o privea neputincios cum începu a tremura iar privirea fu captivata de o manifestare înfiorătoare.

- Nu mai putem aştepta, trebuie să facem ceva. şopti băiatul amintindu-şi ce explozie a provocat femeia data trecută.

- Linişte, rămâneţi pe poziţii, nu vă mişcaţi... încerca Spintecătorul să-l potolească.

- Pe naiba, trag acum!

- Să nu indraz...

Pistoalele Deagle aruncă gloanţele de plumb în toate direcţiile cu o forţă de foc cum nu putea fi atinsă de tehnologia acelui deceniu, focurile de arma se dezlănţuie şi din armele celorlalţi în momentul în care băiatul da startul la masacru.

- Cretinul! îl blestemă Samuel alăturându-se petrecerii.

Cadavrele neînsufleţite ale infectaţilor ce purtau uniformele de război ale nemţilor începură a se aduna în faţa intrării principale şi în jurul celor cinci. Dar precum păţiră şi în prezentul lor, numărul copleşitor al acestor creaturi respingătoare îi depăşea la capitolul dominare şi vor fi încă o dată nevoiţi să se retragă din calea lor şi să găsească o altă cale pentru a-şi continua misiunea.

Din momentul în care primul foc de armă al lui Damon spulbera craniul unui infectat, instinctul ucigaş al contaminaţilor din întregul grup se declanşa şi porniră într-un ritm accelerat prin acel orificiu lăsat de uşă doborâtă şi se năpustiră cu brutalitate spre gazde. Văzând că numărul atacatorilor în loc să scadă, tinde să crească, Samuel anunţa retragerea şi le face semn celorlalţi să se îndrepte spre fundul încăperii observând şi în această clipă motivul pentru care fiul lui Samael nu mai putu zăbovi. Katrina Craft demonstra din nou cât de mult o afecta această călătorie imposibilă şi ororile pe care le-au întâmpinat în această perioadă scurtă, ochii ei fură învăluiţi de flăcări ce degajau o lumină puternică şi anunţau manifestarea precedentă care nu se termină prea plăcut.

- Katrina, Katrina mă auzi? o întrebă Samuel încercând să o trezească din starea hipnotică.

O parte din conştiinţa ei încă mai făcea faţa realităţii, şi reuşi să scoată câteva cuvinte, înainte să fie cuprinsă complet de teamă fobiilor.

- ...Nu mă pot controla... îmi pare rău...

- Katrina ascultă-mă, trebuie să te liniştești, altfel îi vei omorî pe toţi. mărturisi Spintecătorul fiind singurul care ştia ce să facă în aceste momente.

- ... Nu... întunericul... este o durere...

- Vorbeşti fără rost, nu este nici un întuneric aici, suntem doar noi, gândeşte-te la ceva frumos, gândeşte-te la Damon.

Ei bine surprinzător de această dată reuşi să-i potolească

manifestarea supranaturală de care era capabilă vrăjitoarea cu părul de foc, şi deşi Samuel nu era prea bucuros de faptul că motivul care o făcu să-şi revină era amintirea tânărului Damon Morris, se mulţumi doar că aveau un motiv mai puţin de îngrijorare.

- Iubito te simţi bine? o întrebă băiatul îmbrăţişând-o călduros.

- Sunt bine, ce se petrece? spuse ea descoperind siluetele infectaţilor ce mişunau în jurul lor.

- Îţi povestesc mai târziu, acum găseşte-ne o ieşire. sugeră băiatul aruncându-se înapoi în mijlocul bătăliei.

Katrina făcu aşa cum i se spuse şi se furişă spre colţurile cele mai îndepărtate ale încăperii încercând să găsească o uşă sau o fereastră sau orice orificiu care să le permită să părăsească această zonă de luptă înainte să rămână fără muniţie.

Între timp Damon şi Victoria protejau cot la cot intrarea principală prin care tot continuau să intre infectaţii înnebuniţi de febră virusului, trăgeau amândoi în toate direcţiile, băiatul cu cele două pistoale Deagle modificate care scuipau gloanţele de parcă erau mitraliere de asalt, în timp ce vampiroaică îşi folosea agilitatea şi percepţia prin întuneric pentru a-i vâna cu focuri de armă calculate trase de către perechea de Colţuri. Trecură mai bine de două minute în care aceştia făcură fata cu brio asaltului ce pornea spre ei, apoi făcură schimb cu Samuel şi James până ce îşi vor încărca pistoalele şi vor fi din nou gata să reziste unui nou val.

Spintecătorul se ghemui la picioarele uriaşului şi începu a trage prin umbrele întunecate sub care se ascundeau infectaţii, Beretta lui continua să nu-l dezamăgească doborând la podea mai bine de zece purtători ai virusului ucigaş, în timp ce mitralieră automată a lui Bishop curăţa orice prezentă ostilă din raza lor spulberându-le trupurile în rămăşiţe însângerate şi urât mirositoare.

- Pe aici, am găsit o ieşire. se auzi Katrina dinspre capătul opus al încăperii.

- Aţi auzit-o! completă Samuel trăgând ultimul foc de armă înainte că încărcătorul golit să fie aruncat la podea.

Echipa Corbul a început a se retrage încetul cu încetul, păşeau cu

grijă cu spatele continuând să-şi ţină privirea asupra valului de infectaţi care nu se mai sfârşea.

- Schimbă! răcni uriaşul James terminându-şi muniţia costisitoare a acelei mitraliere de asalt care trecuse testul acesta de rezistenţă împotriva creaturilor.

- La o parte! spuse Damon apărând în faţa bărbatului de culoare deschizând focul.

Ieşirea promisă de seducătoarea Katrina Craft se dovedi a fi o altă uşa metalică pe care nu au putut-o observa până în această clipă din cauza întunericului care îi înconjurau. Rugina o acoperise din cap până în picioare, iar mânerul abia putea fi apăsat, după două sau mai multe bruscări ale Spintecătorului aceasta nu păru a ceda presiunii provocate. Fie uşa era închisă de pe partea cealaltă, ori era atât de bine înţepenită încât forţa umană a lui Samuel Blake nu era îndeajuns.

- Pot să încerc şi eu? întrebă Victoria strecurându-se din umbre cu chipul ei tânăr.

- Eşti invitata mea. răspunse bărbatul.

Palma subţire a vampiroaicei apuca clanţa şi apăsă cu putere îndoind puţin şi metalul dur, apoi se năpusteşte violent cu umărul în masă uşii şi o deschide larg trezind un sunet deranjant ce sună ca a unei epave.

Victoria Hayes se dovedi a fi un personaj interesant din echipa lor, şi unul extrem de misterios, pe lângă trecutul ei îndelungat plin de secrete şi căutările fără sfârşit ale învăţăturilor vampirice, Victoria este rezultatul finit al ultimilor supravieţuitori din rasa ei, şi nu îi este teamă să o arate. Deşi aspectul unei adolescente de optsprezece ani era unul dintre motivele pentru care regreta că nu a apucat să primească îndrumările din partea părinţilor ei, acest lucru nu o împiedica să dovedească o forţă fizică cu mult superioară oamenilor, sigur că nu se putea compara cu cea a demonului Horace atunci când era manifestat de către James, însă îşi atingea scopurile propuse. Aşadar, demonstrând aceste talente, şi fiind aproape nemuritoare asemeni lui Samuel Blake, agilitatea şi capabilitatea de a depăşi limitele spaţiului şi timpului, împreună cu înţelepciunea acumulată în mai bine de patru sute de ani, o

făceau o piesă preţioasă a Diviziei de Combatere a Ocultului.

Neavând timp să zăbovească, eroii intră pe acea uşă deschisă de vampiroaică Victoria iar Samuel şi Damon sunt cei care asigură retragerea acoperindu-i pe ceilalţi cu ultimele focuri de armă pe care le mai puteau trage.

Câteva clipe mai târziu, după ce cu toţii reuşesc să treacă pragul ce-i despărţea pe ei de grupurile copleşitoare de infectaţi, Victoria închide la loc uşa şi propteşte un levier de-a curmezişul care îi împiedica pe contaminaţi să-i urmărească, cel puţin pentru moment.

- Acum unde Doamne iartă-mă mai suntem? se întrebă James răsuflând uşurat după aşa o peripeţie.

- Ce importanţă are? zise Damon sub formă de întrebare. Pe orice cale am lua-o nu întâlnim nimic altceva decât locuri întunecate şi soldaţi germani, iar acum trebuie să ne confruntăm din nou şi cu infectaţi, de parcă nu eram sătui de ei din timpurile noastre.

- Nu face decât să devină din ce în ce mai bine. murmură Samuel scârbit de împrejurări.

- La ce te referi? îl întrebă Katrina.

- Priveşte! răspunse el.

Arătă spre o zonă puţin luminată a încăperii, datorită poate acoperişului spart prin care intrau câteva raze de lumină deşi cerul încă era întunecat şi acoperit cu acea ceată supranaturală. Era o zonă unde erau ţinuţi prizonierii de război, aici erau culcaţi, puteau încăpea zeci aici sau poate chiar o sută dacă îi îngrămădeau într-un mod barbar cum se ştia ca nemţii erau capabili, un damf putrezit de cadavre se simţea în aer, dar nu venea de afară aşa cum se gândeau prima dată, era unul proaspăt ce se simţea chiar din încăperea din care se aflau. Cercetând cu privirea descoperă şi sursa mirosului, erau mormane în jurul lor formate din trupurile neînsufleţite ale evreilor care au fost ucişi sub comanda Fuhrer-ului. Trupurile arătau într-un mod îngrozitor iar imaginea ce o aveau în faţa ochilor era una groaznică. Pielea se lipise de oasele prizonierilor demonstrând cât de prost hrăniţi erau în aceste lagăre ale morţii, erau goi, fuseseră dezbrăcaţi de haine, iar suferinţa lor nu va putea fi niciodată descrisă printr-o serie de cuvinte, căci nu ar fi fost de ajuns.

Cruzimea lui Adolf Hitler nu cunoştea limite, cu toţii erau convinşi de asta din învăţăturile istorice pe care le ştiau în mai multe sau mai puţine detalii, cert era faptul că după ce au văzut cu proprii lor ochi suferinţa provocată de către armata nemţilor, zvonurile s-au adeverit, Führer-ul era un tiran nemilos.

Zgomotele puternice continuau să răsune dinspre uşa metalică blocată în urma eroilor, erau convinşi că va mai rezista în fata infectaţilor pentru o vreme. Străbat această zonă ce semăna mai mult cu o morgă a epocii vechi, descoperind în continuare zeci sau chiar sute de cadavre aruncate unul peste celălalt în munţi de trupuri neînsufleţite. Apoi când ajung în capătul încăperii descoperă prezenţa a unor soldaţi ce-i întâmpină cu armele ţintite spre ei, de parcă ştiau că vor apărea pe aici. Nu erau infectaţi cu siguranţă căci nu văzuseră pe nici unul dintre blestemaţii ăia dezgustători fiind capabil să mânuiască o armă, dacă erau soldaţi germani nu erau siguri, căci uniformele lor erau puţin diferite faţă de acelor nemţi ce-i întâlniseră mai devreme, şi mai mult decât atât, chipurile lor erau acoperite cu un fel de măşti improvizate din cârpe sfâşiate.

- *Wer Sie sind, identifizieren sie sich* Cine sunteţi, identificaţi-vă! porunci unul dintre soldaţi apropiindu-se cu prudenţă.

- Credeam că şi-ar fi dat seama până acum că nu vorbim limba asta pocita. mărturisi Damon în şoaptă.

-*Wenn Sie nicht sagen, lhren Namen und Zahlen, die wir das Feuer zu eroffnen* Dacă nu spuneţi numele şi numerele vom deschide focul.

- Ce zici Samuel? începu uriaşul James atingând trăgaciul mitralierei. Îi lichidăm înainte să mai auzim multă vreme vorbele lor fără înţeles?

- *Jetzt* Acum! zise soldatul cuprins de furie.

- Nu ştiu sincer. spuse Spintecătorul ezitând. Este ceva diferit cu ei, priveşte-le uniformele!

- La naiba cu asta, vorbesc nemţeşte ceea ce îi face de partea inamicului. mărturisi bărbatul.

- Pentru mine este de ajuns. adăugă Damon îndreptând pistoalele

spre ei.

- *Was sind lhre Tun, werfen Sie lhre Waffen* Ce faceţi, aruncaţi armele!

Şi iată că iată că încă o dată se regăsesc într-o confruntare cu forţele inamice în care puştile nemţilor sunt îndreptate către ei iar armele lor spre aceştia, singurul lucru care îl mai aşteptau era ordinul lui Samuel Blake care întârzia cu desăvârşire, pentru el acele măşti reprezentau un lucru cel puţin neobişnuit căci nu-l mai văzuseră la nici unii dintre ei, puteau fi duşmani, sau puteau fi prieteni, şi dacă nu reacţiona mai repede, va fi prea târziu să-şi dea seama.

- *Warten Sie* Aşteptaţi! se auzi o voce impunătoare din spatele lor.

Cine să fi fost oare acel personaj misterios care apăru din umbre într-o uniformă lucioasă de culoare neagră, să fi fost liderul acestui grup restrâns de soldaţi germani, său însuşi Führer-ul de care toţi se temeau, Adolf Hitler? Bărbatul se apropie de echipa Corbul cu încredere, costumaţia lui era una remarcabilă, modernă s-ar putea spune fata de ceea ce au văzut până acum în rândul nemţilor, purta pe cap o şapcă de ofiţer decorată cu diferite însemne metalice, era acoperit din cap până în picioare, cu mănuşi, bocanci şi acea haină lungă până la genunchi, chiar şi chipul îi era ascuns, dar nu asemeni acelor soldaţi cu măşti din materiale sintetice, ci cu o mască de gaz dintr-un plastic dur sub care identitatea personajului era bine păstrată.

- *Sie sind nicht mit dem Fuhrer* Nu sunt cu Fuhrer-ul! sugeră acest bărbat de statură medie.

- *Aber mein Herr, sind sie immer noch die Gefahr* Dar domnule, chiar şi aşa sunt un pericol...

- *Hast du nicht gehort, was ich gerade gesagt, mit den Alliierten sind sie* Nu ai auzit ce ţi-am spus, sunt de partea Aliaţilor.

Apoi acest individ ce purta uniforma ofiţerilor de temut ale Batalioanelor de Asalt se apropie de cei cinci, şi duce mâinile la spate începând a-i analiza cu privirea. Spintecătorul mai că avea puţin să-l pocnească şi să-l lase lat la podea, nu avea habar ce vorbise cu ceilalţi nemţi acum câteva clipe şi cu siguranţă nu-i plăcea să fie privit în acest

fel de parcă îl verifica dacă se va dovedi o victimă cruzimii germane. Chiar când să se năpustească asupra lui, personajul misterios deschide gura.

- *Verstehn Sie, was ich sage* Înţelegi ce spun? se adresă el Spintecătorului ce stătea în faţa lui.

Însă bineînţeles că Samuel nu avea nici cea mai vagă idee ce spunea neamţul pe limba lui pocita, bănuia să-l umilea în fata soldaţilor germani cu comentarii de prost gust şi insulte.

- Sunteţi americani? întrebă el apoi pe o engleză stâlcită.

Brusc surprinderea îi loveşte pe toţi membrii echipei Corbul, fiind pentru prima dată când unul dintre inamici li se adresează pe o limbă pe care o înţeleg.

- Cine eşti? îl întrebă Samuel convins că ar putea fi o capcană.

- Sunt liderul unui grup de rezistenţă din societatea Thule, mă numesc Karl Wolfgang Gunter.

CAPITOLUL 8

VIZIUNI NECROMANE

Al Doilea Război mondial a reprezentat un conflict de importanţă majoră de la mijlocul secolului al XX-lea, ce a mistuit o mare parte a globului fiind considerat cel mai mare şi mai ucigător război din istoria omenirii. A fost pentru prima dată când noul nivel tehnologic a dus la descoperirea bombei atomice, folosită la scară largă atât asupra militarilor cât şi a civililor.

Conform istoriei s-a apreciat faptul că acest război a început la 1 septembrie 1939, odată cu ocuparea Poloniei de către forţele germane, acest lucru a atras în conflict Franţa, Anglia şi Commonwealth-ul ce reprezenta o organizaţie interguvernamentală a 53 de state membre independente.

Din datele adunate de-a lungul anilor, varianta generală acceptată asupra morţii lui Adolf Hitler, relatează sinuciderea acestuia în dată de 30 aprilie 1945 în timpul ultimelor bătălii grele de la Berlin, când trupele sovietice se aflau la mică distanţă de cancelaria Reich-ului. Trupul lui Hitler a fost descoperit alături de soţia sa cu care se cununase doar cu o zi în urmă, muşcând dintr-o capsula de cianură şi împuşcându-se simultan cu aceasta. Samuel Blake trăia în acea perioadă grea a naţiunilor unite, fusese acolo pe câmpul de luptă şi îşi amintea chiar şi după toţi aceşti ani, acele evenimente îngrozitoare care l-au marcat pentru restul vieţii. Acela a fost momentul culminant al carierei sale de vânător de ocult, supravieţuise unui conflict extrem de sângeros fără a prezenta nici un fel de răni, însă psihicul său fusese afectat serios de toate acele coşmaruri pe care a încercat să le dea uitării. Poporul american evoluase şi devenise mai receptiv, astfel atenţia li s-a îndreptat asupra acestui erou de război care a luptat în prima linie împotriva forţelor naziste şi a supravieţuit să povestească mai departe, habar nu avea pe atunci guvernul statelor unite că bărbatul poseda un dar unic, cel al imortalităţii. După ce războiul se încheiase iar Adolf Hitler a fost declarat de către autorităţi mort, oamenii de pe întregul glob au răsuflat

uşuraţi că acest tiran al distrugerii şi al crimei a fost doborât. Sau cel puţin aşa au crezut. Deşi până în acest moment Samuel fusese ferm convins că Führer-ul şi-a luat singur viaţa într-un moment în care nu vroia să se vadă înfrânt, evenimentele recente petrecute în această breşă a timpului şi spaţiului l-a făcut să-şi schimbe părerea.

Societatea Thule denumită original că *Studiegruppe fur germanishes Altertum* Grup de Studiu al Antichităţii germane, a reprezentat o organizaţie ocultă şi rasistă din München a cărei adevărata identitate a fost un întreg mister. Acest grup organizat şi condus de către un veteran de război al Primului Război Mondial pe nume Walter Nauhaus, student la arte în oraşul Berlinului, a ajuns să devină liderul absolut al acestei societăţi secrete în anul 1911 şi a fost numită oficial un an mai târziu. Se crede despre această sectă ocultă că a fost principalul aliat al armatei naziste în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi sunt responsabili pentru numeroase torturi şi experimente nedescoperite a căror victime se găseau şi evreii captivi sau soldaţii inamici. Puţine dezvăluiri au fost făcute oficial de către presa despre această societate despre care nu se ştie nici măcar dacă a încetat din existenţa odată cu epoca modernă. Se cunoaşte că ar fi avut aproximativ 250 de adepţi în München şi circa 1500 în toată Bavaria. Şi deşi nu există dovezi incriminatorii că Adolf Hitler ar fi avut vreodată de-a face cu societatea Thule, trupurile mutilate descoperite de către militari după sfârşitul războiului îl incriminează pe acesta ca fiind singurul vinovat. Drept prin urmare aceste dezvăluiri ţinute în secret de către guvernul american, a condus şi la finanţarea Diviziei de Combatere a Ocultului câţiva ani mai târziu, şi precum spuneam mai devreme, prezenta insistenta în bătălii a soldatului Samuel Blake a atras asupra lui o invitaţie din partea acestora dându-i un nou scop în viaţa să blestemată. Singurul lucru care l-a făcut pe Spintecător atunci să accepte această propunere a fost speranţa că alături de un grup organizat sub comanda steagului american, va fi de ajutor în a-şi aminti ce s-a întâmplat cu el înainte să moară în Războiul Civil din 1865 şi care este cauza pentru care s-a ridicat din morţi.

Ceea ce John Murdock nu a apucat să-i spună Spintecătorului înainte ca vieţile lor să se despartă, a fost pericolul provocat dacă îl va

întâlni faţă în faţă pe soldatul Samuel Blake din trecut. Nici DCO-ul măcar nu era sigur atunci când au conceput maşinăria de călătorit în timp, cu privire la ceea ce s-ar întâmpla dacă aceeaşi persoană se va întâlni cu sine însăşi într-o astfel de călătorie. Cert era că oricum cursul istoriei avea să fie afectat de o astfel de breşă temporară ce ar deschide calea către o nouă dimensiune, însă nu erau siguri ce fel de schimbări majore ar atrage aceasta după sine.

Revenind în spaţiul întunecat al încăperii înconjurate de infectaţii nemiloşi ai căror simţuri ascuţite simţeau prezenţa umană în jur, ne îndreptăm atenţia asupra echipei Corbul care în sfârşit îl întâlneşte atunci când se aşteptau mai puţin, pe primul membru de bază al Diviziei de Combatere a Ocultului alături de soldaţii nemţi care îl însoţeau. Se retrăseseră spre un loc deschis pentru a putea purta o conversaţie, conştienţi de faptul că acele creaturi erau la doar câţiva paşi de ei.

- Ştiu că ţi se va părea greu de crezut ceea ce vei auzi mai departe, însă venim din viitorul anului 2013. susţinu Samuel aşteptându-se să fie luat în râs.

- Înţeleg! răspunse cu seriozitate ofiţerul Wolfgang.

- Mă crezi?Adică atât de uşor? îl întrebă Spintecătorul aşteptând contrariul. Nu ţi se pare puţin ciudat ceea ce ţi-am spus?

- Dragul meu la câte lucruri cel puţin ciudate am văzut în timpul războiului, nimic nu ar mai putea să mă mai surprindă acum.

- Chiar şi aşa nu ai nici măcar o urmă de îndoială că spunem adevărul? interveni Damon contestându-i încrederea acestui ofiţer german.

- Dovezile că spuneţi adevărul sunt chiar în faţa mea. răspunse Karl Wolfgang amuzat uşor. Veşmintele neobişnuite pe care le purtaţi cu siguranţă nu provin din epoca acestei generaţii, iar armele voastre depăşesc cu mult puterea tehnologică a erei, sunt că nimic altceva din ce am mai văzut.

Iată că acest erou neamţ pe care organizaţia secretă guvernamentală l-a poreclit Necromanul *Necromancer* se ridică la nivelul aşteptărilor impuse dovedind faptul că a avut nevoie doar de

câteva minute să descopere originea celor cinci oaspeţi dintr-un alt timp. Hainele lor moderne şi revoluţionare au atras o atenţie evidenta asupra lor căci în acei ani cu siguranţă nu se purtau asemenea veşminte lucioase şi mulate ori din asemenea materiale sintetice de atâtea nuanţe şi culori, însă ceea ce i-a dat de gol au fost mai mult ca sigur acele arme de asalt pe care soldaţii germani nici măcar nu îndrăzniseră să şi le imagineze că ar putea exista, iar puterea lor de foc depăşea cu mult limitele descoperite în acest război nemilos.

- Dacă spuneţi că veniţi din viitor. începu ofiţerul Wolfgang căutând informaţii cruciale. Ce-mi puteţi spune despre cum se va sfârşi războiul?

- Din ceea ce se ştie, conform istoriei, războiul se încheie în anul 1945 odată cu moartea lui Hitler. mărturisi Samuel ezitând dintr-un anume motiv.

- Suntem în acel an, dar trebuie să ştiu, cum moare Führer-ul? întrebă Necromanul aşteptând un răspuns diferit de cel bănuit de el.

- Se sinucide.

- Nu pari prea convins. îl acuză Karl Wolfgang vrând să scoată adevărul de la el.

- După tot ceea ce am văzut aici, nu mai sunt convins că Hitler ar renunţa atât de uşor la ţelul său de a câştiga ultima bătălia.

- Şi totuşi dai de gol o nostalgie neobişnuită când vorbeşti despre război şi despre moartea Fuhrer-ului.

- Asta pentru că era aici atunci când s-a întâmplat. interveni Katrina Craft având reţineri asupra acestui ofiţer german.

- Cum se poate aşa ceva? întrebă Necromanul din ce în ce mai captivat.

- Asta nu ţi se mai pare aşa uşor de crezut? îl întrebă James convins că această veste l-a şocat.

- Nu este vorba de asta, ci de faptul tu domnule Samuel ar trebui să ai cel puţin o sută de ani, şi totuşi nu arăţi mai bătrân de patruzeci.

Încă o dată acest personaj misterios ce poartă numele de Karl Wolfgang Gunter se dovedeşte de o inteligenţă deosebită şi de o capabilitate nemaiîntâlnită de a înţelege anumite aspecte neobişnuite

care altora li s-ar părea greu de crezut. Însă pe lângă aceste intuiţii ascuţite pe care le deţinea cu desăvârşire, ascundea o altă calitate care îi permitea să perceapă atâtea lucruri cu această uşurinţă incontestabilă, şi sincer dragii mei bănuiam să fie vorba despre ceva supranatural.

- Este adevărat, ai dreptate, ar fi trebuit să fiu mort de multă vreme căci anul în care am primit darul imortalităţii a fost 1865, în perioada Războiului Civil.

- Fascinant! mărturisi ofiţerul Wolfgang cu sinceritate.

Samuel Blake începu a păşi fără rost prin încăpere, mergând înainte şi înapoi de parcă răbdarea îl părăsise complet.

- Şi cum s-a întâmplat, cum de ai devenit...

- Nemuritor? îl completă Spintecătorul observând că-i veni greu să-şi găsească cuvintele.

Mascatul îngădui, îl interesa acest aspect al bărbatului ce-l cunoscu sub numele de Samuel Blake. Lumea misterului şi a ocultului din care începu a face parte nu de multă vreme, i-a dat să fie martor a numeroase evenimente supranaturale şi a descoperit multe lucruri interzise care i-au marcat privirea pentru vecie, însă niciodată nu a auzit despre o asemenea grozăvie că a omului ce trăia veşnic.

- Nu sunt convins cum s-a întâmplat, căci nu-mi amintesc nimic despre trecutul meu dinainte de acel an. îi răspunse Samuel cu nostalgie.

- Trebuie să fie greu. îl consola ofiţerul.

- Crede-mă că este. În orice caz, în anul 1959 am fost recrutat de către o organizaţie guvernamentală care investiga prezenţe supranaturale şi oculte care a fost înfiinţată datorită ţie.

- Mie? zise Karl Wolfgang surprins.

- Întocmai, am acceptat propunerea lor sperând că-mi vor răspunde la întrebările despre trecutul şi identitatea mea, în schimb eu mi-am oferit serviciile pentru a combate forţele întunericului pe care le-am descoperit de-a lungul carierei.

- Şi tot nu înţeleg cum de am fost eu elementul de bază al înfiinţării acestei organizaţii secrete.

- Este simplu, tu eşti cel care îl ucide pe Adolf Hitler. interveni seducătoarea Katrina Craft care stătea lipită de umărul tânărului Damon.

- Dar ai spus că Führer-ul se sinucide...

- Uită ce am spus, aceasta a fost varianta cunoscută de întregul popor civil, varianta susţinută de către Divizia de Combatere a Ocultului este că a existat un grup a cărui identitate nu a fost dezvăluit, care s-a infiltrat în cancelaria Reich-ului şi l-au ucis pe Hitler, iar tu ai făcut parte din acel grup.

- Dacă ceea ce spui domnule Samuel este adevărat, atunci ne aşteaptă o bătălie pe cinste în viitorul apropiat, iar toată povara este pe umerii mei.

- Mă tem că aşa este Necromanule...

- Poftim? întrebă el surprins auzind un asemenea nume.

- Necromanul, aşa am fost informaţi că ţi se spune. mărturisi Damon strângând palma firavă a vrăjitoarei.

- Interesant, nimeni nu mi-a spus aşa până acum, dar venind din viitor poate tu eşti cel ce-mi dai aceasta poreclă domnule Samuel.

- Poate. răspunse el îngrijorat. Şi poate că tot ceea ce ţi-am spus va afecta cursul istoriei aşa cum îl ştim noi, şi poate îl va schimba în mai rău, dar nu-mi pasă, tu eşti singurul care ne poate ajuta să înţelegem forţa cu care ne confruntăm.

- Şi aceea? întrebă ofiţerul nesigur la ceea ce se referă.

- Cutia Pandorei. completă Victoria a cărei voce nu se auzi până acum.

- Înţeleg. răspunse Necromanul dovedind doar prin faptul că recunoscu acea denumire, că ar avea şi alte câteva cunoştinţe despre acel artefact neobişnuit.

Trecuseră clipe bune de când purtau această conversaţie liniştiţi fără a băga de seamă pericolul ce bătea în uşile din împrejurul lor, infectaţii erau nişte oaspeţi nepoliticoşi care vroiau cu orice preţ să nu fie ignoraţi şi se făceau greu de refuzat. Uşile metalice începură a ceda sub loviturile lor barbare, iar Necromanul era conştient de acest lucru, stătu pentru câteva clipe fără a scoate nici măcar un sunet sau a se mişca într-un fel anume, era de parcă vedea ceva ce doar el putea, apoi se întoarce spre cei cinci indivizi unici şi soldaţii germani şi vine cu o propunere ideală.

- Ar fi bine să plecăm de aici, trebuie să vorbim mai multe însă nu atunci când inamicul este atât de aproape.

- De acord. Cunoşti un loc sigur? întrebă Spintecătorul.

- Avem un amplasament militar al rezistenţei, acolo vom fi în siguranţă, ceilalţi trebuie să afle ceea ce mi-aţi spus. zise ofiţerul strângând toate bunurile din jur.

- Să mergem. încuviinţă Samuel Blake pornind după soldaţii nemţi cu măşti.

Karl Wolfgang avea să fie ultimul care părăsea această încăpere, şi deşi zgomotele îngrozitoare care se auzeau dinspre uşi de parcă în orice clipă o adunătură de infectaţi avea să năvălească peste el, nu era îngrijorat câtuşi de puţin, de parcă ştia altceva, că acest lucru nu se va întâmpla încă. Se aplecă undeva la podea lângă un morman de cadavre, silueta lui se prefăcu într-o prezentă întunecată ascunsă în umbre din care reflexiile slabe ale luminii se reflectau uşor. Scoate mănuşa dreaptă şi dezvăluie într-un mod înfiorător o mână cu serioase arsuri cicatrizate. Apucă ceva de jos, ceva care i-a atras atenţia, altfel cu siguranţă nu ar fi zăbovit el aici înconjurat de creaturile sfidătoare ce au căzut victime virusului ucigaş. Ia acel obiect în palma sa arsă şi-l priveşte cu atenţie, părea a fi ceva de culoare roşie, moale la atingere însă grotesc conceput, deloc egal, era rotund, sferic mai de grabă, nu era sigur ce putea fi însă bănuia că acest obiect se definea ca un nas de clovn, şi dacă avea dreptate nu înţelegea ce ar fi căutat acesta într-un loc atât de neobişnuit ca un lagăr de prizonieri.

- Necromanul! îşi spuse el gândindu-se la cum a fost numit de către Samuel.

Se ridică apoi şi îi urmează pe ceilalţi, luând acel nas comic într-unul dintre buzunarele hainei.

Numeroasele încăperi pe care le străbat în ora următoare le descoperă la fel de întunecate şi de îngrozitoare ca şi cea în care au putut vorbi pentru o scurtă vreme, fără griji. Cadavrele erau pretutindeni, fie că victimele au fost ucise cu brutalitate de către soldaţii germani, sau fie că au fost gazaţi în camerele speciale menite să distrugă ţesuturile şi organele vii cu ajutorul unor compuşi toxici, ideea era că toate acele

trupuri neînsufleţite erau abandonate aici în acest spaţiu prin care ei treceau. Mirosul era cu adevărat groaznic, însă petrecând atâta timp în aceste locuri desprinse din imaginaţia unui nebun fanatic, se obişnuiseră cu el. Camerele prin care treceau erau pe cât de greu de descris pe atât de păgânite, peste tot cadavre albicioase ce ajunseseră în stadiul de schelete erau răstignite pe pereţii încăperilor iar altele făcute mormane unul peste celălalt că o adunătură de gunoaie, pentru ochii lor acesta nu putea fi recunoscut decât ca un spectacol îngrozitor pus în aplicare de către armata nemiloasă a Fuhrer-ului, pentru Karl Wolfgang Gunter, nu era decât realitatea în care era damnat să trăiască.

Urmărind drumul cunoscut de către Necroman şi nemţii rezistenţei ce-l însoţeau, cei cinci eroi din viitor găsesc ieşirea din acest lagăr de prizonieri a cărui victime vor rămâne pe veci în uitare. Nimic nu se schimbase afară în timp ce ei au rătăcit printre încăperile întunecate, cerul era la fel de împovărat cu energii supranaturale iar ceaţa îi înconjura şi îi împiedică să vadă mult în jurul lor. Continuă să păşească pe solul înţesat din mii de cadavre umane, profanarea acestor trupuri continua chiar şi aici la kilometri de zona unde fuseseră bombardaţi de către avioane de luptă, şi probabil că le vor întâlni pe întregul teritoriu inamic până când puterea lui Adolf Hitler va cunoaşte limita.

Şi chiar atunci când au impresia că pericolul îi părăseşte ţipetele înfiorătoare de natura umană străpung ceaţa şi le da de veste că nu sunt singuri.

- Să mergem, suntem aproape! porunci Karl Wolfgang grăbindu-le pasul.

- Dacă este o capcană? întrebă Katrina aşteptând ca mascatul să înainteze ca nu cumva să o audă.

- Ce altă opţiune avem? răspunse Damon. Murdock ne-a trimis cu un scop la el, asta arată că avea încredere.

- Dar dacă nu este el cel pe care îl căutam, şi ne duce exact la picioarele Fuhrer-ului?

- Există un singur mod de a afla. o consolează tânărul băiat motivând-o să continue drumul alături de ei.

- Te asigur domnişoara Craft că intenţiile mele sunt evidente.

adăugă Necromanul cu sinceritate. Trebuie să aveţi credinţă.

Cumva reuşise să audă vorbele celor doi cu toate că nici un om obişnuit nu ar fi putut datorită distanţei dintre ei şi mai ales din acele şoapte încet rostite, însă în faţa lor nu se afla un om obişnuit, ci un individ cu calităţi deosebite şi misterioase căci altfel nu ar fi însemnat atât de mult pentru DCO.

Cu vreo zece ani în urmă înainte ca al Doilea Război Mondial să izbucnească, tânărul Karl Wolfgang Gunter era un fizician modest care a absolvit universitatea Humboldt din Berlin în anul 1932, el a fost apreciat de către însuşi Adolf Hitler la scurtă vreme după ce a devenit conducătorul absolut al Germaniei unde i-a recunoscut geniul unic şi capabilitatea de a-i oferi armele de care Führer-ul avea nevoie. Încă din tinereţe Karl Wolfgang a trăit în umbra fizicienilor mai renumiţi decât el până când s-a alăturat într-un moment greu din viaţa să societăţii Thule ce dezvolta atât ştiinţa cât şi ocultul. Ceea ce multă lume nu ştie este că războiul a început de fapt atunci când Germania nazistă a invadat celelalte oraşe din patria mama iar şirul lung de crime ale lui Adolf Hitler a început cu un impact mondial. Genocidul ce a urmat în perioada 1939 -1945 ce a însemnat declanşarea şi desfăşurarea celui de-al Doilea Război Mondial însoţit de crime idealistice, a dus la moartea a circa 55 de milioane de oameni, un număr care încă cutremură civilizaţia secolului XXI.

- Cat mai avem până ajungem Karl? întrebă Spintecătorul resimţindu-şi oboseala din oase.

- Aproape am ajuns domnule Samuel. răspunse el.

Şi câteva minute mai târziu se dovedi că Necromanul spusese adevărul. Cei cinci erau din acest moment oaspeţii forţelor de rezistenţă ale Aliaţilor într-un mic amplasament militar constrâns de condiţii şi împrejurări aşa cum s-ar fi aşteptat să fie în acea perioadă dificilă. Câteva corturi camuflate ridicate cu stâlpi de cam vreo doi metri jumate, sârmă ghimpată şi garduri de protecţie ce înconjurau amplasamentul, câteva vehicule de transport şi de asalt, soldaţi care patrulau organizat în jurul punctelor cheie, şi descoperiseră chiar şi un mic aerodrom pe care aşteptau nerăbdătoare o serie de bombardiere şi avioane de transport.

Dacă aceasta nu era baza din care proveneau ucigaşii lui Adolf Hitler, atunci nu ştiu care era.

Îndată ce păşiră graniţele amplasamentului eroii au fost întâmpinaţi cum se cuvine de către liderii Alianţei cu un salut de rigoare.

- Bine aţi venit! le ura un bărbat în vârstă cu o mustaţă căruntă.

- Ne aşteptaţi? întrebă Spintecătorul surprins.

- Desigur, domnul Wolfgang ne-a anunţat de ceva timp că vom primi oaspeţi. răspunse acel bărbat ce conform uniformei decorate se putea numi comandant.

- Prietene ai multe explicaţii de dat. i se adresă nemuritorul.

- Ştiu domnule Samuel, toate la timpul lor. mărturisi Necromanul ascunzând multe lucruri.

Deveni evident pentru echipa Corbul că ofiţerul german Karl Wolfgang Gunter ce schimbase taberele trădându-l pe tiranul Adolf Hitler, avea mult mai multe cunoştinţe despre ei decât lasă să se vadă. De exemplu, de unde ştia el dinainte de apariţia acestor cinci indivizi de şi-a anunţat superiorii cu ceva timp înainte? Şi cum de a ştiut exact unde să-i găsească în acel lagăr din mijlocul pustietăţii invadat de infectaţi dacă nu cu ajutorul unor calităţi deosebite nemaiîntâlnite la o fiinţă umană. Era adevărat că Necromanul avea multe explicaţii de dat, pentru că conform acestor evenimente recente, el era conştient de ceva vreme că drumul lui se va intersecta cu cel al ultimilor membri ai Diviziei de Combatere a Ocultului. Să fi pierdut oare încrederea lui Samuel Blake şi a celorlalţi după ce a ascuns atâtea aspecte neobişnuite, sau oare motivele sale îi vor scuză mijloacele şi minciunile vor fi date uitării, asta doar timpul ne va spune.

Oaspeţii au fost primiţi într-un mod ce le lipsiră de mult timp, forţele Aliaţilor făcură tot posibilul să fie cele mai bune gazde pentru cei cinci şi le oferiră din puţinul lor câteva clipe preţioase de odihnă şi o masă săţioasa. Sigur că în această perioadă grea a războiului este mult să considerăm o cină ideală friptura de vită a casei cu o porţie sănătoasă de cartofi înăbuşiţi cu legume, aşa o masă era atât de greu de întâlnit pe câmpul de bătălie căci nici nu îndrăzneau să viseze. Hrana cu care se ospătau soldaţii războiului şi care începuse a fi apreciată şi de cei din

echipa Corbul constă într-o specialitate desăvârşită de care doar câţiva bucătari pricepuţi se puteau mândri a fi capabili de a face, aceasta delicatesă se numea terci. Aşa este aţi auzit bine, uitaţi de fripturi la grătar sau legume sănătoase condimentate cu tot felul de mirodenii căci cu siguranţă nu veţi întâlni nici un asemenea fel, terciul deveni mâncarea preferată a omului din lipsa posibilităţii de a face pâine, era simplu, cereale fierte în apă ca de exemplu ovăz, grâu, mălai sau orice altceva, sărate şi date în clocot până ce se formă o amestecătură păstoasă pe care o puteai denumi comestibilă. Se hrăneau cu supe sărăcăcioase, primeau o doză zilnică de pâine, cafea şi glucide ce constă în câteva grame de zahăr, şi acesta definea meniul unui soldat al Războiului Mondial. Nu vă gândiţi că era că acum, în epoca modernă dinainte de epidemie când puteai să-ţi cumperi orice prostie de la fast-food şi restaurante, acum oamenii au devenit leneşi, au totul la picioarele lor, nu mai trebuie să se zbată pentru hrană şi nu mai apreciază aceste luxuri cum ar trebui, iar ceea ce pentru ei este hrana obişnuită din viaţa de zi cu zi, pentru aceşti soldaţi era doar o amintire uitată a aromelor seducătoare ce le lipsesc atât de tare.

Popota era alcătuită dintr-o serie de corturi legate împreună cu diferite funii şi legături, ea servea drept o cantină pentru ofiţeri şi subofiţeri, restaurantul lor propriu în care aveau şansă să experimenteze numeroasele arome de terci în moduri cum mulţi nu-şi pot imagina.

Trecuseră ore bune de când cei cinci nu mai mâncaseră, iar deşi aceste feluri de mâncare nu era niciunul de preferat, le acceptară cu recunoştinţă şi se mulţumiră cu faptul că vor înfuleca ceva ce le va potoli foamea. Cel mai lihnit dintre ei păru a fi uriaşul James Bishop, al cărui apetit nu părea a-l potoli nici măcar pe demonul Horace care dormea liniştit înăuntrul lui. Damon şi Katrina îşi amintiră acest moment în care luau masa împreună de ultima cină romantică care au servit-o într-un restaurant din Miami unde tot ei au fost bucătarii. Femeia îşi aminti cu plăcere de acea noapte liniştită sub cerul căreia luna deveni martorul primului lor sărut. Îşi aduce aminte că au făcut paste făinoase cu sos de roşii la conservă şi parmezan râs pe deasupra, şi că fel principal au gătit nişte cotlete de miel pe care le-au găsit într-un congelator de acolo, au

avut un Chardonnay sec de o aromă eleganta care a complementat aromele mâncării. S-au distrat pe cinste atunci când au gătit în acea bucătărie, erau în perioada când abia se cunoscuseră după ce Damon o salva din acea situaţie în care era dispusă să renunţe la viaţă. Katrina se gândea că atunci a fost momentul când s-a îndrăgostit de acel băiat cu ceva ani mai tânăr decât ea, în acele clipe fericite din bucătărie în care s-au jucat de-a gătitul, şi a descoperit ceva mai mult decât simpatie pentru acel misterios dar atrăgător viteaz, căci şarmul sau a fost întrecut doar de talentul culinar moştenit de la mama sa.

Pentru Victoria Hayes acele bucate culinare nu îi trezeau nimic altceva decât dezgust şi greaţă, trecuseră mai bine de patru sute de ani de când îşi pierduse ultima fărâmă de umanitate, iar după aceea foamea ei putea fi potolită doar într-un singur fel, cu sânge cald şi proaspăt. Decise să fugă de la această masă înainte că setea să o cuprindă şi nu s-a alăturat mesenilor deşi putea părea un gest de nepoliteţe pentru soldaţi, mirosul însă îi provoca o stare specifică neamului vampir, una de repulsie şi de anxietate. Ar fi preferat o porţie zdravănă de sânge dintr-o victimă vie, îi era dor de vânătoarea care le-a adus vampirilor renumele de creaturi ale nopţii. Însă ştia că nu-şi putea satisface dorinţele în acest amplasament militar în văzul acestor sute de soldaţi care i-ar fi considerat gestul, mai mult decât îngrozitor şi nemilos.

Însă pentru Samuel Blake, bărbatul cuprins de gânduri ciudate, amprenta foamei fu dominată de imaginaţia lui scăpată de sub control, nu putea să nu se gândească la scenele pe care le-a văzut în ultimele ore, iar misterele despre acest Adolf Hitler şi tot ceea ce a însemnat el, îl bântuiau. Gustă din bucăţele de pe masă căzut într-o stare melancolică, conştient că toţi ochii erau ţintiţi spre ei, erau ciudaţii zilei pentru că nimeni nu mai văzuseră asemenea indivizi că ei, asemenea costumaţii sau frizuri, ceea ce părea modern pentru secolul XXI, în această perioadă era considerat cel puţin ieşit din comun.

După ospăţ eroii au fost invitaţi de către Karl Wolfgang în cabina acestuia pentru a-şi continua acea conversaţie întreruptă nepoliticos de acei infectaţi. Locul arată modest, la fel ca şi celelalte corturi, şi peste tot predomina acea nuanţă specifică de verde militar care

putea fi întâlnită pretutindeni, o culoare pe care vor ajunge să o aprecieze.

- Simţiţi-vă ca acasă! îi invită ofiţerul Wolfgang fiind primul ce trecu pragul cortului.

Cei cinci intrară stingheriţi de împrejurări şi apucară să arunce o privire scurtă asupra încăperii. Era împânzita cu dispozitive electronice neobişnuite, nu degeaba era cabina unui fizician, toate arătau însă extrem de vechi şi limitate cumva de epoca tehnologiei de care dispuneau, obiectele decorative lipseau cu desăvârşire, şi făcea camera să arate extrem de tristă.

- Îmi place cum ai decorat locul. mărturisi Katrina uşor cinică la adresa bărbatului mascat.

- Mulţumesc, nu era mare lucru ce puteam face. răspunse ofiţerul deloc deranjat. Fizică şi ştiinţă sunt viaţa mea, nimic în afară de asta nu a contat prea mult pentru mine. Luaţi loc vă rog!

- Ai o familie? îl întrebă vrăjitoarea cu o urmă de compasiune.

- Am avut. răspunse el trist. Mă tem că începutul războiului i-a condamnat la moarte.

- Îmi pare rău. îl consola ea.

- Şi mie draga mea. Însă să trecem peste asta, motivul pentru care v-am chemat aici, este să aflăm ce trebuie făcut, că istoria pe care mi-aţi povestit-o voi să se adeverească.

- În legătură cu asta. interveni Spintecătorul. Ai putea să începi prin a ne spune cum ai ştiut mai exact că ne vom întâlni în acel lagăr părăsit.

- Vă înţeleg îngrijorarea domnule Samuel, însă te asigur că nu ai motive să te temi...

- Cine spune că mă tem? întrebă el nesigur.

- Expresivitatea fetei tale dragul meu. răspunse ofiţerul cu accentul lui nemţesc.

- Bine cred că e timpul să ne spui ce se petrece aici. interveni James cuprins de o stare de nerăbdare.

- Ai dreptate, cred că vă datorez câteva explicaţii. mărturisi Karl Wolfgang întorcându-se cu spatele.

Bărbatul îşi dă jos apoi acea haină lungă şi o agata într-un cuier de lângă intrare, încă stând cu spatele apuca cu palmele sale acoperite de mănuşi, acea mască de gaze care îi ascundea chipul, şi apoi aşteaptă, să le audă răspunsul unei întrebări a cărei dezvăluire i-ar putea şoca.

- Îmi daţi voie să mă fac mai comod? întrebă el politicos.

- Te rugăm. îl pofti frumoasă Katrina.

Masca fu înlăturată de pe chipul ofiţerului Wolfgang, iar imaginea să nu fu lipsită de uimire atunci când s-a întors spre ei iar razele palii de lumină ce proveneau de la un bec, îi atinge trăsăturile. Faţa bărbatului era arsă în totalitate iar chipul lui era greu de recunoscut cu toate cicatricile formate într-un mod grotesc, dacă ne aducem bine aminte atunci când şi-a dat jos acea mănuşă pentru a apuca obiectul ciudat de pe jos, palma prezenta aceleaşi arsuri serioase care le dezvălui şi acum. Ochii erau înconjuraţi de un întuneric aparte ce scotea în evidenţă chiar mai mult globurile sale oculare, mistuite de focul crud la care căzuse victimă, oasele maxilarul proeminent putea fi văzut prin carnea deformată ce străpunse carnea, iar buzele lipseau în totalitate, înlăturate în urma unei torturi greu de suportat ce dezvăluie o pereche de dinţi stricaţi de flăcările infernului prin care a trecut, nu avea fir de păr prezent pe scalp ori pe chip, ori vreo trăsătură umană ce putea a-l defini că o fiinţă vie capabilă să supravieţuiască într-o societate clădită pe aspect, era pur şi simplu, un monstru.

- Dumnezeule! exclamă femeia acoperindu-şi ochii.

- Dacă vă deranjează o pot pune înapoi domnişoară. susţinu el obişnuit cu reacţia pe care o provoacă de fiecare dată.

- Nu, nu. răspunse ea cu o voce tremurândă. Este în regulă, am doar nevoie de puţin timp să mă obişnuiesc.

- Ce s-a întâmplat cu tine omule? întrebă James stârnindu-i o stare de milă.

- Opera lui Adolf Hitler, am fost una dintre creaţiile lui cele mai de preţ...

- Nu înţeleg! zise Samuel nerăbdător.

- O vei face dragul meu. În anul 1940 societatea Thule din care eu deja făceam parte, prospera considerabil când Führer-ul vede în noi

arma secretă care îl va ajuta să câştige războiul.

- Prin ocult! adăugă Samuel Blake cunoscând câte ceva din această societate, zvonuri mai degrabă.

- Întocmai domnule. încuviinţă ofiţerul plimbându-se prin faţa lor. Trebuie să înţelegeţi că ceea ce am făcut eu în acea perioadă, a fost datorită faptului că nu înţelegeam în totalitate forţele cu care ne confruntăm. Cine ar fi crezut cu adevărat că ne jucăm cu puterile zeilor şi că ocultul nu este altceva decât lumânări aprinse şi pentagrame, dar când Hitler a venit şi a deschis noi căi către supranatural, limitele noastre au fost depăşite.

- Hitler? Dar este doar un om, de unde avea aceste cunoştinţe despre...

- Dragul meu Samuel, Hitler nu a mai fost om din anul 1938.

- Despre ce vorbeşti? îl întrebă uriaşul James.

- Datorită idealurilor sale fanatice şi practică primejdioasă de arte oculte, Adolf Hitler a deschis porţi către tărâmuri interzise, ceva l-a posedat atunci, a devenit mai mult decât un simplu om, a devenit mesagerul Satanei.

- Imposibil, am fi ştiut aşa ceva, nu este posibil să fi ascuns asta pentru jumătate de secol. susţinu Samuel deranjat de aceste afirmaţii.

- Oare domnule Samuel? De ce nu ar fi putut ascunde aşa ceva dragii mei? Cred că vorbesc şi în numele vostru când spun că istoria pe care o cunoaştem fiecare are propria sa variantă, câte alte aspecte ale trecutului pe care abia aţi ajuns să le aflaţi vi s-au părut imposibile, câte altele aşteaptă să fie descoperite de către unii că voi?

- Dar... Hitler a fost...

- Cel mai mare criminal care a existat până acum, gândiţi-vă! sugeră ofiţerul Wolfgang. Ce fel de om ar fi fost capabil de asemenea genociduri şi crime în masă dacă nu unul cu o putere atât de dominantă care depăşea limitele acestei lumi?

- Bine, să zicem că ai dreptate. începu Spintecătorul din ce în ce mai captivat. Ce urmăreşte cu acest război? Trebuie să fie mai mult decât sacrificarea unor evrei şi cucerirea unor ţări vecine.

- Începi să priveşti ansamblul domnule Samuel, bravo! Al

Doilea Război Mondial nu este decât o diversiune bine pusă la punct pentru a ascunde adevăratele intenţii ce urmează a se desfăşura în viitorul apropiat.

- Şi acelea?

- De a deschide un portal către Iad ce va elibera demonii în această lume, şi totodată condamnarea omenirii la sclavie.

Vestea îi îngrozi, dacă aceste fapte despre care vorbeşte Necromanul sunt adevărate, asta înseamnă că cineva l-a oprit pe Hitler, altfel lumea ar fi fost condamnată încă din 1945 iar prezentul din care cei cinci făceau parte, nu ar mai fi ajuns să existe. Totuşi aceste dezvăluiri erau cu adevărat şocante, Adolf Hitler un demon deghizat în om, Războiul Mondial o diversiune pentru ceva mult mai îngrozitor, însă înlăturând toate acestea, ce legătură avea aici Cutia Pandorei, artefactul pe care ei îl căutau?

- Manipulaţi de setea Fuhrer-ului de dominare, mulţi dintre noi l-am urmat şi l-am ajutat să-şi îndeplinească scopurile, sunt conştient de faptul că nu există izbăvire pentru ceea ce am făcut, însă experimentele oculte pe care a urmat să le fac în cadrul societăţii Thule, mi-au deschis ochii ca nu eram nimic mai mult decât un pion de sacrificiu pe tabla lui de şah.

- Ai fugit! îl acuză James Bishop privindu-i chipul desfigurat pe care îl găsi mai îngrozitor decât cel al Spintecătorului.

- Aşa este, am făcut-o. recunoscu el nu prea mândru de gândul la cei ce i-a lăsat în urmă. Însă nu înainte să cunosc pedeapsa lui Adolf Hitler pentru actul meu de trădare, dintr-un membru cheie al cercetărilor sale, am devenit nimic altceva decât un cobai de rând condamnat să îndure în numeroase rânduri torturile la care m-au supus oamenii Fuhrer-ului.

- Cum ai scăpat din aşa ceva? întrebă Samuel.

- Datorită darului meu la care râvnea să fie descoperit în cele mai amănunţite detalii de către Hitler, clarviziunea.

Mărturisirea ofiţerului Wolfgang îi lăsă cu gura deschisă, nu mai întâlniseră niciodată printre cei din DCO un om care să posede asemenea calitate, şi nici nu aflaseră despre puterea lui de la John Murdock căci

timpul i-a presat atât de tare încât nu a avut timp să le explice totul.

- Deci poţi să vezi prin pereţi? se trezi James întrebând stârnind râsul tuturor din încăpere.

- Nu dragul meu, nu asta înseamnă clarviziunea, ci pot vedea anumite aspecte ale prezentului sau ale viitorului, iar dacă contactul este foarte strâns, chiar şi ale trecutului. De asemeni limitele cercetărilor mele au depăşit aşteptările experimentându-mă în proiecţii astrale şi în comunicarea cu morţii.

Însă ultima frază ce stârni interesul Spintecătorului, avea în context trecutul, dacă Karl Wolfgang deţinea cu adevărat această putere de a vedea în viitorul său trecutul cuiva, atunci el îi putea oferi răspunsurile de care avea nevoie, toate căutările sale l-au dus până aici, la acest bărbat.

- Chiar poţi face asta, adică ştii tu, să vezi în trecutul cuiva? îl întrebă Samuel arzând de nerăbdare să-şi audă răspunsul la care tânjea.

- Pot domnule Samuel...

- Dovedeşte-o! îl grăbi el.

- Tu! exclamă ofiţerul Wolfgang privind spre încântătoarea Katrina Craft. Generaţiile familiei tale au dus o lungă bătălie pentru integrare într-o societate nepregătită pentru originea care aţi moştenit-o, şi aceea de vrăjitorie ca să fiu mai precis.

- Ai dreptate! confirmă ea. Dar de unde ai ştiut...

- Câteodată îţi doreşti să nu-ţi fi descoperit niciodată talentele de magie şi te învinovăţeşti pentru acest lucru, de asemeni simt din partea ta o confuzie puternică cu privire la anumite dorinţe ce implică două persoane...

- De ajuns! îl opri ea înainte să stârnească alte conflicte. Adică îmi cer scuze, dar unele lucruri mai bine rămân nespuse.

- Vă înţeleg doamna Craft, nu am vrut să fiu indiscret, intimitatea unei femei rămâne ceva de respectat.

- Prostii, asta nu dovedeşte nimic. interveni hotărât din spate tânărul în geacă de piele de motociclist.

- Damon Morris, fiul lui Sarah Anne Morris şi acum partea interesantă, fiul demonului Samael. O copilărie traumatizantă care te-a

lăsat cu numeroase întrebări cu privire la adevărata ta natura şi loc pe această lume, după ce ţi-ai pierdut mama fugă ţi-a fost în permanenţă partener de viaţă căci chiar şi în aceste clipe te temi că vei fi găsit de către cineva, cineva care te caută fără încetare.

- Incredibil! exclamă băiatul cu adevărat uimit.

- Mulţumesc! răspunse politicos Karl Wolfgang privindu-l prietenos.

- Ai spus că poţi vedea şi viitorul, mă va găsi? întrebă Damon confruntându-şi grijă.

- Nu-ţi pot spune locul şi data exactă, însă da tinere domn, tatăl tău te va găsi.

- Grozav! răspunse el ironic aruncându-se în şezut pe un pat prea incomod.

Apoi ofiţerul Wolfgang îşi îndreaptă atenţia şi spre ceilalţi membri ai echipei Corbul, deşi până în acest moment nu cred că mai era nevoie de vreo confirmare că darul deţinut de fostul fizician nu mai putea fi pus la îndoială cu nici o contestare.

- Domnule James Bishop, mă interesează nu atât de mult persoana dumneavoastră cât cea cu care împărţiţi acest trup uman, îşi spune Horace dacă nu mă înşel.

- Fără supărare omule. începu bărbatul mulţumit doar cu cele dezvăluite despre colegii lui. Dar prefer să nu-mi amintesc trecutul, iar viitorul cu atât mai puţin vreau să-l ştiu dinainte.

- Foarte corect domnule Bishop, vă voi respecta dorinţa, şi daţi-mi voie să vă felicit pentru felul cum l-aţi înfruntat pe Război, Călăreţul Apocalipsei.

- Că bine ai zis. răspunse uriaşul întingându-i pumnul strâns.

Nefamiliarizat cu aceste tipuri moderne de salut specifice bărbaţilor de culoare din ghetouri şi nu numai, ofiţerul îl priveşte nedumerit şi uşor stânjenit de acest moment ce crea o imagine cel puţin hilară. Pentru a descoperi ce vroia James Bishop de la el întinzându-i acel pumn, a trebuit să caute mai adânc în amintirile acestuia pentru a găsi semnificaţia acelui gest. După ce în sfârşit fizicianul german îşi ciocni pumnul de al lui, bărbatul zâmbeşte şi îi face cu ochiul, asta a fost

iniţierea lui în rândul celor *cool* cum s-ar zice, şi chiar dacă a stârnit zâmbetele celorlalţi din cort, de astăzi înainte se putea numi oficial omul lui James.

Vampiroaică Victoria Hayes era următoarea pe lista ofiţerului Wolfgang, şi deşi nu mai întâlnise niciodată o persoană dintr-o asemenea seminţie ori nu ar fi crezut vreodată că asemenea mituri şi legende există, îşi spune în aceste momente ca ochii şi simţurile sale nu îl înşeală.

- Ei bine despre tine tânăra domnişoară aş putea relata volume întregi, sau poate că o persoană care a trăit mai bine de patru sute de ani ar trebui fi numită doamnă.

- Îmi poţi spune cum vrei.

- Trebuie să recunosc că cu cât privesc mai adânc în trecutul tău, cu atât sunt mai fascinat de toate descoperirile la care ai fost martoră în decursul acestor ani, mi se pare extraordinar ca un vampir condamnat să trăiască prin ucideri, să aleagă un asemenea drum în lumea muritorilor.

- Nu e ca şi cum aş fi avut de ales...

- Dar ai avut, şi încă ai.

- Mă tem că nu înţeleg domnule Wolfgang. recunoscu ea.

- Tânjeşti atât de mult după cineva care să te înţeleagă, unul ca tine care să împărtăşească aceeaşi povară, şi astfel te-ai alăturat unei organizaţii guvernamentale în speranţa că va umple acel gol pustiit de atâta amar de timp, însă trebuie să înţelegi că este posibil ca ceea ce cauţi tu să se afle chiar în faţa ochilor, însă nu-l vezi încă pentru că nu ştii ceea ce cauţi.

- Uau, domnule Wolfgang, pot să spun că asta m-a făcut mai confuză decât eram până acum.

- La momentul potrivit, vei înţelege ceea ce ţi-am spus.

Şi acum momentul pe care Samuel Blake l-a aşteptat cu sufletul la gură atâta timp, era rândul lui, Karl Wolfgang va privi în trecutul lui şi-i va răspunde în sfârşit la întrebările care l-au măcinat în toată această perioadă de când a decedat în Războiul Civil. Trecură câteva clipe bune în care ofiţerul se concentrase din răsputeri la adresa lui, apoi se apropie încet şi-i atinge tâmplele cu câte două degete pentru a amplifica conexiunea stabilită. Nerăbdarea îl cuprinde pe nemuritorul brunet în

timp ce stropii de sudoare se scurgeau pe fruntea lui de culoare măslinie.

- Ei bine? Ce vezi? întrebă el neputând a-şi mai abţine curiozitatea.

- Incredibil! exclamă domnul Wolfgang cu ochii închişi însă cu privirea încruntată.

- Ce este?

- Nu pot vedea absolut nimic despre tine domnule Samuel.

- Cum adică? îl interoga el observându-l cum renunţa a mai încerca.

- Nu mi s-a mai întâmplat asta niciodată, totul este gol în privinţa ta domnule Samuel, este atât de neclar încât nici măcar nu pot vedea ce ai făcut în ultimele două zile.

- Dar ai spus că poţi face asta! îl acuză bărbatul stârnindu-şi mânia.

- Aşa am crezut şi eu, însă tot ce îţi pot spune domnule Samuel, este că tu eşti atât damnatorul cât şi salvatorul omenirii.

- Şi ce naiba vrea să însemne asta?

- Aş vrea şi eu să ştiu. recunoscu ofiţerul Wolfgang deloc explicit.

Dincolo de graniţă Berlinului, în tot acest timp în care eroii au povestit şi descoperit lucruri noi şi greu de suportat despre adevăratul război care încă se poartă aici, inamicul Aliaţilor se mobiliza şi se pregătea de ultimul atac înainte că domnia absolută a lui Hitler să triumfeze. Puteau fi observate mişcări importante în forţele nemţilor pentru că în curând toate trupele disponibile să răspundă apelului convocat de către însuşi Führer-ul ce avea să condamne această lume, la întunericul etern.

Dintr-o dată Karl Wolfgang Gunter se îndepărtează de lângă cei cinci oaspeţi ai umilei sale locuinţe şi îşi pune la loc acea mască de gaze cu care se obişnuise a face faţa mai uşor efectelor acelor arsuri.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Katrina Craft descoperind dinainte o uşoară nelinişte pe chipul desfigurat al ofiţerului.

- Mă tem că întâlnirea noastră va fi mai scurtă decât am intenţionat. mărturisi el fără a da prea multe detalii.

- Despre ce vorbeşti acolo?

Nici nu apucă Spintecătorul să tragă aer în piept după ce puse acea întrebare, că dădu startul atacului, iar exploziile răbufniră din toate părţile. Cumva trupele inamice aflase de amplasamentul acesta militar şi pregătiseră o întreagă trupă de execuţie pentru a lua cu asalt fiecare perimetru fără a lăsa în viaţa nici măcar un supravieţuitor. Panica îi cuprinse pe soldaţii rezistenţei iar ţipetele lor au fost oprite brusc de către focurile de armă ce răsunau a fi puşti Gewehr şi mitraliere Sturmgewehr. Era un adevărat măcel afară, iar până ca cei şase din cortul ofiţerului Wolfgang să apuce să se echipeze, deja jumătate din oamenii Aliaţilor zăceau neînsufleţiţi pe solul rece umezit de sângele scurs.

- Domnule Wolfgang! îl strigă speriat un soldat care bufni grăbit în cort. Suntem atacaţi, sunt forţele Fuhrer-ului, sunt cu miile...

- Ştiu, ştiu, linişteşte-te! răspunse calm ofiţerul încercând să-l calmeze.

- Să mă liniştesc? Domnule aproape întreaga noastră defensivă a căzut iar ultimii supravieţuitori sunt răpuşi de către nemţi chiar în aceste clipe, trebuie să punem în aplicare atacul aerian până ce nu va fi prea târziu...

- Înţeleg, însă vă mai dura doar câteva clipe, munca mea nu trebuie să cadă pe mâini greşite. mărturisi Karl Wolfgang bâjbâind ceva la acele aparaturi ale sale demodate.

- Dar domnule...

- Soldat, te-aş sfătui să te dai la o parte. îi sugera fizicianul german copleşit de treburi.

- Poftim? De ce...?

Neascultându-i sfatul ofiţerului Wolfgang care îl prevenise doar cu câteva clipe în urmă, alegerea acestuia a fost de a pune întrebări şi nu de a acţiona îndată aşa cum îi spusese bărbatul ce vedea în viitor, se întâlni cu moartea într-un schimb de focuri de armă chiar în pragul acelui cort. Acesta era semnalul de alarmă că în doar câteva clipe o întreagă armată de nemţi vor năvăli peste ei înarmaţi până în dinţi şi vor opri ultima şansă a omenirii de a supravieţui acestei încercări la care a fost supusă de către nemilosul Adolf Hitler.

- Ce faci? Să mergem! porunci Samuel apucând pistolul în palme după ce acel soldat muri chiar sub ochii lor.

- Imediat domnule Samuel, trebuie să înţelegi că Führer-ul tânjeşte după această tehnologie pe care eu am stăpânit-o încă de când lucrăm pentru societatea Thule, dacă ar cădea pe mâinile lui, rezultatele ar fi catastrofale.

- Deja sunt omule, uită-te afară! le sugera James Bishop auzind în continuu focurile de armă ce răsunau în jurul lor.

- Ascultaţi-mă, trebuie să faceţi exact ce vă spun, şi vom scăpa cu viaţa de armată invadatoare, apoi vom porni direct spre cancelaria Reich-ului şi-i vom trimite Fuhrer-ului un cadou pe care nu-l va uita.

- Şi cum intenţionezi să ajungem acolo? întrebă încântătoarea Katrina.

- Prin zbor draga mea, prin zbor.

Ofiţerul iniţie şi ultimele etape ale acestei secvenţe de autodistrugere pe care doar el o cunoştea, iar scurtcircuitele începură a-şi face datoria şi vor ascunde tehnologia dezvoltată de el înainte să ajungă în mâinile acelei entităţi ce se ascundea sub identitatea liderului Adolf Hitler.

Când i-ar mai fi trebuit doar câteva minute, brusc au fost întrerupţi de trupe inamice ce au apărut fără invitaţie în acel cort încăpător. Înainte ca nemţii să deschidă focul, au fost doborâţi de către Katrina şi Damon cu săbiile şi cuţitele lor făcând cât mai puţin zgomot posibil, asta pentru a nu-i alerta pe celelalte mii de soldaţi ce înconjuraseră perimetrul.

- Grăbeşte-te pentru numele lui Dumnezeu! îl rugă Spintecătorul ucigând un bărbat prin a-i reteză gâtul cu acea macetă.

- Aproape am terminat domnule Samuel, nu-ţi face griji, suntem...

Şi din păcate propoziţia ofiţerului Wolfgang nu apucă să fie dusă până la capăt căci forţele inamice cumva aflase despre ei iar crimă Spintecătorului le deconspirase prezenta, se pare că de această dată viziunea Necromanului nu fusese atât de precisă precum ar fi intenţionat iar ceea ce el crezu că îi ţine în siguranţă, se transformă într-o adevărată

zona de bătălie.

Rând pe rând soldaţii nemţi năvăliră prin toate deschizăturile cortului şi începură a deschide focul, tânărul Damon o apucă îndată de braţ pe singura persoană pentru care îşi făcea griji în acest moment şi o teleporta cu el într-o serie de bucle temporare care îi duse într-o pădure departe de ochii atacatorilor. Fără să-şi dea seama că a fost târâtă prin mijlocul armatei germane, Katrina Craft descoperă că a fost scoasă din inima luptei în timp ce ceilalţi au rămas acolo victime pentru mânia Fuhrer-ului.

- Damon ce ai făcut? întrebă ea deloc mulţumită.

- Ceea ce a trebuit, nu voi risca să păţeşti ceva, este mult prea periculos...

- Pot să-mi port singură de grijă! se răsti ea furioasă.

- Nu aşa draga mea! zise el cuprinzând-o în braţe. Tipii ăia nu sunt ca cei care i-am lăsat acasă, aceştia sunt înarmaţi şi nu au de gând să pună întrebări înainte să tragă, ceilalţi sunt aproape nemuritori îşi pot purta singuri de grijă.

- Dar nu-i putem lăsa aşa. spuse Katrina melancolică lăsându-se în braţele lui solide.

- Nici nu am zis că o vom face, de îndată ce vor ieşi de acolo, ne vom regrupa cu ei, până atunci am putea să le creăm o diversiune.

- Cred că am ceva în minte. mărturisi frumoasă vrăjitoare născocind ceva demn de a fi numit magic.

Între timp, cei rămaşi captivi în ghearele soldaţilor germani, lupta din răsputeri pentru a rezista atacurilor repetate trimise de către inamic şi îi câştiga lui Karl Wolfgang timpul de care avea nevoie. Spintecătorul apucă de pe jos o mitralieră a unui neamţ decedat şi elimina un întreg pluton care năvăli violent peste ei, în acele clipe de război absolut, copertina ce acoperă cortul se prăbuşi, iar eroii noştri rămăseseră doar nişte ţinte vii în vizorul forţelor germane. Cât timp aceştia schimbau focuri de armă cu armata Fuhrer-ului cu care greu îi făcea faţa, doi dintre soldaţi se furişară printre ei şi se îndreptau în grabă spre ofiţerul Wolfgang care nu era conştient de prezenţa lor până în acest moment. Cei doi se opresc în spatele lui şi îşi pregătesc armele să tragă

fără a produce nici măcar un sunet care să le dea de gol poziţia, înainte ca nemţii să apuce a zâmbi unul la celălalt, Necromanul se întoarce cu o carabină modificată cu două ţevi şi-i elimina într-un mod sângeros, apoi bărbatul trage şi ultima maneta ce semnifică terminarea procesului de autodistrugere şi se aruncă din fata focurilor de armă.

Câteva clipe mai târziu cei patru se găsesc înconjuraţi şi copleşiţi de puterea de foc a forţei germane, sigur că probabil Spintecătorul şi Victoria Hayes vor supravieţui după ce nemţii îşi vor epuiza întregul arsenal, însă tot vor deveni prizonieri de război căci va fi greu să se recupereze după aşa ceva, iar până atunci nu vor putea decât să privească cum Adolf Hitler reuşeşte ceea ce îşi propune şi condamna lumea la dispariţie.

Un ofiţer german se apropie la vreo zece metri şi ridică în aer palmă la nivelul tâmplei, era un semn de a saluta liderul absolut şi de a-i pregăti pe cei patru supravieţuitori capturaţi pentru execuţia demnă de cruzimea Fuhrer-ului.

- *Heil Hitler* Trăiască Hitler! strigară ei într-un singur sunet.

Apoi un întuneric ciudat acoperi cerul brusc şi-l scufunda într-o formă neobişnuită de nori negri încărcaţi cu o energie supranaturală, se mişcă deasupra lor de parcă era un şarpe uriaş care dansa şi rătăcea după ceva anume. Ochii nemţilor fură cuprinşi de uimire, văzuseră ei multe chestii de când societatea Thule practică artele interzise ale ocultului, însă aşa chiar şi pentru eroii din mijlocul lor, era prea de tot. Fulgere luminoase străbăteau trupul şarpelui şi curând tunetele răbufniră trezind un sentiment ciudat de spaimă, însă ceea ce nu ştia nimeni până acum era că acest spectacol pus la cale de către încântătoarea vrăjitoare Katrina Craft, nu era nimic altceva decât o diversiune menită să le dea celorlalţi şansă de a fugi.

- Există un vechi tunel secret în buncărul principal de lângă cortul comandantului. şopti ofiţerul Wolfgang într-un moment inoportun.

- Despre ce vorbeşti? îl întrebă Samuel neînţelegând cum vrea să ajungă acolo prin întreaga armată germană.

- La semnalul meu, apucaţi-vă armele de jos şi porniţi în acea direcţie! porunci el ferm convins.

- Eşti nebun? îl acuză James. Crezi că nemţii vor sta să se uite la noi cum fugim printre ei?

- Aveţi încredere în mine domnilor! îi rugă Necromanul.

Peste câteva minute fulgerele se înteţiră şi începură a elibera uşoare descărcări electrice asupra solului, apoi începu o ploaie, însă nu din aceea cum vă gândiţi, nu o ploaie obişnuită cu stropi de apă, ci o ploaie cum nu li se mai dădură niciodată să vadă, ploua cu broaşte râioase.

- Acum! strigă ofiţerul Wolfgang.

Îndată maşinăriile din cortul Necromanului explodară într-o reacţie în lanţ ce provoca un vulcan de flăcări, ceilalţi trei făcură aşa cum sugera bărbatul şi începură a trage în stânga şi dreapta croindu-şi un drum spre acel buncăr în timp ce soldaţii germani erau mult prea înspăimântaţi de acest fenomen neobişnuit care se abătu asupra lor. La naiba cu bărbaţii nemiloşi şi curajoşi ai Fuhrer-ului care erau acum doborâţi de imaginea unor broaşte care cădeau din cer şi altele care săreau de la sol. Muniţia lor în loc să fie îndreptată spre prizonierii care alergau de zor printre ei, era irosită spre sol spre acele creaturi care le copleşiseră calmul.

- Ce naiba? se întrebă James Bishop privind în spate. Broaşte, asta e cel mai bun lucru care l-a găsit?

- Grăbiţi-vă! strigă Necromanul ajungând la intrarea aproape prăbuşită a buncărului.

Într-o clipă apăru şi Damon Morris împreună cu regizoarea care a pus în practică acest spectacol hilar de soldaţi germani ai celui de-Al Doilea Război Mondial cum se lupta într-o confruntare inegală cu o invazie de broaşte râioase.

- Voi doi unde aţi dispărut? întrebă Samuel pe un ton acuzator.

- La o parte bătrâne, a trebuit să o scot de acolo. spuse tânărul Damon înfruntându-l cu o palmă în piept.

- Ia-ţi mâinile de pe mine puştiule! porunci furios Spintecătorul lovindu-i mana şi apropiindu-se cu ochii de ai lui.

- Chiar vreţi să facem asta acum? întrebă seducătoarea prezenţă feminină intervenind între cei doi. Puteţi cu toţii să-mi mulţumiţi mai

târziu. adăugă ea pierzându-şi mersul elegant în întunericul din interiorul buncărului.

Prin tunelul îngust singura călăuză avea să le fie cunoştinţele Necromanului şi capabilitatea acestuia de a-şi aminti drumul prin acest labirint care va dovedi în sfârşit dacă este demn renumele dezvăluit de către John Murdock. Focurile de armă încetară de minute bune, fie că se îndepărtaseră prea mult de către soldaţii nemţi fie că aceştia îşi terminaseră afacerile nerezolvate cu acele broaşte râioase, dacă era aşa asta însemna că porniseră deja pe urmele lor în acest tunel subteran şi în scurt timp îi vor ajunge din urmă oricâte drumuri ar fi de străbătut.

- Nu mai avem mult de mers. susţinu ofiţerul Wolfgang conducând acest pelerinaj neobişnuit.

- Eşti sigur că ştii încotro ne îndreptăm? îl întrebă Samuel nesigur.

- După cum am mai spus şi mai devreme domnule Samuel, trebuie doar să aveţi puţină încredere.

Răspunsul lui Karl Wolfgang le dezvălui şi ieşirea din acest tunel secret întâmpinându-i cu o lumină puternică a cerului şi o serie de scări metalice ruginite. Era adevărat că puterile neobişnuite ale Necromanului erau unele extrem de preţioase, poate că darul lui nu îl făcea nemuritor, nu îi oferea forţa fizică dezvoltată şi nu îl ajută să stăpânească artele magiei însă abilităţile lui de clarviziune i-au scăpat din ghearele armatei germane şi i-au adus până aici în siguranţă. Deşi au existat multe clipe în care Samuel Blake şi echipa lui s-au îndoit de acest bărbat desfigurat ce a însemnat o importantă figură dominantă în Războiul Mondial, şi-a câştigat încrederea şi respectul celor din viitorul postapocaliptic.

De îndată ce se ridicară unul câte unul din acel tunel îngust, întâi asigurară perimetrul şi cercetară după urmele inamicilor, abia după ce anunţară această zonă ca fiind sigură, descoperiră locul unde se aflau. Era un mic aerodrom improvizat de către Aliaţi unde aşteptau la sol câteva bombardiere Boeing B-29 Superfortress şi Consolidated B-24 Liberator. Erau unele dintre cele mai mari avioane de război produse şi dintre cele mai folosite în acest război datorită tehnologiei avansate de

care dispuneau la vremea respectivă, aveau o capacitate bună de transport şi apărare iar artileria de care dispunea îndeplineau scopul pentru care au fost făcute, distrugere.

Pornind în goană spre aceste bombardiere, întâmpina un grup restrâns de soldaţi americani care erau însărcinaţi cu păzirea acestei zone militare şi le dezvăluie crudul adevăr, acela că întreaga rezistenta tocmai fusese eliminată.

- Domnilor nu mai avem timp de zabovit. mărturisi Necromanul hotărât şi dezgustat de acţiunile Fuhrer-ului. Este timpul să ne ocupăm de acest om odată pentru totdeauna.

- Domnule Wolfgang! îl întrerupe unul dintre soldaţi.

- Ce este?

- Avem o mică problemă...

Se părea că dintre toţi aceşti soldaţi ce rămăseseră în viaţă doar prin simplul fapt că nu au fost prezenţi în mijlocul acelei bătălii din amplasamentul militar, nici unul nu ştia să piloteze un avion, asta însemna un singur lucru, singurul pilot capabil al echipei care avea să zboare peste cancelaria Reich-ului, era însuşi ofiţerul Wolfgang. Însă chiar în acel moment înainte ca Necromanul să dezvăluie acest fapt, un foc de armă spulbera într-o explozie de sânge, ţeasta soldatului american ce stătea în faţa lor. Şi de această dată atenţia bărbatului clarvăzător fusese distrasă din pricina necazurilor ce îi urmăreau la fiecare clipă şi nu descoperi la timp ca acel om avea să moară împuşcat chiar sub ochii lui. Îndată ce soldatul fu doborât de către forţele germane care apăruseră dinspre pădure, Aliaţii apucară armele în braţe şi începură a trage spre ei câştigând puţin timp, ştiau că nu aveau să supravieţuiască acestei confruntări care îi depăşeau într-un mod evident, erau aceeaşi nemţi de la acel amplasament ce îl transformară dintr-un loc bine organizat într-un cimitir de trupuri, însă îşi vor face datoria faţă de ţara lor şi vor muri ca nişte eroi, nu ca nişte laşi aşteptând să fie executaţi de către ofiţerii Fuhrer-ului.

- Să mergem! îi grăbi Necromanul aşezându-se pe scaunul pilotului de la bordul unui bombardieri.

- Dar cu ei cum rămâne? întrebă miloasa Katrina Craft

urmărindu-i răpuşi de gloanţele nemţilor.

- Nu vor supravieţui...

Un adevăr scurt şi nemilos din partea domnului Karl Wolfgang Gunter, putea fi considerat acest răspuns aproape indiferent şi insensibil, însă nu era chiar aşa, sigur că îi părea rău pentru ei, sigur că şi-ar fi dorit să poată schimba viitorul, însă căută toate alternativele posibile şi oricum ar fi ales să intervină în această situaţie, soldaţii americani aveau să moară, într-un fel sau altul.

Elicea bombardierului începe a se roti iar rotile decolează de pe pista aerodromului urmăriţi de o armată întreagă care îşi descărca muniţia spre ei. Însă eroii priviră uşuraţi în urma observând cum se îndepărtează de nemţi iar focurile de armă renunţa în a-i mai deranja, Damon zâmbeşte privind înapoi spre acea mulţime care strigă spre ei, apoi zâmbetul se transformă în spaimă când observă ceva neobişnuit pe umărul unui soldat. Spera să se înşele de această dată însă nu era aşa, văzuse bine, era o bazooka uriaşă pe care acel soldat german se pregătea să o folosească.

- Dumnezeule, trebuie să facem ceva! exclamă vrăjitoarea Katrina observând de ce este aşa speriat tânărul ei amorez.

- Damon! îl strigă Samuel când deja părăsi cabina.

Băiatul dispăru de lângă ei într-un portal de o lumină puternică roşiatică, apoi călători în acele bucle temporare prin cerul întunecat până ce avea să ajungă la sol. Sincer nu mai făcuse asta niciodată şi nu era sigur că va reuşi să călătorească în atât de multe bucle şi cel mai important, prin aer. Simţi ceva când aproape ajunse la sol, simţi o prezenţă neobişnuită atunci când izbucni din unul dintre aceste portale, se întâmplă în doar o fracţiune de secundă şi avu impresia că cel ce îl urmăreşte era acolo, privindu-l cu ochii lui demonici şi aşteptând momentul potrivit să-l înhaţe, însă nu se întâmplă aşa, lăsând această frică deoparte îi întâmpina pe soldaţii comunişti şi îl apucă pe acela cu bazooka şi-l aduce cu el înapoi la bordul bombardierului.

Katrina îl îmbrăţişează puternic din primul moment când îl zăreşte în siguranţă alături de ea, apoi îi trage o palmă peste obraz şi îl sărută apăsat.

- Să nu mai faci niciodată aşa ceva, prostuţule. îl rugă ea neputând a-şi dezlipi buzele de ale lui.

- A trebuit draga mea. spuse el liniştind-o câtuşi de puţin. Nu-ţi face griji pentru mine, nu te voi părăsi niciodată. adăugă sărutând-o din nou.

Şi chiar în acel loc îngust din acea hală de la bordul bombardierului, cei doi îşi împart dragostea necondiţionată sub ochii geloşi ai nemuritorului Samuel Blake. Înţelegea cum doar gândul femeii că îl va pierde pentru totdeauna pe cel pe care îl iubeşte o făcu să simtă cum lumea i se va sfârşi, căci până la urmă ce înseamnă o viaţă în singurătate fără jumătatea care simţi că te completează? Poate că în lumea aceasta plină de întrebări şi necunoscute există una sau mai multe perechi pentru fiecare dintre noi, iar când găseşti acea persoană pentru care simţi o afecţiune ieşită din comun, şi îţi spui că da, poţi să-ţi trăieşti restul vieţii alături de aceasta, iar fără ea simţi că nu ai rost, poţi spune atunci că eşti un om împlinit.

- Ce avem noi aici? interveni uriaşul James Bishop încleştându-şi braţele puternice în gâtul soldatului german.

Trupul acelui bărbat este lovit cu brutalitate de peretele lateral al avionului în timp ce este pregătit pentru interogatoriul Spintecătorului. O gură de scuipat din partea neamţului îl întâmpină într-un semn al lipsei de respect pe temperamentalul Samuel Blake şi îşi cunoaşte oaspetele cu un pumn în plină figura.

- Ştiu că înţelegi ce spun nenorocitule. susţinu cu tărie Spintecătorul. Vreau să ştiu cum intrăm în cancelaria Reich-ului...

- *Heil Hitler* Trăiască Hitler! îl întrerupe bărbatul strângând o capsulă între dinţi.

Sub ochii lor şocaţi, soldatul german începe a-şi pierde controlul şi îşi dă ochii peste cap, într-o clipă o spumă albă îi izbucneşte cu violenţă din gură şi moare imediat în braţele lui James. Erau atât de loiali Fuhrer-ului încât ar fi preferat să moară pentru cauza pe care o susţineau decât să divulge secretele liderului absolut şi să-şi trădeze patria, cu aşa o armată loială se confruntau eroii noştri şi din ceea ce au înţeles până în momentul de faţă, un om care a putut convinge o întreagă naţie să-l

urmeze, era extrem de periculos şi greu de ucis.

Samuel aruncă cadavrul în gol şi se aşează neliniştit pe unul dintre scaunele din spate. Era îngândurat, grijile puseseră stăpânire pe el încă de când ajunseseră în acest an blestemat al lui 1945, numai amintirile despre război pe care le retrăia în aceste momente îl copleşeau şi îi afectau judecată, dar să nu mai zicem de informaţiile obţinute din urmă întâlnirii cu ofiţerul Wolfgang.

Avionul străbate norii întunecaţi cu o vizibilitate redusă, însă aveau încredere că Necromanul îi va duce la destinaţie în siguranţă, doar era clarvăzător, şi asta însemna că erau mai multe simţuri după care se putea ghida în acest pustiu de umbre. Totul la sol era mort, nu se puteau vedea decât trupuri neînsufleţite care zăceau şi clădiri prăbuşite una peste cealaltă transformând ceea ce a fost cândva Berlinul, capitala Germaniei, într-un oraş părăsit.

- Domnule Samuel, ne aflăm exact sub cancelarie acum. zise ofiţerul Wolfgang din faţă.

- Cat timp va dura să aterizăm? întrebă bărbatul încercând să acopere zgomotul puternic produs de motorul avionului.

- Nu ştiu exact, trebuie să găsesc o zonă liberă să aterizez, dar peste tot...

Curând Necromanul îşi dădu seama că vorbeşte singur, Spintecătorule, Spintecătorule, răbdarea nu a fost niciodată una dintre principalele sale calităţi şi nu era recunoscut ca un tip care lucra în echipă. Sub privirile celorlalţi, bărbatul se aruncă de la bordul avionului la o altitudine aproximativă de 10.000 de metri.

- Avea cumva o paraşută? se întreabă ofiţerul Wolfgang stârnindu-le amuzamentul.

- Nu. răspunse convinsă Katrina Craft. Obişnuieşte să facă gesturi stupide de genul ăsta.

Şi nesăbuit era Samuel Blake, în timp ce cade cu o viteză incredibilă spre sol, fără echipamentul şi paraşuta necesară să supravieţuiască unui asemeni salt, trupul lui este supus la numeroase dureri. Câteva clipe mai târziu, altcineva din echipa Corbul decide să-l urmeze pe cascadorul imprudent, însă doar după ce avionul mai coboară

din altitudine.

- S-ar putea să aibă nevoie de puţină companie după ce va pătrunde în spatele liniilor inamice. mărturisi vampiroaică Victoria.

- Nu şi tu! spuse încântătoare Katrina surprinsă că avea să-l urmeze pe Spintecător în această acţiune nebună.

- Ne întâlnim jos. zise ea planând spre sol.

Avionul între timp continua să scadă în altitudine şi se apropie de o zonă din spatele unor ruine de ciment unde Karl Wolfgang credea că poate ateriza. Sigur că aflându-se într-un bombardier de înaltă generaţie ar fi fost mult mai simplu să lanseze câteva explozii peste cancelaria Reich-ului şi astfel încheia întregul episod despre tirania lui Adolf Hitler, însă precum au descoperit mai devreme şi aceea că Führer-ul nu era un om obişnuit şi că alte legături oculte aveau loc cu această campanie a sa, armele muritorilor nu l-ar fi omorât atât de uşor.

Samuel Blake se prăbuşeşte violent la sol într-un mod brutal sfărâmând pământul din jurul impactului, simţise căzătura cu fiecare părticică a corpului, fiecare muşchi, fiecare os şi fiecare extremitate, ar fi trebuit să fie mort în mod normal, de fapt studiile indică faptul că un om obişnuit care s-ar fi aruncat de la o asemenea altitudine ar fi decedat cu mult înaintea impactului doar din spaima suferită. Însă desigur că aici nu era vorba de un oarecare, ci de celebrul Spintecător, neînfricatul şi curajosul Spintecător, însă oare când va veni şi ziua când acţiunile lui nesăbuite vor înceta în a mai pune în pericol misiunea şi va deveni în sfârşit liderul de care echipa Corbul avea nevoie? Poate că mulţi ar spune niciodată, singurul care a avut încredere în el încă de la început şi a văzut dincolo de acest egoism de care dădea dovadă cât de des putea, a fost maiorul John Murdock, alături de care au trăit atât experienţe bune cât şi rele.

Aşadar iată-l acum pe acest aventurier îndrăzneţ care refuză a se conforma procedurilor şi încalcă regulile de de ordine interioară ale DCO-ului aruncându-se dintr-un avion de la aproximativ 10.000 de metri altitudine şi părăsindu-şi coechipierii, iar spaima nu era ceva cu care se familiarizase Samuel Blake în cei o sută cincizeci şi ceva de ani de viaţă în care întâlnise atât pericole cât şi experienţe ale

supranaturalului precum alţii nu ar fi fost pregătiţi.

Impactul zguduie solul răsunând într-un mod înfiorător doar pentru urechile sensibile ca ale vampiroaicei Victoria Hayes, bucăţi de pământ se ridicară de la sol şi acoperă trupul bărbatului care zăcea neînsufleţit în acel pustiu înconjurat de ceaţă mistică provocată de prezentele oculte. Însă nu era mort, nu Samuel Blake, aşa o căzătură era ceva obişnuit pentru el, nicidecum o sentinţă la moarte cum probabil alţii ar fi considerat din prima clipă dacă ar fi văzut cu ochii lor saltul executat în aer liber. Dură câteva minute bune până ce puterile lui regeneratoare îi vor suda înapoi oasele fărâmate şi îi va reda abilitatea de a se mişca, până atunci nu avea de ales decât să zacă între vis şi realitate, suportând durerile ce-i zvâcneau melodic prin corp. Dar demonstraţia curajoasă a lui Samuel Blake nu a trecut neobservată prin fata soldaţilor nemţi ce îl apărau pe Fuhrer de către forţele inamice, acelea erau Cămăşile Brune şi Batalioanele de Asalt, ofiţerii SS şi SĂ după cum fuseseră denumiţi şi recunoscuţi de către prizonierii de război, însă nu aveau voie să le rostească numele, doar prin şoapte precaute dinspre întuneric, atunci când toate privirile erau întoarse.

Se adunaseră câţiva în jurul Spintecătorului privindu-l cu uimire şi în acelaşi timp spaima, după aşa o căzătură bărbatul ar fi trebuit să fie cu siguranţă mort, strivit că o insectă pe pământul rece, şi iată că nu era aşa, respira deşi neregulat, şi era în viaţa deşi încă nu îşi deschidea ochii. Cine ştie ce vedea în aceste clipe Samuel Blake când viaţa îi părăsi din nou corpul blestemat, poate se vedea îmbrăţişând-o pe Katrina Craft în acel univers paralel în care era soţul ei iubitor, sau poate se găsea iar în acel institut de nebuni care nici până în momentul de faţă nu se convinsese dacă este o realitate sau parte din imaginaţia lui, nu ştia exact, cert era că în acest moment, Spintecătorul găsi puterea de a se ridica din acel mic crater provocat de impactul prăbuşirii sale. În clipa următoare, speriaţi, nemţii îndreptară armele spre el, nesiguri dacă vor avea efectul aşteptat asupra acestui bărbat care continua să sfideze legile fundamentale ale morţii.

Aşteptarea era lungă şi plictisitoare, iar conversaţiile nemţilor erau un chin pentru răbdarea lui Samuel, făcu un pas spre ofiţerii

înarmaţi şi apucă mitralieră unuia când arma se descărcă în abdomenul său. Ceilalţi bărbaţi rămân şocaţi şi uimiţi de această privelişte macabră, gloanţele sfâşie carnea Spintecătorului cu brutalitate iar sângele explodează peste tot în jur, însă ceea ce era neobişnuit şi îi forţa să-şi pună semne de întrebare, era că deşi tocmai suferise numeroase împuşcături el stătea încă în picioare. Ofiţerii germani îi privesc chipul lui Samuel, acesta întâi aruncă o privire spre rănile sale care încep a scuipa gloanţele cu dezgust şi găurile se vindecă, apoi ridică privirea spre ochii neamţului întâmpinându-l cu o poftă nebună de a ucide. Înainte ca ceilalţi bărbaţi să facă un gest necugetat, Spintecătorul îndreaptă mitraliera ofiţerului în sens opus şi-l elimina pe atacatorul său, iar apoi şi pe ceilalţi folosind toată muniţia ce-i mai rămăsese. Îşi priveşte capodopera realizată în mai puţin de cinci minute, cât de uşor era pentru unii să ia atâtea vieţi într-un timp atât de scurt, fără remuşcări şi fără reţineri, şi să nu mai spunem de faptul că acţiunile lor de până acum ar fi putut afecta cursul istoriei într-un mod nedorit precum John Murdock îi avertizase, însă ce mai conta pentru el.

Mormanul de cadavre din jurul lui îi stă la picioare, aruncă o privire în împrejurimi căutând clădirea cancelariei printre ruine şi ceata înfumurată, când brusc o explozie puternică îl orbeşte şi-l aruncă la pământ. Se petrecu fără precedent şi nu apucă să observe direcţia din care izbucni acea rafală de flăcări, nu putea să fie nimic altceva decât un tanc de înaltă generaţie din armata Fuhrer-ului, unul de care se mândreau. Apăruse din spatele zidurilor de ciment, le sfărâmă sub roţile lui uriaşe metalice şi îşi croi loc spre bărbatul care le elimina ofiţerii într-un mod neonorabil, însă ce era onorabil pentru ei, o afurisită de pastila cu cianură.

Întins încă o dată la podea cu puţine posibilităţi de a se mişca după ce atacul zgomotos al tancului îl spulbera, Spintecătorul este la mila nemţilor care se îndreptau într-un mod ameninţător spre el. Deodată o umbră din cer străbate ceaţa şi aterizează graţios deasupra acelui tanc. Vehiculul de război îşi pregăteşte tunul şi-l îndreaptă în direcţia celui doborât la sol iar proiectilul aşteaptă să fie lansat. Norocul se întoarse din nou în favoarea lui Samuel însă, căci vampiroaică Victoria Hayes

reuşi să ajungă la timp deasupra acelui tanc şi îi îndoi ţeava tunului cu forţa ei supranaturală pentru a-l împiedica să tragă, Spintecătorul îi observă apoi silueta subţire printre şocurile rănilor suferite, cum desprinde turela metalică de deasupra şi se aruncă în interiorul vehiculului de luptă autopropulsat şi curând o explozie de sânge răbufneşte dinăuntru. În sfârşit pofta nebunească a vampiroaicei este satisfăcută odată cu sacrificarea acestor soldaţi germani care după părerea nemuritorului şi-au meritat soartă cu vârf şi îndesat. Încet se vede cum tancul îşi pierde din funcţiile motorii şi rămâne doar o piesă de colecţie între ruinele de ciment, apoi levitează cu fineţe din interior această creatură mortală cu înfăţişarea unei adolescente cu numeroase secrete. Se apropie cu paşi repezi spre Samuel Blake care aproape se ridică în picioare, îl întâmpină pe bărbat cu botul mânjit de sângele acelor soldaţi.

- Eşti teafăr? îl întrebă ea privindu-l atent.

- Ştii bine că da Victoria. răspunse el observând o strălucire puternică în ochii ei albaştri.

- Credeam că ţi-au venit de hac de data aceasta...

- Nu-ţi face griji. o întrerupe el nepoliticos. Dacă nu am murit când m-aţi abandonat în Olimp, nu voi muri nici acum. continuă mânios.

- Samuel, pe bune, trebuie să încetezi să ne mai învinovăţeşti pentru asta...

- Asta, cum îi spuneţi voi m-a ţinut prizonier într-un vis timp de trei ani şi jumătate, îţi poţi imagina cum este Victoria, să nu poţi face diferenţa dintre ficţiune şi realitate? o întrebă el răstindu-se puternic.

- Nu Samuel, nu pot, însă dacă ai fi văzut epidemia cu ochii noştri, ai fi înţeles că nu a fost nimic din ce am fi putut face să te găsim şi să te aducem înapoi. Crezi că ne-am împăcat cu gândul că noi am scăpat şi tu nu, crezi că ceilalţi nu ar fi vrut să ne întoarcem după tine?

- Şi de ce nu aţi făcut-o? zise Spintecătorul citindu-i-se furia în ochii roşii.

- Nu am putut, nu aveam nici măcar idee de unde să începem, şi pe deasupra abia am reuşit să supravieţuim de prima etapă a epidemiei, când haosul s-a dezlănţuit asupra întregii lumi.

- După tot prin ce am trecut împreună, că o echipă, mi-aş fi dorit doar să fi încercat.

- La naiba Samuel, suntem aici acum nu-i aşa, ce-ar fi să nu te mai smiorcăi ca un copil şi să te comporţi ca un lider! sugeră vampiroaică cu fermitate atingând o coardă sensibilă.

Dinţii i se scrâşniră provocând un zgomot caracteristic în acest moment de furie care îl năpădi în urma celor spuse de către Victoria Hayes. Adevărul durea domnule Samuel, cât timp tu ţi-ai plâns de milă pentru perioada care singur ai denumit-o ca fiind un vis de trei ani şi jumătate, ceilalţi s-au confruntat cu adevăratul coşmar din lumea reală care a mistuit întreaga planetă cu acel virus distrugător. Poate că echipa Corbul fusese insensibilă şi nu reuşea să înţeleagă sentimentul de abandon ce l-a marcat pe Spintecător în acea perioadă când a rămas captiv între cele două lumi, sau poate că era posibil ca Victoria să aibă dreptate şi precum i-au mai spus şi ceilalţi pur şi simplu nu au avut cum să-l caute în acel pustiu nemărginit în timp ce virusul începuse a se dezlănţui iar purtătorii erau din ce în ce mai mulţi. Rămâne la aprecierea fiecăruia despre a cui părere părea mai îndreptăţită, cert era că această problemă nu putea fi rezolvată în aceste clipe de mare importanţă, socotelile lor personale trebuiau să mai aştepte, căci soarta lumii era în joc.

- Am spus ceva ce nu trebuia Samuel...?

- Şterge-te la gură! o sfătui el. Să-i găsim pe ceilalţi, trebuie să fi aterizat până acum. adăugă bărbatul începând a se îndepărta de ea.

Cei doi rătăciră prin pustiu, în linişte deplină, fără a scoate nici măcar un cuvânt după acea conversaţie aprinsă, Spintecătorul mergea în fata iar Victoria la câţiva paşi în spatele lui, nici nu îndrăzneau să se privească măcar că ochii să se intersecteze. Asta era calitatea grozavă la vampiroaică Victoria Hayes, nu avea acele sentimente specifice oamenilor, le lepădase cu multă vreme în urmă când renunţase la umanitate şi devenise creatură care este astăzi cu prima muşcătură. Ea putea spune adevărul în fata oricât de tare ar fi durut, căci nu avea resentimente ori afecţiune pentru o persoană, nu putea simţi şi nu putea trăi ca un om, asta o făcea atât de diferită. Se obişnuise însă astfel, goală

pe dinăuntru, iar la exterior doar un criminal în serie care trăieşte veşnic şi este martor la schimbările cele mai importante ale istoriei, aşteaptă în fiecare clipă că întrebările sale proprii să găsească un răspuns, asemeni Spintecătorului, nici ea nu îşi cunoştea tot trecutul din pricina pierderii celor doi părinţi.

Se întâlnesc cu ceilalţi după câteva minute bune, s-au luat după direcţia în care ştiau că se îndreaptă bombardierul pilotat de ofiţerul Wolfgang. Bărbatul reuşise într-adevăr ceea ce-şi propusese încă de când erau în aer, să aterizeze în acea zonă de teren potrivită pentru manevrele necesare.

- Ce s-a întâmplat cu voi doi? întrebă Katrina Craft sesizând o oarecare tensiune între ei.

- Nu are importanţă. răspunse obiectiv Samuel. Domnule Wolfgang am ajuns până aici, încotro? îl întrebă el.

- Ei bine domnilor conform simţurilor mele cancelaria Reich-ului este la câţiva kilometri distanţă de acest loc. constată Necromanul închizându-şi ochii în spatele măştii.

- La naiba, suntem prea departe, până vom ajunge noi la Adolf Hitler trupele lui ne vor găsi. susţinu dezamăgit James Bishop.

- Ba din contră dragii mei, asta ne poate servi drept un avantaj căci Führer-ul nu va avea idee de unde va fi atacat. mărturisi ofiţerul gesticulând cu mâinile sale ascunse în mănuşi. Trebuie doar să găsim un vehicul, veniţi!

La câţiva paşi de ei descoperiră un camion destinat pentru a transporta trupele germane direct în câmpul bătăliei, acest model se numea Opel Blitz şi fusese construit între anii 1930 şi 1934 fiind unul dintre numeroasele proiectate până în anul 1975. Privesc împreună starea acestui vehicul uriaş de aproximativ trei tone şi descoperă că se afla într-o stare acceptabilă pentru a fi condus, singura problemă care le stătea acum în drum, era cum să pornească acest monstru pe şase roţi.

- James! îl strigă Spintecătorul aprinzând o ţigară deloc asemănătoare cu cele ale secolului douăzeci şi unu. Crezi că poţi să uiţi puţin la fire?

Bărbatul afro-american se întoarce spre el cu o fată jignită de

această afirmaţie puţin rasistă din partea lui Samuel. Adică ce vroia să însemne acest lucru, că doar pentru simplul fapt că era negru ştia să pornească o maşină ca un hoţ de maşini, vreau să zic că poate nu toată cultura afro-americanilor se desprindea din muzica rap, gangsteri de stradă şi droguri.

- Haide uriaşule. continuă Samuel zâmbind. Doar ai ridicat câteva maşini la viaţa ta, nu este ceva care ne surprinde pe nici unul dintre noi.

- Ei nu mai spune! răspunse ironic James privind indiferent spre cabina acelui camion.

- Vrei măcar să încerci, pentru binele misiunii? îl întrebă bărbatul trăgând în plămâni câteva fumuri ce îi aminteau de perioada când a luptat în acest război.

- Nu până nu îţi ceri scuze Samuel. răspunse uriaşul sfidându-i autoritatea într-un mod amuzant.

- Hai pe bune acum, pentru ce, ce rău ţi-am făcut eu ţie?

- Ai insinuat că pot porni o maşină a cărui model nu l-am mai văzut niciodată în viaţa mea, doar prin simplul fapt că sunt negru. Asta înseamnă rasismul omule, adică vreau să spun ca Nelson Mandela nu a stat în închisoare timp de douăzeci şi şapte de ani ca fraţii lui din sclavie să fie consideraţi şi astăzi...

- Bine, bine, bine! îl întrerupe Spintecătorul dornic să termine mai repede cu asta. Ştim povestea, am auzit-o de o sută de ori de la tine.

- Ei bine?

- Îmi cer scuze James!

- Pentru?

- Pentru orice vrei tu, acum treci şi porneşte afurisenia asta până nu ne găsesc nemţii.

Nu erau scuzele de rigoare pe care James Bishop considera că le merită cel puţin pentru memoria onorabilului Nelson Mandela, însă se mulţumea cu faptul că l-a făcut pe insensibilul Samuel să facă ceva ce nu îi stătea în caracter. Se urcă în următoarele clipe pe locul şoferului şi deschide sub volan partea din plastic dezvăluind toate acele cablaje complicate care făceau camionul să funcţioneze.

- Auzi şi tu, crede că dacă sunt negru...

James continua să bolborosească ceva acolo fără să fie auzit de careva în timp ce se chinuia din răsputeri cu tot mănunchiul ăla de fire, adevărul era că aceste modele de maşini nu erau deloc asemănătoare cu cele cu care era el obişnuit, şi singurul lucru care a reuşit să-l realizeze până acum era să facă mult zgomot cu acel motor vechi.

- Crezi că te poţi grăbi puţin uriaşule, înainte ca nemţii să ne găsească? îl întrebă Spintecătorul stingând mucul de ţigară sub picior.

- Crezi că e uşor omule? răspunse el cu furie. Aş vrea să te văd pe tine aici încleştându-ţi degetele cu atâtea fire, poate că ai noroc şi primeşti şi un şoc electric, ar fi exact ce ai merita. zise ultima parte neputând fi auzită decât de el.

Trecură câteva minute bune de când James se chinuia din răsputeri acolo, iar ochii celorlalţi erau din ce în ce mai agitaţi privind împrejurimile după posibilii inamici care ar fi putut fi atraşi de zgomotele provenite din direcţia acestui vehicul.

- Gata, nu mai suport! spuse Katrina.

- Iubito unde te duci? întrebă Damon observând-o urcând lângă marele hoţ de maşini.

- Chestia asta durează prea mult şi este prea mult testosteron în aer. zise ea dându-l pe uriaş la o parte.

Femeia atinge uşor contactul de lângă volan unde ar fi trebuit introdusă cheia şi îşi foloseşte farmecele asupra maşinăriei, la început dădu a scoate doar nişte sunete obosite de refuz însă apoi inexplicabilul se întâmplă, iar motorul camionului porni.

- La naiba, mă descurcam foarte bine şi fără ajutorul tău. susţinu James dezamăgit că femeia i-a furat meritele.

- Am observat...

- Ai făcut atâta harmalaie pentru nimic James. mărturisi Samuel într-un zâmbet urcându-se în spatele camionului.

- Aş sugera să ne grăbim domnilor, vor avea musafiri în curând. mărturisi ofiţerul Wolfgang primind câteva viziuni din viitor.

Şi se dovedi că nici de această dată simţurile nu îl înşelară, de îndată ce întreaga echipa urcă în acel vehicul de mare tonaj, trei maşini

Volkswagen fără capotă se apropiau cu mare viteză urmate de un nor de praf ridicat în spatele roţilor. Cu siguranţă de vină au fost zgomotele acelea afurisite care au trezit urme de suspiciuni în rândul nemţilor, sau poate că altceva le-a dat de gol prezenţa, era posibil însă puţin probabil că soldaţii să fi raportat bombardierul neidentificat care a aterizat fără autorizaţie în spaţiul Berlinului.

- Acum este şansa ta să te revanşezi, condu James! spuse Katrina îngrijorată pe scaunul pasagerului.

- Ţineţi-vă bine! porunci bărbatul care dezvălui o latură pe care o aştepta de mult timp.

Motorul este turat puternic răbufnind cu pocnituri şi câteva gâturi zdravene de fum care aproape îneca motorul, apoi rotile se învârt în gol pe asfaltul acoperit de un strat gros de praf iar după aceea camionul masiv porneşte într-o cursă pe care nu o poate câştiga. James Bishop era un mare împătimit de vehicule de toate felurile, pentru el nu erau decât uneltele pentru sporturi extreme, motociclete, maşini nu avea importanţă, era un vitezoman incurabil odată la volan, parcă se transformă odată ce simţea toţi acei cai putere sub frâiele lui, şi nu vorbim despre transformarea în demonul din cenuşa ce-şi spune Horace, vorbim despre un nebun pe şosea ce se rupe de realitate şi care mai bine îl eviţi de îl întâlneşti.

Urmărirea continuă pe autostrăzile sfărâmate ale oraşului în timp ce puştiul îi înconjoară în totalitate, nu mai erau urme de soldaţi sau de alte vehicule ale armatei germane, fie cu toţii se retraseseră pentru a-l apăra pe Adolf Hitler de acest ultim asalt al forţelor Aliate, ori trupele lui se mobilizaseră pentru capitularea inamicilor şi a-i pregăti pentru deschiderea portalului despre care vorbea Karl Wolfgang Gunter. Cele trei maşini în interiorul cărora puteau fi observaţi câte patru sau cinci soldaţi înarmaţi şi hotărâţi să-şi dea şi viaţa pentru cauza Fuhrer-ului în caz că acest gest dramatic ar fi necesar, se apropie ameninţător de spatele camionului. Acolo se aflau Necromanul, vampiroaică Victoria şi Damon Morris alături de îngrijoratul Samuel ce încerca să născocească un plan îndeajuns de nesăbuit care îi va pune pe fugă pe nemţi.

- În ritmul ăsta nu vom scăpa de ei James, ne trebuie o

diversiune. susţinu el încercând să se facă auzit pentru urechile şoferului copleşit de adrenalină.

- Dacă ai vreo idee Samuel, te ascult. răspunse el imediat.

- Katrina, crezi că există vreo şansă să îi derutezi puţin? întrebă Spintecătorul apropiindu-se cu capul de scaunul din faţă pe care stătea ea.

- Dacă am făcut-o mai devreme nu cred că se va dovedi o problemă.

- Apoi va trebui să părăsim camionul fără să ne facem văzuţi, puştiule crezi că ne poţi ajuta cu asta?

- Nu ne pot teleporta pe toţi odată bătrâne, ar fi prea riscant, dacă nu am vizibilitate asupra locului respectiv...

- Poate pot şi eu să fiu de folos. interveni Victoria privindu-i dintr-o umbră întunecată. Doar reprezint încă ultima dovada vie a neamului vampir, pot zbura iar forţa mea fizică mă poate ajuta să vă iau cu mine.

- Atunci aşa să fie, James, crezi că vei fi în regulă de unul singur? îl întrebă Samuel cu urme de îndoială.

- Nu-ţi face griji pentru mine omule, îi pierd pe rataţii ăştia şi ne întâlnim în cancelarie, o să fiu mai ceva ca Wesley Snipes în Demolatorul.

- Bine, ai grijă.

Clipe mai târziu un fum gros acoperi în totalitate camionul în care se aflau eroii şi îl învăluie într-un înveliş întunecat care îi făcu aproape nevăzuţi pentru ochii nemţilor din acele maşini. Evident aceasta era magia neagră a vrăjitoarei Katrina Craft care îşi dezlănţui încă o dată puterile misterioase asupra inamicilor ei, însă acea mantie întunecată ce dezvăluia doar o urmă a vehiculului în care se aflau ei nu era totul ce pusese la cale încântătoarea femeie cu părul roşu. Drumul pe care rotile maşinilor îl străbăteau fu învăluit de o formă supranaturală de un lichid vâscos de culoare întunecată, curând această substanţă nemaivăzută începu a clocoti răbufnind cu uşoare bule de aer care explodau fără precedent în jurul soldaţilor germani, aceştia au rămas de-a dreptul înspăimântaţi de primejdia în care se aflau, mai ales din cauză că nu

ştiau la ce să se aştepte din partea acestui fenomen nenatural. Înainte ca acel camion să se piardă complet în spatele unei copertine de umbre, substanţa aceea scufunda rotile maşinilor Volkswagen şi le încleştă cu o pereche de gheare ce se manifestară din acea artă a magiei negre cunoscută de vrăjitoarea Katrina. Între timp, acest mic truc demonstrat le-a dat suficient timp eroilor să părăsească camionul condus de uriaşul James Bishop şi să-i permită acestuia avantajul de care avea nevoie pentru a-i pierde pe nemţi.

Damon o teleportase cu el doar pe cea pe care o iubea, căci precum a recunoscut şi el, era riscant să încerce să ia mai mulţi cu el prin breşele temporare de care se temea tot mai des. Victoria fu cea care îi scosese în zbor din spatele vehiculului în mişcare pe ofiţerul Wolfgang şi pe Samuel Blake. James avea să se descurce singur mai departe şi cu puţin noroc poate că la sfârşitul acestei curse nebuneşti va pierde urma soldaţilor germani şi se va regăsi cu echipa sa.

Erau la doar câţiva paşi de clădirea monumentală ce era recunoscută drept cancelaria Reich-ului, iar cele trei maşini trecură în grabă pe lângă ei fără a-i observă ascunşi în spatele stâlpilor de beton. Planul a mers ca pe roate, reuşiseră să-i păcălească pe nemţi şi ajunseseră în faţa uşii care îi va aduce fata în faţă cu entitatea ce stăpânea corpul lui Hitler.

Cu câteva lovituri puternice forţară acea uşă din lemn masiv şi reuşiră să pătrundă într-un spaţiu întunecat care dintr-un anumit motiv îi trezea Spintecătorului o stare de nelinişte. Era pustiu până acum, iar tot ce-i înconjura era mobilierul vechi şi prăfuit al cancelariei împreună cu o serie de umbre ce păreau a se plimba în jurul lor. Continuau să meargă în aceeaşi direcţie, fără a avea habar încotro se îndreptau sau ce vor găsi, răspunsul îi întâmpinară curând, un perete solid cu uşoare crăpături din care străpungeau lumini roşiatice, de natură demonică.

- Ceva nu este în regulă. constată ofiţerul Wolfgang oprindu-se în faţa acelui zid misterios.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Spintecătorul.

- Simt o altă prezenţă în jurul nostru, ceva diferit, cred că am mai simţit-o şi atunci când v-am întâlnit...

- Păzea! strigă Damon reacţionând prea târziu.

Ceva îi lovi cu brutalitate pe toţi, fu ceva masiv şi puternic căci reuşise să-i izbească prin acel zid crăpat şi se prăbuşiră pe nişte scări dure ce coborau într-un nivel ascuns încărcat cu prezenţe oculte de natură necunoscută.

- Domnule Spintecător mă auzi? se auzi o voce meschină din întuneric.

Samuel însă era cu ochii închişi, pierdut într-o stare halucinantă după acel impact violent ce-i crăpă fruntea şi-l făcu să răbufnească cu o gură de sânge, hemoragie internă cel mai probabil.

- Domnule Spintecător, trebuie să te ridici, mă auzi? Iuhuu! se auzi din nou de această dată mai clar.

Bărbatul strânge din dinţi resimţind încă o dată acele răni suferite şi da să se ridice din acea poziţie compromisă. Încerca să-şi amintească ce s-a întâmplat mai devreme căci totul era în ceaţă, nu putea să desluşească mare lucru în jurul lui, vedea doar întuneric străbătut de lumini roşiatice înfiorătoare. Îşi auzi numele strigat din nou, gândindu-se un pic ştia cine era cel ce îl numea aşa *domnule Spintecător*, însă nu putea fi adevărat, călătoriseră mai bine de cincizeci de ani în trecut.

- Domnule Spintecător, aici sunt! zise creatura dezvăluindu-se sub ochii bărbatului.

- Bellathonis? îl recunoscu el uimit că avusese dreptate.

- Aşa este, eu sunt, ce bine că v-aţi amintit cum mă cheamă, trebuie să însemn ceva pentru măria Ta.

- Cum aş putea să te uit măscăriciule, din cauza ta nu mai ştiu dacă am înnebunit sau aceasta este realitatea, sincer nici nu-mi dau seama ce este mai rău.

- Haideţi domnu Spintecător, doar nu vorbiţi serios...

Samuel îşi îndreptă spatele şi lasă ultimele inele ale coloanei să se aşeze la locul lor pentru a se vindeca, de asemeni şi rana de pe frunte dispăru fără urmă, de parcă nici nu o suferise vreodată. Privi apoi în jur descoperindu-se singur pe acele scări scobite în sol, fără urmă de ceilalţi, singura lui alinare era prezentă clovnului misterios şi fumurile străpunse de lumini demonice.

- Unde-s cei cu care am venit, ce ai făcut cu ei? îl întrebă bărbatul cu o voce fermă.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti domnule Spintecător. mărturisi creatura zâmbind cu dinţii lui ascuţiţi. Când am ajuns eu la tine erai singur.

- Nu am chef de jocuri.

- Nici nu mă joc, pe bune că nu.

- De fapt dacă stau să mă gândesc. începu Samuel realizând că ceva îi stătea pe gânduri. Tu cum ai ajuns aici, în acest an vreau să zic.

- La fel ca şi tine domnule Spintecător, am călătorit în timp.

- Prostii!

- Vorbesc serios, ţi-am spus că voi fi mereu alături de tine, am sărit în portal imediat după tine, poc poc tzop tzop, şi iată-mă, am apărut la fel ca Terminatorul, doar că nu eram dezbrăcat, asta ar fi fost o întâmplare jenantă. răspunse cu un zâmbet prefăcut.

Când Samuel îl privi din nou bufonul iar se ţinea de soţiile lui enervante cu care obişnuia să-i testeze răbdarea bărbatului, era acoperit aproape tot într-o geacă neagră de piele şi cu o pereche de ochelari de soare deloc adecvaţi pentru mediul acesta întunecat, mă întreb dacă mai vedea ceva în jurul lui. Însă ştim cu toţii pe cine încerca să imite cu această prosteală copilărească, pe nimeni altul decât Arnold Schwarzenegger, o palmă zdravănă din partea Spintecătorului îi alungă acea înfăţişare. Măscăriciul îşi pune apoi o uniformă identică cu cea a liderului Adolf Hitler, haină lungă de culoare pământie, cravată, cămaşa albă, reuşi să-i copieze chiar şi mustaţa aceea comică care pe chipul creaturii părea mai banală decât ar fi trebuit.

- *Heil Hitler* Trăiască Hitler! zise el în semn de protest ridicând palma dreaptă la nivelul umărului. Vreau să zic că tipul ăsta e dereglat rău, ia lucrurile prea în serios, nu vorbeşte decât despre război, război, război, mai că aş zice că e nebun...

- Mai nebun ca tine, greu de crezut spiriduş violat.

Bellathonis se aruncă apoi la pământ şi îşi satisfăcu porţia de râs cu această ultimă afirmaţie insensibilă a lui Samuel Blake. Îşi tăvălise atât de tare acea uniformă care vroia să semene cu cea a Fuhrer-ului

încât în cele din urmă a fost nevoit să renunţe la ea.

- Mă prăpădesc de râs domnule Spintecător, zău că da.

Până ca această creatură ce poartă înfăţişarea clovnului să-şi dea seama că vorbea singură, Samuel începu a coborî pe acele trepte înguste în speranţa că porni pe urmele celorlalţi din echipa sa, evident clipele de linişte nu durară prea mult timp căci paşii crăcănaţi ai măscăriciului îl prinseseră din urmă.

- Aşteaptă-mă şi pe mine domnule Spintecător, te poţi pierde pe aici, nu am vrea să se întâmple aşa ceva. susţinu el zâmbind pe sub mustaţa.

- Şi să înţeleg că cu ajutorul tău acest lucru nu este posibil ciudatule?

- Sigur că nu, cunosc acest loc, am mai fost pe aici...

- Mincinosule, pleacă de lângă mine. se răsti bărbatul încercând să-l alunge că pe un câine maidanez de care nu mai scapă.

În timp ce minutele se scurgeau în defavoarea echipei Corbul, iar cei infiltraţi în cancelaria Reich-ului încercau să se regăsească şi Samuel trebuie să îndure vocea enervantă a celui ce-şi spunea Bellathonis, undeva pe străzile Berlinului urmărirea cu maşini în care fusese implicat James Bishop avea să se apropie de un final.

Un drum liber era în faţa să cât vedea cu ochii, trage tare de volanul masiv şi întoarce camionul la nouăzeci de grade ridicând un val de praf în spatele roţilor, şi se opreşte cu faţa spre vehiculele ce se îndreptau cu viteză spre el. Moment în care nemţii apucară să vadă o latură întunecată pe chipul şoferului şi îşi puneau întrebarea ce naiba face negrul ăsta ţăcănit cu mănuşi de piele. Ei bine James Bishop avea să le testeze bărbăţia într-o cursă nebună ce se denumea *Fricosul*. Poate aţi auzit de această doză de adrenalină nebună sau poate aţi văzut-o vreodată că scena într-un film de acţiune. Pentru cei ce nu sunteţi familiarizaţi cu acest tip de demonstrare a bărbăţiei şi de măsurare a nu numai puterii de sub capotă dar şi a mărimii de scula masculină, daţi-mi voie să vă trec prin lecţia de bază a acestui sport extrem. Se procedează în felul următor: două maşini la o distanţă considerabilă una de cealaltă vor porni motoarele simultan şi se vor deplasa una spre cealaltă, pe

măsură ce acul kilometrajului sare de limita normală creşte în acelaşi timp şi şansele să te loveşti cu adversarul tău, în concluzie primul care se fereşte din calea impactului, pierde.

Nemţii din interiorul celor trei vehicule văzură moartea cu ochii în momentul când demonul Horace îşi făcu apariţia în cabina acelui camion masiv şi începu să se clatine când transformarea îl dezvălui pe cel cu pielea întunecată. O pereche de ochi şi dinţi albi se mai vedeau acum în spatele volanului, totul fu învăluit de fumul cenuşiu ce răbufnise din demonul ce înlocui prezenta muritorului James Bishop, le simţea frică celor din faţa lui, şi se hrănea cu ea. Lovi de câteva ori parbrizul căci devenise prăfuit după aceasta goană şi nu mai putea vedea clar drumul, apoi calca ambreiajul şi porni în trombă spre acele maşini ce veneau cu viteză spre el. Acesta era momentul adevărului, care va fi fricosul ce va evita impactul mortal, vorbim de reguli noi acum, căci în această cursă erau puse la bătaie nu două ci paisprezece vieţi, şi poate că nu avem în faţa noastră cele mai rapide maşini, însă unul dintre concurenţi conduce un camion de mare tonaj ceea ce face acest eveniment şi mai palpitant.

Timpul se scurge foarte lent din perspectiva şoferilor, adrenalina le invadează venele iar inimile lor încep a accelera într-un ritm primejdios, coliziunea este doar la câteva sutimi de secundă să nu mai poată fi evitată. Deodată primul soldat german trage tare de volan pentru a devia traiectoria, prea târziu. Bară frontală a Volkswagen-ului şterge botul camionului iar maşina se izbeşte într-un zid de beton al cărui impact a fost mortal pentru cei dinăuntru. Vehiculul condus de Horace rămâne în cursă şi câteva fracţiuni de secundă mai târziu se ciocneşte de una dintre maşinile rămase şi apoi de cealaltă. Nu mai este nevoie să spunem care au fost urmările unui asemenea accident de proporţii catastrofale. Ambele vehicule ale nemţilor au fost presate şi strivite de parcă tocmai au fost scoase dintr-un cimitir de maşini, nici un supravieţuitor nu a scăpat cu viaţa. În schimb camionul a rămas într-o singură bucată, deşi arăta într-o stare groaznică şi cel mai probabil nu va mai fi condus niciodată oricâte reparaţii ar fi făcute la el. Minute mai târziu portiera cabinei se deschide larg, şi picioarele lui James Bishop se

văd atingând solul, dar poate că dacă demonul Horace nu intra în scena în această situaţie limita, bărbatul nu ar fi supravieţuit nici el.

- Asta numesc eu şaizeci de secunde de adrenalină pură puiule. îşi spuse el plin de bucurie.

Samuel Blake a continuat să coboare tot mai adânc înspre adâncurile întunecate ale acestei cancelarii însoţit de entitatea misterioasă ce-şi spune Bellathonis. Creatura era tăcută, ceva ieşit din comun pentru acest măscărici a cărui voce cu greu o puteai ignora, îl urmărea pe bărbat ca un căţeluş cuminte scos la plimbare, parcă îl vedeam adulmecând mirosuri cu nasul lui de clovn şi ridicând piciorul în anumite locuri pentru a-şi marca teritoriul ca un adevărat mascul. O uşă îl întâlneşte pe Spintecătorul obosit, una a căror marcaje şi inscripţii îi erau total nefamiliare, probabil că dacă frumoasă Katrina era cu el în acest moment, i-ar fi putut spune ce semnifică acele litere nemaivăzute şi nu ar mai dura o veşnicie până îşi va da seama de unul singur, sigur aveau legătură cu istoria ocultă.

- La naiba, afurisită să fie ziua asta blestemată... înjura bărbatul aruncându-şi bocancul cu furie în structura ce-l împiedica să treacă.

- Uşurel domnule Spintecător, Bellathonis este aici să te ajute. interveni creatura scoţând limba în colţul gurii.

- Şi mă rog, ce crezi că poţi face tu, o să-i cânţi uşii până o să se sature de vocea ta enervantă şi se va deschide? întrebă el cu răutate.

- Eşti hilar domnule, dar nu. răspunse măscăriciul serios urmărind cu privirea acele inscripţii. Ai uitat că de acolo de unde provin eu, magia este ceva des întâlnită.

- Vrei să spui vrăjitoria. îl corectă Samuel.

Bellathonis atinge cu degetele sale lungi şi ascuţite câteva dintre acele însemne ciudate fără ca nimic să se întâmple, moment în care bănuielile Spintecătorului se confirmară, micuţul demon habar nu avea ce făcea. Apoi inexplicabilul se întâmplă chiar în faţa ochilor săi neîncrezători, inscripţiile care le atinsese creatura se aprinseră într-o nuanţă roşiatică sclipitoare, apoi măscăriciul îşi folosi ambele mâini pentru a trage fiecare dintre acele simboluri spre centrul uşii formând unul diferit cu ajutorul lor.

- Vezi domnule Spintecător, ţi-am mai spus eu că eşti norocos să mă ai prin preajmă...

- Ascultă-mă afurisitule...

Până ca bărbatul să se întoarcă, Bellathonis dispăru fără urmă, lăsându-l singur pe acele trepte în faţa unei uşi care radia puternic cu lumina, dinspre acel simbol din centru. Nici nu îşi dădu seama când se petrecu dispariţia misterioasă a creaturii, însă începuse să obişnuiască cu acest lucru, nu era prima oară când se risipea în negură. Samuel nu înţelegea ce a fost în capul lui când a avut încredere în această fiinţă înfiorătoare, nu l-a ajutat cu nimic în această situaţie, uşă încă era închisă. Apoi contrazicându-i constatarea, structura se zguduie ca şi cum pământul s-ar cutremura sub ea şi se deschide răbufnind cu pulberi de praf nederanjaţi de ani de zile.

Spintecătorul păşeşte într-o altă încăpere lăsând-o pe acesta inexistentă, adică realmente vorbim de faptul că nu ar fi existat niciodată, bărbatul s-a întors la un moment dat pentru a privi în urmă şi fu surprins să vadă doar un perete de beton fără urmă de altceva. Imediat după aceea cineva se ciocni de el apărând de după colţ.

- Samuel! zise Katrina deja cu lamele săbiilor la gâtul lui.

- Şi eu mă bucur să te văd. răspunse el înlăturându-i armele tăioase cu grijă.

- Credeam că te-am pierdut, ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă vrăjitoarea cu părul de foc.

- Să zicem doar că am avut o întâlnire neaşteptată cu o veche cunoştinţă...

- Veche cunoştinţă! se miră ea. Despre cine e vorba?

- Nu are importanţă. Dar cu voi ce s-a întâmplat, ultimul lucru care mi-l amintesc este că ceva ne-a izbit printr-un zid de beton...

- Aşa este bătrâne, şi când ne-am ridicat ne-am uitat în jurul nostru, şi tu nu mai erai. constată Damon Morris privindu-l suspicios.

- Şi ce vrei să spui cu asta puştiule?

- Vreau să spun că aceste dispariţii ale tale, devin ciudate rău.

- Uite ce e...

- Încetaţi! se răsti vrăjitoare. Iar începeţi, pe bune sunteţi ca doi

copii care se ceartă pe jucării.

- Jucăriile mele sunt mai mari. îi şopti tânărul băiat după câteva clipe.

- Samuel, nici nu ai idee cu ce ne-am confruntat mai devreme. susţinu vampiroaică Victoria apropiindu-se de el.

- Daţi-mi voie să-mi cer scuze pentru întrerupere domnilor, însă am impresia că îşi va face o idee. mărturisi ofiţerul Wolfgang apucând mânerul carabinei cu două ţevi.

Temerile Necromanului se adeveriră mai devreme decât se aşteptase, cei patru se confruntară cu o adevărată ciudăţenie înainte să se ciocnească de Samuel, puteţi să-i numiţi mercenari sau soldaţi ai Fuhrer-ului, însă mai degrabă arătau ca nişte monştri ale căror creator sfidase legea umanităţii. Dinspre întuneric îşi făcură apariţia, erau armele experimentale la care lucrase societatea Thule pentru a-i oferi Fuhrer-ului forţa de care avea nevoie pentru a pune stăpânire pe această lume, iar acum venise timpul să apeleze la serviciile acestora pentru a-i opri pe cei ce se infiltraseră în cancelaria lui.

Erau nişte fiinţe ce cu greu puteau fi descrise ori explicate pentru unul ce nu le putea vedea cu proprii ochi, jumătate om şi jumătate maşinărie, erau create din mai multe părţi de trup, probabil din miile de prizonieri de război ale lui Hitler ce au corespuns cerinţelor acestui experiment. Îmbinând trupuri într-un mod neortodox, cusături groteşti ascunse pe pielea goală şi lucioasă, având mai multe mâini şi mai multe picioare,dar poate cel mai neobişnuit lucru putea fi numit arma cu care erau dotaţi să-şi ucidă victimele, un disc zimţat din metal dur sudat sub abdomen, de fapt acesta era şi ceea ce ţinea trupurile unite. Ce ai făcut Adolf Hitler? Te-ai jucat cu darul de a da viaţă şi ai combinat magia cu ştiinţa dând naştere celui mai mare păcat pe care omenirea l-a cunoscut.

- Cine naiba sunt ăştia? se întrebă Samuel privindu-i cu regret.

- Nu cine. îi răspunse vampiroaică retrăgându-se în umbre. Întrebarea care vrei să ţi-o pui este *ce*.

Victoria se strecurase printre umbre şi apăru chiar în spatele unuia dintre acei trimişi ai lui Hitler. Îi apucare capul cu brutalitate şi i-l suci violent până se auzi o pocnitură ce îţi făcea pielea de găină. Aşa

ceva ar fi trebuit să omoare pe oricine însă aceste fiinţe nu erau tocmai vii, erau o manifestare supranaturală a forţei de care depindea Führer-ul după alianţa să cu societatea Thule, iar aceşti *secerători cu disc* dacă vreţi să-i numim, erau dovada lui.

Până să urmărească întreaga lupta dintre acea creatură şi vampiroaică Victoria Hayes a cărei forţă supranaturală nu s-a dovedit îndeajuns, Spintecătorul se trezeşte încolţit la perete de unul dintre aceşti secerători. Bărbatul da să facă câţiva paşi în retragere când spatele lui întâlneşte zidul solid, atunci îl cuprinse un sentiment uşor de teamă. Nu era ceva prea obişnuit pentru Samuel Blake, însă doar prin simplul fapt că aceste apariţii erau opera unei entităţi atât de puternice cum s-a dovedit a fi Hitler în cei aproape şase ani de război, îl îngrijora.

Braţele secerătorului da să-l apuce cu furie şi bărbatul se împotriveşte, forţa fizică a creaturii era clar inumană căci cu greu îi putea face faţă şi simţea din toţi muşchii cum va ceda în curând. Discul dinspre trunchi se apropie de abdomenul Spintecătorului şi începe a se învârti la un utilaj forestier, momentele de panică ale bărbatului se transformară în următoarele clipe în urlete de durere când carnea lui fu ciopârtita de zimţii metalici. Sângele îi explodase din corp iar subconştientul său îi trimetea semnale de alarmă, poate că nu va muri după această experienţă căci trecuse el prin altele mai urâte, însă tortura la care era supus era prea dureroasă chiar şi pentru el. Nici Damon ori Katrina nu se descurcau mai bine cu creaţiile înspăimântătoare ale nemţilor, iar ofiţerul Wolfgang tocmai îşi terminase ultimele cartuşe care foloseau carabinei sale.

Descoperind un moment de slăbiciune din partea secerătorului, Samuel apuca baioneta militară de la picior şi-l decapitează pe acest monstru fără viaţă. Rătăceşte apoi câteva secunde ca o găină fără cap ciocnindu-se brutal de pereţii din jur, apoi caută cu palmele să-l găsească pe bărbatul care îndrăzni să-l înfrunte. Rănile din zona abdomenului începură să se vindece uşor, moment în care ezitarea nemuritorului se sfârşi, se năpusti violent spre acel monstru îngrozitor şi îl despica pe din două.

- Eu sunt singurul spintecător de pe aici ciudatule. susţinu el

aplicându-i lovitura de graţie.

Retrăgându-se apoi într-o fundătură întunecată, mai rămân patru secerători în viaţă care stau în faţa lor, fără muniţie şi fără un element surpriză, doar perechi de arme tăioase că săbii şi cuţite, aveau să devină o misiune grea pentru cei cinci eroi, când...

- Pregătiţi-vă pentru întăriri domnilor! spuse ofiţerul Wolfgang relaxat.

Deodată zidul din spatele secerătorilor cu disc fu spulberat de un vehicul pe patru roţi şi îngropa creaturile sub un morman de beton. Dinăuntru ţâşneşte uriaşul James Bishop care se simţea mai pregătit ca niciodată pentru o bătălie cu germanul nesuferit cu numele de Hitler.

- Ce a durat atât James? îl întrebă Samuel uimit de intrarea care şi-a făcut-o.

- Nu puteam să pornesc maşina, îţi aduci aminte de mai devreme? răspunse el cu mândrie.

- Deci se pare că până la urma aveai dreptate. îi şopti încântătoare Katrina cu un zâmbet seducător. Te poţi descurca şi singur când vine vorba de maşini. adăugă ea urmându-i pe ceilalţi.

După câteva minute călătoria lor avea să se apropie de sfârşit când intrară într-o cameră rotundă în jurul căreia se ridicau munţi de foc. Deja cred că părăsiseră subsolurile cancelariei şi se aflau într-un loc cu totul diferit de cel al lumii umane, căci după toate ce văzuseră până acum, nu mai aveau nici cea mai mică îndoială că ocultul pusese stăpânire pe mintea Fuhrer-ului. Vorbind de lup, iată-l cum îi întâmpina pe musafirii săi, stând mândru în mijlocul acelei încăperi neobişnuite, în uniforma lui clasică şi cu mâinile împreunate la spate.

- Poftiţi, poftiţi, bine aţi venit domnilor! le ura Hitler fără a vorbi nemţeasca aia pocita.

- Tu! descoperi ofiţerul Wolfgang.

- În primul rând vreau să-mi cer scuze pentru primirea nepoliticoasă de mai devreme, însă trebuie să recunosc că eraţi la un pas să-mi stricaţi planurile. susţinu el cu un zâmbet nenorocit ce-i ridică mustaţa aia blestemată.

- Ştim ce eşti! mărturisi Samuel încercând a se apropia de el.

- Cred că este suficient domnule. îl opri Führer-ul precaut.

- Suntem aici să te oprim...

- Dar tot nu înţelegeţi. îi întrerupe acesta. Aţi ajuns prea târziu pentru a mai opri inevitabilul domnilor, totul a fost o diversiune, războiul, evreii, atacurile asupra voastră, au fost menite doar să vă încetinească pentru că adevăratul meu scop să se împlinească.

Apoi Adolf Hitler se îndreaptă spre o masă din spatele său şi ridica ceva în ambele palme de mărimea unei mingi, doar că era de formă cubică. Pe loc ochii tuturor fură uimiţi de splendoarea acelui obiect despre care îndrăzneau doar să bănuiască ce putea fi, Cutia Pandorei.

- Dă-ne-o! se răsti Spintecătorul făcând un pas spre el.

- Uşurel domnule, după cum v-am spus, aţi ajuns atât de târziu încât acest obiect nu v-ar mai fi de nici un folos. Uitaţi ceea ce credeţi că este de fapt, nu vă va folosi la nimic din moment ce nu aveţi habar de adevăratul lui scop?

- Ştim că este o închisoare! consimţi vrăjitoare Katrina atrăgând atenţia lui Hitler.

- Mare dreptate aveţi doamna. răspunse el încântat. Şi ce anume credeţi că este înăuntrul acestui artefact?

- Nimic bun. interveni Damon.

- Nu cu tine vorbesc tinere, ai face bine să-ţi ţii gura, apropo să ştii că tatăl tău are planuri mari cu tine. dezvălui Führer-ul scoţând câteva râsete înfiorătoare.

- Sunt de părere că este ceva rău acolo, de fapt mai multe râuri, şi în acelaşi mod cum au fost întemniţate acolo pe rând, la fel vor fi şi eliberate. zise vrăjitoarea speriată de prezenţa acestei entităţi.

- Aveţi dreptate doamnă, singurul lucru despre care vă înşelaţi este că pe lângă toate acestea, Cutia Pandorei poate deveni un portal către lumi despre care nici nu vă imaginaţi.

- Destul Adolf! interveni mânios ofiţerul Wolfgang.

- Karl Wolfgang Gunter, ai fost foarte amabil că te-ai decis să vii să fii martor la dezastrul care fără ajutorul tău nu ar fi fost posibil. De îndată ce voi elibera o nouă civilizaţie pe acest tărâm pe care îl ştiţi,

haosul va cuprinde această lume iar rasa umană va rămâne doar o amintire neplăcută.

- Nu am pierit încă, nu s-a terminat...

- Dar crede-mă domnule, că s-a terminat...

- Katrina, acum! răcni Spintecătorul.

Îndată femeia apuca mânerul metalic al unui pumnal ascuns în hainele ei mulate şi-l aruncă cu precizie direct în fruntea Fuhrer-ului. Bărbatul se prăbuşeşte încet la podea scăpând din degete obiectul metalic, sângele i se scurge pe chip în timp ce o baltă îi îneacă fata binecunoscută.

- S-a terminat? întrebă ea.

Samuel se apropie de cadavrul lui Hitler pentru a pune mâna pe artefactul negru cu inscripţii nemaivăzute, era prima oară când au avut ocazia să-l vadă cu proprii lor ochi, mult prea vânata Cutia Pandorei, dar având în vedere că atunci când au ajuns aici după ce au călătorit în timp, au descoperit urme a acelor infectaţi asemănători cu cei ce-i lăsaseră acasă, înseamnă că cutia a fost deja deschisă, atunci despre ce bolborosea Führer-ul că cu ajutorul ei poate deschide portalul ce va condamna lumea?

- Samuel stai! strigă Necromanul având impresia că ceva se va întâmpla.

- Ce este? E mort e în regulă...

Dar oare era mort? Sau oare a fost vreodată în viaţă, sau acest personaj ce a marcat istoria a apărut în lumea umană doar pentru a o pregăti pentru dezastrul ce va urma, şi s-a infiltrat ca un oarecare într-o societate pe care mult mai târziu avea să-l cunoască cu adevărat?

Trupul neînsufleţit al lui Adolf Hitler se ridică ajutat de braţele sale, în acel moment Spintecătorul se opri şi-l privi uimit cum îşi manifesta adevărata formă, şi trebuie să spunem că nu era deloc o privelişte plăcută. Ofiţerul Wolfgang avusese dreptate, Hitler nu mai era om, poate că nu a fost niciodată. Chiar sub ochii lor şocaţi, trupul acestei entităţi crescu considerabil rupându-şi hainele care-l acopereau şi dezvălui o formă supranaturală a unei figuri ce a stat prea mult ascunsă.

Fiinţă era uriaşă, atingea aproape trei metri înălţime şi solidă mai

ceva că demonul Horace. Chipul i se schimbase complet, nu îl mai puteai asemăna cu liderul german ce purta numele de Adolf Hitler, nu mai era el, ci o dovadă vie a existenţei de forţă ocultă şi de puterea acesteia.

- Priviţi-mi adevărata înfăţişare domnilor şi îngenuncheaţi în faţa stăpânului vostru! le porunci creatura cu o voce supranaturală.

Pământul de sub picioarele lor crapă răbufnind din adâncuri un vulcan de flăcări, era prea târziu să fugă de confruntarea cu această creatură întunecată, singura lor speranţă era să pună mâna pe Cutia Pandorei şi cu ajutorul ei să scape din această situaţie primejdioasă.

- Am spus să îngenuncheaţi! se răsti Hitler aruncându-şi pumnul în solul din faţa lor.

- Astăzi nu!

Seducătoarea Katrina Craft nu avea să-i dea satisfacţie demonului înflăcărat, nu era primul care le ceruse să se predea şi poate că nu va fi nici ultimul, însă dacă aveau să piară acum şi aici, nu o vor face fără luptă. Vrăjitoarea alerga sprintenă printre valurile de foc şi se feri de loviturile eşuate ale monstrului uriaş, era lent şi nesăbuit, asemeni majoritatea demonilor uriaşi care credeau că puteau rezolva orice confruntare folosind forţa fizică, fără supărare Horace. Înfige unul dintre pumnale în palma uriaşului însă acesta nu schiţă nici un gest, continua să alerge în jurul lui şi aruncă un alt pumnal în zona gâtului, sub bărbie, nici măcar sânge nu curgea.

- Asta e tot ce poţi? o întrebă Hitler subestimând-o în totalitate.

Deodată pumnalele explodează puternic eliberând o pulbere de fum precedată de o scânteie luminoasă care îl orbi pe demon pentru câteva clipe.

- Crezi că eşti singurul care e în stare de diversiuni? mărturisi seducătoare Katrina dezvăluindu-i adevăratul aş din mânecă.

În spatele lui Hitler apăruse tânărul Damon Morris, care probabil nu ar fi trecut aşa de uşor prin raza vizuală a demonului fără vrăjitoriile femeii. Băiatul sare în ceafă uriaşului şi cu ajutorul sabiei sale îl doboară la pământ încă o dată.

Nu era gata însă, nu putea ucide acest demon înfiorător atât de uşor.

Creatura îl azvârli pe Damon de pe spatele lui, după aceea se ridică şi apucă Cutia Pandorei în palmele acelea oribile, apoi o roteşte într-un sens pe care doar el îl ştia şi reuşeşte să o deschidă fără a putea fi oprit de tentativele de atac ale eroilor noştri.

Samuel găseşte însă ceva în spatele lor, nu avea nici cea mai mică idee cum apăruse acolo însă prea puţin îi pasă în acest moment, îşi făcu loc printre ceilalţi colegi ai săi ţinând pe umăr un lansator de rachete masiv specific celui de-Al Doilea Război Mondial.

- Ai cea mai mică idee cum să foloseşti aia domnule Samuel? îl întrebă Necromanul ce se considerase întotdeauna mai mult un om de ştiinţă decât un soldat.

- Cred că vom afla în curând. răspunse bărbatul bâjbâind după trăgaci.

- Stai! îl opri Katrina. Ce se va întâmpla cu Cutia Pandorei dacă tragi?

- Nu-mi pasă, o distrug odată cu demonul ăsta...

Şi imediat după aceea racheta ţâşneşte din lansatorul de pe umărul Spintecătorului şi demonul este copleşit de o explozie puternică care fărâmă pământul de sub picioarele lui. Hitler se agaţă de margine cu o mână, ţinând în cealaltă artefactul de care echipa Corbul avea atât de mare nevoie.

- Dacă eu mă duc, iau asta cu mine domnilor. consimţi monstrul zâmbind meschin.

Însă apucase deja să o deschidă, raul fu eliberat, Hitler a avut dreptate au venit prea târziu. Toată această aventură, toată această bătălie din 1945 în care au călătorit cu bună ştire a fost zadarnică, doar dacă nu trebuia să se termine aici, poate că răspunsurile de care aveau nevoie trebuiau căutate mai adânc.

Dinspre gaură în care atârna demonul, pământul se crapă peste tot în jur, în clipele următoare întregul sol avea să se năruie sub picioarele lor şi vor cădea împreună într-un abis întunecat din care răbufnea lava vulcanilor. Nu aveau pe unde scăpa, totul în jurul lor se afişa doar ca un infern scos din filmele de groază, erau condamnaţi să moară aici. Dar era ceva ce spusese James Murdock, ceva ce îi atrăsese

atenţia Katrinei.

- Staţi puţin! se trezi ea zicând.

- Ce este? întrebă Samuel.

- Murdock a spus că ori de câte ori Cutia Pandorei a fost deschisă, o parte a realităţii a fost furată odată cu ea, şi că ea poate folosi şi ca un portal între perioadele când a mai fost deschisă.

- Aşa şi ce vrei să spui cu asta? o întrebă el încă nereuşind să-şi dea seama ce insinuează.

- Spune că dacă punem mâna pe Cutia Pandorei putem călători din nou în timp. interveni Victoria Hayes punând detaliile cap la cap.

- Chiar crezi că va merge? Nici măcar nu ştim cum să o folosim...

- Cred că am eu o idee. mărturisi ofiţerul Wolfgang cu tărie. Însă pentru a deschide acel portal despre care vorbiţi, trebuie ucis cel care a deschis Cutia Pandorei.

Atenţia lor fu îndreptată apoi către Adolf Hitler care atârna acolo cu un zâmbet în colţul gurii, de ce naiba nu-şi dădea drumul odată şi îi scuteau de deranj, ştia el de ce, vroia să se răzbune pe Karl Wolfgang.

- Dacă avem de gând să facem ceva, ar fi bine să ne grăbim. susţinu vrăjitoarea simţind pământul cum se fărâmă sub picioare.

- Bine o voi face eu. zise Spintecătorul.

- Nu domnule Samuel. interveni Necromanul. Mi-ai spus că eu sunt cel care îl omoară pe Adolf Hitler.

- Aşa este, cel puţin aşa am fost informat.

- Atunci intervenţia voastră asupra realităţii v-ar putea schimba drastic viitorul, vreau să zic că dacă nu sunt eu cel care îl ucide, organizaţia despre care mi-ai povestit ar putea să nu mai existe, şi totodată cu ea nici lumea pe care o ştiţi.

- Eşti sigur că vrei să faci asta? Cum vei supravieţui...

- Nici nu plănuiesc să o fac domnule Samuel. răspunse el melancolic renunţând la masca aceea ce-i acoperea chipul deformat.

- Nu trebuie neapărat să fie aşa Necromanule, poate putem găsi o altă soluţie...

- Nu avem timp pentru asta domnule Samuel, şi tu ştii asta. În

plus ce voi face mai departe după ce se va termina asta, mă voi retrage la ţară şi voi întemeia o familie, cu acest chip, după ce am pierdut ultima fărâmă a umanităţii pe care o mai aveam?

- Karl...nu este chiar aşa...

- Este în regulă doamnă Katrina, vreau să fac asta, trebuie să o fac. Poate că în acest fel măcar o parte din râul pe care l-am făcut, va fi iertat.

- Rămâi cu bine prietene, nu vom uita ceea ce ai făcut aici. spuse Spintecătorul simţind un regret uriaş că este martor la sinuciderea primului membru DCO.

- Asta e tot ce îmi doresc domnule Samuel. răspunse cu mândrie.

Apoi după ce îşi luă rămas bun de la prietenii pe care nu apucase să-i cunoască atât de bine precum şi-ar fi dorit, ofiţerul Wolfgang face sacrificiul suprem şi se aruncă în lavă trăgându-l după el pe demonul Hitler. Clipe mai târziu vorbele lui John Murdock se adeveriră şi deşi echipă ce aproape fu înghiţită de flăcări au avut urme de îndoieli, acum că un portal luminos le apăru în cale izbucnind chiar de deasupra găurii în care căzură cei doi, aveau iarăşi speranţă.

- Ce facem, să ne aruncăm înăuntru? întrebă Katrina îngrijorată de acest fenomen asemănător cu cel din arhivele sediului DCO.

- Ce altceva putem face, totul se năruie în jurul nostru. răspunse James privind ultimele bucăţi de pământ cum sunt înghiţite de lavă.

- Dar unde ne va duce oare? zise vampiroaică Victoria.

- Oriunde este mai bine decât aici. susţinu tânărul Damon Morris.

CAPITOLUL 9

DESTINAŢIE NECUNOSCUTĂ

O duminică însorită răsare dinspre miazăzi cu promisiuni şi amintiri recente printre care se strecoară şi câteva urme de răni proaspete. Primele raze ale soarelui voios îi mângâie chipul splendid al Katrinei cu atingeri calde şi suave, prima briză a vântului se joacă tandru în părul ei mătăsos de culoare roşcat. Puţine dimineţi şi le amintea că fiind atât de speciale ca aceasta, poate era şi din cauza amintirii vii ce era păstrată în subconştientul ei din cauza evenimentelor recente.

Tocmai se întorsese dintr-un iad pe care au învăţat să-l numească după adevăratul nume dat de creatorul lui, Olimp. O lume subacvatică plină de mistere ascunse şi o democraţie puternică care l-a numit pe Prometeu stăpânul lor. Încălcase toate simţurile morale ale omenirii atunci când a ales să dea naştere unui loc atât de imposibil, ca un oraş specific anilor `70, sub adâncurile oceanului Atlantic, însă spre surprinderea unora speculanţi, rând pe rând au început să apară oameni din diferite colţuri ale lumii, care au ales să trăiască în acel loc. Erau familii sau indivizi care cunoscuseră abandonul de societate şi depresia la cel mai înalt nivel, oameni care şi-au pierdut casele şi pe cei dragi, oameni ai străzii la care societatea şi-a întors spatele cu neruşinare, oameni ca noi care şi-au pierdut speranţa că pot face ceva să îndrepte răul care le-a fost făcut. Olimpul le-a devenit locuinţa de atunci, şi tot atunci au renunţat să îşi mai amintească de nelegiuirile ce se petreceau afară, şi au ales fiecare pentru sine însuşi dacă acest oraş clădit prin ştiinţa şi alchimie, poate fi potrivit pentru o viaţă nouă. Însă nebunia i-a mistuit în acele decenii petrecute aici, au încetat să mai îmbătrânească într-un ritm normal, au încetat să mai gândească că persoanele ce au fost cândva. Să fi fost de vină presiunea apei care şi-a spus cuvântul asupra organismelor nepregătite să facă faţă unui astfel de experiment primejdios, sau poate a fost de vină puterea alchimiei care a manipulat fără intenţie conştientul fundamental al creierului uman. Cert este că oamenii din Olimp, începuseră să se poarte ciudat, ba mai mult decât

ciudat, erau de-a dreptul nebuni, horrorul pentru ei devenise doar o modalitate de amuzament, le plăcea să se costumeze în stilul petrecerilor tematice ale anilor `70, făceau contrabandă tot mai des pentru a aduce în oraş lucruri ilegale chiar şi deasupra, precum arme, droguri, alcool în cantitate exagerată, însă toate acestea nu păreau delicte atât de grave cât să se ajungă la prăbuşirea unui asemenea imperiu precum a fost şi Roma antică, dar atunci când crimă a devenit un lucru adorat de către public, vânătoarea aştepta după colţ în inimile nerăbdătoare ale fiecăruia, căci precum a spus marele scriitor american Ernest Hemingway, *Nu există nici o vânătoare că vânătoarea de oameni, iar cei ce au vânat oameni înarmaţi vreme îndelungată şi le-a plăcut, n-au mai vrut nimic altceva după ceea*.

Însă totul nu mai era acum decât o amintire proaspătă în ochii Katrinei, una care încă îi bântuia gândurile îndoielnice cu privire la măsurile drastice pe care le-au luat în timpul petrecut în acest oraş al Olimpului. Şi poate că nu ar fi aflat niciodată de existenţa acestui loc misterios, dacă creatorul lui nu ar fi săpat mai adânc decât ar fi trebuit. Alexander Gray cunoscut şi sub pseudonimul Prometeu, a întâlnit în adâncuri o forţă care îl depăşea, pe el şi orice muritor de acolo, Cele Şapte Sigilii. Orbit de propriul său ţel, acela de a-şi readuce la viaţa familia pierdută în Războiul Civil în 1862, atunci când epidemia ciumei a mistuit oraşe întregi şi mii au pierit, bărbatul încearcă să descopere secretele portalurilor şi fără să realizeze răul care era pe cale să-l dezlănţuie, le deschide. 2010 a fost anul catastrofei în care Cei Patru Călăreţi ai Apocalipsei au chemaţi odată cu încălcarea legilor prevăzute de Cele Şapte Sigilii, iar distrugerea lor a început acolo, în societatea subacvatică numită Olimp.

Echipa Corbul, formată atunci dintr-un lider nepotrivit, Samuel Blake, care urmărit de viziunile unui loc întunecat, a fost trimis prea devreme într-un asemenea coşmar. Însăşi ea, vrăjitoarea Katrina Craft, a cărei frumuseţe continua să-l amăgească pe Spintecător, vampiroaică lipsită de emoţii pe nume Victoria Hayes, care le-a dat impresia nu doar o singură dată că este pregătită să abandoneze viaţa veşnică, şi James Bishop, un om ce devenise înspăimântat de faptul că nu mai poate

controla demonul ce sălăşluieşte în el. Maiorul John Murdock i-a pus la curent cu evenimentele recente petrecute în diferite colţuri ale globului, unde manifestările Celor Şapte Sigilii deja apăruseră într-un ritm alarmant, conform puţinelor date pe care le deţineau până la acel moment, DCO-ul a constatat că totul a pornit dintr-un loc despre care mereu s-a speculat că se întâmplă foarte des fenomene paranormale, Triunghiul Bermudelor.

Aşa că s-au dus acolo, şi şi-au făcut treaba, singurul lucru la care se pricepeau într-o lume atât de imperfectă obsedată de normalitate şi siguranţă, ce ar fi că întreaga populaţie să afle de această lume paralelă a supranaturalului, demoni, vampiri sau vrăjitoare, erau doar câteva dintre prezentele universului întunecat de care numai cei pregătiţi ştiau că există.

Doar că atunci când au încheiat misiunea, iar acel Samuel Blake nepregătit a trebuit să-şi confrunte vechiul prieten pe care îl ştia mort, neprevăzutul s-a petrecut, Spintecătorul nu s-a mai întors cu ei. Echipa Corbul a fost pescuita dintr-un ocean secat ce suferise numeroase efecte inexplicabile care la momentul respectiv s-a considerat a fi din cauza Celor Şapte Sigilii, însă problema era că unul dintre ei nu a mai apucat să scape.

Katrina fusese cea care îl căutase fără încetare în solul uscat şi fărâmicios care trebuia să fie fundul oceanului Atlantic, îşi privi palmele în timp ce soarele ardea tot mai puternic pe chipul ei limpede şi încă descoperi urme de pământ sub unghiile lungi. Murdock o convinsese cu greu să renunţe în această tentativă disperată de a-l găsi pe Samuel, căci din ceea ce spunea maiorul, bărbatul nu mai apărea pe radar, nicăieri.

- Katrina! auzi ea o voce masculină şi refuza să deschidă ochii ori a se întoarce.

Câţiva paşi înceţi păreau a se apropia de ea, aveau un ritm greoi de parcă o greutate îi apăsa nu numai din punct de vedere fizic.

- Katrina pot să mă apropii? întrebă John Murdock conştient de cât de supărată o făcuse.

- Depinde cât de mult îţi preţuieşti viaţa maiorule. răspunse ea privind razele puternice ale soarelui ce-i făcea ochii să sclipească că

două pietre de smarald.

- Nu cred că ameninţările sunt necesare într-o asemenea situaţie, draga mea.

Brusc vrăjitoarea se întoarce cu un chip furios spre maiorul cărunt şi-l priveşte cu un dezgust, ce-l făcea să se simtă vinovat. Însă privirea aceea urâtă nu era totul ce îi aruncă bărbatului, nu îşi putea controla atât de bine puterile având în vedere furia care zăcea neexploatata în ea, şi până să-şi dea seama, o vrajă îl prinde pe John Murdock într-un moment de slăbiciune.

- Katrina... şopti el.

Simţea cum respiraţia i se opreşte forţat, de parcă cineva era în faţa lui şi îl strângea de gât cu toată puterea, curând se simţi înlănţuit, călcâiele i se ridicară de la sol, braţele zăceau fără vlagă pe lângă corp, iar oxigenul înceta a-i mai străbate trupul.

- Katrina încetează... murmură el simţind viaţa cum îl părăsea.

Însă fără să realizeze ceea ce se întâmplă în jurul ei, femeia nu ceda rugăminţii lui Murdock, părul îi era suflat cu putere de vântul ce se înteţise iar ochii ei fură cuprinşi de o văpaie de flăcări, avea să scurgă şi ultima picătură de viaţă din maiorul ce îi dezamăgi aşteptările.

- Ka...

Acest ultim strigat fu şi cel care îl eliberă din acea vrajă puternică ce îl va fi ucis în următoarele secunde, însă nu a fost din cauza milei sau a rugăminţii acestuia, fu lăsat să se prăbuşească la sol în momentul când Victoria apăru dinspre un loc întunecat şi o trezi la realitate. Maiorul Murdock căzu în genunchi, adrenalina curgea prin venele lui bătrâne, iar suflul îi era tot mai greu, abia îşi putu reveni după o asemenea experienţă cu o vrăjitoare.

- Katrina mai aveai puţin şi-l omorai. mărturisi vampiroaică cuprinzând-o în braţele ei.

- Foarte bine!

- Ce-ai spus? întrebă ea sperând că nu a auzit bine.

- Am spus foarte bine, merită să moară pentru ceea ce a făcut. susţinu femeia cu fermitate şi mânie.

- Despre ce vorbeşti?

- Nu poţi să-mi spui că nu vezi Victoria, tu de la care am cele mai mari pretenţii, experienţa ta de viaţă nu poate fi comparată cu a nici unuia, nu poţi să-mi spui că nu observi manipularea constantă sub care suntem puşi ori de câte ori ajungem între pereţii DCO-ului.

- Katrina, am impresia că exagerezi...

- Oare? Exagerez să spun că am fost trimişi într-o altă misiune de sinucidere pentru care nu eram nepregătiţi?

- Scuză-mă că te întrerup, dar nu pentru asta ne-am alăturat de la bun început? Să oprim raul atunci când nimeni altcineva nu poate?

- Nu aşa. răspunse Katrina cu tărie de caracter. Nu suntem decât nişte bunuri înlocuibile, nu le pasă de nici unul dintre noi, pentru ei este o comoditate să stea în spatele unor birouri în costumele lor scumpe, în timp ce ciudaţii se duc pe teren şi le fac treaba murdară.

- Da dar...

- Nici un *dar* Victoria, ne manipulează să credem că trebuie să facem lucrurile astea, şi acum că unul dintre noi nu s-a întors, sunt dispuşi să-l dea uitării, să-l abandoneze doar pentru simplul fapt cu înţeleg ceea cu ce se confruntă.

- Te referi la Samuel. încuviinţă vampiroaică începând să simtă efectele primelor raze de soare.

- Bineînţeles că la el mă refer.

- Katrina ascultă-mă...! interveni John Murdock care dădu a se ridica din genunchi.

- Tu să taci! se răsti ea. Nu mai ai nici un drept să deschizi gura după tot răul pe care l-ai făcut.

- Chiar aşa Katrina, eşti atât de sigură că tot ceea ce fac eu nu este ca să vă protejez? Nu l-am abandonat pe Samuel, şi nu o voi face niciodată, căci pe lângă faptul că este unul dintre cei mai buni agenţi pe care i-a cunoscut organizaţia asta, este şi prietenul meu.

- Despre asta vorbeam. începu vrăjitoarea devenind din ce în ce mai furioasă. Mereu încearcă să ne cumpere cu vorbe dulci, şi el şi ceilalţi papiţoi ce trag sforile în DCO, aşa ne-au manipulat şi ne-au introdus într-un război care nu ne aparţine.

Pielea albă a vampiroaicei cu aspect de copil începu să fumege,

aproape că uitasem despre slăbiciunile vampirilor, erau alergici la usturoi şi argint, însă cea mai mare slăbiciune a lor era lumina soarelui, care îi găsea mai mereu în situaţii neaşteptate. Pielea ei fină de pe chipul tandru al adolescenţei începu să sfârâie, şi se înnegri în anumite locuri formându-se câteva pete cenuşii ce-i dădeau de veste că e timpul să se retragă înapoi în întuneric, însă pentru un anumit motiv nu o făcea încă. Poate că îi era teamă să îl lase singur pe John Murdock cu vrăjitoarea furioasă, sau poate simţea că părerea ei încă mai era de folos în această conversaţie ce nu avea să se termine plăcut.

- Am terminat-o cu voi Murdock. susţinu încântătoare Katrina Craft ce-l privea pe maior direct în ochi.

- Ce vrei să spui? întrebă Victoria sperând că nu despre asta era vorba când şi-a spus că nu se va termina plăcut.

- Ce aţi auzit, am terminat-o cu DCO-ul, şi dacă aveţi puţină minte şi voi ar trebui să faceţi acelaşi lucru, acum cât mai puteţi.

- Aceasta este ultima ta decizie Katrina? o întrebă un Murdock dezamăgit ce încerca să se ţină tare.

Femeia încuviinţă fără să mai deschidă gura, privirea ei spunea totul, regreta atât de mult că datorită acestei organizaţii false ce i-a marcat ultimii ani din viaţă, l-a pierdut pe cel pe care l-a iubit şi care nu s-a temut de ea.

- Doar nu vorbeşti serios. spuse vampiroaică privind-o cum se pierde înspre suburbiile Los Angeles-ului.

Însă femeia vorbea ăl naibii de serios, şi nici unul dintre strigătele Victoriei nu o făcu să se răzgândească ori măcar să mai arunce o ultimă privire în urmă la cei doi ce o priveau cu îngrijorare.

Îşi petrecu următoare zi rătăcind în neştire printre străzile oraşului, simţea mirosul şoselelor şi gălăgia lor, căci orice ar fi făcut mintea ei încă era la Samuel la care renunţaseră cu toţii. Însă nu putea crede faptul că este mort, cel puţin pentru ea nu putea fi, dacă ceilalţi membrii ai echipei au fost manipulaţi de către maiorul Murdock să creadă că Spintecătorul nu mai există, pe ea nu o puteau convinge atât de uşor, era sigură că undeva acolo, bărbatul încercă să revină în lumea celor vii.

Renunţase la acea costumaţie lucioasă ce atrăgea atenţia, era dispusă să renunţe pentru totdeauna la tot ceea ce a însemnat Divizia de Combatere a Ocultului, inclusiv la acea uniformă decoltată şi ispititoare pentru privirile sexului opus, ce o catalogau drept o dansatoare de striptease. La arme nu era pregătită să o facă însă, se gândi că poate va mai avea nevoie de cele două săbii cu mânere neobişnuite, şi de pumnalele de încredere.

Şi că tot veni vorba despre ocazia când vrăjitoare cu părul de foc va fi nevoită să-şi folosească îndemânările spadasine, femeia avea facă acest lucru mai devreme decât se aştepta, când fu martoră la un eveniment incredibil, ce va marca viitorul pentru totdeauna. Pierdută printre miile de locuitori ai LA-ului, priveşte în gol spre şoseaua aglomerată fără să realizeze că gândurile ei nu se puteau despărţi de amintirea Spintecătorului. Atunci vede lucrul ce o va şoca pe veşnicie, nimic mai obişnuit decât o dubiţă gri ce pierde controlul pe a doua bandă şi se ciocneşte cu un Renault Megane ce provoacă o reacţie în lanţ cu alte autoturisme, până în acest moment această scenă nu părea altceva decât un accident urât într-o plină după-amiaza aglomerată. Însă momentul ciudat se petrece abia atunci când unul dintre şoferi se apropie de dubiţă care a provocat totul, când bărbatul încearcă să-l ajute să coboare de pe scaunul şoferului, inexplicabilul se petrecu sub ochii a miilor de martori. Individul se năpusteşte cu violenţă spre bărbatul care interveni şi-l muşcă de zona gâtului, abia apoi privirile îngrozite ale mulţimii constatară prezenta necunoscută ce zăcea în ochii săi infectaţi cu un virus necunoscut. Acela a fost momentul când groază şi panica a cuprins întregul oraş, şi iadul s-a dezlănţuit fără precedent.

Katrina este înlemnita în mijlocul mulţimii şi-l urmăreşte pe acel infectat cum sfâşie carnea din gâtul bărbatului, restul oamenilor ce fuseseră martori la această grozăvie începură să fugă speriaţi oriunde vedeau cu ochii, doar în speranţa să nu cadă şi ei victime acestui individ bolnav. Chiar atunci, infectatul îşi îndreaptă atenţia spre ea, căci dintre toţi era singura care nu intrase în panică şi îl privea cu atâta răbdare şi în acelaşi timp uimire. Creatura ţâşni de pe trupul neînsufleţit al acelui nefericit şi se năpusteşte violent spre ea în timp ce stropii de sânge i se

desprindeau de pe buze. Femeia îl aştepta pregătită, a făcut bine că a ales să oprească acele arme care i-au fost atât de folos cât timp a lucrat pentru DCO, duce mâna cu grijă în spatele jachetei şi scoate un pumnal. Infectatul se afla la doar câţiva paşi când vârful îi străpunge fruntea şi se prăbuşeşte în genunchi chiar atunci când ajunge în dreptul ei.

Fusese prea târziu însă, Katrina l-a ucis pe infectatul ce a răspândit epidemia, însă victimă lui se trezi la viaţă şi ataca prima persoană care îi apăru în faţa ochilor, următorul făcu la fel, şi tot aşa până ce virusul se împrăştie ca o ceaţă în pustiu. În primele trei zile totul a fost luat ca o glumă proastă, au apărut tricouri cu nouă senzaţie pe care amatorii de acest gen au numit-o *zombi*, ziarele şi televiziunile au făcut au luat foc încercând să dovedească autenticitatea acestor evenimente recente. McDonald`s avea un nou hamburger pe care s-au decis să-l promoveze cu un nume jalnic de McZombie, barurile experimentau un cocktail având la baza această temă, abia după o săptămână în care specialiştii vor încerca să stabilească de unde a apărut virusul, forţele militare vor ceda şi vor fi copleşiţi de numărul crescător de contaminări.

Era aproape să se întunece, soarele a apus după zgârie-norii înalţi ce stăteau mândrii în centrul oraşului, iar zumzetul maşinilor ce goneau pe şosele începură să se rărească. O întreagă lume democratică şi familiară era pregătită să tragă copertina peste această zi numărându-se printre una din numeroasele ce vor mai urma, în acelaşi timp, se dădea startul la o viaţă de noapte plină de distracţie şi nebunie precum orice amator de senzaţii tari aştepta. Katrina se număra printre aceştia, purta o pereche de jeanşi mulaţi pe coapsele ei voluptoase, cizme joase cu toc, un tricou roşu recent cumpărat ce-i punea în evidenţă pieptul, şi o jachetă de piele de culoare neagră. Intră într-un bar descoperind o dorinţă arzătoare să facă uitate evenimentele proaspete ce-i apăreau permanent în faţa ochilor, mai întâi chipul lui Samuel Blake care o strigă şi îi cerea ajutorul, apoi atacul acelui infectat care va dezlănţui o întreagă epidemie pe tot globul.

Femeia se apropie de bar trecând printr-un nor de fum de ţigară şi o mulţime încordată ce se dezlănţuia pe ringul de dans, încă nu aveau ei habar cât de mult va degenera acel moment care se petrecu cu ceva

timp în urmă.

- Ce să fie doamnă? o întrebă un barman în vârstă cu o mustaţă căruntă.

- Un Bloody Mary, vă rog! răspunse ea politicos.

- Imediat.

Femeia se întoarce cu spatele la bar aşezată pe unul dintre acele scaune înalte fără spătar, între timp băutura ei o aşteaptă într-un pahar lat cu picior pe un şerveţel de hârtie. Locul era foarte aglomerat şi întunecat, doar fulgerele de lumini ce străpungeau mulţimea şi norul de fum păreau să încingă atmosferă, acompaniata de o muzică house deloc rea.

Katrina apuca apoi paharul cu acea licoare roşiatică ce conţinea vodcă, sos de roşii şi alte ingrediente specifice pentru a adăuga acel efect dorit. Buzele ei roşii senzuale ating gura paharului şi sorbeşte o gură discretă ce-i trezi la viaţa papilele gustative.

- Uau, nu este un loc unde m-aş fi aşteptat să te găsesc.

- Ce cauţi aici Victoria? o întrebă vrăjitoarea observând prezenta de lângă ea.

- Nu este evident? întrebă vampiroaică. Te-am urmărit, îmi făceam griji pentru tine, cu toţii vreau să zic.

- Şi când spui *toţi* la cine te referi?

- La mine, la Murdock...

- Murdock! repetă ea cu un dezgust în tonalitate.

- Să ştii, ai fi putut să-l omori acolo. insinuă Victoria privind-o cu ochii ei albaştri.

- Păcat că m-ai oprit. răspunse ea indiferenţă.

- Doar nu vorbeşti serios!

- De ce nu aş face-o, merită cu vârf şi îndesat, ştii că poate nu este omul acela bun pe care tu îl crezi Victoria.

- Dar poate că nu este nici cel rău şi manipulant cum îl consideri tu.

Ultimele cuvinte ale vampiroaicei păreau să o fi deranjat, sigur că nu îi convenea că cineva să-i contrazică părerea sau să îi conteste judecată, dacă ea era de părere că maiorul John Murdock era un prefăcut, atunci nimeni nu o va putea convinge contrariul.

- Uite ce este, vreau să fiu lăsată în pace. mărturisi Katrina luând încă o gură din acel cocktail. Dacă cu adevărat eşti îngrijorată, ar trebui să fii alături de James, eu sunt în regulă...

- James este într-o biserică acum, îi este frică că Horace va apărea şi nu îl va putea controla.

- Păi şi ce mai aştepţi? o grăbi vrăjitoarea cu părul de foc.

- Biserica, vorbeşti serios, sunt un vampir...

- Şi ce doar nu te vei transforma în cenuşă.

- Nu, nu este vorba de asta, doar că nu-mi plac locurile astea sfinte, ştii tu.

- Scuză-mă frumoaso! îi întrerupe un individ înalt ce se aşează lângă frumoasă Katrina Craft. Am băgat de seamă că nu te-am mai văzut pe aici.

- Ai dreptate, este prima oară când vin. răspunse femeia zâmbindu-i fals.

- Te-aş întreba cum te numeşti dar după cocktail-ul pe care îl bei instinctul îmi spune că te cheamă Mary. zise el fălos.

- A meritat încercarea, însă te înşeli. îi spuse ea contrazicându-l.

- Atunci pot să-ţi fac cinste cu o băutură şi poate aşa pot spera să-mi spui numele? întrebă chipeşul bărbat cu acele replici clasice de agăţat.

- Îmi pare rău drăguţule, dar nu sunt interesată.

Şi lăsându-l cu gura căscată, vrăjitoarea Katrina Craft se ridică şi plecă de la bar, apoi părăsi incinta dându-şi seama că a fost o greşeală să vină aici. Această experienţă nu a ajutat-o la nimic, iar alcoolul şi mai puţin, nu a ajutat-o să uite ceea ce avea în minte şi cu siguranţă nu a făcut-o să se simtă mai bine ca un golan de doi bani a încercat să o abordeze că pe ţintă uşoară.

- Părinţii tăi ştiu că eşti singură aici la o oră atât de târzie? o întrebă acel bărbat pe vampiroaiaca Victoria Hayes spre care îşi îndreptă atenţia.

- Ştii ceva? începu ea cu acel chip inocent al adolescenţei. Ai dreptate, nu ştiu unde sunt, vroiam doar să am parte de puţină distracţie.

- Ascultă nu cred că ar vrea să păţeşti ceva, dar dacă vrei poţi sta

alături de mine în seara asta. sugeră el amabil şi fermecător.

- Serios? zise ea surprinsă. Adică îţi plac...?

- Desigur frumoaso. Eşti gata de o noapte de neuitat?

- Depinde. răspunse ea timidă.

- De ce anume?

- De ce fel de grupă sanguină ai...

În mai puţin de o lună după evenimentul inexplicabil petrecut în plină zi pe şoselele aglomerate ale Los Angeles-ului, epidemia se răspândise în toate statele şi a condamnat lumea umană la apocalipsă. Surprinzător nu veni aşa cum prevestiseră specialiştii sau aşa zişii profeţi mayaşi prin cutremure puternice ce vor îngropa totul sub pământ, sau prin asteroizi uriaşi ce vor spulbera planetă, veni într-un mod puţin mai subtil şi în acelaşi timp misterios, căci nimeni nu înţelesese cu adevărat natura acestui virus neobişnuit şi efectele lui înspăimântătoare. Societatea a fost martoră la propria ei prăbuşire şi cădere într-o lume întunecată şi îngrozitoare, adio normalitate şi siguranţă, căci tot ceea ce mai însemnau oraşele mistuite de haos şi panică, era o luptă continuă pentru supravieţuire.

Populaţia fusese redusă la mai puţin de jumătate în întregul glob, majoritatea străzilor erau permanent împânzite cu grupuri de infectaţi care rătăceau într-o stare visătoare şi pasivă. Chiar şi cel mai mic sunet ce ar fi dat de gol prezenţa umană, îi activă, era de parcă singurul lor scop era nu să se hrănească, ci să răspândească epidemia până ce nu va mai rămâne nici unul. Supravieţuitorii se adăpostiseră pe unde au putut, unii rămaşi singuri să se confrunte cu un eveniment fără precedent, în timp ce alţii s-au unit ca grup în locuri bine păzite. Nici unii dintre ei însă nu aveau scăpare de brutalitatea contaminării care puse stăpânire în totalitate pe marile oraşe ale Statelor Unite ale Americii, Los Angeles fu unul dintre acestea. Scufundat în întuneric şi mizerie, maşinile abandonate reprezentau ultimele puncte de repere pe acele şosele că nimic nu a fost cruţat.

Katrina Craft se dovedi mai mult decât o simplă femeie puternică, dovedindu-se capabilă să supravieţuiască de una singură printre pericolele ce i le oferea oraşul, mai bine decât ar fi făcut-o poate

în organizaţia DCO. Obişnuia să călătorească ziua, niciodată noaptea doar dacă trebuia neapărat, se ascunsese într-un mic spaţiu închiriat care vânduse numeroase produse electrocasnice, având în vedere că acest loc nu atrăsese până acum atenţia infectaţilor, după normele ei era în siguranţă.

Nu se ştie ce făcuse ca într-o anumită după-amiaza să întârzie mai mult decât trebuia atunci când pornise după provizii, ceva alimente şi produse igienice de care avea nevoie. Evită să călătorească cu vehicule căci făceau prea mult zgomot, şi nu şi-ar fi dorit asta, prefera să meargă pe lângă marginea trotuarului în umbra blocurilor, astfel evita să fie băgată în seamă, şi în cel mai rău caz vedea pericolul dinainte să o atace. Precum spuneam în această după-amiază, ceva groaznic se întâmplă şi norocul făcu că ea să fie prezentă în acel moment. De îndată ce auzi zgomote neobişnuite în jurul ei, se opri brusc şi se ascunse după câteva autoturisme ce se ciocniseră violent şi abandonate cu mult timp în urmă.

- Dă-mi drumul Jack! se auziră rugăminţile şoptite ale unei femei.

- Ascultă-mă Danielle, nu pot face asta ştii bine... îi răspunse un bărbat la fel de încet.

- Nu o pot abandona, e copilul meu... mărturisi femeia izbucnind în lacrimi.

Conversaţia îi trezi curiozitatea Katrinei care îşi ridică privirea peste capota maşinilor încercând să desluşească prin întuneric şi necunoscut, grozăvia ce se petrecea la doar câţiva metri de locul unde stătea.

O fetiţă de aproape cinci ani îi apăru în faţa ochilor, era speriată într-un colţ sumbru dintre două blocuri aproape dărâmate, strângea din răsputeri un ursuleţ de pluş murdar, speriată cu lacrimile strălucind pe obrajii ei firavi. Tocmai pe partea cealaltă a şoselei, era şi mama îndurerată a acelei micuţe făpturi şi alţi doi bărbaţi care o încurajau să aştepte ca pericolul să treacă. Nu va trece însă de la sine, căci un grup de infectaţi străbătea lent acea stradă sfărâmată după haos, iar când vor ajunge în dreptul fetiţei, îi vor simţi prezenţa şi se vor năpusti spre ea că o haită de lupi sălbatici.

- Jack... lasă-mă să ajung la ea, te rog! zise femeia neputând a-şi abandona singurul copil.

- Danielle nu ne putem da de gol, după ce vor trece fugim spre ea...

- Atunci va fi prea târziu...

Şi prea târziu va fi într-adevăr, femeia avea perfectă dreptate, Katrina spera pentru câteva clipe că acel bărbat pe nume Jack să fi ştiut ceva mai mult decât ea, iar grupul acela numeros de infectaţi va trece prin dreptul ei fără a o observa, însă evident se înşela. Primul care simţi prezenţa copilei se opri în drum şi începu a adulmeca un miros proaspăt în aer, fapt ce-i alertă şi pe ceilalţi, nu dură mult că simţurile lor să o descopere pe fetiţă care plângea fără zgomot înspăimântată între ghearele întunericului.

Fiarele schimbară brusc traseul pe care mergeau şi se îndreaptă cu paşi repezi spre acel colţ îngust dintre blocurile de ciment, însă nu apucară să se apropie prea mult de micuţa cu codiţe de culoarea spicului de grâu, căci Katrina se face văzută în mod intenţionat. Ţâşni curajoasă dinspre mormanele de metal cu cele două săbii ce se potriveau perfect pe antebraţele ei, abia când capul primului infectat se rostogoli într-un mod înfiorător înspre supravieţuitorii printre care se număra şi părintele fetiţei, o observară pe femeia ce nu s-a temut să înfrunte creaturile îngrozitoare. Lamele spintecară prin carnea putredă a fiinţelor în timp ce vrăjitoarea îşi croia drumul spre micuţa copilă ce văzu speranţa cum se lumină în ochii ei inocenţi, iar acea speranţă era Katrina Craft. Aproape terminase cu ei înconjurându-se cu un morman de cadavre neînsufleţite, nu va şti cum să-i mulţumească femeii misterioase că le-a sărit în ajutor într-un moment atât de dificil într-o lume atât de schimbată, o salva pe micuţa fără a sta pe gânduri, un lucru pe care aproape nimeni nu l-ar fi făcut având în vedere pericolele cu care se confrunta omenirea de când a izbucnit epidemia.

Ultimul infectat încearcă nu să fugă, ci să se năpustească spre cea mai vulnerabilă tinta acum că rămăsese singurul dintr-un grup numeros. Întinse ghearele lui scârboase spre fetiţă cu codiţe şi da să se arunce cu brutalitate spre gâtul ei fraged şi gingaş, abia apuca să facă doi

paşi când se prăbuşeşte la sol pe cimentul dur şi murdar. Katrina păşeşte apoi spre el şi îşi scoate din spatele lui cele trei pumnale pe care le aruncase de la distanţă. Veni aproape de fetiţă speriată care încă o privea cu surprindere şi admiraţie, de parcă vrăjitoarea Katrina Craft deveni eroina ei în viaţă şi modelul de urmat. Femeia îngenunche în faţa ei şi îi zâmbi cu căldură. Privi în ochii ei verzi de culoarea smaraldului care străluceau chiar şi în această după-amiază înnorată, apoi simţindu-se încântată de frumuseţea şi bunătatea care o găsi în ea, lăsă ursuleţul de pluş să-i alunece din mână şi se aruncă în braţele Katrinei.

Brusc o stare neobişnuită o cuprinde pe eroina noastră, una pe care nu mai avusese ocazia să o experimenteze atât de intens precum o făcu în aceste câteva clipe cât strânse la piept o fiinţă atât de mică şi dragă precum era Jocelyn, era instinctul matern care puse stăpânire pe emoţiile ei şi o făcu să cadă slăbiciunii într-o dorinţă neobişnuită de a proteja micuţa făptura.

- Îţi mulţumesc atât de mult, doamnă, domnişoară... zise mama printre suspine alergând pentru a-şi îmbrăţişa copilul.

Katrina se desprinse apoi din braţele fragile ale lui Jocelyn încercând să realizeze de una singură ce a fost acel sentiment neobişnuit pe care l-a simţit mai devreme. Ea a fost mereu o femeie independentă care s-a distins prin curaj şi vitejie dar şi prin capabilitatea ei de a nu fi legată emoţional de nimeni altcineva sau de a nu duce grija altcuiva, şi atunci de unde această dorinţă de compasiune care puse stăpânire pe ea? Să fi fost faptul că se apropia de acea vârstă de treizeci de ani şi simţea în adâncul sufletului că nu apucase să se realizeze pe plan sentimental aşa cum ar fi trebuit, sau simţea că are nevoie să ducă mai departe învăţăturile ei despre vrăjitorie aşa cum se procedase în familia ei de generaţii întregi?

- Doamnă, cum vă pot mulţumi, pentru tot ce aţi făcut mai devreme...?

- Uşurel, este în regulă. o linişti încântătoarea Katrina observând cum această femeie era atât de umila pentru faptul că i-a sărit în ajutor încât acum ar fi în stare să-şi dea şi viaţa pentru ea.

Femeia înlăcrimată o strânse încă o dată la piept pe micuţa

Jocelyn apoi îi întinde mâna vrăjitoarei despre care nu bănuiau încă puterile ce zac nedescoperite în adâncurile ei prezervate de forţele răului.

- Cum vă numiţi doamnă? întrebă unul dintre bărbaţi care se intitula mai devreme Jack.

- Katrina Craft. răspunse ea reţinută.

- Cea mică pe care ai salvat-o se numeşte Jocelyn, mama ei este Danielle, grasul din spatele meu care are probleme să ajungă aici este Louis iar eu sunt...

- Jack, ştiu, v-am auzit vorbind încă de când infectaţii treceau prin faţa voastră.

- Sunt impresionat, pe bune, mi-aş dori să fiu şi eu atât de curajos să fac ce ai făcut tu, ai lucrat pe la circ de mânuieşti armele alea cu atâta uşurinţă?

- Da, ceva de genul. răspunse ea încântându-l cu zâmbetul ei ispititor.

- Dar pe bune acum, îţi suntem recunoscători, pentru ceea ce ai făcut mai devreme. mărturisi acest Jack dovedindu-se sincer.

- Aşa este. adăugă Danielle care abia se putu linişti după sperietură ce o trase. Nu ştiu cum te voi putea răsplăti doamna Craft.

- Este în regulă, mă bucur doar că am fost aici, de obicei nu umblu pe afară după ce se întunecă.

- Este o regulă bună doamnă Craft...

- Spuneţi-mi Katrina, mă face-ţi să mă simt bătrână.

- Bine atunci, Katrina. Căutam nişte medicamente pentru unul dintre prietenii noştri, Danielle a vrut să meargă şi ea pentru a lua ceva de la farmacie pentru Jocelyn, dar când ne-am întors la maşină am găsit-o înconjurată de un grup mare de infectaţi, aşa că ne-am decis să ne întoarcem pe jos la adăpost.

- Aceea a fost prima voastră mare greşeală. consimţi vrăjitoarea cu părul de foc.

- Da bine zici scumpa domniţă. interveni acel Louis care apăru gâfâind în spatele lor.

Tipul avea serioase probleme cu greutatea, era ceva evident doar uitându-te la el, acel ceva numit regim alimentar nu apărea nicăieri în

dicţionarul lui deja restructurat, şi apropiindu-se de ea nici duşul nu părea a fi, tipul era de-a dreptul dezgustător, cântărea peste o sută de kilograme, mirosea îngrozitor, era trecut bine de patruzeci de ani şi nu îi era jenă să îşi afişeze înfăţişarea şi vocabularul de ţăran. Cu toate acestea, avea tupeul să încerce să o impresioneze pe vrăjitoarea noastră cu câteva vorbe dulci dar ieftine.

- Şi mă rog de unde vine o domniţă atât de frumoasă ca dumneavoastră? întrebă bărbatul sprijinindu-se pe umărul lui Jack.

- Asta nu ne priveşte pe noi Louis, fii politicos...! îl mustra Jack care-l alunga de pe umărul său.

- Este în regulă, nu mă deranjează, am găsit un loc abandonat la câteva străzi distanţă, nu este cine ştie ce dar pare să nu atragă atenţia infectaţilor de prin zonă.

- Am vrea să te rugăm să vii cu noi în această seară la adăpostul nostru, avem apă caldă, mâncare bună şi paturi confortabile, nu ştiu dacă a sunat deplasat...

- Nu Jack, nu este vorba de asta, dar nu vreau să deranjez...

- Să deranjezi? zise bărbatul zâmbind. Te rog, măcar atâta lucru putem să facem să ne revanşăm faţă de tine Katrina.

- Nu ştiu ce să zic. mărturisi ea indecisă.

Apoi o mânuţă mică şi firavă cu degeţelele atât de mici cât să se piardă cu totul în palma ei, o cuprinde strâns, trezindu-i iarăşi acele sentimente ce i se dovediră pe cât de necunoscute pe atât de plăcute. Katrina privi apoi lângă ea şi găsi chipul fetiţei de cinci ani ce îi zâmbea cu atâta căldură încât genunchii i se înmuiară, toată tăria acestei războinice fu doborâtă de puritatea acelei fiinţe pentru care această lumea mai merită a doua şansă.

- Haide domniţă, după cum ai spus şi tu, nu este prea bine să călătoreşti singură pe întuneric, iar adăpostul nostru este foarte aproape. zise Louis trezindu-se iar vorbind atunci când nu era nevoie.

- În regulă, bănuiesc că o noapte nu are să strice cu ceva.

Consimţământul Katrinei o bucură evident pe micuţa Jocelyn care zâmbea şi chicotea aşa cum mama ei nu o mai văzuse de multă vreme, poate că prezenţa curajoasă a Katrinei Craft era exact ceea de

care grupul lor de supravieţuitori avea nevoie, pentru a le dovedi tuturor că nu este cazul să se dea bătuţi luptei şi să renunţe la umanitate.

- Aşa te vreau puştoaico! spuse Jack făcând o glumă cu privire la faptul a spus că o face să se simtă bătrâna.

Conducând-o printre străzile peste care se lăsă întunericul, cuvântul acela de la final, îi trezi un fior neobişnuit atunci când îl auzi, *puştoaico*, imediat gândurile ei fugiră la bărbatul care obişnuia să-i spună aşa cu câţiva ani în urmă, Samuel Blake, nici acum după toate aceste întâmplări ce-i puseseră sângele în acţiune, nu putea uita amintirea Spintecătorului.

Pe parcursul întregului drum micuţa Jocelyn merse în dreapta ei ţinând-o de mâna cu bucurie, era de parcă uitase cu totul de mama ei de când salvatoarea cu părul roşu apăru în scenă, însă pe Danielle acest lucru nu o deranja câtuşi de puţin, era doar mulţumită că-şi mai poate strânge în braţe unicul copil, şi nu a pierdut-o în ghearele acelor creaturi, doar gândul că ar fi sfârşit sfâşiată de acele fiinţe barbare îi întunecă mintea şi o făcu să tremure, şi pe deasupra nu era nimic rău că Jocelyn se ataşase puţin de această femeie curajoasă, până la urmă tot fiica ei va fi, şi când va adormi la marginea patului cum face de obicei, tot ea va fi cea care o va înveli că o mamă grijulie. Însă pentru Katrina fetiţa deveni mai mult de atât, doar urmărind-o atât de voioasă cum ţopăia în grabă încercând să ţină pasul cu femeia, îi dădea o stare fericită, căreia greu îi găsea comparaţie.

- Am ajuns, o clipă! spuse Jack care baga la spate pistolul care îl ţinu pregătit întregul drum.

- Grăbeşte-te, am mare nevoie la baie! se trezi Louis spunând şi strângând tot mai tare acea carabină de vânătoare.

- Haide Louis! îl certă bărbatul căutând să deschidă un lacăt uriaş ce legă două lanţuri solide. Chiar era cazul să ne împărtăşeşti asta?

Şi *mare* fusese cuvântul ideal pentru nevoia căruntului Louis ale cărui şuviţe îşi pierduseră de mult culoarea spicului de grâu, de cum se deschise acea poartă metalică a unei clădiri uriaşe pe care Katrina nu o recunoscu la prima vedere, bărbatul ţâşni spre o toaletă dinspre un hol lung.

- După voi doamnelor! spuse Jack privind în urmă că nu cumva infectaţii să-i fi observat.

Danielle intra apoi luând-o în braţe pe micuţa Jocelyn ce abia îşi mai putea ţine ochii deschişi după o asemenea aventura, era atât de obosită încât probabil va adormi înainte să mănânce de seară însă după păţania de mai devreme, mama ei era dispusă să treacă cu vederea. Katrina fu următoarea care intră pe porţile largi ale acestei clădiri, încântându-i privirea lui Jack ce nu s-a putut abţine să nu arunce o privire la posteriorul ei voluptos ce se mula perfect în acei jeanşi. Intră şi el apoi, jenat parcă de gestul pe care îl făcu, ar fi trebuit să se folosească de vechea scuză că este bărbat şi că aşa le stă în caracter, însă nu era în firea lui să se poarte aşa, doar că având în faţa ochilor o femeie atât de frumoasă, nu s-a putut abţine. Avu grijă să închidă la loc acel lacăt argintiu şi hotărî că este timpul să-i arate Katrinei împrejurimile şi să o prezinte celorlalţi supravieţuitori din grupul lor.

- Un mall, drăguţ, oare eu de ce nu m-am gândit la asta? constată Katrina când îl simţi pe Jack ajungând-o din urmă.

- Nu te judecă atât de tare, majoritatea dintre noi eram deja aici când epidemia a izbucnit şi oraşul a fost cuprins de haos. zise el cu modestie.

- Şi ce aţi făcut, v-aţi închis înăuntru până ca infectaţii să ajungă să împrăştie virusul şi în mall?

- Cam aşa ceva. Ascultă-mă! o opri el la jumătatea drumului. Trebuie să înţelegi că am făcut multe lucruri de care nu suntem mândri pentru a supravieţui, adică le-am refuzat altor oameni accesul de a intra şi i-am ucis pe cei ce au încercat să ne pună în pericol siguranţa, iar...

- Este în regulă, linişteşte-te! îl opri ea văzând cât de mult se învinovăţeşte.

- Nu, nu este la naiba! înjura el cuprins de o furie emoţională.

Bărbatul mai avea puţin şi ceda, se acumulase atât de multă vină şi suferinţă în sufletului lui, atâta vreme în care nu-şi putu descărca mintea plină de îndoieli, singura alinare pe care o primi de atâta timp, a fost această îmbrăţişare călduroasă ce i-o oferi vrăjitoarea.

- Cum de s-a ajuns aici dumnezeule, cum am putut să fim atât de

orbi să nu vedem pericolul din faţa noastră, şi l-am tratat cu atâta indiferenta până ce nu am mai putut face nimic, de ce nu s-au luat măsuri înainte ca omenirea să se prăbuşească?

- Pentru că aşa se întâmplă de fiecare dată Jack, aceasta a fost natura umană, noi nu acţionăm până ce lucrurile nu iau o întorsătură atât de groaznică, încât abia atunci ne dăm seama că totul este pierdut.

- Asta s-a întâmplat cu tine, ai pierdut pe cineva? o întrebă surprinzător Jack trezind o amintire proaspătă în memoria ei.

- Am pierdut... începu ea ezitând şi încercând un zâmbet ce nu i-a ieşit. Multe persoane dragi, şi acum de când cu epidemia, şi înainte...

- Dar a fost şi altcineva după care tânjeşti şi încă suferi, văd asta în privirea ta.

- Chiar atât de evident este? întrebă ea îngrijorată că nu-şi poate ascunde această durere.

- Îmi pare foarte rău Katrina, pentru suferinţa ta, şi îmi pare rău că am deschis acest subiect...

- Nu ai de ce să te scuzi, este în regulă, doar că nu mi-am revenit complet.

Mall-ul avea vreo trei etaje, excluzând parcarea care au închis-o permanent să fie siguri că nu vor primi pe acolo o vizită din partea unor musafiri nepoftiţi. Reduseseră electricitatea doar în scopuri necesare, pentru a nu atrage atenţia asupra celor de afară şi în plus, multe dintre magazinele din clădire nu le erau de nici un folos. Până acum mall-ul se dovedise un adăpost ideal pentru supravieţuire, aveau aici mâncare variată, îmbrăcăminte, şi chiar toalete dotate cu duşuri relaxante, şi aveau chiar şi o farmacie, ceea ce ne face să ne întrebăm de ce au ieşit afară pentru produse medicale când probabil le puteau găsi şi aici.

- Nu mi-ai spus încă Jack, cu ce te ocupai înainte să izbucnească epidemia? îl întrebă ea mergând alături.

- Nu pot să-ţi spun, o să râzi. zise bărbatul zâmbind larg.

- Haide nu poate fi atât de rău, adică te-ai dovedit un om de excepţie dacă ai ţinut acest grup în viaţa atâta timp, trebuie să fi fost ceva important în viaţa de zi cu zi.

- Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar nu eram decât un

programator IT care tocmai fusese concediat de la locul de muncă unde stătuse aproape zece ani.

- Ei bine priveşte partea bună a lucrurilor, cel puţin nu trebuie să te întorci la şeful tău să-l rogi să te primească înapoi.

Căzând de acord la acest fapt, cei doi izbucniră în râsete şi descoperiră că se simţeau mai bine în compania celuilalt decât s-ar fi aşteptat. Jack Bingham precum i se prezentă mai târziu fusese un bărbat de succes pe plan profesional dezvoltând noi programe de combatere a viruşilor de telefonie mobilă, era însă unul groaznic pe plan familial trecând printr-un divorţ care l-a lăsat complet falit, cu o singură amintire urâtă şi pierzându-şi şi cea de-a doua soţie ce se transformase într-unul de-al lor încă de la primele semne ale infecţiei.

- Băieţi ascultaţi-mă! zise Jack întrerupându-i pe cei din grupul lui ce se strânseseră într-un living improvizat.

- Cine este cu tine? întrebă unul cuprins de panică.

- Parcă am hotărât să nu aducem pe nimeni de afară, la naiba! înjura altul furios.

- Ascultaţi-mă, este o prietenă, era să nu ne mai întoarcem în viaţă dacă nu era ea, a salvat-o pe Jocelyn...

- Prea puţin îmi pasă de asta Jack, afurisitule, regula este că nu lăsăm pe nimeni în grupul nostru.

Acel bărbat era atât de pornit împotriva vrăjitoarei Katrina că nu-şi mai putu stăpâni neliniştea şi ţâşni de pe un fotoliu, hotărât să-l confrunte pe Jack Bingham.

- Cine eşti tu să decizi cine vine şi cine pleacă Jack? îl întrebă el strângând pumnii chiar în respiraţia lui.

- Nimeni Arthur, nu a spus nimeni că...

- Aşa este Jack, nu te-a declarat nimeni liderul grupului.

Apoi boşorogul ăsta solid pe nume Arthur îi înfige bărbatului de care se săturase să asculte, un pumn atât de brutal, că buza inferioară izbucni în sânge de roşu aprins al cărui gust semăna metalic. Lucrurile scăpaseră clar de sub control căci nici unul dintre supravieţuitorii ce se numărau în acest grup, nu fuseseră vreodată martori la o astfel de manifestare violenta a lui Arthur. Cunoşteau cu toţii trecutul lui militar şi

le povestise faptul că trecuse prin multe şedinţe de control al mâniei, dar parcă această izbucnire barbară fu prea de tot. Ceilalţi bărbaţi îl imobilizaseră în timp ce Jack îşi revenea cu greu după acea lovitură dură, Katrina îngenunche lângă el îngrijorată de starea în care se afla.

- Dă-ţi drumul, târfa asta nu va sta aici, am eu grijă de asta.

Şi deşi cei doi bărbaţi aparent solizi îl ţineau din răsputeri pe Arthur, acesta se desprinde din încleştarea lor şi reuşeşte să o apuce de braţ pe Katrina cu palma lui robustă. Atât i-a trebuit vrăjitoarei cât să se simtă ameninţată de acest fost militar care a întrecut măsura. Femeia se ridică în picioare înfruntându-l cu o pasiune ieşită din comun, Arthur are intenţia să o tragă după el prin toată camera, să o ducă până la ieşire şi să o arunce pe uşă iar apoi probabil să-i tragă şi un şut în fund pentru a ţine minte să nu se mai întoarcă aici niciodată. Ei bine faptele nu aveau să se desfăşoare chiar aşa, cel puţin nu în favoarea lui Arthur. Încearcă într-adevăr să o târască până spre holurile prin care veniseră, dar bărbatul abia apuca să facă doi paşi, când simţi greutatea ce-l apasă în braţe. Se întoarce cu privirea spre vrăjitoarea Katrina care nu avea să-şi dezvăluie puterile neobişnuite în fata supravieţuitorilor, de fapt nici nu avea nevoie de ele pentru a rezolva dispută cu acest bădăran.

- Crezi că ne jucăm aici? spuse el smucind-o cu brutalitate.

- Cine se joacă? răspunse ea stând fermă pe picioare.

Apoi înainte ca Arthur să realizeze de fapt că femeia nu era deloc afectată de forţa lui fizică cu care încerca să se supună, se trezeşte cu braţul sucit la spate după care o pocnitură îngrozitoare îi disloca umărul. Bărbatul urlă de durere cuprins de spasmele ce-i năvăli simţurile şi încearcă să se năpustească asupra vrăjitoarei ca un taur ce vede roşu în faţa ochilor. La naiba cu pregătirea lui de război, parcă nu-şi mai amintea nimic despre tehnicile de luptă corp la corp sau despre modalităţile de supravieţuire în situaţii imposibile, era acum doar o scenă haotică în care el era personajul principal şi nu reuşea să realizeze cum de a fost umilit de către o femeie.

Katrina îi prinde în cele din urmă şi celălalt braţ cu care o atacă şi apoi îl aruncă cu sălbăticie la sol prinzându-i umărul dislocat între gleznele ei elegante.

- Eu zic că poate să rămână. spuse unul dintre bărbaţi impresionaţi de calităţile de luptă pe care tocmai le-a dezvăluit.

Femeia se răsuceşte apoi la aproximativ nouăzeci de grade şi-i pune înapoi umărul dislocat provocându-l pentru ultima dată să ţipe în agonie. Ce să mai, tipul a meritat-o cu vârf şi îndesat pentru acea ieşire deplasată, şi ar putea să se numere ca fiind printre unul dintre cei norocoşi, căci nu mulţi scapă atât de uşor după o confruntare cu vrăjitoarea *Vedenia*.

Astfel Katrina Craft se alătura acestui grup de supravieţuitori şi nu se mai întoarce niciodată la vechiul adăpost unde obişnuia să se ascundă. Ce-i drept facilităţile de care dispuneau în acest mall depăşeau cu mult aşteptările ei, iar compania celorlalţi era mai mult decât plăcută având în vedere timpul singuratic pe care l-a petrecut înainte. Au existat în continuare tensiuni, din partea lui Arthur şi nu numai, căci să fim serioşi unde nu existau discuţii atunci când mai multe persoane erau obligate să convieţuiască împreună, existau certuri între membrii ai unei familii darmite unor indivizi care nu au mai avut nici o legătură unul cu celălalt până acum.

Katrina a aflat în cele din urmă şi motivul pentru care au ales să caute medicamente în afară mall-ului în acea după-amiază în care s-au întâlnit, în loc să apeleze la cea care se află înăuntru. Se pare că unul dintre membrii grupului suferise o tăietură urâtă cu ceva zile în urmă iar antiinflamatorul pe care l-au folosit nu îşi făcea efectul, aşa că au trebuit să caute ceva mai puternic. Danielle a dorit să meargă şi ea pentru a-i găsi micuţei Jocelyn un inhalator căci precum a descoperit mai târziu, era astmatică. Sigur că probabil vă întrebaţi, dacă era aşa, de ce a trebuit să o ia pe copilă cu ea într-o călătorie atât de primejdioasă când putea să o lase în siguranţă în mall cu ceilalţi. Ei bine aflaţi că nu au luat-o ca aşa au vrut, ci s-au trezit cu ea la un moment dat pe bancheta din spate ascunsă sub o pătură.

Regulile de supravieţuire nu s-au schimbat cu nimic, nu ieşeau niciodată după întuneric şi mereu stăteau în grupuri de câte doi. Curând proviziile mall-ului au fost epuizate şi vrând nevrând au fost nevoiţi să recupereze orice bunuri puteau fi găsite în locurile de prin jur. Sigur că

de câteva ori s-a întâmplat să găsească şi locuitori neprietenoşi care nu au fost prea fericiţi să-i lase pe intruşi să plece fără o doză din virusul ce îl purtau, însă nouă achiziţie periculoasă a grupului de supravieţuitori s-a dovedit mai mult decât eficace atunci când venea vorba de uciderea infectaţilor. Cu toţii erau înlemniţi de capabilităţile ei impresionante de luptă, ba chiar începuse să trezească urme de întrebare cu privire la adevăratul ei trecut. Căci dacă Jack Bingham a sugerat în glumă sau în serios că frumoasă Katrina lucrase la circ înainte să izbucnească epidemia, ideea a fost lăsată aşa, însă se întrebau de ce o acrobată de la circ putea face lucrurile alea incredibile, şi un fost militar cu zeci de ani de experienţă nici nu se ridică la nivelul aşteptărilor.

După aproape doi ani lungi în care au pierdut câţiva supravieţuitori şi au câştigat alţii, grupul a fost nevoit să se destrame şi să se mute din acel mall, căci vă vine să credeţi sau nu, infectaţii au găsit un loc pe unde să intre, prin acea parcare subterană pe care au crezut că au închis-o definitiv. Printre clipele de haos şi teroare în care iadul se dezlănţuise într-un mod imposibil de imaginat, Katrina văzu o scenă ce ştia că avea să o bântuie pe vecie, pe micuţa Jocelyn care se apropia de vârstă de şapte ani, cuprinsă şi târâtă în braţele unor fiinţe dezgustătoare că cele ce penetraseră în adăpostul lor.

În acest moment era prea târziu să-şi mai ascundă adevărata identitate, se gândi la ceea ce era mai important, să-şi dezvăluie puterile mistice în fata supravieţuitorilor nepregătiţi pentru o astfel de manifestare, sau să privească neputincioasă cum fetiţa de care se ataşase ca şi cum ar fi fost a ei, era sfâşiată sălbatic de zecile de creaturi sfidătoare.

Jack era şi el pe undeva pe acolo, încărcându-şi pistolul acela după ce omorâse probabil vreo şase dintre ei, mama lui Jocelyn plângea într-un colţ cuprinsă de panică dându-şi seama că era pentru a doua oară când îşi pierdea copilul în circumstanţe atât de îngrozitoare, Arthur demonstra surprinzător de aceasta dacă că experienţa lui pe câmpul de luptă îi oferea nişte avantaje strategice reuşind să-i mobilizeze pe ceilalţi supravieţuitori să menţină o defensivă solidă, iar acel Louis, puţin mai suplu decât ne obişnuisem cu el, zăcea pe o canapea ruptă în bucăţi cu

vreo trei ce muşcau din trupul lui transmiţându-i virusul ucigaş.

Katrina simţea că nu are de ales, şi ce dacă până la urmă vor afla ce fel de puteri zace în adâncul ei, poate era mai bine aşa, şi poate că nu vor fi dispuşi să accepte adevărul la care vor fi supuşi, dar ce importanţă mai avea, oricum şansele lor de supravieţuire aveau să devină nule. Vrăjitoarea se desprinde de la sol târându-se spre mulţimea de infectaţi care încerca să se înfigă în Jocelyn, ochii i se înroşiră cu o forţă supranaturală iar părul îi era fluturat cu brutalitate de un curent puternic ce năvăli în încăperea spaţioasă. Nu doar micuţa fetiţa fu surprinsă de ceea ce văzu căci întâmplarea atrase atenţia şi a lui Jack, a lui Arthur şi a celorlalţi. Vrăjitoarea străbătu camera împărţind şocuri electrice care provocau un atac cerebral instant infectaţilor, sigur că erau doar nişte zombi fără minte, dar curentul acela care trecea violent prin trupurile lor, le neutraliza funcţiile vitale permanent şi-i făcea inofensivi. Katrina se apropie de micuţa Jocelyn ale căror lacrimi dispărură în furtuna ce acoperi încăperea, se dădea un spectacol real de lumini, însă nu îi era frică de ea, tot eroina ei va fi orice s-ar întâmpla. Femeia coboară lângă ea terminând şi ultimii dintre infectaţi ce încercaseră să o transforme, apoi alungă acea forţă incredibilă care pusese stăpânire pe ea. Făcuse un lucru incredibil, şi credea că a fost din cauza a ceea ce simţea pentru micuţa Jocelyn, căci până în momentul de faţă, nici una dintre izbucnirile ei necontrolate nu mai fusese oprită atât de uşor.

Câteva momente mai târziu, grupul de supravieţuitori recâştigaseră pentru moment terenul pentru a pune la punct un plan îndeajuns de bun să scape din acest infern. Rămăseseră doar vreo şase în viaţă, restul supravieţuitorilor fie erau morţi de colţii infectaţilor aşteptând clipa când vor reveni la viaţă, fie fugiseră spre ieşirea principală unde mai mult ca sigur se vor întâlni cu o gloată şi mai numeroasă de creaturi.

Singura lor speranţă era calea pe unde au intrat infectaţii de la bun început, parcarea subterană, s-au gândit că poate acolo fiind spaţiu deschis şi restrâns, pot menţine o linie de apărare până ce vor găsi una sau două maşini cu care vor putea pleca din adăpostul lor. Votarea fu una unanimă căci alte alternative oricum nu prea mai erau. Planul lor a

mers perfect de această dată, au întâlnit câţiva infectaţi pe drum spre parcare şi câţiva ce îi aşteptau acolo ascunşi în întuneric, dar nu au prezentat o problemă prea mare pentru armele lor de foc şi săbiile Katrinei. Au găsit în cele din urmă maşinile dorite şi au părăsit acel loc definitiv în plină noapte sub vegherea necontenită a lunii. Apoi pe o autostradă dinspre pădure a cărui denumire nu o mai cunoştea nici unul dintre ei, vehiculele se opresc iar Arthur şi Jack ies afară solicitând o discuţie importantă cu Katrina Craft.

- Ce a fost ceea ce am văzut mai devreme? întrebă morocănosul Arthur atingând constant mânerul revolverului.

- Ştiu că nu am fost tocmai sinceră cu voi de la bun început dar...

- Sinceră? zise el plin de uimire. Erai că afurisitul de Moise când a despărţit Marea Roşie, ce spui de asta?

- Ascultă-mă Arthur, nu pot să-ţi explic cu exactitate ceea ce ai văzut, dar crede-mă că am ascuns totul tocmai pentru a vă proteja.

- Să ne protejezi? spuse ridicându-şi sprâncenele stufoase. Dacă ştiam că avem o vrăjitoare printre noi...

- Arthur încetează! interveni Jack cu o voce fermă.

- Nu încetez deloc, m-am săturat să ascult de tine Jack, uite unde s-a ajuns, uite ce ai adus asupra noastră.

- Dacă nu era ea Arthur, poate că nici nu supravieţuiam atât de mult...

- Poate. răspunse el nesigur. Dar uite ce zic eu, chiar şi dacă nu trăiam atât, dumnezeu să-mi fie martor de stăteam cu o vrăjitoare în camera cu mine.

- Am avut încredere în tine Katrina. susţinu Jack cuprinzând-o în braţele lui.

- Şi de ce s-a schimbat asta acum? şopti ea anticipând ceea ce va urma.

- Ai minţit, ne-ai minţit pe toţi, ne-ai fi putut ucide cât ai clipi, dacă te-ai fi manifestat în felul ăla sau...

- Dar nu am făcut-o Jack, la naiba! mărturisi ea furioasă smucindu-se din îmbrăţişare.

- Îmi pare rău Katrina, nu-mi vine să cred că spun asta, dar

Arthur avea dreptate, nu trebuia să te fi adus niciodată.

Lacrimile izbucniră necontrolate din ochii ei strălucitori în momentul când micuţa Jocelyn alerga spre ea cu mâinile ridicate, iar mama ei o opri în ultimul moment. Nici nu-şi mai aducea aminte de când nu mai simţise un gol atât de mare în stomac, o suferinţă atât de îngrozitoare că-i făcu glasul să tremure şi să se piardă în plânset.

- Aşadar Jack, mă abandonaţi? întrebă femeia cu jumătate de gură.

- Îmi pare atât de rău Katrina, dar lumea din care tu faci parte, ne este atât de necunoscută, şi mă tem că nu sunt pregătit să...

- Am înţeles! zise ea astâmpărându-şi lacrimile şi oprindu-l să mai găsească scuze.

Jack Bingham îi aruncă cheile unei dintre maşini apoi o părăseşte pentru totdeauna. Aproape că uitase acest sentiment de singurătate şi dezamăgire pe care nu-l mai experimentase de mult. Această întâmplare i-a demonstrat încă o dată cât de nepregătită este rasa umană pentru a se confrunta cu lucruri pe care nu le înţelege, ce uşor a fost să rupă orice legătură cu ea atunci când i-au descoperit originea mistică, şi ce bine le-a fost cât timp i-a ajutat să supravieţuiască prin toate acele aventuri în lumea supranaturalului. Se pare că este aşa cum se spune, când nu mai este nevoie de tine, te vor părăsi fără a sta pe gânduri. Dar cel mai rău era că Jack Bingham nu s-a dovedit bărbatul acela pentru care ar fi putut simţi ceva mai mult decât o strânsă prietenie, iar cât despre micuţa Jocelyn a cărei amintire o va purta mereu în inimă, probabil nu o va mai vedea niciodată.

Următorii ani au fost atât de şterşi şi trişti ca nici nu merită să vorbim despre ei, ultimii supravieţuitori ai planetei erau pe cale să piară şi să renunţe la bătălia cu epidemia ce a consumat toată viaţa, odată cu aceştia, chiar şi Katrina Craft hotărâse să facă acest sacrificiu suprem. Dusese o luptă crâncenă de una singură într-o lume imperfectă, şi nimeni nu putea spune că nu a fost o femeie curajoasă şi independentă care s-a dovedit mai mult decât capabilă să facă faţă pericolelor ce i-au apărut în cale, dar era timpul să se retragă din peisaj, şi mulţimea de infectaţi ce o urmărise până la intersecţia dintre strada principală a Miami-ului era

suficientă pentru a duce până la capăt ultima ei dorinţa. Apoi aşteptând sub luminile stinse ale unui semafor, el îşi făcu apariţia dinspre întuneric, spintecând şi secerând trupurile putrezite ale monştrilor, privind mereu în jos fără ca ochii să-i fie dezvăluiţi, ascuns în spatele vesmintelor sale heavy metal, era el Damon Morris.

O scânteie puternică îi orbi pentru moment privirea lui Samuel, când se găsi într-un loc atât de necunoscut pe atât de fascinant. Îşi simţea trupul atât de uşor şi plutitor în spaţiul neantului, încât oricât mult ar fi încercat, nu îl putea mişca. Era de parcă mintea lui era acolo trează, făcând faţă evenimentelor ce se petreceau în faţa ochilor săi, însă corpul nu, paralizat într-o stază temporară în care aştepta să fie adus la viaţă. Atunci o fereastră apare lângă el, şi când privi în ea, ceea ce păru la prima vedere că fiind o oglindă ce-i reflectă chipul trist, se transformă într-un ecran ce derula un eveniment din viaţa lui plină de întrebări.

Se apropia de inserare, după-amiaza fu una posomorâtă plină cu nori negri care anunţau venirea unei furtuni puternice, probabil dezlănţuită din cauza numărului de morţi ce continua să crească cu fiecare oră. Era un loc verde de câmpie şi pădure, aerul era rece şi umed iar burniţa deja se aşezase comodă deasupra ierbii verzi cu miros proaspăt, o ceaţă cenuşie apăru din senin purtată de un curent slab dinspre vest, şi care la momentul respectiv nu prezenta nimic neobişnuit decât un fenomen natural tot mai des întâlnit. O tabără fusese făcută acolo în mijlocul unei văi joase, bărbaţii făcuseră un foc în jurul căruia se strânseseră pentru a se încălzi, armăsarii lor îşi odihneau muşchii de-a lungul unei pajişti, în timp ce dimineaţă agitată va veni peste câteva ceasuri bune.

- Se va termina vreodată Alexander, adică vreau să zic vom mai ajunge să ne întoarcem pe pământurile noastre? zise primul său locotenent al regimentului 101 din Statele Confederate.

- Îmi doresc să cred asta, prietene. răspunse celălalt încercând să privească stelele ascunse după nori.

- Îmi e atât de dor de familia mea, nu-mi doresc decât să-i strâng în braţe şi...

Brusc bărbatul se opri, îl luase valul amintirilor atât de tare încât

nu-şi dădu seama de ceea ce vorbeşte, iar suferinţa pe care i-o provoca generalului sau, era mai mare decât o putea îndura.

- Dumnezeule Alexander, îmi pare rău, nu am vrut să spun nimic cu asta doar că...

- Ştiu Samuel. mărturisi el după ce suspină adânc cu o urmă de tristeţe.

- Încă nu-mi vine să cred că ai putut păţi aşa ceva, tocmai acum când erai atât de departe de casă, nici măcar nu te-au lăsat să te duci să îi îngropi. spuse Samuel trăind suferinţa prin ochii lui.

- Am aranjat să se ocupe altcineva de ei, dar nu-mi fac griji, căci dumnezeu îmi este martor, îi voi vedea din nou.

Stand în dreptul spectacolului acela viu menţinut de către flăcările aprinse, ideile şi gândurile necurate îi năvăli mintea generalului Alexander Gray. Tocmai supravieţuiseră unei bătălii importante de lângă statul Georgia, pierduseră multe vieţi în decursul schimburilor de focuri, iar proviziile lor erau din ce mai puţine. Războiul Civil ce s-a desfăşurat între anii 1861-1865 a fost un conflict dintre Statele de Nord ale Americii şi cele de Sud în care viitorul preşedinte Abraham Lincoln a dus o campanie politică începând cu anul 1860 în care a încercat să oprească expandarea sclaviei în statele în care există deja. Ostilităţile au început în dată de 12 aprilie 1861, când forţele confederate au atacat postul militar federal de la Fort Sumter, Carolina de Sud. Lincoln a ales să răspundă cu aceeaşi monedă şi a adunat de unde a putut voluntari curajoşi pregătiţi să îşi dea viaţa pentru patria lor. Războiul a durat patru ani în care au pierit peste 620.000 de soldaţi şi peste 325.000 de combatanţi daţi dispăruţi, iar Abraham Lincoln un personaj istoric care va rămâne mereu în amintirea americanilor, a murit pe 15 aprilie 1865 împuşcat de către un actor pe nume John Wilkes Booth, în urma unui atentat petrecut cu o zi înainte când preşedintele a fost determinat să-şi sărbătorească victoria la teatrul Fort-Theaters.

- Prietene ştiu că este greu să accepţi ceea ce ai păţit. începu Samuel Blake sprijinit de umărul lui Alexander. Dar lucrul cel mai îngrozitor este să nu le dai linişte alor tăi să...

- Tu a-i face-o Samuel? îl întrebă el surprinzător.

- Păi...

- Cum ai putea închide ochii în fiecare seară amintindu-ţi chipurile lor fără posibilitatea de a-i strânge în braţe?

Alexander Gray mai ia o duşcă din sticlă ce-i ţinu companie în această seară, de fapt în ultimul timp alcoolul era singura alinare care părea a-l mai face să uite despre necazul ce s-a abătut asupra lui în urmă cu aproape trei ani. Mulţi îşi pierduseră familiile atunci, o ciumă se răspândise pretutindeni iar autorităţile nu au considerat ca ţine de responsabilitatea lor să facă ceva pentru a opri boală contagioasă înainte de a scăpa de sub control, asta păţise şi acest general al regimentului 101, a cărui conştiinţă a fost înecată în băutură.

- Cred că este suficient Alexander, alcoolul ţi s-a urcat la cap, ai început să vorbeşti numai prostii...

- Nu este din cauza alcoolului Samuel, îţi spun că voi putea să-i văd din nou, ei mi-au promis.

- Ei? Cine sunt *ei* prietene? îl întrebă bărbatul descoperind secrete ciudate în ochii lui îndureraţi.

- Nu pot să-ţi spun, dacă află că am spus cuiva, înţelegerea cade...

- Alexander pentru numele lui dumnezeu, despre ce vorbeşti?

Bărbatul se ridică apoi în picioare şi face câţiva paşi împleticiţi spre întuneric în mijlocul unei câmpii înalte şi se opreşte în adăpostul unui arbore bătrân, primul său locotenent îl urmări.

- Mi-aş fi dorit să fie altă cale pentru a face asta Samuel. mărturisi el cu simţul regretului.

- Despre ce vorbeşti Alexander? întrebă el privindu-l de la spate.

- Asta e pentru tine, îmi pare rău...

Apoi bărbatul se întoarce lăsând acea sticlă de băutură să-i alunece din apucătura, şi îndreaptă spre Samuel un Remington din 1858 cu care îl împuşca în piept şi lăsă ca viaţa să se scurgă uşor din trupul lui. În timp ce bărbatul zace pe suprafaţa acelui pământ blestemat, cugetând la trădarea la care fusese martor cu atâta dezamăgire, lacrimile i se scurgeau pe lângă colţurile ochilor. Apoi cât timp murea uşor sub lumina pală a lunii pline, auzi celelalte focuri repetate de armă care nu puteau

decât dovedi faptul că şi ceilalţi soldaţi ai regimentului 101, sunt ucişi. De ce Alexander, de ce a trebuit să faci aşa ceva?

Spintecătorul se trezeşte într-un întuneric mai înfiorător decât a cunoscut până acum, şi realizează spre surprinderea lui că ceea ce văzuse mai devreme nu era decât un fragment din amintirile sale pe care încercase să le dea uitării. A fost acolo, când bunul său prieten Alexander Gray l-a trădat într-un mod cum nu şi-ar fi imaginat niciodată, cine ştie ce vorbe aruncate i-au întunecat atunci mintea bărbatului încât a făcut un gest atât de necugetat cât să-şi ucidă camarazii cu atât uşurinţă şi sânge rece. Dar aceasta viziune nu l-a ajutat deloc pe Samuel, căci chiar şi cu toate evenimentele pe care le-a văzut mai devreme, tot nu îşi poate aminti nimic despre viaţa să dinainte de acea crimă. Nimic nu-i revenea în minte despre familia sa ori despre adevărata lui identitate, probabil că nu şi-ar fi amintit nici numele dacă nu ar fi găsit în mormântul său o scrisoare din partea lui Alexander în care îi cerea iertare şi îl rugă să înţeleagă ceea ce a făcut. Dar nu a înţeles mare lucru atunci din ceea ce prietenul său a considerat că este nevoie să-i spună, decât nişte baliverne despre faptul că a fost nevoit să facă acest gest, şi că vor avea ocazia să se mai reîntâlnească în această viaţă sau următoarea, sigur că nici unul nu s-ar fi gândit că acest lucru avea să se petreacă peste aproximativ o sută cincizeci de ani.

Îşi simte braţele amorţite după ce descoperi că era prăbuşit pe un ciment dur din interiorul unei clădiri vechi, abandonate de câţiva ani de zile. Un suspin de durere şi tristeţe ridică un nor de praf în faţa lui în timp ce glasul îi răsună împrejur de parcă se afla într-un loc imens şi gol. Samuel se ridică în picioare încercând să caute o sursă de lumină oricât de mică cât să-şi dea seama unde se afla şi ce s-a întâmplat cu el. Priveşte pe o fereastră spartă ce prezenta o ramă atât de veche ca nu realiza la prima vedere. Cerul era senin împrăştiat cu mii de stele argintii care străluceau ca picăturile de apă în bătaia soarelui, era o lună plină splendidă înconjurată de câţiva nori pufoşi, era mai mare decât crezu că mai văzu vreodată în viaţa lui veşnică, poate să fi fost din cauză că nu-şi mai găsise de multă vreme timp să facă un lucru atât de obişnuit, că privirea lunii.

Bărbatul îşi freacă tâmplele ce-i plesnesc groaznic de parcă îşi revenea dintr-o mahmureală puternică în care îşi înecase amarul în băutură, aşa cum obişnuise într-o perioadă întunecată din viaţa lui tristă. Încearcă să-şi amintească ce s-a întâmplat înainte să ajungă aici, ce a făcut, cu cine era şi de unde acest sentiment de nelinişte. Încercă din răsputeri dar era de parcă mintea lui era goală, nu putea face diferenţa dintre vis şi realitate aşa cum obişnuia un om obişnuit. Apoi adevărul îl lovi cu un gol în stomac care îi provoca o stare ciudată de vomă. Era de prea multă vreme vârât în această lume plină de mistere şi necunoscut a paranormalului şi a tehnologiei experimentale pe care DCO o controlase vreme îndelungată, aşadar nu mai avea rost să se întrebe cum a funcţionat maşinăria cu care John Murdock i-a trimis în trecut în 1945, important e ca o făcuse. Aşa deci au ajuns în al Doilea Război Mondial unde veniseră să caute răspunsuri la unul dintre primii membri ai organizaţiei, acel misterios individ de origine germană ce îşi spunea Necromanul. În acel moment Samuel revăzu şi ultima clipă când îl văzu în viaţă pe bărbat, şi îşi aminti şi sacrificiul pe care îl făcu că ei să poată merge mai departe şi să caute mai adânc în trecut răspunsurile de care aveau nevoie. Acum îşi aminti în totalitate ce s-a întâmplat, Necromanul s-a aruncat în acea gaură învăluită de lavă trăgându-l după el pe demonul ce se dovedise a poseda trupul lui Adolf Hitler, apoi cu moartea acestuia o altă breşă temporară s-a deschis, iar ei au intrat înăuntru rămaşi fără alternative din cauza solului ce se năruia sub picioarele lor. Nu era singur, acum îl lovi, întreaga lui echipă fusese tarata cu el în această poveste, şi ei intraseră în breşă despre care nu aveau nici cea mai mică idee unde îi va duce. Ei bine, acum era momentul să afle acest lucru, şi totodată să-i regăsească pe cei din echipa Corbul.

Spintecătorul face câţiva paşi prin copertina obscură în care se trezi iar apoi simte o zdruncinătură ciudată sub tălpi, ştia ce înseamnă asta, dar până să realizeze faptul că asfaltul se va sfărâma chiar în timp ce mergea pe el, se prăbuşeşte într-un gol înţesat cu praf şi plin de miasme putrede. Dumnezeule era pentru a nu ştiu câta oară când cădea prin podeaua unei clădiri, dacă o mai ţinea tot aşa se putea considera printre puţinii norocoşi care întreceau acest record într-un timp atât de

scurt.

Bărbatul tuşeşte puternic de câteva ori încercând să elibereze norii de praf pe care îi inhală după ce aterizarea se dovedi încă una dureroasă. Ecoul vocii sale îl izbi în câteva clipe, apoi auzi altceva ce îi atrăsese atenţia într-un mod înfiorător, nişte şoapte ce semănau cu chicotelile unor tinere.

- E cineva acolo? întrebă el printre umbre încercând să se ridice.

Nu veni nici un răspuns imediat, bineînţeles, dar până să apuce el să privească în jurul lui, vocile acelea subţiri se auziră din nou, de această dată mult mai aproape. Atunci a fost momentul când s-a speriat cu adevărat şi simţi un curent rece pe şira spinării, chiar el, neînfricatul Spintecător.

- Cine eşti, răspunde-mi! porunci el cu autoritate.

Dar nu răspunse nimeni, şi chicotelile continuară să-l scoată din minţi şi se deplasau pretutindeni, când în faţă când în spate, dar în nici una dintre daţi nu reuşi să vadă ce se ascundea prin această adâncitură a ignoranţei ce îi punea răbdarea la încercare, oricât de repede s-ar fi întors el înspre direcţia de unde proveneau sunetele, nu zărea nimic, decât întunericul scorburos.

- Vino să te joci cu mine...! se auzi din spatele bărbatului într-o rugăminte şoptită.

- Cine e acolo? întrebă el ducând mâna la pistol înainte să-şi amintească că nu-l mai are.

Persoana începu a râde apoi şi nu i se dezvălui, o auzi cum păşea îndepărtându-se de el treptat. Să fi fost această operă demonului Bellathonis? Se obişnuise oarecum cu acele apariţii neaşteptate în care măscăriciul se juca cu răbdarea şi naivitatea bărbatului, până într-o clipă în care îl va împinge la extrem. La naiba despre ce vorbeşte, a încercat să-l ucidă de prima oară când l-a întâlnit, dar nu a putut, căci creatura a mărturisit ceva ce părea greu de crezut la început, că armele acestei lumi nu îl pot ucide. Aşa că nu are de ales, şi dacă Bellathonis este în spatele acestui spectacol ieftin de intimidare, nu are decât să-l ignore şi să meargă mai departe, căci până ce fiinţă nu-şi va satisface pofta de distracţie, nu va înceta.

Dar din ce părea, nu Bellathonis îl urmărea printre colţurile întunericului, descoperi asta când intră o rază de lumină ce străpunse fereastra prin care privi mai devreme, şi podeaua prin care căzu, atunci silueta albicioasă a unei tinere domniţe cu părul blond, putu fi zărită timp de câteva fracţiuni de secundă în direcţia holului îngust în care privea. Descoperind acest lucru un fior răcoros îl cuprinde şi îşi dă seama că făcuse câţiva paşi înapoi, speriat de ceea ce i se arătase. Vino-ţi în fire Samuel, afurisitule, la naiba cum poţi să te sperii doar din atâta lucru când erai recunoscut pentru toate aventurile acelea primejdioase şi toate creaturile pe care le-ai înfruntat curajos. Poate că îmbătrânise, poate că această carieră a lui de vânător de ocult se apropia de sfârşit, şi acesta era modul prin care îl anunţă, sau poate că timpul acela petrecut între lumea reală şi cea a Olimpului l-a afectat atât de tare încât nu mai este acelaşi om de odinioară.

Bărbatul se îndepărtează de prezenţa aceea misterioasă dezvăluind absolut nici o intenţie sau curiozitate de a afla cine sau ce este. Va caută o cale să iasă din această clădire uitată în întuneric, însă erau atât de multe încăperi vechi şi părăsite încât se simţea abandonat într-un labirint fără capăt. Apoi cineva se ciocni de el şi tresări puternic.

- Uşurel Samuel. zise o voce feminină neasemănătoare cu cea auzită. Vino-ţi în fire!

Privi în faţa sa şi descoperi o pereche de ochi albaştri limpezi ca puritatea apei curgătoare din plină zi, tânăra apăru din umbră deloc speriată de prezenţa bărbatului, de parcă ştiuse dinainte că este acolo şi că se vor întâlni.

- Victoria, tu eşti? întrebă el încercând să-şi focalizeze privirea.

- Desigur, cine credeai? zise ea cu un umor negru.

- Ascultă-mă, altcineva este cu noi, nu am putut-o vedea clar dar părea a fi o fată, de statură ta...

- Ştiu Samuel. mărturisi vampiroaică deloc îngrijorată.

- Poftim?

Ceea ce-i spune Victoria Hayes este întrutotul adevărat, pentru că existau numeroase avantaje pentru cei din neamul vampirilor, mai ales după căderea nopţii. Vederea lor devenea atât de dezvoltată încât

puteau desluşi forme şi prezente chiar şi prin voalul sumbru al întunericului, puteau simţi compania unei persoane de lângă ei, ba chiar şi constatându-le sexul, doar prin simpla adulmecare a sângelui şi a fricii pe care o emanau. În loc să le vadă trupul şi trăsăturile feţei, un mulaj se făcea din venele lor ce clocoteau cu acea licoare roşie atât de preţioasă, puteau să străpungă graniţele dintre lumi şi să vadă lucruri supranaturale, chiar şi când acestea erau greu de dezvăluit.

- Acest loc este bântuit Samuel. spuse ea la un moment dat.

- Despre ce vorbeşti?

- Este un vechi sanatoriu părăsit, multe suflete au rămas prizoniere aici când un incendiu l-a mistuit.

- Vrei să spui că ceea ce am văzut eu...

- Era o fantomă. îl competa vampiroaică privind în jur.

Însă Spintecătorul nu era deloc liniştit de această veste de care Victoria nu părea deloc deranjată. Căci cunoscuse din proprie experienţă că deşi existau fantome liniştite care trăiau anumite evenimente într-un mod spiritual fără a depăşi realitatea, existau şi acele fenomene numite poltergeist, care se manifestau printr-o entitate imperceptibilă ce putea deveni extrem de periculoasă într-un anumit punct.

- Ar trebui să fiu îngrijorat? o întrebă bărbatul încercând să îşi dea seama spre ce priveşte ea.

- Nu cred, simt multă suferinţă acumulată aici, însă sunt doar curioşi.

- Ce ştii de ceilalţi?

- Nimic. răspunse Victoria privindu-l în ochi. Tu eşti primul cu care m-am întâlnit.

- Bine atunci să-i găsim şi să plecăm din locul ăsta afurisit, îmi dă fiori.

Şi au început să rătăcească pe acele culoare lungi dar înguste ce le-au pus în faţă o întreagă gamă de întrebări cu privire la fenomenele inexplicabile ce se petreceau în jurul lor. Apoi Victoria îl pofteşte după ea printr-o uşă plină de lovituri şi zgârieturi dar care nu puteau fi văzute cu ochiul liber prin acel întuneric meschin. Şi Samuel o urmă fără a se gândi într-una din clipe că va întâlni misterul care îl va face iarăşi să se

îndoiască de starea lui mentală. Vampiroaică dispare la un moment dat din faţa lui, iar deodată întunericul devine lumină ca şi cum cineva ar fi aprins un bec ascuns.

- Este în regulă Samuel, poftește! zise vocea masculină a bărbatului care puse mâna pe umărul său.

- John, tu eşti?

Spintecătorul privește cu surprindere spre persoana de lângă el şi descoperă chipul bătrân şi plin de îngrijorare a doctorului John Murdock. Dumnezeule iar se întâmplă, nu se putea aşa ceva, l-a văzut cu ochii lui murind în acele adâncuri ale sediului DCO, era sigur că l-a văzut acoperit cu ghearele infectaţilor, sau poate s-a înşelat, şi nu asta a văzut, poate creierul său a înţeles ceea ce a dorit, şi de fapt nimic din toate acelea nu s-au întâmplat vreodată. Asta nu putea însemna decât un singur lucru, că era iar pacientul instabil din acel sanatoriu blestemat.

- Samuel liniştește-te! Sunt aici să te ajut. spuse bărbatul cu o voce calmă detectându-i starea alarmantă.

- Nu se poate, eram într-o clădire arsă din temelii, era întuneric şi...

- Aşa este Samuel. M-am gândit că îţi va fi mai uşor aşa să accepţi realitatea, de aceea te-am forţat să vezi asta, nu era decât un decor.

- Adică nimic nu a fost real, totul a fost pus la cale de către tine John? întrebă bărbatul începând a respira din ce în ce mai repede.

- A fost real Samuel, la fel de real ca tine şi ca mine în timp ce purtăm această discuţie, însă acea aripă a fost închisă de ceva vreme, am presupus că dacă vei vedea ceea ce ai făcut, îţi vei aminti mai uşor.

- Vrei să spui că eu am făcut asta? îl întrebă tulburatul Samuel Blake făcând ochii mari.

- Chiar nu-ţi aminteşti nimic? zise domnul Murdock îngrijorat.

- Stai puţin! se trezi bărbatul. Dar cu rămâne cu vocile care le-am auzit mai devreme, şi ele au fost opera ta?

Dar atunci brusc psihologul său deveni din ce în ce mai curios cu privire la ceea ce spusese, de parcă subestimase gravitatea lucrurilor şi se apropia de acea limită în care nu mai putea face nimic să-l aducă înapoi

pe bărbatul care l-a ţinut sub observaţie atentă timp de aproape patru ani.

- Mă tem că nu Samuel, vocile pe care le auzi sunt doar în capul tău.

- Dar le-am auzit, atât de clar şi...

- Te înţeleg Samuel, însă până ce nu vei accepta că acest lucru nu este real şi că nu s-a petrecut niciodată, toată munca noastră a fost în zadar.

- Spune-mi ce trebuie să fac domnule Murdock! îl rugă el pierzându-şi credinţă.

- Vreau să înţelegi ceea ce ai făcut cu o lună în urmă.

- Bine domnule, ascult!

- Ai încercat să fugi din institut Samuel, printr-o ieşire de urgenţă la care nimeni nu s-ar fi gândit că a fost lăsată nesupravegheată. Dar ai căzut pe nişte scări şi ai rămas inconştient aproape douăsprezece ore. Îţi aminteşti ceva din toate astea?

Bărbatul îşi încruntă privirea şi încercă din răsputeri să vadă dacă ceva din ce îi spuse Murdock, era adevărat, îi răspunse apoi că nu. Însă adevărul era că minţi, minţi cu înverşunare aşa cum consideră că este cazul să o facă. Şi-l aminti pe doctoraşul Damon Morris cum îi strângea în braţe cu atâta afecţiune soţia, apoi pe măscăriciul Bellathonis care îl pofti în acea încăpere întunecată ce dezvălui mai târziu scările despre care vorbea domnul doctor. Însă nu se dezechilibră şi nu căzu aşa cum presupuse el, ci fu împins de către creatură care l-a manipulat în tot acest timp, acum îi veniră în minte toate acestea, şi tot acum nevoia să afle cât mai multe de la John Murdock şi de a-i nega acestea.

- Când ţi-ai revenit Samuel, cumva ai reuşit să porneşti un incendiu în aripa pe care ai văzut-o mai devreme, şi mulţi pacienţi au murit acolo. Asta îţi aminteşti?

- Nu domnule.

Dumnezeule asta chiar că nu îşi amintea, nu putea să fi fost el, precum a spus şi Murdock, el era inconştient, şi chiar şi aşa nu ar fi fost el capabil de o grozăvie atât de îngrozitoare care ar fi dus la moartea unor oameni nevinovaţi, clovnul trebuie să fi fost în spatele acestui dezastru, dar dacă nu a fost?

Domnul Murdock îl luă apoi într-o plimbare pe culoarele luminoase ale sanatoriului ţinându-şi braţul în jurul umerilor săi. Asistentul James Bishop era chiar în spatele lor, să se asigure că bărbatul nu are vreo ieşire necontrolată care ar pune în pericol viaţa doctorului, însă mergea de parcă nu vroia să-i fie simţită prezenţa, încerca să se piardă în ansamblu. Samuel privi în urmă dincolo de statură impresionantă a lui James, şi văzu acea uşa prin care ajunsese aici, în această realitate paralelă, văzu zgârieturile acelea cu unghii, care îi dădeau fiori, şi acela a fost momentul în care a început să se întrebe, ce este real şi ce nu.

- Ascultă-mă Samuel, trebuie să înţelegi că tot ceea ce vom face în continuare va fi pentru binele tău, să fim siguri că ai o şansă să progresezi în drumul spre vindecare.

- Despre ce vorbeşti domnule? întrebă el nedumerit.

- O să fii anesteziat câteva ore, iar atunci când te vei trezi, vom purta o discuţie despre cele petrecute. Bine?

- Nu mai vreau domnule, te rog nu mă mai pune să dorm! îl rugă el cuprins de panică.

- Linişteşte-te Samuel, va fi mai bine, trebuie să ai încredere.

Apoi deodată uriaşul James se furişa prin spatele lui şi-l imobiliza cu putere. Dar Samuel era sătul de anestezii şi tratamente, în plus ori de câte ori adormea ceva rău se întâmplă şi apoi nu-şi mai putea aminti nimic din toate acestea, nu mai vroia.

- Uşurel prietene! spuse James zbătându-se cu el. Nu vrea nimeni să-ţi facă vreun rău.

Dar bărbatul se smuci în continuare până când se desprinde din apucătura lui şi-l face pe John Murdock să scape din mâna seringă cu care vroia să-l adoarmă. Samuel îl loveşte apoi pe James în plină figura şi-l izbeşte cu fruntea de peretele dur al holului mânjindu-l de sângele sau, apoi porneşte în grabă pe culoarul îngust spre uşa aceea prin care a ajuns aici de la bun început. Trei bărbaţi erau pe urmele lui, erau asistenţii solicitaţi de către domnul Murdock observând comportamentul violent al pacientului său, însă din păcate ajunseseră un pic prea târziu, căci până să ajungă la Samuel, acesta se aruncă prin uşa de lemn.

Se trezeşte înapoi în întunericul pe care îl părăsise, şi nimeni nu-l urmări aici, era de parcă abandonase acea lume, şi intrase iarăşi în cea în care se întâlnise cu vampiroaică Victoria, însă în acest moment nu era nici urmă de ea, ori de ceilalţi colegi ai săi, singura lui companie erau umbrele mişcătoare şi vocile şoptite.

Rătăceşte iarăşi prin pustiu fără călăuza promisă, căci vampiroaică dispăruse fără urmă şi îl lăsase să se confrunte singur cu proprii demoni. Şi că veni vorba de demoni, cine credeţi că-l întâmpina surprinzător cu o atitudine deloc prietenoasă?

Dacă vă gândiţi la măscăriciul Bellathonis de care sincer m-am săturat să-i ascult minciunile vulgare, vă înşelaţi, nu el fu cel care îşi înfinse braţul în gâtul Spintecătorului şi-l izbi cu ceafa de un perete dur din ciment, ci prietenul său, James Bishop, care nu se purta deloc ca fiind în apele lui.

- James, ce faci? îl întrebă bărbatul simţindu-şi respiraţia oprită treptat.

Dar uriaşul nu răspundea la strigările ori rugăminţile lui Samuel Blake, era de parcă nu-l recunoştea ori nu îşi dădea seama de răul pe care îl face.

- James... sunt eu, Samuel...! zise el lăsat fără suflare.

Şi nici acum nu înceta din a-l sufoca pe Spintecător, era atât de pornit împotriva lui şi mânat de o furie necontrolată cum rar i s-a dat să vadă în astfel de împrejurări, că începu să se întrebe dacă nu cumva altcineva controla trupul prietenului său. Apoi răspunsul îl privi cu o pereche de ochi albi, lipsiţi de viaţă, iar rânjetul ce-i devenise familiar nu dezvăluia decât un singur lucru, Horace era aici.

- ...James...! strigă bărbatul pierzând ultimele picături de viaţă.

Încercase el să se zbată din apucătura puternică a demonului, chiar îl şi lovise de câteva ori cu câţiva pumni deloc la fel de puternici ca în zilele sale bune, strânsoarea îl epuizase, şi nu mai avea forţa necesară să se elibereze din această manifestare brutală a lui Horace. Curând trupul lui James va prinde o culoare întunecată ca de cărbune şi îşi va învălui exteriorul într-un fum cenuşiu ce se va ridica deasupra, iar când inscripţiile acelea oculte se vor aprinde pe carnea lui într-un roşu

înflăcărat, va însemna că Samuel va fi mort, pentru o perioadă cel puţin.

Dar înainte ca acest lucru să se întâmple, o umbră se furişează prin spatele uriaşului şi apoi îl doboară azvârlindu-l la o parte cu o forţă supranaturală. Vampiroaică Victoria reapăruse în dreptul bărbatului, într-un mod la fel de misterios cum dispăruse de prima oară. Ochii ei tineri ce nu ai fi crezut că au trăit să vadă schimbările ultimilor patru sute de ani, îl privesc pe Samuel cu o compasiune ieşită din comun, adică bărbatul încă suferea după ce trecuse printr-o experienţă atât de dureroasă, însă nu era prima dată când acest lucru se întâmplă, şi că de obicei rănile sale se vor vindeca, şi va înfrunta crudă realitate că nimic nu îl poate ucide.

- Eşti bine Samuel? întrebă fata privindu-i vânătăile de sub bărbie.

- Unde-ai dispărut? întrebă bărbatul ridicându-se cu greu. M-ai lăsat acolo singur. susţinu el.

- Ciudat! recunoscu vampiroaică. Aş putea să spun acelaşi lucru despre tine.

Dar această conversaţie era una care avea să mai aştepte câteva minute, căci Horace nu îşi potolise setea de a ucide, iar Samuel Blake încă se afla pe lista lui încă de când s-a format această echipă numită Corbul.

- James, nu eşti tu însuţi, controlează-te! îl rugă Victoria înfruntându-l fata în faţă.

- Ce perspicace suntem domnişoară, asta pentru că nu sunt James, târfă fără suflet, sunt eu, Horace.

- Bine asta a fost chiar jignitor... consideră vampiroaică înainte să se trezească aruncată cu violenţă din calea demonului.

Horace nu avea să se mulţumească doar cu atât, nu până ce afurisitul ăla de Samuel pe care îl ura atât de tare nu va plăti pentru tot ceea ce reprezintă el. Căci conform demonului, din cauza Spintecătorului a reuşit James să-l controleze atât de mult şi să nu se mai poate manifesta în voie aşa cum şi-ar fi dorit orice entitate devoratoare de viaţă.

- Nu fă ceva ce a-i să regreţi James, ştii că nu mă poţi ucide...

- Ucide? spuse Horace surprinzător. Cine a spus ceva de ucis? Vreau doar să te fac să suferi, să suferi atât de groaznic că-ţi vei dori să fii mort.

Râsetele pline de sarcasm ale demonului încetară în timp ce se apropia de Samuel ce se trezi încolţit cu spatele într-un perete solid pe care probabil nu ar fi putut să-l prăbuşească. Ştia că Horace poseda o forţă fizică cu mult superioară celei omeneşti, şi că într-o confruntare cu el nu avea cum să iasă câştigător, se părea că până ce nu îl va lăsa să-şi consume frustrarea, nu se va opri. Uriaşul se apropie de el cu paşi siguri, şi îşi pregăteşte pumnul puternic în timp ce acele inscripţii despre care vorbeam mai devreme, se aprind. Acela a fost momentul când Samuel s-a temut pentru viaţa lui, căci ştia că probabil nici de această dată nu va muri, însă drumul spre recuperare, va fi unul al naibii de dureros.

Apoi tavanul se prăbuşi brusc peste întregul corp al lui James şi imediat îşi făcu apariţia încântătoarea Katrina Craft, ai cărei farmece încă păreau a avea efect. Damon Morris era alături de ea, îşi scuturã geaca aceea roşie de parcă şi el se prăbuşise mai devreme într-un loc îmbâcsit de praf, probabil în urma aterizării care i-a adus în acest loc necunoscut.

Apele se liniştesc în următoarele minute ce trec cu greu, fără ieşiri necontrolate din partea niciunuia şi fără comentarii de prost gust, apoi Samuel Blake îşi revine după şocul brutalităţii la care a fost supus, gândindu-se că acest lucru a devenit un obicei prost. Katrina se apropie de el şi îl ajută să se ridice dovedindu-se extrem de îngrijorată pentru starea lui. Victoria era undeva sprijinită de marginea unei ferestre, ei bine ce mai rămăsese din ea după incendiu, şi dintr-un anume motiv privea spre lună, foarte îngrijorată, de parcă simţea ceva neobişnuit şi încercă să ascundă acest lucru.

- Drăguţ din partea voastră să apăreţi aşa! îi zise Spintecătorul femeii în timp ce încă se mai resimţea după conflict.

- Samuel, nu începe. răspunse Katrina sprijinindu-l pe umerii ei.

- Ar trebui să fii recunoscător bătrâne, dacă nu apăream noi ai fi aflat cum este să fii lovit de un tren la viteză maximă. interveni Damon ajutând-o să-l care.

- Îmi pare rău să te dezamăgesc puştiule, dar am trecut prin asta, şi crede-mă că nu este o experienţă plăcută.

- Atunci regret că am deschis subiectul, las-o baltă!

Bărbatul îşi astâmpăra ultimele clipe de suferinţă în timp ce se vindecă complet şi reuşeşte să se ţină de unul singur pe picioare, sigur că era un pic şifonat şi prăfuit după manifestarea lui Horace, dar ce-i drept era întreg.

- Că tot veni vorba, unde-i cărbunele ăla încins? întrebă el privind spre întuneric.

Damon se apropie apoi de mormanul de ciment sub care fusese îngropat James Bishop şi-i arată Spintecătorului cu degetul în această direcţie. Încep să sape apoi cu toţii pentru a-l scoate la suprafaţă sperând în acelaşi timp că uriaşul să mai fie în viaţă. Bucăţile sunt aruncate una după cealaltă, forţă impresionantă a vampiroaicei Victoria s-a dovedit extrem de folositoare în acest scop, că în cele din urmă să ajungă la bărbatul pe care aproape îl omorâseră sub dărâmături. Bărbaţii îl apucă de braţele lui solide şi-l scot afară din acel mormânt prăfuit, apoi încearcă să-i găsească semnele vitale.

- Este în viaţă! descoperi tânărul Damon.

Peste câteva momente chiar, bărbatul deschide larg ochii şi încearcă să-şi revină după întâmplarea petrecută fără a-şi aminti ceva din toată această păţanie.

- De ce mă simt de parcă cineva m-a lovit cu o tigaie în moalele capului? întrebă el năucit de un gust amar.

- Încearcă mai bine un tavan de ciment. adăugă Damon Morris înainte să fie lovit uşor de Katrina.

James se ridică pe propriile picioare şi priveşte în jurul său descoperindu-se la fel ca şi ceilalţi, împrejmuit de întuneric şi umbre dansatoare. Dar nu avea nici cea mai mică idee cum a ajuns în acest loc sau ce a făcut mai devreme, să nu mai zicem de faptul că nu ar fi putut concepe ideea că l-ar fi atacat pe Samuel sau că Horace i-ar fi scăpat de sub control. Singurul lucru pe care ceilalţi îl ştiau era că demonul plecase, cel puţin pentru moment.

- Ce s-a întâmplat cu noi, unde suntem? întrebă uriaşul

atingându-şi cu palma moalele capului.

- Nu-ţi aminteşti nimic? zise Katrina privindu-l cu atenţia.

- Nu. Voi?

- Îmi amintesc că eram în 1945, în al Doilea Război Mondial, ştiu că erau multe cadavre, multe explozii, şi ... nu mai ştiu, totul este în ceaţă...

- Ai dreptate dragule! consimţi vrăjitoarea păşind în jurul încăperii. Dar pe Karl Wolfgang Gunter vi-l amintiţi?

- Dumnezeule credeam că a fost un vis. recunoscu băiatul buimăcit de călătoria în timp.

- Ei bine nu a fost un fost un vis. interveni Samuel cu fermitate. A fost real, totul a fost, lupta cu Adolf Hitler, breşă care s-a deschis, şi toate ororităţile pe care le-am văzut în perioada cât am stat acolo.

- Stai puţin Samuel! îl opri femeia privindu-l suspicios. Dar ofiţerul Wolfgang, unde este?

Bărbatul ezită, amintindu-şi cu regret toată acea întâmplare ce se petrecu chiar sub ochii lui îndureraţi, pierduse acolo nu doar un soldat care a însemnat o valoare nepreţuită pentru câştigarea războiului, dar un prieten onorabil care s-a sacrificat pentru ei, şi pentru generaţiile viitoare.

- Samuel! repetă ea cuprinsă de furie. Ce ai făcut?

- Ce vrei să spui Katrina?

- Tu l-ai împins să facă asta, să se sinucidă, toate acele lucruri pe care i le-ai spus, ce ai crezut că se va întâmpla?

- Nu ştiu ce să mai cred, bine! se răsti el simţindu-se trădat şi acuzat. I-am spus ceea ce mi-a spus Murdock, a spus că Necromanul este cel care îl ucide pe Hitler, la momentul respectiv m-am gândit că dacă aş fi încercat să intervin, acţiunile noastre ar putea schimba viitorul.

- Dar dacă am fi putut face ceva, şi să nu fi fost nevoie ca el să moară? se întrebă Katrina regretând sacrificiul său.

- Ce-ar fi să ne calmăm cu toţii, nu este vina nimănui? interveni Damon Morris în speranţa de a calma spiritele.

Samuel se linişti după aceea, îl luase valul, nu mai era conştient de ceea ce spunea, acum ar fi fost momentul când ar fi putut recunoaşte

că regretă această izbucnire a sa, dar mândria îl împiedică să o facă. Şi Katrina avusese o ieşire necontrolată, nu era prima şi probabil nici ultima, însă nu îl consideră cu adevărat responsabil pe Samuel pentru moartea ofiţerului Wolfgang, doar că i-a fost mai uşor să-l acuze pe el, deşi o făcuse pe nedrept.

- Uite ce e, îmi pare rău... zise ea încercând să-şi ceară scuze.

- Las-o baltă Katrina, mai bine ascultă-l pe iubiţelul tău, pare să fie mai cu capul pe umeri decât noi toţi.

- Ar fi bine să plecăm! sugeră Victoria care privise în golul dinspre fereastră în tot acest timp.

Nimeni nu se ostenise să se întrebe de ce vampiroaică care de obicei nu ar fi fost înspăimântată de anumite lucruri ca întunericul sau pericolul de a muri, era acum atât de grăbită să părăsească acest loc bântuit, în care şi-ar fi găsit refugiu sub alte circumstanţe. Dar dacă nici unul nu a întrebat ce a fost ceea ce i-a atras atenţia şi a dus la această sugestie, nici ea nu a îndrăznit să-i îngrijoreze cu poveşti despre fenomene cunoscute doar de neamul ei, şi pe deasupra era posibil să se înşele, poate nu era nimic, şi poate că acea călătorie i-a afectat şi ei judecată, nu numai lui James.

Aşadar au rătăcit prin acest institut încă vreo douăzeci de minute bune, în care s-au desprins de realitatea care se târa spre ei cu ghearele acelea colţoase din umbrele abisului şi au ales să-şi vadă de drum, fără a băga de seamă spiritele ce încercau să comunice cu ei. Pentru Samuel acest lucru fu mai greu decât ar fi crezut, căci fiecare pas care îl făcea, îl purta mai adânc în amintirile sale despre acea lume în care este pacient în acest ospiciu. Adică nu era complet sigur că era acelaşi, însă asemănările erau destul de izbitoare, raţiunea îi spunea că nu are cum pentru că avusese acele viziuni cu mult înainte să ajungă în acest loc părăsit, dar simţurile îi spuneau că există ceva mai presus de asta, care nu poate fi văzut cu ochiul liber.

Iată-le şi ieşirea mult visată. O gaură imensă cu porţile larg deschise, era ca un peisaj gotic dintr-o poveste romantică a lui Horace Walpole, ştiu izbitoare coincidenţă, însă nu este vorba de demonul cu care James îşi împarte viaţa, ci de un autor englez despre care se spune

că ar fi inventat acest gen de literatură în 1764.

Păşesc în sfârşit afară din această clădire înfiorătoare, ce le-a trezit reale emoţii înspăimântătoare, cei drept unora mai mult decât altora, apoi se găsesc împreună în fata institutului ars aproape în întregime, şi zac acolo pentru câteva clipe cu tălpile pe iarba rece puţin crescută. Un gard metalic înconjoară întreaga zonă, părea foarte vechi, de parcă era depăşit de modă anilor curenţi, iar singurul felinar de pe toată strada, care încă mai ardea cu o mică făclie ştearsă, îi întâmpină cu lumina ce le călăuzea potecă.

- Unde naiba suntem? se întrebă Samuel din ce în ce mai curios.

- Împrejurimile astea arată extrem de ciudat, metalul este atât de neşlefuit, iar clădirile arată de parcă provin de pe nişte ilustraţii de sărbători. descoperi Katrina fascinată de-a dreptul.

- Sincer să fiu nu am mai văzut un candelabru de stradă cu gaz de când mă ştiu. mărturisi uriaşul James privindu-l cu atenţie. Ce naiba la ăştia nu s-a inventat electricitatea? adăugă el revoltat.

Apoi Samuel Blake se apleacă spre sol şi ridică un ziar care purtat de vânt se agăţase de picioarele lui. Nu îl interesa atât datele ce erau scrise acolo cu un tus atât de prost făcut sau de pozele, mai precis caricaturile ce apăreau, ci de dată care era trecută în colţul de sus.

- Nu James, nu s-a inventat încă.

După aceea bărbatul ridică acea pagină pentru că toţi să o vadă clar, iar anul ce apărea acolo îi înspăimântase şi le trezi fiori aşa cum nu îşi mai imaginaseră.

Erau în Paris, anul 1794, o perioadă de importanţă majoră pentru epoca în continuu proces de evoluţie, era o lume de artă impresionistă care s-a manifestat la început în pictură, mai târziu şi în muzică, o lume de baluri şi dansuri în care măştile reprezentau nu doar o altă fată a identităţii, dar ci prilejul de a cocheta cu o lume necunoscută a misterului pe care fiecare vroia să o experimenteze în secret. Era o lume modernă în cultura dar şi în plin progres, ştiinţa încă era cu un pas mai departe de descoperirea anumitor facilităţi ca electricitatea sau combustia cu aburi, însă fascinarea cu care a încântat acea perioadă prin simplitatea ei, a însemnat mult pentru anii ce au urmat. În artă, realismul şi romantismul,

au lăsat mai apoi loc impresionismului, numind Parisul capitala mondială a artei făcându-se recunoscută prin pictori celebri că Paul Cezanne, Eugene Delacroix, Paul Gauguin, Claude Monet şi mulţi alţii de aceeaşi talie. Forma sonatei s-a maturizat în timpul epocii clasice pentru a deveni principală formă de compoziţie instrumentală pe tot parcursul secolului. Pe frontul literar, romantismul clasic s-a răspândit în Europa ca reacţie a raţionalismului şi s-a dezvoltat cu tendinţa de a reacţiona împotriva viitoarelor schimbări dramatice asupra naturii cauzate de motorul cu aburi şi de calea ferată. Ştiinţa a progresat şi ea cu paşi mici dând naştere în curând la termenul de *om de ştiinţă* care prin ochii a unor fizicieni renumiţi au reuşit să schimbe faţa fizicii pentru evoluţia chimiei în secolul nou.

Samuel lasă apoi acea foaie de hârtie foarte subţire să-i alunece dintre degete, când atenţia i-o atrage ceva ce se petrecea sub podul întunecat dinspre oraş, sub care trecea canalizarea.

Zărise acolo silueta unei persoane, ba nu, a unei creaturi, sub acel arc stâncos de cărămizi umede, era mare şi păroasă, cu urechi lungi şi ascuţite, şi cu un bot feroce ce dezvăluiau dinţi ascuţiţi ce reflectau lumina lunii. Fiinţa aia era ca un câine, sau mai de grabă, un lup uriaş, şi din ceea ce-şi dădeau seama eroii, tocmai se hrănea cu un biet suflet care îi căzuse în gheare, cine ştie cât timp îl vânase printre colţurile oraşului, până când l-a atacat.

- Du-te şi vezi ce este! porunci Samuel privind fiinţă cu fascinare.

- Eu? se întrebă James. De ce trebuie să mă duc eu?

- Pentru că tu eşti cel mai mare dintre noi. îl consola bărbatul.

- Ştii ceva Samuel? începu el cuprins de o furie ieşită din comun. M-am cam săturat să primesc ordine de la tine, şi până la urma cine te-a numit pe tine liderul echipei, nu-mi amintesc să fi votat.

- Păi tehnic, el este cel mai vechi din grup, şi are cea mai multă experienţă de război, nu văd...

- Nu te băga Katrina! porunci el pierzându-şi culoarea din ochi.

Asta era, Horace avea să se dezlănţuie iarăşi, şi nu ştiu de ce am o presimţire proastă ca de această dată va fi mult mai rău că data trecută.

Oare ce se întâmplă cu James de nu-l mai putea controla pe demonul care i-a ruinat viaţa în toţi aceşti ani de zile, de ce acum, să fie din cauza instabilităţii formate în urma dezastrului de pe Terra, sau precum am mai spus şi mai devreme, călătoria în spaţiul temporar îl afectase mai mult decât trebuia? Nimeni nu avea un răspuns pentru toate acestea, cert era că uriaşul James nu mai era în stare să-l controleze pe Horace şi devenise un pericol pentru toţi, iar dacă lucrurile continuau în acest fel, trebuiau să ia o decizie în legătură cu prietenul lor.

- Mă duc eu! zise Victoria plecând spre acea creatură înspăimântătoare.

- Nu! ţipară ei în cor.

- Victoria nu tu. constată Spintecătorul privind acea bestie ce se hrănea cu sălbăticie.

- De ce? Nu-mi este frică de el, ştiu ce este, l-am tot privit cât timp v-aţi certat voi în clădire.

- Deci de asta priveai mereu afară?

Vampiroaică consimţi şi continuă să privească fiară printre genele ei lungi, îi era foarte cunoscută, căci neamul ei se confruntase mereu cu această seminţie veche, însă nu mai întâlnise unul ca ei încă de când epoca modernă apăruse în secolul XXI cu un trai care depăşise aşteptările nemuritorilor, atunci ambele rase au dispărut, ei bine toţi cu excepţia ei.

- Nu ştiu ce m-a apucat Samuel, ce este cu mine? se întrebă James revenindu-şi la normal.

- Este Horace prietene, vrea afară, e însetat de crimă.

- Ai dreptate, dar ce poate însemna asta, şi cum mă va afecta pe viitor?

- Asta doar timpul ne va spune.

James porneşte apoi spre creatura cu patru labe urmărindu-l în tot acest timp ca pe o ameninţare ce-l va declanşa pe Horace să izbucnească în flăcări, chiar şi aşa nu era de parcă aveau prea multe de ales, fie că se ducea el ori altcineva, în momentul când demonul se va simţi ameninţat tot se va manifesta violent, dacă tot avea să o facă, măcar nu era asupra colegilor săi.

- Eşti sigur că ştii ce ai făcut? îl întrebă Damon în şoaptă.

- Preferi să fii tu cel care se duce acolo?

Băiatul da din cap că nu, evident că nu, ce om cu capul pe umeri ar fi dorit să se confrunte cu acea bestie sălbatică care probabil tocmai se hrănea cu o fiinţă umană. Adică tu te-ai duce să pui mâna pe un câine în timp ce îşi savurează mâncarea, sigur că nu.

- Aşa credeam şi eu. adăugă Samuel.

Apoi priviră cu toţii scena de la distanţă, erau îngrijoraţi pentru ceea ce se putea întâmpla, însă ar fi fost şi mai îngrijoraţi dacă ar fi decis să treacă acest lucru cu vederea. În timp ce James se apropie, creatura ia forma umană în doar câteva clipe. Nu mai era lupul uriaş cu păr aspru şi urechi ascuţite, ci era un bărbat solid cu barbă ce îşi acoperi îndată trupul gol cu o haină de blană.

- Hei tipule, te simţi bine? îl întrebă el precaut.

Bună abordare James, o persoană din Parisul anilor 1794 sigur răspundea la asemenea tentativa vulgară de socializare, să fim serioşi, subtilitatea nu era punctul tău forte.

Bărbatul însă nu părea deloc deranjat de prezenţa lui, era mai de grabă preocupat de carnea ce-i rămăsese între dinţi, şi osciorul pe care îl scoase apoi tocmai din adâncul gâtlejului.

- Bunule domn, înţelegi ce vorbesc? Mă auzi? întrebă el din nou, cu vocea ceva mai tare.

Atunci când bărbatul ridică privirea spre el, avu tendinţa să-i răspundă, dar ochii lui îl întâmpinară pe James cu o culoare nenaturală de un galben aprins, asemănători cu culoare lunii, şi îl făcu să se întrebe în acel moment, dacă omul din faţa lui este de natura umană. Apoi individul zâmbi, şi-l salută cum se cuvine.

- Victoria, ce este acel om? o întreabă Samuel observând strălucirea supranaturală din ochii lui.

- Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune. recunoscu ea.

- Încearcă-mă!

- Vârcolac, este un vârcolac.

- Scuzaţi-mă că intervin. spuse Damon. Dar nu este deja clasică povestea asta? Adică să fim serioşi, eternă confruntare dintre vampiri şi

vârcolaci, am văzut deja destule filme cu aşa ceva.

- Atunci ar fi bine să afli că nu e doar ficţiune, cel puţin nu era pe vremuri.

Ceilalţi se apropie apoi de James, şi de necunoscutul individ care se prezentă doar cu numele Vladimir, un nume deloc francez, ceea ce dezvăluia faptul că probabil nu provenea din aceste părţi, ci de pe undeva din Rusia sau Ucraina. Dar de îndată ce ajunge în lumina reflectată de felinarul acela, Victoria se înfige cu palma în gâtul bărbatului şi-l ridică de la sol.

- Unde ţi-e stăpânul potaie? îl întrebă ea.

Individul începe a râde, fără a arăta că se teme de vampiroaică maniata de prezenţa acestui vârcolac. Câteva clipe mai târziu, din umbră apar alte siluete întunecate, erau palizi la faţă, asemeni Victoriei, şi purtau veşminte lungi şi închise la culoare, aşa cum obişnuiau creaturile nopţii. Până ca altcineva să realizeze ce se întâmplă, Victoria pleacă cu acei vampiri de bună voie, de parcă fusese hipnotizată sau fermecată într-un fel sau altul, când eroii priviră în jurul lor, nu mai era nici urmă de prezenţa ei, ori de cea a vârcolacului.

CAPITOLUL 10

CEI CE UMBLA NOAPTEA

Există multe lucruri pe această lume despre care nu ştiaţi că există şi mai sunt altele despre care veţi afla în clipele următoare, şi nu vă va veni a crede. Deja putem spune că am trecut de pasul în care fantasticul şi supranaturalul sunt elemente comune care nu ar mai trebui să vă surprindă, căci lumea în care aţi intrat în primul moment în care îndrăznit să pătrundeţi în această aventură demnă de cei deschişi la minte, v-a schimbat definitiv şi v-a făcut să vă puneţi întrebarea dacă ceva din tot ceea ce vi s-a spus, este sau nu real. Ei bine ar fi o idee bună să vă pregătiţi pentru ceva ce nu v-aţi fi aşteptat, pentru că inexplicabilul nu se opreşte aici, ci doar ia o altă întorsătură.

Ar fi bine să credeţi ceea ce a spus Victoria Hayes, căci ea mai bine ca oricine cunoaşte legile şi forţele naturii din momentul în care părinţii ei le-au încălcat, şi i-au dat ei naştere, un vampir pur-sânge. Asemeni ei, vârcolacii există, cel puţin au existat până în secolul XXI, când nu şi-au mai putut ascunde adevăratul chip de sălbăticie criminală, şi au fost vânaţi până la ultimul. Sunt cunoscuţi şi sub numele de licantropi, ceea ce înseamnă în limba greacă *omul-lup*. Această denumire ştiinţifică a fost dată capacităţii legendare a unor oameni de excepţie despre care se spunea că au abilitatea de a se transforma în prea cunoscutul lup, doar în nopţile de lună plină. Se spunea pe atunci în folclor că aceşti oameni fuseseră fie victimele unui blestem puternic care le condamna viaţa la această eternă suferinţa nemuritoare, ori erau zgâriaţi ori muşcaţi de un alt vârcolac, oricare ar fi fost adevărul, nimeni nu ştie şi nu ar fi ştiut vreodată cum a apărut primul, şi ce s-a întâmplat cu el.

Pe la sfârşitul secolului XVIII, apăruseră zvonuri legate despre triburile indiene ale americanilor nativi, că posedau abilităţi de metamorfozare fiind descendenţi direcţi ale spiritelor străvechi, moştenind această calitate de la strămoşii lor care au transmis-o în generaţiile următoare, originea lor însă putea să provină însă tocmai din

epoca medievală.

Oricare ar fi deznodământul acestui efect neobişnuit despre care se cunoaşte atât de puţine tocmai din cauza faptului că nu se ştie de existenţa lui în adevărata semnificaţie, cert este că ei există, la fel şi vampirii.

Ştiu că am văzut cu toţii sau cel puţin am auzit numeroase filme şi cărţi mai mult sau mai puţin fantastice despre acest subiect, precum recunoscuse şi Damon Morris care probabil într-un moment din anii lui de tinereţe văzuse la cinema celebrele filme Twilight sau Underworld, în care confruntarea dintre rasa vampirilor şi cea a vârcolacilor avea la bază o poveste mai mult sau mai puţin romantică, care fie se termină în aventuri de nedescris în lumea supranaturalului sau lăsau mai mult loc pentru imaginaţia spectatorului să dorească o continuare. Să nu uităm de Van Helsing, o poveste pur fantastică despre celebrul doctor danez din cartea lui Bram Stoker *Dracula*, devenind mai apoi vânător de monştrii şi vampiri folosindu-şi ştiinţa în alchimie. Şi lista poate continua la nesfârşit, cu titluri mai vechi pe care generaţia tânără a lui Damon nu o cunoştea atât de bine că aceste ecranizări de succes în care efectele speciale se întrec pe sine.

Dar adevărul dragii mei, nu se afla departe de aceste poveşti fantastice, căci există un conflict ce ţine de întregi secole, în care seminţia vampirilor s-a confruntat cu cea a vârcolacilor, pentru supremaţie, pentru supravieţuire şi poate pentru ceva şi mai presus de acestea, iar asta să ştiţi că e o poveste pe care merită să o ascultaţi.

Fiecare vampir cunoaşte această legendă, ei bine o versiune a ei cel puţin, căci existau multe, şi asemeni istoriei oamenilor, şi aceasta s-a schimbat cu timpul şi a primit adăugări din partea fiecărui povestitor, dar iată ce ştim noi:

Cu mii de ani în urmă, a existat un om, un vampir adevărat, se numea Meier Draconis, i se spunea Crepusculul cu Sânge Negru. Acesta nu a fost rezultatul unei transformări banale aşa cum se întâmplă în această perioadă, nu fusese o victimă umilă ce a căzut în capcana unui înfometat, nu, se spune că el a primit o gură de sânge dintr-un pocal despre care se ştia că nu există, unul care promitea viaţa veşnică. Vorbim

de o perioadă antică de mituri şi faraoni, blesteme şi multe altele. Meier Draconis s-ar fi aventurat într-o lume a nemorţilor după ce îşi pierduse tot ceea ce avea de preţ, viaţa celei pe care o iubea, a vrut să înfrunte acest obstacol al morţii şi să caute viaţa eternă într-un mormânt care nu ar fi trebuit deschis niciodată. Soarta a făcut ca Meier să nu moară acolo în acel întuneric, ci să găsească elixirul mult dorit, fără a sta pe gânduri să realizeze ceea ce face sau să pună la îndoială consecinţele care ar putea avea loc în urma acţiunilor sale, bărbatul a băut din acel pocal cu sânge cald şi a încetat din viaţă. Nesăbuinţă să i s-a întors împotrivă, căci nu s-ar fi gândit nici măcar o clipă că acel dar ce i s-a oferit atât de uşor, să-l transforme în creatura care urma să devină. A înviat peste trei zile, se simţea altfel, ba chiar arată altfel, trupul îi era mort, palid cu o culoare albicioasă de cadavru, însă spiritul lui tăinuise în interiorul acelui corp devenind astfel, primul dintre vampiri.

Setea cu care a revenit din morţi îl înnebunea, în acea noapte a ucis un sat întreg pentru a-şi satisface foamea, şi nu avea să îşi cunoască încă limitele, orice ar fi făcut, oricâţi oameni ar fi măcelărit, nu se putea sătura de gustul acela dulce al sângelui. O licoare atât de pură pentru papilele lui, gustoasă şi hrănitoare doar în acele câteva secunde preţioase în care era caldă, până ce trupul murea, apoi îi provoca silă. Până să-şi dea seama de ceea ce a făcut, victimele lui au înviat în dimineaţa următoare înainte de răsărit, atunci Meier şi-a dat seama care este inamicul său principal, soarele.

Vampirul acesta nu a evoluat niciodată, asta pentru că nu a fost nevoit, el a fost creat în cel mai perfect mod, nu avea slăbiciuni şi nici milă ori compasiune, pe măsură ce şi-a făcut alţi urmaşi, odată cu transmiterea darului imortalităţii, s-a pierdut puţin câte puţin şi din puritatea sângelui cu care erau hrănite victimele ce aveau să fie transformate, drept prin urmare asta explică şi acele copii ieftine ale zilelor prezente de acei nemuritori jalnici care trec cu numele de vampir.

În epoca medievală, Meier Draconis a devenit un conducător absolut peste meleagurile învecinate şi astfel şi-a făcut şi duşmani, o creatură pe care a trebuit să o înfrunte pentru a-şi dovedi superioritatea. Vârcolacii deveniseră o problemă pentru seminţia vampirilor, căci

haitele erau tot mai numeroase, şi spre deosebire de ei, fiarele nu se hrăneau doar cu sângele muritorilor, ci curăţau chiar şi carnea de pe oase, atunci supravieţuirea neamului vampir, a fost pus la încercare. Un război crâncen a pornit între cele două rase, iar cea învingătoare avea să revendice premiul pe care îl reprezentau oamenii. Au trecut zile, luni, şi apoi ani şi luptă tot nu se încheia, căci cu fiecare doborât, eforturile ambelor tabere se concentrau doar asupra faptului de a mări armata şi de a o conduce la victorie. În cele din urmă după câteva secole de măcel şi tiranie, clanul vârcolacilor a fost învins, odată cu moartea liderului lor. Acela a fost momentul regretat de toţi aceştia, în care s-au predat vampirilor şi au devenit pe veci animalele lor de companie, o insultă pentru seminţia lor, una pe care au fost de acord să o accepte. În timpul zilei vampirii s-au dovedit vulnerabili şi neputincioşi, de aceea aveau nevoie de paznici să-i apere de intruşi, însă noaptea erau invincibili şi au rămas aşa, timp de câteva secole.

Apoi totul s-a modernizat, şi vampirii au devenit depăşiţi de epoca şi de tehnologie, erau de prea multă vreme pe această lume, iar viaţa veşnică i-a înnebunit până i-a adus la pierzanie. Sclavii lor, licantropii, au rămas şi până în această zi a anului 1794, gardienii lor personali, căci acel individ Vladimir pe care echipa Corbul l-a văzut mai devreme, era unul dintre ei.

Cat despre Meier Draconis, acesta s-a retras într-un mormânt de la capătul lumii, atunci când a fost trădat de propriul său neam care a adus moartea asupra sa din cauza viziunilor macabre care puneau în pericol existenţa întregii seminţii. Trădat, ucis, şi uitat de către proprii lui discipoli, Meier i-a ameninţat înainte să i se scurgă şi ultima picătură de sânge, că va reveni la un moment dat, şi când o va face, nimeni şi nimic nu i se va mai împotrivi.

Trecură minute bune până ce eroii se treziră din starea hipnotică în care fuseseră aruncaţi, şi până să realizeze ce se întâmplase cu ei, descoperiră imediat că Victoria Hayes dispăruse de lângă ei.

- Poate să-mi spună şi mie cineva ce s-a întâmplat aici? întrebă James simţind o durere îngrozitoare de cap.

- Nu ştiu. răspunse Samuel anulând mai repede efectele

migrenei. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că vorbeam cu vârcolacul ăla sau orice era el, şi apoi puf...

- Să ştii că aşa este, ai dreptate. interveni Katrina revenindu-i o imagine în minte. Apoi au apărut ei, vampirii.

- Vampirii, uitasem de ei, cum e posibil să nu-mi fi amintit acest lucru...? se întrebă Spintecătorul încă năucit de efectul acela.

- Probabil ne-au făcut ceva, ne-au adormit sau ne-au hipnotizat, se spune că vampirii pot face acest lucru. zise bărbatul.

- Dar nu am văzut-o niciodată pe Victoria să facă acest lucru, cel puţin nu de faţă cu mine. recunoscu uriaşul James.

- Poate că nu ştie încă că poate face acest lucru. susţinu vrăjitoarea cu părul de foc. Doar ştiţi că multe lucruri nu i-au fost dezvăluite, cine ştie câte mai poate face deşi nu este conştientă de acest lucru.

- Ar trebui să mergem să o căutăm. sugeră Damon Morris într-un moment de idei năstruşnice.

Samuel se întoarce spre tânărul băiat cu o privire care-l ameninţa direct. Apoi vine în dreptul său cu paşi lenţi încercând să-l pună în temă cu evenimentele recente pe care se părea că încă nu le înţelesese pe deplin.

- Cum plănuieşti să facem asta puştiule? întrebă el luându-l în râs. Vezi vreun semn pe undeva care ne arată direcţia spre caverna vampirilor, că eu nu-l văd?

- Ascultă-mă bătrâne...!

- Adică vreau să zic că putem să întrebăm din uşă în uşa dacă a văzut cineva vreun vampir, sunt sigur că locuitorii oraşului vor fi mai mult decât bucuroşi să ne ajute...

- Nu asta am vrut să zic...

- Dar ce ai vrut să zici? Te-ai gândit măcar vreun pic la faptul că suntem îmbrăcaţi ca un grup de mercenari din anul 2013 iar noi suntem 1794, nu realizezi ce efect are acest lucru asupra oamenilor acestora care nu au mai văzut în viaţa lor asemenea veşminte...?

- Samuel vrei să-l asculţi odată? interveni Katrina pierzându-şi răbdarea cu comentariile grosolane ale Spintecătorului.

- Sunt numai urechi. spuse el împreunându-şi braţele şi aşteptându-şi explicaţia.

- Uită-te într-acolo bătrâne! îl rugă Damon apucându-l după umeri şi arătându-i în direcţia oraşului.

Departe în adâncul străzii dinspre centrul oraşului, era o clădire mare, grandioasă şi strălucitoare, trebuie să fi fost importanta căci arăta că gala premiilor oscar din zilele noastre în varianta acelui secol. Dar ceea ce i-a atras atenţia tânărului Damon Morris a fost pancarda de la intrare care anunţa festivitatea regală care urma să înceapă în curând.

- Aşa şi? întrebă Samuel indiferent la sugestia băiatului. Ce legătură are asta cu găsirea unui clan de vampiri care au răpit-o pe Victoria?

- Va fi un bal acolo cel mai probabil. susţinu tânărul Damon într-un zâmbet. Ştii ce înseamnă asta? întrebă el primind în răspuns numai priviri împleticite. Un festin de muritori pentru acei vampiri...

- Adică omule, vrei să spui că vampirii aceia vor fi acolo? interveni James neputând a găsi legătura.

- Vor fi sute de oameni în acele încăperi, asta înseamnă masă gratis pentru sugătorii ăia de sânge, unde în altă parte vor mai găsi ei atâţia strânşi într-un loc pentru a-şi satisface foamea?

Katrina zâmbea cu mândrie şi pasiune, îl privea în aceste clipe de parcă ar fi vrut să-i sfâşie hainele de pe trupul sau gol şi să-l aibă în acel moment în faţa lui Samuel. Puştiul era isteţ, iar ceea ce sugeră el avea sens dacă vedeai din perspectiva lui ieşită din comun. Planul era simplu, se infiltrau cumva în acea clădire uriaşă din centrul Parisului unde probabil se ţinea un bal sau un spectacol, ceva de genul oricum, şi există posibilitatea ca vampirii vor profita de această masă gratis şi îşi vor face apariţia acolo ca simplii oaspeţi, apoi când vor rămâne singuri cu câte o victimă îşi vor arăta adevărata faţă şi vor începe să se hrănească, atunci echipa Corbul intra în scenă. Nu erau multe şanse ca acest lucru să se întâmple conform scenariului pus la punct de către Damon Morris, însă în momentul de faţă nu aveau nimic mai bun.

- Stai puţin omule! spuse uriaşul James. Mai exact cum vom intra acolo îmbrăcaţi aşa?

- Ia ghiceşte! Ai trei încercări. glumi Damon zâmbind încântător.

- Să fie clar de acum, eu nu mă îmbrac în colanţii aceia idioţi şi...

- Îmi pare rău James, ţinuta este obligatorie. îi spuse Samuel.

- Acum singura problemă va fi să facem rost de haine...

Iar vorba Katrinei parcă fu auzită de forţele de sus, căci o calească trasă de patru armăsari puternici ce galopau cu graţie, se apropie de ei dinspre pădure pentru a trece peste acel pod de piatră. Îndată Spintecătorul le porunceşte să sară în tufişurile din apropiere şi să se ascundă acolo până în momentul când vor ajunge în dreptul lor, însă Damon Morris savura din plin momentul lui de strălucire şi nu avea să se dea din drum până ce nu i se recunoşteau meritele. Samuel îl trage cu forţa în buruienile colţoase provocându-i băiatului câteva zgârieturi uşoare, apoi dispar în ceaţă uşoară ce se ridica dinspre sol.

Între timp, undeva la câţiva kilometri de locul unde se petrecu acest eveniment palpitant, grupul de vampiri care o răpi pe Victoria Hayes, făcură un popas atunci când fata îşi reveni brusc din starea ciudată în care căzu, şi îndată panica o cuprinse, ceva ce nu i se întâmpla des.

- Uşurel, linişteşte-te, eşti în siguranţă cu noi... zise unul dintre vampiri apucând-o cu grijă de braţ.

- Unde mă duceţi, ce mi-aţi făcut? întrebă ea îngrijorată de intenţiile răpitorilor.

- Nu-ţi vrem răul dragă Victoria, te-am ajutat doar să fii puţin mai îngăduitoare pentru a-ţi explica câteva lucruri, atâta tot. mărturisi individul cu ten alb zâmbind pe sub o mustaţă subţire.

Vampiroaică se linişti încetişor, descoperi apoi că se afla într-o calească mare în care erau alţi trei tipi ce o priveau cu ochii lor de nemuritori, vârcolacul era afară, cine ştie, probabil îi păzea de posibilii hoţi trecători ce aşteptau prazi substanţiale prin pădurile întunecate.

- Unde mă duceţi? întrebă ea găsindu-şi încheieturile libere şi nu legate cum s-ar fi aşteptat.

- Vei vedea dragă mea, eşti tare nerăbdătoare văd. susţinu colţosul arătându-şi dinţii albi.

- Mi-ai spus pe nume mai devreme, cum ai ştiut...?

- Să spunem doar că am nişte calităţi superioare domnişoara Victoria Hayes, unele care mă pot ajuta să citesc persoanele că pe o carte deschisă.

- Atunci ştii că sunt una dintre voi, un vampir.

- Ba chiar ştiu că eşti unul pur-sânge, ceva nemaiîntâlnit de vreo sută de ani dragă.

- Şi atunci ce planuri aveţi cu mine? întrebă ea nedumerită de această răpire. Doar nu vreţi să procreez să dau naştere unuia asemeni mie, sau ceva de genul...?

Vampirii izbucniră în râsete şi făcură caleasca să se clatine în timp ce începuse iar să se deplaseze în adâncurile pădurii. Victoria Hayes nu fusese niciodată recunoscută pentru umorul ei sarcastic, ea era mai degrabă prezenta gotica din colţul încăperilor cu care nimeni nu vroia să aibă de-a face, însă trebuie să recunoaştem că în prezenţa celor ca ea, fata dezvăluia o calmitate ieşită din comun, de parcă era şi ea de-a casei.

- Dar cât de nepoliticos am fost draga mea. zise vampirul în haine negre. Dă-mi voie să mă prezint scumpa domnişoară, numele meu este Maurice Dupont, şi sunt gazda ta pentru această seară.

- Bănuiesc că ar fi inutil să-ţi mai spun şi eu numele meu acum, nu-i aşa?

- Inutil, poate. Însă ceea ce îmi trezeşte curiozitate în ceea ce te priveşte draga mea Victoria, este de ce nu pot vedea de unde vii tu?

- Serios, nu ştii? întrebă ea crezând că este un test.

- Ba din contră domnişoară, ceea ce văd eu îmi depăşeşte înţelegerea, însă poate că cu ajutorul tău, putem dezlega acest mister neobişnuit.

- S-ar putea să ai dreptate domnule Maurice Dupont...

- Te rog, doar Maurice. o corectă el.

- Bine, Maurice, însă mai întâi ai putea să-mi spui ce ai făcut cu prietenii mei, ştii, cei cu care eram când aţi apărut.

Vampirul o cercetă apoi atent cu privirea, de parcă era un detector de semne şi minciuni, de parcă doar urmărindu-i gesturile fetei putea spune cu certitudine starea ei de agitaţie sau de nelinişte, era

evident ce vrea să afle, motivul pentru care este adusă în compania lor.

- Trebuie să recunosc domnişoara Victoria, că nu înţeleg ce caută un vampir pur-sânge, într-un grup de indivizi neobişnuiţi, erau sclavii tăi, te hrăneai cu ei periodic? întrebă el curios şi fascinat.

- S-ar putea spune şi aşa. minţi ea fără a bănui că Maurice citeşte asta pe chipul ei tânăr.

- Ştii ceva draga mea, eu am impresia că nu spui tot adevărul. zise el cu seriozitate de această dată. Şi îţi mai spun şi altceva, ştiu ce este acel lucru pe care îl cauţi cu disperare, ştiu răspunsurile la întrebările tale...

- Ce întrebări? îl întrerupe ea făcând ochii mari.

- Învăţăturile vampirilor, cele pe care nu ai apucat să cunoşti pe deplin. mărturisi el mândru de cele ştiute.

- Dar...

- Sunt foarte conştient de trupul adult la care râvneşti, îţi este atât de greu să priveşti în jurul tău atâtea femei frumoase, zvelte şi înalte şi voluptoase, în timp ce tu draga mea eşti prinsă în corpul unei domnişoare pure.

Victoria nu mai îndrăzni să scoată nici un cuvânt, de teamă că ceea ce ar fi spus i-ar fi dezvăluit vampirului Maurice Dupont şi mai multe lucruri decât îi arătă că ştia deja. Sigur că individul avea dreptate, toată viaţa ei lungă şi eternă a căutat un învăţător care să-i explice şi să-i arate lucrurile pe care nu le-a înţeles din rasa nemuritorilor, şi totul doar pentru că părinţii ei au fost ucişi cu brutalitate prea devreme.

Legile vampirilor erau foarte clare, nu avea voie să procreeze cu unul de-al lor, ori să ia viaţa unuia de-al lor şi să se hrănească cu sângele lui, era un păcat adus imortalităţii. Însă dragostea părinţilor ei era atât de mare, un lucru nemaiîntâlnit până în acel moment, căci sentimentele vampirilor erau cu mult diferite de cele ale oamenilor, şi astfel, dintr-un motiv neştiut de restul, poate mai presus de propria lor iubire, i-au dat naştere Victoriei, un prunc nedorit într-o lume plină de prejudecăţi. Dar apoi când s-a aflat de actul cuplului, au fost nevoiţi să plătească preţul suprem pentru încălcarea legilor, şi au fost ucişi de către alţii ca ei. Ar fi murit şi Victoria atunci, căci ea era cea pe care vampirii o căutau, însă

părinţii ei au avut mare grijă să o ascundă atunci şi să plănuiască goana ei, departe de acele locuri damnate.

- Ştii foarte multe despre mine Maurice. zise ea după câteva clipe de linişte în care doar se priviră.

- Eu ţi-am spus draga mea. recunoscu el cu mândrie.

- Şi acum, unde mergem?

- Să te pregătim de bal desigur. mărturisi vampirul zâmbindu-i bucuros.

Înapoi în oraşul Parisului, noaptea era încă tânără, iar acea lună plină ce se pitea uneori după norii pufoşi de culoare cenuşie veghea asupra străzilor pustii, şi a unei caleşti vechi trasă de patru armăsari puternici, ce galopa încetişor pe cărămizile de asfalt.

Înăuntrul ei erau şi eroii noştrii, în costumaţii pe care nu i-am văzut niciodată până acum, şi poate că nici nu am fi avut ocazia dacă nu se ivea acest incident şi planul genial pe care îl găsi Damon Morris. El şi cu Samuel îmbrăcaseră costumele masculine ale bărbaţilor de viţă regală care fuseseră abordaţi politicos de către Spintecător în momentul în care opriră călească pe podul de piatră. Regalităţile au fost mai mult decât bucuroase să le predea tot ce aveau mai de preţ ba chiar să se lase legaţi sub acel pod după ce singura lor gardă a fost întâmpinată de către James. Acesta precum a şi spus, nu avea să îmbrace acele costumaţii stupide cu colanţi şi culori împopoţonate de marionete cu ciorapi până la genunchi, însă la rugăminţile lui Samuel a fost de acord să poarte măcar o haină lungă pe deasupra care îi acoperea şi capul, cel puţin aşa va trece drept vizitiul lor. Alături de acei nobili, o floare fabuloasă le incanta prezenta aristocraţilor regali, era fiica unuia dintre ei, şi putem spune că atunci când au dezbrăcat-o pentru a-i da hainele Katrinei, privirile bărbaţilor au fost seduse de corpul ei pur.

Caleaşca se opreşte în cele din urmă în faţa acelei clădiri din care străluceau lumini puternice şi se auzea o muzică simfonică specifică acestor tipuri de petreceri. James coboară cu paşii săi grei şi deschide uşa caleştii iar Samuel este primul care iese din acea cutie de lemn care îi provoca ameţeala. Se simţea îngrozitor în hainele alea strâmte, îi venea să rupă pantalonii între picioare doar pentru a îşi elibera presiunea care îi

ţinea bărbăţia, însă trebuia să îndure asta pentru ceva timp. Apoi coborî şi Damon Morris, el purta o costumaţie ceva mai elegantă, o broderie din mătase de culoare albă cu dantelă iar pe deasupra un pardesiu albastru cu nasturi aurii, era cu nasul pe sus, se vedea că îi plăceau aceste veşminte, se simţea de parcă era chiar un mic prinţ într-un basm de copii. Băiatul îi întinde mâna Katrinei şi o ajută să coboare acele trepte ca un adevărat gentilom. Rochia ei era largă însă îi oferea o lumină încântătoare de o frumuseţe rară, era de o culoare crem deschisă cu dantelă albă foarte rafinată, la fel era şi corsetul ei care se strângea în jurul brâului deja subţire, bustul în schimb era foarte avantajat de această rochie de epocă, punându-i în valoare acel decolteu ispititor care bineînţeles că nu avea nevoie de nici o îmbunătăţire.

Cei trei porniră spre intrare ţinându-se de braţe având femeia la mijloc, aşa cum se procedă pe atunci, iar când au fost întâmpinaţi de portarul îmbrăcat în pinguin, acesta nu a schiţat nici un gest cum că ar bănui ceva putred în legătură cu ei. James muta caleasca din faţa clădirii şi va aştepta în ea până la apariţia colţoşilor, nu avea nici un rost să le dea de gol identităţile cu comportamentul lui grosolan care nu ar fi trecut niciodată drept nobil. În plus, în acea perioadă oamenii de culoare neagră nu prea erau priviţi drept semeni de-ai lor, aproape toţi erau sclavi pe moşii de bogătani.

- Împrăştiaţi-vă şi căutaţi să vă amestecaţi cu mulţimea, încercaţi să intraţi în vorbă cu ei să nu dăm de bănuit ceva. le spuse Samuel în şoaptă.

- Şi despre ce ai vrea să vorbesc cu ei Samuel? îl întrebă Katrina apropiindu-şi de chip o mască asortată. Nu ştiu ce subiect comun am putea avea cu oamenii ăştia...

- Haide Katrina, o femeie seducătoare ca tine sigur îşi va găsi ceva admiratori cu care să poarte o conversaţie inocentă.

- Sigur, acum ţi-ai găsit să-mi faci complimente, când ai nevoie de serviciile mele feminine. recunoscu ea îndepărtându-se de ei.

- Dacă nu, scoate-ţi pieptul în evidenţă, aşa sigur o să atragi atenţie. îi sugera Samuel când aproape nu se mai auzi.

- Şi noi ce facem? întrebă tânărul Damon care nu mai putea

coborî nasul acela şi nu i se mai ştergea zâmbetul de pe faţă.

- Eşti un băiat isteţ, te descurci tu.

Dar când băiatul îl privi pe Spintecător în spatele lui, acesta dispăruse, lăsându-l pradă sigură pentru toate doamnele şi domnişoarele ce-l sorbeau din priviri. Adică să fim serioşi, era un băiat chipeş, îmbrăcat cu bun gust, şi peste asta se mai punea că ar trebui să fie bogat, ce partidă bună era. Nu trecură câteva minute până ce vulturii nu începură să dea târcoale în jurul său. Auzea chicotelile virginelor acelea care îl priveau discret şi îl sorbeau din priviri, însă cea care avu curajul să-l abordeze cu un tupeu ieşit din comun, fu o femeie la vreo patruzeci şi cinci de ani, aproape de două ori vârsta lui.

- Dansezi dragule? întrebă ea roşie în obraji.

- Mi-ar face plăcere doamnă...

Nici nu apucase să-şi termine propoziţia că doamna îl apucă de braţ şi-l trase după ea pe acea scenă de dans unde cuplurile îşi mişcau lent trupurile după sunetul simfonic al muzicii.

Petrecerea era tare plictisitoare după normele şi gusturile lui Samuel, adică era doar un şir lung de conversaţii elegante şi simandicoase despre politică, modă sau artă în care pasiunile lui nu se regăseau, nicidecum ceva cu care el era obişnuit. Îi era tare greu să găsească un grup pe gustul lui cu care să schimbe câteva vorbe având în vedere că majoritatea vorbeau franceza, dar surprinzător a reuşit să se amestece în mulţime. Stătu retras într-un colţ al încăperii zâmbind ca un tâmpit la toate laudele nobililor care nu ştiau cum să-şi pună mai mult în valoare bogăţia în fiecare frază pe care o spuneau, simţea că dacă nu va pleca de lângă ei nu va mai rezista mult timp şi sigur îl va pocni pe unul în plină figura. Deodată un individ trecu prin faţa lui având o mână la spate iar în cealaltă o tavă cu pahare elegante umplute pe jumătate. Samuel întinde imediat mâna şi apucă unul dintre acelea, apoi îl pune la gură şi-l da pe gât într-o clipă, un lucru deloc obişnuit pentru rafinamentul la care se aştepta de la acest eveniment. Bărbatul îi pune paharul înapoi şi îşi vede de drum, rămânându-i în gură un damf putred de o băutură pe care nu ştia cu să o asocieze, nici nu putu să se abţină din strâmbat în urma gustului slab.

Pe de altă parte, frumuseţea inegalabilă a Katrinei nu a trecut neobservată în cercurile de bărbaţi burlaci care făceau roi în jurul ei, fiecare neavând cu ce să o mai impresioneze în afară de complimente şi propuneri subtile care o făceau să se simtă flatată. Samuel o privea de departe, ronţăind la un aperitiv care semăna cu ceva ca fructele de mare, ceva crustaceu, oricum elegant pentru vremurile acestea, dar furia lui provocată de gelozie, continua să crească.

Femeia zâmbea şi chicotea la orice spuneau bărbaţii deşi nu prea le înţelegea limba, fie că era ceva amuzant sau nu, îşi acoperea mereu chipul strălucitor cu acea mască pe care o ţinea de mâner. Era clar că ea era atracţia principală în această seară de succes, căci nici un bărbat nu o mai văzuse vreodată în astfel de cercuri importante, şi cu toţii erau curioşi să afle din ce familie provine şi ce trebuie să facă pentru a avea o şansă la mâna ei.

Brusc deodată, atenţia Spintecătorului este atrasă de un lucru cel puţin straniu, unul care îl făcu să scape din mâna aperitivul pe jumătate consumat. Îndată îşi făcu loc prin mulţime împărţind coate în stânga şi-n dreapta şi o luă pe Katrina din mijlocul acelor vânători de femei.

- Samuel, pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a apucat? întrebă ea smucită cu brutalitate.

- Priveşte! zise el arătându-i în direcţia lui Damon.

- Dansează nu face nimic altceva, şi sinceră să fiu nu mă simt deloc ameninţată de o femeie de vârsta ei...

- Nu asta am vrut să spun. mărturisi el. Priveşte cu atenţie, în oglindă.

Pe pereţii acelei scene unde cuplurile dansau elegant pe acea muzică de o simfonie de gusturi alese, erau plasate oglinzi mari de jur împrejur, iar atunci când femeia privi aşa cum îi sugera Spintecătorul, reacţia de sperietură fu una pe măsură, Damon dansa singur.

Se ştia din filme sau din poveşti de adormit copii, că vampirii nu aveau reflexie în oglindă, nimeni însă nu ştia de ce, poate din cauza faptului că erau nemuritori sau poate că era altceva despre natura lor despre care nu se ştia, cert era însă că Damon Morris era în mare pericol, căci în prezenţa doamnei aceleia, devenise următoarea ei victima.

Uitându-se ei împreună mai atent în oglinzi, descoperiră că aproape un sfert din oaspeţii acestui bal spectaculos, făceau parte din seminţia celor morţi, chiar şi unii dintre bărbaţii care se dovediră interesaţi de Katrina, asta însemnând însemnând că erau mai mult dornici să o seducă pentru a se hrăni cu sângele ei, nu pentru a o lua de soţie. Chiar şi acel ospătar care îl servi pe Samuel cu paharul de băutură, părea a fi un vampir, şi sincer să fiu, tava aia care se mişcă singură prin încăpere nu este cel mai subtil mod de a trece neobservat şi nu unul dintre sugători.

- Ce facem? întrebă Katrina speriată puţin.

- Trebuie să-l scoatem din braţele hoaştei.

- Dar cum?

- Vino după mine! porunci el născocind un plan isteţ.

Se apropie împreună dansând un vals pe ritm lent dar graţios, pentru câteva clipe Katrina avu impresia că bărbatul din braţele ei era altul, nu grosolanul şi indiferentul Samuel Blake de al cărui orgoliu era sătulă, ci un bărbat serios şi politicos al cărui dans îi punea ei în valoare elegantă, sigur că era doar o iluzie cu care nu avea rost să se amăgească, căci în momentul în care va ţâşni din hainele alea, iadul se va dezlănţui iar Spintecătorul va aruncă o înjurătură pe care vampirii nu o vor uita pentru următoarele secole.

Ajung în dreptul lui Damon care era pur şi simplu hipnotizat de privirea acelei femei ce se apropia de vârsta a doua, şi refuza să schimbe partenerii pentru a fi salvat din ghearele acelei colţoase cu sânge rece, băiat nesăbuit, cu siguranţă i s-a urcat mândria la cap.

Samuel şi Katrina mai fac un dans în jurul lor pregătindu-se să intervină în forţa dacă era nevoie şi să deconspire prezenta vampirilor. Vrăjitoarea se desprinde într-o clipe din braţele Spintecătorului şi se aruncă în cele ale lui Damon Morris care se trezi brusc din acea stare hipnotică în care fu aruncat. Samuel se strecoară imediat în locul băiatului, vampiroaică la care, nu a fost deloc deranjată de armăsarul ce înfăţişa masculinitatea pură, ce-l înlocui pe tânărul amorez. Planul păru a fi mers cum trebuie, iar colţoasa nu suspectat nimic atunci când i l-au luat de sub nas pe naivul Damon care încă nu îşi amintea cu precizie ce

făcea mai devreme, sau cu cine dansa.

- Domnule dar ce braţe puternice aveţi, simt că mă topesc în îmbrăţişarea dumneavoastră. zise vampiroaică într-un mare zâmbet fără a-şi dezvălui colţii.

- Parcă mi-ai luat vorbă din gură...

În acelaşi moment cei doi ajung în faţa uneia dintre acele oglinzi, iar Spintecătorul îi face un avânt puternic şi o aruncă cu brutalitate în sticla reflectorizantă. În clipa când se sparge în mii de bucăţele, petrecerea este întreruptă şi spaima îi cuprinde pe oaspeţi, nu era ceva des întâlnit să se nimerească cineva îndeajuns de grosolan pentru a face un asemenea gest nepoliticos ca să nu mai spunem imprudent, asta pentru că ei nu l-au cunoscut pe Samuel Blake. Bărbaţii din mulţime se reped să o ajute pe acea femeie să se ridice, şi spre surprinderea lor descoperă că nu avea nici măcar o zgârietură, rochia însă avea nevoie de câteva cusături serioase pentru a mai fi purtată.

- Ai făcut o mare greşeală domnule...! îl ameninţă ea ţinându-se singura pe picioare.

Îndată Spintecătorul sfâşie hainele acelea incomode de pe el, bucuros că o făcu mai devreme decât s-ar fi aşteptat, şi rămâne în cele clasice pe care le purta pe dedesubt, asemeni celorlalţi. În clipa următoare vampirii prezenţi îl înconjoară iar oaspeţii balului nu sunt conştienţi pe deplin de ceea ce se va întâmpla. Colţoasa cu care Samuel şi Damon dansară mai devreme avea să le dezvăluie muritorilor adevărata lor intenţie. Îl apucă cu brutalitate pe unul dintre acei bărbaţi şi îşi înfige gura în gâtul lui puternic cu miros masculin, sângele ce i se scurge pe la colţul gurii trezeşte panica în rândul mulţimii care începe a ţipa şi a fugi spre ieşire, nu că ar mai fi existat vreuna.

Katrina Craft şi iubitul ei Damon aruncă şi ei hainele acelea de epocă, şi îşi fac simţită prezenţa cu o intrare spectaculoasă. Băiatul îi teleportează în spatele lui Samuel pentru a reduce dezavantajul care chiar şi aşa era prea mare. În toată încăperea nu se vedeau decât cei trei eroi curajoşi, înconjuraţi de un grup destul de numeros de douăzeci sau mai mulţi vampiri, ceilalţi oameni ce priveau neputincioşi, se retrăseseră la margine lipindu-se de pereţii solizi, de parcă asta le va oferi vreun pic de

siguranţă.

În momentul în care panica se dezlănţuise înăuntru, ţipetele puternice ce răsunară aproape îl făcură pe James să scape frâiele cailor din mâini. Acela a fost semnalul său că ceva se petrecea acolo, şi cel mai probabil însemna că intuiţia lui Damon a fost corectă iar vampirii şi-au făcut apariţia.

Nemuritorii se apropiau cu paşi siguri de pradă lor făcându-şi intenţiile clare de la bun început. Eroii noştrii însă erau clar dezavantajaţi, căci întâlnirea precedentă cu Adolf Hitler îi lăsase fără arme şi fără muniţie, doar cu câteva săbii şi cuţite ce nu se puteau măsura cu puterile superioare ale vampirilor. Dacă vor trece cu bine şi peste această încercare, va fi ceva incredibil ce merită văzut.

Planul sumbru al creaturilor întunecate este stricat de apariţia lui James Bishop, care îşi face intrarea prin uşa principală aruncând-o cu violenţă la o parte şi zdrobindu-l cu ea pe pinguinul care îi întâmpinase atunci când coborâră din călească. Văzându-şi singura şansă de salvare din ghearele vampirilor, mulţimea cuprinsă de spaimă porneşte în alergătura spre acea ieşiră făcută de uriaş călcându-se în picioare ca o turmă de antilope.

Evident că nemuritorii nu au fost mulţumiţi de actul acelui bărbat, iar faptul că i-a făcut să piardă o masă pe cinste îi va forţa să îşi ducă răzbunarea la un deznodământ şi mai crud decât ar fi vrut. Însă înainte să apuce să facă măcar un gest, petrecerea este întreruptă de ceva la care nici vampirii ori eroii prinşi în această confruntare, nu s-ar fi aşteptat.

O baltă imensă de sânge umezeşte podeaua undeva în capătul opus al intrării. Apăru din senin şi continuă să se extindă devenind aproape cât un lac de vreo trei sau patru metri, dar nimeni nu ştia de unde provine acest fenomen neobişnuit, căci sângele nu picura de nicăieri de sus, iar tavanul era curat. Apoi sângele prinde o formă ciudată, de parcă silueta unui bărbat se ridică din acel lac, acoperit în totalitate într-un înveliş viu de roşu aprins. Se ridică din acea baltă de parcă gravitaţia nu există pentru el, iar acest lucru îi sperie chiar şi pe vampirii care nu se aşteptau la această apariţie necunoscută.

Bărbatul cu părul lung şi blond ce îşi dezvăluie identitatea după ce absoarbe tot acel sânge în organismul său supraomenesc, zâmbeşte apoi şi îşi întâmpină discipolii într-un mod demn de o revenire asemeni lui Meier Draconis. El era, Crepusculul cu Sânge Negru, vampirul de care chiar şi vampirii se temeau, iar prezenţa lui în această seară nu putea însemna decât probleme serioase pentru cei patru eroi.

- Este Meier, dar cum e posibil...? se întrebă unul dintre vampiri care dintr-o dată păru dezinteresat de victimele lor.

- Ei hai! începu el zâmbitor şi cu o stare bună. Nu este un mod prea plăcut de a mă întâmpina după atâta timp fraţilor.

- Ăsta cine naiba mai e? zise Damon măsurându-l cu privirea.

- Linişte muritorule, această discuţie nu te priveşte pe tine. răspunse răstit alt sugător de sânge.

- După intrarea care şi-a făcut-o, cred că ne priveşte pe toţi. recunoscu Katrina Craft care se pregăti se ajungă cât mai repede la pumnale.

Vampirul Meier se apropie de ei cu paşi siguri dar graţioşi, era un bărbat înalt şi bine făcut, umerii laţi şi pieptul solid, un ansamblu masculin care incorpora acea siluetă eleganta ce o acoperi cu mantia să roşie dintr-un material fin de culoare roşie. Lumina lumânărilor din candelabre dezvăluiră chipul întunecat şi palid al său, iar mirosul de ceară topită îi trezea vechi amintiri din perioada lui de glorie. Ceilalţi vampiri ezitau să-l înfrunte deşi Meier Draconis era dispus să-i provoace, eroii noştri vroiau să rămână neutri în acest conflict, şi dădură câţiva paşi înapoi din mijlocul acelei discuţii, nu că acest lucru avea să fie posibil.

- Ce doreşti Meier? întrebă vampirul stând în gardă.

- Îndrăzneşti să mă întrebi aşa ceva după ce m-aţi aruncat în acea gaură uitată de lume să-mi petrec eternitatea? zise el furios.

- Am făcut ce a trebuit, şi tu ştii asta, o luaseşi razna, scăpaseşi de sub control...

- Dacă aş fi în locul tău mi-aş alege mai bine cuvintele. îi sugera Crepusculul cercetându-şi urmaşii cu privirea să fioroasă.

- Nimic din ceea ce vei face aici nu ne va împiedica să punem

capăt planurilor tale Meier, şi de această dată nu vei mai sfârşi într-un mormânt...

- Este cumva o ameninţare din partea ta *nepurule*? spuse el ca o insultă.

Nepur însemna un vampir care nu provenea din familii de rasă nocturnă, ci o victimă ce fusese transformată prin acel procedeu lung şi dureros cum apăruseră majoritatea din secolul acesta. Pentru ei era jignitor să fie numiţi aşa, de aceea şi reacţia mânioasă a celorlalţi atunci când auziseră acel cuvânt interzis în rândurile celor ce umblă noaptea, era clar că Meier nu venise aici pentru a purta o conversaţie plăcută cu semenii săi, venise cu ameninţări şi promisiuni ce aveau să le schimbe percepţia despre supravieţuirea seminţiei.

- M-am întors să duc până la capăt ceea ce am început, să nu mai fim nevoiţi să ne temem de lumina soarelui, fie sunteţi cu mine, său împotriva mea. mărturisi vampirul dându-le ultimatumul.

- Cred că am fost destul de precişi când ne-am ales tabăra Meier, eşti singur în această căutare periculoasă...

- De ce nu vreţi să înţelegeţi ceea ce vreau să fac pentru rasa vampirilor? întrebă el furios. Tot timpul, pentru mine cel mai mult a contat siguranţa voastră şi evoluţia voastră, dar pentru că acest lucru să fie posibil nu trebuie să ne mai temem de soare, şi acum în sfârşit am găsit calea să realizez acest lucru.

- Nu şi dacă vei condamna întreaga lume la pierzanie, te joci cu lucruri interzise Meier, lucruri pe care nu le cunoşti...

- Şi dacă eu nu le cunosc proştilor, atunci cine?

Crepusculul cu Sânge Negru le oferise ultima şansă să li se alăture, iar vampirii îl refuzaseră cu imprudenţă. Clipele de conversaţie aveau să se încheie căci stăpânul lor s-a convins că nu va ajunge să izbăvească şi să-i convingă că ceea ce vrea el, este esenţial pentru supremaţia rasei lor.

- Am terminat de vorbit! recunoscu Meier.

Vampirul aruncă de pe spate mantia să eleganta şi se apropie ameninţător de colţoşii care l-au sfidat cu bună ştire. Cei patru membri DCO se retrăseseră undeva în capătul încăperii departe de conflictul care

izbucni între acei nemuritori ce păreau a avea ceva mai mult de împărţit decât nişte vechi neînţelegeri.

Meier Draconis este atacat din senin de unul dintre vampirii care îl pândeau, acela se năpusteşte violent spre el cu o rapiditate ieşită din comun care nu le permisese eroilor noştri nici măcar să-l vadă. Crepusculul deloc panicat îşi înfige la un moment dat gheară în gâtul vampirului înainte ca acesta să se atingă măcar de un singur fir de păr din podoabă să capilara foarte bogată. Meier îi frânge apoi gâtul cu o forţă impresionantă şi-l decapitează pe loc folosindu-şi doar unghiile acelea lungi şi dezgustătoare nepotrivite pentru un bărbat, lăsând capul nemuritorului să se rostogolească pe podea ca trupul să se transforme într-un cristal dur. Acela a fost momentul când ceilalţi coltosi se speriară cu adevărat şi nu mai erau atât de convinşi că vor să-l înfrunte pe cel pe care îl trădaseră în urmă cu câteva secole.

Împietriţi de imaginea măcelului ce se desfăşura chiar sub privirile lor neputincioase, Samuel, Damon, Katrina şi James aşteptau inevitabilul. Căci după pofta de a ucide pe care o dezvălui Meier Draconis, nimeni din această încăpere nu va scăpa cu viaţa, iar după ce toţi vampirii vor pieri în ghearele Crepusculului, ei vor fi următorii.

Cadavrele continuau să se strângă în jurul său, căderau unul câte unul seceraţi de puterea inegalabilă a primului vampir, căci forţa lui era atât de pură încă de atunci când buzele sale arse gustaseră din pocalul magic şi îi potoli setea pe vecie. Tot balul se transformase într-un abator cu pereţii mânjiţi de sânge, cu bucăţi de carne care zăceau la picioare şi cu un miros putred de carne moartă ce se ridica dinspre trupurile neînsufleţite. Meier alerga graţios în toate colţurile, era fulgerător şi necruţător, nu avea să lase nici unul dintre aceşti semeni ai săi care îi jigneau numele, să scape din această confruntare dusă până la moarte. În momentul când vampirii realizară că nu pot câştiga acest conflict cu creatorul lor, au vrut să se retragă, însă Meier nu i-a lăsat, îi va pedepsi până la ultimul, şi atunci va trimite un avertisment pe măsură celorlalţi coltosi ce vor dori să-l înfrunte.

Însă înainte ca ultimii cinci să fie ucişi cu brutalitate de către Meier Draconis, a cărui privire deja se fixase pe chipurile nemuritorilor,

un alt grup îşi face apariţia într-o modalitate mai necorespunzătoare decât ar fi trebuit, pur şi simplu au izbucnit înăuntru să fie întâmpinaţi de acele cadavre de pe jos.

- Victoria, tu eşti? se întrebă Samuel privind-o cu uimire.

- Ce naiba s-a întâmplat aici? spuse ea cu ochii aceia albaştri înspăimântaţi de frică.

Vampiroaică din echipa lor era în compania unor alţi indivizi îmbrăcaţi la fel se sumbru şi întunecat ca ea, era Maurice Dupont şi alţii din clanul acestuia. Fata purta o rochie largă sub genunchi, brodată dintr-o dantele neagră transparenta ce se asorta cu părul ei drept. Avea un corset în jurul brâului şi o pereche de mănuşi lungi ce ajungeau până la coate. În picioare era încălţată cu un soi de pantofi cu toc, ce aduceau puţin cu cei de genul modern al modei gotice a vremurilor noastre. Maurice mărturisise mai devreme când erau în acea calească în pădurea deasă şi uscată ca o va pregăti pentru bal, însă parcă imaginaţia vampirului ne-a întrecut aşteptările.

- Eşti bine? o întrebă Spintecătorul apropiindu-se în grabă de ea. Credeam că ai păţit ceva, de ce te-au răpit? continuă el repetându-se.

- Nu am timp să vă explic acum, avem o altă problemă cu care trebuie să ne confruntăm. zise ea privindu-l pe Meier cum îi aşteaptă răbdător.

Vampirul se trezeşte înconjurat de către ceilalţi care o însoţi pe Victoria şi pe Maurice, însă nu se înfăţişa deloc alarmat de situaţia în care se afla ori de dezavantajul numeric în defavoarea să. Omorâse mai devreme mai bine de zece însetaţi cu mâinile goale, şi nu considera că aceştia îi vor pune mai mari probleme. Asta până când vampirii îşi dezvăluie arma secretă.

- Daţi-le drumul! porunci Maurice îndeajuns de tare cât să fie auzit de afară.

Nimeni nu ştia ce urma să se întâmple, nici Meier care privea curios spre uşa aceea deschisă, nici eroii noştri ce căzuseră în mijlocul acestei neînţelegeri ce îi priveau doar pe cei din neamul vampirilor, ar fi fost bine ca emoţia aşteptării să merite.

Deodată urlete înfiorătoare se aud din depărtare, erau prea clare

şi prea puternice să fie alor unor lupi din pădure. Victoria priveşte în sus printr-un orificiu făcut în urma bătăliei în tavanul încăperii. Norii întunecaţi făcură loc unei luni pline, mari şi strălucitoare ce lumina întregul cer, acela a fost momentul în care află ce se va întâmpla, şi a cui erau urletele acelea. Câteva clipe mai târziu, o haită de cinci vârcolaci uriaşi năpustesc înăuntru trecând printre vampiri şi cei patru eroi înconjurându-l pe Meier din toate direcţiile.

- Blestemaţi să fiţi *nepurilor*, v-aţi adus potăile! zise el neaşteptându-se la o asemenea surpriză.

Trecuse multă vreme de când Meier nu mai înfruntase această creatură sălbatică ce o cunoscu în vremea lui de domnire, licantropul fusese mereu unul dintre cei mai mari adversari ai rasei sale, şi unul care l-a costat un război dur în care a pierdut multe. Creaturile acestea erau singurele de care se temea Crepusculul cu Sânge Negru, căci precum descoperise de-a lungul anilor, era un specimen redutabil care nu cunoştea frică ori compasiune, iar când venea vorba de vânătoare, nimic nu-l întrecea din a-şi doborî prada oricât de feroce ar fi fost. Vârcolacii nu au fost însclăviţi de către vampiri doar pentru a-i proteja de duşmanii ce i-ar fi ameninţat în timpul zilei, în apogeul lor de slăbiciune, ci şi pentru revenirea lui Meier Draconis, care le-a promis când îşi dădu ultimele suflări, că va reveni în această lume a judecatei, şi nu se va mai opri până ce nu îşi va îndeplini scopul.

Licantropii se apropie de Meier că o haită de patrupezi ce încolţiseră o pradă în sălbăticia în care erau obişnuiţi, Vladimir era şi el printre ei, era masculul alfa. Zgărzile zimţate din jurul gâtului fuseseră înlăturate în momentul în care Maurice dăduse comanda, aşa s-au putut transforma în siguranţă în aceste creaturi desprinse din basmele fantastice cu care ne-am petrecut fiecare copilăria. Blana lor era aspră şi lucioasă, nuanţele întunecate difereau de la unul la altul, la fel ca a lupilor din pădure din care îşi trăgeau genele. Erau solizi şi puternici, cu muşchii coapselor atât de dezvoltate încât puteau întrece în alergătura chiar şi un tren la viteză maximă, erau flexibili şi agili că puteau sări peste cele mai abrupte stânci, dar ceea ce îi făcea atât de ameninţători, era instinctul lor înnăscut, de supravieţuitori şi vânători.

- Se pare că vom fi nevoiţi să amânăm întâlnirea noastră dragă. zise Meier la un moment dat privind spre chipul vampiroaicei.

- Cu cine vorbeşte? se întrebă Damon Morris încă fascinat de ceea ce se petrecu aici.

- Cu mine...! recunoscu Victoria aruncându-i o uitătură la fel de ameninţătoare.

- Îl cunoşti, dar cum se poate aşa ceva? spuse Samuel curios şi intrigat.

- Nu este nici locul ori momentul să vă povestesc aşa ceva...

Între timp Meier se hotărî îşi facă dispariţia demnă de un adevărat iluzionist, era o luptă pierdută din momentul când vârcolacii îi luase mirosul, iar el era conştient de acest lucru, nu era un individ atât de tâmpit şi de orgolios încât să nu-şi cunoască înfrângerea atunci când era în faţa lui. Puterile lui chiar şi aşa superioare oricărui vampir, nu erau îndeajuns pentru a se măsura cu cinci licantropi flămânzi sub lumina lunii pline, se prea poate că vampirii să fi câştigat această bătălie, însă nu va renunţa el la război atât de uşor.

Mantia zboară purtată de un curent de vânt peste silueta lui Meier, şi-l acoperă în totalitate. Apoi trupul i se roteşte de câteva ori, din ce în ce mai tare şi se preschimbă din nou într-o masă lichidă de sânge roşu aprins şi se face nevăzut din acest peisaj. Vârcolacii fioroşi îşi pierd prada deşi au încercat din răsputeri să-i prindă urma mirosului pe care îl descoperiră, însă în zadar, Crepusculul dispăruse definitiv.

- Ar trebui să mergem, nu este o privelişte prea plăcută în care vrem să fim descoperiţi. sugeră Maurice Dupont invitându-i şi pe însoţitorii Victoriei.

- Cine e tipul ăsta? o întreabă James Bishop nesigur de intenţiile adevărate ale vampirilor înşelători.

- Un prieten. Să mergem... spuse ea.

În următoarele clipe colţoşii din clanul lui Maurice au avut periculoasă îndatorire de a chema înapoi şi de a pune în lesă licantropii pe care îi dezlănţuiseră pentru a-l înfrunta pe Meier Draconis. Căci era tare uşor să le scoată acele zgărzi şi să le permită să se transforme în creaturile acelea fioroase, însă era mult mai primejdios să se apropie de

ei în forma vârcolac şi să-i convingă să se conformeze poruncilor pentru a le pune iar zgărzile cu zimţi de argint când ajung înapoi în formă umană. Unul dintre vampiri aproape fu sfâşiat de această dată într-o astfel de încercare imprudenţă, de către însuşi Vladimir, acest lider al haitei, însă rănile prădătorilor din noapte nu se vindecau atât de greu ca cele ale muritorilor, metabolismul lor era mult mai avansat.

Trecură câteva minute până ce colţoşii făcură cum poruncise Maurice Dupont, între timp el era deja într-o calească spre caverna vampirilor din acea pădure întunecată, şi era însoţit de către Victoria şi oaspeţii ei.

Drumul fu foarte lung şi tensionat, căci nici unul dintre eroii noştri nu putea fi relaxat în prezenţa acestor umblători din noapte, nu prea îndrăzneau să scoată nici un cuvânt, asta până ce James sparge gheaţa cu o replică nepotrivită.

- M-am săturat! zise el la un moment dat. Cum pot să stau liniştit aici când toţi sugătorii ăştia se uită cu atâta poftă la mine.

- Linişteşte-te domnule, nu vei păţi nimic. îl asigură Maurice zâmbind uşor jignit.

- Da? Şi eu de unde ştiu asta, de unde ştiu că nu o să sari de acolo şi nu o să te înfigi în gâtul meu, ia spune!

- James, taci dracu` din gură! înjura Samuel în încercarea de a-l potoli.

- Este în regulă domnule. spuse vampirul. Vă asigur că suntem cu toţii sătui, şi nu veţi păţi nimic rău în compania noastră sau a celorlalţi vampiri.

- O să cred asta când o să văd un film în care vampirii şi oamenii sunt prieteni. bolborosi uriaşul ţinându-şi de acum încolo părerile pentru el.

Peste cam o oră de drum prin cărarea îngusta din pădure prin care armăsarii abia mai găsiră calea spre casă, calească spre opreşte în faţa unei peşteri sumbre din care răbufnise un stol de lilieci agitat în urma prezentelor necunoscute. Coborâră cu toţii din calească iar Maurice le arăta drumul şi îi pofti politicos înăuntru, Victoria însă rămase în urma lor, pentru a-i avertiza pe companionii ei de cum ar trebui să se poarte în

prezenţa semenilor ei.

- Veţi vedea aici lucruri pe care nu mulţi muritori le-au văzut şi au supravieţuit, veţi vedea vampirii hrănindu-se cu oameni ademeniţi, este modul nostru de a trăi, vă sfătuiesc să treceţi aceste lucruri cu vederea.

- Şi ce se întâmplă dacă nu vreau să fac acest lucru? o întrebă James continuând să caute nod în papură.

- Atunci s-ar putea să se simtă ofensaţi şi şederea noastră ar deveni amenințătoare.

- Fir-ar să fie James! interveni Samuel furios punându-i-se în faţă. Crezi că te poţi controla pentru câteva ore să aflăm ce naiba se petrece aici?

- Sigur omule, nici o problemă. consimţi bărbatul deloc mulţumit de mustrare. Dar să nu te plângi la mine mai încolo când o colţoasă din-asta cu sânii mari o să te sugă până când nu o să mai ai pic de sânge în tine. continuă el să bolborosească în neştire.

De afară caverna clanului vampir nu părea nimic altceva decât o peşteră întunecată cu intrarea largă şi stânci ascuţite ce coboară dinspre tavan. Înăuntru însă, lucrurile erau cu totul altfel din momentul în care coborâi o serie de scări construite din lemn pe platforma stâncoasă şi alunecoasă, aici era locuinţa unui întreg clan de vampiri ce putea coexista în secret într-o societate dificilă, fără a putea fi descoperiţi. Caverna era plină de culoare şi scorburi, sau pasaje dacă vreţi să le numiţi, pereţii erau umezi şi lucioşi aşa cum trebuia să fie orice peşteră. Erau locuri pline doar cu cosciuge în care vampirii dormeau pe timpul zilei, şi erau alte locuri pline cu urme de sânge uscat în care probabil se hrăneau cu victimele lor umane. Foloseau lumânări groase pentru a lumină înăuntru, şi se fereau de orice gaură prin care se putea strecura razele de soare. Iar acum că ajunseră până aici, răbdarea lui Samuel nu mai putu fi estompată.

- Victoria! o strigă el din spate.

- Spune! răspunse fără întârziere aflându-se încă în compania lui Maurice.

- Ne-ai promis nişte explicaţii. îi aminti Spintecătorul.

- Aşa este, ce ai vrea să ştii? îl întrebă ea deloc neliniştită.

- Ai putea să începi prin a-mi spune de unde te cunoaşte acel vampir.

- Cred că pot să răspund eu la această întrebare. interveni Maurice cu politeţe.

- Şi tu cine eşti?

- Mă numesc Maurice Dupont, la dispoziţia dumneavoastră domnule...

- Samuel, Samuel Blake, introducerile le facem mai târziu, acum vreau doar să ştiu cine e tipul ăla şi ce vrea de la Victoria.

- Este chiar foarte simplu domnule Samuel, însoţitoarea voastră se întâmplă să fie un vampir pur-sânge, ceva foarte rar întâlnit în zilele noastre, iar Meier are nevoie de sângele ei pentru un ritual interzis care l-ar face invincibil chiar şi pe timpul zilei.

- Deci vrei să spui că toată această agitaţie este doar pentru Victoria? se întrebă James nedumerit.

- Întocmai. De aceea îndată ce i-am simţit prezenţa rară în preajma acelui ospiciul părăsit, a trebuit să o aduc în compania noastră să nu cadă pe mâini greşite. Cu sacrificiul unui pur-sânge şi cu puterile misterioasei cutii pe care o deţine...

- Cutie? se trezi Spintecătorul întrebând. Ce cutie?

- Un artefact foarte vechi şi foarte mistic, cu puteri nebănuite...

- Cutia Pandorei. bănui bărbatul căzând pe gânduri.

- I s-a mai spus şi în acest fel, cred că da.

- Şi acest Meier deţine acest obiect?

- Sunt foarte convins că da, a fost îngropat împreună cu el cu câteva secole în urmă.

- La naiba! înjura Spintecătorul. Deci tot ce trebuie să facem este să interogăm un vampir care tocmai a măcelărit alţi zece ca el şi să stoarcem de la el orice informaţie are despre Cutia Pandorei, nici că se putea mai bine.

- Scuzaţi-mă că vă întrerup domnule Samuel! spuse Maurice captându-i atenţia. Dar ce interes aveţi cu acel artefact din posesia lui Meier.

- Viitorul nostru a fost distrus de către cineva că a deschis această Cutie a Pandorei, şi nu ştim cum să îndreptăm răul făcut.

- Viitorul? Mă tem că nu înţeleg...

- Maurice! interveni Victoria căutând o explicaţie rezonabilă. Eu şi prietenii mei nu suntem din această lume, din acest timp...

- Prieteni? se întrebă vampirul surprins de această afirmaţie. Parcă spuneai că erau sclavii tăi.

- Cum? reacţionă James la auzirea unui asemenea comentariu.

- Am minţit Maurice, nu sunt sclavii mei, cu toţii facem parte dintr-o organizaţie ce se confruntă cu ameninţări neobişnuite care pun în pericol supravieţuirea umanităţii.

- Deci ai ajuns de partea duşmanilor, alături de cei care ne vânează. mărturisi Maurice puţin nervos şi căzut pe gânduri întunecate. Păi atunci nu cred că aţi făcut o treabă prea bună dacă spui că lumea voastră a fost distrusă...

- Ascultă-mă! Maurice în timpul meu, eu sunt unicul vampir rămas, restul au pierit şi au căzut pradă nebuniei provocate de nemurire, nu din cauza vânătorii sau a mai ştiu eu ce, ci din cauză că nu au mai făcut faţă schimbărilor de-a lungul vremurilor.

- Nu. se trezi el zicând cu o voce pierdută. Nu pot să te cred.

Dar o credea, pentru că îi privi chipul şi expresiile fetei, şi îşi dădu seama spre dezamăgirea lui că Victoria spunea adevărul, iar rasa lor a dispărut în totalitate. Nu era viitorul la care s-ar fi gândit în nici unul dintre momentele în care sângele cald şi hrănitor al victimelor sale îi atingea buzele, ori când zbura deasupra norilor simţindu-se invincibil şi mai nemuritor că niciodată, însă dacă fata avea dreptate şi aceasta era soarta seminţiei vampirilor, ce era de făcut pentru a împiedica acest lucru?

- Cine este acest individ Meier, pe care l-am văzut mai devreme? întreabă Spintecătorul după câteva clipe de cugetare.

- Meier Draconis este tatăl nostru, al tuturor. recunoscu Maurice cu puţină mândrie. El este primul vampir, din care noi ne-am născut şi am evoluat de-a lungul secolelor.

- Şi atunci de ce sunteţi împotriva lui? întrebă Katrina care stătu

retrasă până acum în compania lui Damon Morris.

- Pentru că setea i-a afectat raţiunea şi judecată, devenise barbar şi pierdut în căutarea sa de a-şi învinge principalul adversar, soarele. Aşa că atunci când a devenit un pericol pentru el însuşi şi pentru ceilalţi vampiri, l-am îngropat într-un mormânt atât de întunecat din care nu şi-ar mai fi găsit drumul înapoi.

- Păi nu ştiu cum să-ţi spun omule, dar l-a găsit, şi pare mai determinat că niciodată. recunoscu James uşor neliniştit.

- Ştiu dar...

- Meier Draconis este cel care mi-a omorât părinţii. mărturisi Victoria cu o urmă de regret în voce.

- Poftim? spuse Samuel crezând că nu a auzit bine.

- Cum ai auzit. Părinţii mei au făcut un lucru interzis la porunca lui Meier, au procreat. Însă atunci când acesta le-a cerut pruncul pentru sacrificiul despre care v-a povestit Maurice, au refuzat căci s-au ataşat de copil mai mult decât s-ar fi aşteptat, şi au realizat că nu pot să renunţe la el atât de uşor. Meier a fost cuprins de furie când a auzit asta, şi a început o întreagă vânătoare şi corupţie prin care trebuia să pună mâna pe pruncul acela. Chiar şi acum, în acest moment, undeva este o versiune a mea din timpul acesta care se ascunde în izolare de teamă să nu fie găsită de adepţii Crepusculului.

- Şi când aveai de gând să ne spui toată treaba asta Victoria? întrebă Samuel mustrând-o.

- Nu a venit niciodată vorba, ştii că nu-mi place să povestesc despre trecutul meu...

- Şi acum ce facem, care e planul? spuse Katrina privind chipurile bărbaţilor din discuţie.

- Îţi spun eu ce facem. începu Spintecătorul hotărât. Mergem peste acest Meier, îl facem să ne spună tot ce ştie despre Cutia Pandorei şi apoi îl omorâm.

- Scuzaţi-mă că vă întrerup domnilor, dar nu pare un plan prea strălucit. mărturisi Maurice apropiindu-se de ei cu mâinile la spate.

- Şi ai impresia că tu poţi veni cu ceva mai bun...? îl întrebă James considerându-se subestimaţi.

- Dacă o aduceţi pe Victoria în ghearele Crepusculului, tot efortul nostru de a o proteja a fost în zadar, să nu mai spunem de faptul că după cum aţi observat puterile lui sunt cu mult superioare celorlalţi vampiri şi va fi foarte puţin probabil să-l convingeţi să vă dezvăluie misterele Cutiei de bună voie.

- Dar...

- Are dreptate Samuel. interveni Victoria analizând situaţia din punctul de vedere al lui Maurice Dupont.

Acestea fiind spuse, era clar că planul Spintecătorului ar fi decurs în defavoarea lor, iar Meier Draconis ar fi pus mâna pe ceea ce îşi doreşte, însă trebuiau să facă cumva să-l însele şi în acelaşi timp să obţină ce vor, iar pentru a face acest lucru, nu puteau proceda decât într-un singur fel.

Odihnă a fost bine meritată pentru eroii noştri care nu mai dormiseră de ceva timp, şi nu mai întâlniseră un adăpost sigur încă de când părăsiseră compania regretatului Karl Wolfgang Gunter, şi spun *sigur* în atâta măsură cât se poate considera o locuinţă de vampiri. Maurice se dovedise a fi o gazdă primitoare şi foarte respectuoasă care le îndeplini celor cinci oaspeţi orice dorinţă, le oferise o cameră curată fără cosciuge şi le făcură rost de ceva hrană de genul pe care cei din neamul lor nu consumau. James Bishop însă fu agitat pe întreaga durată a şederii, şi nu putu închide nici un ochi, de teamă că va fi ademenit cu puterile înşelătoare ale vampirilor, şi pe lângă asta, că se afla în casa duşmanilor împotriva cărora luptase de-a lungul anilor.

După-amiaza trecu şi ea la fel de repede, între timp Samuel şi ceilalţi aflaseră numeroase lucruri despre seminţia vampirilor după ce au petrecut tot acest timp împreună cu ei, inclusiv modalităţile în care pot fi ucişi. Maurice i-a avertizat din prima clipă că Meier Draconis nu trebuie confundat cu un măscărici cu colţi care va crede orice povestioară îi va aduce la urechi, experienţa lui de viaţă o întrecea pe a oricărui nemuritor iar inteligenţa lui nu trebuia insultată cu astfel de înşelătorii pentru a nu-l provoca să-şi piardă răbdarea mai repede decât trebuia. Spintecătorul a observat un lucru interesant însă, atunci când l-au întâlnit pe Meier pentru prima dată, şi anume că se teme de vârcolacii aceia sălbatici,

acesta a fost primul lucru care i-a atras atenţia şi l-a făcut să realizeze că au un avantaj alături de acele fiare păroase, însă singurul obstacol în calea lor era probabilitatea de a-i putea controla pe aceştia şi de a se baza pe ajutorul lor.

După lăsarea serii, eroii noştri porniră la drum cu caleştile vampirilor şi cu un grup numeros al acestora împreună cu Maurice. Vârcolacii rămăseseră în cavernă, în acele cutii solide din temniţe cu gratii de metal. Căci Meier le-ar fi simţit prezenţa încă din prima clipă în care ar fi păşit pe meleagurile sale, şi ar fi ştiut că este un truc ieftin de a-l înşela. Aşa că Maurice a poruncit ca licantropii să fie elementul surpriză din vizita lor la mausoleul din care renăscuse Crepusculul cu Sânge Negru, şi să-i dezlănţuie chiar în momentul în care Samuel îi va dezvălui adevăratele intenţii şi acelea de a-l ucide.

Un plan simplu şi totuşi atât de complicat, se puteau oare încrede în neamul vampirilor şi în Maurice Dupont, care mărturisise în repetate rânduri că singura lui grijă este că Victoria să nu cadă pe mâinile lui Meier?

Noaptea fu la fel de liniştită că cea în care ajunseseră în caverna vampirilor şi le cunoscuse clanul. Un aer rece adia uşor printre crengile uscate şi pustii ale copacilor bătrâni, iar frunzele arămii acoperiseră potecă îngustă pe care galopau armăsarii puternici ce trăgeau caleştile. Era încă o lună plină deasupra cerului, ascunsă după câţiva nori cenuşii pierduţi printre stelele luminoase care luceau spectaculos, acesta era un lucru bun, căci aşa erau siguri că vârcolacii se pot transforma cu certitudine şi pot dobândi puterea licantropă la cel mai înalt nivel, acum singurul lucru care mai conta era să-l convingă pe Meier de motivul pentru care veniseră.

După câteva ceasuri sub acea lună plină care îşi schimbă poziţia faţă de momentul în care porniseră la drum, ajung într-un meleag părăsit şi pustiit plin doar cu umbre şi consecinţe a lucrurilor ce au existat aici cândva. Tot ce au întâmpinat eroii a fost un cimitir străvechi din care izbucnea mirosul specific de cadavru. Opriră caleştile în faţa unei porţi imense şi a gardului metalic care înconjura cimitirul, era foarte întuneric şi doar vampirii puteau vedea ceva în depărtare şi mai precis mausoleul

pe care îl căutau.

- De aici mergem pe jos. porunci Maurice Dupont coborând primul.

- Eşti sigur că ştii ceea ce faci? îl întrebă Spintecătorul uşor neliniştit.

- Domnule tu ai grijă de ceea ce trebuie să faci, şi eu voi avea grijă de partea mea din înţelegere.Şi ţine minte ceea ce ţi-am spus, nu încerca să-l insulţi prin a-i subestima inteligenţa! sugeră colţosul deschizând porţile din fier ruginit.

Mormintele erau numeroase şi se întindeau pe o întreagă vale cât vedeai cu ochii până ce pulberea de ceaţă îşi acoperea privirea, pământul era vechi şi bătătorit iar pietrele funerare ciobite şi sparte datorită furtunilor îndurate. Crengi şi petale de flori vestejite încă zburdau uşor deasupra solului în bătaia adierii reci ce se simţea în atmosferă. Însă ceea ce era curios era descoperirea înfiorătoare pe care Maurice o făcu abia după câteva minute după ce intrară în cimitir, şi porniră pe o potecă inegală ce părea uneori a devia de la traseu. Pământul unora dintre aceste morminte era proaspăt aşezat, şi uşor umed că noaptea precedentă ce udă solul cu o ploaie uşoară ce nu provoca mari precipitaţii, şi de parcă asta nu era îndeajuns cât să le pună vampirilor urme de îndoială, mai pui că şi câteva dintre locuri erau goale, de parcă cineva profanase mormintele, sau cadavrul ieşise singur din ele.

Însă planurile riscante ale eroilor noştri sunt compromise în momentul în care o prezenţă misterioasă se infiltrează în caverna vampirilor, chiar în timpul în care aceştia îşi părăsiseră căminul. Necunoscutul trece sub numele de Fenir, un nume care nu trece neauzit prin urechile vârcolacilor, căci pentru cei ce i-au cunoscut tatăl, ştiu că este fiul unui mare conducător şi războinic neînfricat care a condus haita licantropilor în ultima bătăliei a seminţiei lor împotriva vampirilor.

Se furişase neobservat printre gărzile ce păzeau intrarea peşterii, sugătorii erau prea ocupaţi cu o victimă proaspătă care se aventurase în această pădure întunecată şi lată, sau poate că Fenir fusese cel care le-o servise colţoşilor doar pentru această diversiune ce i-a permis intrarea uşoară. Odată înăuntru, nu i-a fost foarte greu să coboare acele scări din

lemn fie că lumânările erau aprinse sau nu, îşi folosi instinctele şi mirosul ascuţit. Ochii lui galbeni şi pătrunzători se fixaseră pe chipul unui vampir care nu îl observă încă. Fenir era încruntat şi îl privea cu atâta dezgust şi dispreţ că îţi trezea fiori, părul neîngrijit ce-i flutură în ceafă reflectă o nuanţă cenuşie care îl ascundea şi mai bine printre umbrele întunecate. Îşi simţea adversarul, îl măsură din priviri, o singură mişcare când va ajunge în dreptul lui cu acel mers elegant şi-l va doborî dintr-o singură muşcătură.

Pasul precaut al vampirului se dovedeşte a-i fi fatal, îndată ce talpa piciorului atinge podeaua, o fiară uriaşă cu capul de lup ţâşneşte de după colţ şi-l sfâşie beregata cu dinţii săi ascuţiţi. Fenir continua să se adâncească tot mai mult în caverna vampirilor, ghidându-se după mirosul lui ce nu-l va dezamăgi, aşa cum nu a făcut-o nici o dată. Era foarte prost păzită, majoritatea colţoşilor erau alături de Maurice în acea cruciadă primejdioasă în cimitirul în care fusese îngropat Meier Draconis, fără să ştie ce pericol le-a pândit căminul în tot acest timp.

Vârcolacul ucide alţi doi vampiri până ajunge în temniţele de sub încăperile în care se hrăneau, şi apoi îşi întâlneşte cei cinci semeni înlănţuiţi ce-l întâmpină cu imaginea umilă pe care Fenir şi-o închipui.

- Nu-mi vine a crede ochilor! spuse Vladimir apucând gratiile de metal cu palmele sale bătătorite.

- Să fie chiar el...? se întrebă alt prizonier făcând ochii mari.

Fenir se apropie în grabă şi rupe cuştile cu brutalitate şi-i eliberează pe cei cinci fără a le împărtăşi măcar un singur cuvânt. Era hotărât pe ceea ce face şi determinat să pună capăt războiului cu vampirii pe care l-a început tatăl său, venise vremea să să se ridice din uitare şi să conducă neamul licantropilor spre victorie şi să revendice ceea ce era al lor de drept, şi anume libertatea.

- Pe aici fraţii mei! zise el scoţându-le şi zgărzile cu ţepuşe de argint. Acum trebuie să vă cer să le arătaţi vampirilor că încă nu am dispărut, şi că ne-au subestimat îndeajuns de mult calităţile de supravieţuire, e timpul să ne răzbunăm.

- Dar ce putem face doar noi Fenir? îl întrebă Vladimir uşor îngrijorat. Suntem atât de puţini, iar clanurile vampirilor au devenit şi

mai numeroase decât atunci când am pierdut războiul.

Abia atunci se auzi de afară, de undeva din depărtare din adâncurile cele mai întunecate ale pădurii, o serie de urlete puternice ce păreau a proveni din mai multe direcţii.

- Nu suntem singuri fraţilor, acum în sfârşit suntem împreună, şi suntem o haită precum seminţia vampirilor nu a mai înfruntat niciodată, aceasta este şansa noastră. îi încurajă el strivind în gheara capul cristalin al unui colţos ucis.

Se întorsese din exil după secole în care a stat ascuns în singurătate, plănuind şi pregătind întoarcerea sa în lumea celor nemuritori, pentru a elibera neamul vârcolacilor din sclavie. Şi nu venise singur să-i salveze pe cei cinci licantropi ce slujeau clanul lui Maurice, ci îşi adusese întreaga haită pe care o strânsese din toate colţurile lumii în tot acest timp în care vampirii au considerat că duşmanii lor nu mai prezintă o ameninţare.

Echipa Corbul străbate aproape jumătate din cimitir în compania colţoşilor îmbrăcaţi în negru. Din acest moment aproape că nu mai vedeau poarta de metal prin care intraseră ori caleştile de cai pe care le abandonaseră în urmă, în schimb începuseră să zărească în fata acel mausoleu pe care vampirii îl văzuseră anticipat datorită simţurilor sale ascuţite. Era o clădire uriaşă de formă pătrată cu mai mult de două etaje, iar câteva statuete sfărâmate îi păzeau intrarea larg deschisă, de parcă îi poftea înăuntru cu o invitaţie sau cu o capcană. De îndată ce s-au apropiat şi au urcat câteva trepte joase, un stol de lilieci răbufneşte la fel ca atunci când ajunseseră în dreptul cavernei, de această dată Katrina tresări în prezenţa mamiferelor zburătoare şi caută refugiu în braţele tânărului Damon Morris.

- După voi domnilor! îi pofti Maurice Dupont cu un zâmbet larg.

Samuel îl priveşte pentru câteva clipe, devenind tot mai nesigur de intenţiile acestui vampir care s-a dovedit până acum numai de încredere, şi totuşi ceva parcă îl neliniştea atunci când îi privea chipul alb şi colţii ascuţiţi. Bărbatul intră fără frică pe uşă mausoleului, urmat de companionii săi care au ezitat mai mult ca el în prima fază în această apariţie nepoftită în ghearele Crepusculului. Înăuntru întâlniră doar

întuneric şi un aer închis, statut parcă de secole întregi. Pe alocuri erau urme de paşi în praful ce se aşternuse pe jos ca un cearceaf subţire, iar prin colţurile tavanului, pânze de păianjen ţesute de-a lungul anilor de arahnidele prădătoare.

La un moment dat ajung la capătul de drum, şi nu este aşa cum s-ar fi aşteptat eroii noştri şi anume să-l întâmpine pe Meier Draconis într-un cavou imens aşteptându-i precaut. Ceea ce găsiră nu era nimic altceva decât mormântul său acoperit şi câteva torţe aprinse care luminau încăperea.

- Ce înseamnă asta? se întrebă Spintecătorul. Unde este Meier, ce este acest loc?

- Daţi-mi voie domnilor! ruga Maurice din spate făcându-şi loc prin mulţime.

Vampirul ajunge în dreptul cavoului şi apoi îi împinge cu putere capacul de ciment care îl ţinu pe Crepuscul prizonier în tot acest amar de vreme. Un iz proaspăt de moarte răbufneşte dinăuntru întorcându-le muritorilor stomacul pe dos, va mai dura ceva timp până ce se vor obişnui cu acest miros izbitor. Îndată, Samuel priveşte înăuntru şi este şocat să descopere, că acela nu era doar mormântul în care fusese îngropat Meier, ci drumul spre o altă încăpere subterană asemeni unor catacombe de unde rămăsese cu o serie de amintiri neplăcute din aventurile sale.

- Eşti sigur că este acolo jos? întrebă bărbatul privind îngrijorat spre gaura întunecată.

- Există un singur mod de a afla. mărturisi vampirul urmărindu-l cu ochii săi supranaturali.

Spintecătorul se aruncă în gaura cavoului şi atinge cu vârfurile picioarelor o serie de trepte care coborau în spirală. Drumul era foarte îngust şi nu putea trece decât câte o singură persoană, noroc cu acele torţe amplasate pe pereţii camerei anterioare că aşa putu apuca una de acolo pentru a vedea pe unde calca. Coborâseră ei să ziceam vreo zece metri sub pământ, asta să presupunem că ar însemna vreo trei etaje dacă măsurăm în criteriile zilelor noastre. Imaginea pe care o întâmpinară jos trezi spaima chiar şi în rândul vampirilor care nu îşi mai aminteau să fi

văzut ceva atât de oribil încă de pe vremea în care Meier conducea toate clanurile, asta pentru cei ce existau pe atunci. Nici unul dintre ei nu realizase până în acest moment că vampirii erau capabili de lucruri atât de îngrozitoare precum întâlniră prin locurile pe unde calcau. Erau sute de cadavre umane curăţate de sânge în totalitate, ajunseseră în stagiul de putrefacţie iar carnea de pe ele degradase într-un miros specific, asta simţiră ei când deschiseseră capacul. Nici un vampir nu întrecea apetitul necontrolat al lui Meier Draconis, şi nici unul nu se măsură cu puterea şi determinarea lui în această căutare a invincibilităţii.

Însă Crepusculul nu era singur aici, deodată zeci sau chiar sute de vampiri apar pretutindeni în jurul lor şi se năpustesc brusc cu ghearele imobilizând musafirii nepoftiţi şi pe colţoşii din clanul lui Maurice. Abia apoi îşi face apariţia şi vedeta serii şi porunceşte să se facă lumină în încăpere.

- Bine aţi venit dragilor, trebuie să recunosc că nu am crezut că aveţi atâta tupeu în voi încât să mă provocaţi tocmai aici. spuse Meier de sub pelerina lui roşie.

- Nu am venit să te provocăm. se trezi Samuel a spune deloc intimidat.

- Dar...? întrebă vampirul aşteptând o explicaţie.

- Am venit cu o propunere.

Imediat Crepusculul izbucneşte în râsete mari şi largi ce răsunau în întreaga încăpere spaţioasă. Adică recunoştea că nu s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns din partea bărbatului, să fim serioşi, ce aveau ei a-i oferi părintelui vampirilor ce el nu putea dobândi de unul singur.

- Eliberaţi-l! porunci el privind spre Spintecător.

Slujitorii săi se conformară, asta dând dovadă că atenţia lui Meier a fost atrasă, erau pe calea cea bună.

- Te ascult domnule! mărturisi răbdător dar dezinteresat.

- Ştim că ai în posesie un obiect valoros, un artefact mistic, Cutia Pandorei.

Ei bine se pare că musafirii săi ştiau ei ceva mai multe decât s-ar fi aşteptat Crepusculul, este impresionat trebuie să recunoască măcar atât, privirea i-a devenit tot mai atentă iar ochii s-au mărit în semn de

uimire.

- Aşa este. Şi bănuiesc că o vrei pentru a-i folosi puterile măreţe?

- Poţi să-ţi păstrezi Cutia Meier, vreau doar să îi ştiu secretele, să-mi spui cum să schimb răul pe care l-a dezlănţuit după ce a fost deschisă.

Vampirul îl priveşte pe Spintecător cu mare atenţie, deşi nu avea nici cea mai mică urmă de încredere în acest bărbat şi în însoţitorii lui, faptul că vroia să o închidă însă, i-a atras interesul.

- Şi ce anume mă va face să-ţi dezvălui aceste lucruri domnule? Ce ai să-mi oferi în schimb în afară de viaţa ta jalnică?

Spusese el ceva nepotrivit însă Samuel trecu cu vederea, *jalnic* nu era ceva ce îi caracterizase trecutul acestui bărbat nemuritor care înfruntase pericole precum alţii nici nu visaseră, dar nu avea Meier de unde să ştie acest lucru, şi pentru moment era bine să-l lase să creadă acest lucru pentru a simţi că el controlează această discuţie.

- Ei bine...? îl grăbi Crepusculul pierzându-şi răbdarea.

Spintecătorul o apucă cu brutalitate pe Victoria de ceafă înfingându-şi mana în părul ei şi o aruncă la picioarele vampirului .

- Samuel nu! strigă Katrina zbătându-se în ghearele colţoşilor.

- Omule ce dracu` faci? interveni James privindu-l cu furie.

- Bătrânul şi-a ieşit din minţi, de-a binelea de data asta. adaugă şi tânărul Damon.

- Ţineţi-vă gura! porunci el răstindu-se fioros.

- Ei bine trebuie să-ţi spun domnule că nu mă aşteptam să fii capabil de un asemenea gest. recunoscu Meier Draconis fascinat. Dar cât de idiot mă consideri încât să cred că ţi-ai sacrifica prietena doar pentru a afla tainele secrete ale unui artefact? îl contestă vampirul.

Acesta cred că a fost acel moment de care l-a avertizat Maurice, să nu-l subestimeze şi să-l considere atât de credul încât a încerca să-l înşele cu un truc ieftin.

- Nu este prietena mea, este un vampir, şi până la faptul contrariu este unul de-al vostru. mărturisi Spintecătorul determinat. Şi dacă viaţa ei este îndeajuns cât să salveze întreaga lume, consider că am

plătit un preţ mic. Aceasta e propunerea mea. susţinu bărbatul ce nu dezvălui nici o urmă de regret.

Meier căzu puţin pe gânduri auzind acestea, însă sigur că nu se va lăsa el prada unei asemeni tentative de escrocherie.

- Mă tem că nu sunt de acord domnilor. recunoscu Crepusculul. Vieţile voastre, a tuturora, sunt la voia mea, şi nimic nu mă opreşte să vă poruncesc moartea şi să-mi revendic premiul. Nu ai ce să-mi oferi domnule, îmi pare rău...

- Mă aşteptam să spui asta. mărturisi Spintecătorul care pusese un spectacol pe cinste. Maurice acum! strigă el.

Acesta era semnalul pentru vampirul care îi însoţise şi i-a ajutat să ajungă până aici, acum vârcolacii ar fi trebuit să izbucnească în orice clipă prin găurile catacombelor şi să-l ucidă pe Meier Draconis şi pe proaspeţii săi discipoli care vor pune bazele unei armate de temut. Însă licantropii nu au venit aşa cum li s-a promis, iar abia apoi, în cele din urmă Maurice se strecoară din mulţime cu un rânjet fals cu care ne obişnuise până acum.

- Regret domnilor! începu el cu scuzele de rigoare. Daţi-mi voie să întrerup şarada asta înainte să atingă punctul culminant şi să vă dezvălui faptul că vârcolacii nu vor veni. De fapt probabil sunt morţi deja precum poruncisem înainte să plecăm din cavernă.

- Fiu de căţea ce eşti...o să te...! înjura Spintecătorul năpustindu-se spre el.

Vampirii îl opresc însă la timp şi-l imobilizează pe acest bărbat cuprins de furie. Trădaţi şi înşelaţi de către unul în care au avut încredere, ce-o fi fost în mintea lui Samuel. Sigur că Maurice nu i-a ajutat în nici un fel în tot acest timp în care l-au petrecut în compania nemuritorilor, totul a fost în propriul său interes, şi acela de a-i servi pe tava Crepusculului, fiinţă pur-sânge de care avea nevoie pentru a împlini ritualul în urma căruia nu va mai trebui să se teamă de lumina soarelui.

- Maurice cum ai putut? Am avut încredere în tine...! mărturisi Victoria cuprinsă de regrete.

- Tu mai bine ca oricine ar trebui să-mi înţelegi motivele dragă. dezvălui el urmând să povestească mai multe. Am văzut în ochii tăi

tristeţea şi frica ce ne aşteaptă în viitor, tu singură ai spus că rasa noastră a dispărut definitiv în perioada din care provii, gândeşte-te, în acest fel asigurăm supravieţuirea seminţiei vampirilor şi nu va mai trebui să fii singură.

- Prezentul meu s-a năruit în urma dezastrelor şi a forţelor ce s-au dezlănţuit asupra lumii, dacă Meier va deschide Cutia Pandorei, acelaşi lucru se va întâmpla şi aici.

- Te înşeli! interveni Crepusculul părând sigur de confirmare. Acest lucru nu se poate întâmpla dacă Cutia se afla în mâinile cuiva care cunoaşte secretele artefactului, şi crede-mă când îţi spun că le cunosc pe toate.

- Nu te voi lăsa să faci asta! îi promise Spintecătorului năpustindu-se spre Meier năucit de furie.

Însă nu apucă să facă mulţi paşi, căci atunci când ajunge în dreptul său, vampirul îl întâmpină cu o ţepuşă de lemn uriaşă care i-o înfige direct în abdomen. Forţa cu care îl înjunghiase a fost imensă, căci capătul ascuţit ieşi pe partea cealaltă pe lângă coloana lombară din spatele bărbatului. O explozie de sânge răbufni violent din rană, iar gura i se umplu pe loc cu un gust metalic pe care îl recunoscu îndată. Samuel este doborât de durerea groaznică ce îi cuprinse trupul nemuritor şi se prăbuşi într-o baltă de sânge ce proveni din propriul său corp, încă o dată avea să înfrunte efectele acestea îngrozitoare ale morţii, însă fără a cunoaşte încă adevărata ei semnificaţie.

Nici unul dintre vampirii nepuri cu care Maurice se invitase în cavoul Crepusculului nu a fost cruţat, au fost ucişi de către nemuritorii din armata sa până la ultimul, doar însuşi Maurice care îl slujise pe Meier în tot acest timp în secret, fu lăsat în viaţă în speranţa că părintele va mai găsi o altă întrebuinţare pentru el.

Echipa Corbul nu pierise încă, asta pentru că vampirul nu dăduse porunca celorlalţi coltosi. A ţinut morţiş că ei să fie singurii martori a ascensiunii sale în această lume imperfectă, tulburată de forţe neînţelese, că singurul vampir imun la lumina soarelui.

În schimb Victoria Hayes era pregătită pentru ritualul de sacrificiu necesar pentru acea transformare definitivă a lui Meier.

Hainele au fost sfâşiate de pe trupul ei pur, şi vampirii o răstigniseră pe o cruce imensă de lemn, o imagine asemănătoare cu cea din Biblie în care Iisus Hristos a murit pentru poporul său. În acest caz vampiroaică Victoria va muri pentru renaşterea unui zeu al nemuritorilor, şi nu într-o aventură de-a lor în lumea supranaturală aşa cum s-ar fi aşteptat după atâta amar de vreme. Trecuseră ei prin atâtea împreună, înfruntaseră atâtea pericole în locuri în care omul nu ajunsese încă, însă nu aşa avea piară ea deşi a fost o perioadă la un moment dat când şi-a aşteptat moartea, ci chiar de mâinile unui seamăn de-al ei.

- Nu face asta Meier! Nu ştii ce se poate întâmpla, am văzut cu ochii mei forţele care au ieşit din Cutia Pandorei...! începu vrăjitoarea Katrina înainte să fie lovită cu palma de către unul dintre sugători.

Damon sari îndată să-şi protejeze femeia de care este nebuneşte îndrăgostit, însă un pumn violent în stomac din partea unui colţos îl îngenunchează într-o clipă la picioarele vampirilor, Katrina se ghemuieşte lângă el.

- Nenorocitule...! îl numi James la care Crepusculul se dovedi total dezinteresat.

Încerca bărbatul să se zbată în apucăturile celor patru vampiri ce cu greu îi făceau faţă, însă nu putu a se elibera. Pentru câteva clipe colţoşii începură să-şi facă griji în privinţa acestui uriaş de culoare, impresionaţi de fizicul lui atât de dezvoltat ce nu mai putea fi controlat de forţa lor supranaturală.

Meier se apropia de finalul ritualului său şi în acelaşi timp de momentul în care trebuia să o ucidă pe Victoria, totul era în ordine până în acest moment, avea vampirul pur-sânge de care avea nevoie, Cutia Pandorei care va elibera vraja ce-l va face imun la soare, şi o lună plină mare pe cerul întunecat.

Crepusculul apuca artefactul de formă cubică şi se apropie de crucea pe care era răstignita vampiroaică cu un sentiment puternic de nerăbdare.

- Nu o face Meier, crede-mă când îţi spun că nu se va întâmpla aşa cum crezi tu. Poate că ai dreptate şi vei dobândi ceea ce vrei, însă preţul pe care îl va plăti întreaga lume, va fi imens...

- Prea puţin îmi pasă mie de asta draga mea. Nu am ajuns până aici să renunţ acum. Fă linişte şi îţi promit că se va termina îndată!

Vampirul deschide apoi capacul Cutiei eliberând o forţă în jurul lor, se dezlănţui puternic cu o lumină învăluită de ceaţă ce rătăci în întreaga încăpere, cutreierând toate culoarele catacombelor şi apoi îşi găsi drumul spre suprafaţă. Până aici a fost, au dat greş, şi de această dată Cutia Pandorei a fost deschisă şi nu au putut împiedica acest lucru înainte ca blestemele să fie aruncate asupra acestei lumi. Cel mai probabil peste câteva zile primele semne ale contaminării îşi vor face simţite prezenta, iar apoi infectaţii vor răspândi virusul în întreaga lume, şi alţi specialişti din acest timp se vor confrunta cu efectele ei.

Ritualul însă nu se încheiase pentru Meier Draconis, căci se mai cerea un sacrificiu din partea unui vampir pur-sânge, unul care fusese procreat doar pentru acest scop. Crepusculul lasă artefactul la picioarele sale şi scoate de sub pelerină roşie, un pumnal foarte vechi cu mânerul uşor ruginit. Se apropie de vampiroaică Victoria cu paşi repezi şi îşi ia avânt cu mâna în care ţinea obiectul ascuţit, în acel moment Victoria închide ochii, întâmpinând fără alt regret moartea la care nu s-ar fi aşteptat să o regrete.

Dar ceva îl întrerupe pe Meier chiar în clipa când îşi văzu cu proprii ochi invincibilitatea la care visase de atâta timp. Se auzi un ecou puternic al urletelor de lupi ce năvăliseră în cimitirul de deasupra lor, şi precum secundele treceau fără a fi măsurate, paşii se auzeau din ce în ce mai aproape de ei. Deodată vârcolacii izbucnesc cu violenţă în catacombe din toate direcţiile şi se năpustesc asupra armatei de vampiri ce îl slujea pe Crepusculul. Singura reacţie a sa în acel moment, a fost o încercare de a sfârşi ritualul început şi de a înfige pumnalul în toracele fetei nude de pe crucea de lemn. Vârful străpunge carnea ei rece dintre sânii mici şi nedezvoltaţi, iar apoi o fiară uriaşă cu cap de lup îl doboară pe Meier forţându-l să scape din mâna acel pumnal mânjit de sângele Victoriei.

Aceasta bestie cenuşie cu blană aspră şi neîngrijită fusese Fenir, care înfruntase adversarul tatălui său şi veni să pună capăt unui război ce a durat atâtea secole. Făcuse o promisiune atunci, când îl pierdu în

ghearele acestui vampir necruţător, era foarte mic atunci, însă îşi aminti până la cel mai mic amănunt modul în care îi frânse gâtul licantropului şi-l lăsa orfan, jura să-i răzbune moartea, oricât de mult ar fi durat.

Victoria se prăbuşi şi ea alături de Crepusculul cu Sânge Negru fiind eliberată din acele legături strânse. Nu sunt mulţi cei ce i-au văzut culoarea sângelui, însă aceia ce au făcut-o i-au dat lui Meier acel nume care a domnit peste meleagurile muritorilor, acum zăcea şi el acolo, cu o gaură uriaşă în zona gâtului provocată de îmbucătură lui Fenir. Însă ce se va alege de Victoria, există oare o cale să fie salvată?

Între timp lucrurile se dezlănţuiră în aceste catacombe întunecate, căci vârcolacii începuseră a vâna orice vampir au putut întâlni în calea lor, restul persoanelor prezente, au fost trecute cu vederea. James reuşi în cele din urmă să scape din ghearele sugătorilor în momentul în care îşi făcură apariţia licantropii, şi atunci le-a făcut cunoştinţă cu demonul Horace care a fost mai mult decât bucuros să-i calce pe câţiva dintre ei în picioare prefăcându-i în cenuşă. Katrina şi Damon Morris se eliberaseră şi ei, şi se dovediră mai mult decât capabili să-şi apere spatele împotriva vampirilor care nu s-au gândit în prima fază să-i dezarmeze de săbii şi cuţite.

Samuel se ridică şi el în sfârşit din morţi, aşa cum obişnuia de fiecare dată, deşi simţea încă durerile îngrozitoare din gaura ce-i rămăsese în abdomen după ce îşi scosese ţepuşa din lemn, puterile lui vindecătoare începeau deja să îşi facă efectul. În hărmălaia care se petrecea acolo, bărbatul era cu ochii după un singur individ, un vampir ce îl trădase şi îşi bătuse joc de el până în acest moment, numele lui era Maurice Dupont.

Victoria simţi de această dată moartea mai aproape că niciodată, ştia că acum va muri cu siguranţă, întrebarea era dacă este pregătită şi dispusă să facă acest lucru, ori va lupta împotriva şanselor ei de supravieţuire şi va refuza să piară în acest fel? Trupul lui Meier zăcea la doar un metru de ea, vampirul nu murise încă şi se refăcea încet, căci precum am aflat şi mai devreme metabolismul lor este cu mult mai avansat decât cel al oamenilor, probabil în câteva minute se va putea ridica de acolo, dacă cineva nu-l termină definitiv. Fata se târăşte spre el

cu ultimele puteri, şi îşi înfige colţii în gâtul lui, chiar în rana aceea provocată de vârcolacul Fenir ce se pierdu acum în mulţimea ce îşi confrunta adversarul. Prima gură de sânge negru ce-i atinse limba, avu un gust rânced şi acru, deloc asemănător ca acel gust dulce şi cald al muritorilor cu care obişnuia să se hrănească. Dar descoperi că cu cât bea mai mult din zeama pură din trupul Crepusculului, forţa îi revenea treptat şi o făcea să se simtă cu mult mai puternică decât şi-ar fi închipuit vreodată. Deodată simţea că nu se poate sătura, şi moştenea setea incontrolabilă a lui Meier, cea care o va bântui întreaga ei viaţă, şi va deveni şi ea însăşi o ameninţare fără scrupule. Dar vampirul se trezi la viaţă şi o aruncă cu brutalitate de pe trupul lui lăsat pradă flamanzilor.

- Cum îndrăzneşti? zise Meier furios ţinând cu mâna pe rana să ce răbufnea cu sânge negru. Nu ştii că este un păcat să bei din sângele unuia de-al tău? o acuză el în continuare.

Şi conform aşa zisei religii a vampirilor, aşa era, nu aveai voie să bei sângele unui vampir decât o singură dată, şi atunci când erai transformat, în rest dacă îndrăzneai să guşti din această licoare interzisă, pedeapsa se sfârşea cu o moarte dureroasă în lumina soarelui, aşa se procedă de mii de ani.

- Regret că nu pot să-mi cer scuze Meier. mărturisi vampiroaică contestându-l pe propriile picioare cu un trup nou şi plin de viaţă. Dar eu nu mă închin la zeii tăi, nu mă închin în faţa nimănui.

- Uite ce ai realizat datorită mie! îi spuse acesta târându-se din calea ei. Ai devenit ceea ce ţi-ai dorit în tot acest timp, priveşte doar!

Şi era adevărat, căci daţi-mi voie să vă spun că Victoria Hayes nu mai era o puştoaică de optsprezece ani în căutarea maturităţii, ci avea trupul dezvoltat cu forme apetisante şi feminine la care visase întotdeauna. Iar acum că era goală acest lucru putu fi văzut cel mai bine. Trăsăturile feţei se schimbară şi ele devenind mai accentuate şi mai profunde, însă era aceeaşi pe care o cunoşteam. Hormonii se dezlănţuiră brusc în corpul ei, gâtul i se subţiase iar umerii se lăţiseră uşor, o pereche de sâni rotunzi izbucniră din pieptul ei fraged, aproape de aceeaşi mărime ca cei a Victoriei, pe care o invidiase mereu, iar fesele şi coapsele deveniră tot mai voluptoase stârnind excitaţia oricărui bărbat, în

zona ei intimă apăru un păr negru şi subţire.

Vampiroaică se simte mai capabilă şi mai în putere decât s-a simţit vreodată, şi asta doar datorită sângelui lui Meier Draconis, nu ştia de ce este în stare acum că gustase din acea licoare dar credea cu siguranţă că e invincibilă. Îşi desprinde palmele paralel de corp continuând să păşească spre Crepusculul ce se temea de ceea ce deveni Victoria cu ajutorul lui. Hainele zburară îndată pe corpul ei şi o acoperiră aproape în totalitate cu veşminte întunecate şi o haină lungă neagră, surprinzător toate încă se potriveau pe trupul ei, de parcă nu suferise nici o schimbare majoră la nivelul trupului, însă probabil erau de vină puterile ei care făcuseră materialul să muleze după noile ei forme.

Meier era la pământ şi întâlni un stâlp în spate care îl împiedică să mai fugă din calea vampiroaicei. Era la mila ei acum, fiind martor la propria să moarte, şi de această dată va fi una definitivă.

Chiar în momentul când să se năpustească spre Crepuscul să termine ceea ce alţii începuse, doi vampiri din armata să apar pe neaşteptate din mulţimea care se luptă pentru propria viaţă şi o aruncă pe Victoria din calea părintelui lor. Meier încerca să fugă târându-şi trupul slăbit prin culoarele înguste ale catacombelor, în timp ce vampiroaică îi înfrunta vitejeşte pe cei doi coltosi fără nici o armă. Atenţia lui Fenir şi a celorlalţi vârcolaci era în continuare distrasă de către sugătorii ce slujeau duşmanul, discipolii lui Meier şi-au cunoscut moartea în fălcile licantropilor înainte să guste din plăcerile nelimitate ale acestei vieţi nemuritoare.

Umbrele întunecate îl acoperi pe Crepuscul în totalitate, iar în curând se va regenera îndeajuns de mult cât să se ridice în ambele picioare şi să o ia la goană printr-un pasaj secret şi să supravieţuiască vânătorii ce va începe odată cu porunca lui Fenir. Asta dacă cineva nu va ajunge la el la timp.

Capul Victoriei fu izbit cu brutalitate de peretele dur din ciment din mâinile unuia dintre vampirii ce o atacase. Celălalt încerca să o ucidă în acel moment al ei de slăbiciune, apucându-i gâtul cu braţele lui reci de cadavru. Femeia însă nu se lăsă atât de uşor, nu va renunţa ea la şansa de a porni pe urmele lui Meier şi de a-şi răzbuna moartea părinţilor doar din

cauza acestor doi nepuri. Colţosul da să-i desprindă capul de trup, când forţa fizică a vampiroaicei i se dovedeşte superioară şi-l azvârleşte violent zdrobindu-l cu spatele de un stâlp ca apoi să-i curme viaţa. Celălalt sugător observă ceea ce s-a întâmplat cu seamănul lui şi ştie că şansele lui de supravieţuire sunt minime fie că Victoria îl cruţa sau nu, vârcolacii deja îi prinseseră mirosul specific. Bărbatul se aruncă neglijent spre ea întâlnind doar aerul subţire şi o impresie falsă că s-a mişcat mai rapid decât aceasta vampiroaică renăscută, când se întoarce în spate îi găseşte prezenta sumbră şi îi simte colţii în vena jugulară. Acum era timpul să-şi îndrepte atenţia spre cel ce era cu adevărat important, la Meier Draconis.

Maurice Dupont era încă în viaţă, ajunsese aproape de scările acelea în spirală ce urcau spre interiorul mausoleului, încerca şi el asemeni Crepusculului să fugă din calea furiei vârcolacilor, se descurcase de minune până acum, doborâse doi dintre ei, şi îşi sacrificase tot clanul în tentativă disperată de a părăsi cimitirul. Însă surprinză, căci după ce apucă să urce treptele înguste, şi scoate capul din cavoul lui Meier, pumnul lui Samuel îi întâlneşte fata.

- Tu...! zise el năucit în urma loviturii dure.

- Chiar eu nenorocitule. răspunse Spintecătorul aruncându-se după el în negura întunecată. Spre deosebire de alţii eu îmi ţin promisiunile. adăugă el furios.

- Nu ştiu ce eşti, sau de ce nu ai murit încă, însă te asigur că nu îţi voi arăta nici un pic de milă...

- Nici nu apare în vocabularul meu...

Bărbatul termina conversaţia cu un alt pumn în figură vampirului forţându-l să se prăbuşească violent pe treptele dure ce coborau în spirală. Însă creatura nu trebuia subestimata chiar atât de uşor, căci până la urma cei din seminţia lui erau consideraţi că personaje de temut în folclorul supranatural, şi în sfârşit avea să-i dovedească asta celui ce îndrăzni să-l provoace.

Samuel privi în jos aşteptându-se să găsească trupul lui Maurice ce zace fără vlagă, însă nu fu aşa, vampirul se mişcă prea repede, şi dovedi o agilitate ieşită din comun oricărui nemuritor întrecând simţurile

vizuale ale Spintecătorului. Se trezi cu un fior rece în spatele lui, şi abia apoi cu silueta vampirului care îl azvârli câţiva metri înspre un perete solid. Urma provocată de trupul zdrobit al bărbatului ar fi trebuit să-l lase fără suflare, însă nu fu aşa, iar vampirul deveni din ce în ce mai neliniştit pentru că nu înţelegea cu ce se confruntă. Se năpusti iar spre el şi îi înfige un suport metalic de forma unei suliţe, care penetrează trupul bărbatului, însă nici de această dată nu îl ucide. Nu înţelegea de ce nu moare, ce trebuie să facă Maurice ca să-i pună capăt acestui ghimpe în coasta ce refuza să piară de mâna lui?

Vampirul îl apucă de gât cu ambele palme, asta avea să facă îl va strangula până ce îi va ţâşni capul de pe umeri, altă alternativă nu avea. Spintecătorul simţea presiunea provocată de forţă superioară a lui Maurice, oxigenul nu mai ajungea la creier, iar sângele nu mai circulă cum trebuie, o stare uşoară de ameţeală îl învălui brusc. Însă nu renunţa la luptă, se agaţă şi el cu ultimele puteri de umerii vampirului, şi-l trage tot mai aproape de el până ce ţepuşa metalică ce încă era înfiptă în corpul lui, se înfige în pieptul vampirului. Acela a fost momentul de victorie al Spintecătorului, direct în inimă, aşa cum recomandase profesorul Van Helsing din romanul lui Bram Stoker. În câteva clipe, în care vampirul încă se sprijinea de gâtul bărbatului, trupul ia starea unui cristal dur lipsit de viaţă, iar apoi Samuel îl transformă în cioburi în momentul în care îl împinge cu furie spre sol.

Meier se ridică în cele din urmă sprijinindu-se de stâlpul de lângă o uşă secretă ce îl va duce departe de acest loc, rana din zona gâtului încă era deschisă şi mustea eliberând esenţa specifică cu care vârcolacii îl puteau simţi. Însă înainte de a se confrunta cu ei, avea să o înfrunte pe Victoria Hayes ce îi apăru în faţa ochilor, că o iluzionistă dintr-un număr de magie.

- Stai, opreşte-te! o rugă el căutând să o impresioneze cu vorbe goale.

- Ai idee cât de mult am visat la clipa asta Meier? îl întrebă femeia păşind încet spre el. În câte nopţi am adormit cu gândul doar la modalităţi în care să te ucid şi să-mi răzbun părinţii? adăugă ea cu o urmă de dispreţ în voce.

- Ascultă-mă Victoria! Tot ce am făcut a fost pentru binele tău...

- Cum aşa?

- Gândeşte-te cât de mult te-ar fi încetinit dragostea lor nenaturală, te-au împiedicat să devii ceea ce ai fost menită să fii, doar pentru că au crezut că vampirii pot avea sentimente, pentru un prunc într-o lume imposibilă, pentru cei ca noi...

- Şi care este menirea mea Meier? întrebă ea aşteptându-se la încă o afirmaţie falsă.

- Să conduci, alături de mine, că mireasa mea, împreună am fi de neoprit. Uite doar ce ai devenit doar fiindcă ai gustat sângele meu, imaginează-ţi secretele ce aşteaptă să-ţi fie dezvăluite...!

- Sună tentant! mărturisi ea apucându-i obrajii în palmele sale tandre.

- Uite cum ai obţinut aspectul invidiat de către orice femeie, muritoare şi nu numai...

- Trebuie să recunosc Meier. începu ea intrigată de cele spuse. Că eşti un mai mare mincinos şi manipulator decât aş fi crezut.

Gâtul Crepusculului se frânge în apucătura ei delicată, iar apoi colţii vampiroaicei îl decapitează şi-l ucide aşa cum îşi promisese atunci, în copilărie. Meier se transformă într-o masă de sânge negru ca smoala, şi nu o substanţă vie şi plină de esenţă supranaturală că atunci când îşi făcu apariţia la bal, ci una mistică care îi anunţa decesul.

În catacombe lupta aproape se încheiase, vampirii fuseseră doborâţi până la ultimul de către Fenir şi haita sa de vârcolaci sălbatici, întrebarea era acum, ce vor face în privinţa celor cinci eroi când vor realiza că pot fi consideraţi duşmani la fel de periculoşi ca şi colţoşii cu care se războiau?

- Victoria ai păţit ceva? o întrebă Katrina alergând spre ea gâfâind.

- Totul este în regulă. mărturisi ea împlinită cu propria conştiinţa.

În urmele vrăjitoarei cu părul de foc apăruse şi Damon Morris şi nu prea rapidul James Bishop al cărui gabarit îl împiedică să ţină pasul cu băiatul.

- Uau, îmi place nouă înfăţişare. o complimentă tânărul amorez.

În clipa următoare primi şi un ghiont din partea Katrinei care îl făcu să tresare brusc, însă a fost suficient să-şi amintească de cine este îndrăgostit, şi de faptul că nu ar vrea să o supere pe vrăjitoarea cu puteri incontrolabile.

- Ce? zise el de parcă nu ştia ce făcuse. Ziceam şi eu doar...

Apăru apoi şi Samuel Blake, coborâse de undeva de deasupra din dreptul unor trepte ascunse în întuneric, cu toţii erau fascinaţi de aspectul Victoriei şi o priveau ca pe o persoană străină.

- Acest lucru este permanent? o întrebă Spintecătorul.

- Nu cred. răspunse ea dezamăgită parcă. Am băut din sângele lui Meier şi mi-a oferit puteri şi calităţi noi precum nici un vampir nu a moştenit, însă în curând efectul va pieri şi voi reveni la forma mea normală...

- Dar asta nu e neapărat un lucru rău. comentă uriaşul James obişnuit cu prezenţa ei inconfundabilă în această echipă.

- Poate. consimţi ea nesigură de adevăr. Se pare că nu aceasta e modalitatea în care voi dobândi ceea ce îmi doresc.

Paşii rapizi ai patrupezilor se auzeau a se apropia dinspre culoarele catacombelor, umbrele vârcolacilor începură a se vedea pe pereţi şi asta doar datorită torţelor din împrejurimi. În acelaşi timp, în locul în care muri Meier, un fenomen neobişnuit asemănător cu cel în care a murit Adolf Hitler, se petrecu chiar lângă ei. Un curent puternic învălui încăperea şi se deschise un portal luminos din care fulgerau violent nuanţe albicioase.

- Ce se petrece, ce înseamnă asta? întrebă Katrina apucându-i în palma mâna lui Damon.

- Nu-ţi aminteşti? spuse Samuel. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi când Hitler a murit. Meier a fost unul dintre cei care a deschis Cutia Pandorei, acum că a fost ucis, breşă aceasta temporară ne va trimite într-o altă perioadă în care cineva s-a jucat cu puterile ei.

- Să îndrăznim? zise vrăjitoarea înspăimântată de ce alte grozăvii ar mai putea întâmpina pe partea cealaltă.

- Avem de ales între asta sau haită de vârcolaci care se apropie

chiar în aceste clipe. susţinu James privind peste umăr.

- Damon, dragule tu ce zici?

- Eu zic să continuăm, sunt sigur că până la urmă vom găsi o soluţie să ne schimbăm prezentul. răspunse el fără să ezite.

- Victoria? începu Spintecătorul şovăind. În această lume a vampirilor şi a vârcolacilor se prea poate să găseşti răspunsurile la întrebările tale, eşti sigură că nu vrei să rămâi aici?

Vampiroaică îşi privi soarta în această perioadă a timpului prin care trecuse deja, şi nu vedea nici o speranţă acum că Maurice şi Meier, singurii vampiri care îi dovedise că aveau cunoştinţe mai presus de ale ei, erau morţi.

- Suntem împreună, până la capăt Samuel.

Şi îndată se aruncară în breşă sferică cu câteva clipe înainte ca aceasta să se închidă definitiv, şi odată cu ea să dispară orice urmă a Cutiei Pandorei care cine ştie pe ce mâini a căzut.

Vârcolacii ajung cu doar câteva secunde prea târziu, dar Fenir şi Vladimir apuca să vadă cele cinci personaje neobişnuite, cum sunt înghiţite în acea lumină orbitoare, de cum portalul s-a închis, furtuna încetă şi întunericul învălui din nou încăperile catacombelor.

- Ce a fost ceea la care tocmai am fost martori Fenir? îl întrebă bărbatul prefăcut în stare umană.

- Nu pot să-ţi răspund frate. mărturisi el încă năucit de puterea mistică a artefactului. Dar sunt sigur că nu poate însemna nimic de natură bună.

CAPITOLUL 11

TREZIREA UNEI SUVERANE

Există o poveste de basm în rândul unui specific tip de oameni, pe care mulţi nu au considerat-o decât ca fiind o legendă falsă spusă de un pribeag bătrân. Însă pribeagul ce a încântat urechile ascultătorilor cu istorioara sa, se întâmplă să se fi aflat acolo atunci când s-a întâmplat, şi nimeni nu-l poate învinovăţi pentru temerile ce încă se ascund în adâncul lui.

Porţile înalte din trunchi de lemn ale unui oraş se deschid în miez de noapte la insistenta unui moş bătrân acoperit cu o pelerină veche şi îmbâcsită de praf ce se adăpostea de ploaia măruntă. Străbătuse o cărare lungă ce trecea chiar prin pădurile întunecate prin care mulţi de vârsta lui nu s-ar fi aventurat să cutreiere singuri, însă el o făcu, ignorând toate zvonurile auzite despre pericolele ce ar sălăşlui acolo şi despre spiritele ce rătăcesc pe alocuri. Oraşul acesta era aşezat pe o pajişte de câmpie imensă, însă verdele dispăruse de mult înlocuit de mocirla ce înghiţea paşii până aproape de gleznă. Porţile înalte de lemn se crapă puţin şi chipul unui bărbat ţâşneşte încet şi-l întâmpina pe pribeagul zgribulit.

- Ia spune bătrâne! începu acesta ţâfnos că s-a deranjat din post. Ce vânt te aduce pe la noi? adăugă el privindu-l cu atenţie.

- Seară bună să fie la dumneavoastră amabilule domn. răspunse pribeagul cu vocea răguşită de frig. Am şi eu nevoie de un adăpost pentru seara asta, şi o masă caldă cu o băutură să-mi umezesc gâtlejul, căci am umblat de zile întregi prin pădurea pustie.

Bărbatul îl priveşte pentru câteva clipe căutând să-i găsească în spatele pelerinei ce-i acoperea capul, acele trăsături timpurii, cu sprâncene şi barba căruntă, dar şi ridurile ce-i dezvăluiau vârsta înaintată. Văzându-l atât de neputincios, portarul nu-l găsi deloc ca un pericol pentru micul lor oraş, şi nu avea cu ce să strice dacă-l lasă înăuntru pe amărâtul acesta înainte să se îmbolnăvească de tot din cauza ploii.

- Nu caut să vă fac necazuri bunule domn, dacă nu se poate vă părăsesc, poate găsesc în altă parte găzduirea de care am nevoie... mărturisi pribeagul dând să plece la fel de lent.

- Stai aşa bătrâne. îl opri bărbatul făcând un pas afară după el. Avem un han în care ai putea găsi adăpostul pe care îl cauţi. Are o mâncare decenta dar băutura şi mai bună, se numeşte Caru` lui McKinnon, e de-a lungul potecii pe dreapta, n-ai cum să nu-l vezi.

- Îţi mulţumesc domnule, îţi mulţumesc din suflet că ai găsit amabilitatea să ajuţi un sărman bătrân. spuse el întorcându-se din drum. Hai că nu te mai reţin în ploaia asta păcătoasă, să nu te ia ceva de la frig. susţinu pribeagul intrând sprijinindu-se de bastonul său.

Portarul aruncă o ultimă privire înspre puştiul dinspre pădure asigurându-se că bătrânul nu a fost urmărit de către cineva, şi apoi închide poarta retrăgându-se înapoi sub acoperişul său.

Pribeagul îi face cu mâna în semn de mulţumire, bunului samaritean care îi permisese accesul înăuntru. Apoi porni cu paşii săi lenţi pe poteca înghiţită de nămol care despărţea locuinţele de pe o parte şi de pe cealaltă. Deşi era o oră târzie pentru ca să fi găsit picior de om rătăcind printre străduţe, se mai nimerea să se ciocnească cu câte un beţiv ameţit ce nu mai găsea drumul spre casă sau vreo doamnă sub burlanul acoperişurilor ce aşteptă un client dornic de ceva plăceri interzise.

- Bună seara! îi zise el apropiindu-se cu mersul cocoşat.

- Şi la dumneavoastră. răspunse femeia îmbrăcată în straie subţiri largi cu pieptul dezvoltat la vedere.

- Mă întrebam dacă mă puteţi ajuta cu ceva, se pare că m-am rătăcit.

- Ce anume căutaţi?

- Caru` lui McKinnon. susţinu el hotărât.

- Păi sigur că ştiu unde este. răspunse prostituată sigură pe ea.

- V-aş fi foarte recunoscător dacă m-aţi putea îndruma spre direcţia sa domniţă. mărturisi pribeagul. Rătăcesc de mult timp prin sălbăticie şi aş avea mare nevoie de odihnă şi hrană bună.

Acela a fost momentul în care femeia şi-a dat seama de ocazia

ce-i apăru în cale. Avuse ea impresia că nu-l mai întâlni niciodată pe acest bătrân prin oraşul lor amărât, şi precum nu întâmpinau mulţi străini pe aici, aceasta era ocazia ei să-l cureţe de orice lucru de valoare ce-l avea în posesie.

- Dar nu vreţi mai bine domnule să mergeţi cu mine să am eu grijă să primiţi tot ce aveţi nevoie? întrebă ea trecându-şi degetele prin barbă lui deasă şi aspră.

- Apreciez grija dumneavoastră domniţă, însă sunt tare obosit şi aş vrea doar să îmi odihnesc spatele chinuit, în plus sunt prea bătrân să fiu văzut cu o făptură atât de tânără şi pură ca dumneata.

Pură? Hai să fim serioşi că aceasta târfă de ocazie fusese cu multă vreme în urma deflorata de vreun beţiv împuţit care alunecase între picioarele ei. Şi tânără? Poate că machiajul discret de funingine din jurul ochilor şi luciul de zeamă de cireşe de pe buze o făceau în această lumină slabă să pară undeva la vreo treizeci de ani, însă femeia era trecută cu bine de vârstă de patruzeci.

- Nu o să ne vadă nimeni moşule, ştiu eu un loc sigur unde te poţi odihni în pace şi eu voi avea grijă să fii servit aşa cum ţi se cuvine.

- Îţi mulţumesc pentru oferta domniţă, însă nu cred că este indicat să mă abat de la drum într-un oraş străin. susţinu el întorcându-se cu spatele.

- Dar nu mai vrei să ajungi la Caru` lui McKinnon? întrebă ea surprinsă.

- Mă descurc şi singur, mulţumesc!

Pribeagul bătrân o părăsi apoi pe prostituată furioasă deşi aceasta strigă de câteva ori după el fără a ieşi în ploaia măruntă şi deasă, îi aruncă apoi şi o înjurătură potrivită vârstei sale şi se mulţumi să creadă că nu a fost vina ei că nu l-a putut seduce pe moşul morocănos, ci pur şi simplu nu căuta asemenea lucruri acum şi că avea alte treburi de rezolvat.

Continuă el a merge în continuare pe poteca aceea ce deveni din ce în ce mai umedă, iar paşii îi erau din ce în ce mai grei cu fiecare ce-l făcea. Blestemată noapte să-şi aleagă şi ploaia asta, de parcă sorţile erau împotriva lui, încă de când îşi părăsise ultima oprire, căminul unui vechi

prieten care îl adăpostise cu drag timp de mai bine de o săptămână. Aproape se rătăcise în oraşul acesta sărăcăcios, şi privi de fiecare dată printre aleile aceea părăsite de-a lungul cărării, însă nu văzu nicăieri numele lui McKinnon sau vreun indicator ajutător. Mai merge el câţiva paşi când simţi că aproape îl părăsesc puterile, şi vedea deasupra unei intrări, o pancartă din lemn cu inscripţia pe care o caută, Caru` lui McKinnon, în sfârşit îl găsise.

Ferestrele erau deschise, neacoperite cu uşile din lemn care zăceau larg crăpate de-a lungul pereţilor umezi. Se vedea lumina de acolo, semn că nu închisese încă sau poate că ţinea deschis toată noaptea atâta timp cât avea clienţi dispuşi să-şi golească puşculiţa, un fum dens şi cenuşiu ieşea printre găurile acelea, înăuntru trebuie să fie o ceată înecăcioasă de la fumători.

Bătrânul împinge cu putere uşa din lemn provocând-o să tresară într-un zgomot vechi şi sinistru. Dintr-o dată, un damf puternic de alcool şi tutun îl izbi pe moşul lipsit de puteri şi o lumină discretă dinspre lumânările aprinse ce-i amintea de căminul prietenului său. Pribeagul intra lent cu paşii săi atenţi căutând mereu să se sprijine în bastonul său. Localul era plin până la refuz, unii erau pe mese, alţii pe sub ele, unii cântau veseli cu câte o halbă în mână în jurul scaunelor iar alţii îşi găsiseră parteneri pe lângă bar, însă privirile tuturor erau atât de ameţite încât nu mulţi prea băgară de seamă prezenţa bătrânului.

Intră el căutând să-şi facă loc printre bărbaţii voioşi ce duhneau a băutura, şi se aşeză în cele din urmă pe scaunul înalt de la tejgheaua barului. Un individ aproape se dezechilibră cântând vesel cu un alt seamăn de gât şi era cât pe aci să se prăbuşească peste moşul cărunt, norocul lui a fost că ateriza pe unul dintre acele scaune şi fu ajutat de către prietenii săi să ducă până la capăt petrecerea asta nebună. Cineva se apropie apoi de cealaltă parte a barului înfăţişând un bărbat chel la vreo patruzeci şi ceva de ani cu o mustaţă arămie şi un şorţ în jurul brâului.

- Cam târziu pentru unul ca tine bătrâne, ia zi cu ce te pot ajuta? îl întrebă el strigând tare în hărmălaia aceia.

- Mi s-a spus că pot găsi aici adăpost pentru o noapte... recunoscu aplecându-se peste tejghea.

- Ce spui? Trebuie să vorbeşti mai tare bătrânule!

- Adăpost, caut adăpost pentru noaptea asta... repetă străinul pribeag ceva mai tare.

- Aaa! exclamă barmanul. Păi şi de ce nu spui aşa? Sunt sigur că te putem ajuta cumva, dar trebuie să ştii că o să te coste ceva monezi.

- Am câteva să-mi ajungă. mărturisi moşul arătându-i punguţă cu galbeni de la brâul pantalonilor. Auzi! Tu eşti cel căruia i se spune McKinnon?

- Ai nimerit, Gregory McKinnon, la dispoziţia dumneavoastră. încuviinţă bărbatul. Şi dumneata cum te numeşti străinule?

- Sunt Brom cel Singuratic, doar Brom pentru cei ce-mi sunt prieteni.

- Brom zici eh? zise bărbatul măsurându-l din priviri. Şi ce vânt te aduce pe aici pe la noi Brom?

- Sunt doar în trecere domnule McKinnon, cutreier de multe zile şi nopţi, sincer să fiu m-au cam părăsit puterile şi mi-ar prinde bine o masă bună şi o noapte de odihnă, dacă este posibil.

Privirea lui McKinnon rămăsese ţintita pe săculeţul cu monezi al moşneagului, care nu părea deloc sărăcăcios, cu siguranţă erau acolo ceva mai bine de douăzeci de monezi de aur, care cu siguranţă nu trebuie să fi avut mare întrebuinţare pentru bătrânul obosit.

- M-am hotărât domnule Brom! recunoscu bărbatul cu mustaţa. Uite-ţi cheia de la odaie şi mă întorc îndată cu masa promisă, apoi vom vorbi şi despre preţul acestora.

- Oh, îţi mulţumesc din suflet domnule McKinnon, nu ştiu cine a spus că nu mai există oameni cumsecade prin meleagurile astea, oricum s-a înşelat amarnic. Te pot deranja până atunci şi cu un pahar cu apă să-mi umezesc gâtlejul?

- Ba bine că nu, de fapt am ceva mult mai bun de atât pentru un călător de departe ca tine.

Peste câteva clipe bărbatul se întoarce cu o halbă mare din lemn în care avea un vin proaspăt şi acrişor. Moşneagul atinge gura paharului uriaş cu buzele sale arse şi gusta cu poftă din licoarea roşie cu aromă amplă a gustului de struguri. Era răcoritoare şi îi trezea o stare ce-l

adusese la viaţa pentru aceste câteva momente. Trecuse multă vreme de când nu mai băuse ceva atât de rafinat şi de corpolent, şi să nu mai spunem de cât de mult trecuse de când nu mai mâncase ceva săţios.

Rugile îi fură ascultate, căci îndată apare Gregory McKinnon cu un platou mare cu o friptură de porc în sânge şi cu câţiva cartofi copţi pe lângă ea, mirosul îl dobori pe bătrânul lihnit de foame, şi mai că nu îşi putea stăpâni nerăbdarea.

- Ce mai aştepţi moşule? Ia şi mănâncă!

- Îţi mulţumesc din suflet domnule McKinnon, trebuie să recunosc că arată delicios.

Imediat Brom se înfige cu dinţii în acea halcă de carne friptă la foc potrivit, îi era atât de foame încât nu s-a mai ostenit să folosească tacâmurile pe care McKinnon i le-a adus câteva clipe mai târziu, vroia doar să muşte din acea bucată de carne suculentă şi din cartofii ăia cu o aromă uşor arsă şi din colţul de pâine care îi era la îndemână, iar apoi să dea o gură de vin să alunece toate acestea într-o armonie tare plăcută. Nu cred că a durat mai mult de zece minute până ce bătrânul a curăţat toată farfuria aia, şi în tot acest timp un grup mai mare de clienţi alături de barmanul al cărui local îi purta numele, l-au urmărit cu uimire cât de repede a înfulecat.

În final, Brom trage o râgâitura zdravănă şi se şterge la gură de sucurile apetisante cu care se mânjise pe bot ca un nesătul.

- Dar ţi-a fost foame moşule nu glumă! recunoscu McKinnon. Încă puţin şi doborai recordul la mâncat bucate din localul meu.

- Îmi cer scuze pentru modul nepoliticos în care am mâncat, se pare că foamea mi-a depăşit manierele. Spune-mi acum domnule McKinnon, cât vă datorez pentru ospitalitatea dumneavoastră? întrebă moşneagul căutând să desfacă puşculiţă cu monezi trezind interesul mai multor indivizi.

- Vom vorbi şi despre asta într-o clipă bătrânule, pentru moment ia spune-mi de unde a făcut rost unul ca ţine de o sumă atât de mare de galbeni?

- Eh domnul meu! începu el râzând satisfăcut. Ce pot să spun, sunt un bătrân chibzuit şi strângător, dacă strângi ai, dacă nu rabzi,

înţelegi? adăugă pribeagul cu modestie.

- Da da da, aşa este că zici bine. răspunse McKinnon nu prea convins. Dar totuşi pare să fie o sumă prea mare de bani acolo pentru un bătrân, şi uitându-mă cu atenţie la tine, nu văd ce servicii ai putea furniza pentru a fi răsplătit cu atât de multe monezi de aur. Nu le-ai furat cumva? întrebă el devenind mai mult o exclamare.

Atunci Brom cel Singuratic izbucni în râs, nici prin cap nu-i trecu ca tocmai el va fi suspectat că ar fi în stare să facă aşa ceva, nu numai din cauza faptului că era un moşneag neputincios care abia îşi târa băşinile de la cur, dar şi pentru că era un lucru tare josnic să fi făcut, şi mai degrabă şi-ar vara mana în foc decât să îndrăznească a lua ceva ce nu-i aparţine.

- Nu domnule McKinnon, puteţi fi sigur de asta, eu nu am furat niciodată nimic. recunoscu bătrânul cu mândrie.

- Haide moşule că n-are cum, chiar nimic în toată viaţa ta?

- Dacă îţi spun!

- Păi şi atunci, de unde toate monezile alea, cum îmi explici? zise barmanul din ce în ce mai insistent.

- Să spunem doar că în trecut am întâlnit o sumedenie de aventuri şi am dat peste comori precum alţii nici nu şi-au imaginat.

Ochii bărbaţilor din han se deschiseseră din beţie iar interesul lor devenea din ce în ce mai mare la ceea ce spunea pribeagul. Deja nu-i mai interesa punguţa aia amărâtă cu câteva monezi de aur, că acum visau nebuneşte la comorile mult mai preţioase care fură dezvăluite de către bătrânul ce se autointitulase Brom.

- Despre ce aventuri vorbeşti acolo moşule? îl întrebă McKinnon în timp ce indivizii se strânseseră cu mesele în jurul lui.

- Păi aţi auzit de Carmilla? zise pribeagul deloc deranjat să-i rostească numele.

- Carmilla?! răspunseră bărbaţii într-un singur strigăt de uimire.

- Sigur că am auzit de ea domnule Brom, dacă vorbeşti despre cea de care cred eu, atunci te referi la vrăjitoarea celor morţi, Suverana Carmilla. constată McKinnon devenind agitat la auzirea acesteia.

- Întocmai domnilor, dar mai exact. începu moşneagul căutându-

şi mâncarea printre dinţi. Ce anume aţi auzit voi despre această femeie? continuând cu o întrebare.

- Am auzit că era soţia unui demon din iad. se trezi un bărbat a spune a cărui respiraţie duhnea îngrozitor.

- Eu am auzit că era o vrăjitoare care s-a îndrăgostit de un rege cumsecade şi apoi l-a omorât... zise altul ridicându-se de pe scaun.

- Ba nu proştilor, Carmilla era o femeie crescută de vrăjitoare iar atunci când hodoroagele alea au devenit invidioase pe frumuseţea ei, au dat-o hrana unor crocodili... susţinu cu tărie un al treilea individ.

- Mda, şi nu prea. îi contrazise Brom cel Singuratic. Dacă vreţi să ştiţi adevărul despre Suverana Carmilla, trebuie să vă mărturisesc că povestea ei nu va fi una doar tristă, însă şi înfiorătoare.

- Încerci să ne sperii moşneagule? îl întrebă McKinnon simţindu-se ameninţat de intenţiile acestui necunoscut.

- Vai nicidecum bunule domn. recunoscu pribeagul. Aţi înţeles cu totul greşit, vreau doar să vă avertizez căci ceea ce veţi fi pe cale să aflaţi, nu va fi pe placul celor slabi de înger.

Urmă o clipă de tăcere în care bărbaţii strânşi în jurul bărbatului aşteptau cu sufletul la gură şi cu maxilarele larg căscate, să audă istorioara pe care Brom avea să le-o spună cu pasiunea cu care obişnuia. Însă moşneagul şiret intenţiona să-i mai ţină un pic pe jar şi îi mai ceru lui McKinnon încă o halbă din vinul acela dumnezeiesc.

- Poftim moşule! zise barmanul împingându-i în dreptul său băutură savuroasă la care bătrânul poftea.

- Îţi mulţumesc domnule McKinnon, atâta vorba mi-a uscat gura şi am simţit nevoia de ceva să o umezesc pentru a continua povestea.

- Bine bine, am înţeles asta. încuviinţă bărbatul devenind nerăbdător. Acum spune ce ai auzit dumneata despre Carmilla! porunci el sprijinit cu coatele peste tejghea.

Bătrânul Brom apuca halbă de mâner şi o duce la gură înainte ca saliva să i se scurgă pe barba aceea aspră ce-i adăpostea gâtul de vântul friguros. Dă două sau chiar trei gâturi de vin pe gâtlej şi oftează satisfăcut din plin, asta da băutura domnule, da da, nu mai găsea el prea curând aşa ceva prin zonele astea.

- Aşa deci unde rămăsesem? Că m-am luat cu alte lucruri mai importante ce nu puteau fi lăsate...

- Ziceai despre Suverana Carmilla... îi aminti McKinnon simţindu-şi răbdarea pusă la încercare.

- Aaa da da da, aşa este, Carmilla. aprobă bătrânul privind atent în ochii lui Gregory McKinnon. Păi să încep atunci prin a vă spune că povestea ei a început cu o copilărie obişnuită ca a oricărei fiice, singura diferenţă în privinţa ei era că părinţii ei erau de viţă regală iar castelul în care trăia era atât de mare că depăşea capacitatea acestui întreg sat al vostru.

Bărbaţii fură cuprinşi de uimire, adică atât de mare să fi fost castelul ăla, ei nici nu îşi puteau imagina aşa ceva având în vedere că odăile lor erau atât de modeste şi sărăcăcioase că abia aveau loc înăuntru cu progeniturile lor.

- Continuă! îl rugă McKinnon intrigat.

- Regele îşi dorise foarte mult un moştenitor pentru a duce mai departe numele său şi de a conduce peste aceste meleaguri atunci când el nu va mai fi. În schimb, a primit o fiică, lucru ce l-a înnebunit şi l-a provocat să se arunce prada băuturii timp de o săptămână întreagă. Anii au trecut pe lângă el şi în timp ce Carmilla creştea fără afecţiunea părintelui de care avea nevoie, regina lui nu mai putea rămâne însărcinată pentru a încerca iarăşi să dea naştere băiatului mult dorit.

- Şi ce a făcut mai departe? întrebă unul dintre bărbaţii ameţiţi de pe urmă vinului lui McKinnon.

- Păi să spunem doar că regele a luat-o razna definitiv. Unul dintre consilierii lui, care aparent era slujitor al Satanei, l-a sfătuit să realizeze un sacrificiu uman, iar victima aleasă să fie chiar cineva din propriul său sânge, Carmilla.

- Şi-a ucis fiica? îl întrebă McKinnon înainte să sorbească iar din halbă să.

- Ba mai mult de atât. A încercat să-şi dea fiica virgină în ghearele unui demon înşelător, pentru a avea bogăţie şi prosperitate în viitorul său pentru a-şi asigura moştenitorul pe care îl dorea.

- Şi ce nu a mers conform dorinţei regelui, domnule Brom?

spuse un bărbat din mulţime.

- Păi se pare că faţa fusese deflorata de către un servitor al regelui de care ea se îndrăgostise nebuneşte, aşa că sacrificiul i s-a întors Măriei Sale cu vârf şi îndesat. În loc să piară ca un animal pe stâncile din pădurea întunecată în care fusese ucisă, s-a întors după câteva zile ca o suverană a lucrurilor moarte şi abandonate.

- Ce-a făcut regele când a văzut-o iar?

- Păi dragul meu McKinnon, fata era cu totul schimbată, iar mama ei împreună cu băiatul ce o iubea au crezut până în acel moment că se rătăcise în sălbăticie şi fusese ucisă cu bestialitate de către vreun animal de prin pădure. Însă când i-au privit aspectul înfiorător şi comportamentul violent, au realizat că Carmilla pe care o ştiau ei, era într-adevăr moartă.

- S-a răzbunat pe tatăl ei? întrebă bărbatul din spatele barului.

- Ba bine că nu, însă nu doar pe el, ci pe toţi din castel, inclusiv pe mama ei ce nu avusese nici o vină în povestea asta, şi nici sărmanul băiat ce slujea familia. Însă furia ei nu a cunoscut limite, iar puterile cu care se întorsese din lumea morţilor, erau pe atât de sinistre pe cât de puternice. După ce fiecare femeie, bărbat sau copil, au murit în chinuri groaznice, fără a face diferenţe, Carmilla şi-a îndreptat atenţia înspre satele apropiate pe care le-a incendiat şi le-a ucis toţi locuitorii cu sânge rece.

- Baliverne moşule ! spuse McKinnon refuzând să mai asculte la povestea lui de adormit copii.

- Liniţte! se auzi din mulţime.

- Lasă-l să termine! porunci revoltat altul.

- Timp de câţiva ani buni Carmilla a devenit suverana şi conducătoare asupra acelor meleaguri ce le-a cucerit, şi a corupt împrejurimile cu puterile ei întunecate care au înghiţit tot ce mai rămăsese bun în ele. Puştiul devenise atins de magie neagră iar vrăjitoriile ce se petreceau acolo condamnaseră supravieţuitorii şi aventurierii ce îndrăzniseră să pătrundă în lumea ei, la o moarte chinuitoare precum nici un povestitor înţelept nu îşi putea imagina.

- Ce s-a întâmplat cu Carmilla, încă trăieşte? întrebă un bărbat

speriat de-a dreptul de ceea ce auzise.

- Din fericire nu. dezvălui Brom cel Singuratic. Căci după aproape un deceniu în care forţa ei devenea tot mai măreaţă cu fiecare zi, o alianţă neobişnuită găsise o cale să-i pună capăt Suveranei Carmilla printr-o aventură la care mulţi nu ar fi cugetat să pornească. Regatul omului, cel al gnomilor muncitori şi al elfilor înţelepţi, au semnat un tratat pentru a se confrunta împreună cu ameninţarea pe care o răspândise Carmilla. O expediţie formată din cei mai curajoşi şi cei mai bravi porniră prin meleagurile primejdioase şi pădurile întunecate în care sălăşluia vrăjitoarea celor morţi, însoţiţi de un vrăjitor netrebnic ce nu putu să-şi vadă de treburile sale.

- Şi, au găsit-o? se auzi Brom întrebat.

- Au ucis-o pe blestemata aia? spuse altul cuprins de entuziasm.

- După lungi bătălii cu forţele întunecate şi după ce au trecut prin capcane ce era să le definească sfârşitul, acei câţiva puţini supravieţuitori ai expediţiei, au ajuns în castelul Carmillei, şi au omorât-o.

- M-am săturat moşneagule, nu mai suport să ascult prostiile pe care le îndrugi acolo! mărturisi McKinnon furios. Dacă pe amărâţii ăştia beţivi îi păcăleşti atât de uşor, să nu crezi că şi eu voi cădea în plasă şi voi fi bătaia de joc a unui bătrân ca tine.

- Nu înţeleg de ce eşti aşa revoltat domnule McKinnon! zise surprins Brom cu ochii larg uimiţi. Tot ce v-am spus a fost numai adevărul, aţi vrut să aflaţi adevărul despre Suverana Carmilla şi despre comoara ce zăcea în castelul ei, eu nu am făcut decât să vă răspund dorinţelor...

- Şi mă rog de unde ştii dumneata că era acolo o comoară? îl încerca Gregory McKinnon să vadă cât de adevărată e povestea lui.

- Pentru că eu eram vrăjitorul netrebnic care i-a călăuzit în expediţia despre care v-am povestit...

- Cum! ţipară ei într-un singur glas.

- Uită-te la tine moşneagule, nu eşti în stare nici să mergi mai mult de o juma` de zi fără să te ia somnul, chiar vrei să credem că tu eşti prea măritul vrăjitor care a ajutat la uciderea Carmillei? spuse McKinnon extrem de revoltat şi jignit.

- Nu-mi place să mă laud însă...

- Auzi la el să se laude! exclamă unul. Mai întâi ne-a făcut pe toţi să părem nişte fraieri spunându-ne un basm de adormit copii, iar acum zice că este un vrăjitor atotputernic iar bastonul ăla de lemn e toiagul său magic...

- Ei bine nu aş spune chiar atotputernic, însă mai am câteva trucuri în mânecă...

- Ştii ceva moşule? începu McKinnon sătul de balivernele astea. Mai bine îmi dai tu frumos punguţa aia cu galbeni şi o să mă prefac că nu ai încercat să-ţi baţi joc de mine şi te las să stai în odaie pentru noaptea asta...

- Vai dar nu mă aşteptam la o asemenea reacţie din partea dumneata domnule McKinnon, înţeleg când nu sunt dorit într-un loc, însă nu pot să-ţi dau toate monezile mele aşa, pur şi simplu.

- Poate mai are şi alte lucruri de preţ la el băieţi! constată unul din mulţimea ameţită de băutură.

- Eu zic să-l căutăm bine...

În clipa următoare bărbaţii se năpustiră că o haită de animale flămânde asupra unei biete prazi încolţite. Sigur că puseseră ei ochii pe punguţă cu galbeni a bătrânului neputincios încă de când se aşezase singur la bar, însă momentul fu prelungit de istorioara asta incredibilă pe care moşneagul se însărcina să le-o dezvăluie. Veniră asupra lui înnebuniţi de gândul acelor monezi şi a comorii pe care susţinea că o găsise, însă nu luară cu adevărat în considerare faptul că poate pribeagul misterios era într-adevăr un vrăjitor.

Îndată ce indivizii din mulţime se ridicară de pe scaune, bastonul bătrânului este aruncat cu vâna în podeaua din lemn şi o lumină puternică izbucneşte învăluind toată încăperea din jurul moşneagului. Pe loc, bărbaţii încremeniră de parcă fură transformaţi în stane de piatră, rămăseseră în poziţia exactă în care erau atunci când vraja aruncată se dezlănţui asupra lor, unii erau cu mâinile întinse spre el, alţii în pas alergător, chiar şi McKinnon care se pregătea să sară peste tejgheaua barului. Singurul lucru care se părea că-l pot mişca erau ochii, şi trebuie să vă mărturisesc că după privirea lor se vedea că sunt de-a dreptul

îngroziţi de ceea ce s-a întâmplat cu ei şi mai ales din cauză că nu-şi puteau explica.

- O să mă retrag acum încetişor în odaia mea domnule McKinnon, dar dis de dimineaţă o să avem o vorbă noi doi despre manierele dumitale. îl atenţiona Brom cel Singuratic strecurându-se pe lângă siluetele bărbaţilor împietriţi. Să nu plecaţi nicăieri aţi auzit? adăugă el pierzându-şi vocea urcând pe scări.

Era aproape de asfinţit când cei cinci aventurieri din echipa Corbul se treziră împreună la adăpostul unui arbore bătrân pe o pajişte pustie deasupra unui deal. Era a treia oară în care trecuseră prin experienţa asta îngrozitoare, şi sincer nu se puteau obişnui cu aceste călătorii în spaţiul temporar. Era de parcă fiecare bucăţică a corpului era dezintegrat în particule mici şi aruncat într-un canal lung într-un ritm ameţitor, iar apoi la final trupurile erau reconstituite ca şi cum ar fi fost piese dintr-un puzzle.

Trecură minute bună până ce îşi reveniră după aterizarea bruscă pe iarba uscată, şi pentru moment nici măcar nu îşi puteau aminti ce s-a întâmplat cu ei, unde sunt sau cum au ajuns aici. Zăcură acolo în linişte sprijinindu-se de trunchiul arborelui, aşteptând căderea nopţii şi răspunsurile care trebuiau să vină din propriile lor amintiri.

Numele Meier Draconis le apărea mereu în minte, însă nu realizau cine era acel personaj misterios, aveau doar impresia că nu era un sentiment plăcut când se chinuiau să descopere cine e. Crepusculul cu Sânge Negru, precum i se mai zicea, a fost părintele tuturor vampirilor, un pur-sânge într-o societate culturală marginalizata de tehnologie şi istorie, precum era Parisul anului 1794, ultima lor oprire. Meier se întorsese din mormântul în care fusese îngropat de către propria lui seminţie, şi jurase că răzbunarea lui va fi una ce va condamna lumea muritorilor, la o viaţă lungă de sclavie. Vampirul găsise o cale să devină imun la lumina soarelui, căci aceasta era singura lui slăbiciune şi teamă, iar după ce şi-ar fi împlinit profeţia, oamenii ar fi ajuns acoliţii lor, i-ar fi folosit pentru hrană şi pentru muncă, astfel rasa colţoşilor avea să tăinuiască şi pe viitor. Lucrurile însă nu au mers conform planului, căci în momentul culminant, fiul unui mare conducător al vârcolacilor pe

nume Fenir, îşi făcu apariţia cu haita să sălbatică şi-l opri pe Meier înainte să fie prea târziu. Aceea a fost ocazia Victoriei să termine ceea ce a început licantropul, şi anume să-l ucidă pe Crepuscul şi să-şi răzbune părinţii omorâţi de ghearele lui.

Ceva incredibil şi neobişnuit se petrecu atunci cu vampiroaică Victoria Hayes, un lucru fără precedent. Aflându-se în pragul pieririi, fata se târăşte lângă trupul aflat în agonie al părintelui vampir, şi gusta din sângele lui negru pentru a-şi recăpăta puterile. Însă nu doar asta se întâmplă în acel moment, ci şi o schimbare majoră la nivel vizual, pe care şi-o dorise întreaga ei viaţă.

Acum după ore întregi de la acea întâmplare, privind-o pe Victoria gânditoare cu spatele întins pe tulpina arborelui solid, spre dezamăgirea ei revenise la aspectul obişnuit al adolescenţei de optsprezece ani. Privea în golul dinspre poiană şi a pădurii ce începea departe în faţa ei, aştepta întunericul să se aşeze peste iarbă vie cu mirosul proaspăt al naturii. Sigur că regretă ceea ce s-a întâmplat şi era dezamăgită că nici prin această întâlnire primejdioasă cu Meier Draconis, nu îşi primi răspunsurile de care avea nevoie, pentru a deveni în totalitate un vampir pur-sânge.

- Mai are cineva sentimentul că a fost călcat de o maşină, sau un tanc? se trezi James întrebând cu o ameţeală uşoară precedată de o durere de cap.

- Nu mai îmi spune, simt că îmi plesneşte creierul. mărturisi frumoasă Katrina irascibilă din cauza disconfortului.

- Cu toţii cred că ne simţim aşa. susţinu Damon Morris. Dacă îmi amintesc eu bine la fel am păţit şi când am călătorit după confruntarea cu Hitler. Nu-i aşa bătrâne? adăugă el făcând referire la Samuel.

Însă bărbatul era pierdut în gândurile sale întunecate ce nu îi dădeau pace, călătoriile acestea îi afectară în oarecare măsură judecată, şi începea să nu mai fie sigur dacă ceea ce se întâmplă în acest moment, este real sau nu. Poate că de fapt se afla într-o cameră securizată din acel sanatoriu în care se mai găsea din când în când, şi că de fapt toate aceste aventuri nu erau decât manifestări ale imaginaţiei sale scăpate de sub

control. Adică trebuie să ne gândim logic, vampiri, vârcolaci, demoni, zombi, să fim serioşi, nu erau lucru reale, ci doar subiecte de filme şi basme pentru copii, întregul lui trecut nu era nimic altceva decât o iluzie a inconştientului în care îşi dezvoltase acest personaj pe nume Spintecătorul.

-... Samuel...! strigară ei rând pe rând.

- Ce este? răspunse el într-un final trezit din starea în care se pierdu.

- Damon vorbea cu tine... îl atenţiona vrăjitoarea cu părul de foc.

- Te-am auzit puştiule... spuse hotărât Samuel conştient că ei ştiau că durerea de cap nu-l afecta pe el mult timp.

- Dumnezeule! exclamă la un moment dat Katrina Craft cu ochii cuprinşi de teamă.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Spintecătorul observându-i starea alarmantă de nelinişte de care se ferea.

- Mă întreb unde şi când suntem! zise femeia privind ramurile arborelui bătrân. Priviţi în sus! porunci ea uimită de teroare.

Iar imaginea fu într-adevăr îngrozitoare, nu doar pentru ochii ei firavi de femeie, însă chiar şi pentru cei ai Spintecătorului curajos care nu îşi mai aducea aminte de când nu a mai văzut ceva atât de sinistru. Până să le atragă vrăjitoarea atenţia nu observaseră nici unul trupurile schingiuite atârnate de picioare deasupra lor. Arborele nu avea frunze ci doar câţiva muguri pătaţi de sângele acelor sărmani, să fi fost douăzeci sau chiar mai multe suflete amărâte care şi-au găsit sfârşitul în acea realizare menită să răspândească o ameninţare. Trupurile fuseseră dezbrăcate şi jupuite de piele, apoi legate de picioare cu o sfoară de cam un metru lungime şi lăsate să atârne cu capul în jos spre umbra copacului profanat. Imaginea depăşea chiar şi aşteptările celor cinci eroi, care văzuseră destul de multe prin aventurile lor în lumea ocultului, întâlnind însă un lucru atât de nemilos şi înfiorător, au început să-şi pună întrebări despre perioada în care se mai aflau şi de această dată.

- Dumnezeule, cât de mulţi sunt! se miră vrăjitoarea cu lacrimi în ochii ei de smarald.

- Nu cred că mai vreau să văd vreodată aşa ceva. recunoscu

James Bishop alungând şoaptele necurate ce-i vin în minte.

Numai Victoria nu părea prea afectată de scena oribilă de deasupra lor, precum aflasem despre cei din neamul vampirilor, sentimentele lor erau cu totul diferite faţă de cele ale oamenilor. Ei nu cunoşteau teamă, spaimă şi suferinţă în acelaşi mod ca noi, ori nu puteau să iubească un aproape sau simtă aceeaşi stare de îngrijorare pe care un muritor o avea atunci când aproapele era în pericol. De aceea nici acest arbore cu cadavre nu o impresiona atât de tare încât să fie înfiorată de ceea ce vedea, însă trebuia să recunoască faptul că priveliştea i s-a părut cel puţin bizară.

- Cine ar fi în stare să facă aşa ceva? se întrebă Katrina fără a realiza că va primi răspunsul mai devreme decât s-ar fi aşteptat.

- Cred că vei afla în curând. îi răspunse imediat vampiroaică Victoria care simţi ceva în împrejurimi.

- Despre ce vorbeşti, ce tot spui acolo? se trezi Samuel îngrijorat.

- Aud ceva cum se apropie, paşi repezi că dansul succesiv de alergătura. Însă nu par a fi umani, ori de cai, ci altceva mai fioros se îndreaptă către noi.

- Ce anume Victoria? o interoghează panicat Spintecătorul privind în stânga şi-n dreapta. Din ce direcţie vin? adăugă el.

- Din toate...!

Şi până că vocile tremurătoare ale eroilor să fie amuţite de frica ce îi cuprinse brusc, un nor imens de praf se apropia dinspre amurgul sumbru în care se ascunsese soarele voios. Nici unul dintre ei nu bănuia ce erau creaturile ce alergau iute spre ei de parcă le simţiseră prezenta, însă erau de acord că de la acea distanţă nici unul nu putea spune că mai văzuse vreodată aşa ceva, şi pesemne că situaţia nu arată deloc bine pentru cei cinci.

Se împreunară tot mai strâns în adăpostul acelui arbore bătrân descoperind că sunt înconjuraţi de un grup numeros de fiinţe ce nu dădeau semne că ar avea intenţii prietenoase. Aceasta nu era o întâmpinare de bun venit, ci era un raid ce se va solda cu siguranţă cu ceva răniţi sau chiar morţi.

După ce norul de praf se risipi în aerul tulburat, atacatorii eroilor noştri li se dezvăluie şi îşi arata intenţiile ameninţătoare îndreptând spre ei tot felul de cuţite, săbii, arcuri şi topoare cu lamele metalice neîndreptăţite. Fiarele pe care Victoria Hayes le auzi apropiindu-se cu paşi alergători, erau nişte lupi uriaşi cenuşii numiţi în mitologia scandinavă *wargi* sau un fel de animale sălbatice cu înfăţişare canină. Ştiu la ce vă gândiţi, că probabil sunt asemănători cu vârcolacii pe care îi întâlniseră mai devreme, cei ca Vladimir şi Fenir, însă daţi-mi voie să vă aduc la cunoştinţă că vă înşelaţi amarnic. Aceste creaturi nu aveau deloc formă umanoidă că cea a licantropilor şi nu prezentau nici un fel de inteligenţa umană asemeni ălora, wargii erau pur şi simplu nişte bestii uriaşe aproape de dimensiunea unor armăsari ce cu greu puteau fi îmblânziţi de către alte neamuri decât ale orcilor. Prin urmare ajungem şi la stăpânii acestor creaturi fioroase pe care le călăreau. Orcii, pentru majoritatea persoanelor, aceste fiinţe de asemeni legendare reprezintă o rasă barbară de monştri cu pielea verde care ucide şi tânjeşte la deliciul cărnii umane. Ei bine în acest caz ar fi bine să aflaţi mai multe despre originea lor şi despre modul în care au apărut. Aceste creaturi respingătoare ce au trezit un sentiment de dezgust celor cinci eroi înconjuraţi de această haită numeroasă, au aparţinut cândva neamului de elfi. Trecând prin încercări groaznice în timpul vieţii fiind supuşi la numeroase torturi şi schingiuri, aceştia s-au schimbat drastic şi au devenit răutăcioşi cu aproapele lor, chiar agresivi şi înfiorători. De-a lungul timpului orcii au evoluat şi s-au înmulţit dând naştere unei noi generaţii mult mai barbare ce i-a caracterizat ca fiind foarte puternici din punct de vedere fizic şi rezistenţi să facă faţă condiţiilor nefavorabile. Spre deosebire de alte râse din neamul regatului unit, orcii şi-au abandonat meleagul găsind refugiu alături de vrăjitori malefici care i-a corupt şi le-a dat un scop acelor îndemânări înăscute de a ucide.

Wargii se opresc din a-i hăitui pe eroii noştrii dar îi încolţesc şi le aşteaptă mişcările bruşte pentru a se năpusti violent spre ei. Deodată unul dintre orci descălecă încetişor pentru a nu trezi panica în rândul celor capturaţi, şi le arata necunoscuţilor cum renunţa la toate armele lui aruncându-le pe jos pentru a se apropia de ei.

- Doar nu vorbeşte serios! constată Katrina la care monstrul tresări când îi auzi vocea.

- Vrea să ne arate că putem avea încredere în el. stabili Samuel după câteva clipe în care privi creatura.

- De parcă asta se va întâmpla din moment ce prietenii lui ne privesc ca felul principal. spuse James înspăimântat de ideea să ajungă hrana pentru sălbaticii ăştia.

- Poate că nu are intenţii rele. se trezi Spintecătorul a spune relaxat. Adică nu trebuie să considerăm imediat că vor să ne facă vreun rău, poate le-am încălcat teritoriul său ceva de genul...

- La naiba Samuel, deschide ochii! îl rugă răzvrătit bărbatul de culoare. Nu ştiu eu prea multe despre istorie sau cultură, dar tipii ăştia au pielea verde şi sunt înarmaţi până în dinţi, asta nu îmi spune decât că nu au de gând să ne scoată la teatru.

- Are dreptate să ştii! adăugă tânărul Damon căutând mânerul săbiei.

- Pe tine cine te-a întrebat puştiule, vezi-ţi de treaba ta! reacţionă nepoliticos că de obicei Samuel.

- Ţi se pare că toată treaba asta nu e şi treaba mea bătrâne? Aduţi aminte cum am ajuns aici de la bun început...!

- Încetaţi! ţipă cu autoritate vrăjitoarea Katrina. Amândoi. Sunteţi ca nişte ţânci în faţa unui magazin cu jucării. Când o să vrem să ştim cine e masculul cel mai dominant o să facem o votare, până atunci ţineţi-vă gura!

Ei bine asta i-a amuţit definitiv pe ambii bărbaţi plin de orgoliu. Nu mai schiţară nici un gest după felul cum îi trata frumoasă Katrina Craft, adevărul că aceste conflicte izbucnite din cauza geloziei au început să-i enerveze pe toţi, mai periculos era însă dacă vrăjitoarea îşi pierdea calmul şi îşi dezlănţuia puterile incontrolabile.

- Cred că cu noi vorbeşte! îi atenţionă vampiroaică Victoria urmărindu-i buzele acelui orc cum se mişcau într-un zâmbet.

Fiorosul războinic îşi despreunează braţele pentru a le arăta celor din faţa lui că nu mai are nici o armă asupra sa şi că are intenţii paşnice. Creatura era de-a dreptul respingătoare, precum şi-ar imagina cineva

care cunoaşte termenul de *orc* doar din filme şi jocuri video, pielea lui verde părea murdară şi bătătorita, iar chipul cicatrizat de mutilări severe pe care le îndurase împreună cu fraţii săi, trezea fiori în rândul celor cinci. Dinţii şi-i ascuţise asemeni celorlalţi orci pentru a mesteca mai uşor carnea crudă pe care nu avea mereu timp să o pregătească, iar tăieturile de pe frunte şi de pe ochi dezvăluiau luptele crâncene prin care trecuse şi supravieţuise. Deasupra sprâncenelor îşi înfipse ţepuşe metalice, pentru a da un aspect mai dur, chiar şi în urechile ascuţite tot bijuterii metalice purta, mai multe perechi de cercei de forma rotundă care atârnau şi zdrăngăneau de câte ori se mişcă.

- Nu pericol...! zise el cu o voce liniştitoare.

- Înţelege ce vorbim, dar cum este posibil? se întrebă Samuel.

- Cine ştie poate au vreo şcoală pe aici şi asta a absolvit la engleză. bănui James dovedind un umor negru.

- Nu pericol... repetă el făcând câţiva paşi cu grijă spre ei. Noi prieteni... adăugă el cu zâmbetul larg deschis.

- Întreabă-l unde suntem şi ce vor de la noi! îi şopti uriaşul bărbat.

- ...Vorbeşti serios...?

Era evident din urmă silabelor ce ieşiră din gura orcului că avea ceva habar de această limbă pe care se trezi a vorbi în speranţa că va putea comunica cu necunoscuţii încolţiţi, însă era foarte puţin probabil să fie în stare să poate o conversaţie inteligentă cu Spintecătorul nostru având în vedere că reputaţia lor nu era tocmai de fiinţe culte şi înţelepte. Pentru o clipă Samuel Blake îşi puse întrebarea cu privinţa la dialectul vorbit în această perioadă care aparent preceda cu mult anul 1794 unde fuseseră ultima dată. Această perioadă părea mai degrabă una a evului mediu întunecat, probabil prin anii de glorie a cavalerilor curajoşi, a prinţeselor şi a dragonilor precum şi altor creaturi legendare care ne-au marcat copilăria cu basme fantastice. Însă acum, pentru cei din echipa Corbul, toate acestea erau reale, căci se întâmplau chiar în acest moment, în faţa lor, şi poate că nu ar fi crezut cu atâta uşurinţă că breşă temporară îi forţase să călătorească atât de adânc în trecut, dacă nu ar fi văzut cu ochii lor de ce este în stare, drept prin urmare şi evenimentele istorice

prin care trecuseră mai devreme.

Katrina tresare când orcul se apropie cu paşi repezi adulmecându-i mirosul dulce pur feminin, şi îl apucă pe Damon de braţ şi-i strânge palma cu putere. În acel moment haita sălbaticului dezvăluie cum îşi pierde răbdarea şi dau să se năpustească spre cei cinci cu armele pregătite din timp. Însă orcul îi opreşte şi le aruncă o uitătură fioroasă urmată de un răget puternic de mascul, îl ascultau, şi se temeau de el, căci conform însemnărilor de pe piele, acesta era liderul clanului, şi până ce unul îi va contesta autoritatea, el decide ce se întâmplă mai departe.

- Ceea ce se întâmplă aici nu pare în regulă Samuel, nu ne va lăsa să plecăm. mărturisi Victoria analizându-le comportamentul cu privirea ei supranaturală.

- Crezi că nu ştiu asta? răspunse el deznădăjduit. Încerc doar să mai câştig puţin timp, poate îl conving că nu suntem duşmani.

- Nu cred că ne consideră duşmani bătrâne. interveni Damon Morris. Suntem cina lor...

Orcul sare în fata vrăjitoarei şi da să-i atingă părul cu degetele lui scârboase, admira cu desăvârşire priveliştea din faţa ochilor, o invidia pentru acel păr lung de culoare roşie, o culoare pe care cei din neamul lui dobândeau cu greu dreptul de a purta. Tânărul Damon zvâcnea cu furie în fata sălbaticului ascunzând-o pe Katrina în spatele braţului său, nu se va mai putea controla mult şi-l va ataca pe monstrul acela cu piele verde dacă mai îndrăzneşte încă o dată să pună mâna pe ea. Însă dorinţa orcului nu fu satisfăcută atât de uşor, iar ghearele lui împuţite nu pot sta la locul lor. Observându-i insistenta şi nerăbdarea de a-şi mulţumi plăcerile, ceilalţi războinici din haita să răgeau şi îi aclamau numele pe care eroii noştri ajunseseră să-l cunoască, Krognag.

- Poate putem să ne înţelegem altfel domnule Krognag. interveni Samuel punând un braţ peste umărul solid al orcului.

Pe loc privirea lui calmă şi plină de veselie se transformă, într-una amenințătoare şi fioroasă precum nu mai văzură niciodată, asta nu putea însemna decât un singur lucru, gestul Spintecătorului de a îndrăzni să-i refuze liderului orc ceea ce i se cuvine, l-a insultat.

- Nu atingi... spuse fiară într-un răget plin cu salivă.

- Ce spui? întrebă bărbatul nedumerit.

- Krognag nu atingi!

Ultima porunca a orcului nu se termina tocmai grozav pentru Samuel care cunoscu o mică parte din forţa brutală a creaturii atunci când îl lovi cu dosul pumnului. Impactul fu zdravăn, că-l făcu pentru câteva clipe să-şi piardă echilibrul şi să vadă stele verzi. Adică nu din-alea care vezi în desene animate când coiotului îi cade ceva în cap, ci chiar văzu steluţe în faţa ochilor după impactul brutal ce-i provoca Spintecătorului o hemoragie din nas. Ei bine asta o făcuse, până aici i-a fost, s-a pus cu cine nu trebuia.

Orcul le porunceşte apoi războinicilor săi să descalece de pe wargi printr-o limbă necunoscută specifică neamului lor. Nu vor rata ei o masă atât de săţioasa atunci când le căzu atât de uşor în gheare, îi vor lega pe cei cinci şi-i vor duce numaidecât în tribul lor pentru a-i pregăti corespunzător de un ospăţ pe cinste, singura problemă pentru Samuel şi echipa sa, era că meniul se dovedi a fi unul pentru canibali.

- Ne-au înconjurat! zise Damon de parcă nu era evident.

- Nu mai spune! răspunse ironic Spintecătorul ştergându-şi botul de propriul său sânge.

Krognag se apleacă îndată spre sol şi apucă una dintre săbiile ruginite pe care o aruncase mai devreme când se dădu jos de pe warg. Gata cu joaca, nu mai era cazul să se prefacă că această dispută se va termina cu o conversaţie aprinsă, intenţiile orcilor erau clare, şi nu te puteai înţelege cu asemenea sălbatici fioroşi cu vorbă bună. Războinicul ridică sabia deasupra lui Damon Morris pentru a-l provoca să se dea la o parte din calea sa. Însă nu va deveni el un laş tocmai acum şi îşi va lăsa femeia pradă unui asemenea monstru respingător. Băiatul parează lovitura orcului şi în acel moment lamele tăioase ale săbiilor celor doi se ciocnesc violent. Haita devine extrem de agitată, wargii aşteaptă şi ei porunca stăpânului, vor să-şi înfigă colţii în carnea lor şi să-i sfâşie de-a dreptul.

- Fugiţi! strigă Samuel observând comportamentul tensionat al fiarelor.

Însă nu prea mai aveau ei pe unde să apuce, căci toate direcţiile

fură blocate de haită înarmată de orci, dar atunci când nu aveau o cale de ieşire, era unul care se specializase să facă una în momente ca acesta.

Tânărul Damon începu o luptă crâncenă pe viaţă şi pe moarte cu liderul orcilor, ceea ce-l forţa să se rupă din formaţia celor cinci şi să o abandoneze pe încântătoarea Katrina Craft, fiecărui orc ce tânjea a o atinge. Între timp, războinicii se năpustiră hotărâţi spre ei după cum poruncise Krognag, provocând astfel şi apariţia înfiorătoare a demonului Horace. De această dată nu James fu cel care îl dezlănţui, ci chiar entitatea îşi manifesta puterile sinistre de bună voie, însetat de ceva distrugere şi crimă, căci trecu ceva de când nu mai pătrunse în realitate. Pielea bărbatului devenise din ce în ce mai întunecată, şi apoi se acoperi cu un strat subţire de fum cenuşiu asemeni celui de ţigară. Erau primii paşi care dezvăluiau eliberarea lui Horace în lumea noastră. După aceea ochii şi dinţii uriaşului deveniră albi şi nenaturali, zvâcnind cu o energie ocultă şi primejdioasă care îi îngrijora în oarecare măsură pe orcii ce trebuiau să-l înfrunte. Inscripţii neobişnuite se aprinseseră pe pielea lui neagră de cărbune şi marca ultima etapă a transformării înfiorătoare cu care ne obişnuise, James nu mai era prezent în aceste momente, rămăsese doar demonul străvechi mânat de furie şi determinat să aducă haos în jurul lui.

Eroii o luaseră la goană pe pajiştea câmpiei după ce Horace se năpusti spre gloată de orci făcându-le o cale liberă ce dura doar câteva clipe. Damon li se alătură şi el într-o clipă teleportându-se printr-un portal din acela specific puterilor sale moştenite, după ce mai întâi îl răni pe Krognag în acea confruntare tensionată, cu siguranţă orcul nu-i va arăta milă după asta. Singurul care rămăsese să îi ţină ocupaţi pe războinicii orci era demonul Horace, a cărui forţa fizică şi capacitate de a transforma lucrurile vii în scrum, le dădea mari bătăi de cap.

Însă nici cei patru care fugiseră din calea sălbaticilor nu scăpară atât de uşor, căci pe măsură ce se apropiau de nişte stânci dinspre o cascadă agitată, haită de wargi îi urmărea fără încetare.

- Nu putem alerga mai repede decât fiarele alea... mărturisi Damon trăgându-şi sufletul pentru o clipă.

- Aşa este, dar nu trebuie să renunţăm acum, presimt că bestiile

alea se tem de apă. susţinu Samuel căzut pe vine de pe urmă epuizării.

- Cum rămâne cu James? întrebă vrăjitoarea Katrina simţindu-se vinovată că l-au abandonat. Doar nu o să-l lăsăm acolo să fie mâncat de sălbaticii ăia! adăugă ea.

- Să ne grăbim! sugeră Spintecătorul auzind paşii wargilor din ce în ce mai aproape.

Deşi erau obosiţi până în vârful oaselor, trebuiau să găsească undeva tăria să continue fugărirea asta pentru a nu fi prinşi de fiarele acelea uriaşe care i-ar sfâşia pe loc. Cat despre James, desigur că nu vroiau să-l abandoneze acolo, însă pentru moment nu aveau nici o altă alternativă, puteau doar să spere că nu va fi mâncat de orci până ce vor găsi o cale să ajungă la el şi să-l salveze din ghearele lor verzi.

- Este un pod mai în faţă, la câţiva metri deasupra cascadei. dezvălui Victoria cu ajutorul simţurilor ei dezvoltate.

Era prima veste bună pe care o auziseră de multă vreme, căci dacă ajungeau acolo şi treceau peste acel pod, pierdeau şi urma wargilor, singura preocupare era că nu cumva să fie prinşi înainte să ajungă acolo. Labele lupilor uriaşi ce calcau iarbă proaspătă se auzeau tot mai aproape, erau turbate de adrenalină vânătorii şi nu ar fi renunţat niciodată să-şi captureze pradă, doar în cazul în care precum bănuise şi Samuel Blake, să întâmpine o apă pe care nu o puteau trece creaturile patrupede.

Podul era în faţa lor, îl puteau vedea cu adevărat. Vampiroaică Victoria fu prima care ajunse la el, evident din cauza agilităţii inumane şi a rezistenţei la efort de care dădu dovadă în numărate rânduri. Însă construcţia din lemn şi sfoară era destul de putredă, care va să zică trecuse multă vreme de când era aici deasupra acelei cascade uriaşe ce străpungea stâncile dure cu valurile ei. Erau vreo douăzeci de metri de străbătut pe trunchii aceia din stejar bătrân, iar căzătura s-ar dovedi fatală aproape pentru toţi. Acum am fi putut să ne întrebăm de ce nu îi ia Damon Morris pe fiecare în parte şi să-i teleporteze alături de el pe cealaltă parte fără a trebui să-şi încerce norocul pe podul acela afurisit. Ei bine dacă era pe timpul zilei acest lucru ar fi fost posibil fără prea mari probleme, însă acum că se lăsase întunericul planul ieşea imediat din discuţie, căci nici băiatul ori niciunul dintre ei nu vedeau la mai mult

de trei metri în faţă, şi asta ar fi rezultat să ajungă direct într-o stâncă sau chiar mai rău.

- Ce mai aşteptaţi? spuse Spintecătorul observând îngrijorarea de pe chipurile lor.

- Nu ştiu ce să zic despre asta Samuel! recunoscu Katrina măsurând golul dinspre prăpastie.

- Nu avem timp pentru asta, ori podul ori ne întoarcem către bestiile alea fioroase. adăugă el văzând că rămân fără timp.

Aşa că porniră încetişor pe deasupra acelui pod vechi şi instabil, cine ştie câte decenii trecuseră de când fusese construit de către nişte meşteri pricepuţi. Însă ceea ce nu au luat de seamă la momentul respectiv a fost una dintre temerile îngrozitoare ale vrăjitoarei cu privire la înălţimea acestui peisaj. Îşi aminteau cu toţii ce s-a întâmplat atunci când claustrofobia o provocase să îşi dezlănţuie puterile asupra celor ce i s-au nimerit în cale, cu siguranţă nu vroiau ca acelaşi lucru să se întâmple şi acum că se aflau hăituiţi de o bandă de mercenari nemiloşi.

Ajunseseră aproape la mijlocul drumului iar balansul podului trezi o stare neobişnuită în interiorul Katrinei, brusc privirea ei se schimbă şi fu cuprinsă de o stare de anxietate care demonstra că avea să se întâmple ceea de care se temeau cel mai tare. Wargii se opriră în fata cascadei urlând în pustietate cât îi ţineau plămânii, prada le scăpase printre gheare, iar stăpânii lor nu vor fi deloc mulţumiţi să vadă asta.

- Ce se întâmplă cu Katrina? se trezi Damon alarmat. De ce te-ai oprit iubito? întrebă el fără a primi un răspuns de la ea.

- O nu! exclamă Samuel bănuind ce a păţit. Se întâmplă chiar acum, trebuie să o luăm de pe podul ăsta.

- Ce se întâmplă? Despre ce vorbeşti acolo bătrâne?

Ochii femeii dezvăluie ceva diabolic în ei, ceva care nu era de natura umană, căci precum spusese şi Spintecătorul, dacă nu făceau ceva repede în privinţa temerilor ei, vor cunoaşte adevărata forma răzbunătoare a vrăjitoarei cu părul de foc.

- Trebuie să facem ceva, nu o putem lăsa aşa...! mărturisi tânărul Damon Morris cuprins de spaimă.

- Mă ocup eu de asta. declară vampiroaică apucând-o pe cealaltă

femeie de umeri.

- ...Victoria...?! începu Samuel de-a dreptul nedumerit.

În clipa următoare vrăjitoarea Katrina este aruncată cu brutalitate datorită forţei supranaturale a vampiroaicei, şi o lăsă inconştientă pe o pajişte moale dinspre pădurea de pe cealaltă parte a podului.

- Chiar era nevoie de asta? o muştă Damon enervat de reacţia aceea.

- Hei, cu plăcere! le mulţumi ironic vampiroaică. Data viitoare o să vă las să vă rezolvaţi voi treburile cu ea atunci când o să se dezlănţuie...

Nu mai aveau mult timp de ceartă căci Krognag şi clanul sau de orci îi ajunseseră din urmă, pesemne că reuşiseră să-l captureze pe uriaşul James chiar dacă Horace a dus o bătălie epică pe care nu o va uita prea curând.

Războinicul îşi priveşte haită de wargi plin de deznădejde, la care fiarele îşi culca botul pe labe ştiind că şi-au dezamăgit stăpânul. Krognag îl loveşte peste ceafa pe unul dintre animal făcându-l să tresare de durere. Apoi intenţia orcului dezvăluia faptul că nu avea să cedeze nici de această dată, şi nu va renunţa să-i prindă şi pe cei patru ce au îndrăznit să i se opună. Scoate de la brâu o lamă tăioasă cu zimţi inegali, apoi îşi aduce aminte de tăietură din dreptul ochiului drept proaspăt făcută de către Damon Morris, cugetă pentru câteva clipe la cât de cruntă va fi răzbunarea sa, apoi taie legăturile din sfori ale podului.

Eroii noştrii simţeau că ceva se întâmplă şi deodată structură pe care stăteau era din ce în ce mai instabilă, dar abia când se nărui sub picioarele lor realizară ce lucru îngrozitor făcu nemernicul ăla de orc pe nume Krognag. Probabil că orcul s-ar fi aşteptat ca cei patru să se înece în apă agitată iar apoi să le poată pescui trupurile în linişte pentru a-i aduce la cină, dar se pare că nu erau ei aşa uşor de ucis precum crezu. Podul se prăbuşi într-adevăr aşa cum era normal, însă Samuel şi ceilalţi apucară să se prindă în ultima clipă de legături şi înfruntară peretele dur al stâncii atunci când fură aruncaţi spre el. Erau cu toţii teferi şi nevătămaţi, mai puţin Katrina Craft care încă zăcea inconştienta deasupra lor întinsă pe pajiştea verde.

Tot Victoria fu cea care îi ajută pe fiecare să urce deasupra şi să scape din acea capcană a morţii, căci până la urmă ea era singura care posedă o forţă fizică ieşită din comun şi abilitatea de a levita deasupra solului.

Orcii încălecară apoi pe wargii sălbatici şi porniră la drum pentru a ocoli cascadă şi de a găsi în locul unde se varsă, corpurile la care râvneau cu poftă.

Epuizaţi şi zdruncinaţi după impactul dur cu rocile abrupte ale stâncii, aventurierii noştri rămân pentru câteva clipe la marginea prăpastiei pentru a răsufla uşuraţi că au trecut cu bine peste încă o primejdie. Doar de ar fi ştiut ei câte altele îi aşteptau în această lume barbară plină de pericole. Nicăieri nu păreau a fi în siguranţă, nici în sălbăticie ori în afară, căci această perioadă din cursul istoriei, le permitea să supravieţuiască doar celor de-a dreptul curajoşi.

- Să-mi spună şi mie cineva vă rog ce naiba sunt creaturile alea verzi! ruga Damon Morris privind spre stelele de pe cerul întunecat.

- După felul cum arată, cred că l-am auzit pe unul numindu-se orc. dezvălui Samuel nebănuind că are mai multă dreptate de cât credea.

- Afurisita treaba cu ăştia. adăugă băiatul amintindu-şi confruntarea recentă. Nu sunt tipii ăia urâţi şi răi din Stăpânul Inelelor? întrebă el curios.

- Aşa cred! răspunse bărbatul puţin nesigur.

- Nu mi-a plăcut niciodată filmul ăla.

- Nu trebuie să zăbovim prea mult. începu Spintecătorul ridicându-se de pe iarbă. Nu ştiu ce mă face să cred că nu a fost ultima dată când îl vom mai vedea pe individul ăla de Krognag.

Eroii porniră tot mai adânc înspre scorburile dintre stânci ale pădurii întunecate, fără a realiza că se îndreaptă chiar spre locul unde locuiau orcii aceia pe care îi întâlniseră şi alte clanuri ca al lor. Damon făcuse o referire interesantă mai devreme, spusese ceva despre Stăpânul Inelelor, pentru cei ce nu au auzit de acest roman de fantezie, vă pot spune că acţiunea cărţii se petrece într-o perioadă imaginară din trecut, în cel de-al treilea Ev al Pământului de Mijloc, şi este populat de oameni şi alte rase umanoide că hobbiţi, elfi, gnomi, orci precum şi de multe alte

creaturi imaginare. Dacă v-am trezit interesul şi vreţi să ştiţi mai multe, citiţi cartea, sau precum Damon Morris care nu avusese niciodată răbdarea să citească mai mult de două pagini, vedeţi filmul!

Trecuseră câteva ceasuri bune de când James fusese prins de către armata de orci ce-l înconjurase, chiar şi Horace s-a dovedit înfrânt de forţă şi determinarea acestor fiinţe puternice. Îl lăsaseră inconştient după câteva lovituri zdravene în zona capului ce-i lăsară urme de vânătăi. Acum după tot acest timp, dădu impresia că vroia să se trezească, fără a-şi aminti pe moment prea multe despre ceea ce se petrecu.

Deschise ochii cu greu simţindu-şi pleoapele lipite una de cealaltă, se găseşte într-o cuşcă improvizată din lemn, foarte îngustă, îl forţă să stea cocoşat în şezut ca un animal din sălbăticie. Nicidecum o poziţie comodă pentru unul solid şi uriaş ca el. Nu ştia exact unde se afla, dar descoperi curând că nu era pe mâini bune, vedea numai orci în faţă şi în spatele lui, îl cărau cu ajutorul a unui trunchi lung de lemn de care era legată cuşcă în care se afla, nu mai existau semne de întrebare în privinţa locului sau a scopului pentru care era adus aici împotriva voinţei sale. Pe măsură ce se afunda tot mai adânc în peşterile înguste şi întunecate împânzite cu torţe de jur împrejur, cântece voioase de luptă se auzeau murmurate de vocile groase ale sălbaticilor, de parcă îşi întâmpinau cu mândrie semenii şi prada pe care au adus-o cu ei.

Grotele păreau a nu avea sfârşit, îl plimbaseră după ei atât de mult încât James se simţea pierdut în acest labirint întunecat, nici dacă ar fi vrut să-şi amintească traseul pe care l-a parcurs, nu ar fi putut trece niciodată printr-o asemenea mulţime de orci fioroşi.

În cele din urmă se opresc în faţa unui foc de tabără din care pocneau fărâmiţele arse de lemn, în jurul lui erau alte cuşti asemănătoare cu cea în care era uriaşul James ce nu îşi dorea pentru nici o clipă să devină hrana pentru canibalii ăştia. Trei dintre orci târăsc cuşcă şi o aliniază alături de celelalte, apoi revin la liderul lor Krognag pentru a primi o serie de indicaţii importante din partea acestuia, probabil despre modul cum să-l prepare pe bărbatul capturat.

Ei bine priveliştea unui individ atât de solid ca James Bishop cuprins de panică şi frică asemeni unui copil de zece ani care merge pentru prima oară la dentist, era una hilara, însă dând acest lucru la o parte, avea toate motivele să se teamă, căci orcii nu erau genul de fiinţe care glumeau ori puteau fi înduplecate cu vorbe goale. Poate că unii v-aţi fi gândit deja la Horace, că el ar fi soluţia să-i scape din această primejdie şi să le croiască un drum spre suprafaţă. Este foarte adevărat, probabil că demonul era singurul care ar fi putut frânge acea cuşcă din lemn ca pe o cutie din beţe de chibrit, şi să nu mai spunem că o putea transforma în cenuşă dacă se dezlănţuia la fel de violent ca atunci când se confruntase cu clanul orcilor. Singura problemă era că Horace nu mai asculta de poruncile lui James. Precum ştiţi, demonul are conştiinţa lui proprie şi gândeşte de unul singur chiar şi fără a fi influenţat de bărbatul pe care îl posedă. Se gândi el în mintea lui malefică, că ar fi momentul ideal să profite de faptul că James fusese abandonat de grupul companionilor săi, şi că dacă vrea să scape în sfârşit din serviciile permanente pe care i le oferea bărbatului, acum era ocazia potrivită căci nu are cine să intervină în ajutorul său. Vedeţi, Horace era ferm convins că dacă orcii reuşesc să-l ucidă, atunci şi el ca entitate va fi eliberat din acel trup şi va fi liber să-şi caute o altă victimă cu care să-şi hrănească sufletul pustiit. Însă demonul nu era deloc conştient de confuzia pe care o făcea, căci cei doi erau atât de mult împreună, iar spiritele lor deveniseră atât de legate atunci când DCO-ul îl ajutase pe bărbat să comunice şi să colaboreze cu el prin toate acele experimente oculte, încât nici James ori Horace nu ar supravieţui de unul singur.

Orcii plecară de lângă foc lăsându-şi preţioasa prada nesupravegheată în timp ce flamanzii sălbatici din celelalte clanuri puseseră ochii pe ea. Nu există ceva ca onoare sau ruşine în rândul orcilor, adică numai de ar fi prins o clipă de neatenţie din partea străjerilor ce păzeau cuştile, s-ar fi năpustit nebuneşte spre om şi l-ar fi furat de sub nasul acestora.

- Pssst! se auzi în şoaptă.

James priveşte în stânga şi-n dreapta dar avu impresia că Horace are iar chef de glume demonice extrem de plictisitoare, adevărul e că

pentru majoritatea oamenilor aceste manifestări de tip poltergeist ar fi în stare să-i scoată din minţi, dar pentru unul ca James care trăise atâţia ani alături de această entitate, lucrurile astea deveniseră jalnice. Nu era de ajuns că nu-i mai dădea ascultare şi nu-l putea convinge să îi scape de aici până ce nu vor ajunge hrană de orci, dar mai îşi şi bătea joc de el cu glumele lui stupide.

- Pssst! Prietene mă auzi...? se auzi din nou ceva mai clar.

Asta nu putea fi Horace, abia acum îşi dădu seama căci demonul nu-l considerase niciodată prietenul lui şi drept prin urmare nu l-ar fi strigat niciodată aşa, numele pe i le dădu el sunau mai degrabă că *prostule* sau *cioară*.

- Cine-i acolo? întrebă bărbatul descoperind că-i este foarte greu să se răsucească în cuşca aia strâmtă.

- Nu fă mult zgomot, să nu ne audă vorbind, altfel or să ne împungă cu ţepuşe ascuţite.

- Cine eşti? îl întrebă el în şoaptă de această dată.

- Mi se spune Marek, la dispoziţia dumneavoastră domnule... răspunse el de parcă aştepta să-l completeze cu un nume.

- James! zise bărbatul imediat.

- James, am înţeles, nu e un nume prea des întâlnit de aici, de fapt nu cred că cunosc pe nimeni pe care să-l cheme aşa. De unde vii străinule? îl întrebă acest Marek dovedindu-se un tip cu multă pofta de vorbă.

- Vin... de departe. răspunse în cele din urmă ezitând la început.

- Că bine zici, toţi venim de undeva de departe. adăugă bărbatul. Uite cum eram eu în coliba mea, văzându-mi de treabă după ce găsisem accidental prin ţărâna un lănţişor de aur, când sălbaticii ăştia au tăbărât pe mine şi m-au înfăşurat într-un sac.

- Eşti sigur că l-ai găsit şi nu l-ai furat de undeva? îl întrebă James convins că individul ăsta nu era decât un pungaş de doi bani.

- Sunt sigur! minţi Marek fără ruşine. Acum uite ca să vezi unde m-au târât, mi-au luat şi lănţişorul, mi-au dat foc şi la coliba, şi aşteptam acum să ne servească la cină...

- Auzi Marek! începu James simţind nebunia cum pune stăpânire

pe el.

- Ia zi prietene!

- Ţi-a spus cineva vreodată că vorbeşti prea mult?

- Nu prea ştiu, e greu să-i aud când eu vorbesc...

Trecând de la chinurile pe care trebuie să le îndure sărmanul James alături de acel cicălitor ce nu-şi poate închide gura aia afurisită nici măcar atunci când e pe punctul de a fi omorât, revenim la cei patru străini care s-au aventurat în aceste scorburi întunecate fără a fi conştienţi de pericolele din jurul lor.

Peşterile erau foarte lungi şi înguste, deasupra încă se mai vedeau coroanele copacilor şi stelele argintii presărate pe cerul senin, era de parcă străbăteau un coridor foarte înalt iar împrejurul lor era alcătuit numai din stânci tăioase şi ascuţite din rocă dură. Şoaptele şi proprii lor paşi ce călcau pe pământul nisipos erau singurele sunete pe care le puteau auzi, însă nu aveau nici cea mai mică idee că de fapt erau urmăriţi de către mai multe pereche de ochi ucigaşi încă din clipa în care s-au aventurat în aceste pasaje. Bine, în cele din urmă, simţurile dezvoltate ale Victoriei le-a dat de gol prezenţa misterioşilor vânători ce se ascundeau în întuneric precum era de aşteptat, să sperăm însă doar că sincronizarea ei nu se va dovedi una târzie.

Şi la un moment dat, fără a spune nimic sau a da ceva de înţeles, vampiroaică dispare de lângă camarazii ei de luptă, şi pătrunde un lumea umbrelor.

- Ce naiba! se întrebă Spintecătorul simţind un fior ciudat în spate.

- Victoria! descoperi Katrina. A dispărut!

- Era chiar aici, unde naiba s-a dus?

Însă nu pleca departe, era prin preajmă, la doar câţiva metri de ei şi de criminalii fioroşi ce-şi pregăteau atacul surprinzător. Era altfel să vezi prin ochii unui vampir că cei ai Victoriei, lucrurile arătau identic cu cele pe care le vedem noi, însă altfel, şi când spun altfel mă refer la nişte aure neobişnuite pe care doar ei le puteau recunoaşte. Asta le dădu de gol prezenţa acelor urmăritori din umbre, căci poate erau ei maeştri ai camuflajului cu mediu înconjurător, dar nu se puteau măsura cu puterile

supranaturale ale celor din neamul Victoriei.

Aşadar iat-o, între cei trei eroi şi vânătorii sălbatici înarmaţi cu arcuri, săbii şi topoare de spintecat, ce o face oare să creadă că umbrele nu o vor ajuta de această dată să se furişeze prin spatele atacatorilor? Însă Victoria face prima mişcare, şi se apropie în ritmul ei accelerat de stâncile în spatele cărora complotau cei ascunşi, pentru ea părea că a trecut o veşnicie până a ajuns la ei, însă pentru orcii luaţi prin surprindere, atacul a fost unul fulgerător. Apăru în faţa lor dându-le de înţeles că nu se teme de reputaţia lor de criminali cu sânge rece, şi se năpusti apoi asupra lor dovedindu-le că ea este un exemplar precum nu au mai întâlnit niciodată, şi nu se va lăsa intimidată de aspectul lor fioros. Ce-i drept, orcii au încercat să o confrunte, însă de câte ori armele tăioase porneau din apucăturile lor cu violenţă, au trecut pe lângă corpul ei fără a-i putea atinge măcar un fir de păr, aşa de repede se mişcă.

În cele din urmă strigătele de luptă ale orcilor se aud atât de tare încât ajunseseră şi la urechile lui Samuel şi a celorlalţi doi, însă în momentul în care se strecurară ei printre stânci şi ajunseră la locul unde se desfăşura acţiunea, lupta se încheiase iar Victoria tocmai termina din a se hrăni cu ultimul dintre orci. Imaginea pe care o afişa atunci când eroii îşi clătiră ochii asupra ei, fu una înspăimântătoare, îmbrăţişând acel sălbatic cu pielea verde, şi scurgându-i ultima picătură preţioasă de sânge, cu botul mânjit tot, îi trezi Katrinei şi tânărului Damon o senzaţie de spaimă, de parcă pentru câteva clipe se temeau de ea. Îşi amintiră cu toţii povestea despre Meier Draconis, cum că nu-şi putea controla acea sete ce pusese stăpânire pe el, se simţea atât de secat şi de flămând încât indiferent câte vieţi lua, nu putea fi săturat. Iar de atunci de când Victoria gustase sângele Crepusculului, şi dobândise de la el pentru o perioadă limitată de timp, acele puteri nemaiîntâlnite, se temeau că şi ea poate ajunge asemeni vampirului.

Victoria lăsă trupul neînsufleţit să-i alunece din braţe şi îşi şterge gura şi buzele de sângele acelei creaturi, alte cadavre zac lângă acesta, să fi fost şase după numărătoarea Spintecătorului. Fără a spune nimic, şi fără a se lăsa judecata de ceilalţi, trece cu eleganţă printre ei şi porneşte înapoi la drum. O cunoşteau de multă vreme şi se obişnuiseră cu faptul

că la o anumită perioadă de timp, Victoria asemeni oricărui alt vampir, trebuia să se hrănească. Însă de cele mai multe ori folosea pungi de sânge de la donatori din clinice medicale, DCO-ul o aproviziona periodic pentru a-i ţine setea controlată, rareori se întâmplă să ucidă pe cineva iar apoi să se hrănească cu el, adevărul e că nici o mie de pungi din acelea nu se puteau compara cu o gură de sânge proaspăt şi cald din trupul unui muritor, dar ceea ce îi sperie pe ei fu mai degrabă numărul de victime cu care s-a ospătat.

Căzuseră de acord că trebuie să-şi continue drumul şi să-l găsească pe James, înainte să fie prea târziu, însă nu puteau da la o parte sentimentul de îngrijorare pe care îl simţea în special Katrina în legătură cu întâmplarea care tocmai se petrecu cu vampiroaică Victoria, iar sentimentele ei nu erau ceva cu care trebuia să te joci.

În cele din urmă aveau să ajungă în cuibul orcilor, iar Samuel era conştient acum de acest lucru după ce i-a văzut pe războinicii omorâţi de mână Victoriei, înţelesese că aceste fiinţe erau pretutindeni, aşa că pregătise un plan pentru momentul când vor fi cel mai probabil capturaţi de clanul lui Krognag, unul care avea puţine şanse de reuşită, dar unul cu care trebuia să se mulţumească. Apucă eroii noştri să ajungă până aproape de acel foc de tabără în jurul căruia erau aşezate cuştile cu prizonieri, să nu înţelegeţi greşit, au fost lăsaţi intenţionat să se apropie atât de mult de camaradul lor, căci în tot acest timp orcii îi urmăreau cu mare atenţie şi nerăbdare, şuşotind la orice mişcare pe care o făceau, Victoria îi simţea.

- James! strigă încântătoarea vrăjitoare pornind în grabă spre el.

- Nu vă apropiaţi! porunci el dintr-o suflare. Este o capcană!

Dar avertismentul lui fusese întrecut de agilitatea orcilor barbari, căci în clipa următoare o construcţie imensă din lemn cade peste capetele lor şi-i prinde într-o cuşcă. Imediat Krognag şi armata să ies din întuneric şi-şi întâmpina oaspeţii cu zâmbetul pe buze. Trecuse multă vreme de când nu mai procuraseră cu atâta uşurinţă o masă atât de proaspătă şi delicioasă, vreau să zic că pentru ultimii patru nici măcar nu se osteniseră să pornească la vânătoare, veniseră de bună voie direct în capcana lor momiţi ca nişte animale proaste, asta reprezentau oamenii

pentru aceste fiinţe, doar o specie de animale din lanţul lor trofic, una care folosea doar la hrănire.

- Krognag ascultă-mă! îl rugă Spintecătorul apucând gratiile cu palmele. Motivul pentru care suntem aici este că lumea voastră este pe cale să se sfârşească, lucruri îngrozitoare sunt pe cale să se petreacă, iar voi ne întârziaţi cu această fugăreală stupidă.

Însă orcul nu-i dădea prea mare importanţă aceluia, pentru el nu erau decât nişte sunete enervante la urechile sale, de fapt nici nu înţelegea atât de bine limba oamenilor pentru a-şi da seama de severitatea cu care îi vorbea bărbatul. Dar nu, atenţia lui era captată de altcineva, şi să nu vă gândiţi la frumoasa Katrina Craft, a cărei senzualitate stârnise şi apetitul sexual al acestor umanoizi cu pielea verde, căci în aceste momente cruciale feminitatea ei pieri în ochii dornici de răzbunare ai lui Krognag. Orcul înconjoară de câteva ori cuşca aceea din lemn în care fuseseră capturaţi eroii noştri, şi se opreşte apoi în faţa tânărului Damon Morris. Cicatricea de pe ochi îl împiedică să uite ceea ce-i făcuse acest muritor nesăbuit, şi dacă putea liderul clanului să-şi recapete onoarea după acea tăietură ruşinoasă, să fiţi convinşi că nu va pierde ocazia aceasta.

Lama sabiei lui Krognag izbeşte gratiile cuştii făcându-l pe Damon să tresară. Sigur că era una să se confrunte unul la unul cu acest războinic fioros, dar era altceva când se găsi înconjurat de o armată întreagă de orci formată din numeroase clanuri.

- Ultima şansă Krognag! spuse Samuel.

Dar orcul abia îi aruncă o privire indiferentă atunci când îşi auzi numele, nu avea însă nici cea mai mică intenţie să-i dea ascultare, tot ceea ce avea el în minte era să-l ucidă pe băiatul ăla cu părul blond şi să-i gătească pe ceilalţi la proţap, cu nişte ierburi aromate, şi un strop de grăsime să le frăgezească consistenta cărnii, ba mai că i se făcea pofta doar când se gândea, prea puţin îi pasă lui de misiunea despre care bolboroseşte Spintecătorul.

- Serios omule. începu James dezamăgit. Ai venit până aici ca să încerci să te înţelegi cu vorbă bună cu sălbaticii ăştia?

- Mă crezi atât de prost James prietene? răspunse subestimat

bărbatul.Toată discuţia asta a fost pusă la cale doar pentru a da startul evadării, trebuia să văd cu ce ne confruntăm, acum că am făcut-o, Katrina, ştii ce ai de făcut, exact aşa cum am discutat...

Deodată, ochii femeii sunt cuprinşi de o energie supranaturală, lucru care i-a alarmat pe orcii din jurul cuştii ce apucaseră să o privească cu atenţie. Apoi un curent de aer străbate culoarele şi pasajele din aceste peşteri întunecate, şi începe să stingă toate torţele din împrejurimi una câte una. Krognag şi ceilalţi orci sunt uimiţi de fenomenul ce se întâmplă, nu erau ei mari genii de filozofi însă recunoşteau un act de magie atunci când îl vedeau, căci de-a lungul timpului îşi primiseră şi ei porţia cu vârf şi îndesat de vrăjitori şi şamani mistici care i-au folosit în planurile lor mârşave.

Totul pare să se prăbuşească în jurul întunericului, iar planul Spintecătorului pare să meargă strună până în acest moment, deoarece din ce se vedea la prima vedere, orcii deveniseră cu adevărat înspăimântaţi de fenomenele ce aveau loc în căminul lor. Krognag se năpusteşte cu mânie înspre cuşcă din lemn şi da să ajungă la bărbatul căruia nu vru să-i dea ascultare.

- Mă bucur că ţi-am captat atenţia arătosule! îi spuse Samuel. Din păcate pentru tine şi clubul tău de gurmanzi, este prea târziu.

Orcul aruncă spre el un răget puternic, apoi întunericul învăluie încăperile iar spaima pune stăpânire pe clanurile curajoase de războinici fioroşi. Nici unul dintre orci nu mai vedea nimic în jurul lui, era întuneric beznă, şi ori de câte ori încercau să aprindă o altă torţa, vraja aplicată de Katrina îi împiedică şi suflul de vânt o stingea la loc. Ba chiar câţiva dintre orci alunecară în prăpăstii atunci când încercară să se năpustească spre cuşca unde erau cei capturaţi, în timp ce alţii se ciocniră de proprii lor semeni şi-i confundară cu inamici.

Ecoul sunetelor din pustiu şi bolboroselile orcilor erau singurele lucruri ce acopereau zgomotele produse de paşii lor încurcaţi. Întunericul era un dezavantaj cu care trebuiau să se confrunte cu toţii, mai puţin vampiroaică Victoria ai cărei simţuri depăşeau limitele normalităţii şi o ajutau să îşi formeze o imagine în minte cu ajutorul acelor aure unice, acestea îi permiteau să-şi dea seama de pericolele în care se îndreaptă.

Era momentul oportun, nu mai trebuiau să zăbovească şi să rişte că vraja Katrinei să se risipească. Vampiroaică apuca gratiile cuştii şi le spulberă că pe nişte aşchii de lemn, apoi se repede spre uriaşul James Bishop pe care îl eliberează în acelaşi mod.

- Staţi puţin, hei voi de acolo! se auzi vocea înspăimântată a lui Marek.

- Ăsta cine mai e? întrebă Katrina neputând a desluşi nimic altceva decât perechi de umbre prin întuneric.

- Nu sunt sigur, e un hoţ din oraş, orcii l-au prins cu ceva timp înaintea mea. dezvălui James după ce ieşi din cuşcă.

- Hei! strigă acesta neputincios. Ce drept îţi dă străinule să mă faci hoţ...?

- Gura! zise bărbatul. Să mergem!

- Doar nu vrei să-l lăsăm aici. susţinu vrăjitoarea apropiindu-se de necunoscut.

- Dă-mi un motiv bun pentru care nu aş face-o!

- Pentru că dacă vreţi să ieşiţi din aceste peşteri prin care se târăsc orcii, eu sunt omul potrivit pentru o asemenea provocare. recunoscu Marek cu multă mândrie.

- Minte! îl dezaproba James hotărât. Să mergem!

- Stai puţin, poate că are dreptate, poate că ştie o cale cum să ieşim din scorburile astea înguste. se gândi la un moment dat Spintecătorul.

- Crede-mă omule, tipul ăsta nu o să ne aducă nimic altceva decât necazuri.

- Vă rog! ceru el înduplecare. Vă pot arăta drumul spre oraşul elfilor, orice mistere aveţi de rezolvat, cu siguranţă ei sunt singurii care vă pot ajuta.

Afurisit Marek asta, ascultase cel mai probabil conversaţia pe care încercase Samuel să o poarte cu liderul orcilor, acel nemilos Krognag, şi auzi atunci de misiunea importanta pe care susţinea că o au, atunci Marek a realizat că aceşti misterioşi călători ar face orice le-ar sta în putinţă să găsească o cale să o îndeplinească, chiar de ar fi să salveze din ghearele sălbaticilor un hoţ nepriceput că el.

- Oricând vă decideţi băieţi. începu Damon neliniştit. Vraja aia nu o să-i ţină la nesfârşit departe de noi.

- Are dreptate. îl aprobă Katrina focalizându-şi puterile asupra torţelor. Dacă e să ne hotărâm ce facem cu acest biet om, acum e momentul.

Deşi James nu a fost prea încântat de decizia lui Samuel de a-l lua pe acest Marek cu ei, a acceptat până la urmă fără a mai comenta în privinţa acestui lucru. Nu vroia să fie înţeles greşit, nu avea nimic personal cu individul sau cu partea cum că era un hoţ, l-ar fi salvat fără a sta pe gânduri la fel ca orice alt bun samaritean, dar gustul amar care i-l lăsa la urmă după toată pălăvrăgeala aia fără rost, îi punea mari semne de întrebare. Însă nu fu suficient ca să-l abandoneze aici în ghearele orcilor, era şi James conştient de acest lucru, aşa că apucară să-l scoată din cuşcă din lemn, cu doar câteva clipe înainte ca magia vrăjitoarei să se risipească iar torţele să rămână aprinse.

Dar până ca orcii sălbatici să se strângă în jurul cuştilor acelea cu prizonieri, eroii noştri îşi pierdură urmă.

- Găsiţi-i! răcni Krognag din răsputeri. Şi omorâţi-i! adăugă el cuprins de furie.

Îndată toate clanurile de orci porniră prin toate acele pasaje înguste după oamenii ce-i înşelaseră cu atâta uşurinţă. Krognag nu era doar împins spre nebunie din cauza mâniei că încă o dată oamenii aceia nesuferiţi îi scăpară printre degete, dar şi din cauză că au îndrăznit să-l jignească insultându-l în propria lui casă de faţă cu slujitorii lui umili.

- Pe aici, haideţi, grăbiţi-vă! spuse nesuferitul ăla de Marek alergând din răsputeri.

- Eşti sigur că ştii încotro ne duci? îl întrebă James nesigur de alegerea pe care o făcuseră împreună.

Dar adevărul era că individul nu avea nici cea mai mică idee, îi minţise că ştie cum să iasă din peşterile orcilor şi că ar cunoaşte drumul spre gloriosul oraş al elfilor, însă susţinuse aceste lucruri doar pentru a-i convinge să-l salveze din acea cuşcă din care avea să devină hrana pentru monştri. Nu ştia el mai nimic despre orci sau despre elfi, cu atât mai puţin despre drumuri nemaiîntâlnite şi pasaje secrete aşa cum

pretindea, tot ce ştia el erau câteva trucuri de tâlhărie care nici alea nu îi ieşeau de multe ori cum trebuia şi sfârşea bătut printre unele alei întunecate.

Urletele wargilor se aud puternic în urma lor, la naiba iar fiarele alea afurisite, Samuel şi ceilalţi erau de multă vreme sătui de acele animale cu blană aspră, şi sperau cu înverşunare să nu mai fie nevoiţi să le întâlnească.

Patrupezii îi hăituiesc prin culoarele strâmte dinspre pădure, iar clanurile de orci erau aproape în spatele lor. Cât pe aici să fi reuşit să iasă din peşteri, căci se putea zări din adâncurile în care se aventurară eroii noştri, cerul albăstriu cum dădea să crape de ziuă. La un moment dat, inevitabilul le apare în cale, o formaţiune uriaşă din stânci, că o pantă înclinată cu pietre colţoase ce îi împiedică să meargă mai departe, nici că se putea mai rău de atât. Neavând altă soluţie şi forţaţi de împrejurări, au început să se caţăre şi să treacă şi prin această capcană a morţii pe care prostul de Marek le-a adus-o în cale. Un singur picior pus greşit, şi vor aluneca direct într-o prăpastie uriaşă din care nu mulţi ar fi supravieţuit.

Wargii le simt mirosul specific şi-i găsesc în cele din urmă deasupra lor, pe stâncile dinspre pădurea întunecată. Nu durează mult până ce Krognag şi ceilalţi orci li se alătura fiarelor, şi observând că sorţile sunt în favoarea lor şi de această dată, încăleca wargii şi pornesc printr-o scurtătură cunoscută doar de ei care îi va aduce chiar în calea fugarilor.

În timp ce clanurile de orci au dat ocolul acelei formaţiune de stânci, echipa Corbul şi afurisitul ăla de Marek ajung la destinaţie şi reuşesc să escaladeze stâncile fără accidente neprevăzute. Apoi momentul surprinzător a fost când Samuel şi ceilalţi au dat nas în nas cu armata consistenţă de războinici călare pe wargii nemiloşi, nu mai aveau încotro să apuce, până aici le-a fost, au pus la cale o goană prielnică, însă trebuiau să recunoască că şi-au subestimat adversarii.

Erau înconjuraţi de-a dreptul, erau sute de orci înarmaţi ce le aşteptau prima mişcare, iar planul Spintecătorului a dat greş, nu se mai puteau întoarce înapoi căci doar un nebun s-ar mai încumeta să-şi

încerce încă o dată norocul prin stâncile acelea abrupte, aventura se sfârşea aici, într-o ultimă luptă cu o armată de orci pe care nu o vor ceda uşor.

Zorii zilei străpung întunericul printre crengile copacilor, iar primele raze de soare cald, o supăra pe Victoria la atingere. Curând vampiroaică va pieri în lumină şi se va preschimba în cenuşă, la fel cum mulţi alţii din seminţia ei o făcură. Era clar că nu se puteau măsura cu numărul colosal al orcilor, Victoria era slăbită din cauza primelor semne ale dimineţii, iar Horace nu mai asculta de poruncile lui James Bishop, drept prin urmare, cei cinci eroi care ne încântaseră cu atâtea aventuri imposibile, erau dezavantajaţi şi au rămas cu puţine şanse de izbândă.

Apoi miracolul se întâmplă, unul la care nici unul dintre ei nu se aştepta să apară în aceste circumstanţe dificile. O ploaie de săgeţi acoperă cerul senin, chiar sub privire lor surprinzătoare. Orcii nu apucă să reacţioneze la timp văzându-şi moartea cu ochii, mulţi îşi găsesc sfârşitul chiar acolo pe acea pajişte umbrită dinspre pădure, se petrecu atât de rapid că nu-şi dădură seama măcar ce s-a întâmplat şi ce i-a lovit într-un mod fulgerător. Acela a fost momentul când iadul s-a dezlănţuit, şi le-a dat eroilor noştri o şansă să riposteze şi să lupte pentru vieţile lor. S-au despărţit de grup şi au ţinut piept orcilor din toate forţele, mai apoi au apărut şi salvatorii lor, coborând şi aruncându-se dinspre copaci, ca nişte adevăraţi acrobaţi de la circ, erau elfi.

Creaturi fantastice erau elfii aştia, fiinţe înalte şi suple, care mai de care prezentând o frumuseţe cu cât mai rară şi mai preţioasă, de o elegantă şi un rafinament cum nu s-a mai întâlnit. Aveau un caracter angelic într-o oarecare lumina potrivită, şi dovedeau o înţelepciune bogată şi îndreptăţită de cele mai multe ori, puteau trăi chiar şi o mie de ani, drept prin urmare semnele îmbătrânirii erau foarte greu vizibile. Aspectul lor era precum se cunoaşte din cărţi fantastice şi mitologie nordică, podoabă capilară bogată şi deschisă la culoare, urechi subţiri şi ascuţite, pielea fină şi lucioasă, şi dovediseră în aceste clipe în care confruntau inamicii lor orci, calităţi incredibile de luptă cu sabia şi arcul.

Copleşiţi şi demoralizaţi, Krognag şi orcii lui se retrag înapoi în peşterile întunecate din care au provenit, trebuiau să-şi recunoască

înfrângerea atunci când îi lovi din plin, ştiau că nu se puteau măsura cu elfii, căci neamul lor era cu mult mai puternic şi mai numeros decât ar fi ei vreodată, pentru asta îi ura atât de mult, îşi aminteau că strămoşii lor, au fost cândva aşa.

După ce trupele sălbaticilor au fost alungate împreună cu fiarele patrupede, elfii îi întâmpină cu braţele deschise pe cei pe care tocmai îi salvaseră de sub ameninţarea orcilor. Curând se fac văzuţi din ce în ce mai mulţi, apăreau din vârfurile copacilor şi din spatele tufişurilor cele mai bogate, pădurea era căminul lor, iar natura le era aliatul cel mai de preţ, între nici o altă fiinţă nu există această coexistentă precum cea a elfilor cu misterele naturii.

- Vă datorăm mulţumiri! mărturisi Samuel plecând capul în faţa lor.

Mulţimea de elfi însă nu îi răspunse nimic, se mulţumeau doar să-i privească cu o oarecare surprindere de parcă nu mai văzuseră niciodată oameni ca ei, şi adevărul este că nu o mai făcuseră. Discutară ei în şoaptă timp de câteva momente, apoi ziseră anumite lucruri în limba elfa care se dovedi total necunoscută eroilor noştri. Nici chiar Katrina nu părea a înţelege nimic din dialectul lor, deşi cunoştinţele ei despre supranatural îi dăruise descoperiri incredibile despre limbi moarte sau cele din ocult.

- Nu cred că înţelege ce spui Samuel. susţinu la un moment dat vrăjitoarea.

- Ba vă înţelegem foarte bine. răspunse unul dintre ei făcând un pas în faţă.

Era un individ înalt la fel ca şi ceilalţi din jurul lor, însă trăsăturile sale erau cu atât mai unice cu cât mai spectaculoase, părul era de culoare albă şi prins într-o coadă împletită la spate, dar în privirea lui era ceva mai mult decât tristeţe, se simţea o oarecare teamă, şi nu faţă de străinii pe care tocmai îi întâmpinaseră, ci de ceva cu mult mai înfiorător.

- Eu mă numesc Thatoryl, şi dacă îmi permiteţi să vă întreb, cu ce ocazie v-aţi aventurat prin aceste meleaguri periculoase? zise elful agăţând în spatele său un arc de luptă.

- Nu am vrut să pătrundem neinvitaţi în pădurea voastră Thatoryl. începu Spintecătorul cu intenţia de a nu-l ofensă pe elf.

- M-aţi înţeleg greşit străinilor, pădurea nu este posesia noastră, oricine este binevenit să ne viziteze în scopuri nobile, însă trebuie să mărturisesc că atunci când Brom m-a trimis după voi, nu am ştiut la ce să mă aştept.

- Brom? se întrebă Samuel nedumerit.

- Despre cine vorbeşte lunganul asta? adăugă James ceva mai nepoliticos.

- Mă tem că m-ai luat pe nepregătite Thatoryl, nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta şi...

- Sigur că nu. răspunse amuzat elful. Nici el nu va cunoaşte pe voi în persoană, însă trebuie să înţelegeţi că unele lucruri din această lume, sunt mai de repede simţite decât văzute cu ochiul liber.

- Bine, pe mine m-a pierdut cu totul. mărturisi uriaşul James care nu înţelegea nimic din toată povestea asta. Tipul ăsta vorbeşte numai în dodii.

- Poate că el va reuşi să vă explice mai detaliat tot ceea ce se petrece, şi astfel o să înţelegeţi de ce are nevoie de ajutorul vostru. zise acest războinic ce-şi spune Thatoryl.

- De acord! încuviinţă Samuel urmându-i pe elfi prin pădurea întunecată.

Cat despre tânărul hot nepriceput Marek, drumurile lor s-au despărţit aici, doi dintre luptătorii cei mai de preţ ai lui Thatoryl au pornit să-l însoţească pe acesta în siguranţă spre sat, doar până la marginea acestuia, căci era un pic cam deplasat să pătrundă într-un loc unde erau atât de mulţi oameni, având în vedere conflictele care încă erau între cele două neamuri.

Pădurile deveniră din ce în ce mai întunecate pentru eroii noştri, nu şi-ar fi imaginat niciodată câte măreţii se pot ascunde într-un loc atât de obişnuit şi banal, însă magia se petrecea doar atunci când se aflau în prezenţa acestor creaturi minunate precum erau cei din seminţia elfilor, doar lor le răspundea natură cu căldură şi voioşie. Pentru vampiroaică Victoria, cerul acoperit de crengile şi frunzele copacilor a fost un lucru

extrem de binevenit, căci altfel razele de soare ar fi prefăcut-o în cenuşă. Erau cu toţii puţin sceptici cu privire la locurile în care erau duşi de către elfi, în special Damon şi Katrina care deveniseră neliniştiţi de când auziseră pronunţat numele acelui necunoscut Brom, şi din pricină că ştia de prezenţa lor. Însă ce alte pericole îi aşteptau, numai timpul avea să ne spună, căci pe măsură ce se adânceau alături de acei elfi în umbrele dinspre colţurile pădurii, rămâneau şi fără posibilitatea de a se mai întoarce înapoi.

CAPITOLUL 12

SĂRUTAT DE ÎNTUNERIC

Să fi trecut mai bine de jumătate de zi de când urmăreau potecile ascunse din spatele stejarilor bătrâni, să fi fost şoaptele lor ce le ţineau companie, sau gândurile elfilor care le apăreau în minte. Dar după toată această drumeţie lungă şi obositoare, răsplata priveliştii cu care aveau să fie întâmpinaţi, era pe măsură aşteptărilor.

Regatul elfilor era ceva nemaipomenit, ceva atât de spectaculos pentru privirile celor cinci oaspeţi, că emoţiile îi cuprinseră trezind anumite sentimente care au stat ascunse timp de multă vreme în persoane solitare că Samuel Blake. Clădirile erau înalte şi maiestuoase, erau încorporate în arbori magici cu tulpina groasă şi ridicată până aproape de nori împletindu-se în mai multe rânduri, prin alocuri, sub aceste formaţiuni neobişnuite se vedeau nişte goluri înceţoşate ca nişte prăpăstii adânci, ramurile dezvoltate deasupra norilor ca nişte coroane de lemn prezentau diferite flori şi frunze de nuanţe unice în culori ce străluceau în lumina razelor de soare. Pretutindeni erau crescute flori superbe, unele chiar de o frumuseţe impresionantă ce depăşeau în mărime silueta unui om obişnuit, şi se deschideau doar în anumite perioade ale zilei, în jurul fântânilor arteziene şi a pâraielor zburau un fel de licurici luminoşi care se adunau în jurul necunoscuţilor, a aleilor din piatră sau a statuilor ce reprezentau eroii elfi, puteau fi observate toate necuvântătoarele sălbăticiei cum se adunaseră să-i întâmpine pe călătorii trudiţi. Locul acesta părea a fi raiul, un loc fantastic devenit realitate în ochii sclipitori ai celor cinci dar şi ai Katrinei, ce parcă îşi găsi liniştea sub adăpostul regatului din magie.

Pătrund ei în compania gazdelor şi întâlnesc un număr şi mai mare de elfi. Cu toţii purtau straie specifice neamului lor, de o curăţenie imaculată şi strălucitoare, erau ceva nou pentru privirile lor îndoielnice, însă nu lăsau să se dezvăluie acest lucru, căci aşa de misterioase erau fiinţele acestea.

La un moment dat Thatoryl se opreşte în faţa celor cinci musafiri

după ce pătrunseseră destul de adânc în oraşul lui, şi le porunceşte celorlalţi elfi să se retragă la îndatoririle lor pentru a le arăta celor cinci drumul spre Înaltul Consiliu.

- Mai întâi trebuie să vă avertizez că ceea ce sunteţi pe cale să auziţi, nu este pentru urechile oricărui muritor. spuse el cu o urmă de îndoială.

- Suntem pregătiţi! mărturisi Spintecătorul vorbind în numele tuturor.

- Cu ce crede asta că poate să ne surprindă? adăugă James în şoaptă. Dacă ar şti el câte am văzut până acum...

- Linişte! îl mustra Samuel pornind pe urmele lui Thatoryl.

Elful porunciră celor doi străjeri din faţa unei porţi foarte înalte din piatră, să le permită accesul celor cinci străini care fuseseră aduşi la porunca Consiliului. Unul dintre aceştia atinge o inscripţie de origine enigmatică scobită în acea formaţiune de piatră, şi într-o clipă se luminează cu o nuanţă violet ce cuprinde cu energie magică întreaga poarta. Echipa Corbul îl urmează pe Thatoryl pe o serie de scări din piatră ce urcau spre o clădire uriaşă înconjurată de arbori bătrâni şi în spatele căreia se vedea o cascadă cu apă limpede ca perlele de cristal.

Ajung în cele din urmă şi la destinaţia mult dorită, unde se pare că erau deja aşteptaţi de către câteva grupuri diverse de indivizi neobişnuiţi. Thatoryl se apropie de o femeie elfa ce şedea pe un tron din piatră şi îi şopteşte ceva la ureche. Pe loc privirea ei fu cuprinsă de uimire şi interes, probabil auzind că aceştia sunt cei cinci care trebuiau să ajungă cumva aici, în regatul lor, dar întrebarea ce stătea în mintea eroilor noştri, era de unde bănuiau ei acest lucru?

- Apropiaţi-vă vă rog! spuse ea după ce Thatoryl se retrase alături de alţi elfi.

Făcură cum li se porunci şi veniră în mijlocul acestei încăperi fără acoperiş, a cărei forma rotundă dădea impresia de o terasă la înălţime. Apoi frumoasă femeie li se adresează cu căldură.

- Eu sunt Împărăteasa Shalendra din Înaltul Consiliu al Elfilor, bine aţi venit în regatul nostru.

- Vă mulţumim pentru primirea aceasta şi pentru curajul de care

au dat dovadă cei ce ne-au salvat, însă trebuie să vă întreb... mărturisi Spintecătorul ameţit de atâtea întâmplări. Ce naiba căutam noi aici?

Împărăteasa Shalendra se ridică apoi şi se apropie de Samuel zâmbindu-i cu afecţiune. Era o femeie cu trăsături fine şi binevoitoare, nu neapărat de o frumuseţe incredibilă, dar radia cu o anumită aura luminoasă ce o făcea să pară divină.

- Dincolo de meleagurile noastre mistice, ceva necurat s-a întâmplat nu cu multă vreme în urmă. Ceva malefic a luat naştere într-o lume ascunsă în întuneric, o creatură rea ce a renunţat de mult timp la umanitate când a acceptat forţe necunoscute în inima sa.

- Ceea ce-mi spui Împărătească nu e nimic nou pentru noi. mărturisi Samuel cu mândrie. Am trecut prin multe întâmplări neprevăzute să ajungem până aici.

- Încep să realizez asta străinule... răspunse ea de parcă i se deschiseră brusc ochii.

Însă altceva se petrecea la nivel psihic cu cei doi ce se priveau faţă în faţă, era de parcă Shalendra se contopi cu mintea lui şi vedea tot ce văzuse Spintecătorul de-a lungul numeroşilor săi ani de viaţă, apoi ceva inexplicabil se petrecu cu el, ceva ce-l înfioră.

O explozie de întuneric îl loveşte pe Samuel de deasupra înecându-l într-o ceaţă de întuneric. Deodată nu mai putea vedea nimic în jurul său, decât umbre şi forme ale siluetelor celor prezenţi de faţă, era de parcă ceaţa îi blocă privirea iar şoaptele îl vrăjeau cu energii supranaturale. Apoi când crezu că într-adevăr nu mai poate vedea pe nimeni în dimensiunea paralelă în care pătrunse fără voia lui, o prezenţă luminoasă îi apare în cale, una care strălucea albastră ca o piatră de diamant. Samuel simţea în aceste clipe că trupul i se mişca altfel, mult mai lent, de parcă era într-un bazin cu apă iar densitatea acesteia îl oprea să acţioneze după bunul plac. Fiinţa începu a păşi spre el, şi deşi avea un aspect plăcut şi trăsături discrete, ceva în privinţa acestei persoane, îl speria.

- ...Eşti un specimen pe cât de neobişnuit, pe atât de unic Samuel Blake... se auzi o voce din depărtare de parcă era doar un ecou.

- Cine eşti, unde sunt...? întrebă el nedumerit simţind panica

cum pune stăpânire iar.

- ...Ai atât de multe întrebări, când nu ai nevoie de aceste răspunsuri...

- Nu înţeleg! mărturisi Samuel dezorientat. De unde ştii cum mă numesc, nu-mi amintesc să-ţi fi spus acest lucru.

- ...Nici nu a fost nevoie, de altfel multe lucruri nespuse sunt înţelese mai bine doar prin atingere...

- Dar...

- ...Ştiu ce eşti Samuel... susţinu entitatea privindu-l cu o pereche de ochi supranaturali.

- Cum adică?

- ...Eşti foarte important atât pentru trecut cât şi pentru viitor. Ascultă-mi vorba Samuel, va veni o clipă în viaţa ta când va trebui să faci o alegere foarte importantă ce va hotărî soarta pe care o vor îndura cei apropiaţi...

- Când? Ce trebuie să fac...? o întrebă el îngrijorat de această povară.

- ...Curând, din ce în ce mai curând...

- De unde ştii toate aceste lucruri? se găsi bărbatul.

- ...Totul apare în destinul tău, atât lucruri bune dar cât şi rele corupte de întuneric şi forţe necurate. Ai ceva rău în tine Samuel Blake, un trecut întunecat care te bântuie pretutindeni, dar am încredere că vei face ceea ce trebuie, atunci când va veni momentul...

- Stai! strigă el observând silueta cum se îndepărtează de el.

- ...Ştiu ce vrei să mă întrebi, însă unele răspunsuri trebuie să le afli singur, trebuie să-ţi aminteşti...

Apoi la fel de brusc cum căzu în acea lume a umbrelor interzise, Samuel revine în fata Împărătesei Shalendra şi îi poate vedea din nou pe companionii săi şi pe acei elfi şi ceilalţi indivizi de alte seminţii care îl priveau cu o curiozitate aparte.

- Ce s-a întâmplat cu mine? se întrebă Samuel descoperind îngrozit că respiră foarte greu.

- Ce vrei să spui? spuse Katrina apropiindu-se îngrijorată de el.

- Aţi văzut asta? Aţi văzut locul ăla în care am ajuns...?

Însă cu toţii îl priveau de parcă era nebun, nimeni nu avea habar despre ce vorbeşte, nimeni mai puţin Shalendra care avea o privire gânditoare cu privire la acest bărbat ce îi apăruse în vise.

- Samuel linişteşte-te, nu ai fost nicăieri, ai fost chiar aici, te-am văzut cu ochii mei. îi dezvălui vrăjitoarea apucându-i obrajii cu palmele ei fine.

- Are dreptate, ceva s-a întâmplat aici, ceva ce noi nu am putut vedea. interveni Victoria reţinându-şi părerile nespuse despre această Împărătească Shalendra.

- Ce vrei să spui? zise James.

- Ea! dezvălui vampiroaică arătând spre Împărăteasa elfa.

- Reţineţi-i! porunci Thatoryl dându-le ordin gărzilor să-i înconjoare pe cei cinci.

- Nu! strigă Shalendra ridicându-se de pe tronul de piatră. Nu va fi nevoie de aşa ceva.

- Această femeie, nu este doar o elfă, este ceva mai presus de atât... spuse Victoria simţindu-i energia puternică.

- Despre ce naiba vorbeşti? o întrebă tânărul Damon Morris.

- Aşa este, prietena voastră vampir are dreptate, însă vă asigur că nimeni nu va vrea răul, de fapt chiar o să vă povestesc ceva să înţelegeţi că nu aveţi de ce să vă temeţi de mine.

- Putem avea încredere în ea? îi şopti Katrina Spintecătorului în timp ce acesta încă îşi revine cu greu după acea proiecţie în lumea întunecată.

- Ce altă alternativă avem?

- Cu câteva decenii în urmă, a existat o vrăjitoare foarte puternică şi foarte malefică pe nume Carmilla, magia ei devenise atât de dăunătoare şi înfiorătoare încât ajunsese chiar să aducă morţii la viaţă şi să condamne întreaga lume la un trai de chin într-o lume spirituală a întunericului. După o perioadă în care ne-am confruntat cu forţele ei din lumea de dincolo, ne-am dat seamă astfel că vom pierde bătălia împotriva ei şi totodată şi şansa la libertate. Am făcut un compromis atunci, un sacrificiu dacă vreţi, am pătruns în lumea celor morţi, pentru a găsi o cale să o alungăm măcar, dacă nu o puteam ucide.

- Şi cine este aceasta Carmilla? întreabă Samuel contestându-i sinceritatea Împărătesei Shalendra.

- Motivul pentru care sunteţi aici. interveni un bătrân din mulţimea din spatele lor.

- Şi tu cine mai eşti moşneagule? zise Spintecătorul întorcându-se către el.

- I se spune Brom cel Singuratic. mărturisi curajosul Thatoryl făcând o plecăciune discretă.

- Da, da, îţi mulţumesc pentru introducere, dar încă am impresia că mă mai pot prezenta şi de unul singur. răspunse pribeagul uşor jignit.

- *Cel Singuratic*, cred şi eu, că nu văd să fii marea atracţie la o petrecere cu artificii. şopti James pe sub mustaţa.

Samuel îl înghionti îndată mustrându-l să termine odată cu replicile astea nepoliticoase, simţea că-i ajunsese pentru o zi de remarcile grosolane ale bărbatului, încă de când au ajuns aici prin breşă temporară nu făcea altceva să comenteze aiurea la tot ce se petrecea sau auzea în jurul lor, însă schimbarea această bruscă nu era numai din cauza caracterului său, ci era din pricina lui Horace, care îşi croia drumul spre exterior.

- Thatoryl ne-a spus că tu ai fost cel care a trimis după noi, a zis că ştiai de prezenţa noastră în pădure, cum explici asta? îl întrebă Samuel apropiindu-se de bătrânul pribeag.

- Ei bine, nu am cum. Adevărul este că nu ştiu cum se face, şi de ce anume, însă am avut o viziune şi am simţit că voi reprezentaţi piesa cheie din distrugerea definitivă a Carmillei.

- Cum de s-a întors? interveni vrăjitoarea Katrina Craft înspăimântată de cele auzite. Aţi spus că a fost oprită, că domnia ei s-a încheiat...

- Aşa am crezut şi noi copilă, însă se pare că ne-am înşelat amarnic. Vezi tu, atunci când neamul oamenilor, cel al gnomilor şi al elfilor s-a unit pentru distrugerea ei la fel ca acum, abia am izbutit să o trimitem înapoi în lumea celor morţi, şi aşa cu un sacrificiu uriaş...

- Împărăteasa Shalendra! consideră Spintecătorul.

- Întocmai. Când ea a pătruns în lumea aceea întunecată, o parte

a purităţii ei a fost coruptă de grozăviile pe care le-a întâlnit acolo, însă doar aşa am aflat sursa puterii dobândite de Suverana Carmilla.

- Şi care e aceea Brom?

- Un artefact vechi de origini mistice, unul care nu ar fi trebuit să cadă niciodată pe mâinile muritorilor...

- Cutia Pandorei! completă bărbatul.

- Aşa este. Înţeleg că v-aţi mai confruntat cu această relicvă neobişnuită, da, văd în privirile voastre, cunoaşteţi chiar destul de multe despre această forţă necurată.

- Trecând peste asta, ştii unde se afla în acest moment Cutia Pandorei? îl întrebă Samuel stârnit de interes.

- Ba sigur că ştiu dragul meu, doar eu am fost cel care a ascuns-o de ochii Carmillei.

- Deci poţi să ne îndrumi spre locaţia ei...! sugeră el.

- Pot să fac mai mult de atât, vedeţi voi, Carmilla a început deja să o caute pretutindeni, iar umbrele îi sunt iscoade, şoaptele îi sunt mesageri, va fi doar o chestiune de timp până ce va porni spre tărâmul interzis în care am îngropat artefactul.

- Atunci ce mai aşteptăm, să mergem...! zise hotărât James Bishop.

- Uşurel, tare nerăbdători flăcăii ăştia. mărturisi amuzat moşneagul Brom. Nu este chiar atât de simplu precum pare, drumeţia va fi extrem de primejdioasă şi nepotrivită pentru unii ce se tem de necunoscut.

- Nu ne temem de lucruri din universul ocult, nu suntem noi veniţi în această lume distorsionată a supranaturalului. îi spuse Samuel.

- Poate că nu. adăugă Împărăteasa Shalendra, dar acolo unde vă veţi duce, este necesară îndrumarea unora ca noi. Ştii despre ce vorbesc Samuel, simt asta.

Poate că Împărăteasa elfa avea dreptate, deşi Samuel şi echipa lui erau convinşi că pot face faţă şi singuri acestei ameninţări pe care o reprezenta Suverana Carmilla, poate că era mai înţelept să accepte ajutorul oferit având în vedere că nu cunoşteau atât de bine adversarul cu care se confruntau de această dată, şi mai era ceva, ceva ce tocmai îi

spusese Shalendra, latura aceea întunecată a ei, îl făcu să se înfioare sub privirea aceea ispititoare de rău.

S-a stabilit, vor pleca împreună în această expediţie în tărâmuri pline de aventuri, iar din grupurile prezente fiecare îşi vor alege cei mai buni războinici şi îi vor însoţi spre Cutia Pandorei, sperând acum doar că vor ajunge la ea înaintea Carmillei. De fată era neamul oamenilor, regi şi cavaleri bravi şi puternici care îşi vor încredinţa sabia şi scutul în numele dreptăţii şi a justiţiei. Ordinea trebuie să învingă haosul care s-a produs în urma acestui fenomen care a readus-o la viaţă pe vrăjitoarea celor morţi, speranţa este încă ceva ce nu a pierit în întunericul pe care Carmilla l-a aruncat asupra meleagurilor. Gnomii erau şi ei aici, veniseră în număr mare la porunca regelui de drept al munţilor de foc, erau creaturi foarte scunde şi îndesate, cu barbă deasă şi lungă de nuanţe pământii, se spunea că gnomii erau descendenţi direcţi ai fiinţelor de piatră create de titani. Aveau o personalitate greu de suportat pentru unii, însă aveau o inimă mare şi o poftă nebună de aventuri şi explorare, nu ar fi renunţat ei la o asemenea ocazie de a da nas în nas cu cele mai mari descoperiri. Şi mai erau elfii, gazdele acestei întâlniri neprevăzute, înţelepciunea şi măiestria lor pe câmpul de luptă, este ceva ce nu poate lipsi din această expediţie în tărâmul interzis.

- Aşadar am hotărât, plecăm în zori, dacă este cineva care se teme pentru viaţa sa, să vorbească acum, căci odată ce ieşim pe porţile acelea, va fi prea târziu. le spuse vitejeşte moşneagul Brom.

- Vrei să spui că vii şi tu bătrâne? îl întrebă James surprins.

- Bineînţeles că vin flăcău, doar sunt singurul care ştie locaţia exactă a artefactului, nici măcar Împărătesei Shalendra nu i-am dezvăluit acest lucru de-a lungul anilor.

- Dar eşti atât de, bătrân. susţinu bărbatul de culoare ezitând puţin.

- Să nu faci greşeala să mă subestimezi flăcăule, există mai multe lucruri în privinţa mea decât ceea ce vezi în faţa ochilor.

Mărturisirea pribeagului Brom le dezvăluie şi oaspeţilor din regatul elfilor, adevărata lui identitate şi aceea de vrăjitor, izbindu-şi toiagul în podeaua de piatră şi eliberând o vrajă misterioasă de lumină

orbitoare care pentru moment îl făcu pe Horace să reacţioneze. Cumva Brom ştia că ceva diabolic se ascunde înăuntrul acelui bărbat pe nume James, ceva care continua să-l tachineze cu vorbe jignitoare, însă începu să înţeleagă că o mare contribuţie avea şi acea entitate străveche care-l posedă. Când arunca acea vrajă, bătrânul vroia să vadă dacă demonul reacţionează la puterile lui, şi o făcu, îi aruncă o uitătură prin ochii lui James, însă fu una pe care nimeni altcineva nu o putu vedea. Apoi pribeagul se îndepărta de mulţime susţinând că se simte obosit, şi tare ar vrea să se odihnească puţin înainte să pornească în marea expediţie.

Trecuse şi după-amiaza aceasta însorită, iar soarele dădea să apună în spatele colinelor de munţi, astfel dându-i trezirea şi vampiroaicei Victoria al cărui apetit nu putu fi astâmpărat cu bucatele nemaiîntâlnite oferite de către elfi. Împărăteasa Shalendra îi găzdui pe oaspeţii ei chiar şi cu odăi separate pentru a se odihni în această noapte, înainte să pornească în drumeţia primejdioasă. Ar putea fi ultima noapte probabil, când Damon Morris o putea strânge în braţe pe Katrina şi de a adormi alături de ea, cine ştie ce vor întâlni în expediţia despre care au discutat, cine ştie ce obstacole vor încerca să-i împiedice.

- Îţi aminteşti ziua în care ne-am cunoscut? o întrebă el întins lângă trupul gol al femeii.

- Sigur că-mi amintesc prostuţule. răspunse ea întorcându-se şi privindu-i ochii blânzi.

- De ce nu vorbeşti niciodată de zilele alea, despre lucrurile care ţi s-au întâmplat până să te găsesc?

- Pentru că nu-mi place să-mi amintesc de persoană care eram atunci Damon.

- Pun pariu că erai aceeaşi care eşti şi acum, doar că tu te vedeai cu alţi ochi, încetaseşi să mai crezi în tine.

Băiatul o trage tot mai strâns în pieptul lui şi îi fură o sărutare dulce a căror buze îi aminteau de fructe proaspete de vară, că cireşele sau căpşunile abia culese. Apoi se joacă cu părul ei mătăsos şi-i şopteşte cuvinte calde în ureche ce o fac să roşească.

- Regreţi că ai venit cu mine? îl întrebă ea la un moment dat nesigură că ar vrea să ştie răspunsul. Ştii tu, că te-am târât în nenorocirea

asta fără şanse de izbândă...?

Dar tânărul se ridică deasupra ei surprins că i-a trecut prin cap să-i pună o asemenea întrebare stupidă. Sigur că nu regreta nimic din ceea ce s-a întâmplat, şi ce dacă va muri aici, departe de tot ceea ce cunoştea în lumea lui, cel puţin era lângă femeia pe care o iubea, şi de-ar fi să moară, ar fi ales să se întâmple în braţele ei pline de dragoste.

- Dacă aş avea ocazia iubito, aş mai face-o din nou. mărturisi el sărutând-o cu pasiune.

- Nu există cuvinte potrivite să-ţi spun că te iubesc! mărturisi frumoasă prezenta din patul băiatului.

- Dar dacă ar exista. începu el flirtând din profunzime. Mi-ai spune?

Femeia îi răspunde la sărut şi scăpa şi un zâmbet ispititor prin colţul gurii, era mai mult decât mulţumită de răspunsul lui, spera doar să fie şi unul sincer, şi nu unul doar cât să o facă să se simtă bine. Îi simte mana băiatului cum coboară pe coapsa ei, pe sub aşternuturile subţiri, şi în acel moment îl cuprinde cu degetele firave de după ceafă, simţindu-i firişoarele de păr ce-i trezea o stare de excitaţie. Gurile li se pătrund tot mai provocator, iar sărutările devin din ce în ce mai pasionale, limba delicată a Katrinei începe a o mângâia uşor pe cea a lui Damon, apoi serviciul îi este returnat, dar acum că atmosfera se încingea, mâinile băiatului nu se mai puteau astâmpăra, şi îi apuca sânii voluptoşi care îl priveau sculaţi de sub pieptul lui. Nu mai aveau nevoie de cearceafuri căci trupurile lor deveniră extrem de fierbinţi, instinctele lor sexuale vor prelua controlul de aici, şi dacă nu vor mai apuca să se întoarcă înapoi în lumea lor, vor împărtăşi împreună aici, ultima relaţie de amor nebun.

James căzu într-un somn adânc din momentul în care fu condus de către o elfă în odaia sa, probabil se simţea tare obosit după toate peripeţiile prin care trecuseră, nici nu-şi mai aminteau de când nu au mai apucat să se odihnească. El dormea şi sforăia de se cutremurau pereţii înconjurători, sunetul era atât de puternic că părea a-i deranja chiar şi pe ceilalţi oaspeţi ai elfilor, însă nici unul nu îndrăzni să arate un gest atât de nepoliticos cum ar fi să intre peste el şi să-l trezească. Horace însă era treaz, ochii bărbatului erau deschişi şi aveau culoarea aceea înfiorătoare

din care supranaturalul pătrundea în această realitate. Se învârtea în cerc în toată camera, nu era ea mare însă avu loc să facă ocoluri cât să treacă toată noaptea, era ceva neobişnuit cu demonul străvechi, ceva ce ar fi trebuit să trezească urme de întrebare în rândul companionilor săi.

Nici Samuel nu părea a avea somn, şi dintr-un anume motiv, era tare neliniştit cu privire la lucrurile care i le-a spus Împărăteasa Shalendra şi Brom cel Singuratic. Era atât de agitat că odaia sa, nu mai părea a-l putea ţine în frâu, şi ieşi în miez de noapte pentru a privi stele într-un lac din spatele podului.

- Nu poţi să dormi Samuel Blake? auzi el din spatele său fără a fi simţit vreo prezentă.

Se întoarce într-o clipă uşor speriat de discreţia în care se furişase această femeie din spatele lui, şi-l surprinse cu această întrebare de parcă îl citi doar printr-o simplă privire.

- Împărăteasa Shalendra, cum de ai ştiut că sunt aici? întrebă bărbatul stingherit.

- Aveam senzaţia că te-am lăsat cu o impresie greşită după ultima noastră conversaţie, una care te-a înspăimântat, te-am aşteptat, de fapt speram să apari mai devreme.

- Trebuie să recunosc că acea experienţă mi-a lăsat urme de întrebare, nu am mai simţit niciodată aşa ceva.

- Ceea ce crezi tu că ai simţit Samuel. începu Împărăteasa Shalendra. A fost doar teama ta de a-ţi descoperi adevărata natură şi identitate.

- Tot ceea ce spui tu este plin de mister şi ghicitori întortocheate, deseori nu înţeleg nimic, iar alteori spui lucrurile atât de evident că-mi inspiră îngrijorare.

- Ai fost ales Samuel Blake, cu mult timp înainte să-ţi fi dat seama de acest lucru. Soarta ţi-a fost pecetluită din momentul în care ai fost născut în lume, şi ai căzut în privirile unor forţe străbune ce te-au folosit în interesul lor.

- Ales pentru ce? întrebă el din ce în ce mai nedumerit.

- Pentru a anihila întreaga lume, pentru a elibera entităţi întemniţate de sute de milioane de ani.

- De ce eu? o întrebă Spintecătorul căutând îndrumare în înţelepciunea Împărătesei elfa.

- De ce nu? îi răspunse ea în aceeaşi manieră tainică. Cu toţii am fost aduşi pe această lume cu un anumit motiv, însă doar unii dintre noi îl descoperă cu adevărat până la sfârşitul vieţii.

- Ce ar trebui să fac? zise el împovărat. Îi voi putea proteja pe ceilalţi atunci când voi întâmpina încercarea supremă de la capătul destinului meu?

- S-ar putea să-i pierzi pe cei apropiaţi, dacă şi numai dacă te vei abate de la ceea ce trebuie făcut. îi răspunse Shalendra cu un sentiment de compătimire.

- Cum voi şti când va veni acel moment?

- Pur şi simplu.

Răspunsurile pe care le-a primit din partea Împărătesei Shalendra nu au fost pe cât de folositoare pe cât şi de mulţumitoare, căci conform elfei, Samuel avea de făcut o alegere importantă în viitorul apropiat, una care le va pune în pericol viaţa celorlalţi vechi prieteni ai săi, şi probabil a întregii lumi. Se spunea că soarta este ceva ce îţi croieşti singur, însă destinul sau părea a fi fost scris încă din perioada când apăru în această lume dificilă a supravieţuirii, era atât de simplu pe atunci, când era tânăr, un nimeni, acum că simţea povara de pe umerii săi, deveni din ce în ce mai deznădăjduit.

Mai stătu câteva ceasuri întins la marginea acelui lac limpede privind stelele minunate de pe cerul negru şi senin, iar Împărăteasa Shalendra îi ţinu companie fără a-l mai îngrijora cu alte lucruri pe care i le putea spune. Cumva cerul acela presărat de stele îl mai liniştea puţin, îi amintea de perioada din Războiul Civil, în care petrecea multe nopţi nedormite alături de Alexander Gray.

Dimineaţă îi întâmpina pe cei cinci cu o armată întreagă pregătită să-i escorteze în această expediţie fără şanse de întoarcere, ştiau acest lucru, atât gnomii cât şi oamenii şi cu atât mai mult elfii care îi găzduiseră, însă chiar şi aşa considerau sacrificiul lor un preţ convenabil pentru a-i pune capăt domniei tiranice a Carmillei. Brom era şi el acolo, aştepta în faţa porţilor de piatră din regatul elfilor, purta o haină lungă

ce-i ţinea chipul îmbătrânit ascuns de ochii curioşi ce i-ar putea întâlni în călătorie, iar în mâna avea toiagul său, cu ajutorul căruia a dezvăluit vrăjitoriile întrecute doar de înţelepciunea sa cultivată.

- Suntem gata flăcăi? întrebă moşneagul urmărind privirile îngrijorate ale lui Samuel şi a companionilor săi.

- Aşa cred. răspunse bărbatul îndoielnic.

Ieşiră apoi împreună prin porţile magnifice ale elfilor, şi părăsiră cu urme de regret regatul divin în care mulţi îşi găsiseră împlinirea spirituală. Thatoryl conducea această expediţie şi fusese încredinţat de către Împărăteasa Shalendra să protejeze neamul elfilor în această drumeţie primejdioasă. Ba chiar avuseseră bună voinţa să le încredinţeze zece din cei mai agili armăsari ai lor pentru a-i ajuta în momentele dificile în care vor ajunge în pragul epuizării. Cei din neamul oamenilor se prezentaseră şi ei la fel de pregătiţi, şi pe deasupra fură mai mult decât bucuroşi să-şi împartă armele din oţel cu ceilalţi curajoşi luptători mai puţin instruiţi în acest tip de luptă. Gnomii călăreau nişte ponei dintr-o rasă foarte specială crescută de neamul lor în preajma muntelui de foc unde domnea regele, animalele se dovediră foarte capabile de a căra obiecte de importantă şi greutate mare, însă mai puţin indicaţi pentru călărit.

Au călătorit aproape o jumătate de zi prin aceasta pădure întunecată ce-i purta tot mai aproape de tărâmul interzis spre care îi îndrumă Brom cel Singuratic. Nici nu-şi dădură seama când trecu tot acest timp luând în considerare faptul că nu puteau zări printre crengile copacilor nici măcar o singură raza de lumină. Dar era un lucru bun pentru vampiroaică Victoria, căci altfel, sensibilitatea ei la soare i-ar fi încetinit, şi mai rău de atât, i-ar fi putut lăsa vulnerabili într-un loc nefavorabil.

Însă pe măsură ce se aventurau tot mai adânc printre mlaştini şi buruieni cu spini ascuţiţi, lucruri inexplicabile începură a se întâmpla în preajma lor, şi nu păreau a fi de natură bună. Brusc, grupul de călători se opri în mijlocul unei formaţiuni de copaci bătrâni ce-şi coborau crengile fără frunze, deasupra capetelor lor. Apoi urletele înfiorătoare ale unor lupi fură auzite de undeva din depărtare, un ecou ce le făcu drumeţilor

pielea să tremure.

- Wargi! bănui Spintecătorul pregătit să se confrunte încă o dată cu Krognag şi orcii din clanul lui.

- Nu. îl contrazise bătrânul Brom. Este altceva, ceva malefic, sunt trimişi de către Carmilla. recunoscu el. Să mergem!

Încercară să-şi continue drumul lung fără a băga de seamă foşnetele ce puteau fi auzite din ce în ce mai clar, însă urletele lupilor nu le dădeau pace. Deodată, ceva înspăimântător fu zărit de către doar câţiva în spatele unor buruieni din întuneric, o pereche de ochi roşii, încruntaţi.

- Ce-a fost asta? se întrebă vrăjitoarea Katrina.

- Nu cred că vreau să aflu. recunoscu tânărul Damon trăgând-o în grabă de braţ.

În curând eroii noştrii şi însoţitorii lor dădură să o ia la goană în timp ce începură să fie fugăriţi de o haită de lupi întunecaţi învăluiţi de umbre de fum. Creaturile astea nu erau deloc din lumea celor vii, erau mari şi feroce, ca nişte fiare cu colţi şi urechi ascuţite, nu erau wargi, erau ceva cu mult mai rău de atât. Nu au îndrăznit să privească în urmă, conştienţi de norul întunecat ce-i urmărea dinspre pădure, dar inevitabil, au făcut marea greşeală de a se despărţi şi de a le face treaba acelor fiare, mult mai uşoară. Gnomii o luară călare pe o potecă singuratică dintre câteva sălcii de lângă o mlaştină cu apă putredă din care radiau energii supranaturale, fără a bănui măcar curajoşii omuleţi, că s-au împotmolit din propria lor vină şi s-au găsit înconjuraţi de către acei lupi fioroşi. Câţiva apucară să descalece de pe ponei, şi au străbătut mlaştina ce a încercat din răsputeri să-i înghită şi să-i împiedice să fugă, însă alţii au fost atacaţi şi ucişi cu sânge rece de creaturile cu ochi roşii, ce i se supuneau Suveranei Carmilla.

Goană însă nu se termină aici, căci fiarele erau încă flămânde şi nu îşi împliniseră scopul stabilit de vrăjitoarea celor morţi. Cei cinci eroi ce apărură fără intenţie în această poveste de mare importanţă dintr-o lume misterioasă, rămăseseră alături de Brom cel Singuratic şi de ceilalţi elfi, din fericire Thatoryl avusese o idee năstruşnică cum să scape de urmele lupilor ce-i hăituiau şi s-au aventurat într-o vale primejdioasă din

care nu au scăpat fără câteva lovituri bune şi zgârieturi evidente. Cavalerii din neamul oamenilor fură poate cei mai neinspiraţi când au apucat drumul cel mai ascuns de priviri şi s-au trezit prinşi la înghesuiala între mai mulţi copaci prăbuşiţi ce îi împiedicau să treacă, era de parcă pădurea avea o voinţă proprie, şi lucra împotriva lor. De aici a fost doar o chestiune de timp până ce lupii învăluiţi de umbre supranaturale s-au furişat din întuneric şi s-au năpustit cu sălbăticie asupra lor descălecându-i şi sfâşiindu-i numaidecât.

Trecuseră clipe bune de când coborâseră acea vale înclinată extrem de primejdioasă, şi până în această clipă nu era nici urmă de fiarele patrupede ce-i fugăriseră dinspre locurile întunecate, părea că au scăpat de ele. Puţini ajunseseră până aici, şi mai puţini supravieţuiseră confruntării cu lupii din lumea morţilor care ascultau porunca stăpânei, erau doar câţiva gnomi şi o mână de oameni ce se regrupaseră cu elfii înţelepţi şi cu eroii noştri, însă escapada lor miraculoasă nu avea să dureze atât de mult precum s-ar fi aşteptat, căci urletele se auziră din nou în spatele lor.

- Nu le putem pierde urma în acest fel. recunoscu Thatoryl îngrijorat de situaţia ameninţătoare în care erau.

- Poate că le putem întinde o capcană. sugeră moşneagul Brom oprindu-se pentru câteva clipe să cugete.

- La ce te-ai gândit? îl întrebă Samuel sufocat de sunetul paşilor de lupi din pustiu.

- Ceva la care Carmilla, nu s-ar fi aşteptat în veci...

Se pierdură apoi în ascunzişurile pădurii, pregătindu-le lupilor întunecaţi o grozăvie cu care sperau să îi silească pe aceştia să renunţe la vânătoare. Lăsaseră intenţionat o dâră de sânge care le treziseră interesul fiarelor uriaşe. Se apropiară cu paşi grijulii, labele lor făceau frunzele să foşnească când se apropiau de mirosul proaspăt mânjit pe un copac. Abia atunci putură şi ei să arunce un ochi asupra creaturilor întunecate care îi hăituiau, le văzură cu spaimă perechile de ochi roşii din care se împrăştia o energie malefică de rău, un fum cenuşiu cum se ridică de pe spatele lor arcuit asemănătoare cu manifestarea lui Horace, însă era de parcă aceste fiare erau distorsionate, de parcă silueta lor se confruntă cu această

realitate şi cea a morţilor din care proveneau, era o privelişte înfiorătoare, una care le va bântui pe veci amintirile victimelor nefericite.

Haita scotoceşte cu mirosul fiecare locşor din jurul acelei dâre de sânge, însă nici cu toate acestea nu era pregătită pentru ceea ce avea să se întâmple, şi ce avea să întâmpine. Deodată Brom apare din spatele unui copac cu tulpina groasă şi izbeşte toiagul în pământul moale acoperit de frunze vestejite de culoare arămie. Îndată, o explozie puternică de lumină orbeşte lupii nedumeriţi pentru câteva clipe, afectând-o uşor chiar şi pe Victoria şi pe demonul Horace. Imediat în clipa următoare, o ploaie de săgeţi din partea elfilor cade peste trupurile sălbatice ale lupilor şi-i doboară la sol. Credeau că au învins, credeau că au trecut cu bine peste această încercare pe care le-a pregătit-o Carmilla, însă nu era chiar aşa. Fiarele se ridică fără a dezvălui vreo rană, erau mai fioroase că niciodată, această tentativă jalnică de a le ucide nu făcu nimic altceva decât de a le enerva şi mai tare.

Disperaţi de faptul că nu au putut opri vânătoarea lupilor cu această capcană atentă pus la cale, drumeţii o luară din nou la goană, iar creaturile întunecate pe urmele lor. Însă de această dată nu apucară să facă prea mulţi paşi, căci una dintre fiare se năpusti asupra lui Thatoryl şi-l doborî cu greutatea ei impresionată. Dar un lucru neobişnuit se petrecu atunci, deşi îl avea pe războinicul elf în colţi, îi dădu drumul deodată şi se retrăsese alături de haită sa, ce îşi pierdu prezenta în pustiul întunecat al pădurii.

- Ce s-a întâmplat, de ce au plecat? se întrebă colosalul James în timp ce-l ajuta pe rănitul Thatoryl să se ridice.

- Pentru că ne-au îndrumat în direcţia în care au vrut, toată goană asta nu a fost nimic altceva decât o capcană. mărturisi moşneagul Brom dezamăgit că s-a lăsat înşelat de potăile Carmillei.

- Să ne întoarcem! consideră Samuel auzind acestea.

- Nu! răspunse îndată pribeagul bătrân. Sunt încă acolo, în întuneric, ne privesc ameninţător cu ochii aceia terifianţi, îi simt.

- Şi atunci? Ce facem? întrebă Spintecătorul privind printre ascunzişurile pădurii.

- Ne continuăm drumul. socoti Brom cel Singuratic. Însă în linişte, în mare linişte, căci un pericol teribil ne pândeşte începând de acum.

Reveniră ei cu picioarele pe pământ după aceasta fugărire prin pădurea întunecată şi apucară înspre singură potecă ce putu fi străbătută. Restul drumurilor erau cufundate în întuneric şi ascunse în misterele pădurii înfiorătoare, iar calea de întoarcere ieşea din discuţie căci dintr-un anume motiv, lupii Carmillei aşteptau acolo să se asigure că drumeţii nu se abat de la traseu. Însă Brom avea mare dreptate, căci o altă primejdie aveau să întâmpine, una care nu îi va vâna atât de intens cum o făcură fiarele sălbatice, ci de această dată vor pătrunde din proprie iniţiativa în ghearele reci ale morţii.

- Nu-mi place deloc cum arată pe aici. mărturisi vrăjitoarea Katrina Craft privind pânzele de păianjen ţesute în crengile copacilor de deasupra lor.

- Linişte! o mustra moşneagul Brom. Nu trebuie să facem zgomot, prezenţa noastră nu trebuie să fie descoperită.

- Descoperită de către cine? întrebă în şoaptă tânărul Damon observând îngrijorarea de pe chipul femeii.

- De către cele ce au ţesut pânzele acestea, şi încă ceva, să nu carecumva să le atingeţi, în această manieră îşi simt prada.

Şi astfel au continuat să străbată poteca strâmtă din pădurea întunecată fără a mai pune alte întrebări sau de a face mult zgomot. Însă în mintea fiecăruia era aceeaşi întrebare, de ce se temea atât de tare bătrânul Brom de nişte păianjeni care înţesaseră câţiva copaci? Răspunsul poate avea să-i surprindă când s-au apropiat de marginea unui mic sătuc părăsit din mijlocul pădurii. Erau doar câteva case, să zicem zece şi nu mai multe, însă erau ruinate şi distruse de aceste arahnide, iar pretutindeni, pânzele au acoperit toate porţiunile de lemn putrezit până ce nu mai puteau fi observate. Pătrunseră ei în micuţul sătuc inconştienţi de grozăviile pe care le puteau întâlni aici, Brom ştia, căci locul ăsta fusese abandonat cu sute de ani în urmă, când Carmilla îşi făcuse pentru prima oară apariţia.

Drumurile ce ocoleau satul părăsit erau blocate cu arbori

dărâmaţi în urma unui viscol puternic şi acoperite cu pânzele mătăsoase ale păianjenilor care parcă făcură în aşa fel încât singură cale prin care o puteau apuca oaspeţii nepoftiţi, era prin mijlocul acelui sătuc. Deja nu mai puteau vedea pădurea ori spaţiul naturii odată ce pătrunseseră mai adânc înspre casele abandonate, pânzele acoperiseră chiar şi coroanele copacilor care cădeau pe deasupra acoperişurilor din lemn vechi.

Aşadar moşneagul Brom, neînfricatul Thatoryl, elfii şi eroii noştri pătrund cu grijă în capcana arahnidelor cu opt picioare nepăsători cu privire la pericolul la care s-au supus cu atâta uşurinţă. Singurul care părea conştient de minunile îngrozitoare pe care le-ar fi întâmpinat din moment ce au ales această cale, era pribeagul bătrân, însă era conştient de faptul că nu există un alt drum pe care l-ar fi putut apuca, altfel lupii întunecaţi ai Carmillei i-ar fi hăituit în continuare.

- Ce-a fost asta? se întrebă Katrina auzind un foşnet în frunzele înţesate de deasupra lor.

- S-a auzit din spate! consideră Samuel aruncând o privire scurtă.

James era de vină pentru zgomotele care au atras atenţia asupra lor, fiind aşa solid şi neîndemânatic, piciorul i se agaţă de o liană ieşită din pământ ascunsă în firele de mătase ale păianjenilor, însă nu fu o coincidenţă aflată la voia întâmplării, aceasta era o capcană pusă la cale ca să anunţe prezenţa musafirilor.

- Prostule! spuse Brom în sinea lui. Ce ai făcut, v-am zis să fiţi atenţi!

Însă începură ei să se întrebe, ce fel de păianjeni erau ăştia de s-au dovedit atât de capabili şi inteligenţi să pună la cale un plan atât de elaborat şi să pregătească o capcană pentru un tip de pradă atât de mare. Adică păianjenii vânau de obicei insecte de mărimea lor, chiar şi unele tipuri de rozătoare, însă în nici un caz ceva de mărime umană. Răspunsul avea să-i convingă atunci când mişcările discrete începură să se producă în jurul lor. Vedeţi, pânzele acelea înţesate peste tot aveau mai multe scopuri decât a le ţine adăpost acestor arahnide, erau folosite să trimite diferite alarme către toate unghiurile în caz că cineva atingea unul dintre fire, astfel uşoarele vibraţii ajungeau la senzorii sensibili ai păianjenilor

şi le dădeau de veste că pradă a pătruns în căminul lor.

- Staţi aproape, nu vă despărţiţi, orice s-ar întâmpla! porunci Brom cu o uşoară teamă în glas.

- De ce? interveni îngrijorat Spintecătorul. Ce nu ne spui bătrâne, ce se află aici?

Iar răspunsul coborî din spatele lor pe un fir de pânză asemeni unui acrobat de la circ. Creatura era mare şi neagră, avea opt picioare lungi şi păroase, şi opt ochi sclipitori din întuneric cu care îi privea pe fiecare în parte. Se furişa atât de uşor încât nici unul nu-i simţi prezenţa ameninţătoare, doar atunci când îşi ridică cele două picioare din fata pregătită să atace, iar colţii musteau cu venin toxic.

- Păzea! strigă Thatoryl speriat de insectă căţărătoare.

Păzea era bine zis, căci păianjenul acesta era ceva de care într-adevăr avea a se teme, nu era unul de mărime normală precum recunoşteam fiecare, era unul de mărime umană, de cincizeci de ori mai mare decât unul dintr-o specie obişnuită. În ce grozăvie i-ai târât moşneagule, cu ce i-ai pus să se confrunte?

- Ce naiba e aia? se întrebă tânărul Damon Morris în timp ce arahnida se repede peste trupul unui elf.

- La o parte! zise Thatoryl privindu-şi seamănul cum piere în muşcătură
creaturii cu opt picioare.

Musafirii dădură a se îndepărta de insectă uriaşă, inconştienţi de pericolul
ce-i pândeşte din fiecare colţ. Deodată, apar mai mulţi păianjeni asemănători celui
care îi atacase, şi în loc să aştepte că prada lor să reacţioneze, îi prind la propriu
în mai multe straturi de pânză transparenta şi îi învelesc într-un fel de cocon de
mătase după care îi ameţesc cu o substanţă halucinogenă care-i lăsa inconştienţi
pentru moment.

Trecură poate mai bine de trei ceasuri sau chiar patru, însă

nimeni nu-şi putea da seama de ceea ce se întâmplă cu ei, ori de găseau vreo amintire cu ceea ce se întâmplase ceva mai devreme. Se treziseră din somnul adânc însă descoperiră că erau încă imobilizaţi în coconi din pânză, iar veninul toxic ce încă circulă în organismul lor, le paraliza toţi muşchii şi toate simţurile, nu puteau nici măcar vorbi.

Samuel fu poate primul care deschise ochii şi încercă să privească printre mătasea transparentă, însă fu îngrozit să întâmpine trupul solid al unui păianjen cum coborî înfiorător de deasupra lui şi se apropie de o altă victimă care stătea vizavi. Se ruga doar să nu fie unul dintre companionii lui, sigur că toată lumea şi-ar fi dorit să nu fie nimeni în coconul ăla, nici un elf ori Thatoryl ori Brom cel Singuratic, însă dacă avea să fie cineva care pierea de foamea insectelor neobişnuite, măcar să nu fie unul de-al lui, cel puţin pentru moment. Spintecătorul îşi simţi muşchii înţepându-l, îi era tare greu să-i mişte, de parcă o asistentă tocmai îi făcuse o anestezie să-l relaxeze pentru o intervenţie chirurgicală, însă spre deosebire de alţii, el îşi putu folosi membrele. Asta pentru că metabolismul sau avansat deja caută o cale prin sistemul imunitar de a combate efectele veninului şi de a elibera toxina care-l droga. În câteva clipe, reuşi să sfâşie chiar câteva apucături de pânză pentru a vedea mai bine ce se întâmplă în jurul său.

Fuseseră luaţi din satul părăsit, erau undeva sub el acum, într-un fel de peştera săpată în pământ de creaturile căţărătoare. Era destul de întuneric aici, şi puţin umed, un mediu cunoscut ideal pentru aceste clase de arahnide ţesătoare. Creatura aia încă era în dreptul său, la doar câţiva metri, erau agăţaţi de tavan în acei coconi, unii cu capul în jos alţii invers. Se hrănea cu una dintre victime, îşi înfipseseră colţii aceia uriaşi chiar prin silueta aceea de mătase şi îi devoră sucurile din interior, era o privelişte înfiorătoare ce-ţi zburlea pielea şi părul de pe mâini.

Bărbatul dădu să străpungă legăturile din jurul său încercând să facă cât mai puţin zgomot posibil. Era adevărat că acel păianjen era extrem de preocupat cu masa să şi era puţin probabil să se abată de la hrana pentru a-l lua în considerare pe Samuel, însă nu trebuie să uităm de celelalte insecte din specia să care pesemne ar putea fi în apropiere.

- Domnule Spintecător! se auzi în şoaptă.

O nu, nu el, putea fi oricine dar nu el, tocmai când îl uita complet şi se mulţumi cu ideea că măscăriciul putea fi doar un produs al imaginaţiei sale tulburate de trecut.

- Domnu` Spintecător, aici sus! încercă el din nou acum ceva mai apăsat.

Deşi ştia că va regreta acest lucru, Samuel priveşte în direcţia din care veni strigătul şi întâlni chipul lui Bellathonis înfăşurat într-unul dintre coconii de deasupra lui. Era vesel şi zâmbitor ca întotdeauna, chiar şi în aceste momente în care căzuse în plasa unor păianjeni de dimensiuni gigantice, pentru el nu conta, el era mereu cu aceeaşi stare de spirit enervant de binedispusa.

- Cum ai ajuns aici ciudatule? îl întrebă bărbatul temându-se că-i va da de gol cumva.

- La fel ca şi tine domnule Spintecător, te-am urmărit doar ştii că sunt...

- Da, da, da! îl aprobă el zorit. Eşti mereu alături de mine...

- Întocmai! adăugă clovnul zâmbind cu dinţii lui ascuţiţi.

Samuel oftă profund simţind iar efectele deznădejdii cum îl cuprinde complet, nu găsea nici o cale cum să scape din această încurcătură şi să-şi salveze şi tovarăşii de ameninţarea arahnida.

- Ia spune domnule Spintecător, ţi-a fost dor de mine? îl întrebă monstrul cu chip vopsit.

- Cum să nu, mi-ai lipsit ca lepră, arătare ce eşti. recunoscu el dându-i de înţeles cât de mult îl dispreţuieşte.

- Mă bucur să aud asta, pentru ca să ştii că am o surpriză pentru tine.

- Ce ai putea să-mi arăţi în momentul ăsta să mă bucure? se întrebă bărbatul deloc interesat de prostiile lui Bellathonis.

Apoi dintr-o dată, măscăriciul străpunge stratul de pânză în care era înfăşurat cu o lamă lată şi tăioasă şi se eliberează din capcana păianjenilor. Însă nu se aruncă de acolo ca un idiot netrebnic, căci impactul cu solul i-ar putea alerta pe ceilalţi, şi cu siguranţă ei nu vroiau acest lucru, rămăsese agăţat acolo cu o mână, în timp ce în cealaltă ţinea strâns maceta pierdută a Spintecătorului.

- Se pare că până la urmă se va dovedi singură dată când mă bucur să te văd măscăriciule! recunoscu bărbatul în şoaptă.

Pe loc ochii creaturii se umplură cu bucurie iar zâmbetul îi acoperi faţa, aşa de fericit era că domnul Spintecător era mândru de ceea ce făcuse şi se bucura în sfârşit să-l vadă alături de el, ca un partener aşa cum îşi dorise el întotdeauna.

Bellathonis coboară încetişor pe acele pânze de mătase, conştient că chiar şi cea mai mică vibraţie îi va atrage pe păianjeni către ei, însă în momentul în care clovnul apăru în dreptul lui Samuel, hainele erau schimbate aşa cum obişnuia măscăriciul să se prostească. În spiritul echipei care se formase între Spintecător şi Bellathonis, acesta îmbracă un tricou mulat de culoare albă, o vestă neagră pe deasupra cu diferite compartimente, o pereche de blugi camuflaţi, bocanci militari, cotiere, genunchere, ce să mai, era Samuel Blake în miniatură.

- Hai odată ciudăţenie! îl zori bărbatul numărând îngrijorat secundele în care arahnida se hrănea.

- Imediat! consideră el bâjbâind cu maceta aceea. Aproape am reuşit să te eliberez domnule Spintecător.

Şi surprinzător nici de această dată măscăriciul nu l-a dezamăgit, reuşind o misiune de salvare demnă de cartea recordurilor, dacă era să-l cronometrăm. Lama macetei a străpuns îndată legăturile din pânză cât pe aci să-l atingă de câteva ori şi pe Samuel, nu că ar fi contat prea mult în acest moment, apoi se eliberează din coconul din mătase fără a deranja păianjenul acela. Bărbatul apuca apoi arma din mâna lui Bellathonis şi se apropie cu grijă de insectă căţărătoare atârnat de pânzele acesteia. Brusc, colţii din faţă ai păianjenului se desprind din pradă sa alertat de o mişcare ciudată pe care o putu simţi în spate. Când arahnida se întoarce către Spintecător cu toate acele opt picioare păroase, îl surprinde pe bărbat cum îşi luase avânt să o răpună cu maceta secerătoare. O explozie de sucuri vâscoase ţâşnesc din trupul insectei împroşcându-l atât pe Samuel cât şi pe îngrozitul Bellathonis care se mulţumi să privească de pe margine ceea ce avea să se întâmple. Adevărul este că intervenţia lui de mai devreme fu mai mult decât suficientă pentru a-i oferi Spintecătorului avantajul şi elementul surpriză de care avea nevoie,

pentru a da startul unei escapade nemaivăzute din cuibul acestor creaturi dezgustătoare.

Păianjenul cade spre podea sub ochii măscăriciului, ai lui Samuel şi ai bietului Thatoryl care se zbătea în pragul morţii după ce creatura se hrăni cu el. Însă ceea ce era curios fu dezvăluit abia câteva clipe mai târziu, căci arahnida înainte să moară, apuca să atingă cu picioarele ei înfiorătoare, câteva fire de pânză cu care trimisese un semnal de alarmă celorlalte căţărătoare.

Spintecătorul ştia că nu are timp de zabovit, trebuia să-i caute pe ceilalţi companioni ai săi în zecile de coconi agăţaţi de tavan şi să spere că ei nu au împărtăşit încă aceeaşi soartă prin care sfârşi curajosul Thatoryl.

Uitându-se el atent prin întuneric, majoritatea învelişurilor acestea nu se mişcau, ba chiar erau secate pe dinăuntru, stoarse parcă de viaţă ca un bob de strugure fără pulpa, însă altele începuseră a mişca puţin, spre acelea trebuia să-şi îndrepte el atenţia, acelea trebuiau deschise cu maceta. Fără a mai sta pe gânduri, bărbatul se aruncă spre ele, întâi coborându-le în grabă din legăturile din tavan. Abia atunci descoperi că Bellathonis mai făcu un lucru cu care îl obişnuise în numeroase rânduri, dispăruse în întuneric fără urmă.

Samuel se apleacă către cei cinci coconi de mătase şi îi taie cu grijă încercând să nu-i rănească pe cei dinăuntru. Poate că sorţile fură în favoarea eroilor noştri şi de această dată, căci cei ce se treziră din acele învelişuri de pânză erau vampiroaică Victoria, uriaşul James, Katrina Craft şi Damon, cel de-al cincilea salvat se dovedi a fi moşneagul Brom cel Singuratic, însă cu părere de rău, descoperă că elful Thatoryl şi ceilalţi din seminţia sa, erau în acest moment fără viaţă.

- Pentru numele lui Dumnezeu Samuel, am avut cel mai îngrozitor vis... începu James a povesti nechibzuit.

- Ssst! În linişte! îl atenţiona bărbatul. Nu a fost nici un vis prietene...

Abia atunci uriaşul deschise ochii larg şi luă lucrurile în serios, ba chiar putem să spunem că era de-a dreptul îngrozit numai când îşi amintea siluetele acelor nevertebrate cum se furişau din umbre.

Victoria fu cea care părea cea mai lipsită de interes în privinţa pericolului ce-i pândea la doar câţiva paşi, pentru ea, fiind un vampir nemuritor, această experienţă fu ceva fără emoţie şi fără teamă, însă cu siguranţă un lucru pe care nu vroia să-l repete în viitorul apropiat.

Cea mai afectată dintre ei era vrăjitoarea Katrina, şi deşi Damon Morris şi ceilalţi care încercau din răsputeri să o întrerupă din tremurat, nu-i înţelegeau această reacţie exagerată, Samuel era probabil singurul care îşi dădu seama mai devreme decât ei, de temerile femeii. Arahnofobia, acea teamă necontrolată care îi provoca o stare de anxietate, şi o sufocare intensă urmată de convulsii ale corpului. Însă ce era periculos în privinţa Katrinei, spre deosebire de o altă persoană normală care suferea de această afecţiune psihică, era că acesta era momentul acela în care puterile ei se manifestau fără a le mai putea stăpâni. Îşi amintiră cu toţii momentul din ascensorul sediului DCO, atunci când a provocat o explozie de flăcări atât de puternică încât îl prăbuşi la subsol, şi abia au scăpat cu viaţa. Ultimul lucru de care aveau nevoie în aceste clipe, era să se confrunte iarăşi cu acele puteri incredibile de care dăduse dovadă, în timp ce păianjenii îi încolţiseră. Dacă ne amintim bine, era cât pe aci să se fi repetat iarăşi, mai devreme în momentul când traversară acel pod de deasupra prăpastiei când erau fugăriţi de Krognag şi clanul lui de orci, însă atunci Victoria făcu un gest puţin cam exagerat şi o azvârli la marginea solului înainte ca frica ei de înălţime să o domine. Era puţin prea târziu acum, căci ochii deja erau înflăcăraţi, iar energiile supranaturale radiau din trupul ei slăbit, nu mai avea importanţă, căci oricum păianjenii coborâseră în jurul lor, şi nu erau câţiva, doi sau trei, erau cel puţin treizeci de căţărătoare cu opt picioare, şi toate îi observaseră.

- Ce facem cu ea? îi întrebă îngrijorat tânărul Damon. Nu o putem lăsa aici...

- Sigur că nu vom face asta. răspunse Samuel forţat de împrejurări să găsească un plan. Trebuie să ieşiţi de aici, luaţi-o pe acolo! adăugă el arătându-le spre o crăpătură de lumină.

- Şi tu ce vei face omule? îl interoga uriaşul James înainte de a-l dezlănţui pe Horace în această lume.

- Mă voi asigura că fiecare din insectele astea or să piară.

- Eşti sigur că ştii ce faci flăcău? zise frământat bătrânul Brom.

- Sunt sigur! răspunse el ferm. Acum plecaţi!

Făcură aşa cum li se porunci de către Spintecător, apucară spre crăpătura aceea de lumină dinspre tavan, cu Horace şi Victoria făcându-le drum printre păianjenii ce încercau să-i oprească. Nu mai dura mult şi Katrina îşi va dezlănţui puterile magice într-un fel sau altul, iar atunci când se va întâmpla, tot Samuel va fi cel care va sta alături de ea să se asigure că nu va păţi nimic rău. Erau încolţiţi din ce în ce mai de aproape, arahnidele se furişară şi prin spatele lor, chiar şi pe deasupra de pe pânzele ţesute în tavan, însă prea puţin mai conta acum, că vrăjitoarea era în pragul să explodeze. Picioarele i se ridicară de la sol, şi o energie întunecată, parcă vâscoasă o înconjoară şi îi acoperă corpul din cap până în picioare, apoi efectul se petrecu, la fel de brusc precum ne-am fi aşteptat. Ţepuşe de materie neagră ţâşnesc din trupul ei, fiecare împărţindu-se în alte ţepuşe ascuţite, împânzindu-se în întregul cuib al căţărătoarelor, deşi la vedere păreau vâscoase şi gelatinoase învăluite de o energie întunecată, erau de fapt atât de dure şi periculoase că străpunseră trupurile tuturor păianjenilor ce-i înconjuraseră în mijlocul acelei suprafeţe. Inevitabil şi Samuel căzu victimă în puterile dezlănţuite ale Katrinei, şi îndură zecile de ţepuşele cum îi penetrase întregul trup, ştia ce avea să înfrunte, însă acest lucru nu schimbă cu nimic alegerea pe care o făcu. Încă ţinea la ea, şi nu ca la un simplu partener de aventuri, ar fi putut el negă oricât, însă nu se mai putea înşela singur, oricât de mult vroia să se convingă că sentimentele sale pentru această femeie dispăruseră cu ani în urmă, nu reuşea.

Apoi dintr-o dată, liniştea şi un nor de praf se abătu asupra peşterii din adâncuri de parcă nu se întâmplase nimic. Samuel se repede de la pământ şi apucă să o îmbrăţişeze pe Katrina simţindu-i semnele vitale foarte slăbite după această manifestare necontrolată pe care o dezlănţui, era inconştienta. În rest, totul părea în regulă, cel puţin pentru moment, până ce totul se va prăbuşi peste ei şi-i va îngropa aici pe vecie. Ţepuşele din materia aceea întunecată se desprinse de ea, iar pretutindeni trupurile căţărătoarelor înfiorătoare zăceau neînsufleţite sfâşiate de

magia Katrinei.

Însă abia atunci când o luă în braţe, şi-i simţi bătăile inimii în pieptul său, Samuel privi peste umărul ei şi observă un păianjen cum se târa cu ultimele puteri spre ei. Cumva acesta supravieţuise, era grav rănit şi probabil că va muri în cele din urmă din cauza leziunilor suferite, însă acest lucru nu însemna că nu poate să încerce să-şi răzbune semenii cu un ultim efort.

Spintecătorul avea şi el injurii serioase, căci rănile din urmă găurilor produse de acele ţepuşe nu se vindecară încă complet, şi-i era extrem de greu să se mişte. Însă el era cel care trebuia să reacţioneze, şi asta foarte curând, căci arahnida se apropia încet de cei doi, şi prima la care va ajunge va fi chiar femeia a cărei stare nu se îmbunătăţea deloc.

Durerea muşchilor îl străpung pe Samuel chiar până în măduva oaselor în timp ce-şi forţează vindecarea din răsputeri, totul zvâcnea în trupul lui, fiecare părticică din corp, fiecare oscior, abia reuşi să apuce în mână mânerul macetei, înainte că păianjenul să se ridice deasupra lor. Căţărătoarea se năpusteşte violent spre ei, iar Spintecătorul reuşeşte imposibilul deşi şansele îi erau împotriva, înfige lama macetei în abdomenul nevertebratei şi o ucide instantaneu.

Cat despre următoarele clipe, şi-ar fi dorit să recunoască că îşi aminteşte ce s-a întâmplat, însă nu era aşa, bărbatul căzu într-o stare adâncă de inconştienţă, poate că fu din cauza rănilor, sau din cauza epuizării, cert era că deveni la fel de neputincios ca şi Katrina Craft.

Nu aveau să fie însă lăsaţi la voia întâmplării, în cele din urmă după ce s-au asigurat că manifestarea vrăjitoarei luă sfârşit, Damon şi Victoria se aventurară înapoi în acel cuib întunecat al păianjenilor, şi-i scoate afară pe cei doi, nevătămaţi. Asta cu doar câteva minute înainte să se prăbuşească, aşa cum era de aşteptat după explozia de energie ce se petrecu cu câteva clipe în urmă.

- Este teafără? întrebă Samuel înainte de a apuca să-şi deschidă ochii.

- Uşurel flăcău, o să te îneci, nu te grăbi! îl sfătui bătrânul Brom văzându-i tusea ce nu-i da pace.

- Katrina... repetă el. Am întrebat dacă este teafără!

- Sunt aici Samuel. mărturisi ea apărându-i la marginea capului.

Şi într-adevăr arată bine, nu avea nici o urmă de zgârietură ori de vânătaie, doar o amintire urâtă cu privire la cele mai dezgustătoare fiinţe pe care le întâlnise vreodată. Adevărul era că învelişul acela din materie întunecată nu numai omorâse toţi păianjenii, dar o proteja pentru moment de orice posibil pericol, căci aşa s-a manifestat sistemul ei defensiv datorită arahnofobiei, a căutat să o ascundă de acele creaturi, să o protejeze, fără a lua în seamă de ceea ce s-a petrecut în jur.

- Samuel... începu ea privindu-l cu ochii plini de recunoştinţă. Ai rămas acolo, cu mine...

- Nu am făcut-o mereu? o întrebă el în spirit de glumă.

- Ba da, doar că... zise femeia şovăind. Nu mai trebuie să faci acest lucru, nu mai este datoria ta.

- Poate că este ceva mai mult decât datorie. adăugă bărbatul ridicându-se în picioare.

Şi poate că aşa era, poate că încă o iubea, şi poate că gestul acesta pe care îl făcu Samuel pentru ea i-a dovedit încă o dată acest lucru şi o pregăti să-l vadă cu alţi ochi. Era posibil să se fi schimbat în decursul acestei perioade de timp de când părăsiseră lumea lor damnata din cauza epidemiei, poate că nu mai este acel bărbat orgolios şi egoist care îi plăcea să facă pe durul, poate că era pregătit să-şi dezvăluie latura sensibilă şi să-şi arate adevăratele sentimentele faţă de Katrina, şi era posibil, ca şi ea să fie conştientă de acest lucru.

- Ar trebui să înnoptăm aici, aşa o să-şi recapete şi flăcăul forţele. constată moşneagul cu barbă albă.

- Nu. îl contrazise Spintecătorul. Nu avem timp, trebuie să ajungem la Cutia Pandorei înaintea Carmillei.

- Ei, atunci mă bucur că toată lumea ţine cont de sfaturile mele şi sunt atât de folositor în această expediţie.

- Expediţie? se trezi furios James năpustindu-se spre bătrân. Încearcă mai de grabă sentinţa la moarte, căci către asta ne-ai îndrumat în tot acest timp.

- Potoleşte-te flăcău! apucă Brom a zice înainte ca ghearele lui Horace să se înfigă în gâtul lui.

- James încetează! interveni Samuel.

- Uită-te în jurul tău moşneagule, din cauza ta nu mai este nimeni în viaţă, Thatoryl şi ceilalţi elfi au pierit, la fel şi gnomii şi oamenii aceia, şi asta numai din cauza ta.

Horace îl azvârleşte apoi înspre o casă din aceea părăsită, iar spatele bătrânului trece prin peretele putrezit. Deja nu se mai auzea vocea lui James în vorbele bărbatului, era cu adevărat Horace, şi foarte furios de această dată. Ochii începură a i se preschimbă într-o culoare supranaturală de alb, iar pielea începu să-i fumege. Îndată Spintecătorul se repede să-l oprească, nu că s-ar fi putut pune în calea unui tren în mişcare. Însă în cele din urmă demonul se potoli înainte să-şi arate adevărata formă, James era conştient că ceva nu era în regulă şi încerca să-l evite pe acest vrăjitor netrebnic cât mai mult cu putinţă, de altfel, scuzele nu erau ceva des întâlnite în vocabularul său.

Aşadar continuară să meargă spre acel tărâm interzis spre care îi îndrumă Brom cel Singuratic, nu mai erau o armată de oameni, căci Carmilla avusese grijă să echilibreze situaţia, erau doar ei cinci, şi moşneagul ăsta nesăbuit. Îndată ce Samuel simţi că este capabil să pornească iar la drum, părăsiră bucuroşi locurile acelea înţesate cu pânze de păianjeni.

Merseră cel mai probabil restul acelei zile fără a se opri, se simţeau epuizaţi din cauza efortului, însă nu puteau renunţa, mai ales acum când erau atât de aproape. Pădurea se sfârşi la un moment dat şi ajunseseră în dreptul unor stânci înalte sub care trecea un râu agitat ce lovea formaţiunile din piatră cu mare violenta. Erau la o înălţime de vreo trei sute de metri, iar sub ei, o apă limpede şi cristalină acoperită cu o spumă uşoară ce se supunea rafalelor de valuri. Nici vorbă să-i fi adus moşneagul ăla Brom pe calea cea bună, nu putea fi acesta drumul care trebuia, în primul rând nu aveau cum să traverseze acest râu înconjurat de stânci ascuţite asemeni unor munţi, şi în al doilea rând era moarte curată să încerce acest lucru.

- Sper că ai o explicaţie bună pentru asta bătrâne. zise Samuel observând privirea ameninţătoare a lui James.

- Deloc nu ai încredere în mine flăcău. mărturisi el oftând cu

mare părere de rău.

Moşneagul păşeşte apoi la marginea prăpastiei şi sare pur şi simplu. Ochii celorlalţi fură copleşiţi de uimire, oare moşul o luase razna de tot de i-a adus până aici ca să se sinucidă? Se apropie şi ei să privească în gol apoi îl vede la doar câţiva paşi pe o potecă ascunsă între stâncile abrupte.

Fără a mai scoate nici un sunet să-l scoată din minţi pe aşa-zisul vrăjitor Brom cel Singuratic, eroii noştri îl urmează cu încredere. James şi Victoria săriră îndată şi i se alăturară moşneagului, în timp ce Katrina îl opreşte pe Samuel la marginea prăpastiei şi-i atinge obrazul cu palma ei firavă.

- Vorbeşte-mi! îl rugă ea.

- Ce-ai vrea să-ţi spun? întrebă el prefăcându-se că nu ştie despre ce.

- Spune-mi de ce ai rămas acolo să înduri atâta suferinţă! Spune-mi de ce însemn atât de mult pentru tine! zise femeia zâmbind şi clipind cu ochii ei de smarald.

- Nu avem timp pentru aşa ceva Katrina. susţinu Samuel dând să plece din calea ei.

- Ar putea fi singură dată când mai putem spune aceste lucruri. recunoscu ea oprindu-l cu un gest care făcu mâinile lor să se cuprindă. Spune-mi ce vreau să aud! adăugă ea cu lacrimi în ochi.

- Nu pot. răspunse bărbatul. Ar durea prea tare, şi în plus de asta, îl ai pe Damon, de ce îţi mai pasă de mine sau de sentimentele mele...?

- Uite că îmi pasă. Nu-l băga pe Damon în asta, nu e vorba despre el aici, este vorba de noi doi.

- Nu e nimic de zis. mărturisi Spintecătorul ferm hotărât. Am făcut ceea ce a trebuit să fac pentru a garanta siguranţa echipei, şi cât despre ceea ce însemni pentru mine, afla că eşti doar Katrina Craft, expertul nostru în rituale oculte.

Apoi o lăsa acolo la marginea acelei stânci de piatră şi sare în golul dinspre cărarea ascunsă. Însă ceea ce nu aveau ei habar, era că în tot acest timp Damon Morris avu prilejul să-i asculte, şi să le urmărească gesturile, deveni evident chiar şi pentru el, că sentimentele Katrinei cu

privire la Samuel, erau mai vii ca niciodată. Femeia îşi şterge stropii discreţi de lacrimi de la colţul ochilor, apoi îl observă pe tânărul Damon cum o privi dezamăgit fără a scoate măcar un singur cuvânt. Nu mai era nevoie de ele, expresia de pe faţa ei spunea totul, sentimentul de decepţie, de tristeţe şi de disperare, erau toate acolo, iar ruşinea cu care fusese surprinsă făcând toate acele mărturisi, o făceau să-şi dorească să moară.

Katrina îi urmează apoi pe ceilalţi, neputând a mai da ochii cu Damon Morris, nu avea ce să-i mai spună, căci nimic nu putea compensa durerea pe care i-a provocat-o atât de uşor. Băiatul oftă profund după ce cugetă pentru câteva clipe sub cerul acela tulburat de norii întunecaţi, se acuza singur că ar fi trebuit să vadă aceste semne mult mai devreme, să reacţioneze cumva, să vorbească cu ea, îşi spunea că poate nu e doar vina ei. Dar până la urmă ce ştia el, era doar un puşti de douăzeci şi cinci de ani, şi trebuia să se aştepte mai devreme sau mai târziu, că o femeie superbă ca ea aflată în apogeul vârstei, va dori un bărbat adevărat, ceva mai mult decât un fiu de demon fugărit de originea lui.

Cerul crapă într-o lumină orbitoare, iar peste câteva momente câteva tunete puternice răsună din depărtare făcând puştiul să tresare. Ploaia începe mai întâi cu câţiva stropi mărunţi, apoi se dezlănţuie în rafale, în timp ce tânărul Damon simte că a venit clipa să se alăture celorlalţi.

O apucă ei în grabă pe lângă stâncile dinspre raul agitat, iar furtuna se înteţeşte făcându-le deplasarea din ce în ce mai dificilă. Cărarea ascunsă pe care doar câţiva asemeni lui Brom o cunoşteau, era îngustă şi alunecoasă, oricând le putea aluneca un picior pe lângă margine într-o clipă de neatenţie şi se prăbuşeau înspre pietroaiele ascuţite. Ploaia nu se opri până ajunseră ei la destinaţie, şi nu părea a o face prea curând din moment ce începuse a turna cu găleata. Străbătuseră aproape întreaga zonă de pământ înconjurând acea apă tulburată de curenţii puternici, şi ajunseră la marginea unui port de vase părăsit de secole întregi.

Moşneagul Brom se încumeta să păşească pe plăcile de lemn ce tremurau instabile în bătaia vântului, descoperind nimic altceva decât

cerul întunecat din depărtare sub care se vedea nivelul apei cum creştea înspre apus.

- Unde suntem acum bătrâne? îl întrebă Samuel învinovăţindu-l că i-a adus într-un alt capăt de drum. De ce ne-ai adus în acest loc uitat de lume?

- Pentru că aceasta este cea mai rapidă cale să ajungem în ţinutul unde se afla Cutia Pandorei. Nici până în acest moment nu aveţi încredere în Brom cel Singuratic? le răspunse moşneagul încrezător în cunoştinţele sale.

- Am încredere în tine, mijloacele tale sunt cele de care mă îndoiesc...

- Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup cu grăitul! îl întrerupe bătrânul văzând în zare cum se apropie o ceată verzuie dinspre apele agitate. Şi orice aţi face. adăugă el. Să nu-i priviţi în ochi!

- Pe cine să nu privim? interveni uriaşul James Bishop. Ce tot spune moşul acolo?

- Priveşte! spuse Spintecătorul uimit de descoperirea pe care o făcu.

Din acea ceaţă groasă ce învălui toată suprafaţa din vederea lor, capătul ascuţit al unui vas străpunge fumurile tulburi de verde palid şi dezvăluie o corabie uriaşă cum se îndreaptă spre portul în care aşteptau ei. Apăru parcă de nicăieri, ca şi cum ceaţa aceea o ţinuse ascunsă într-o altă lume a umbrelor, şi deveni vizibilă doar acum când cineva se aventurase în aceste meleaguri primejdioase pentru a solicita o întrevedere cu Antipapa John al XXIII-lea, Baldassare Cossa.

Eroii noştri aşteaptă acolo în mijlocul acelei furtuni dezlănţuite în timp ce privesc cu ochii plini de stupoare cum acea construcţie incredibilă se opreşte în dreptul lor. Acum că părăsi densitatea cetei şi deveni clară pentru privirea lor, observă că această corabie a piraţilor, nu era tocmai atât de obişnuită precum s-ar fi aşteptat, era una din lumea celor morţi. Lemnul din care era făcută era atât de putrezit că te mirai cum de mai putea plutea deasupra apelor fără a se scufunda, iar pânzele erau găurite şi sfâşiate de furtunile puternice pe care le-a înfruntat de-a lungul anilor, nici stâlpii de susţinere nu păreau mai zdraveni dacă era să

o luăm aşa, însă dintr-un anume motiv, vasul era mai pregătit de călătorie decât oricare altul. O energie stranie se furişa dinspre corabia misterioasă, una care învălui întreaga suprafaţă a portului de la marginea acelui rău, strecurându-se pe lângă gleznele celor şase drumeţi, câteva firişoare de fum verzui ce caută un loc să se aşterne.

- Trebuie să recunosc că acest fenomen e ceva ce nu mi s-a mai dat să văd. mărturisi vampiroaică Victoria cu admiraţie.

- Dar ce anume vedem, a cui este corabia asta şubredă? adăugă James privindu-i măiestria.

- A căpitanului Baldassare Cossa, şi a echipajului sau de piraţi care au căzut victimele unui blestem vechi când s-au aventurat în ţinuturile îndepărtate ale Carmillei.

- Piraţi? întrebă uluit bărbatul de culoare. Adică ăştia sunt piraţi fantomă?

- Ţineţi minte ce v-am spus, nu-i priviţi în ochi! le reaminti pribeagul bătrân.

- Pe cine? zise Samuel nerăbdător. Nu-i nimeni aici...

Dar se înşelase, căci în următoarele clipe ceata dezvălui siluetele acelor piraţi despre care vorbea Brom cel Singuratic, şi cu toţii erau în jurul lor, privindu-i cu acele perechi de ochi, din care divulga energia dintr-o altă lume neînţeleasă.

- Ei bine, la asta nu mă aşteptam. recunoscu Spintecătorul în prezenţa spiritelor blestemate.

- Linişte! îl mustra moşneagul.

- Cine îndrăzneşte să se arate în faţa mea şi să-mi deranjeze liniştea? întrebă unul dintre piraţii cu chipurile distorsionate.

- Eu mă pot numi acela, căpitane Baldassare Cossa. zise bătrânul vrăjitor de sub pelerina să. Am străbătut ţinuturi îndepărtate şi primejdioase pentru o audiere cu dumneata.

- Şi cine anume eşti tu moşneagule pribeag? se auzi dinspre piratul cu pălărie.

- Mi se spune Brom cel Singuratic, căpitane.

- Ia spune-mi atunci Brom cel Singuratic, ce anume ai tu de preţ să te tocmeşti pentru serviciul de care ai nevoie din partea mea?

- O promisiune căpitane. susţinu vrăjitorul bătrân.

- Doar atât? îl întrebă spiritul râzându-i în faţă. Mă tem că este nevoie de ceva cu mai multă valoare de atât pentru a putea să te ajut.

- Ce-ai zice dacă îţi promit că dacă ne ajuţi, vom ridica blestemul care a fost aruncat asupra ta şi a echipajului, şi pe lângă asta, îţi ofer oportunitatea să-ţi îndeplineşti răzbunarea mult visată asupra Carmillei?

Deodată atenţia căpitanului Baldassare Cossa fu atrasă când auzi în urechile sale numele acelei femei, interesul său crescu şi mai mult când descoperi în seriozitatea lui Brom cel Singuratic că vorbeşte serios şi nu încearcă să-l înşele cu un truc ieftin. Bătrânul venise pregătit în aceste meleaguri îndepărtate, nu se aventurase el până aici ca să fie refuzat de către căpitanul piraţilor fantoma şi să fi bătut atâta cale degeaba, ştia că odată ce-i va pronunţa numele Carmillei, Baldassare Cossa va lua în considerare posibilitatea de a-i ajuta pe misterioşii călători şi în acelaşi timp să-i întoarcă serviciul celei ce l-a damnat unei vieţi de nemuritor în insula umbrelor.

- Cu interesantă propunere ai venit în faţa mea Brom cel Singuratic, trebuie să-ţi recunosc că sunt realmente impresionant...

- Dar? interveni Samuel văzându-l nehotărât.

- În toţi aceşti ani în care am rătăcit prin ţinuturi şi ape prin care nici un alt muritor nu a îndrăznit să se aventureze, am descoperit că orice aş face, blestemul nu va fi ridicat niciodată.

- Asta pentru că Carmilla încă este în viaţă, a fost întotdeauna aşa. mărturisi moşneagul.

- Nu cred că înţeleg străinule...

- Spiritul ei a continuat să tăinuiască în întuneric, printre şoapte şi prin umbre, a acumulat şi mai mult ură şi a crescut în putere, noi am crezut că am oprit-o odată ce am alungat-o de pe meleagurile pe care le-a corupt, dar ne-am înşelat, însă nu o vom mai face a doua oară.

- Uite cum stă treaba căpitane Baldassare! interveni Samuel hotărât, înfruntând privirea îngrijorată a vrăjitorului bătrân. Nu ştiu cine eşti, cine ai fost într-o viaţă anterioară, şi sincer nu mă interesează.

- Flăcău, încetează! încerca Brom a-l opri.

- Adevărul este că aceasta vrăjitoare Carmilla deţine cheia unei puteri incredibile pe care o va folosi să elibereze în această lume, o sursă de distrugere atât de mare încât nici chiar o mulţime de suflete rătăcite asemeni vouă, nu vor supravieţui. Trebuie să înţelegi că în aceste momente disperate, noi suntem ultima voastră speranţă de a opri acest lucru să se întâmple, şi timpul petrecut aici în care încercăm să te convingem, ne îndepărtează şi mai mult de succes.

- Dar tu cine eşti de ai tupeul să mi te adresezi într-un asemenea fel? întreba furios căpitanul Baldassare Cossa furişându-se că o umbră prin spatele bărbatului.

- Numele meu este Samuel Blake, căpitane. adăugă el într-o modalitate de a salva aparenţele jignitoare.

- Îmi cer iertare în numele lui căpitane, este străin de aceste locuri, şi nu ştie despre ce vorbeşte...

- Ba ştie foarte bine Brom cel Singuratic, îmi place determinarea lui. zise spiritul cu o urmă de admiraţie.

- Serios?! se întrebară ceilalţi uimiţi de reacţia fantomei transparente.

- Este păcat că va trebui să vă ucid şi să irosesc un asemenea curaj pentru imprudenţa de care aţi dat dovadă când vântul v-a adus vizorul meu că mesageri ai morţii.

- Să ne ucizi? interveni alertat bătrânul pribeag. Mă tem că ne-ai înţeles greşit căpitane Baldassare, nu suntem nici un fel de mesageri ai morţii, nu am venit să...

- Ba da, sunteţi, doar că nu ştiaţi încă asta. Eram conştient că voi trăi această zi într-o după-amiază ploioasă, în care zeii îşi vor revărsa ura asupra mărilor, însă trecuse atât de mult timp încât uitasem de ea.

- Nu sunt sigur de ceea ce vorbeşti căpitane...

- Dar eu sunt, Brom cel Singuratic. recunoscu piratul zâmbind în faţa celor înconjuraţi de fantome. Înţelegi tu, am văzut acest moment, o viziune a unui pustnic dacă vrei, când un grup de aventurieri necunoscuţi îmi vor cere serviciul în schimbul pieririi noastre, căci dacă vă ajut să-i distrugeţi spiritul Carmillei, acelaşi lucru se va întâmpla şi cu noi.

- Deci pur şi simplu nu ne veţi ajuta, ne veţi ucide mai de grabă

decât să ridicăm blestemul abătut asupra voastră şi să încetaţi a mai bântui marile!

- M-am răzgândit! considera căpitanul Baldassare într-un moment de reculegere. Viaţa de pirat nu trebuie trăită la nesfârşit, ci fiecare zi ca şi cum ar fi fost ultima. Vasul şi echipajul căpitanului Baldassare Cossa sunt la dispoziţia dumneavoastră domnilor, urcaţi la bord!

Şi făcură precum li se porunciră, urcară la bordul corăbiei fantoma şi se pregătiră pentru o altă călătorie în meleaguri care nu au fost încă revendicate. Aparţineau nimănui, mari şi oceane aflate doar sub mila zeilor şi a minunăţiilor care o vieţuiau, ultimele pământuri neexplorate care nu au apucat să fie pretinse de către un conducător bogat sau un tiran nemilos.

Piraţii căpitanului Baldassare pregătiră corabia precum li se ceru, şi peste câteva clipe după asfinţit, porniră spre orizontul întunecat înconjuraţi de ceaţă ce învăluia în mister vasul fantomă. Fu o călătorie lungă, dar îi întâmpină cu o noapte de odihnă binevenită, legănaţi de valurile ritmatice ale apei şi alintaţi de sunetul ei liniştitor.

Visele fură scurte şi îi pregătiră pentru ceea ce aveau să întâmpine atunci când aveau să o înfrunte pe Suverana Carmilla, căci vasul căpitanului Baldassare, era mai mult decât un simplu mijloc de transport pe ape, era ceva de asemeni mistic, care purta o părticică din spiritul uman, într-o lume întunecată a umbrelor din care nu mulţi se puteau întoarce, şi pentru care şi mai puţini erau pregătiţi. Piraţii şi căpitanul lor statura întreaga noapte şi le veghe somnul, ţinând companie stelelor argintii odată ce au părăsit cerul împovărat de amintiri. Baldassare Cossa ştia foarte bine de ce este în stare Carmilla, doar şi el asemeni multora cunoscuse pe propria piele mânia ei revărsata cu cruzime atunci când alianţă a fost formată între neamuri. Singurul său regret de atunci, a fost că trădarea din partea semenilor săi a fost atât de neaşteptată, că a căzut prea uşor victimă în ghearele vrăjitoarei celor morţi, şi aşa s-au ales cu acest blestem. Trecuse multă vreme de atunci, decenii, secole, nu mai ştia exact, căci timpul trecuse altfel pentru el, dar acea zi în care comandantul flotei din serviciul regelui apela la serviciile

lui, îi era foarte clară. Li s-a promis atunci că toate fărădelegile aduse asupra la curtea regelui, vor fi şterse şi iertate cu condiţia de a începe o viaţă cinstită, însă nici măcar nu li s-a dat o asemenea ocazia, au fost folosiţi ca momeală pentru creaturile oribile aduse de către Carmilla în această lume, şi au devenit o parte din slujitorii ei.

Trecură primele ore ale dimineţii, şi o insulă înconjurată de o ceaţă misterioasă de aburi cenuşii apare dinspre est, avea o oarecare energie sumbră, parcă întunecată, de parcă cineva nu vroia să se apropie de acest loc, şi făcu din tot dinadinsul să nu fie remarcată. Lumina zilei încă o deranja pe vampiroaică Victoria, şi prefera să aştepte la adăpost până ce vor ajunge la ţărm. James Bishop pe de altă parte, era nerăbdător să coboare din acest *provocator de vomă*, căci pe tot parcursul călătoriei, nu făcu nimic altceva decât să stea aplecat peste punte.

- Mai departe de aici nu putem merge străinilor! mărturisi căpitanul Baldassare Cossa aruncând ancora aproape de ţărm.

- Ne-ar fi putut folosi experienţa voastră prin aceste meleaguri odată ce păşim pe pământ uscat. zise Samuel pregătindu-se să urce într-o barcă cu vâsle.

- Nu ne pot urma flăcăule. interveni Brom cel Singuratic. Blestemul îi împiedică să calce pe uscat, oricât de mult le lipseşte acest lucru.

Fuseseră coborâţi pe apă în acea bărcuţă mică datorită piraţilor fantoma din echipajul lui Baldassare, cu ajutorul ei vor ajunge la insula misterioasă care-i aştepta cu un aer ameninţător de rău şi de intenţii ascunse.

- Ai grijă Samuel Blake, căci ceea ce vei întâlni dacă vei trece peste această încercare, este ceva cu mult mai periculos decât orice ai înfruntat până acum.

Bărbatul însă nu avu ce să-i răspundă căpitanului pirat, căci vorbele lui erau întortocheate şi fără înţeles, înţelesese de fapt ceva, din timpul petrecut alături de Împărăteasa Shalendra, că momentul în care va trebui să facă o alegere importantă, se apropia cu repeziciune, probabil că şi Baldassare Cossa vorbea despre acelaşi lucru, însă de unde ştiau ei cu toţii despre această etapă din viitorul lui, cum de le era lor atât de clar

şi lui nu?

Peste câteva minute bune ajung la ţărmul insulei misterioase, şi parcă acum suprafaţa ei părea mult mai mare decât atunci când o priviră din depărtare din barcă aceea a piraţilor. Corabia dispăru în urma lor şi se pierdu în ceaţa palidă care o învălui în energii sumbre din lumea celor morţi, rămăseseră încă o dată singuri să înfrunte forţe din ignoranţă.

- Să ne grăbim! consideră moşneagul Brom. Carmilla s-ar putea să fi ajuns deja, doar că nu lăsa acest lucru să se vadă.

Străbătură drumurile încurcate ale insulei înconjurate cu stânci şi păduri tropicale, prin cărări ştiute doar de vrăjitorul bătrân ce-i îndrumase în această expediţie. Iar într-un final, văzură în spatele unor formaţiuni muntoase dinspre unii copaci bătrâni fără frunze, un castel părăsit aşezat în mijlocul unei prăpăstii întunecate din care umbrele obscure se ridicau uşor. Pe măsură ce eroii noştri se apropiau de clădirea înaltă cu turnuri ascuţite, un nor cenuşiu şi încărcat se forma deasupra castelului şi le anunţă venirea cu câteva fulgere şi tunete înfiorătoare. Urcară un deal dinspre cărarea pe care au apucat şi ajunseră în cele din urmă la destinaţia mult aşteptată, cu inimile zbătându-le tot mai puternic în piept.

- Să batem mai întâi? întrebă în şoaptă vrăjitoarea Katrina.

Însă pribeagul bătrân ştia că nu avea să le răspundă nimeni, acest loc fiind părăsit de aproape o mie de ani. Îşi înfige toiagul într-o gaură din podeaua din piatră din faţa uşii şi îl întoarce la nouăzeci de grade acţionând un mecanism ascuns. Pe loc, porţile uriaşe ale castelului se deschid în faţa lor, întâmpinându-i cu un abur de praf înecăcios şi tulbure urmat de câţiva lilieci care evadaseră speriaţi din cauza sunetelor ciudate.

Păşesc cu grijă în interiorul castelului întâlnind îndată două perechi de scări înalte aşezate paralel ce urcau până la ultimul nivel al clădirii, şi o fântână ciudată în mijlocul încăperii care reprezenta un şarpe cu trei capete din care începu a curge un lichid ciudat de culoare roşie asemeni sângelui. Se aventurează şi mai adânc înspre întunericul neexplorat când o explozie învăluită de fumuri roşiatice le trece prin faţa ochilor şi-l doboară pe moşneagul Brom dintr-o suflare. Îndată au

îngenuncheat lângă el îngrijoraţi de fenomenul neobişnuit ce se petrecu, însă nu puteau desluşi nimic prin beznă încărcată cu energii oculte, doar umbrele ce-i priveau.

- Brom, eşti teafăr bătrâne? îl întrebă Samuel sprijinindu-i capul în palma sa.

- Ce-a fost aia, nu am văzut nimic prin întuneric...

- ...Carmilla! îi răspunse bătrânul Katrinei. Este aici, ne aştepta...

- Va supravieţui moşul Samuel? întrebă James cu părere de rău.

Însă nu mai era nevoie de nici un răspuns în momentul în care îi observă pieptul străpuns de acea forţă malefică ce-l lovi pe neaşteptate, sângele deja se pornise să răbufnească din trupul său îmbătrânit, iar hainele sale lungi se îmbibaseră cu el.

- Nu are importanţă flăcăi. începu Brom cu ultimele puteri. V-am adus până aici şi asta e tot ce contează...

- Dar avem nevoie de tine să o oprim pe Carmilla. recunoscu cu teamă Spintecătorul.

- Ba nu, nu aveţi nevoie de un bătrân netrebnic să vă stea în cale... Nu o lăsa-ţi să pună mâna pe artefact! adăugă bătrânul dându-şi ultima suflare.

- Of, eşti de-a dreptul penibil vrăjitorule! se auzi vocea unei femei dinspre întuneric.

Brusc, privirile lor căutară printre umbrele din colţurile încăperii, după silueta vrăjitoarei pe care o urmăreau, surprinzător însă, o văzură doar atunci când ea le permiseseră, şi anume când Brom cel Singuratic rămase fără viaţă în braţele nemuritorului Samuel.

- Tu! descoperiră ei.

- Chiar eu. susţinu ea zâmbindu-le înşelător. Nu-mi spuneţi că nu v-aţi aşteptat să mă întâlniţi aici, doar de asta aţi străbătut atâta cale, şi aţi înfruntat atâtea primejdii, doar pentru a ajunge la mine.

- Cum ai putut să-l ucizi cu atât sânge rece, viperă ce eşti? o chestionă furios bărbatul ridicându-se de lângă trupul neînsufleţit.

- A trăit mai mult decât trebuia chiar şi aşa, trebuia să existe cineva care să-i închidă odată pentru totdeauna gura aia afurisită.

- Carmilla ascultă-mă! începu Spintecătorul.

- Ba tu să mă asculţi, căci odată ce ai pătruns în lumea mea, vei juca după regulile mele...

- Ştiu ce s-a întâmplat cu tine, am auzit ce ţi-au făcut, ce ai îndurat din pricina propriului tău tată...

- Nu ştii nimic! se răsti ea cuprinsă de mânie.

- La naiba nu-ţi suntem duşmani vrăjitoareo!

Însă amintirile care începură să umble prin mintea tulburată a Carmillei, făcură loc pentru nebunia care puse stăpânire pe ea şi pe puterile ei întunecate. Nu era doar vina ei că devenise aşa, chinurile la care a fost supusă au jucat un rol important în această evoluţie înspăimântătoare de care dă dovadă în aceste momente, însă era adevărat că ura ei, crescuse în acelaşi timp cu puterea pe care o dobândea.

Începuse a se apropia de cei cinci aventurieri, paşii ei erau graţioşi şi precauţi, iar pe măsură ce venea în lumină, Samuel şi ceilalţi observară că singurul lucru care îi întreceau abilităţile de invidiat, era frumuseţea răpitoare. O femeie superbă dezvălui întunericul sumbru al supranaturalului în care se refugie, un chip fin cu trăsături accentuate, pe care se citea suferinţa şi setea de răzbunare. Avea o siluetă subţire, ascunsă într-o rochie mulată lungă dintr-un material lucios, cu o crăpătură între coapse şi în zona sânilor ridicaţi şi aşezaţi într-un corset strâmt. Părul era de culoare neagră, strâns într-un coc şi o tiară argintie discret de sclipitoare, şi numai câteva şuviţe de păr cădeau ondulate pe lângă urechile şi cerceii argintii în formă de cerc. Mai că ai spune că dacă femeia nu era recunoscută drept o vrăjitoare rea, care trăieşte numai pentru a distruge, i-ai putea cădea în mrejele seducţiei.

- Carmilla, avem nevoie de Cutia Pandorei pentru a restaura ordinea pe Pământ, fără acest echilibru nimic nu va supravieţui în viitorul din care provenim...

- Ştiu totul despre voi Samuel Blake. îi recunoscu ea Spintecătorului oprindu-l din explicaţiile fără rost. Am aliaţi puternici dincolo de această lume, şi cunosc multe motive reale pe care aş putea să vi le înşir, pentru care aţi acceptat acesta provocare cu care va confruntaţi de ceva timp, însă nu mă minţi în fata spunându-mi că ceea ce aţi început să faceţi este pentru binele omenirii.

- Eu zic să-i închidem gura duduii ăsteia Samuel, şi să lăsăm pălăvrăgeala pentru când vom găsi Cutia Pandorei. interveni James sătul de vorbele ei atotştiutoare.

- Ce va face să credeţi că o veţi găsi fără ajutorul meu? întrebă ea îndreptându-şi privirea spre uriaşul de culoare.

- Vom căuta în fiecare colţişor al castelului şi tot o vom găsi vrăjitoareo! susţinu Damon Morris.

- Oh, dar câtă încredere orgolioasă din partea unui copil ce se joacă de-a eroul în timp ce se ascunde de privirile urmăritoare ale tatălui său demon.

- De unde ştii asta? întrebă băiatul furios. Vorbeşte!

- Ştiu totul despre voi, echipa Corbul, aşa cum vă intitulaţi. După cum am spus şi mai devreme, am mulţi aliaţi despre care voi nici nu le ştiţi adevăratele origini, ei îmi veghează calea şi îmi şoptesc trecutul, nu a fost nici un mister pentru mine când drumurile noastre s-au intersectat în această manieră.

- Dacă susţii că ştii atât de multe. interveni Katrina Craft. De ce nu vrei să cădem la o înţelegere şi să ne ajuţi să schimbăm răul care s-a produs din cauza lăcomiei altora. Ştiu cum este să ai atâta putere în tine, pe care nu o poţi suprima, ştiu cum e să simţi că...

- Nu ştii nici măcar pe jumătate, şi să nu-mi spui că nu ţi-ai dorit niciodată să devii cea care ai fost menită să fii şi să nu mai ţii în ţine acea povară care te macină pe dinăuntru. Eşti o femeie plină de prejudecăţi, prinsă într-un lanţ de iubire dintre doi bărbaţi, nesigură de alegerea pe care trebuie să o faci, nu eşti persona potrivită să-mi ţii morală.

Şi uite aşa vorbele Carmillei dureau mai mult decât puterile ei întunecate, căci tot ceea ce a spus până acum era adevărat, atât de adevărat că o făcuse pe Katrina Craft să se ascundă în ruşine, când i-a fost contestată iubirea pentru Damon Morris în faţa acestuia. Aşa era, încă de când Samuel revenise printre ei, se confruntase cu această alegere amoroasă după ce sentimentele pentru el prinseseră iar viaţa, în timp ce dragostea ce i-o purta celuilalt devenise enigmatică. Cu toţii erau manipulaţi de forţa ei de convingere şi de abilitatea de a le citi emoţiile şi cele mai ascunse gânduri, căci precum susţinea Carmilla, aliaţii ei

depăşeau graniţele acestei lumi.

- Nu sunteţi pregătit să mă înfruntaţi aventurierilor. consideră ea. Aveţi printre voi un bărbat puternic îngrijorat de faptul că nu-l mai poate controla pe demonul ce sălăşluieşte în adâncul lui, o vampiroaică cu gânduri ascunse care v-ar ucide în somn fără să clipească dacă asta i-ar aduce răspunsurile la care tânjeşte, şi pe tine Samuel Blake, un om tare arogant, însă de mare valoare, bântuit în permanenţă de trecut şi împovărat de orgoliu şi responsabilitatea vieţilor care vor pieri de mâna ta.

- Nu mai sunt acelaşi om care a pornit în această călătorie Carmilla. zise el cu mândrie.

- Eşti sigur de acest lucru? Sau să fie subconştientul tău care îţi joacă feste şi încearcă să te convingă că eşti mai mult decât un bărbat rece care ar fi în stare să-şi sacrifice şi prietenii pentru a-şi vedea scopurile împlinite.

- Nu mă cunoşti, te joci cu noi, atâta tot. Am pornit din lumea mea furios şi determinat să-mi vărs furia asupra celor ce am crezut că m-au abandonat şi m-au uitat atunci când am întâlnit necazuri. Însă m-am înşelat, doar eu sunt cel de vină, că m-am lăsat copleşit de asemenea emoţii, m-am schimbat, şi orice ai putea spune să încerci să ne dezbini, sfârşitul îţi va fi acelaşi.

Urmă o clipă de linişte, în care deşi nu arăta asta, Suverana Carmilla era impresionată şi în acelaşi timp îngrijorată de determinarea de care a dat dovadă Spintecătorul, de a nu se lăsa vrăjit de puterea de convingere a vrăjitoarei. Ea spera că nu trebuie să mai verse sânge înainte să pună mâna pe Cutia Pandorei care îi era doar cu câteva clipe mai aproape, însă cum nu îi dădură de ales, mare importanţă nu mai avea. Umbrele obscure ale lumii întunecate începură să o învăluie în secret pe Carmilla, iar energiile îi străbăteau urmă în timp ce se apropia cu paşi lenţi spre cei cinci eroi. Mersul ei era graţios, poate datorită tocurilor înalte ce-i puneau în evidenţă gambele superbe de culoarea laptelui, sau poate datorită stilului ei suav de a pune un picior în faţa celuilalt ca şi cum ar fi călcat pe covorul roşu de la Hollywood.

- Destul cu vorba, să ne încheiem socotelile odată! consideră

Samuel năpustindu-se spre ea.

Însă atacul lui primitiv întâlni doar un nor de aer, căci atât trupul sau cât şi maceta care o ţinu strâns în palmă, fură izbite cu brutalitate înspre un perete solid din cărămizi. Pe de altă parte, atunci când tânărul Damon Morris îl urmă pe Spintecător, şi străbătu distanţa folosind portalurile pe care le putea deschide, un fenomen neobişnuit şi fără precedent se întâmplă, iar acesta nu se mai închise în urma lui. Deodată, prin gaura luminoasă de nuanţa roşie supranaturală, o gheară uriaşă cu carnea arămie, se întinde către piciorul băiatului, şi-l apucă cu sălbăticie de gleznă.

Privirile celorlalţi fură îngrozite şi captivate de evenimentul ce se petrecu, doar Suverana Carmilla stătea zâmbitoare aşteptând apariţia mult prezisa a demonului Samael, tatăl biologic al lui Damon Morris.

Portalul se făcu tot mai mare în timp ce demonul străpunse barierele realităţii, şi se strecură în calea celor cinci călători prin timp şi spaţiu, ce întâlniră multe de-a lungul drumului, dar niciodată ceva atât de măreţ. Unul dintre cei şapte arhangheli din iudaism, şi era în faţa lor, tânărul Damon îşi trăise toată viaţa într-o goană pentru a scăpa de urmele acestui demon înfiorător, uitând chiar şi cum era să se bucure de plăcerile vieţii, asta până când Katrina îi apăru în cale, şi inima lui a început a bate din nou. Problema era că singurul lucru care îl ajută pe Samael să-i dea de urmă, era abilitatea de a crea acele portale moştenite datorită lui, în fiecare clipă când băiatul le străbătea atenţia demonului era captată, însă niciodată până acum, nu reuşi să-l găsească printre dimensiunile paralele, ceva făcu că de această dată anume, lucrurile să ia o întorsătură groaznică.

Demonul se ridică din genunchi şi stătu mândru în faţa încăperii ţinându-l pe Damon de picior cu capul în jos, nelăsându-le celorlalţi posibilitatea de a reacţiona într-o asemenea situaţie. Entitatea era într-adevăr înfricoşătoare, avea peste trei metri înălţime, acoperit cu un material scorţos asemeni solzilor de dragon, un chip cioplit în piatră dură şi colţoasa, iar deasupra creştetului o pereche de coarne ascuţite încovoiate într-o formă nenaturală. Privirea îi era furioasă şi cu atât mai feroce, o pereche de ochi galbeni din care se furişau energii

supranaturale din iad, ghearele îi erau ascuţite cu unghii lungi şi tăioase, iar picioarele solide de forma animalelor canine terminate cu trei degete groase. Demonul era acoperit într-o robă lungă atârnată de un umăr, ce dădea aspectul unei armuri din epoca romanilor datorită pieselor metalice ce reprezentau decoraţiuni cu semnificaţii necunoscute.

Creatura era într-adevăr măreaţă, de temut în rândul slujitorilor săi, iar aspectul său înspăimântător dovedea acest lucru cu desăvârşire, nu existase nici unul care să-i conteste statutul de conducător, şi nici unul care să-l sfideze asemeni cum o făcu fiul său, Damon Morris. Samael îşi strângea o armată, una din numeroase aventuri amoroase pe care le avu în lumea muritorilor, şi vroia ca acest băiat nepregătit pentru cruzimea războiului, să o conducă spre victorie.

- În sfârşit fiule, ne întâlnim fata în faţă, am aşteptat această clipă vreme îndelungată aşa cum tu nici nu-ţi imaginezi. mărturisi entitatea cu o voce groasă din care răbufnea aburii infernului.

- Dă-mi drumul! zbieră tânărul zbătându-se în apucătura lui. Să nu mă numeşti aşa, nu eşti tatăl meu, eşti un nimic...

- Gura! răcni demonul cuprins de furie. Nu-ţi permit să-mi vorbeşti aşa. Cum îndrăzneşti să-mi iei numele în batjocură, nu este de ajuns că mă umileşti prin inscripţiile pe care ţi le-ai marcat pe piele? făcând referire probabil la tatuajul în care îl reprezintă pe Samael cu fundul gol.

- Nu meriţi nimic din partea mea, nu-ţi datorez nimic, mi-ai distrus viaţa, mi-ai omorât mama...

- Linişte băiete! îi porunci părintele său aruncând o flacără luminoasă peste braţul său stâng. Crezi că ceea la care ai luat parte din momentul în care ai fost adus pe această lume este nimic mai mult decât o joacă? Ai fost procreat pentru scopuri mult mai măreţe decât idealurile tale copilăreşti şi muritoare, şi este timpul să afli acest lucru. Vei veni cu mine!

Usturimea arzătoare pe care o simţi tânărul Damon în următoarele momente, era ceva de nedescris. Samael se simţi atât de ofensat de acel tatuaj de pe braţul sau care îl ridiculiza în cel mai josnic mod, încât hotărî să i-l sacrifice definitiv fără a-i arăta un strop de milă.

- Stai puţin! interveni Samuel revenindu-şi după contactul violent cu peretele din piatră.

- Această discuţie nu te priveşte! zise demonul aruncându-i o privire scurtă cu colţul ochiului.

- Damon! strigă îndurerată Katrina alergând spre el şi îmbrăţişându-l cu disperare.

Însă Samael nu lăsă pe nimeni să intervină în planurile sale, nici măcar vrăjile misterioase ale femeii nu puteau străpunge lanţul cu care îl captura pe băiat, era pur şi simplu, imposibil. Se întoarse cu spatele către ei, şi porni spre întuneric târându-l pe Damon Morris, că pe un animal încătuşat.

Katrina Craft izbucni în lacrimi şi porni în urma lor, iar Samael a dat dovadă de o fărâmă de compasiune, şi le-a permis să-şi ia rămas bun, ca un ultim gest de bună voinţă.

- Nu te voi lăsa să îl iei de lângă mine! pretinse femeia a cărei frumuseţe pieri în durerea sufletească ce o copleşi.

- Ce o să faci, nu ai de ales. mărturisi demonul Samael fără a-şi întoarce privirea către ea.

Katrina îi apuca pentru ultima oară obrajii în palme şi îi lipeşte fruntea de a ei, erau amândoi îngenuncheaţi şi umiliţi de porunca lui Samael, nu erau cuvinte suficiente să exprime regretul şi sentimentul pe care îl simţeau cei doi în pragul acestei despărţiri neaşteptate.

- Nu-mi face asta, te rog! spuse băiatul răpus de durerea gândului că nu o va mai vedea niciodată.

Însă demonul un putu fi înduplecat cu nici o vorbă, nici măcar cu determinarea fiului cu care se împotrivea să fie aruncat în dimensiunea infernului în care domnea el. O privi în ultimele clipe pe Katrina, cum se prăbuşi neputincioasă în genunchi înecându-şi ochii într-un râu de lacrimi, care nu avea să-l oprească pe Samael din a-l răpi pe Damon Morris din această lume.

- Nu mă poţi părăsi, nu acum... îşi spuse ea în şoaptă resimţind remuşcările alegerii pe care trebuia să o facă.

- Te voi găsi, ascultă-mă! zbieră băiatul înainte să pătrundă în întuneric. Să nu renunţi la mine iubito, căci îţi promit că mă voi întoarce

la tine!

Însă Spintecătorul nu avea să privească această scenă în timp ce Samael îl luă cu forţa pe Damon Morris pentru propriile lui scopuri mârşave, nu avea importanţă că era adversarul lui în iubirea imposibilă pe care o împărţea cu Katrina, ajunsese să-l cunoască şi să-l accepte pentru caracterul de care a dat dovadă în atâtea situaţii dificile, ajunsese să-l numească prieten printre tachinările pe care şi le-au spus amândoi. Şi dacă nu va reuşi el să facă ceva pentru a-l opri pe Samael din nebunia pe care o făcea cu atâta hotărâre, cunoştea pe cineva care putea.

- James ce mai aştepţi? zise Spintecătorul solicitându-i serviciile. Ştii ce ai de făcut...

- În regulă! răspunse bărbatul.

Apoi James se pregăti să-l aducă în această lume pe Horace, căci şi ei aveau un aliat puternic dintr-o altă dimensiune, nu numai Suverana Carmilla, singura îndoială pe care o mai avea în aceste momente, era dacă demonul îi mai asculta poruncile. Bărbatul îşi rupe bluza mulată de pe piept, şi îşi arcuieşte spatele într-un mod înfiorător, aşa cum vedeai doar în filmele horror. Apoi privirea i se schimbă în timp ce chipul începu a prinde câteva din trăsăturile lui Horace, norii fumurii îi învăluie trupul din cap până în picioare, iar apoi momentul mult aşteptat, care nu se petrecu aşa cum ar fi trebuit.

- Vremurile în care v-aţi folosit de mine, au luat sfârşit. zise Horace prin vorbele muritorului James Bishop.

- Horace, nu avem timp să ne certăm. îl contrazise Samuel privindu-i chipul distorsionat. Dacă nu ai de gând să faci ceva, Samael o să-l ia pe băiatul ăla şi o să-l facă sclav în infern.

- Foarte bine! răspunse el fără resentimente.

- Horace! îl strigă în şoaptă Katrina năpădită de amintiri dureroase. Te implor, fă ceva...!

- Nu voi face nimic. răspunse hotărât demonul în timp ce Samael îşi pierdu urmă în întuneric împreună cu fiul său. Cu atât mai puţin în faţa unui general de război atât de impunător că Samael, numai trecutul lui este un exemplu de admirat pentru cei ca noi.

- Îţi poruncesc să-l confruntţi pe Samael, acum...! strigă James

printre vocile amestecate care ieşeau din gura lui.

- Tu să taci prostule, mi-a ajuns să fiu unealta ta de a te oşti, este timpul să-ţi rezolvi singur neînţelegerile.

Erau de-a dreptul şocaţi de faptul că Horace îi refuza cu atâta determinare în aceste momente cruciale din aventura lor, şi că era dispus să-l lase pe acest Damon Morris să fie târât împotriva voinţei sale, în dimensiunea tatălui său Samael. Nici o rugăminte a îndureratei Katrina şi nici o vorbă hotărâtă a lui Samuel Blake nu l-a convins pe demonul ce-l poseda pe James, să acţioneze într-un anume fel. Singura care stătea deoparte şi îi privea satisfăcută de sub umbrele care o înconjurau, era Suverana Carmilla, care părea în această situaţie, mai suspecta de evenimentele recente decât ar fi fost în mod normal. Să fi fost doar o coincidenţă că singura dată când Samael reuşi să-l găsească pe Damon Morris prin portalurile dimensionale, fu chiar acum după întâlnirea cu această vrăjitoare? Şi să fi fost mai mult decât înfumurarea lui Horace care-l împiedica pe James să-l dezlănţuie în această lume şi să-i ajute să-l salveze pe tânărul băiat? Erau prea multe aspecte să fie trecute atât de uşor cu vederea, şi mai era un lucru îngrijorător pe care Samuel şi-l aminti cumva în aceste momente, faptul că fu avertizat că Suverana Carmilla, va fi un adversar aşa cum nu au mai întâlnit până acum.

Deodată, ceva anormal se întâmplă cu James, ceva ce fu stârnit chiar de vrăjitoarea celor morţi, care hotărî că este timpul să încheie această întâlnire şi să-şi vadă de artefactul pe care îl dorea. Trupul bărbatului este silit la podea, încovoiat şi ghemuit într-o poziţie incomodă pentru unul de mărimea lui, apoi fumurile întunecate care se furişau din trupul său, începură să răbufnească violent cu energii supranaturale.

- Ce-i faci? o întrebă îngrijorat Spintecătorul. Încetează! porunci el.

Însă Carmilla nu o făcu, şi oricât ar fi încercat Samuel să ajungă la ea pentru a o opri, se ciocnea parcă de o barieră invizibilă ce nu-i permitea să se apropie prea mult.

Vampiroaică Victoria Hayes stătu foarte liniştită până acum, fără a scoate prea multe cuvinte ori fără a avea reacţii de un anume fel cu

privire la întâmplările importante ce tocmai se petrecură. Era conştientă de faptul că aceasta Carmilla, deţinea o sumedenie de secrete care îi puteau fi şi ei fi de folos, şi se zbătea între decizii între ce ar trebui să facă pentru a dobândi ceea de care are nevoie, dar în acelaşi timp să nu-i piardă pe cei care contează pe ea.

Apoi dintr-o dată, neaşteptatul se petrecu în acea încăpere, şi o siluetă diformă cu diferite colţuri învăluită într-o materie vâscoasă de întuneric, se ridică de pe trupul lui James Bishop. Crescu tot mai mare pe măsură ce se desprinde de carnea bărbatului, şi devine cu adevărat o entitate demnă de numele unui demon, aşa cum a fost înainte să îl posede pe James şi să cadă înşelătorii acestuia. Din acest moment, Horace şi James erau două organisme diferite, despărţiţi după aproape douăzeci de ani în care şi-au împărtăşit gândurile şi amintirile, *demonul izbăvirii* nu mai era sub controlul său.

- Ce mi-ai făcut femeie, ce înseamnă asta? se întrebă bărbatul revenindu-şi după experienţa prin care trecu.

- Ceea ce ţi-ai dorit atâta amar de vreme, să alungi demonul care sălăşluieşte în adâncul tău. răspunse ea lăsându-l să creadă că i-a făcut o favoare.

- Dar de ce, de ce acum?

- Cu plăcere! îi reproşa Carmilla privindu-l cu dispreţ. Acum că am rezolvat încă o nelămurire, este timpul să revenim la lucruri mai importante...

- Dar eu ce voi face acum? o întrebă nedumerit uriaşul James privind umbra cum se îndepărtează.

- Eşti un om liber din acest moment, nu mai trebuie să-ţi faci griji că un demon va pune stăpânire pe tine şi te va sili să faci lucruri inimaginabile.

- Păi şi...

- Începe o viaţă nouă, găseşte o femeie frumoasă, creşteţi câţiva copii şi îmbătrâniţi alături de nepoţi, aşa cum trebuie.

- Samuel... începu el privindu-l cu regret.

- De ce te uiţi la el? îl întrebă Suverana Carmilla. Nu-i datorezi nimic, nici lui ori celorlalţi, ţi-ai dorit o viaţă întreagă să ai posibilitatea

să duci un trai obişnuit, ţi-am dat o şansă, şi ar fi bine să profiţi din plin.

- Samuel îmi pare rău! mărturisi bărbatul ridicându-se în ruşine şi plecând din faţa lui.

- James aşteaptă! îl rugă Spintecătorul înainte să întâlnească privirea Carmillei.

- Nu te grăbi iubăreţule.

Îndată, figura femeii îi apăru în faţă, la doar un pas de locul din care se porni către bărbatul James. Îi simţi respiraţia suflându-i pe chip, şi parfumul ei feminin invadându-i nările cu o mireasmă plăcut ameţitoare. Vroia să o lovească, să-i arunce un pumn în plină figura chiar dacă nu era un lucru etic să loveşti o femeie fără apărare. Însă ceva l-a împiedicat, nu putea să o facă căci sentimentele lui în privinţa vrăjitoarei, se schimbară brusc, la fel de suspicios că şi multe altele ce se întâmplară aici.

Deodată, Carmilla se apropie de trupul înfierbântat al lui Samuel, simţindu-i bătăile inimii cum accelerează atunci când corpurile celor doi se ating. Femeia îl cuprinde cu braţele de ceafă şi îşi apropie buzele cărnoase de roşu aprins, de gura lui uscată ce aştepta să primească un strop de viaţă. Ochii li se închid încetişor, în timp ce restul trupului ştia ce trebuie să facă şi cum să reacţioneze mai departe fără abilitatea de a vedea. Carmilla îl sărută uşor, atingându-şi buzele de ale lui, la început bărbatul nu a reacţionat, a stat doar, fără a putea a se împotrivi vrăjilor de seducţie care îl copleşiră, dar apoi, ceva greu de crezut se întâmplă, Samuel îi răspunde la sărutări. Bărbatul îşi împreunează mâinile în jurul taliei ei subţiri, şi îi apuca buzele cu pasiune în gura lui dornică de gustul ei dulce. Era ca şi cum nu se putea abţine, ca şi cum altceva îl forţă să facă aceste lucruri, să îi guste nectarul ce îl găsea la capătul acestei fantezii erotice. Cei doi se lasă purtaţi de val, iar trupurile lor alunecă încet spre podeaua tare şi rece, Samuel sub ea, aşteptându-i atingerile tandre aşa cum şi le imagina că ar fi posibile. Carmilla se urcă călare peste abdomenul bărbatului, apoi se apleacă peste el şi-l sărută în continuare, pentru a se asigura că vraja nu pieri atât de uşor. Coapsele celor doi se întrepătrund, şi se ating într-o manieră stimulentă ce-i provoacă Spintecătorului o senzaţie puternică de excitaţie. Fanteziile lui

o iau razna, însă doar în momentul în care Carmilla îi citeşte cele mai obraznice dorinţe, abia apoi bărbatul încetează a se mai uita asupra lor, ca şi cum ar purta haine, şi îşi dezlănţuie cele mai nebunatice plăceri.

Trecură câteva clipe bune, de când trupurile celor doi se uniră în acest ritual neobişnuit de seducţie. Samuel crezu că ceea ce făcu în aceste minute preţioase, era o partidă de amor nebun pe podeaua aceea murdară, însă în realitate, ceea ce făcură nu a fost nimic altceva decât să-şi împartă câteva sărutări pasionale sub privirile surprinse ale celorlalţi companioni ai săi. În momentul când termină actul sexual şi bărbatul fu satisfăcut pe deplin, se ridicară amândoi de pe jos, şi în loc să se alăture Katrinei şi vampiroaicei Victoria, Spintecătorul stătu în dreapta Carmillei.

- Samuel ce te-a apucat? îl întrebă Katrina observând o culoare ciudată în ochii lui.

- Mă tem că de acum încolo nu-ţi mai poate răspunde, vorbele lui îmi vor da ascultare numai mie. mărturisi Suverana Carmilla cu un zâmbet malefic.

- Eşti o fiinţă cu mult mai lipsită de scrupule decât mi-am imaginat, nu te vei da în lături de la nimic. Ce i-ai făcut lui Samuel?

- Nimic altceva decât să-i îndeplinesc cele mai râvnite dorinţe, ceva ce tu i-ai refuzat în tot acest timp. spuse ea trecându-şi palma peste obrazul aspru al bărbatului.

- Ia-ţi ghearele de pe el! porunci furioasă Katrina ridicându-se de la podea.

- Acum te-ai găsit să faci pe amanta geloasă şi să pretinzi ceea ce crezi că este al tău? Nu te-am văzut atât de hotărâtă când Samael a năvălit în această încăpere şi ţi l-a smuls pe micuţul Damon din braţe.

- Cum îndrăzneşti...?

- Uite că o fac. o întrerupe vrăjitoarea celor morţi. Şi nimic nu ai să faci în privinţa asta, căci eşti o femeie slabă, o desfrânată care nu se poate mulţumi cu un singur bărbat, şi nici pe acela care o doreşte, nu îl poate păstra.

Iată că eroii noştri i-au subestimat puterile necunoscute ale Carmillei, şi s-au dovedit înfrânţi de planul ei mârşav ce i-a dezbinat cu

atâta uşurinţă. Dintre toţi cinci care porniseră în urmă cu atâta amar de vreme în această misiune imposibilă dispuşi să-şi sacrifice vieţile pentru binele omenirii, nu mai rămăsese nici unul care credea în reuşita ei. James îi abandonase cu atâta uşurinţă după ce Suverana Carmilla a reuşit o faptă incredibilă, una pe care nici unul dintre preoţii ori specialiştii în supranatural din prezentul sau nu a putu, şi anume să-l alunge pe demonul Horace. Damon Morris, a fost revendicat că nimic altceva decât un trofeu preţios, atunci când tatăl său Samael l-a găsit după atâţia ani căutare în care băiatul a încercat să-şi piardă urma. Lăsând-o astfel distrusă şi cu o inimă zdrobită, şi pe vrăjitoarea Katrina, făcând-o inutilă şi lipsită de voinţa în această înfruntare cu Carmilla. În timp ce prin mintea vampiroaicei Victoria Hayes, zbura un gând întunecat de a-i trăda pe cei cu care pornise în această aventură, şi să treacă de partea inamicului în schimbul unor răspunsuri mult aşteptate. Cât despre Spintecătorul nostru, putem spune cu mâna pe inima în acest moment, că nu mai este omul pe care îl cunoşteam. Poate că cele spuse de el sunt adevărate, şi se schimbase mai mult decât lasă să se vadă, poate că în sfârşit se maturiza şi renunţă la aroganta şi îngâmfarea care îi aduse acest renume de singuratic şi insensibil, poate că începea din nou să-i pese. Însă datorită farmecelor acestei Carmilla, bărbatul a fost sedus şi i-a devenit mai loial ei, decât a fost oricărei alte femei. Aceştia erau eroii noştri, poate că nu cei din povestiri şi basme în care binele învinge întotdeauna, aceasta nu a fost o poveste, ci o realitate, căci şi ei erau imperfecţi asemeni tuturor oamenilor, şi aveau propriile lor temeri cu care trebuiau să se confrunte, însă dacă ei reprezentau ultima speranţă a omenirii din viitorul din care proveneau, aceea părea să păleasc definitiv.

- Sunt alte lucruri de care trebuie să mă ocup dragele mele. începu zâmbitoare Carmilla întorcându-se cu spatele către ele. Însă vă las un mic cadou care să vă ţină companie cât timp îl duc pe acest futău de bărbat să-mi aducă Cutia Pandorei.

Apoi femeia dispăru înspre crăpătura dintre un perete, ascunsă în umbrele obscurităţii, era ca o cameră secretă, un pasaj cunoscut doar de ea şi probabil de Brom cel Singuratic, având în vedere că el fu cel care

ascunse artefactul în acest loc. Însă înainte să le părăsească pe cele două, rămase o clipă în urma lui Samuel şi le arătă cum o iguană de culoarea vie a naturii, coboară pe umărul ei. Carmilla îi dăruieşte făpturii o sărutare discretă peste creştetul ţepos, iar apoi o ia în palme şi o ajută să coboare la sol.

La scurtă vreme după plecarea Carmillei, o reacţie ciudată apăru în privinţa acelei reptile, ceva uimitor care se petrecu chiar sub ochii surprinşi ai celor două femei. Creatura gingaşă şi micuţă, crescu în mărimi supradimensionare, devenind o fiară feroce care-şi demonstra comportamentul ameninţător, printr-o serie de răgete puternice care cutremurau pereţii înconjurători. Dintr-o iguană inofensivă ce fu cu doar câteva clipe în urmă, această creatură deveni mai de grabă o reptilă legendara numită basilisc, din mitologia antică, dobândindu-şi reputaţia de rege al şerpilor prin impunerea dominantă printre celelalte specii.

Katrina îşi lipeşte spatele arcuit de peretele din piatră al încăperii, în timp ce reptilă se apropie de ea cu paşii săi grei. Femeia era pur şi simplu înlemnita, teamă o va cuprinde în scurtă vreme, şi nimeni nu poate spune cu exactitate ce se va întâmpla în acel moment luând considerare puterile ei incontrolabile. Victoria privea scena de undeva de deasupra, se caţără pe unul dintre stâlpii pe care erau sprijinite acele scări din mijlocul acestui castel părăsit, privea din întuneric, nehotărâtă parcă de ceea ce avea să facă, sau ceea ce ar fi trebuit.

Echipa Corbul era înfrântă, Carmilla reuşi ceva ce mulţi alţii nu putură, îi despărţise şi le frânseră spiritul de a mai continua în această călătorie fără şanse de izbândă. Iar următoarea victimă a vrăjitoarei celor morţi, avea să fie chiar Katrina Craft care va întâlni furia sălbatică a basiliscului, dacă altcineva nu va interveni.

Creatură uriaşă apăru în dreptul Katrinei şi îşi deschide gura înzestrată cu toate perechile acelea de dinţi ascuţiţi, moment în care femeia închide ochii şi întoarce capul evitând privirea ameninţătoare a reptilei. Fiară îşi ia avânt pentru atac, iar Katrina realizează că nimeni nu va veni în ajutorul ei, şi va pieri în acest moment în gura acelui monstru. Momentele trecură atât de greu în timp ce-şi aştepta moartea, simţi fiorul acela rece despre care se spunea că poate fi simţit prin spate atunci când

te pândea doamna cu coasă. Însă nu fu ceea ce crezu ea, ci o prezenţă misterioasă care se furişa din întuneric cu repeziciune. Când Katrina deschide ochii aşteptând muşcătura întârziată a basiliscului, întâlni silueta Victoriei, care se interpune între ea şi acea reptilă, oprindu-i cu propriile palme colţii din a se întrepătrunde.

- Victoria! îşi şopti femeia surprinsă că tocmai ea, fu cea care nu o lăsă să piară.

- Pleacă de aici! porunci vampiroaică forţându-se din răsputeri să se opună maxilarului acela puternic.

Îndată vrăjitoarea cu părul de foc, făcu cum i se spuse, şi fugi din calea monstrului acoperit cu solzi. Apoi în sfârşit Victoria, găsi prilejul ideal de a-şi desfrâna puterea supraomenească, şi făcu vânt basiliscului repezindu-l spre scările ce urcau până în vârful castelului. Fiară fu de-a dreptul iritată de gestul vampiroaicei, şi îşi îndreptă toată atenţia asupra ei, în timp ce culoarea pielii prinse o nuanţă ameninţătoare de aramă.

Reptilă se năpusteşte cu brutalitate asupra Victoriei şi încearcă să o lovească cu gheara ei greoaie, însă agilitatea de care dădea dovadă nemuritoarea, depăşea înţelegerea acestei creaturi apărute din vrăjile întunecate ale Carmillei. Trupul fiarei însă era atât de mare şi grotesc, că se dovedi superior abilităţilor de luptă ale Victoriei, iar în cele din urmă, atacurile sălbatice ale basiliscului o doboară şi o forţează să i se supună. O imobiliza într-o clipă cu piciorul său uriaş şi greu, apoi îşi pregăti lovitură decisivă care avea să vină din partea maxilarului aceluia puternic. Victoria era aproape inconştientă, răpusa de fiară pe care o desconsidera cu atâta uşurinţă, şi fu nevoită să-şi aştepte sfârşitul în urma alegerii pe care o făcu.

Când brusc deodată, o altă apariţie neaşteptată îşi făcu simţită prezenţa, printr-o manifestare întunecată ce învălui încăperea cu fumuri cenuşii şi urme de paşi înflăcăraţi pe pământul dur. Era chiar el, Horace, sau mai de grabă James Bishop, singurul bărbat care deveni încă o dată unul cu demonul străvechi. Cum era însă posibil? Doar Carmilla îi separase, Horace era liber să-şi caute o altă gazdă, una mai puţin pregătită de această dată care să i se opună, iar James îşi putea începe o

viaţă nouă, departe de lumea aceasta a ocultului care a marcat o mare parte din trecutul său. Poate că după ce îşi vor încheia socotelile cu acest paznic al Carmillei şi după ce o vor înfrunta şi pe ea, bărbatul ne va lumina cu câteva răspunsuri.

Pentru moment, este de ajuns să spunem, că Horace şi basiliscul, se luptau corp la corp, ca un bărbat curajos care îndrăznea să intre într-o răsucire mortală cu un aligator uriaş. Victoria îşi revenea cu greu după confruntarea care o lăsa fără puteri, iar Katrina era prea speriată şi prea dărâmată de evenimentele recente pentru a reacţiona într-un anume fel, pentru moment dat, James Bishop era singurul care i se putea opune morţii şi prilejului de a-i da Carmillei ceea ce îşi dorea.

Creatura se urca deasupra demonului, încercând să-l domine şi pe el cu forţa şi ferocitatea sa, însă acum vorbim despre Horace, *demonul izbăvirii*, cel alungat din Rai precum porunci Dumnezeu, o entitate a cărui nume trezea teamă chiar în preajma celor ca el, unul vânat de către îngeri, şi alungat de către demoni, el nu putea fi îngenunchеat atât de uşor.

Inscripţiile se aprind pe trupul din cărbune al bărbatului, fumul începe a-l îneca pe basilisc, şi-l poartă cu el în norul de umbra care învăluie suprafaţă. Chipul distorsionat al lui Horace zâmbeşte, ochii îi erau cuprinşi de un alb supranatural, iar palmele ce i se împotrivesc bestiei, dezlănţuie infernul asupra reptilei cu patru picioare. Victoria îşi revine şi ea după ce rănile i se vindecă într-un ritm accelerat, iar oasele toracelui se sudează la loc. Revine înapoi în luptă, aruncând asupra basiliscului, un stâlp de piatră care-l forţează să se retragă de pe poziţia ameninţătoare de deasupra bărbatului.

Horace se ridică, iar flăcările ce răbufnesc de pe trupul lui tânjesc după crimă. Era împreună cu Victoria, se pregăteau împreună să înfrunte încă o dată reptilă uriaşă şi să-i pună capăt vieţii. Trecură câteva clipe, şi fiara se năpusteşte iarăşi cu sălbăticie asupra lor, însă de această dată, diferenţa constă în faptul că erau pregătiţi. Creatura aproape îi răpune cu ghearele ei, când pumnalele Katrinei se înfig în pielea solzoasă a basiliscului. Cumva femeia găsi o ultimă fărâmă de curaj ascunsă printre temerile şi deznădejdile ei, şi alege să ia parte în această

luptă ce putea să le fie chiar ultima. Însă ceea ce deveni curios în privinţa acelor pumnale ce le purta mereu asupra ei, era ca de această dată, o vrajă de culoare roşie le învăluia, şi străpunseră în podeaua dură a încăperii, oprind creatura din a se putea deplasa, ca şi cum lanţuri metalice ţâşniseră din jurul ei. Văzând acest lucru, Horace şi Victoria înţeleseseră că momentul ideal pentru a ataca le apăru în cale, şi pentru prima oară de când începuse aceasta confruntare, basiliscul era speriat.

Reptilă încearcă să se elibereze din vraja ce fu aruncată asupra ei, cu ajutorul cozii, aruncând-o în disperare în toate direcţiile, însă Victoria se furişa prin spate şi o apucă cu vigoare. Apoi creatura încerca a se ridica în două labe şi să-l atace pe bărbatul din faţa ei folosindu-se de statură şi greutatea impresionantă, însă Horace îi prinde în palme ghearele fioroase şi o priveşte cu ochii aceia din ignoranţă abisului. La început nu părea a se întâmpla nimic, însă apoi inscripţiile de pe trupul gol al bărbatului se aprind şi mai tare transformându-şi carnea în lavă vie, iar fumul cenuşiu începe a-şi face loc prin trupul reptilei. Era în mari dureri, căci tot focul acela din infernul din care provenea Horace, fu folosit ca o armă de distrugere împotriva creaţiei împlinite de către Carmilla. Câteva momente mai târziu, corpul basiliscului explodează, răbufnind cu bucăţi de carne moartă şi sucuri vâscoase în întreaga încăpere. Izbutiră ceva ce nu şi-au imaginat că vor mai fi în stare după toate ce se petrecură cu ei, însă vremea în care vor povesti despre această peripeţie, trebuia să mai aştepte.

O baltă întunecată îl priveşte pe Samuel Blake în timp ce acesta sta aplecat deasupra ei. Era o oază sclipitoare dintr-o încăpere obscură înconjurată de umbre ale celor morţi, şi şoapte ale fiinţelor dintr-o altă lume. Apoi o adiere cutremură liniştea apei, şi de acolo se ridică încet silueta goală a Carmillei, care-i aruncă priviri deocheate Spintecătorului. Stătea goală în faţa lui, cu apa până la genunchi, îl lăsă să-i admire corpul senzual şi formele ispititoare, îşi despleti părul acela negru ce coborî şi se lipi acum de spatele ei arcuit, îl aştepta şi-l invită să i se alăture în această aventură îndrăzneaţă în care păşi de prima dată. Acela fu momentul când ceilalţi năvăliră în această încăpere, i-au surprins gesturile în timp ce râvnea încă o dată la trupul ei seducător, însă

expresia de pe faţă le demonstra că ceva în interiorul lui Samuel, încerca să se împotrivească.

- Carmilla! o strigă vrăjitoarea cuprinsă de mânie.

- Ia te uită, să înţeleg că nu v-a plăcut darul meu din moment ce aţi renunţat atât de repede să vă jucaţi cu el. Şi aveţi printre voi vechiul vostru prieten demon, sunt impresionată.

- Nu am bătut atâta cale să te impresionăm Carmilla. dezvălui cu fermitate Katrina. Am venit să-ţi punem capăt suferinţei pe care tu o numeşti viaţa.

- Cuvinte mari din partea unora care nu ştiu că ceasul le-a sunat deja. Mă tem că s-a terminat. mărturisi ea acoperindu-şi trupul gol şi ud. Am câştigat, am ajuns înaintea voastră la Cutia Pandorei, aşa că îmi aparţine...

- Ba nu. o contrazise femeia. Nu s-a terminat, şi Cutia îţi aparţine în acelaşi fel cum îţi aparţine şi Samuel.

- Păcat că el nu îţi împărtăşeşte părerea, nu-i aşa scumpule? îl întrebă ea privindu-l cu zâmbetul pe faţă.

Însă nici un răspuns nu veni din partea bărbatului, doar o uitătură lipsită de convingere care o îngrijoră de-a binelea. Îl strigă din nou sperând doar că vraja ei nu putu fi înfrântă atât de uşor, însă ochii Spintecătorului spuneau totul. Încerca a-l săruta cu aceeaşi pasiune care-i împlini cele mai ascunse fantezii, fără succes, buzele lui nu-i mai erau fidele, tânjeau la o altă aroma, la cea a Katrinei.

- Cum se poate aşa ceva? se întrebă cuprinsă de panică. M-aţi înşelat, nu, de ce mi-aţi făcut asta, nenorocito, tu eşti de vină...

Dar vorbele Carmillei, nu aveau să doară atât de tare, că răzbunarea demonului Horace. În timp ce ea a căutat să găsească motivul pentru care vraja ei de seducţie a pălit atât de repede în fata nemuritorului Samuel Blake, îmbrăţişarea călduroasă a entităţii, a prefăcut-o în scrum încins. Cam atât despre Suverana Carmilla, cenuşa ei s-a risipit în vârtejul de vânt ce s-a produs în urma breşei temporare ce apăru în calea eroilor noştri.

- Vedeam totul, simţeam totul. începu cu regret Spintecătorul. Dar dintr-un anume motiv nu mă puteam împotrivi, vroiam să o fac cu

tot dinadinsul, dar nu puteam, nu aveam suficientă voinţă...

- Ştiu! îl opri Katrina. Ştiu ce simţi, nu trebuie să mai spui nimic.

- Îţi promit că îl vom găsi Katrina. îi promite el. Nu-l vom lăsa să-l slujească pe Samael şi să moară pentru un război care nu-l priveşte.

Femeia încuviinţă, fără a putea grăi, nodul din gât o împiedica a mai scoate un cuvânt. Sigur că-l vroia şi pe Damon înapoi, dar nu mai era sigură dacă acest lucru era cel mai bun pentru ea, nu mai ştia ce să creadă, era atât de greu să aleagă. Ştia că Samuel îşi va duce până la capăt promisiunea, şi dacă va fi nevoie să-l caute în fiecare gaură de şarpe, putea conta pe el că este îndeajuns de nebun să o facă. Dar nu putea să nu se gândească, la posibilitatea de a-l iubi încă o dată pe Samuel Blake.

- James, să ştii că nu te-aş fi judecat, pentru alegerea pe care o puteai face. îl asigură Spintecătorul.

- Nimeni nu a spus că ai fi făcut-o prietene, însă a fost alegerea amândurora. M-am dus după Horace apoi, şi mi-am dat seama că voi sunteţi mai importanţi decât o viaţă normală în sânul unei familii iubitoare. Noi nu suntem oameni obişnuiţi şi trebuie să trăim cu gândul acesta indiferent de deciziile pe care le luăm, suntem o echipă, şi nu ne avem decât unul pe celălalt, aceasta e familia de care am nevoie.

- Horace ce părere a avut de reunirea voastră? îl chestionă bărbatul.

- A înţeles că nu are de ales. A petrecut atâta timp alături de mine că această lume nu-i mai poate împlini nevoile, şi nu poate supravieţui mult timp de unul singur.

- Mă bucur să aud că putem conta în continuare pe ajutorul lui. mărturisi Samuel apucându-l în semn de prietenie de umăr.

- Nu eşti singurul. răspunse uriaşul.

- Acum ce ziceţi, sunteţi gata pentru încă o călătorie înspre necunoscut?

- Nu ştiu ce să zic Samuel. răspunse îngrijorată vrăjitoarea Katrina. Dacă vom întâlni ceva şi mai primejdios de această dată peste care nu vom putea trece?

- Atunci vom pieri împreună. interveni vampiroaică Victoria. În

acelaşi fel cum am pornit în această călătorie pe care am crezut-o imposibilă.

- Atunci aşa să fie. adăugă James pregătindu-se alături de ceilalţi să intre în breşă.

- Mergem? îi întrebă Samuel ţinându-se cu toţii de mâini.

- Sper doar că Damon este teafăr...

Iar ultima şoaptă a Katrinei, fu cea care-i însoţi în portalul temporal, lăsând castelul la fel de pustiu, cum era de sute de ani până acum.

CAPITOLUL 13

UN ZEU PRINTRE NOI

Visele Spintecătorului îi ţinu companie în tot acel timp în care rătăci prin gaura în care se adânciră în ultimul lor moment al disperării. Erau din ce în ce mai înspăimântaţi de faptul că pericolele şi misterele întunecate cu care erau nevoiţi să se confrunte, le depăşeau limitele raţiunii şi deveneau slabi în faţa lor. Poate că era o fărâmă de adevăr în suspiciunea că tăria lor de caracter se spulberă în calea forţelor oculte cu care se confruntară, iar pe măsură ce se aventurau tot mai adânc în trecut, dorul de casă şi sentimentul de singurătate punea stăpânire pe ei şi le întunecă judecata.

Nu erau siguri de ceea ce vor mai întâlni de această dată, însă gustul amar care fu lăsat în gura după întâlnirea cu Suverana Carmilla, a trezit o teamă în lăuntrul lor, pe care nu au mai simţit-o până acum.

Victoria Hayes s-a dovedit a fi cu adevărat o nemuritoare fără suflet, căci emoţiile ei au putut fi înlocuite cu uşurinţă de deciziile impovăratice care aveau să-i trădeze pe cei care au fost alături de ea de la începutul formării acestei echipe. Mereu a fost genul de singuratică, şi a preferat să-şi ţină trecutul în mister, să se zbată singură cu gândurile şi dorinţele care nu-i dădeau pace nici atunci când dormea în coşciugul din lemn de brad, în care imaginile fulgerătoare din amintirile copilăriei o bântuiau.

James Bishop, fu poate cel care a întâlnit cea mai grea decizie pe care a trebuit să o ia în viaţa sa, după ce şi-a văzut cea mai râvnita dorinţa, împlinită sub ochii săi creduli. Însă după atâta vreme îndelungată de timp, a descoperit că între el şi Horace se strânsese o legătură atât de puternică, că spiritele celor doi deveniseră unul singur, şi separaţi într-o lume necunoscută din care nu aparţineau, nu puteau supravieţui unul fără celălalt. Aşa că a renunţat la viaţa obişnuită pe care o putea începe în această perioadă care nu-i era familiară, şi se contopi de bună voie de această dată cu Horace, revenind la familia pe care a avut-o dintotdeauna.

Katrina Craft a suferit cel mai mult după această experienţă, când demonul Samael şi-a croit drum în această dimensiune, întrecând bariera timpului şi a spaţiului, şi l-a răpit pe Damon Morris, iubitul ei, necruţându-l într-o armată pe care avea să o conducă. Însă acum alegerea cu care trebuia să o facă acum, era în a alege între el şi Spintecătorul nostru, a cărui promisiune o asigură că îl va găsi pe băiat şi de va fi nevoie să-l caute în abis.

Samuel era şi mai împovărat că până acum, căci pe umerii săi nemuritori atârnau atâtea responsabilităţi care rezultă datorită deciziilor pe care care este nevoit să le ia într-un timp atât de scurt. Abia acum înţelegea cum se simţea maiorul James Murdock, când atâtea vieţi pierdute din cauza lui, îi bântuiau amintirile. Era un lucru atât de îngrozitor să depindă un suflet de porunca ta, şi mai îngrozitor să-l vezi arzând în infern pentru că ai luat o hotărâre care i-a pecetluit soarta. Aşa se simţea Samuel, din momentul în care îi târî după el de prima oară prin breşă temporară care-i trimise în cel de-al Doilea Război Mondial. Sigur că nu e vorba că i-a obligat, şi că au ales să vină de bună voie, însă nu ar fi trebuit să-i caute şi să-i condamne unei asemenea tragedii, mai bine îi lăsă să-şi vadă de vieţile lor, orice întorsături ar fi avut acestea, deşi fără ajutorul lor, nu ar fi ajuns atât de departe.

Nisipul fierbinte dintr-un deşert pustiu le întâmpină venirea neanunţată, iar trupul sensibil la lumina soarelui al Victoriei, reacţionează violent. Până îşi reveniră ei din somnul adânc care-i însoţi prin canalele timpului, vampiroaică se trezi înaintea lor cuprinsă de dureri şi se adăposti în umbră.

Samuel Blake şi ceilalţi deschid cu greu ochii şi îşi găsesc buzele lipite de granulele fierbinţi de nisip auriu, care le arse pielea şi le provoca o sete de nedescris.

- Toată lumea este teafără? îi întrebă bărbatul doborât de căldura soarelui toropitor.

- Toţi, mai puţin Victoria. răspunse vrăjitoarea Katrina.

- Ce vrei să spui? zise Samuel căutând în jur după ea.

Însă nici urmă de prezenţa întunecată a vampiroaicei prin deşertul pustiu aprins într-o mare aurie de nisip. Se gândiră că ori pieri

din cauza soarelui arzător şi nu mai rămăsese nici măcar cenuşa în care se preschimbă, ori găsi un refugiu umbrit undeva în apropiere şi îi abandona pentru a-şi recăpăta forţele.

- Ar trebui să mergem, să ieşim din soare. consideră Samuel al cărui glas părea obosit.

- Dar Victoria? întrebă uriaşul James.

- Şi-a mai găsit drumul către noi şi în trecut, o va face din nou.

Aşa că porniră la drum, îşi înfăşuraseră în jurul capetelor bucăţi de material rupte din veşmintele lor pentru a nu suferi de insolaţie în urma expunerii îndelungate la acest soare arzător, şi apucară o direcţie întâmplătoare care nu le promitea nimic decât deşert pustiu şi un ocean de foc. Paşii le deveniră tot mai grei, fiecare era mai dificil de făcut decât cel de dinaintea lui, simţeau că mergeau de zile întregi când nu trecuseră decât câteva ore, însă căldura le îngreuna călătoria.

Spintecătorul privi în zare cu speranţa de a găsi un adăpost care să-i ferească de soarele toropitor, însă văzul îi era atât de afectat de această temperatură ce depăşea cu uşurinţă patruzeci de grade, că începuse a remarca lucruri care nu existau de fapt. Valurile de căldură se ridicau dinspre nisip, ca şi cum era un cuptor încins cu lemne, picioarele începuse a nu-i mai da ascultare şi se împleticeau unul în faţa celuilalt, asta până când se prăbuşi fără vlagă câteva clipe mai târziu. Nu mai era sigur că ceilalţi erau în spatele lui însă nu mai avea puterea de a-şi întoarce capul să vadă, probabil că erau la fel de epuizaţi ca şi el după atâta mers prin deşert, ori renunţaseră poate înaintea lui să mai continue, şi rămăseseră prada pentru vulturii ce le dădeau târcoale.

Cu un ultim efort bine venit, Samuel îşi ridică privirea spre orizont şi cu greu încearcă să-şi desprindă ochii încleştaţi înfruntând lumina orbitoare. Însă ceea ce vede la câţiva metri distanţă de el, îl umple parcă cu speranţă şi îi dă puterea să se ridice pentru a ajunge la oază înconjurată cu câţiva palmieri şi tufişuri verzi. Bărbatul grăbi pasul şi se aruncă cu repeziciune spre acel loc, aşteptând cu nerăbdare clipa în care îşi va răcori fata şi buzele cu apă aceea minunată.

Văzu şi altceva în mijlocul ei în timp ce se apropia, un individ, unul slab şi de statură mică, unul ca Bellathonis. Măscăriciul era

îmbrăcat într-un costum mulat de baie, care-i dezvălui fizicul schilod şi deformat, purta în jurul brâului un colac umflat cu aer, şi plutea deasupra lacului sorbind dintr-o pănă colada cu umbreluţă şi adăpostindu-şi ochii sub o pereche de ochelari de soare. Era tare relaxat afurisitul, se purta de parcă el era la piscină şi se bucura de câteva momente de recreere cu o băutură răcoritoare, în timp ce Samuel şi ceilalţi treceau prin clipe îngrozitoare.

- Hai înăuntru domnule Spintecător! îl pofti el cu zâmbetul meschin. Apa este grozavă pentru o bălăceală.

Fără a-i da pentru moment importanta creaturii, bărbatul îngenunchează la marginea oazei şi îşi vâra mâinile în apa cristalină. Era într-adevăr răcoritoare, tot ceea ce-şi putea dori în aceste clipe de tortură în care înfrunta căldura soarelui din deşert.

- Te servesc cu ceva anume? îl întreba măscăriciul din spatele unui bar de cocktailuri. Un Mai Tai, o Mărgărita, Mojito, sau ceva mai masculin pentru domnul Spintecător, ce zici de un gin tonic cu gheaţă?

Însă Samuel era preocupat mai de grabă de izvorul revigorant care-i apăru în cale, decât de glumele enervante ale clovnului idiot. Bărbatul îşi împreunează palmele şi strânge câteva linguri de apă în ele, apoi le ridică spre gură pentru a-şi umezi buzele arse. Închise ochii de durere în momentul în care stropii de apă îi atinse pielea, căci ceea ce apucă el pe vârful limbii nu era nimic altceva decât nisipul încins al deşertului, şi nu ceea îşi permisese să creadă.

- Cred că ştiu eu ce doreşte domnul Spintecător în acest moment. susţinu Bellathonis apărându-i în cale cu două supermodele ce purtau doar câte o pereche de bikini. Blondă sau brunetă, pe care o vrei? Sau de ce nu pe amândouă, un aşa specimen de bărbat sigur le poate face faţă...

Însă apoi măscăriciul şi cele două fete ispititor de frumoase dispărură din faţa lui, la fel şi mirajul oazei de apă din puştiul acesta al deşertului. Nu era nimic aici, doar o iluzie optică provocată de statul prea mult la soare, una care să-l chinuie şi mai mult în ciuda întâmplărilor prin care trecuse. Bărbatul loveşte cu furie granulele de nisip care-l înşelară cu atâta uşurinţă şi le lăsa să-i curgă din palme renunţând la orice intenţie de a mai continua în această însărcinare fără

şanse de izbândă.

La naiba cu tine John Murdock, ce o fi fost în capul tău când i-ai umplut capul cu tot felul de prostii despre speranţă şi despre şansă de a schimba ceva cu prezentul lor. Nimănui nu părea a-i fi păsat de Spintecător atunci când a zăcut în întuneric tot acel timp în care sfârşitul s-a abătut asupra lumii, aceeaşi reacţie ar fi trebuit să o aibă şi el cu privire la schimbările care au mistuit ţările şi oraşele, trebuia doar să-i întoarcă spatele şi să-şi vadă de eternitate alături de o băutură tare care să-i înece amintirile ce-l bântuiau. În schimb, l-a convins să reîntregească aşa zisa echipa Corbul, şi să pornească într-o călătorie imposibilă prin cele mai dificile perioade ale timpului, uite-l acum, doborât de căldură şi înfrânt de adversari care nu puteau fi supuşi, pentru ţelul copilăresc al unui bătrân nesăbuit.

Deodată, altceva apăru în calea lui Samuel, nu era nici o oază de această dată, ori ceva ce prevestea de bine, căci încercând să desluşească oroarea printre genele sale pline cu nisip, privirea i se îngrozi. La un moment dat, soarele nu mai era atât de puternic, şi parcă se ascunse cumva în neantul din mijlocul deşertului, apoi ochii bărbatului văzură imaginea unui nor atât de uriaş, că-l va bântui pe vecie. Era atât de mic în faţa lui, începea de la nivelul solului auriu şi se ridică până la cerul împrăştiat cu nori întunecaţi, pe care îl crezu senin până acum. Norul era de-a dreptul înspăimântător, şi se apropia de locul unde zăcea eroul nostru, cu viteza unei furtuni de nisip, care îl punea în pericol atât pe el cât şi pe ceilalţi supravieţuitori cu care se aventurase în acest deşert.

Trecură doar câteva clipe până să fie înghiţit de acel val uriaş, nu putu să i se împotrivească ori să aibă vreo reacţie de a se feri de furia acestor nisipuri aurii. Rămase inconştient pe solul arid aşteptându-şi moartea pe care a înşelat-o de atâtea ori. De această dată însă nu mai avea voinţă de a o face, ori intenţia, căci era satul să-i radă în faţă şi să-i îndure torturile, era determinat acum să-i primească atingerea şi să ia odată povara aceasta de pe umerii săi.

Furtuna dura doar câteva minute, însă fu îndeajuns să-l îngroape aproape în totalitate sub nisipurile încinse, şi sub blestemul uitării care avea să-l mistuie până ce va pieri. Îşi aminti doar câteva siluete deasupra

capului înainte să cadă în negura ignoranţei care-l poftea cu nerăbdare. Le văzu doar umbrele acoperite cu straie lungi ce-i fereau de căldură, şi lumina soarelui în spate ce ardea cu putere. Unul îngenunche spre el şi-l lovi uşor cu un baston din lemn, pentru a vedea dacă mai este în viaţă, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Victoria Hayes avu norocul să găsească un templu părăsit ascuns sub munţii de nisip, să fi fost noroc sau oare instinctele ei superioare i-au permis să supravieţuiască în acest infern auriu. Se despărţi de ceilalţi după ce soarele îi provocase arsuri serioase la nivelul pielii, imunitatea la lumină încă era un dar pe care nu l-a primit din partea lui Meier Draconis, pe lângă alte lucruri dorite. Avu iscusirea să găsească acest loc adăpostit, sub marea de nisip care împrejmuia puştiul, însă nu mai apucase să-i aducă aici pe ceilalţi companioni ai ei, ori să le dea de veste că este teafără, în schimb ei au pornit-o în direcţia opusă, şi până ca vampiroaică să se refacă după arsurile suferite, aceştia dispărură din vizorul ei. Aşa că fu nevoită să-şi petreacă acolo timpul în aşteptarea nopţii, bântuită de amintirea Carmillei şi de ce ar fi putut deveni dacă făcea o altă alegere. Întunericul sumbru căzu lent peste templul din adâncuri, firişoarele de lumină ce se strecurau printre crăpături anunţau apusul mult aşteptat, iar nerăbdarea Victoriei deveni tot mai mare. Chiar atunci când stelele începură să lumineze cerul negru şi senin, simţi mişcare în preajma ei iar nisipurile începură să se cutremure uşor sub privirea atentă. Brusc, poarta din piatră de la intrarea templului este înlăturată de zecile de mâini viguroase ale unor bărbaţi, iar refugiul vampiroaicei este compromis.

Cat despre Samuel Blake, James Bishop şi Katrina Craft, este suficient să spunem că necunoscuţii aceia care l-au găsit pe Spintecător îngropat de viu sub nisipurile aurii, i-au cules şi pe ceilalţi doi de pe drum, şi i-au urcat în caravanele trase de cămile. Erau prea epuizaţi să realizeze ce se întâmplă în jurul lor, se zbăteau între viaţă şi moarte, confruntându-se cu chinurile căldurii care i-au copleşit pe fiecare dintre ei.

Rătăciră în compania salvatorilor misterioşi timp de aproape jumătate de noapte, atmosfera devenind ceva mai răcoroasă însă la fel de

secetoasa. Nu vedeai nici un strop de vegetaţie ori vreo urmă de vietate, poate doar vreun şarpe flămând pe sub aşternutul de nisip sau un scorpion ce-şi pregătea capcană, în rest pustiu cât era suprafaţa de lungă, dune deşertice şi munţi scorţoşi de piatră.

Eroii noştri fură aduşi în cele din urmă în sânul oraşului străvechi al unei civilizaţii sumeriană, locul ce poartă numele de Uruk. În Mesopotamia au existat cu aproximaţie în jurul secolelor XXXI – XXXXII Înainte de Hristos, cele mai importante civilizaţii din lumea antică, precum akkadienii, babilonienii, asirienii şi sumerienii. În ziua de azi nu se cunosc foarte multe despre această veche civilizaţie precum ne-am dori, însă se cunoaşte până acum că aceşti oameni au fost cei mai apropiaţi de cei pe care îi venerau, creatorii noştri, iar unele descoperiri despre aceştia dezvăluie faptul că ei nu erau de pe această lume. Una dintre cele mai mari colecţii de tablete cuneiforme provine din arhivele lui Assurbanipal, regele Siriei, iar din ele şi alte descoperiri arheologice de mare valoare, reiese o literatură foarte bogată, variată şi interesantă cuprinzând povestiri, legende, fabule, mituri, învăţături, proverbe şi multe altele. Unele dintre aceste opere literare, sunt socotite prin conţinutul şi forma lor frumoasă, ca fiind cele mai alese culturi ale omenirii, dând spre exemplu legenda lui Ghilgameş. O caracteristică extrem de importantă şi curioasă a întregii literaturi a Orientului antic, este caracterul ei religios, căci aproape toate scrierile sunt întărite de credinţe în zei, în viaţa viitoare, duhuri mistice şi vrăjitori atotputernici.

Mesopotamia a fost unul dintre primele, dacă nu chiar primul loc în care a apărut scrisul, prima lui forma fiind reprezentată prin pictograme, imagini ce reprezentau obiecte sau fiinţe. La sfârşitul mileniului IV Înainte de Hristos acest sistem de comunicare a fost simplificat şi a evoluat în scrierea cuneiformă, un sistem pe bază de silabe. Formă de scriere s-a răspândit mai târziu în mare parte din Orientul Apropiat şi a fost adoptat şi de către akkadieni, elamiţi, hitiţi şi asirieni, învăţând să scrie textele pe tăbliţe de lut, cu ajutorul unui beţişor de lemn.

Astronomii babiloniei erau foarte interesaţi în studierea stelelor şi a cerului, şi puteau să prevadă solstiţiile şi eclipsele. Pentru ei, în

astronomie totul era considerat că având un scop, legat de obicei de natură religioasă sau de soartă. În Mesopotamia antică, eclipsele erau considerate ca fiind ceva rău, însă numai cele observate erau importante, dacă o eclipsă nu putea fi văzută în oraşul regal, atunci nu avea nici o influenţă asupra regelui sau a ţării sale. Constelaţiile cunoscute folosite chiar şi astăzi de către civilizaţia noastră, cum ar fi Leu, Taur, Scorpion, Gemeni, Capricorn şi Săgetător, au fost definite pentru prima dată de către astronomii sumerieni şi babilonieni, ele erau folosite în calcularea timpului şi în determinarea perioadelor de plantare şi recoltare.

Religia mesopotamiană este cea mai veche religie cunoscută. Mesopotamii credeau că lumea este un disc plat, înconjurat de un spaţiu infinit de gol, iar deasupra lor se afla raiul. Religia mesopotamiană era politeista, adică oamenii credeau în mai mulţi zei pe care încercau să-i mulţumească şi să-i venereze cu diferite ofrande ce constau în mâncăruri, obiecte sau chiar sacrificarea animalelor. Credinţa în demoni era de asemeni o parte importantă a religiei Mesopotamiei antice, oamenii se temeau de suflete rele şi de aceea încercau a le alunga aşezând statuete şi picturi. Asemeni zeilor, şi acest demoni erau diferiţi, şi aveau propriul lor nume, specializaţi în diferite acţiuni negative.

Abia când cei trei necunoscuţi pătrund în interiorul oraşului Uruk, putură să-şi minuneze ochii cu clădirile şi formele lor arhitecturale de care au dat dovadă cu atâta iscusinţă. Erau construite palate uriaşe înconjurate de ziduri de apărare, intrarea făcându-se prin rampe înclinate, aceste clădiri în formă de piramidă în trepte, erau numite zigurate. Ziguratele erau temple înalte realizate pentru venerarea zeilor, erau construite din lut şi argilă, şi aveau cam trei sau patru secţiuni. Erau ridicate foarte înalte pentru a rămâne uscate pe timpul inundaţiilor, şi era nevoie de muncă a multor oameni. În ziua de azi numai ziguratul din Ur a rămas în picioare deoarece constructorii din epocele mai târzii au descoperit că arderea cărămizilor pe care le foloseau, le făcea cu mult mai rezistente.

Nu a fost nimic surprinzător pentru ostenii de la intrarea în cetate atunci când iscoadele lor s-au întors cu o tură proaspătă de sclavi. Pentru că era ceva obişnuit pentru ei să primească în orice zi chiar şi la

ore atât de târzii, vestea că au găsit rătăciţi prin deşertul aprig, şi nu era zi în care să nu se bucure de ceea ce le ofereau zeii şi să-i onoreze aşa cum se cuvine. Doi dintre bărbaţi se apropie de mamiferele de transportare şi îşi arunca câte un ochi asupra neobişnuiţilor călători ce au fost buimăciţi de temperaturile ridicate. Indivizii erau solizi, şi foarte vânjoşi, constituţia lor atletică era foarte diferită de cea a bărbaţilor din ziua de astăzi, umerii erau cu mult mai laţi şi mai osoşi, pieptul foarte dezvoltat şi dur ca piatra, iar membrele atât de solide şi zdravene că păreau a putea susţine greutăţi incomparabile. Erau îmbrăcaţi în straie simple, uşor amuzante, căci semănau cu nişte rochii feminine atârnate pe un singur umăr, dacă Damon Morris ar fi fost aici să-i vadă, sigur ar fi făcut el o remarcă la adresa acestora care le-ar fi trezit râsete eroilor noştri. Însă trebuie să ne obişnuim cu ideea că tânărul nu mai era alături de ei, şi fără a avea de ales a pornit cu tatăl său într-o dimensiune paralelă, a cărei domnitor este demonul fără scrupule Samael. De parcă asta nu era de ajuns, trebuie să fim conştienţi de faptul, că dacă cei trei, sau chiar patru dacă Victoria îşi găseşte drumul spre ei, nu găsesc o cale să iasă şi din această încurcătură, şansele să-l găsească vreodată pe Damon, deveneau nule.

Cei doi străjeri înarmaţi cu suliţe ascuţite schimba câteva vorbe cu necunoscuţii ce-l salvase pe Samuel şi pe ceilalţi de la o moarte sigură, apoi îşi stârniră un umor sumbru care-l îngrijora pe Spintecător deşi nu a înţeles nimic din ce au spus. Apoi sunt lăsaţi să treacă, iar bărbaţii sunt răsplătiţi cu câteva monezi pe care le-au acceptat fără a sta pe gânduri, doar vorba aia, banul e ban, iar prietenia e bună doar atât cât are valoare.

Dimineaţa crapă negrăbită în timp ce cutreiera câteva drumuri încurcate din interiorul cetăţii, sunt aduşi în faţa unui templu despre care am vorbit mai devreme, unul uriaş, un zigurat aşa cum nu s-a mai văzut niciodată ca mărime şi arhitectura. Capetele fură acoperite cu un fel se saci de pânză solidă, asta pentru a nu vedea nimic în jurul lor, singurul lucru care-l deştingeau printre cusăturile înţesate în cruciş, era primele raze ale dimineţii şi câteva siluete solide ce mişunau în jurul lor. Auzeau vocile bărbaţilor care zumzăiau pe lângă urechi, însă nu înţelegeau nici o

vorbă din dialectul lor, nici măcar vrăjitoarea Katrina Craft, ale cărei învăţături ar fi trebuit să o ajute în traduceri de limbi moarte.

Deodată, cagula de pe capul lui Samuel este înlăturată cu brutalitate, şi îi este dezvăluit chipul unei mulţimi de oameni ce se strânseseră în jurul lor pentru a-i întâmpina pe cei trei musafiri. Războinicii sumerieni fac acelaşi lucru şi cu James apoi cu Katrina, a cărei teamă crescu pe măsură ce vuietul conversaţiilor acestor oameni răsunau în mintea ei tulburată. Ar trebui să aibă mai multă grijă cu ea dacă ţin la vieţile şi siguranţa lor, căci dacă întrerupătorul vrăjitoarei era acţionat iar frica ei se manifestă în acelaşi mod în care ne-am obişnuit, viitorul acestei civilizaţii ar putea avea de suferit.

Talpă unuia dintre bărbaţii ce le stăteau alături, îl loveşte pe Spintecător şi-l îngenunchează într-un mod brutal şi nepotrivit. James primeşte acelaşi tratament după doar câteva clipe însă temperamentul lui este puţin mai greu de stăpânit iar reacţia sa îi alarmează pe războinicii sumerieni.

- Ce înseamnă asta, nenorocitule? înjura uriaşul cuprins de furie.

- Las-o baltă James! îl rugă Samuel. Nu are rost să ne opunem, suntem la mila lor.

- O să cred asta când...

Şi uite aşa propoziţia îi este întreruptă brusc de pumnul feroce al unuia dintre indivizi. Îşi simţi parcă toată falca cutremurându-se în urma acelei lovituri, de parcă chiar şi dinţii îi săriseră din gură, atât de puternică fu izbitură. Însă Horace nu avea să fie el umilit în acest fel şi să fie mai prejos de afurisitul ăla, aşa că îi aruncă o uitătură înfiorătoare prin ochii lui James Bishop, apoi îl scuipă în plină figura, pâgănindu-l într-un mod dezgustător. Acesta fu năpădit de furie când văzu tupeul cu care i se împotrivi afroamericanul, şi dădu să-l lovească iarăşi, însă de această dată să-l răpună cu suliţa ce o ţinea în mâini, norocul său a fost ca un bărbat înalt şi mândru apăru din dreptul templului şi-l opri înainte să verse sânge.

- Nu merită James... îi şopti Spintecătorul a cărui privire se întâlni cu cea a lui Ghilgameş.

- Să vedem dacă o să ai aceeaşi părere când ne vor sacrifica, că

pe nişte vite.

Şi era foarte probabil că James să aibă dreptate, căci nu puteau găsi raţiune în rândul acestor barbari fără minte, cine ştie ce intenţii avu oare acest conducător tiran şi nemilos atunci când îşi opri războinicul să-i ia viaţa bărbatului de culoare, nu a fost milă ori compasiune, ori că a avut intenţii mai măreţe cu cei pe care i-au găsit. Era adevărat că interesul marelui Ghilgameş crescu în momentul când străinii fură dezvăluiţi şi-i descoperi atât de neobişnuiţi de parcă nu aparţineau acestei lumi, căci timpul în care scopul său de a deveni nemuritor, se apropia cu cât mai mare străduinţa în timp ce semnele-i apăreau în cale.

Era o legendă adusă asupra acestui personaj de legendă, era numită Epopeea lui Ghilgameş, şi spunea în felul următor: potrivit mitului antic, la solicitările cetăţenilor oprimaţi din Uruk sătui de tiranie şi de felul cum le necinstea fiicele, zeii le-au trimis acestora o creatură uriaşă, o fiinţă sălbatică ce purta numele de Enkidu pentru a-l provoca pe regele Ghilgameş la luptă. Însă confruntarea nu s-a terminat cu o victorie de nici o parte, astfel încât Ghilgameş şi Enkidu au devenit foarte buni prieteni, chiar de nedespărţit. Cei doi au călătorit, au fost părtaşi în numeroase aventuri, şi-au dovedit eroismul şi curajul înfruntând creaturi incredibil de periculoase, fapte care le-au dus faima peste mări şi tari. Prietenia dintre cei doi, era atât de strânsă încât a deranjat divinităţile, iar zeiţa Iştar, protectoarea Uruk-ului, a încercat să-i despartă, ispitindu-l pe Ghilgameş cu declaraţii de iubire. Când acesta o respinge însă cu agresivitate şi trufie, zeiţa se răzbuna ucigându-i prietenul iubit, şi astfel îl condamna pe rege să se confrunte pentru prima oară cu pierderea celei mai dragi fiinţe. Neconsolat, puternicul Ghilgameş pleacă singur în căutarea nemuririi, despre care aflase că fusese acordată de către zei, doar unui singur om de excepţie, înţeleptului Uta-napistim, supravieţuitorul Marelui Potop, cu care divinităţile pedepsiseră omenirea. Cei doi se întâlnesc în cele din urmă, după lungi căutări şi rătăciri într-o regăsire de sine, iar Ghilgameş primeşte de la acesta cheia spre imortalitate, o plantă aflată pe fundul mării. Însă în final regele eşuează testului final la care a fost supus de către zei, şi nu obţine nemurirea mult dorită, în schimb se întoarce în lumea oamenilor după

multă vreme, un om total schimbat, deznădăjduit dar hotărât să calce în noua eră, că o nouă putere.

Poate că toată această istorioară nu este nimic altceva decât un basm născocit să adoarmă copii alintaţi, poate că omul din fata eroilor noştri nu este nimic altceva decât un alt conducător care vrea să-şi vadă numele deasupra poporului său, inspirând teamă şi ordinea pe care el o credea de cuviinţă. Sau poate că există o mică posibilitate, câtuşi de minusculă, că ceva să fie adevărat în ceea ce v-am povestit, iar regele Ghilgameş să fie într-adevăr un războinic cum nu a mai existat, care a trăit şi a văzut lucruri atât de îngrozitoare, că moartea nu-i mai este duşman, iar visul său de a deveni un zeu, este mai viu ca niciodată.

Bărbatul se apropie cu paşi siguri şi mândri de umilul Samuel Blake, care zăcea la picioarele lui vânjoase. Ghilgameş îşi vâra braţul puternic sub bărbia lui aspră şi-l ridică de la sol pentru a-l privi mai bine în ochi. Înălţimea şi fizicul său erau impresionante, clădit asemeni lui Hercule însuşi, un bărbat fioros al cărui nume răsună cu frică celor ce i se împotriveau. Cicatricile de pe carnea lui spuneau povesti întregi, trecuse prin multe, văzuse mult lucruri de temut, însă asta nu l-a împiedicat să rămână victorios în orice confruntare pe care o purta, din fiecare război a învăţat ceva, l-a făcut mai înţelept, şi mai puternic decât şi-au imaginat adversarii săi. Acum că Samuel îl privi mai bine, trăsăturile lui i se asemănau în oarecare privinţă, cu excepţia bărbii mai negre şi mai dese, şi a pielii mai rigide. Ochii lor li se întrepătrund, iar forţa de intimidare a lui Ghilgameş se dovedi atât de mare, că curajul Spintecătorului pieri în privirea lui dispreţuitoare.

- Oare ne vor omorî? întrebă vrăjitoarea Katrina cuprinsă de spaimă.

- Să încerce doar, să vezi când o apăra Horace să-i pună la punct.

- Nu James, nu fă asta! îl opri Samuel cunoscându-şi înfrângerea. În momentul de faţă, moartea ar fi o cale uşoară să scăpăm din acest coşmar, însă nu ştiu de ce am impresia că acest conducător al lor, are alte planuri cu noi.

Intuiţia Spintecătorului fu corectă în oarecare măsură, căci regele Ghilgameş nu avea de gând să le curme încă viaţă eroilor noştri,

ci avea să-i facă să-şi dorească mai întâi asta atât de tare, încât îl vor implora cu ochii înlăcrimaţi să înfăptuiască acest lucru.

Samuel era sătul de aceste încercări puse la cale de către soarta, căutase de fiecare dată să găsească raţiune cu cel ce se dovedea deschizătorul Cutiei Pandora, şi să-l facă să înţeleagă că acest artefact ce promitea puteri nebănuite, condamna în acelaşi timp lumea la pierzanie. Eşuase în această privinţă de prea multe ori pentru a încerca să-l convingă pe Ghilgameş că face o greşeală atunci când îi împiedica să-şi atingă scopul de a opri o nouă Apocalipsa.

Luând în considerare faptul că au fost transportaţi în această perioadă prin breşă ce s-a deschis după ce au ucis-o pe Carmilla, Cutia Pandorei avea să cadă cel mai probabil pe mâinile greşite ale acestui om ce întrece multe aşteptări ce nu lasă de văzut. Căci din câte observase Samuel până în acest moment, gloria şi măreţia acestui rege sumerian, îl consacra drept un adevărat pretendent la puterile mistice ale artefactului, iar precum au văzut de-a lungul acestei călătorii, Cutia Pandorei s-a învârtit până acum numai în jurul unor persoane de mare importanţă a istoriei.

Fie că intenţiile regelui Ghilgameş erau bune, sau rele, nu mai avea nici o importanţă pentru Samuel, căci de această dată nu va mai aruncă vorbe blânde pentru a obţine ceea ce-şi doreşte. Sincer nici nu ar fi avut cum, pentru că nu vorbea limba acestei civilizaţii apuse, iar nici unul dintre sumerieni nu înţelegea ce spune el. Era dezgustat de ideea că vor pieri din furia acestui sălbatic fără maniere, însă nici unul dintre ei nu mai suporta situaţia în care ajunseseră, erau dezamăgiţi de întorsătura pe care o luară aventura lor, pierzându-l pe Damon Morris în ghearele demonului Samael, şi abandonând orice idee că vampiroaică Victoria mai era în viaţă, trebuiau să accepte realitatea, şi aceea că nu mai dura mult până ce şi ei vor i se vor alătura.

Alte vorbe necunoscute sunt schimbate între regele Ghilgameş şi ceilalţi oşteni ai săi, mulţimea era extrem de suspicioasă cu privire la aceşti necunoscuţi, probabil îi puneau la îndoială cuvântul şi voia conducătorului lor, poate că prezenţa eroilor noştri treziră o întrebare asupra lui iar sumerienii nu mai erau convinşi de lucrurile pe care au fost

siliţi să le creadă.

- Aşa vrei să murim Samuel? se trezi James întrebând cu furie. Ca nişte câini în sălbăticie, îngenuncheaţi de către aceşti nenorociţi?

- Crezi că mie îmi convine situaţia asta? răspunse Spintecătorul cuprins de o ultimă fărâmă de mânie ce-i zăcea în corp. Dar ce ai vrea să facem, uită-te la noi, suntem ultimii rămaşi în viaţă, nu mai există nici o şansă de izbândă, cum să mai înfăptuim ceea ce am fost trimişi?

- Încetaţi, amândoi! se răsti Katrina, care pur şi simplu nu mai putea să-i asculte certându-se. Toată zarva asta pe care aţi stârnit-o nu va ajuta la nimic, ba chiar va înrăutăţi lucrurile.

- E foarte bine atunci. mărturisi uriaşul aşteptând intrarea lui Horace. Căci m-am săturat de prostiile tale Samuel. Mai întâi ne-ai căutat şi ne-ai implicat în această poveste şi ne-ai umplut cu speranţă, apoi te-a cuprins teamă, şi acum ne spui să renunţăm, să ne supunem brutelor ăstora.

- Nu-ţi spun să faci nimic James, doar că am terminat.

- Cum adică?

- Cum ai auzit prietene, am terminat cu lupta, am ajuns la capăt de drum, şi sunt pregătit să-mi accept soarta...

- Afurisitule! zise bărbatul dând să se năpustească spre el. Chiar că te-ai schimbat, ai devenit un laş, unul care tremura din cauza unor amintiri şi regrete, nu mai eşti omul pe care îl ştiam.

- Nici unul dintre noi nu mai este James. interveni Katrina revenind la sentimente mai bune la adresa Spintecătorului.

Apoi deodată conversaţia le este întreruptă de către porunca lui Ghilgameş, care îşi trimite oamenii să-i despartă pe cei trei şi să-l aducă pe Samuel în faţa sa. Bărbatul îl priveşte pentru câteva clipe apoi îl dă pe mâna unui războinic a cărei înălţime impresionantă o depăşea cu uşurinţă pe cea a lui James.

Bluză de pe trupul lui Samuel este sfâşiată cu sălbăticie de apucătura brutală a acestui om, iar apoi genunchii sunt siliţi să întâlnească pământul dur şi arid. Încheieturile Spintecătorului, împreunate strâns cu funiile zdravene pe care le foloseau aceşti sumerieni chiar şi în uzul necesar, sunt ridicate deasupra capului şi

legate de un stâlp dur în spatele căruia mulţi alţii au fost pedepsiţi de către acest crud conducător.

Katrina era cu adevărat îngrijorată de ceea ce avea să se întâmple, mai ales că nu era sigură din acţiunile acestor nenorociţi care păreau a-l pregăti pe Samuel Blake, de o execuţie ruşinoasă sub privirea poporului. De unde să ştie ei că Spintecătorul nu va muri indiferent de metoda cu care vor încerca, însă femeia era mai de grabă frământată de faptul că sufletul ei nu va putea îndura priveliştea torturilor la care va fi supus bărbatul, simţea că nu este pregătită să fie martoră la o asemenea cruzime.

Războinicul se asigura că Samuel este bine legat apoi trece în spatele lui apucând zdravăn în mâna sa un bici, împletit din mai multe curele. Erau în faţa regelui Ghilgameş, iar acesta se pregătea să dea poruncă pentru că Spintecătorul să îşi primească porţia de umilire şi pedeapsă, transmiţând în acest fel un mesaj pentru toţi duşmanii săi precum şi poporului care îndrăznea să se îndoiască de cuvântul lui aşa cum se întâmplase şi în trecut. Privirile lor se întrepătrund, Samuel se zgâieşte asupra ochilor lui Ghilgameş, şi găseşte numai ura şi cruzime, pe care a dobândit-o în urma încercărilor la care a fost supus de către zeii atotputernici.

Liniştea dinaintea inevitabilului, că o furtună ce avea să se dezlănţuie puternic asupra oceanelor şi mărilor necutreierate de piciorul muritorilor. Vuietul simplu al vântului trece pe lângă ei, iar razele de soare ale dimineţii străpung cerul şi începe a-şi trimite căldura copleşitoare asupra deşertului. Braţul regelui se ridică deasupra lui Samuel, iar porunca este aruncată cu autoritate că învăţătura să înceapă să fie instruită de către bărbatul ce i se afla smerit la picioarele lui Ghilgameş.

Biciul se ridică deasupra capului, iar apoi este azvârlit cu violenţă către spatele dezgolit al Spintecătorului. Brusc ochii vrăjitoarei Katrina sunt cuprinşi de spaimă şi milă, când văzu carnea bărbatului cum crapă în urma loviturilor sălbatice din care răbufnea sângele de roşu aprins. Lovitură după lovitură, una mai puternică decât cealaltă, şi Samuel nu scotea nici un sunet, nu schiţă nici un gest care avea să-i dea

satisfacţia mult dorită a regelui Ghilgameş, a stat acolo şi a îndurat totul. În aceste momente spatele bărbatului arată ca o bucată însângerată de carne, crestată în diagonală cu numeroase tăieturi adânci, cruzimea şi forţa cu care era biciuit, erau atât de mari, încât loviturile începuseră a despica ţesutul de pe oase, şi-i dezvăluia coastele de alb mânjit. Această privelişte fu prea mult de suportat chiar şi pentru James, care la un moment dat închise ochii să nu mai fie nevoit să asiste la această manieră de sălbăticie. Lacrimile Katrinei deja i se uscau pe obraji în timp ce alte şiroaie se scurgeau de durere, suferea alături de Samuel, bătăile acelea parcă o săgetau mai tare pe ea decât pe însuşi Spintecătorul nostru, căci nu există suferinţa mai mare pe lumea asta, decât să fii martor la chinurile persoanei mult iubite.

Războinicul se opri la cincisprezece lovituri din porunca regelui Ghilgameş. Era mulţumit de cum îl folosi pe Samuel drept exemplu de pedeapsă, însă furios că acesta nu a scâncit nici un sunet atunci când carnea îi era spintecata. Vroia să sufere, vroia să-i admită superioritatea şi să-l numească stăpân, însă acest lucru nu avea să se întâmple dacă bărbatul nu putea fi supus cu biciuire sau cu orice alt fel de tortură.

Ghilgameş se apropie de Samuel cu zâmbetul pe faţă, apoi dă să arunce o privire asupra loviturilor de pe spatele bărbatului, în acelaşi timp, războinicul sumerian care ţinu în tot acest timp biciul în mână, este cuprins de o uimire ieşită din comun şi face câţiva paşi să se îndepărteze de Spintecător. Deodată, chipul regelui este preschimbat din mulţumire, în teroare, căci în spatele sângelui uscat de pe pielea lui Samuel, nu se afla nici o tăietură, nici o urmă de biciuire.

Cuprins de furie, Ghilgameş îl loveşte pe războinicul sau cu brutalitate, şi-i apucă din mână biciul de tortură. Bărbatul îşi ia avânt în acelaşi mod cum o făcuse şi oşteanul sau, şi-l loveşte cu putere fără a arăta un strop de milă. Spintecătorul tresare uşor sub biciuirea lui Ghilgameş, iar spatele îi crăpă încă o dată, sângele ţâşneşte stropindu-l cu câţiva stropi pe pieptul gol şi păros al regelui, însă după doar câteva clipe, rana lui Samuel se vindecă complet. Era ceva ce Ghilgameş nu mai văzu niciodată. Îl lovi iarăşi, parcă cu şi mai multă determinare şi mânie, se simţea atât de frustrat şi sfidat de către acest străin aşteptându-

se să urle de durere şi să-l implore pentru a-i înceta suferinţă. Însă Spintecătorul nu o făcu, pentru că îndurase el de-a lungul anilor mult mai neobişnuite forme de durere, şi deveni aproape imun la efectele lor nedorite. Fiecare biciuire se vindecă sub ochii uluiţi ai conducătorului crud, până ce ajunse în cele din urmă la capătul răbdării, şi aruncă biciul la sol înverşunat de modul cum a fost înfruntat de către acest simplu om aflat la mila sa.

Transpiraţia se scurgea de pe fruntea lui Ghilgameş, răsuflă din greu căci încerca să-şi domolească infernul din plămâni, era clar nemulţumit de felul cum decurgeau lucrurile, ce exemplu dădea el poporului său dacă nu l-a putut supune pe acest bărbat aşa cum îşi dorise? Le porunci războinicilor sumerieni că Samuel Blake să fie aruncat într-o închisoare din adâncurile întunecate de sub templul în care domnea el, aşa proceda de obicei atunci când o fărădelege se abătea asupra conducătorului. Măcar dacă acest bărbat ce-şi spune Spintecătorul, nu a putut fi ucis în urma biciuirii crunte pe care a îndurat-o cu multă îndrăzneală, va fi înfometat, iar în cele din urmă va pieri acolo în singurătate, fără alinarea nimănui.

Decizia fu luată îndată, iar porunca regelui Ghilgameş nu întârzie să vină din gura să înfocata. După aceea trei osteni îl apucă pe Samuel pe umerii lor vânjoşi, şi îl însoţesc sub acel zigurat pe o serie de scări din spatele întunericului sumbru ce se furişează pe lângă torţe. Cât despre James şi Katrina, Ghilgameş avea alte planuri cu fiecare dintre ei, unul mai nemilos decât altul. Era foarte probabil că cei trei să nu se mai revadă niciodată de acum încolo, şi să piară în faţa acestei civilizaţii străvechi care i-a dominat pe eroii noştri atât fizic cât şi spiritual. Au trecut ei prin multe încercări de-a lungul acestei aventuri îndelungate, au întâlnit forţe puternice precum omul nu mai văzuse niciodată, şi s-au confruntat cu creaturi atât de incredibile că nu-şi puteau crede ochii. Însă erau descumpăniţi acum, se simţeau singuri, abandonaţi în această lume care se dovedi atât de necunoscută pentru nişte străini că ei, Samuel nu mai avea tăria de altă dată şi nu mai putea continua în această expediţie ştiinţifică ce avea scopul de a reabilita echilibrul între lumi. Pierderile au fost numeroase, de ambele părţi, au jucat o şansă bună şi nu poate spune

nimeni că nu s-au dovedit vrednici de acest titlu ce li s-a acordat, Damon Morris va rămâne în amintirea lor pentru ani buni de acum încolo deşi probabil tatăl său îl învrăjbeşte chiar în acest moment să-i conducă armata dincolo de porţile Raiului. Iar vampiroaică Victoria Hayes, ei bine se dovedise ea în trecut că este o supravieţuitoare înnăscută, mai mult singuratică ce-i drept, însă în momentul de faţă nu aveau nici cea mai mică idee dacă ea mai era în viaţă, ori de avea vreo intenţie să încerce să-i salveze din ghearele morţii.

Spintecătorul este aruncat în cele din urmă în spatele unor gratii metalice ruginite, o cuşcă rotundă asemeni unei colivii îl împrejmuia iar întunericul şi ecoul vocii sale erau singurele companii. Încheieturile îi fură înlănţuite cu o pereche de cătuşe care erau bătute zdravăn în pereţi, iar ultimele sale smuciri nu fură suficiente pentru a-i convinge pe cei trei războinici ai regelui Ghilgameş să nu facă ceea ce au fost însărcinaţi.

Imaginea din fundul acestei închisori era înduioşătoare, chipul schilodit al lui Samuel Blake, plin de dâre de jeg şi acoperit cu şuviţe de păr neîngrijite, sub privirea tristă a unei luni pline ce-l privea printr-o crăpătură mică din tavanul sfărâmat. Era singurul prizonier din aceste adâncuri, ceilalţi nefericiţi părăsiseră de mult această lume, şi îşi lăsaseră doar trupul putrezit prin care mişunau rozătoarele şi un damf puternic de cadavru cu care bărbatul începu a se obişnui. Pentru el moartea mult dorită refuza să vină, căci regele Ghilgameş nu înţelegea că dacă acele lovituri nemiloase de bici nu-l puteau ucide pe acest om, nici foametea nu o va face. Chinurile erau într-adevăr groaznice, căci era ceva de nedescris să flămânzeşti atâta amar de timp, iar metabolismul tău să cedeze. Asta se întâmplă cu Samuel, devenise atât de slăbit că trupul abia îi putea fi recunoscut în spatele pielii subţiri ce-i atârna ca o eşarfă purtată.

Închise ochii pentru câteva clipe, răpus de oboseală şi de trândăvie, şi se gândi la soarta preaiubitei lui Katrina şi a bunului său prieten James. Apoi căzu în uitare, înghiţit de abandon şi de lipsa speranţei care refuză să-i apară în aceste clipe grele. Începu a visa lucruri inimaginabile din trecutul lui, pe lângă timpul petrecut alături de Alexander Gray sub cerul presărat cu stele, ori de războaiele care îl

bântuiau de fiecare dată, văzu ceva ce nu i se mai arata până acum, şi care îl surprinse şi îl făcu nesigur de autenticitatea acestor viziuni din subconştient.

Se afla în faţa unei case de la marginea periferiei, priveliştea unică îi dădea senzaţia că o mai văzu cândva. Locuinţa era modestă, părea să aibă câţiva ani de când fusese ridicată de mâinile unor oameni iscusit, nu avea multe camere ori nu era atât de spaţioasă, însă era un cămin călduros şi primitor, aşa cum fiecare familie îşi dorea. Prispa îngustă era înălţată de-a lungul peretelui exterior din faţa uşii, era pardosită cu scânduri late mărginită de o balustradă scundă din lemn. Ferestrele aveau cadrul vopsit proaspăt cu un alb palid ce se asorta cu tocul de la uşă şi cu gardul din fata grădinii, mansarda servea drept un spaţiu de depozitare pentru toate vechiturile de care nu mai aveau nevoie, căci cele trei camere pe care le aveau erau mai mult decât suficiente pentru sufletele ce locuiau aici. Se vedea un hambar în spatele casei, era lângă plantaţia de porumb şi de grâu vegheata de pădurea deasă dinspre colinele ce se ridicau înspre nori.

Samuel păşeşte treptele prispei cu teamă şi apucă clanţa simţindu-se năpădit de o sumedenie de senzaţii de parcă ar mai fi fost în această situaţie în exact acelaşi mod. Inima începe a-i bate tot mai tare iar suflul îi deveni mai greu, dar încercă să se abţină să nu fie copleşit de aceste emoţii care au apărut din senin. Soarele se pregătea să apună în spatele lui, fusese o după-amiază călduroasă iar munca la câmp îl epuizase complet pentru această zi. Împinge uşa încetişor întâmpinat de un miros familiar de casă şi de singurătatea pe care o descoperi în întuneric.

Apoi deodată, chiar în timp ce trece pragul casei şi pătrunde în spaţiul din umbrele înşelătoare, ceva îi sare în faţă, două figurine de statură mică ce abia îi ajungeau până la cot. La început se sperie îngrozitor şi tresări puternic când fu luat aşa prin surprindere, apoi le urmăreşte chipurile gingaşe şi zâmbetele fericite în timp ce copiii se aruncă în braţele lui puternice. Nu-i venea să creadă, ştia sigur că le mai văzuse trăsăturile finuţe ale acestor doi copilaşi, dar unde, amintirile îl chinuiau atât de tare că parcă îl împiedicau să-şi aducă aminte, cu cât se

zbătea mai mult să afle, cu atât îi era mai greu.

Îi cuprinde pe cei doi după mijlocele lor micuţe şi-i ridică în braţe, le împarte câte o sărutare caldă, ce vine din partea unui bărbat pe care nu ni l-am fi imaginat într-o asemenea ipostază. Nemilosul Spintecător alături de două făpturi atât de minunate care îl numeau tată, un bărbat ce trecuse prin atâtea încercări într-o lume ferită de ochii muritorilor, cumpănit de prezentele acestor doi copii, regăsindu-şi o parte a vieţii pe care o credea uitată.

- Cum a fost la muncă astăzi tati? îl întrebă fetiţa care părea a fi cu vreo trei ani mai mare ca băieţelul.

- La fel ca în celelalte draga mea, obositoare şi torida. răspunse el neputând a-şi dezlipi ochii de pe chipul ei plăpând.

- Ai promis că o să ne iei cu tine, să vedem calea ferată pe care au construit-o! susţinu ea cu tărie.

- În curând scumpo, o să mă ţin de promisiunea făcută.

Căuta trăsături asemănătoare pe chipurile lor firave, şi le găsi cu uşurinţă, abia atunci îşi aminti unde îi mai văzuse pe cei doi copii, în cabinetul psihiatric al domnului John Murdock, atunci când Katrina apăruse cu ei de mână, şi-l derută cu prezenţa ei neaşteptată. Să fie oare posibil, să fie chiar ei? Răspunsul din faţa ochilor nu avea cum să-l mintă, fie că îi era greu de crezut sau nu, cei doi micuţi erau într-adevăr copiii lui, în viaţă pe care o trăi dinaintea DCO-ului.

- Unde este mama voastră? îi întrebă el nerăbdător să-i vadă chipul Katrinei.

- Pregăteşte masa. răspunse băieţelul cu o voce dulce.

Apoi Samuel îi coboară din braţele sale şi le mângâie creştetul cu palmele lui muncite, se îndreaptă spre acea bucătărie din care începea mirosul de mâncare caldă, că la mama acasă. Mirosea a plăcintă proaspăt scoasă de la cuptor, era preferata lui, plăcintă de vită cu spanac, nu ştia cum îşi aminti acest lucru tocmai acum, când îi simţise savoarea înmiresmată, însă iată că o făcu. Păşeşte pragul încăperii şi-i descoperă silueta unei femei ce gătea cu prisosinţă un alt fel de mâncare ce-i va bucura cu siguranţă soţul flămând atunci când se va întoarce de la cosit. Apusul începu a coborî dinspre orizont, iar ultimele nuanţe roşiatice de

soare se vădeau în depărtare cum erau înghiţite de întunericul albastru al nopţii. Femeia purta o rochie largă, ceva cu un model florar pe care nu îl mai văzuse de mult, iar peste ea un sorţ de culoare albă care devenise pătat de atâţia stropi de mâncare.

Samuel se furişa prin spatele ei şi o cuprinde cu braţele în jurul taliei apoi îi sărută gâtul dulce peste care se aşezaseră câteva firişoare de păr, şi o provoacă să zâmbească. Atingerile lui erau inconfundabile, nu l-ar fi putut asemăna cu nimeni altul, căci bărbatul pe care îl iubea necondiţionat era singurul care o putea face să se simtă atât de în siguranţă cum se întâmplă în aceste clipe. Femeia lasă cuţitul să-i alunece din apucătura şi-l cuprinde de ceafă cu palmele ei firave. Ce n-ar fi dat Samuel să guste aroma buzelor cărnoase ale Katrinei lui, iată că şi cele mai grele dorinţe pot fi îndeplinite. Aceasta se întoarce către bărbat şi-l sărută cu pasiune, de parcă trecuseră ani de când nu-l mai văzuse, însă nu era aşa, îl văzu în dimineaţa asta, şi-l văzu în fiecare zi şi noapte înainte de culcare, doar că dragostea ei era atât de intensă că nu se putea sătura de afecţiunea primită din partea lui. Samuel a fost un bărbat cum nu erau mulţi, cald şi iubitor, răbdător şi onest, ceva ce nu prea se găsea printre beţivii şi nesimţiţii ce pierdeau vremea prin barurile din oraş. El era diferit, şi ori de câte ori avea ocazia, îi arăta asta, nu era zi să se plângă de muncă, ori de suferinţă pe care o îndura pe plantaţii, căci era fericit, avea tot ce îşi dorea, un acoperiş deasupra capului, o nevastă frumoasă, doi copii sănătoşi, şi două mâini vânjoase.

Gurile li se despart după o clipă de tandreţe, iar apoi privirea Spintecătorului este cuprinsă de uimire. Femeia pe care o sărută şi care stătea în braţele lui nu era Katrina Craft, ci alta. Nu o recunoscu defel, părul era blond şi ondulat în bucle aurii prinse într-o legătură, statură şi constituţia atletică era asemănătoare celei pe care o crezu, însă nu era atât de lată în umeri şi şolduri, iar sânii erau mai mici. Trăsăturile erau pe cât de înstrăinate pe atât de familiare, căci era ceva cu această femeie, care îi amintea de o viaţă anterioară.

- Ce s-a întâmplat dragul meu? întrebă ea la care vocea îl năpădi cu amintiri.

- Nimic, nimic... răspunse el ezitând.

- Haide, ştiu că ai ceva, te cunosc. Te-au supărat copiii, ce prostie au mai făcut?

- Nu, nu au făcut nimic. Doar că...

- Ce este scumpul meu? îl întrebă ea mângâindu-i obrazul aspru.

- Mă bucur doar că am ajuns acasă în sfârşit, îmi era dor de voi.

Auzind asemenea vorbe calde, chipul femeii se lumină pe loc şi începu a zâmbi de parcă nu ar fi vrut să audă nimic altceva. Îl sărută din nou, de această dată mai discret, apoi se întoarce la treburile ei cu acele bucate de pe masă, mai era puţin până ce serveau cina.

- Poţi să te duci să te speli puţin până termin eu aici, va fi gata în câteva minute.

- Nu ai nevoie să te ajut? întrebă el aşteptându-i nerăbdător răspunsul.

- Sigur că nu, mă descurc eu aici, şi în plus meriţi să te odihneşti şi tu puţin după atâta trudă.

Samuel o părăseşte apoi aşa cum fu sfătuit, moment în care numele ei îi trece prin faţa ochilor, şi îşi dădu seama cine este. Femeia se numea Annabelle Blake, era fiica reverendului Carlisle Patrick, unul dintre puţinii preoţi din Richmond Virginia,se căsătorise cu ea în anul 1854, câţiva ani mai târziu s-a născut primul lor copil, fetiţă care îl îmbrăţişă mai devreme. Ciudat era că până în această clipă, aceste amintiri ce îi apăruseră acum atât de clare, au fost înăbuşite cu atâta înverşunare. Annabelle îi fusese prezentată lui Samuel de către însuşi tatăl ei, ale cărui vorbe calde şi pline de credinţă îl invitară pe bărbat să se alăture iarăşi slujbelor din biserică, după ce îl pierduse pe Dumnezeu odată cu părinţii săi bolnavi. Găsise alinare în mângâierile ei, şi pasiunea cu care îi vorbea despre atâtea lucruri ce el nu le găsea minunate ori magice, îl făcu să se trezească la realitate, şi îl convinse că nu-şi poate trăi restul vieţii în singurătatea în care se aruncă. Reverendul Carlisle mereu îl apreciase pe Samuel şi îl văzuse că pe un om bun, unul care nu fugea de muncă ori de responsabilitate, soarta însă a făcut în aşa fel să-i ia puterea acestui bărbat şi l-a condamnat să-şi retrăiască durerea iar şi iar.

Bărbatul ajunge în spatele odăii şi îşi scalda trupul ostenit

dezgolit de la brâu în sus. Apa i se scurge pe pieptul tare şi-l înviorează cu încă o doză de viaţă, apoi îşi împreunează palmele bătătorite şi îşi spală şi fata transpirată dându-i o prospeţime aparte. Trecuse ceva vreme de când nu mai trecuse pe la bărbierul din oraş, se apropia ora mesei însă considera că are timp suficient pentru a-şi da barba aia aspră de pe obrajii duri.

Îşi umezeşte firele ţepoase de păr cu o spumă albă care-i acoperă partea inferioară a feţei. Mânuieşte apoi cu grijă briciul pe care îl primise de la răposatul său tată, şi începe să se bărbierească cu iscusinţă unui profesionist. Mişcările erau line şi atente, orice mişcare greşită şi pielea se putea tăia de parcă ar fi fost din hârtie. Aproape terminase când cineva se furişează prin spatele lui, cu o pereche de paşi mici. Îi era teamă să se gândească că poate fi afurisitul ăla de Bellathonis, şi aici îl găsise şi nu-i dădea pace, torturându-l cu ghicitorile lui nenorocite şi vorbele întortocheate. Însă nu era el, altcineva aproape de statura lui se ciocni de spatele bărbatului, era fiica lui cea iubită.

Copilă vede înspăimântată necazul pe care îl provocă şi îşi duce mâinile singură la gură făcând ochii mari. Clipa aceea de dezechilibru îl făcu pe Samuel să-şi taie bărbia chiar sub buza inferioară, o şuviţă subţire de sânge începu a i se prelinge înspre gâtul lui bronzat, iar fetiţa speriată îşi aştepta pedeapsa bine meritată. Însă bărbatul nu era furios, ba nicidecum, îi zâmbea cu atâta căldură şi afecţiune că spaima de pe chipul copilei păli şi ridică mânuţele acelea micuţe şi firave spre el. Samuel o cuprinde în braţele lui puternice şi o ridică până la cer trezindu-i micuţei o mare bucurie, s-au jucat acolo până ce soarele a apus de tot iar întunericul fu anunţat de câţiva greieri pustnici. Ba chiar li se alătură şi frăţiorul timid, care vroia şi el să se dea o tură cu avionul acela pe care îl conducea tatăl său. Annabelle i-a privit pentru o bună bucată de vreme pe fereastra din spatele casei, zâmbind de una singură la geamul acela, împlinită parcă şi cu inima bătând din dragoste, nu-şi mai putea dori nimic de la viaţă, rugăminţile îi fură ascultate şi i-l dădură pe bărbatul tandru care putea să aibă grijă de copiii lor, nu s-ar fi dat el în lături de la nimic, şi ar fi fost în stare de orice ca ei să fie fericiţi şi să aibă ceva de pus pe masă, din clipa în care îl cunoscu fu convinsă că acesta era

bărbatul potrivit pentru ea.

Îi cheamă la masă în cele din urmă, înainte să se răcească mâncarea, şi plăcintă mult preferată de soţul ei. Aveau mare apetit acum şi cei mici, după cât s-au fugărit prin toată curtea, de obicei era o adevărată provocare să-i convingă să ia mai mult de cinci îmbucături. S-au aşezat în jurul unei mese de formă dreptunghiulară din camera de zi, Samuel şi Annabelle stând în câte unul din capete, iar copiii pe lângă ei. Era într-adevăr o masă bogată, friptura brezată de vită pe un pat de legume proaspete, şi garnitură de cartofi înăbuşiţi tăiaţi felii mari, iar pentru cine mai avea loc, acea plăcintă magnifică despre care Samuel obişnuia să glumească prietenilor apropiaţi, că reprezintă motivul pentru care a luat-o de nevastă.

Întinseră mâinile şi se ţinură pentru câteva clipe, timp în care Annabelle începu a spune rugăciunea, aşa cum a fost învăţată acasă la tatăl ei:

- Îţi mulţumim Doamne pentru bucatele pe care ni le-ai oferit nouă şi pentru că ne-ai permis să fim alături celor dragi. Binecuvântează-ne pe noi şi pe cei apropiaţi şi apără-ne de rău. Şi fie că ziua de mâine să ne aducă tot atâtea bucurii câte ai şi Tu alături de copiii Tăi, dăruieşte-ne pace şi sănătate în căminul nostru liniştit. Amin!

Annabelle le pregăteşte întâi farfuriile celor doi copilaşi, convinsă că şi de această dată vor face mofturi după câteva guri şi vor cere să se ridice de la masă, dar avea ea trucurile ei pentru a-i convinge să mai bage câteva îmbucături mici pe lângă ele. Apoi îl servi şi pe Samuel, aşa cum cerea să facă o soţie bună, deşi de multe ori bărbatul nu era convins de regula asta.

- Dragule! începu ea curioasă. Ce-ai păţit la bărbie, cum de te-ai tăiat în halul ăsta?

Deodată, micuţa fetiţa scapă furculiţa din mâna şi-i priveşte cu spaimă pe cei doi, când pe tăticul ei, când pe mămica.

- Când m-am bărbierit, mi-a alunecat briciul în altă direcţie. răspunse el făcându-i cu ochiul micuţei.

Nu a fost un gest care a trecut neobservat de Annabelle, şi cu siguranţă că şi-a dat seama până acum ce s-a întâmplat, şi anume că fiica

cea năzdravana a mai făcut o boacănă, însă o cuprinse amuzamentul când văzu pactul dintre cei doi, de a nu-i dezvălui adevărul. Nu era vorba că ar fi dojenit-o pe micuţa mai aspru decât Samuel, ci doar că era puţin mai strictă când venea vorba de lucruri atât de periculoase, în timp ce el, prefera să transforme totul într-o distracţie şi o joacă care să-i binedispună pe copii.

- Vă place mâncarea? întrebă ea privindu-i reacţia fiecăruia în parte.

- Da doamnă. răspunse Samuel cu gura plină. Te-ai întrecut de această dată dragă, friptura asta e tare fragedă şi suculentă.

- Copii, credeţi că o să terminaţi şi voi de această dată ce aveţi în farfurie? îi întrebă femeia de parcă nu ştia adevărul.

Privirea fetiţei fugi îndată asupra ochilor tatălui ei, iar reacţia lui ferită de Annabelle, îi pregăti răspunsul potrivit.

- Sigur mămico, abia aştept să-ţi încerc plăcintă.

Zâmbiră apoi cu toţii, s-au comportat de parcă nu erau evidente gesturile lui Samuel cu micuţa fetiţa, îşi adoră copiii atât de tare că ar fi mutat munţii din loc pentru ei, iar Annabelle îl admira pentru asta.

Terminară de mâncat după cam o jumătate de ceas, erau ghiftuiţi, doar el avu puterea să mai înfulece şi o porţie de plăcintă cu viţa şi spanac, restul nu apucară nici măcar să guste, felul principal se dovedise suficient. Prima îmbucătură îi fu lui Samuel cea mai de preţ, gustul acela pe care îl adoră, combinaţia de textura şi culoare, aroma îmbietoare, învelită într-un foietaj subţire şi pufos cu o crustă crocantă la exterior, această masă îl va face să doarmă împlinit în această seară. O ajută pe Annabelle cu vasele deşi aceasta insistă că se descurca singură, apoi îi culcară pe cei mici trecând de ora nouă.

În cele din urmă, după o zi ostenitoare din multe altele ce vor urma, s-au băgat şi ei în patul din odaia lor, şi au împărtăşit câteva clipe de tandreţe înainte ca somnul să le vină pe la gene. Adormiră îmbrăţişaţi, Annabelle cuibărindu-se sub braţul lui puternic, simţindu-i respiraţia liniştitoare în ceafă, după ce şi-au împărţit câteva sărutări calde.

O nouă dimineaţă fu prevestită de pasarelele ce ciripeau voioase la marginea unui lac din apropiere. Razele calde ale soarelui îi mângâie

obrajii şi-i trezesc o stare de relaxare care este întreruptă brusc atunci când îşi aude numele strigat.

- Samuel...

Bărbatul avu senzaţia că visează, că ceva se întâmplă în subconştientul său însă că nu ar trebui să-i dea prea mare importanţă.

- Samuel...

Se auzi din nou ca un ecou ce străbate realitatea şi uitarea în acelaşi timp. Apoi ochii bărbatului se deschid, privirea îi este înceţoşată de ceasurile petrecute dormind, iar razele răsăritului îl orbesc pentru câteva clipe. Simţea miros de aer proaspăt, răcoros, aşa cum erau aproape toate dimineţile sub roua cristalină ce se formă, auzea sunetul naturii, iarba călcată de urmă uşoară a vântului şi frunzele ce se aşezau discret deasupra pământului. Samuel se ridică simţindu-şi oasele şi mai amorţite decât atunci când se puse la somn, şi aruncă o privire asupra locului unde se trezi. Ultimul lucru pe care şi-l aminti era un mister, căci totul era vag în mintea lui, şters parcă şi înlocuit cu altceva mai presus de înţelegerea lui. Descoperi apoi că nu este undeva înăuntru aşa cum s-ar fi aşteptat, în nici o odaie pe care să o recunoască, ci afară pe pajiştea verde din inima unei păduri dese.

Caută îngrozit o explicaţie raţională înspre spaţiul înconjurător, însă nici una nu-l satisfăcu pe deplin. Încerca să desluşească prin ceaţă mistică ce năvăli peste această regiune muntoasă, şi descoperi doar câteva cadavre neînsufleţite ce zăceau uşor ascunse după tulpinile unor copaci. Îşi priveşte uniforma cu care era îmbrăcat, nu băgase de seamă până acum, asta până ce nu îi văzuse pe acei sărmani cu veşminte ca ale lui, purta hainele confederaţiei. Se reîntoarse în Războiul Civil, cel care izbucni în 1861 şi se încheie în 1865 în acelaşi an în care murise pentru prima oară. Însă cum era posibil să fie aici, oare amintirile lui iar o luaseră razna şi începură să-l bântuie cu viziuni macabre care să-l tortureze până ce va ceda, ori aceasta era realitatea lui şi restul a fost doar o iluzie?

Aude împuşcături în depărtare, ecoul focurilor de armă sperie câteva păsări ce îşi făcură cuiburile în copacii din apropiere. Samuel este terifiat de gândul că se afla iar aici, în acelaşi loc care îi provoca atâta

suferinţă, însă poate că de această dată, poate schimba ceva, că urmările să nu fie aceleaşi. Apucă arma de pe umăr, şi o ţine strâns în apucătura lui tremurândă, apoi începe să păşească încet pe iarba umedă, aşteptându-se la prezentele inamice care să-i apară în faţă pentru a-l răpune.

Merse o bună bucată de timp, întâlnind numai imaginea sumbră a cadavrelor care-l înconjurau. Nici unul nu suflă, probabil că inamicii îi prinseseră într-o ambuscadă, ori altcineva era responsabil de acest act nemilos de asasinare, iar în momentul de faţă, un singur nume îi venea în minte, Alexander Gray.

Bărbatul însă nu era de găsit, ori urmă de vreun alt supravieţuitor, măcelul nu a lăsat nimic în urmă, doar sânge uscat şi suflete damnate. La un moment dat, Samuel se opreşte din mers convins că Alexander era de mult plecat din această regiune, iar el rămăsese unicul care a scăpat cu viaţa din această nenorocire. Dar de ce, de ce nu l-a omorât şi pe el, sau poate că a făcut-o, doar că nu a rămas mort? Începu a bănui acest lucru când îşi privi mai atent veşmintele, erau murdare şi prăfuite, însă sângele şi gaura din pieptul vestei, erau ale lui şi nu ale unui nefericit care zăcea la pământ.

Cuprins de panică aruncă arma din mână şi îşi desface nasturii din faţă. Privirea îi este îngrozită, găurile proveneau de la Remingtonul lui Alexander, însă rănile lui, erau aproape vindecate, lăsând în urma doar o cicatrice urâtă ştearsă de amintiri dureroase. Murise cu o seară în urmă, îl năpădise o viziune ciudată în aceste clipe grele, în imagine apăreau el, regimentul 101 şi generalul sau, îmbătat de furie şi sete de răzbunare. Samuel retrăi împuşcăturile acelea ce-i perforară pieptul auzindu-i vocea încă o dată năpustindu-se printr-un ecou îndepărtat: *Asta e pentru tine, îmi pare rău...* Şi apoi rătăcise acolo în întuneric, abandonat în chinurile propriei sale suferinţe, devenind singurul martor la genocidul pe care Alexander Gray îl provocă cu bună ştire. Îşi amintise că bărbatul a spus nişte grozăvii fără sens înainte să cadă în nebunie şi să-i ia viaţa, menţionase că a făcut o înţelegere cu *ei*, Dumnezeu ştie la cine s-o fi referit, şi că cu ajutorul acestora îşi va mai putea vedea familia mult iubita din nou, i-au promis.

Cine ar fi crezut că o sută cincizeci de ani mai târziu, îl va reîntâlni pe Alexander într-un oraş împovărat cu energii supranaturale, ascuns sub adâncurile oceanului? Sacrificiile pe care le-a făcut bărbatul în decursul acelor ani, i-a oferit cunoştinţe şi posibilităţi noi, nemaiîntâlnite la alţi oameni, i-au dezvăluit secrete nebănuite despre puteri mistice şi interzise, astfel a înfăptuit Olimpul, şi a devenit nemuritor. Întâlnirea lor a fost atunci scurtă, Alexander a refuzat să-i împărtăşească adevăratele lui motive pentru răul pe care l-a făcut în trecut, era un om schimbat, nu mai era generalul torturat de suferinţa pierderii, era un conducător, unul cu braţe de metal, augmentat prin alchimie şi ştiinţă, dovedindu-se un zeu precum alţii înaintea lui s-au proclamat.

Lăsând viziunea să-i treacă din minte, Samuel găseşte în buzunarul său o scrisoare, era din partea celui ce l-a ucis, o citeşte cu voce tare în timp ce buzele îi devin tremurătoare:

Dragul meu Samuel,

Nu-ţi voi cere să mă ierţi pentru ceea ce ţi-am făcut ţie şi celorlalţi soldaţi, însă am simţit că este povara mea să-ţi datorez măcar o explicaţie pentru masacrul ce s-a petrecut aici. Luptele pe care le-am purtat pentru aceasta patrie în ultimii patru ani, au însemnat sfârşitul meu ca om şi începutul în nefiinţă, căci atunci când familia mi-a fost răpită din braţe atât de devreme, l-au ucis pe bărbatul pe care tu îl cunoşteau sub numele de Alexander Gray. Trebuie să înţelegi că mi-a fost foarte greu să fac ceea ce vezi în faţa ochilor, şi că ultima fărâmă de umanitate am abandonat-o odată cu acest gest necugetat, însă înţelege Samuel că am descoperit ceva ce altora li s-ar părea imposibil. Am întâlnit un grup de persoane care mi-au dovedit că noi oamenii, suntem doar o parte a existenţei din această lume misterioasă, şi că există multe necunoscute pe care nu îndrăznim să le contestăm, dar ei mi-au promis ceva ce nu aş fi putut obţine niciodată, şi anume vieţile celor pe care i-am pierdut. Îmi pare rău că ţi-am făcut asta tocmai ţie prietene, însă ai fost ales de către ei, şi să ştii că ne vom mai întâlni cândva, dacă nu în viaţa asta ci în viitoarea, şi îmi voi primi răsplata

bine meritată.

Al tău pe veci prieten şi duşman,

Alexander Gray

Deci a ştiut de la bun început ceea ce a făcut, şi nu era doar un gest de nebunie care s-a dezlănţuit brusc asupra sa, forţându-l să condamne la moarte atâţia nevinovaţi. Totul a fost pus la cale cu multă grijă şi meticulozitate, a primit şi un ajutor din afară ce-i drept, din partea celor despre care menţionează el în scrisoare, însă cert este că au fost atât de convingători încât Alexander a fost îndemnat să-şi sacrifice chiar şi cel mai bun prieten.

Ceva diferit se întâmplă însă cu spiritul şi trupul lui Samuel Blake, căci spre deosebire de ceilalţi soldaţi ai regimentului, el fu singurul care se ridică din morţi, şi dobândi imortalitatea stranie ce-i era de acum companion. Nu înţelesese niciodată de ce s-a întâmplat aşa, dar bănui că avea ceva de-a face cu faptul că fusese ales pentru ceva, conform vorbelor din scrisoare, întrebare din mintea lui însă, era ce anume?

Mărşăluieşte de unul singur timp de cinci zile lungi şi grele, în care condiţiile nefavorabile îl îndemnau cu fiecare clipă să renunţe. Războiul era aproape pe sfârşite, iar el îi pierduse marele final din pricina evenimentelor recente ce-l priveau în mod personal. Traversase state întregi având asupra lui doar o uniformă prăfuită, şi o scrisoare expusă în grabă pe hârtie, de către bunul lui tovarăş Alexander. Apoi îşi dădu seama că ceva de nedescris se întâmplă în mintea lui, o senzaţie ciudată de anxietate şi în acelaşi timp de indiferentă, apoi realiză că numele lui Alexander Gray, îi era total necunoscut. De fapt, nici măcar propriul nume nu şi-l putea aminti, ştia doar din scrisoarea găsită în buzunar, că îl cheamă Samuel şi atât, trecură ani buni până ce o fărâmă din memoria lui îi dezvălui întregul nume.

Din momentul în care Alexander l-a ucis în acea noapte

blestemată din toamnă, bărbatul a suferit o amnezie, pierdere parţială a memoriei care l-a lăsat cu un traumatism cranian. Aceasta afecţiune cerebrală este de obicei declanşată de un accident sever sau chiar un eveniment emoţional de intensitate mare, ea poate fi de scurtă durată în cazul majoritatea persoanelor, ori permanenta, aşa cum se întâmplă cu Samuel, care nu-şi putea aminti nimic din trecutul lui. Nu ştia nimic de existenţa Annabellei ori de a celor doi copii ai lor, nu ştia că locuia în Richmond Virginia sau că avea o familia care aştepta să se întoarcă la ei. Aşa că Samuel Blake nu o făcu niciodată, a rătăcit în singurătate timp de mulţi ani frustrat de amintirile ce nu i se arătau, convins că doar pe câmpul de luptă va găsi răspunsurile pe care le caută. Cât despre Annabelle Blake şi copiii bărbatului, doi soldaţi s-au prezentat la uşa casei lor, cu un steag şi o medalie de onoare, şi l-a declarat pe soţul ei, omorât pe câmpul de bătălie. Durerea a fost insuportabilă, şi nu a reuşit să umple niciodată golul lăsat de Samuel în inima ei, deşi s-a măritat în cele din urmă, mai mult de dragul celor mici, să crească alături de un tată.

Cum Samuel nu a ştiut nimic de existenţa lor, şi-a dedicat viaţa războaielor din insule şi peninsule, acolo suferinţa lui parcă era mai mică, înăbuşită de vieţile pe care le curma. Aşadar nu s-au mai întâlnit niciodată, familia lui a trăit o viaţă liniştită, care le-a dăruit multe bucurii şi încercări deopotrivă, în timp ce Samuel, a descoperit că din urma experienţei stranii ce o avu în Războiul Civil, nu putea fi ucis.

Au trecut aproximativ o sută de ani de când bărbatul s-a ridicat din morţi, timp în care nu a îmbătrânit nici măcar o zi, era acelaşi, doar că devenise mai experimentat în tainele războiului, şi mai necruţător atunci când era să ia viaţa cuiva. Era maşina de ucis perfectă, nu dădea dovadă de nici o emoţie, şi nu putea simţi remuşcărilor actelor de crimă pe care le execută cu atâta uşurinţă. Pe măsură ce populaţia s-a emancipat şi a devenit mai receptivă la lucruri noi cu trecerea anilor, atenţia guvernului american a fost captivata de acest bărbat neobişnuit care participase la activ în numeroase bătălii chiar şi dinainte de a se fi născut, conform calculelor lor. Ori a mai existat unul sau mai mulţi Samuel Blake care au luptat separat în aceste conflicte politice,

economice şi religioase, ori acest mercenar le trăise pe toate şi chiar supravieţuise drept dovadă că era nemuritor.

După Al Doilea Război Mondial, avea să primească numele de Spintecător într-o organizaţie secretă a guvernului Statelor Unite ale Americii, ce purta numele de Divizia de Combatere a Ocultului. Aceasta a fost înfiinţată oficial în anul 1959 deşi primele ei mişcări s-au făcut simţite în anul 1945 odată cu moartea lui Franklin Delano Roosevelt, cel care a ajutat la punerea bazelor acestei structuri ţinută sub acoperire.

Ceva însă din subconştientul lui Samuel Blake, l-a împiedicat să-şi amintească despre viaţa lui de dinaintea Războiului Civil, trecuseră atâta amar de vreme măcinat de enigmă ce-l bântuia pretutindeni, şi acum iată, aşa dintr-o dată, viziunile acelea i s-au arătat într-o formă atât de reală, că nu-i venea nici lui să creadă, tot ceea ce pierduse.

Se deşteptă la chemarea unei voci meschine din negura pustietăţii care-l deranja din ignoranţă pe care o acceptă în sufletul lui.

- Domnule Spintecător, este timpul să te trezeşti, haide, ai dormit destul...

Păi da, se putea, afurisitul ăla de Bellathonis insistă să-şi facă apariţia răscolindu-i visele în care se cufunda. Era în acea închisoare pustie de sub templul regelui Ghilgameş, încătuşat în continuare cu lanţurile ruginite ce-i provocase răni în jurul încheieturilor, ce nu aveau timp să se vindece. Acest bărbat era doar o umbră a celui ce a fost înainte să fie aruncat aici cu cruzimea unui tiran. Era schimbat, era răvăşit de sentimente şi zăpăcit de ecoul propriei sale voci, nebunia puse stăpânire pe el, iar imaginaţia i-o luase razna.

- Ce vrei? îl întrebă în cele din urmă cu o voce răguşită a unui om care nu mai vorbise.

- Vreau să pari viu domnule Spintecător. mărturisi creatura ascunsă în întuneric. O să primeşti un vizitator în curând, şi vreau să arăţi cât mai bine pentru atunci când va apărea.

- Pleacă de aici! îl goni el furios. Nu vreau să văd pe nimeni, lasă-mă în pace!

- Haide, nu-mi spune că nu ţi-am lipsit, spune-o, ştiu că nu-i aşa, măcar puţin.

Apoi măscăriciul ţâşni din colţurile umbrite ale închisorii şi i se arata bărbatului dezvăluindu-şi ochii aceia înfiorători. De ce continua oare să-i facă asta, să-l chinuie chiar şi când pierduse totul, măcar de-l lăsa cu amintirile lui, să rătăcească acolo între viaţă şi moarte, alături de Annabelle şi copiii lui.

Creatura îl loveşte apoi peste faţă, văzând că reacţia lui Samuel rămâne neschimbată şi nu doreşte să-l bage deloc în seamă. În acea clipă mânia nestăpânită îl cuprinde pe bărbat, şi da să se elibereze din lanţuri cu o smucitură bruscă.

- Aşa parcă mai vii de acasă. susţinu măscăriciul cu zâmbetul pe buze. Aveam impresia că eşti un leş putrezit la cum stăteai acolo cu privirea ascunsă.

- Ce naiba vrei de la mine nenorocitule? îl întrebă el convins că acele lanţuri nu se vor rupe oricât ar trage de ele.

- După cum ţi-am spus domnule Spintecător, a venit momentul să te trezeşti, căci un vechi prieten va veni să te viziteze... Hopa! exclamă el auzind cheile în uşă. Iată că a venit deja.

- Stai puţin! se trezi Samuel întrebând în singurătate. Cum m-ai găsit Bellathonis, cine va intra pe uşa aia...?

Însă răspunsurile lui refuzară să vină, căci până ca acea poartă metalică să se deschidă cu un sunet sumbru al unui urlet puternic, prezenta măscăriciului dispăru din faţa lui. Să fie sincer se aştepta la oricine să intre prin crăpătură aceea de lumină, fie un călău trimis să termine treaba începută, fie chiar nemilosul Ghilgameş solicitând o altă demonstraţie a puterilor sale vindecătoare, sau se gândi că era Katrina, că poate conducătorul sumerienilor o lăsase în viaţă, şi o trimise cu câteva bucate la el, sau oare pe James, prietenul său cu care îşi petrecu ultimele clipe certându-se. Nu s-ar fi aşteptat însă să fie chiar femeia care intră de fapt, vampiroaică Victoria Hayes, căci crezu că este moartă de mult timp, ori că abandonase acest loc şi îşi petrecea eternitatea în singurătate, aşa cum îi plăcea.

- Tu! zise el surprins. Ce cauţi aici?

- Nu avem mult timp, trebuie să te eliberez! mărturisi ea preocupată de cei ce i-ar putea auzi.

- Stai! Cum ai ştiut că sunt în viaţă?

- Eşti nemuritor Samuel, pur şi simplu am bănuit.

- Dar... credeam că ne-ai părăsit, că ai scăpat de mânia lui Ghilgameş. consideră bărbatul privindu-i botul murdar de sânge.

- Aşa este, pentru câteva zile doar, oamenii lui m-au găsit în timp ce mă ascundeam într-o încăpere îngropată în deşert, m-au luat şi m-au adus aici.

- Dar Katrina, şi James, ce ştii de ei? întrebă el grăbindu-i răspunsul.

- Sunt în viaţă, dar acum linişte, trebuie să te scot de aici.

Vampiroaică îi desface şi cealaltă încheietură apoi îl ajută pe Samuel să se ridice în picioare, era de parcă bărbatul nu mai ştia să-şi menţină echilibrul, darmite să meargă. Victoria îl cuprinde pe umerii ei scunzi şi-l târăşte afară din această închisoare întunecată, până pe holurile luminate de torţele de pe pereţi, când trupul lui slăbit se prăbuşeşte pe trepte.

- Samuel haide, nu ne putem opri acum, vor ajunge îndată! mărturisi ea privind înspăimântată spre suprafaţă.

- Nu pot, crede-mă Victoria, vreau dar nu pot, pur şi simplu sunt epuizat. zise el cu ultimele fărâme de energie. Mai bine lasă-mă aici, fugi din acest loc, căci nu te poţi salva decât pe tine.

- La naiba cu tine! spuse furioasă. După toate ce le-am îndurat de-a lungul anilor, şi toate vorbele de încurajare şi cuvintele de motivare, acum asta ai devenit, un om răpus de deznădejde?

- Ce importanţă mai are? zise el.

- Samuel, a deschis Cutia Pandorei, el este, dacă îl ucidem...

- Ştiu ce se întâmplă. mărturisi bărbatul.

Ştia ce se va întâmpla, vor putea pleca din locul ăsta blestemat, însă cum să se gândească el că poate realiza acest lucru, când nu era nici măcar în stare să-şi târască afurisitele alea de picioare afară din temniţă asta?

- Cat timp a trecut? o întrebă Samuel după un răgaz în care îşi trase sufletul.

- La ce te referi?

- De când sunt aici, în închisoarea asta afurisită. Zile, săptămâni, luni? Spune-mi! se răsti el furios.

- Samuel. începu vampiroaică ezitând să-i dezvăluie crudul adevăr. Ai fost închis aici timp de nouă ani.

Şi brusc, panica îl cuprinse cu o stare violenta de agitaţie, nouă ani, auzise oare bine? Atâta timp să fi trecut de când Ghilgameş l-a biciuit cu cruzime apoi l-a aruncat aici să moară de viu? Cum a putut să piardă aşa noţiunea timpului, să fi avut ceva de-a face amintirile acelea ce i-au ţinut companie şi l-au trezit la viaţă cu speranţa falsă?

Dar era adevărat, căci Victoria nu avea nici o intenţie să-l mintă ori să-l înşele cu vreun truc ieftin pentru a dobândi ceva în interes personal, căci dintre toţi, ea a riscat cel mai mult în acest moment, în care şi-a pus viaţa la bătaie pentru a-l salva pe Samuel din uitare, pentru că de acum nu se mai putea întoarce la Ghilgameş şi să ceară îndurare, după ce-i ucisese oamenii şi se hrăni cu ei. Ceea ce nu a apucat să-i spună încă Spintecătorului, era aceea că singurul motiv pentru care regele acestei civilizaţii, a cruţat-o până acum, a fost căutarea vieţii veşnice, pe care o descoperi în sângele misterios al vampiroaicei.

După ce a fost găsită de către oamenii acestuia în acea încăpere despre care vorbea ea, a fost adusă în faţa regelui pentru a i se decide soarta alături de ceilalţi străini. Însă bărbatul a făcut o descoperire importantă, Victoria era nemuritoare, un vampir, o rasă nocturnă extrem de neobişnuită ce deţinea puteri incredibile. Aşa că a vrut şi el să devină că ea, şi a torturat-o folosindu-i slăbiciunile în fiecare zi timp de un an întreg, apoi a cedat, şi i-a dăruit regelui Ghilgameş, muşcătura care l-a transformat într-un zeu de temut. Poate că Samuel o va judeca pentru ceea ce a făcut, însă chinurile prin care a trecut i-au schimbat părerea despre oameni, şi despre cruzimea de care erau în stare, iar în cele din urmă i-a dat puterea mult dorită, pentru că suferinţa ei să înceteze.

James Bishop a devenit un fel de gladiator, a fost învăţat să lupte pentru distracţia lui Ghilgameş şi a celorlalţi din poporul sumerian. Norocul a fost de partea lui până acum, căci trecuse de toate încercările ce i-au fost aduse în cale, şi supravieţuise masacrelor din arenă în care şi-a auzit numele strigat de atâtea ori. Horace a refuzat să se mai arate,

ori să-i şoptească vorbe înşelătoare puternicului bărbat, i-a confruntat singur pe acei războinici sumerieni, ale căror învăţături în arta luptei, o moşteniseră din generaţiile trecute.

Katrina Craft pierdu orice puritate pe care o mai avu, fusese aruncată cu forţa în haremul regelui Ghilgameş şi i s-a dat trupeşte cu dispreţ de numeroase ori aşa cum o făceau şi celelalte femei. A fost siluita într-un mod atât de barbar şi violent, că lacrimile deja nu o mai puteau face să uite trauma ce se repetă mereu în mintea ei, nu mai era nimic altceva decât o sclavă umilă, la voia stăpânului ei. Cât despre puterile vrăjitoreşti pe care le demonstrase în trecut, era de parcă o părăsiseră complet, iar manifestările ei necontrolate, au fost supuse de cuvântul acestui conducător sumerian.

Complotaseră împreună, Victoria, James şi Katrina, doar prin şoapte ferite pe la colţurile încăperilor, căutară o cale să ajungă la Samuel şi să-l elibereze cumva din acea temniţă. A fost greu pentru vampiroaică, în toţi aceşti nouă ani, atât să stea alături de Ghilgameş că o consilieră personală, cât şi să le menţină speranţa vie celorlalţi, căci începuseră să uite cine erau de fapt, iar trecutul lor în lumea supranaturală li se părea o iluzie. Victoria învăţase puţin limba sumeriană, însă era tare stranie, o formă de vorbire izolată, care nu este înrudită cu nici una alta. L-a slujit pe rege în tot acest timp, l-a învăţat să se confrunte cu consecinţele imortalităţii şi cu avantajele ei, l-a învăţat să se ferească de soare, şi să-şi stăpânească setea incontrolabilă. A făcut ceea ce a fost nevoită pentru a supravieţui, a trăit ca un parazit în umbra acestui conducător nemilos, până ce într-un final, planul lor de răscoală atinsese punctul final.

Îşi făcu drum în templul în care era ţinut Samuel, crezut mort de către Ghilgameş şi poporul lui, apoi vampiroaică trecu de gărzile înarmate, hrănindu-se cu sângele lor cald ce-i împrospăta puterile inumane. Apoi fură cheile de la unul dintre ei, şi-l elibera pe Spintecătorul chinuit de amintirile ce i-au ţinut companie. Îi dădu ceva de mâncare până urcară toate acele trepte înalte, ceva cât să-i dea un strop de energie, apoi păşiră din întuneric şi bărbatul fu orbit de priveliştea răsăritului care îi fu străin timp de nouă ani blestemaţi.

Un fum subţire se furişează pe lângă trupurile celor doi, în timp ce sensibilitatea Victoriei la soare, o împiedica să meargă mai departe. În curând corpul lui Samuel va fi reanimat şi îşi va reveni cât de cât la normal, după ce metabolismul lui avansat se va declanşa.

Găsi o pelerină jegoasă agăţată pe sârmă de lângă o locuinţă, erau multe căminuri, aşezate una lângă cealaltă de-a lungul drumurilor înguste, aveau formă pătrată, cu doar patru pereţi şi un acoperiş plat secţionat înăuntru cu o margine ridicată. Arătau toate la fel, şi nu-şi putea da seama cu ce era diferită una de cealaltă, însă timpul nu-i dădea prilejul să caute astfel de răspunsuri inutile, şi porni la drum departe de ziguratul care-i servi drept închisoare. Îşi acoperi capul şi chipul cu acea bucată vestimentară pe care o fură, apoi plecă şchiopătând printre acele alei evitând privirile curioase ale sumerienilor.

Victoria apucase să-i dezvăluie planul lor, înainte ca drumurile să li se despartă, aveau o singură şansă, una mică, însă suficientă cât să pună capăt acestui coşmar, în care intraseră cu atâta uşurinţă. Planul a fost pus la punct cu grijă, şi conform acestuia, până la apus Ghilgameş trebuia ucis, tocmai de mână Spintecătorului nostru.

Dormea regele, căci odată devenit vampir, trebuia să se conformeze nevoilor unuia din seminţia lui. Aceasta era şansa lui Samuel, trebuia să-l ucidă în odaia lui, înainte să fie trezit la viaţa de căderea nopţii. Singura problemă, erau gărzile numeroase de la uşa lui, căci bărbatul era atât de bine păzit că nici o armată întreagă nu l-ar fi putut lua prin surprindere. După cum am spus, totul a fost plănuit cu grijă, şi fiecare va juca un rol important în această operaţiune riscantă.

În aceeaşi după-amiază, ceva avea să se întâmple cu sclavii arenelor, cu acei bărbaţi asemeni lui James Bishop care luptau pentru distracţia sumerienilor. O răscoală fuse pusă la cale de către acesta, una extrem de violenţă care se va lăsa cu mult sânge şi morţi de ambele părţi. James îi convinseseră pe ceilalţi luptători să-i jignească pe străjerii ce le păzeau cuştile cu gratii de metal, răbdarea le-a fost pusă la încercare, până ce unul dintre ei a făcut greşeala fatală de a deschide una dintre porţi, să-i dojenească pe răsculaţi.

Revolta sclavilor a izbucnit brusc, lăsând în urma închisorilor un

măcel de nedescris în care numeroşi sumerieni au fost ucişi cu brutalitate. Gărzile deveniseră copleşite de situaţie, aşa că fiecare om disponibil a fost solicitat să se alăture conflictului, chiar şi războinicii care-l păzeau pe regele Ghilgameş.

Aceasta era şansa lui Samuel, a stat până acum ascuns pe holurile înguste ale ziguratului, aşteptând plecarea gărzilor. Îşi recăpătase o parte din puteri până acum, găsise câte ceva de-ale gurii care-l puseră pe picioare şi-i dădură forţa de altă dată. Bărbatul pătrunde cu atenţie în odaia vampirului, şi închide uşile în urma lui. Avea un cuţit asupra lui, unul cu care îl va înjunghia direct în inimă, aşa cum îl învăţase Victoria Hayes.

Spintecătorul se apropie de patul învăluit de întuneric al conducătorului sumerian, şi privirea îi este înşelată de iluzia unei prezenţe. Ghilgameş nu era acolo, cumva ştia de ceea ce avea să se întâmple, ştia de planul lor. Se furişase prin spatele bărbatului când acesta era încă surprins de patul gol spre care privea, şi-l doborî cu o lovitură puternică în ceafă.

Dăduse greş cu atâta uşurinţă, cum de s-a lăsat înşelat atât de uşor şi a fost manipulat de puterea întunecată a regelui, ar fi trebuit să bănuiască că nu poate fi ucis cu atâta uşurinţă, nu unul care a căutat nemurirea întreaga lui viaţă.

Samuel este târât afară cu forţa din templu, de către însuşi Ghilgameş care îşi întâmpină poporul odată cu căderea nopţii. Răscoală fu înăbuşită de către gărzile regelui, iar sclavii responsabili pentru acest act de trădare, au fost traşi la răspundere. Pe de-o parte era James, care stârnise răzmeriţă şi îi îndemnase pe gladiatori la nesupunere, pe de altă parte a fost vampiroaică Victoria despre care aflase că ea fu cea care îl eliberă pe Spintecător din închisoare. Iar în ultimul rând, Katrina, vrăjitoarea care a încercat să-l otrăvească pe Ghilgameş cu o licoare care să-l poarte într-un somn adânc dându-i astfel posibilitatea lui Samuel să-l ucidă.

Însă regele Ghilgameş a ştiut de la bun început de planul lor, nu au fost îndeajuns de atenţi, şi iată-i acum cu toţii, stând la mila lui aşteptându-şi sentinţa la moarte într-un mod crud şi nemilos, aşa cum ne

obişnuise conducătorul sumerian.

Primul care va muri de mâna lui, va fi însuşi cel care a încercat să-l ucidă, Samuel. Războinicul se ridică de pe tronul său înalt şi apucă în mână cu fermitate, mânerul sabiei uriaşe care-l însoţi în toate aventurile de legenda cu care se lăudase în trecut. Într-o clipă fulgerătoare bărbatul înfige cu putere sabia în pieptul lui Samuel sub privirile îndurerate ale celorlalţi.

Aceasta a fost singura dovadă de cusur a lui Ghilgameş, că şi-a luat privirea de la Spintecătorul nemuritor, neştiind că armele acestea nu îi pot luat viaţa cu atâta uşurinţă. Da să se întoarcă apoi spre Samuel să-şi admire opera, cu doar o clipă după ce surprinderea de pe chipurile sumerienilor să trezească spaima în rândul mulţimii. Ochii regelui sunt terorizaţi de imaginea ce-i apare în cale, căci simte metalul rece şi tăios în trupul lui putred, nu ar fi bănuit că în timp ce el aşteptă uralele poporului său, Spintecătorul s-ar fi năpustit asupra lui cât timp sabia încă îi era în piept. Bărbatul se aruncă cu repeziciune peste Ghilgameş, apucând în strânsoarea să acea armă ascuţită, şi-l înjunghie pe vampir în inima ce încă-i bătea de parcă ar fi fost în viaţă. Gărzile reacţionează prea lent, şi nu ajung la timp să-l salveze pe conducătorul lor nemilos, iar apoi, fenomenul izbucnit cu violenţă în urma breşei ce apăru în locul unde muri Ghilgameş, îi înspăimântă atât de tare, că nu izbutiră să se apropie de sursa aceea luminoasă.

- Ai reuşit Samuel! mărturisi vampiroaică Victoria îngenuncheată de bătăile suferite în urma trădării.

- Da, am reuşit împreună, acum să plecăm naibii de aici! spuse el.

- Ce facem cu Cutia Pandorei? întrebă James privind-o alături de tronul regelui.

- Las-o! Nu avem timp să ne confruntăm cu enigmele ei acum.

Samuel se îndreaptă apoi către frumoasa lui Katrina. I se rupea sufletul să o vadă în halul în care a ajuns, plină de vânătăi, cu hainele zdrenţuite, cu privirea mereu în pământ de ruşine, simţea că era numai vina lui, din pricina sa au ajuns în acest loc nenorocit, şi au fost puşi la încercare în cel mai crud mod.

Îi apuca obrazul fin în palma lui aspră, întâlnindu-i primele picături de lacrimi după multă vreme în care se aruncă în suferinţa pustnică. Apoi îi ridică privirea spre el pentru a-i întâlni ochii de smarald, ce-şi pierdură din strălucirea preţioasă care-l făcea să se simtă viu. Îşi dorea atât de mult să o strângă la piept şi să-i spună că totul va fi bine, însă orice ar face nu ar fi putut schimba trecutul şi lucrurile îngrozitoare prin care femeia a fost nevoită să treacă. Deodată Katrina se aruncă în braţele lui şi da drumul greutăţilor ce îi apăsa sufletul pătimitor, iar plânsetele îi erau atât de puternice că păreau a o îneca cu propriile suspine. Bărbatul o lăsa pentru câteva clipe, îmbrăţişând-o cu dragostea pe care nu i-a arătat niciodată că o merită, apoi o învălui în căldură şi o trecu pragul breşei temporare, alinându-i chinul ce o urmăreşte.

- Eşti gata de plecare Victoria? o întrebă uriaşul James apucând să facă câţiva paşi în faţa ei.

Vampiroaică încuviinţă fără a mai scoate vreun cuvânt, vorbele ei nu mai erau de nici un folos acum că înfăptuiseră ceea ce au vrut. Au aşteptat atâta amar de timp, au suferit fiecare în felul lui, izolaţi de ceea ce le lipseau, dar în cele din urmă l-au ucis pe Ghilgameş şi au primit calea de salvare pe care au aşteptat-o. Nici unul însă nu mai era cel de altă dată, care păşise în deşertul acesta în urmă cu nouă ani, şi probabil că nu vor mai reveni vreodată la adevăratele persoane, dând uitare chinurilor pe care le-au îndurat aici.

Victoria îl urmează pe James în breşă, aruncând înainte o ultimă privire asupra cadavrului preschimbat într-un cristal dur lipsit de viaţă, începând a se teme de moarte, gândindu-se că şi ea ar fi putut avea aceeaşi soartă.

CAPITOLUL 14

ALEGERILE PE CARE LE FACEM

Au sacrificat totul, şi drept prin urmare au plătit preţul suprem, vieţile lor nu vor mai fi niciodată aceleaşi, iar cei nouă ani petrecuţi în Sumeria Antică, vor fi pierduţi pentru totdeauna, abandonaţi într-un colţ întunecat al uitării.

Samuel se tot gândea la John Murdock, ce ar fi spus el în această situaţie dacă mai era în viaţă, cum ar fi abordat această problemă care i-a întâmpinat, cum ar mai fi trăit cu conştiinţa împăcată, după ce şi-a aruncat sufletele prietenilor săi, în infern? Maiorul era obişnuit cu astfel de decizii dificile, mulţi tineri soldaţi au murit din pricina lui, şi mulţi alţii ar mai fi făcut-o dacă nu şi-ar fi sfârşit călătoria acolo în subteranul DCO-ului. Însă acest lucru nu însemna că regretele lui nu-l măcinau în fiecare clipă a existenţei, căci a mărturisit cu gura lui în nenumărate rânduri, că povara de pe umerii săi devenise atât de grea, că ar fi îmbrăţişat cu căldură moartea bine meritată.

Cicatricile noi şi proaspete de pe trupul lui James Bishop, marcau dovezile luptelor sângeroase ce le-a purtat în arenă sumerienilor. Devenise mai priceput în ale luptelor, mai crud, mai nemilos, şi cu sufletul mai gol decât până acum, cu doar o umbră ce sălăşluia în adâncul său schingiuit. Horace îl părăsi de această dată aproape în totalitate, entitatea străveche îşi accepta sfârşitul în întunericul acelor temniţe de sub templele sumerienilor. Păli încet, că flacăra unei lumânări de pe un candelabru vechi, îi trecuse vremea, pe când James devenise tot mai confuz de soarta pe care o va împărtăşi aici împreună cu ceilalţi sclavi, iar Horace îşi pierdu setea pentru răzbunare, şi astfel *demonul izbăvirii* ce le atribuiră numele de *Oase*, abandona această lume.

Samuel nu era însă sigur în privinţa vampiroaicei Victoria Hayes, căci timpul petrecut drept consilier alături de regele Ghilgameş, o făcu ori mai fidelă cauzei pentru care au pornit pe acest drum, ori mai incertă de adevăratele ei intenţii în această luptă a imortalităţii pe care o ducea de atâta timp. Victoria se dovedise indecisa în trecut, a fost la un

pas să-i trădeze atunci când Meier Draconis îşi oferise cunoştinţele mult visate, şi mai recent când o înfruntară pe vrăjitoarea Carmilla, şi a fost nevoită să hotărască dacă să intervină între forţele ei întunecate, şi ultimii supravieţuitori ai acelei expediţii. Aşadar şi acum făcuse o alegere importantă, una pe care trebuia să o accepte drept singura cale de a fugi din inima acelei civilizaţii străvechi, trădându-l pe cel căruia i-a oferit viaţa veşnică. Spintecătorul nu mai era sigur de devotamentul ei pentru echipa Corbul şi pentru Divizia de Combatere a Ocultului, o simţea distanţă, secretoasă, capabilă să le înşele încrederea cu prima ocazie primită. Dar asta era o problemă care avea să-l vizeze pe viitor, căci în momentul de faţă nu avea de ales decât să-i recunoască meritul în acest plan pus la cale împotriva lui Ghilgameş, şi să-i accepte prezenta întunecată alături de ei.

Pentru Katrina suferea cel mai tare, îşi spunea de nenumărate ori că dacă ar fi fost acolo să aibă grijă de ea, toate acestea nu i s-ar fi întâmplat, şi nu ar fi trecut prin chinurile groaznice la care a fost supusă de toţi acei bărbaţi viguroşi. În schimb el a aruncat-o în braţele lor, cu nepăsarea pe care i-a dovedit-o în tot acest timp de când a revenit printre cei vii, acum să suporte consecinţele şi coşmarurile ce-i vor bântui fiecare imagine apărută în minte. Pentru ea viaţa aşa cum o vedea se schimbase definitiv, avea senzaţia că oricât de mult s-ar curăţa de jegul şi transpiraţia celor ce au avut-o, amintirea aceea neplăcută va face mereu parte din existenţa ei şi îi va marca sfârşitul că una ce iubeşte şi aşteaptă să fie iubita de cel pe care îl doreşte, simţea că nu mai merită asta.

Spintecătorul avea impresia că trecuse ceva timp de când pătrunse prin breşă temporară care-i purta din acel deşert blestemat, însă doar câteva clipe l-au despărţit de acel moment amintit recent. Nici nu vroia să se gândească unde au ajuns de această dată, şi la câte sacrificii îşi va mai supune companionii în această încercare fără speranţă de a stabili un echilibru între lumi, disperarea îl aduse la capătul puterilor, iar goană după Cutia Pandorei părea doar o cauză distanţa pe care nu o vor putea dovedi reală.

Stătu întins pe ceva tare cu ochii strâns închişi, îi era frică să îi

deschidă, de spaima ce o va avea atunci când realitatea îl va lovi din plin, şi-l va pregăti pentru o nouă aventură în lumea supranaturalului. Dar gata, îşi spuse că e de ajuns, nu mai poate continua în această călătorie imposibilă, îi dezamăgise pe toţi, pe John Murdock, pe ultimii supravieţuitori umani din timpul său, şi pe cei cărora le-a dat încrederea că pot înfăptui acest imposibil, era la capătul puterilor, nu mai avea ce sacrifica, şi nu mai avea pentru ce luptă. Ar fi vrut ca Dumnezeu să-i dea măcar asta, liniştea unei morţi pe care a fugărit-o timp de atâţia ani. Poate că pe lumea cealaltă, Annabelle şi copiii îl aşteptau acolo, ea pregătind de zor masă şi o plăcintă pe gustul bărbatului, iar cei mici jucându-se cu inocentă şi invitându-l în rândul lor. Aceasta era dorinţa lui cea mai de preţ, să-i audă chemarea în paradis, şi să i se ierte toate păcatele, ca şi conştiinţa să fie împăcată, şi să mai primească un răgaz până la următoarea dramă.

Dar nu acum Samuel, nu era încă timpul tău. Nu ţi se va permite să mori, căci mai ai ceva de făcut înainte, totul depinde de tine şi de călătoria pe care ai făcut-o cu atâta străduinţa, nu poţi renunţa acum, nu te voi lăsa.

Acestea erau doar câteva din vorbele pe care le auzi în mintea sa chinuită de regrete, nu era nici măcar sigur dacă erau adevărate ori subconştientul lui îi juca feste, aşa cum nici prezenţa creaturii ce purta numele de Bellathonis, nu era convins că nu este decât un produs al imaginaţiei sale alterate.

O rază puternică de lumină îi atinge pleoapele închise, de parcă ceva îl forţă să se trezească, şi să accepte realitatea. Se scoală în cele din urmă, dezmeticindu-se din buimăceală ce-l întâmpină cu brutalitate, capul îl durea îngrozitor, că după o beţie cruntă, iar privirea tare ameţită, camera părea că se învârte cu el. Descoperi abia după ce lucrurile se liniştiră, iar migrenă dispăru aproape complet, că se afla într-o încăpere puţin spaţioasă, cu pereţii albi. Un peisaj de iarnă se zărea pe fereastra crăpată din dreapta sa, un deal simplu de zăpadă albă şi curată, iar în spatele ei câteva vârfuri de munţi ce străpungeau norii senini din mijlocul zilei însorite. Câţiva brazi puteau fi zăriţi ca străjeri ai naturii, cu tulpinile lor înguste, şi rămurelele verzi presărate cu fulgi mari de

nea, vântul îi clătină uşor, ţinându-se aliniaţi de mâini, unul lângă celălalt.

Samuel se ridică din pat, totul îi părea extrem de cunoscut, nu era prima dată când vizitase această cameră luminoasă, doar că nu era sigur când o mai făcu. Aşternuturile erau şi ele de asemeni albe, şi foarte curate, încăperea era modestă, un pat, un dulăpior, câteva accesorii de spital şi o oglindă care-i reflectă chipul răvăşit de sentimente.

Era în ospiciul de nebuni. Iarăşi îl cuprinse dementă, dar de ce tocmai acum, când atâtea lucruri depindeau de el? Trăise atâtea experienţe traumatizante aici, conversaţiile cu doctorul John Murdock, care i-au contestat percepţia despre real şi ireal, reîntâlnirea cu pacientul Alexander Gray, care a luat o viaţă chiar sub ochii săi înspăimântaţi. Prezenţa soţiei sale, care în acest peisaj a fost jucat de frumoasa lui Katrina Craft, apariţia acelui asistent solid pe care îl ştia sub numele de James, enervat mereu când era strigă Oase. Chiar şi recepţionera jucată de Victoria Hayes, a cărei dezinteres total era tipic pentru o adolescentă de vârsta ei. Avuse însă şi alte experienţe puţin mai grozave aici, o serie de întâmplări îngrozitoare desprinse din povestiri de groază, o femeie cu părul negru care i-a vorbit dintr-o cameră cu uşa întredeschisă, ce i-a dat fiori şi coşmaruri pe care nu le va putea uita. Apariţia măscăriciului Bellathonis care l-a ajutat să se furişeze din camera sa şi să se ascundă de personalul spitalului care îl dăduseră dispărut, şi multe altele care nu-i mai veneau în acest moment în minte. Cert era însă că acest loc, fie că era real sau nu, avea o energie aparte, una de rea voinţă. Poate că nu era el maestru al spiritualismului, însă recunoştea o prezenţă malefică când vedea una, iar Bellathonis i-a dovedit că este una dintre ele.

Face câţiva paşi în interiorul încăperii, pierzând noţiunea timpului, derutat de imaginile ce i se derulau în cap. Apoi se îndrepta hotărât către uşă, şi o deschise încet. Privirea îi este cuprinsă de uimire, căci pentru prima dată de când se trezise în acest spital de nebuni, holurile erau goale, şi nu se auzea nici un sunet venind de pe ele, de parcă locul era părăsit, abandonat uitării. Ieşi precaut pe culoarul lung şi îngust înăbuşit într-o umbră ciudată, nu se vedea nici o sursă de lumină, doar ceea ce pătrundea de pe ferestre de afară. Merse puţin într-o direcţie

oarecare, spre cabinetul doctorului Murdock credea probabil, cu inima îndoielnică în privinţa acestui loc pe care nu-l mai considera adevărat.

Coboară spre parter neliniştit de ceea ce-l împrejmuia, singura companie fiind vântul puştiului ce cutreiera holurile, şi ecoul paşilor săi ce atingeau podeaua lucioasă. Tot nu-i apăru nimeni în faţa ochilor, nici un pacient smintit care să bântuie rătăcit pe aici, sau vreun angajat al personalului care să-l împiedice să iasă prin uşile larg deschide ale întreprinderii.

Viscolul năpădi de afară cu brutalitate, împingând cu putere cele două uşi din lemn, vopsite în acelaşi alb cu care ne obişnui. Păreau rupte şi zgâriate, cu învelişul desprins în bucăţele mici, de fapt deodată, i se părea că tot spitalul parcă îşi pierduse din strălucire, devenise foarte vechi şi aruncat în ruină, închis de câţiva ani buni. Bărbatul întâmpina gerul ce forţă zăpadă să intre înăuntru, şi îşi împreunează braţele în bătaia vântului năprasnic care-l sufoca cu adierea lui răcoroasă.

Ajunge în pragul uşii, nesigur de ceea ce are să se întâmple acum, ce fel de truc mai era şi asta, la ce încercare este pus la cale de către forţe necunoscute. Priveşte în orizont, şi descoperă nimic altceva decât un deşert de zăpadă, înconjurat de câţiva brazi verzi acoperiţi cu neaua netedă, şi munţii din depărtare ce i se ridicau în faţă. Apoi vede o prezenţă neobişnuită în calea sa, undeva înspre colina dintre dealurile joase ce acoperiseră şoseaua, şi munţii înalţii ce străpungeau norii cu vârfurile lor ascuţite. Viscolul puternic îi împiedica vederea Spintecătorului, vedea doar o umbră înconjurată de fulgi de nea, o siluetă a prezenţei misterioase care i se arată în cele din urmă, singura de până acum. Bărbatul decide să pornească spre ea, călcând în zăpadă pufoasă care îi înghiţea picioarele până peste glezne. Ajungând din ce în ce mai aproape, silueta deveni din ce în ce mai clară, iar în cele din urmă îl desluşi pe cel care îl aştepta acolo, zâmbitor, în mijlocul nămeţilor de alb imaculat.

- Bine ai venit domnule Spintecător, apropie-te! îl rugă măscăriciul aşteptându-şi oaspetele cu mâinile la spate.

- Tu eşti! descoperi el surprins.

- Bineînţeles, la cine te-ai fi aşteptat? întrebă creatura hidoasă

hlizindu-se înfundată.

- Nu ştiu...

- Sper că nu ţi-am dezamăgit aşteptările domnule Spintecător, tu unul cu siguranţă nu ai făcut-o.

Samuel se întoarce apoi, şi da să privească în urmă, era la câţiva paşi de clădirea înaltă ce servi drept sanatoriu, sau cel puţin aşa credea. Dar privind-o parcă acum de afară, din acel unghi sumbru al ignoranţei, avea cu totul altă privelişte, una macabra, părăsită de atâta timp şi devenind refugiu pentru forţe întunecate din alte lumi.

Nu mai ştia ce să creadă, mintea îi era pusă la încercare, iar starea lui de sănătate devenea din ce în ce mai incertă. Era posibil să-şi fi petrecut tot timpul în acest loc straniu, într-un spaţiu inexistent, unul care i-a infectat mintea cu lucruri ireale, şi l-au făcut să creadă că DCO-ul există, iar aventura lor chiar a avut loc. Dar poate că nu era nimic altceva decât un nebun, aşa cum i-a mărturisit bunul său doctor Murdock, iar aceasta a fost calea prin care el a putut accepta adevărul. Atunci toată viaţa sa, a fost o şaradă, o scenă de teatru pusă la cale de propriul sau subconştient, în timp ce în realitate, a putrezit aici timp de zeci de ani, abandonat de către o familie care nu mai aştepta nimic de la el. Chiar când ferestrele spitalului îi dau senzaţia că îl privesc cu perechi de ochi din întuneric, vede numeroase siluete aşteptându-l pe holul dinspre acea intrare largă ce dădea înăuntru.

Era departe de ele acum, însă le vedea la fel de clar cum îl văzu şi pe Bellathonis în direcţia opusă, le recunoscu identităţile acelor spectre misterioase ce-l vegheau din negura supranaturalului ce îl însoţi spre nebunie.

Erau chiar ei, persoanele care i-au fost alături în toată această experienţă din sanatoriu. Era psihiatrul sau John Murdock, lângă el Katrina Craft în aceeaşi rochie în care o văzu când apăru în cabinetul doctorului, asistentul James purtând veşmintele acelea albe specifice angajaţilor, iar în dreapta lui tânăra Victoria Hayes, cu aspectul ei sinistru. Stăteau cu toţii în pragul uşii, privindu-l aliniaţi de parcă amintirea lor era cumva legată de acel loc, şi de tot ce s-a întâmplat în tot acest timp. Îi privea înspăimântat, nu putea să nu o facă, ochii lui îi

spuneau un lucru, însă sufletul lui se îndoia de ceea ce este real, şi ce nu.

- Haide domnule Spintecător, ce mai aştepţi? îl întrebă Bellathonis atrăgându-i atenţia brusc.

- Ce înseamnă toate astea? zise el căutând răspunsuri în lucrurile ce i se arătau.

- Nu-ţi face griji pentru asta. Hai, nu te va împiedica nimeni, nu vor încerca să te închidă înapoi, îţi promit!

Însă vorbele măscăriciului nu erau cu nimic mai domolitoare, căci ceea ce se petrecea acum în mintea Spintecătorului, îi depăşea gradul de înţelegere, şi-l purta printre graniţele realităţii şi cele ale imposibilului în care se găsi martor fără voie.

Continuând să privească spre umbrele celor pe care îi cunoştea, descoperă că prezentele lor pălesc în zare şi sunt înghiţite de furtună de zăpadă care se porni deodată. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu clădirea sanatoriului dispărând într-un mod misterios din faţa ochilor săi, lăsându-i în cale doar nămeţi uriaşi, şi puştiul înconjurător în care se mai găsea doar el şi afurisitul ăla de Bellathonis.

- Spune-mi ce naiba se petrece aici, sau îţi jur că numele meu o să fie ultimul lucru pe care îl mai spui!

- Oh dar ce repede îţi sare ţandăra domnule Spintecător. descoperi măscăriciul deloc neliniştit. Ştiu că eşti renumit pentru lipsa calităţilor tale de politeţe ori de răbdare, însă parcă eşti prea dornic să te arunci cu nesăbuinţă în ghearele necunoscutului.

- Gata cu enigmele nenorocitule! zise bărbatul cuprins de furia ce-i răbufni în plămâni. M-am săturat de vorbele tale întortocheate şi de trucurile ieftine cu care m-ai minţit cu înverşunare!

- Serios? spuse clovnul mirat de tupeul dovedit. Chiar s-a terminat, nu mai e loc pentru nici una mică, cât de mică?

- Ai demonstrat că ai fost alături de mine încă de la începutul călătoriei, încă de când am apucat de prima oară pe acel drum, m-ai urmărit, ascuns printre umbre. De atunci au început toate astea, toate întâmplările fără explicaţie, toate nenorocirile pe care le-am îndurat...

- Eşti sigur de acest lucru domnule Spintecător? îl întrebă creatura încercând să pară nevinovată în ochii lui. Chiar mă simt jignit

de faptul că mă crezi în stare de ceva atât de, să zicem hain. adăugă el punând accentul într-un fel înşelător.

- Tu eşti mai mult decât mi-ai spus, nu eşti doar un simplu demon, un spirit fără odihnă, eşti ceva cu mult mai diabolic, şi cunoşti mai multe decât vrei să laşi să pară, tu ai răspunsurile pe care le caut Bellathonis! îl acuză Samuel contestându-i nevinovăţia.

- Ei nu mai spune! răspunse el surprins.

- Aştept nişte explicaţii din partea ta afurisitule, sau va trebui să ţi le scot cu forţa? îl întrebă bărbatul începând a se apropia de el cu paşi hotărâţi.

Însă măscăriciul nu părea deloc îngrijorat de spusele pline de curaj ale Spintecătorului, ba mai de grabă era din ce în ce mai mulţumit că lucrurile decurgeau exact aşa cum vroia el, ca şi cum plănuise toate astea să se întâmple.

Brusc privirea lui Samuel este atrasă de ceva din calea lui, a trebuit să meargă câţiva paşi spre Bellathonis că trupurile acestora să i se dezvăluie sub un strat subţire de nea. Se repede apoi cuprins de panică şi dezgroapă unul dintre ei săpând zăpadă în jurul lui cu palmele sale îngheţate. Ochii fură de-a dreptul surprinşi de chipul pe care îl descoperi în zăpadă pufoasă, era chiar James, şi nu mă refer la asistentul ăla plictisit din sanatoriul misterios care-i dispăru din faţă, ci bărbatul cu care pătrunsese prin breşă temporară, ceilalţi erau şi ei de asemeni aici, aşteptau să fie dezgropaţi.

- Ce înseamnă asta Bellathonis? îl întreabă Samuel după ce îi scoate din zăpadă şi pe ceilalţi doi.

- Vei înţelege în curând domnule Spintecător, o să afli că toate aceste lucruri au avut un rost, unul pe care tu nu l-ai putut înţelege.

- Afurisitule...

Însă bărbatul este întrerupt de momentul în care Katrina se trezeşte la viaţă. Era extrem de înfrigurată, pielea aproape îngheţată, tremura fără stăpânire în braţele lui puternice, aflându-se în pragul dintre viaţă şi moarte.

- Katrina vorbeşte-mi! o rugă el privindu-i chipul slăbit.

- Samuel tu eşti? întrebă femeia cu ultimele puteri.

- Da, da, eu sunt, liniştеşte-te totul o să fie bine, o să vezi!

- Eu nu i-aş promite încă aşa ceva domnule Spintecător. interveni creatura cu dinţii ascuţiţi.

- Tu să taci! se răsti bărbatul.

- Samuel, cu cine vorbeşti? îl întrebă în cele din urmă James care îşi reveni brusc din inconştienţă.

Însă nu îndrăzni să-i răspundă, ce rost ar fi avut, să-l creadă în continuare nebun, abandonând ultimul gram de senilitate, dezvăluindu-i identitatea fiinţei malefice din dreptul lui.

- Cine este individul ăsta? se trezi la un momentdat uriaşul.

Aceea a fost clipa mult aşteptată când atenţia Spintecătorului fu atrasă în direcţia lui Bellathonis, asta însemna că ceva inexplicabil într-adevăr se întâmplă aici, însă acum nu mai este doar el conştient de acest lucru.

- Vrei să spui că îl poţi vedea, pe acest clovn? zise Samuel cuprins de surprindere.

- Bineînţeles că pot, la fel de clar cum te pot vedea şi pe tine prietene. răspunse James. Dar de ce ţi se pare acest lucru atât de ciudat?

- Pentru că această creatură mă urmăreşte încă de când m-am întors din Olimp, însă dintr-o oarecare privinţă, numai eu păream să-l pot zări, sincer să fiu începusem să cred că totul se petrece doar în imaginaţia mea, că nu e real.

- Nu ştiu dacă avem timp de prezentări domnule Spintecător. îi întrerupe nepoliticos măscăriciul învăluit de întuneric. Ce-ai zice să trecem direct la subiect?

Apoi vampiroaică Victoria Hayes se ridică şi ea din morţi asemeni celorlalţi, dar frigul nu prezenta o slăbiciune pentru trupul ei nemuritor, însă ameninţarea pe care o descoperi în faţa ochilor, ar putea.

- Ba este al naibii de real. susţinu ea deodată. L-am simţit în trecut, dar nu eram sigură ce este, am dat vina pe energiile supranaturale ce ne înconjurau, însă era mereu acolo, ca un parazit în prezenţa ta, urmărindu-ţi fiecare mişcare, ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme...

- Nu mai are importanţă acum! consideră Samuel.

- O ba are domnule Spintecător. îl contrazise Bellathonis venind cu paşi mici spre ei. Vezi tu, doar acum vei primi capacitatea de înţelegere să afli că totul a făcut parte din ceva mult mai măreţ, ceva mai mare ca tine, şi că cei ce au fost răpuşi de mâna ta.

- La naiba cu asta, palavrageala e o pierdere de timp! zise furioasă vampiroaică. Eu îl omor acum!

Şi deodată Victoria se năpusteşte cu repeziciune spre silueta măscăriciului, porni cu atâta grabă că mişcările ei nici măcar nu apucară să fie văzute de către Samuel şi de ceilalţi prieteni ai săi, asta dovedea un singur lucru, că puterile vampiroaicei erau la capacitate maximă. Un sunet spart se aude în urma contactului dintre cei doi, de parcă mii de cioburi s-au spart în apropierea lor. Spintecătorul ridică privirea asupra locului unde stătea Bellathonis, şi-l descoperă stând mândru în picioare împrejmuit de bucăţele cristaline care i-au confirmat temerile, Victoria Hayes fu ucisă.

Spaimă din glasul bărbatului fu de-a dreptul îngrijorătoare, nu-şi putea crede ochii, vampiroaică muri atât de uşor, chiar sub privirile lor, şi nu au apucat să facă nimic să împiedice asta. Cum a fost posibil, Bellathonis a omorât-o cu atâta uşurinţă că nici măcar nu s-a deranjat să se mişte din acel loc în care a aşteptat-o răbdător.

- Vei plăti pentru asta afurisitule! consideră James a cărui răzbunare va fi înfăptuita de demonul Horace.

- James nu! apucă Samuel a spune încă îngenuncheat lângă trupul Katrinei.

Carnea schingiuită de pe trupul bărbatului prinde o culoare întunecată, ce indică faptul că Horace avea să fie dezlănţuit în această realitate. Probabil vă întrebaţi cum de acest lucru este posibil, căci precum ştiam, puterile demonului păliseră odată cu coşmarul petrecut în arenele sumeriene. Era însă adevărat, nu se mai putea compara cu acel adversar de temut care a înspăimântat privirile duşmanilor săi, era doar o amprentă a acestuia, dar imaginea aceea în care o văzu pe Victoria transformată în nefiinţă, îl declanşa brusc, probabil pentru ultima oară.

- Opreşte-te James!

Însă rugăminţile bărbatului nu-l putură îndupleca pe *demonul*

izbăvirii, iar ultimele etape ale transformării erau pe cale să se sfârşească, topind zăpadă din jurul său, în văpaia flacării ce-i cuprinse inscripţiile aprinse.

Apucă să facă un pas spre Bellathonis, apoi o forţă necunoscută îl străpunge de nicăieri, şi îl transformă într-un munte de cenuşă stins. Până aici le-a fost călătoria, ajunseseră într-o fundătură, îl omorâse şi pe bunul său prieten James.

Strigătele de durere ale lui Samuel nu au mai reprezentat nimic după ce îi pierduse pe cei doi. Încă nu putea crede, spera să fie încă o iluzie care să-i hrănească mintea aceea blestemată cu coşmaruri îngrozitoare, însă totul era adevărat, ceea ce vedea nu era o înşelătorie, ci asista la moartea Victoriei şi a lui James, iar în curând probabil că şi a sa şi a Katrinei, va veni curând.

- Samuel! îl strigă femeia din braţele lui.

- Sunt aici frumoaso!

Vrăjitoarea îl întâmpină cu o tuse seacă, ce o ducea tot mai aproape de moarte, şi cu un răsuflu greu, ce-i provoca buzele să tremure în viscolul năprasnic.

- Încearcă să nu vorbeşti, sunt aici, o să fie bine...

- Ba nu o să fie dragul meu Samuel. mărturisi ea copleşită de emoţii, provocându-l pe bărbat să lăcrimeze.

- Nu spune asta! o rugă el năpădit de amintiri dureroase. O să plecăm de aici, şi o să găsim un loc liniştit, o să uităm de toate nenorocirile astea...

- Mereu ai avut o calitate aparte de a-i minţi pe cei din jurul tău. susţinu femeia cu zâmbetul palid. Mai puţin pe mine.

Lacrimile îi invada ochii lui Samuel, iar stropii de cristal se prelinseseră pe chipul înfrigurat al Katrinei, însă era prea târziu că ea să mai simtă ceva, nici măcar adierea violenta a vântului nu o mai deranja, simţea în adâncul ei, toată fiinţa îi spunea că nu mai are mult timp, şi vrea să profite de aceste ultime clipe, în braţele Spintecătorului, cel ce i-a fost mereu alături, aşa cum va fi şi acum când îşi va da ultima suflare.

- Mă va durea oare Samuel, ştii tu, atunci când voi muri? îl întrebă ea cu ochii din ce în ce mai moi.

Doar gândul îl făcu să tresare şi să izbucnească în hohote de plâns, numai ideea în sine că o va pierde, şi nu o va mai vedea niciodată. Durerea era de nesuportat, ar fi preferat să fie torturat într-o mie de moduri, dar să fie scutit de momentul în care o pierde pe cea pe care o iubeşte. Căci până la urma Katrina era cel mai de preţ lucru al lui, nu a recunoscut-o până acum, însă adevăratul motiv pentru care a acceptat să reîntregească echipa Corbul, a fost doar pentru a avea prilejul de a o căuta, şi de a fi în prezenţa ei tandră. Nu avea să ştie pe atunci, că ea îşi găsise unul care să o iubească, pe tânărul Damon Morris, în braţele căruia îşi găsi alinarea mult dorită.

- Nu frumoaso, pe tine nu, doar pe cel pe care îl laşi în urmă, împovărat cu amintirea parfumului tău.

Vorbele lui înduioşătoare o făcură să zâmbească, pentru singura dată când o va mai face. Se va lăsa purtată în întuneric în scurt timp, măcar de va fi cu inima împăcată, şi cu sufletul liniştit, atât îşi dorea în aceste clipe, nu mai era furioasă pe viaţă ori pe moarte, înţelesese că totul are un început, şi un sfârşit, iar al ei era aici.

- Îmi pare rău iubirea mea! mărturisi el cu bărbăţia sfărâmată de întâmplările petrecute. Îmi pare atât de rău! adăugă strecurând câteva lacrimi ce căzură peste obrajii lui aspri.

- Nu-i vina ta Samuel, nu ai fi avut ce face. răspunse ea pregătită a trece în nefiinţă.

- Nu mă refer doar la asta, mă refer la tot, în privinţa noastră, la felul cum m-am purtat cu tine. Am fost atât de furios pe voi, şi mai ales pe mine însumi, că m-a orbit gelozia, şi gândul că te voi pierde definitiv...

Îl asculta, nu mai avea mult până ce trupul ei va rămâne neînsufleţit, dar dintr-un anume motiv încă îl putea asculta, iar vorbele lui o mulţumeau şi o bucurau enorm.

- Te-am iubit atât de mult Katrina, ai însemnat totul pentru mine, nu vreau să rămân singur, nu mă abandona iar...

O durea sufletul că nu-i putea spune altceva decât ceea ce ştia că avea să se întâmple. Nu avea ce vorbe calde să-l poată linişti pe Spintecător, nu-i putea face asta unui om a cărei povara cea mai de preţ,

era că iubeşte o femeie pe care o pierduse.

- Nu am fost niciodată meniţi să ajungem până aici Samuel. consideră ea cu ochii aproape închişi.

- Nu spune asta! o rugă el.

- Tu ai fost mereu, tu erai cel ales să pună capăt fărădelegilor ce s-au abătut asupra lumii. Eşti un supravieţuitor Samuel, ai făcut-o în nenumărate rânduri, vei fi nevoit să o faci şi de această dată...

- Dar nu pot fără voi, fără tine...

- Te iubesc Samuel, să nu mă uiţi niciodată...

- Katrina...?

Acela a fost momentul în care îşi dădu ultima suflare, şi îl condamna pe bărbatul crezut insensibil, la o durere mai groaznică decât o simţise vreodată până acum. Muri în braţele lui, acolo pe neaua rece din pustiu, îi simţea trupul lipsit de viaţă, îmbrăţişat cu căldură la pieptul lui fierbinte, inimă însă înceta a mai bate. O părticică şi din a lui va fi pierdută de acum pe vecie, la fel cum se întâmplă şi în cazul Annabellei, erau două goluri pe care nu le va mai putea umple niciodată. Câtă putere să aibă sufletul unui bărbat, să treacă pentru a doua oară printr-o asemenea suferinţă? Unde era Dumnezeu în această clipă, şi de ce nu-l putea învinovăţi pe El, că îl tortura într-un asemenea hal, şi refuza a-l mai numi drept copilul Lui?

- Ai terminat de jelit domnule Spintecător? îl întrerupe măscăriciul indiferent la suferinţa lui.

- Afurisit netrebnic ce eşti, o să te...

- Ce-o să faci? întrebă Bellathonis. Nu o să faci absolut nimic, nu mă poţi ucide, ai uitat, ai mai încercat asta şi în trecut!

- Cum ai putut să le iei vieţile cu atâta sânge rece, chiar sub ochii mei?

- Şi-au îndeplinit scopul, era timpul să meargă mai departe. Anunţă-mă când eşti gata să mă asculţi domnule Spintecător, te aştept aici. mărturisi creatura întorcându-se cu spatele lăsându-l să-şi plângă singur de milă.

Samuel îşi astâmpăra în cele din urmă lacrimile şi înăbuşi durerea care-l condamna la suferinţă ce-l transforma într-un om total

schimbat. Odată cu pierderea Katrinei, viaţa lui deveni fără sens, lipsită de umanitate şi fără a avea ce pierde, priveliştea aceea în care corpul ei deveni neînsufleţit în strânsoarea braţelor sale, îl îndurera cumplit, şi-l făcu să înţeleagă cât de fragilă era şi cât de uşor a fost să o piardă. Totul i s-a năruit atunci, cadavrul ei zace acum pe un morman de zăpadă, sub privirea lui înspăimântată, iar singurul care părea a se distra în momentele astea chinuitoare, era fiinţă a cărui adevărata identitate şi-o dezvălui abia acum.

Începu a păşi din acel loc, încercând să uite pentru o clipă ce s-a întâmplat. A încercat să-şi astâmpere furia ce-l năpădi dinăuntru, ce începu din momentul în care Bellathonis se dovedi capabil de un asemeni act ticălos. Se terminase prietenia dintre ei, nu că ar fi existat vreodată, şansele ca să uite această acţiune de trădare, erau nule. Spintecătorul nu va avea linişte până ce măscăriciul acesta malefic nu va muri de mâinile lui, oricât de mult ar dura să înfăptuiască acest lucru. Veni lângă el privind împreună nămetii înalţi viscoliţi de gerul puternic, vuietul puternic le mai era singurul însoţitor de acum încolo, unul cu care trebuiau să se mulţumească.

- Vorbeşte! îi porunci el cuprins de mânie.

- Aşa voi face domnule Spintecător. Ia spune-mi, ce ai fi dispus să faci dacă ţi-aş spune că există o posibilitate să o aduci înapoi, pe toţi de fapt? spuse creatura standu-i alături privind în gol.

- Ce naiba spui acolo afurisitule?

- Adevărul domnule Spintecător. Răspunde-mi te rog!

- Orice! mărturisi cu sinceritate bărbatul. Aş face orice să o strâng din nou în braţe.

- Asta e bine atunci, înseamnă că lucrurile vor decurge cu atât mai simplu. susţinu Bellathonis întorcându-se cu un obiect în mâinile sale jegoase.

- Cutia Pandorei! descoperi bărbatul.

- Foarte bine domnule Spintecător. spuse măscăriciul înmânându-i artefactul misterios.

- Ce vrei să fac cu el?

- Nu este deja evident?

- Las-o baltă, te-ai ţăcănit! îl acuză Samuel furios aruncând din mâini obiectul. De ce naiba aş face aşa ceva, după ce au pierit atâţia oameni încercând să protejeze acest lucru blestemat?

- Pentru că el este soluţia la problemele tale domnule Spintecător.

- Cum aşa? întrebă bărbatul.

- Nu vrei să-i aduci înapoi pe prietenii tăi, pe preaiubita ta Katrina Craft, şi să uiţi că aceasta nenorocire s-a întâmplat vreodată? îl întreabă fiinţa respingătoare înşelându-l cu ochii lui înspăimântători.

- Ba da dar...

- Atunci ce mai aştepţi? Deschide-o domnule Spintecător, şi îţi promit că tot ceea ce ţi-am spus se va înfăptui într-o clipă!

Bărbatul se apleacă în zăpadă şi îngenunchează lângă cutia întunecată ce strălucea cu inscripţii luminoase, pierduse atât de multe de-a lungul acestei călătorii, ce importanţă mai avea câteva alte vieţi în plus? Măcar de aceasta va fi calea prin care o readuce pe Katrina la viaţă, o va face cu plăcere. Este un preţ pe care trebuie să-l plătească, fusese avertizat de dinainte, de către Karl Wolfgang Gunter, zis şi Necromanul, care privi în trecutul şi viitorul său, descoperind doar un gol pustiu şi adevărul terifiant care nu-i păru atât de îngrijorător atunci, îi spusese câteva vorbe ce l-au bântuit, *eşti atât damnatorul cât şi salvatorul omenirii*. Apoi Împărăteasa Shalendra, care îi mărturisi într-un mod enigmatic, că se apropie clipa în care va trebui să facă o alegere importantă, iar soarta omenirii va fi miza pusă la bătaie. Însă niciodată în vreun moment al acestei aventuri în supranatural, nu s-a gândit că va fi pus în situaţia în care va trebui să deschidă el însuşi Cutia Pandorei, şi să dezlănţuie răul ce se afla acolo.

- Ce se va întâmpla dacă voi deschide acest artefact, ce ai de câştigat din asta? îl întrebă Samuel privind îndurerat spre zâmbetul malefic al fiinţei.

- Asta nu te priveşte domnule Spintecător! consideră el.

- Spune-mi! se răsti bărbatul.

- Bine, bine, nu trebuie să te enervezi. Obiectul acela este o închisoare construită pentru stăpânul meu, de către forţe dintr-o altă

lume.

- Şi cine este stăpânul tău?

- Numele lui nu îţi este cunoscut domnule Spintecător, să zicem doar că este cineva care a domnit în această lume cu mult timp înainte ca omenirea să apară.

- O civilizaţie străveche...

- Întocmai.

- De ce nu o deschizi de unul singur, de ce ai nevoie de mine? îl întrebă curios bărbatul.

- Crezi că nu am încercat asta deja? Am făcut-o în nenumărate rânduri domnule Spintecător, au fost şi alţii care au încercat, i-ai întâlnit şi tu pe unii dintre ei, doar că problema a fost că alte forţe au fost eliberate de acolo, toate mai puţin stăpânul meu. Adolf Hitler, Meier Draconis, Carmilla, Ghilgameş, sunt doar câteva nume ale celor meniţi să guste puterea şi consecinţele artefactului, chiar şi cel pe care îl cunoşti sub numele de El N`Amasis.

- Nemesis. îşi aminti brusc bărbatul. Pe el îl slujeşti afurisitule? adăugă cu furie.

- Cred că m-ai înţeles greşit domnule Spintecător, el ne slujea pe noi. Nu a fost decât un pion în ceea ce avea să urmeze, însă a dat greş, ca şi ceilalţi dinaintea lui, tu ai avut grijă de asta.

- Şi de ce se va întâmpla altfel de această dată, de ce ai impresia că eu voi reuşi ceea ce ei nu au putut?

- Pentru că vezi tu, am aflat în cele din urmă care era cauza acestei înşelătorii, era o condiţie ascunsă pusă de către cei ce au construit Cutia Pandorei, că stăpânul să nu poată fi eliberat de către cineva care o deschide pentru motive greşite. Pentru putere, pentru distrugere, precum şi pentru a conduce această lume şi a o condamna pierzaniei, dar nu, trebuia să fie făcută de cineva care o folosea pentru un scop nobil.

- Nobil spui? repetă Samuel surprins de cele spuse.

- Aici intervii tu domnule Spintecător. Probabil te-ai întrebat cine a fost cel care a deschis Cutia Pandorei în epoca voastră, cel din pricina căruia aţi pornit în acea călătorie în trecut. Ei bine tu ai fost, un alt eu al tău dintr-o altă dimensiune, dintr-un alt timp, doar că nu-ţi

aminteşti acest lucru.

- Dar cum este posibil...?

- Ascultă-mă întâi! După cum ai văzut, nimic bun nu s-a întâmplat atunci, a ieşit doar raul unei forţe străvechi pe care voi aţi caracterizat-o drept un virus contagios, ce reanimează morţii, i-aţi numit infectaţi. Însă erai atunci un om chinuit de amintiri, însetat de răzbunare, unul căruia nu-i pasă de nimeni, decât de el însuşi.

- Nenorocitule, ai plănuit asta de atâta timp...

- Te rog domnule Spintecător, scuteşte-mă, a fost plănuită dinainte să te fi născut. Crezi că a fost o coincidenţă că ai reînviat din morţi după ce ai fost ucis de Alexander Gray?

- Poftim? zise surprins bărbatul auzindu-i numele generalului său.

- Aşa este, eu am fost cel care i-a oferit lui Alexander şansă să înfăptuiască ceea ce îşi dorea, despre mine era vorba când mă numea *ei*. I-am dăruit imortalitate, cunoştinţe preţioase despre o forţă mistică pierdută şi posibilitatea să-şi atingă ţelul mult dorit.

- Dar a încetat să te mai asculte, nu-i aşa? bănui Samuel privind ochii dezamăgiţi ai măscăriciului.

- Foarte bine domnule Spintecător, văd că te prinzi repede. Alexander devenise atât de nostalgic în privinţa faptului că te-a trădat, că a renunţat să mai coopereze cu mine, s-a retras în acel oraş nenorocit pe care l-a înfăptuit acolo sub ocean. Îşi îndeplinise însă scopul, te-a făcut nemuritor, ceea ce mi-a garantat că vei fi în stare să depăşeşti obstacolele pe care le vei întâlni în cale, şi vei merge cale lungă pentru a ajunge astăzi aici, să stăm fata în faţă, să purtăm această conversaţie.

- Tot nu înţeleg, de ce eu, de ce a trebuit să dureze atât până să o deschid?

- Pentru că a trebuit să treci prin toate acele încercări, în Olimp, în cel de-Al Doilea Război Mondial, în Parisul anilor 1794, şi tot aşa. Dacă nu erai tu acolo să împiedici toate acele catastrofe, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, şi nu ai fi ajuns aici, într-o dilemă în privinţa Cutiei Pandora.

- Nu voi face aşa ceva Bellathonis, nu pot. zise bărbatul mustrat

de consecinţele ce vor urma.

- Gândeşte-te la ceea ce este important pentru tine domnule Spintecător, chiar îţi pasă de restul lumii, sau doar de preţioasa ta Katrina?

- Îmi ceri un lucru imposibil, să mă joc cu soarta omenirii.

- Haide, să fim serioşi, nu este prima oară când te joci cu vieţile altora, alegerea îţi aparţine.

La naiba, fie ce-o fi, o s-o deschidă şi gata. Poate că nu o să se poată ierta vreodată pentru ceea ce va face, şi va regreta asta pentru restul vieţii, dar nu este pregătit psihic pentru o asemenea alegere care-l va împovăra pe vecie, căci necazul ăsta nu l-a întâmpinat atunci când era suficient de puternic, voinţa l-a doborât.

Înainte să-şi dea seama de prostia pe care o făcuse, Samuel se trezeşte în mijlocul munţilor de zăpadă, în genuchii bătătoriţi, cu Cutia Pandorei în palme, şi cu capacul larg deschis.

- Dumnezeule ce am făcut, m-ai înşelat! îl acuză Spintecătorul cu ochii înlăcrimaţi.

Însă bucuria măscăriciului izbucnise cu surle şi trâmbiţe, veselia lui era de nedescris, era într-un zâmbet tot şi ţopăia ca un copil în dimineaţa de crăciun, căci cea mai de preţ dorinţă a sa, se înfăptuise.

- Nu se poate, nu este real, totul se petrece în mintea mea, este doar o iluzie...

- Ba bine că nu domnule Spintecător, este al naibii de real, stăpânul a avut dreptate, ai reuşit! mărturisi clovnul apropiindu-se de el şi strângându-i mâna în semn de apreciere.

- Pleacă de lângă mine! se repezi bărbatul. Nu am făcut nimic, asta vrei tu să mă faci să cred, nu se poate să fi deschis-o...

- Dacă gândul ăsta te mulţumeşte pe tine, atunci fie. răspunse indiferent. Însă aşteaptă numai, şi îl vei cunoaşte în sfârşit pe cel pe care l-ai eliberat.

Bellathonis îl cuprinde de umeri şi-i şopteşte o sumedenie de realităţi ce se vor înfăptui de acum că stăpânul va apărea, între timp Spintecătorul era buimăcit de cele întâmplate, tot nu-i venea să creadă că această Cutie a Pandorei, cea din pricina căreia s-au întâmplat toate

astea, a fost deschisă de mâinile lui.

- Este în regulă domnule Spintecător, nu trebuie să te simţi prost, ai făcut ceea ce a trebuit, în curând vei fi alături de Katrina, uita de restul...

Bărbatul realizează brusc fărădelegea ce a comis-o orbit de propriile dorinţe, dragostea ce i-o purta Katrinei era de nedescris, însă nimic nu merită să condamne astfel lumea, nu avea acest drept.

Vorbele măscăriciului devin o serie de sunete fără înţeles pentru urechile lui, nu-i mai dădea ascultare. Îl avântă de pe umerii săi, şi îşi împreunează degetele mâinii drepte într-un pumn strâns, apoi îşi ia avânt către figura creaturii hidoase.

- Ei, doar nu ai lovi tu un vechi prieten, nu-i aşa Samuel?

Deodată se opreşte, căci în faţa să nu mai era micuţul demon Bellathonis, ci întâlni chipul camaradului sau Alexander Gray, iar prezenţa lui năucitoare, îl făcu să ezite. Nu-i venea a crede, ce fel de truc meschin mai era şi asta? Alexander Gray era mort, a văzut-o cu ochii lui căci el a fost cel care l-a aruncat în gaura abisului celui de-al Şaptelea Sigiliu. Şi iată-l totuşi, la mila Spintecătorului, cu un chip desfrânat de priveliştea bunului său prieten care va ridica mâna asupra sa.

- Nu poţi fi tu! realiză Samuel luându-şi mâinile de pe cămaşa lui Alexander.

- Sau poate că preferi un chip mai familiar, unul cu care îţi plăcea să te răfuieşti.

Şi într-o clipă vocea persoanei înşelătoare din faţa sa, se subţie subit, iar chipul şi îmbrăcămintea deveni identică cu cea a tânărului amorez Damon Morris. Iată o meclă pe care ar fi vrut să o pocnească în trecut, căci avuseseră ei un şir de neînţelegeri, iar prima lor întâlnire nu a decurs, să zicem tocmai prietenoasă. Dar Samuel se schimbase acum, nu mai era acelaşi rebel incurabil care pornise pe acel drum greşit al răzbunării, consumându-şi furia pe toţi ce-i întâlnea în cale. Întâmplările îl schimbaseră definitiv, la fel şi amintirea vie a Annabellei şi a celor doi micuţi, nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să fi rămas alături de ei, şi să nu devină nemuritorul care a trăit până în această zi.

- Ajunge Bellathonis! se răsti bărbatul sătul de iluziile lui

josnice.

- Haide bătrâne, ţi-am mai promis o ultimă rundă, cred că în asta pot să te dovedesc...

Băiatul nu-şi termină bine ultima propoziţie, că ochii măscăriciului malefic ce priveau prin el, îl forţează să se năpustească spre Spintecător şi să-l pocnească violent cu o lovitură zdravănă de picior.

Bărbatul este năucit la pământ, se prăbuşi în zăpadă albă şi pufoasă, fapt ce-i ameliora căderea dura şi-l făcu să înţeleagă că adversarul său, nu era unul cu care putea dezbate această dilemă. Cele două Desert Eagle argintii strălucesc în palmele lui Damon Morris, în timp ce sunt îndreptate cu capetele periculoase spre craniul lui Samuel Blake, erau clare intenţiile acestui personaj straniu pe care îl înfrunta, însă părea doar o distracţie pentru el, o sursă de amuzament.

Privirea Spintecătorului o întâlneşte pe cea a tânărului, iar zâmbetul lui ticălos îi aminteşte îndată de Bellathonis, îşi dă seama că el este în spatele acelei înfăţişări, nicidecum cel care se da a fi. Focurile de armă izbucnesc cu ferocitate din pistoale, iar gloanţele îl urmăresc pe Samuel în timp ce acesta încearcă să se rostogolească din calea lor. Goli ambele încărcătoare, iar multe dintre proiectile îşi găsiră adăpost în trupul nemuritor al bărbatului. Plumbul încins îl ustura pe Spintecător, însă se ridică în câteva clipe în picioare, şi lasă gloanţele cu capete turtite, să ţâşnească din carnea să. Jocul a început, până aici i-a fost, nu mai era cale de înţelegere, odată ce ai intrat în cuşca leului, n-ai decât să te confrunţi cu furia lui.

Samuel se năpusteşte violent spre silueta lui Damon Morris, întâlnind doar spaţiul gol al pustiului. Îi apăruse în spate, cu o viteză uluitoare, nu numai că arată că tânărul amorez ce-i cuceri inima Katrinei, dar şi luptă ca el, aceleaşi arme, aceleaşi puteri, şi că tot veni vorba despre arme, ia ghiciţi ce se afla în mâinile sale! Până ca Spintecătorul să-i descopere prezenta băiatului, vârful săbiei îi străpunge abdomenul, şi-l provoacă să scuipe o gură zdravănă de sânge a cărei aroma o simţi până pe cerul gurii. Durerea fu şi ea pe măsură, şi de parcă asta nu era de ajuns, lama armei se roteşte în palmele spadasinului, provocându-i

săgetături groaznice prin interior.

Băiatul îi apare apoi în faţă, în timp ce sabia încă era înfiptă în corpul bărbatului. Îl priveşte de parcă se aştepta să dea greş, de parcă vroia să i-o arunce în faţă şi să-i exprime cât de mult se bucura că nu mai este în stare să-i facă faţă. Dar Samuel nu cedează dintr-atât, deşi era la capătul puterilor, consumat de toate peripeţiile prin care a trecut fără odihnă, mai avea un gram de putere, pe care îl va folosi cu prisosinţă. Apucă cu fermitate lama din oţel a sabiei, şi îndură tăişul ei usturător ce-i mânji palmele cu propriul sânge, apoi o scoate încetişor din abdomenul său, sub ochii înspăimântaţi ai celui ce se dădea drept Damon Morris. Îndura suferinţa aceasta, conştient că rănile sale se vor vindeca în doar câteva clipe, de atât avea nevoie să-l ucidă pe acest prefăcut, căci în clipele următoare, vârful săbiei străpunge trupul băiatului şi-l coboară în genunchi.

- De ce ai făcut asta bătrâne? întrebă el înfrânt.

Vocea îi era identică, se asemăna atât de mult, că amintirile şi regretele în năpădiră pe Samuel, forţându-l să se apropie de el, şi să-i ridice chipul răvăşit pentru a-l privi o ultimă dată.

- Mereu ai avut o slăbiciune pentru cei slabi Samuel, tocmai de asta ai devenit unul ca ei.

Deodată chipul băiatul prinse o altă înfăţişare, din clipa în care îi apuca bărbia să o ridice spre el, întâlni o pereche de ochi albaştri supranaturali, şi trăsăturile cunoscute ale vampiroaicei Victoria Hayes.

- Încetează! porunci el furios.

Era sătul de această şaradă ieftină, înţelesese ideea, vroia să-l facă să-şi înfrunte toţi prietenii, pe toţi care l-au ajutat în această călătorie în lumea ocultă, însă nu ştia dacă va putea, nu până la capăt.

- Eşti penibil Samuel, uită-te la tine, nemuritor spui, mai de grabă aşteptând să moară. se auzi din gură vampiroaicei.

- Gura, nu te ascult, tot ce spui este numai să-mi întunece mintea...

- Te rog! adăugă ea cu dispreţ. O spui de parcă ai de ales.

Brusc mâna ei subţire se furişează cu repeziciune spre gâtul bărbatului, apoi după ce-l cuprinde şi-l strânge puternic, tăindu-i

respiraţia, îl ridică de la sol, cu doar acea mână, dovedind că posedă aceeaşi forţă fizică, că a unui vampir pur-sânge. O stare puternică de ameţeală îl umple pe Spintecător, în timp ce funcţiile lui refuza a-i mai da ascultare, era la mila Victoriei, doar o bucată de cârpă, manipulată de măreţia ei incomparabila. Se opreşte la jumătatea drumului către moarte, şi azvârleşte cu el departe în zăpadă.

Samuel îşi revine după o clipă, însă se simţea atât de sufocat că abia mai putea respira, şi în plus, s-a ales cu o urmă de vânătaie de toată frumuseţea, în zona unde fu strâns de palma firavă a feţei, va dura ceva până ce va dispărea.

- Ia spune-mi Bellathonis, cum este să fii sclavul unuia ce nu va mai avea nevoie de tine acum că a fost eliberat?

Bărbatul se gândi că şi el poate juca acest teatru, şi poate că ceva din ceea ce va spune îl va stârni pe micul demon, şi astfel o slăbiciune se poate furişa fără să-şi dea seama. Un plan isteţ trebuie să recunoaştem, dar era Bellathonis oare atât de prost, cât să cadă în trucurile Spintecătorului, da, era.

- Nu ştii despre ce vorbeşti.

Ei, iată că afurisitul are un punct sensibil, căci acum când grai ultimele sale cuvinte prin spusele Victoriei, se auzi vocea lui, şi nu cea a vampiroaicei.

- Ba eu cred că ştiu urâtule, nu eşti decât una dintre numeroasele marionete pe care le foloseşte în acelaşi fel cum te-a folosit şi pe tine. susţinu cu tărie bărbatul ridicându-se în picioare.

- Eu sunt singurul slujitor al stăpânului, sunt mâna lui dreaptă, mi-a promis că voi fi alături de el când va recuceri această lume şi...

- Nu cred că o să se întâmple aşa, eu zic că de cum va reveni printre noi, prima lui fapta va fi să scape de un căţeluş enervant ca tine.

- Fir-ai tu să fii domnule Spintecător! spuse furios măscăriciul năpustindu-se spre el.

Încleştături celor doi se întâlnesc, în timp ce forţă Victoriei, păru mai slabă decât mai devreme, asta însemna că vorbele lui Samuel au avut un efect asupra lui Bellathonis, gândul că nu era atât de preţios stăpânului aşa cum ştia el, îi făcea rău.

Îşi împart câteva lovituri brutale ce-i năucesc pentru moment, apoi ceva crapă sub picioarele lor, înainte să-şi dea seama ce au simţi, structura de gheaţă se năruie brusc, şi-i îngroapă într-o peşteră subterană, despre a cărei existenţă nu ştia nici unul dintre ei. Timp de câteva minute bune, nu au reacţionat, au rămas acoperiţi de mormane de zăpadă. Apoi Bellathonis şi-a revenit ca să-l caute pe Spintecător prin nămetii prăbuşiţi, şi să termine fapta ce o începuse, aceea de a-l omorî.

Un braţ solid se strecoară prin zăpadă albă, şi-l apucă de guler pe Samuel, apoi îl trage cu sălbăticie la suprafaţă, şi-l întâmpină cu un zâmbet nemilos şi înspăimântător, ale căror urmări le cunoştea prea bine.

- Sper că nu ai păţit nimic omule. zise James Bishop preschimbându-şi ochii într-un alb ce trezi fiori. Nu aş vrea să pieri înainte de actul final, ai vrut un demon, acum îl vei primi.

Uriaşul îl apucă zdravăn de umeri, apoi îl izbeşte de un perete de gheaţă ce făcu întreaga scorbura să se cutremure. Să nu înţelegeţi greşit, căci James nu-l scuti de o suferinţă cruntă ce avea să urmeze, ci îl dădu la o parte doar pentru a-i oferi prilejul să urmărească, manifestarea lui Horace.

Fumuri cenuşii învăluie trupul bărbatului solid, iar carnea se întunecă prinzând nuanţele jarului stins, era o privelişte pe care o mai văzu în trecut, însă aceasta fu singura oară, când se simţi ameninţat de ea, şi se sperie de chipul demonului necruţător. Inscripţiile roşiatice se aprind pe trupul său mărit, împrejmuind peştera cu o căldură stranie, ce va provoca curând prăbuşirea celorlalte bucăţi de gheaţă. Acesta era planul lui Bellathonis, să-l îngroape aici în acest infern alb, nu că viaţa Spintecătorului ar mai fi contat de acum încolo, căci odată cu stăpânul eliberat, omenirea nu va mai avea nici o şansă de izbândă.

- Hai creatura hidoasă ce eşti! îl invită Samuel cu ultimele sale puteri. Arată-i stăpânului tău că nu eşti doar un ciot în coaste, şi să terminăm odată!

- Nu ştii ce spui, stăpânul meu mă iubeşte...

- Sunt convins de asta arătare, că pe un sac de purici de care nu ştie cum să scape mai repede...

Furia măscăriciului scapă de sub control, la fel şi puterile lui

Horace care se reped cu brutalitate spre el, şi-l fac una cu pereţii din gheaţă ai peşterii, sub a cărui bubuitura, provoacă rafale de avalanşe.

Samuel îşi găseşte cumva drumul către suprafaţă, se târăşte prin munţii de zăpadă care-l îngropară acolo, pe el şi pe afurisitul ăla de Bellathonis, ca să întâlnească încă o dată aerul proaspăt al iernii, şi lumina palidă a zilei fără soare. Se opreşte pentru câteva clipe să-şi tragă sufletul, viscolul îi năpădi plămânii iar gâtul îl ustura din pricina adierii reci, dar ce importanţă mai avea, înfăptui ceea ce îşi puse în cap, îl omori pe micuţul demon înşelător, sau cel puţin aşa crezu la momentul respectiv.

Realitatea îl contrazice în clipa în care zăreşte în depărtare o prezenţă subţire înfrigurată în bătaia viscolului năprasnic. De la distanţă aia nu-şi dădu seama cu exactitate cine este, dar purta veşminte mulate de culoare neagră şi cu urme de roşu, erau ca cele ale frumoasei Katrina, iubirea lui.

Începe a păşi nesigur spre ea, înfrunta cu greu distanta plină cu nămeţi uriaşi. Era slăbit, lupta aceasta îl consumă, şi în plus, nu mai era bărbatul de altă dată, cel care era în stare să înfrunte o armată întreagă, era acum doar un nemuritor inutil, căruia îi trecuse vremea. Se apropie în cele din urmă spre trupul femeii,năpădit de o sumedenie de amintiri usturătoare. Doamne cât de mult şi-a dorit să o readucă în braţele lui, Bellathonis i-a promis acest lucru, şi iată că s-a înfăptuit, a deschis el Cutia Pandorei şi a condamnat lumea la pierzanie, dar măcar se va alege cu alinarea îmbrăţişării ei călduroase.

- Samuel? Chiar tu eşti? întrebă ea cu inima îndoielnică.

- Da iubito, este în ordine, s-a terminat. răspunse bărbatul venind în apropierea parfumului ei seducător.

- Ce se va întâmpla acum cu noi Spintecătorule? zise îmbrăţişata în braţele lui puternice.

Era pregătit pentru orice, dar mai puţin imaginea chipului ei răvăşit, cuprins de regrete şi suferinţe. Ar fi dat orice să creadă că era adevărată Katrina, şi că din acest moment poate fugi cu ea în lume pentru totdeauna, să uite de ceea ce s-a întâmplat aici, şi de urmările acţiunilor sale egoiste. Însă Bellathonis făcu o mare greşeală ce-l făcu să

realizeze că nu era ea, în acel moment, în îmbrăţişarea care o ţinu strâns la pieptul lui, îi apucă unul din pumnalele agăţate în jurul şoldurilor, şi o înjunghie fără milă.

- Dumnezeule Samuel, de ce ai făcut asta? spuse vrăjitoarea cu ochii înlăcrimaţi privind fapta lui.

Dar dacă era adevărată Katrina, şi nu doar o înşelătorie a lui Bellathonis, dacă chiar o ucisese pe cea pe care o iubea cel mai mult pe lumea asta, cum mai putea trăi cu un asemenea gând, cum se va ierta?

- Te-am iubit Samuel. mărturisi ea prăbuşindu-se în braţele lui. Cum ai putut să-mi faci una ca asta, ai însemnat totul pentru mine...

- Aşa o fi Bellathonis, însă ai stat mult timp în preajma noastră şi ne-ai urmărit, ar fi trebuit să ştii că Katrina nu mi-a spus niciodată Spintecător.

Deodată zâmbetul ei se accentuează pe chipul fals, Samuel a avut dreptate, nu era ea, ci doar încă un truc de-al micuţului demon, care nu pieri în adâncurile acelei peşteri aşa cum crezu. Creatura se năpusteşte spre el, şi încep a se răfui pentru ultima dată, însă adversarul care îl întâlni acum, fu prea greu de acceptat chiar şi pentru ochii uluiţi ai lui Samuel. Era chiar el, unul cu trupul şi asemănarea lui, îi semăna până la ultima şuviţă de păr, numai privirea era malefică, căci reflectă identitatea măscăriciului.

Bellathonis se repede cu sălbăticie spre Spintecător, lovindu-l cu pumnii şi picioarele aşa cum nu o mai făcuse niciodată. Era o confruntare ciudată, dilematica s-ar putea spune, căci după ce s-au răfuit suficientă vreme, nu se mai putea deosebi unul de celălalt şi nu se mai putea şti, care este adevăratul Samuel Blake. Pumnii lor îşi întâlnesc fetele, învineţiţi, însângeraţi, şi cu epuizarea ajunsă până la refuz. Însă nici unul nu ceda încă, mai avea voinţă pentru câte o ultimă lovitură, apoi unul s-a prăbuşit la podea, şi-şi dădu suflul pe zăpadă rece care-i deveni aşternut.

Eroul nostru era acela, poate că într-o altă dată, l-ar fi putut dovedi pe Bellathonis, şi ar fi fost el acum acolo, înecat în propriul său sânge. Dar de această dată, acesta era sfârşitul care urmează. Ştiu că probabil vă aşteptaţi ca binele să triumfeze, căci aşa se întâmplă într-un

final fericit, dar acesta nu era unul dintre acelea, căci nu ne aflăm într-un film sau într-o carte despre aventuri şi acţiune, ci suntem în viaţa reală, iar ea este crudă şi nedreaptă. Acolo va muri Samuel Blake, eroul nostru din această întâmplare, va rămâne doar cu amintirea Katrinei lui, în timp ce ultimele momente din viaţă, şi le va petrece gândindu-se la soarta pe care o va suporta omenirea din pricina să. Sentimentele îl năpădiră, ştia că orice ar fi făcut, nu ar fi fost suficient, se dădu bătut, căzu prada întunericului şi nu-şi mai putea înălţa capul de la sol.

Cat despre Bellathonis, reveni la forma lui iniţială, aceea de mic demon afurisit cum îi plăcea lui Samuel să-i spună. Luă în braţe Cutia Pandorei şi se îndrepta cu paşi mărunţi dar veseli, spre o prezenţă întunecată care apăru la un moment dat al luptei lor, la marginea unei râpe înalte şi abrupte.

Dar un suspin ciudat se auzi apoi, veni din dreptul Spintecătorului. Răsuflul lui deranja câţiva fulgi de nea, pe care îşi odihni chipul bătătorit de loviturile măscăriciului. Îşi strânse pumnul cu fermitate, şi deschise ochii aceia chinuiţi, de alegerile pe care le face. Katrina, ea era singurul lucru la care se gândi în aceste clipe, nu vroia să piară aşa în ochii ei, renunţând la speranţă, şi va deveni doar un laş care s-a predat morţii cu atâta uşurinţă.

Strânge din dinţi, şi îşi astâmpăra durerile ce-i străpung întregul corp, apoi se ridică pe propriile picioare.

Bellathonis încă era în culmea fericirii că se reîntâlnise cu prea iubitul său stăpân, o fiinţă care-i apăru în ochii Spintecătorului, nu era nici om, şi nici demon, sau o fiară sălbatică, ceva între ele. Bărbatul se apropie cu paşi rapizi, determinat să termine el ceea ce au început, dacă el a fost cel care a deschis Cutia Pandorei, Dumnezeu să-i fie martor, de nu va fi tot el cel care o va închide şi-l va trimite pe individul ăla înapoi acolo. Neaua scârţâie sub tălpile lui Samuel, iar în acel moment Bellathonis se întoarce către el şi descoperă uimit prezenta Spintecătorului nemuritor.

- Poftim! se trezi el zicând fără acel zâmbet ticălos cu care ne obişnui. Tu trebuia să fii mort, cum este posibil?

- Eu sunt Spintecătorul, îţi aminteşti, sunt aici să fac ceea ce ştiu

eu mai bine. mărturisi el cuprins de furia ce-i alimenta puterile.

- Vorbeşti prostii, termin îndată cu tine...

Măscăriciul se aruncă iarăşi spre Samuel, însă de această dată se dovedi mai neîndemânatic decât până acum, căci întâlni doar pumnul năucitor al bărbatului, care-l dobori dintr-o lovitură la podea.

- Destul! se auzi o voce necunoscută.

Prezenţa întunecată se furişă pe lângă Spintecătorul nostru, şi-l lovi cu un fel de armă solidă, ce reprezenta un topor cu un mâner lung. Tăietura străpunge braţul lui Samuel, şi-l condamna la un moment de suferinţă, însă se dovedi a fi unul precum nu mai îndurase până acum, iar lovitura nici măcar nu fu atât de gravă. Sângele ţâşneşte cu sălbăticie din carnea sa, de parcă hemoragia nu putea fi stăpânită, văzând acestea, de teamă că nu va apuca să-l învingă pe acest stăpân al demonului Bellathonis, se năpusteşte asupra lui şi se prăbuşesc amândoi într-o prăpastie de la marginea muntelui de gheaţă.

EPILOG

Deschide deodată ochii, deranjat de zgomotul puternic al ceea ce sună a fi traficul infernal din suburbie, ceva ce aproape nu mai putu recunoaşte. Se trezeşte buimăcit din somnul acela adânc, de parcă conştientul său fu în pauză pentru o bună perioadă de timp. Apoi descoperă straniul ce îl înconjoară, părea atât de viu, că pe loc îl cuprinse spaima, şi o stare neobişnuită de agitaţie.

Râsete se aud de la masă sa, nu ştie unde este, cum a ajuns aici, sau ale cui sunt vocile pe care le aude cu atâta uşurinţă. Priveşte apoi încă uluit spre locul în care s-a trezit, şi observă mulţimea de oameni ce-l înconjoară. Dar erau locuitorii obişnuiţi ai Los Angeles-ului, nici urmă de infectaţi, ori de vreo dovadă că a izbucnit cu adevărat o epidemie, totul arata de parcă virusul a fost doar o iluzie. Samuel priveşte în continuare, vrând să se asigure că într-adevăr lumea a fost scutită de acea soartă groaznică şi că totul s-a petrecut doar în mintea lui. Clădirile erau intacte, şoselele pline cu maşini ce circulau până la ore târzii, nu existau

cadavre pe trotuare, nu era mirosul morţilor, nimic din ceea ce trăise el până acum.

Starea lui devine de-a dreptul răvăşită, nu înţelegea ce se petrecuse cu el, oare chiar îşi imaginase toată această întâmplare? Fu rupt din acest gând care-l purta adânc în inconştient, când râsetele ce-l înconjurau dezvăluie vocea unei femei pe care o recunoscu îndată.

Bărbatul deodată sare de pe scaun şi-o cuprinde în braţe pe frumoasa lui Katrina. Buzele sale îi gusta aroma dulce şi seducătoare, suferise atât de mult din pricina ei, iar acum că o văzu atât de reală, atât de vie, dorinţa de a o strânge la piept îl copleşi. Femeia fu cu adevărat surprinsă de reacţia lui Samuel, nu putea spune că regretă sărutul pasional care-i şterse tot rujul, însă nu înţelegea încă de unde această manifestare de afecţiune neobişnuită pe Spintecător.

- Pentru ce-a fost asta Samuel? îl întrebă ea zâmbind sub privirile lui James şi a vampiroaicei Victoria.

- Mi-ai lipsit atât de mult. mărturisi el respirând greu furându-i încă o sărutare. Îţi jur că nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine...

- Despre ce naiba vorbeşti acolo Samuel? spuse ea amuzată de declaraţiile auzite.

- Unde suntem? Cum am ajuns aici?

- Uşurel prietene, ia-o încet! îl potoli uriaşul James care sorbea cu poftă dintr-o bere neagră din dreptul său.

- La ce te referi, a fost ideea ta să sărbătorim Samuel! zise Katrina privindu-l cu ochii plini de uimire.

- Să sărbătorim? se întrebă el neştiind despre ce anume vorbeşte. Ce anume avem de sărbătorit?

- Întoarcerea din Olimp, chiar nu-ţi aminteşti nimic?

Sigur că îşi amintea, doar că evenimentele se derulau altfel în mintea lui, şi erau o serie de întâmplări despre care colegii săi se părea că nu au habar, nu se afla în 2013 în acea realitate condamnată din cauza răului eliberat din Cutia Pandorei, ci cu patru ani mai devreme, după ce au revenit din Olimp. Sărbătoreau, aşa este, erau la o terasă de la înălţime de pe străzile Los Angeles-ului, una din apropierea sediului DCO, măcar aşa se mai puteau recrea şi ei, şi scapă din mediul ăla

sumbru. Erau aşezaţi toţi patru în jurul unei mese rotunde din plastic, alţi necunoscuţi erau pe lângă ei, fără a bănui adevărata lor identitate, bucurându-se doar de vieţile lor simple, şi fără griji reale, era trecut de asfinţit, era o adiere plăcută în aer, iar pentru câteva momente, suflul agitat al Spintecătorului parcă se mai linişti.

O privi pe iubita lui Katrina, sclipitoare în lumina lunii, strălucind cu ochii ei de smarald, şi cu chipul acela superb, al unei femei perfecte. Chiar şi vestimentaţia o punea în valoare ce-i drept, purta în această seară o rochie de vară comodă, de culoarea unui albastru deschis. Nu arată deloc că acea umbră ştearsă pe care o îmbrăţişă în ultimele ei momente ale vieţii, cea chinuită de torturile şi siluirile lui Ghilgameş, nicidecum, era chiar frumoasă lui cu părul de foc. De fapt cu toţii erau îmbrăcaţi diferit faţă de uniformele obişnuite de servici, chiar şi Samuel că se privi acum mai bine, însă nu-şi aducea deloc aminte când lua aceste haine pe el.

- Ce s-a întâmplat cu Damon? se trezi el întrebând.

- Cine? spuseră ei într-un glas.

- Damon Morris, îmi amintesc că mi-ai spus că făcea parte din echipa Templierul...

- Samuel, nu cunosc pe nimeni cu acest nume. mărturisi cu sinceritate Katrina.

- Dar...

- Eşti sigur că te simţi bine, te porţi tare ciudat!

- Chiar nu aveţi habar despre ce vorbesc? îi întrebă el o ultimă dată.

- Îţi jur că nu! zise femeia privindu-l îngrijorată.

- Ciudat, aş fi putut să jur că totul era atât de real. îşi şopti.

- Ce anume omule, ce naiba e cu tine?

- Ceea ce o să vă spun, o să vi se pară de-a dreptul şocant...

- Uimeşte-ne! îl rugă James.

Însă nu apucă să le povestească multe, şi fu întrerupt brusc când ajunse doar la partea când le explică ce anume este acel artefact, cunoscut sub numele de Cutia Pandorei.

- Auzi Samuel! începu curioasă frumoasă Katrina.

- Ce este?

- Unde ai reuşit să te tai în halul ăsta?

Nici nu băgase de seamă până acum, dar sângera prin cămaşa pe care o purta, se îmbibase cu roşu aprins, iar şiroaiele i se scurgeau pe la încheietură.

- Ceea ce mă intriga pe mine mai mult. interveni vampiroaică Victoria. Nu este unde s-a tăiat, ci de ce nu se vindecă...?

Nu şi-a imaginat, a fost real, acest lucru îi confirmă temerile sale. Nu putea înţelege cum şi de ce a ajuns aici în această perioadă, însă cert era că acea confruntare cu stăpânul lui Bellathonis chiar a avut loc, din tăişul armei sale, se capătă cu acea rană ce nu părea a se vindeca aşa cum trebuia.

Deodată se auzi caroseria unui autovehicul izbindu-se într-un hidrant, şoferul păru a fi pierdut controlul, sau atenţia i-a fost distrasă de ceva anume. Un eveniment fără precedent se întâmplă deasupra lor, cerul fu acoperit aproape în totalitate, iar reacţiile de surprindere ale celorlalţi locuitori ai oraşului, fură captivate de obiectul solid ce plana deasupra lor.

- Ce naiba este aia? se întrebă Katrina conştientă că nu mai văzu niciodată aşa ceva.

- Asta e nenorocirea pe care am adus-o cu mine...

DESPRE AUTOR

Unul care vede lumea cu alţi ochi, iar mediul înconjurător este o întreagă sursa de inspiraţie.